

DIODORI
BIBLIOTHECA HISTORICA

EX RECENSIONE

LVDOVICI DINDORFII.

VOL. V.

ANNOTATIONES INTERPRETVM

AD

L. XV—XX. ET FRAGMENTA L. VI—X.

ET XXI—XL.

LIPSIAE

SVMPTEBVS C. H. F. HARTMANNI.

MDCCCXXVIII.

ANNOTATIONES INTERPRETVM

AD

DIODORI

BIBLIOTHECAM HISTORICAM.

VOL. II.

LIPSIÆ

SVMP TIBVS C. H. F. HARTMANNI.

MDCCCXXVIII.

A N N O T A T I O N E S

IN

LIBRUM DECIMUM QUINTUM.

Pag. ed. WESS. 1. v. 9. *Περὶ τοῦ Γαῶ θανάτου*] Vide L. XV. 3. et c. 18., et viri mortem suo loco non esse positam cognosces. *Μοχ πρὸς Ὀλυμπίους* praestaret. WESS.

1. 21. *Καδμείαν ἀπεκλήσαντο*] *Lege ἀνεκλήσαντο.* Vulgatum arcis Cadmeae possessione Thebanos se abdicasse indicat. Basiliius M. Homil. in Divit. p. 56. D. T. II. *καὶ πῶς βιωσόμεθα πάντα ἀποκτησάμενοι; φησι, τί δὲ τὸ σχῆμα τοῦ βίου ἐστὶν, πάντων παλούντων καὶ πάντων ἀποκτωμένων.* Id vero falsissimum. Recuperaverunt Thebani, Spartanis eiectis, Cadmeam. Vid. L. XV. 27. WESS.

2. 23. *Ὡς Καρχηδόνιοι etc.*] Poni ante articulum de Cadmea occupata debuerat. Vid. L. XV. 24. WESS.

2. 33. *Περὶ τῆς Ἰφικράτους etc.*] Haec, et Spartanorum in Corcyram expeditio, terraeque motus atque inundatio, qua Helice et Bura submersae, praelio ad Leuctra sunt priora. Conf. L. XV. 44. 47. 48. WESS.

3. 8. *Τῷ διὰ τῆς δόξης ἀθανατισμῷ*] Conf. not. in L. I. 1. WESS.

3. 21. *Παραλαβόντες ἡγεμονίαν κάλλιστα τεθεμελιωμένην*] Non dissimile est auctoris Epist. ad Hebr. c. XI. 10. de Abrahamo *ἐξεδέχετο τὴν τοῖς θεμελίους ἔχουσαν πόλιν*, i. e. stabilem et optime fundatam coelestem urbem. Geminum vero maxime supr. L. XI. 68. *Θρασύβουλος δὲ καλῶς θεμελιωθεῖσαν βασιλείαν παραλαβόν.* Hinc *τεθεμελιωμένοι καὶ ἔδραϊοι* in S. Paulli Ep. ad Coloss. c. I. 23., et *animus bene fundatus* apud Senec. Const. Sapient. c. 6., *magnitudo stabilis et fundata* L. I. de Clement. 3., et *θεμελιῶν τὴν ἀλήθειαν* in Protrept. p. 66. Clementis Alexandr., similiaque alia. WESS.

4. 23. *Ἐτη πλείω τῶν πεντακοσίων*] Conveniunt numeri. Ad Leuctra pugnatum est Olymp. cii., quo praelio fracti Spartani

Graeciae imperio exciderunt. Fundavit suis legibus rempublicam Lyeurgus annis ante primam Olympiadem ferme centum. Recte ergo Lacedaemoniis quingentorum et paulo amplius annorum imperium contribuitur etiam infra c. 50. 65. et a Nic. Damasceno Excerpt. p. 450. et Plutareho Lacon. Instit. p. 239. F., at prave in Vales. ex Nostro Excerpt. p. 225. τὴν δὲ ἡγεμονίαν διετέλεσαν (οἱ Λακεδαιμόνιοι) ἐπὶ ἑτὴ πλείω τῶν ὅ. Scripserat πλείω τῶν ὅ, sive πεντακοσίων. Id loca, quae produxi, adfirmant, et mos Diodori, supputationem Apollodori qui Lyeurgum multis annis ante primam Olympiadem vixisse tradidit, secuti. H. Valesius, cui haec non latebant, rem alio expedire modo, sed frustra, laborat. Curatius veterum scriptorum dissensum, cum de Lacedaemoniorum imperio loquuntur, exsequitur Is. Casaubonus ad Polyb. p. 97.; habet etiam Io. Meursius Miscell. Lacon. L. III. 9. 10., quae huc referas. Ceterum οἱ τότε Λακεδαιμόνιοι, qui continuo sequuntur, orationem turbant, videnturque ex scholio in hanc sedem immigrasse: tolle eos, nec quidquam ad sententiam desiderabis. WESS. Nescio, annon e neglectu, qui Diodori dictionem obsidet, et eius luxurie defendi queat οἱ Λακεδαιμόνιοι, quamvis οἵτινες praecesserit. v. p. 10. 24. et 30. REISK.

Ibid. Πλείω τῶν πεντακοσίων, οἱ τότε Λακεδαιμόνιοι] Mirum ni inter πεντακοσίων et οἱ τότε desint verba pluscula. STEPH.

4. 36. Καὶ τοῖς ἐκ προγόνων ἀνικητοῖς γεγονόσι] Infr. c. 56. ἀνικητοὶ ἡγεμόνες τῆς Ἑλλάδος. Victi quidem levibus subinde praeliis Spartani sunt, nunquam tamen ante Leuctricam eladem ita infracti, ut Graeciae ducatu prorsus carerent. Μόνοι δὲ οἰκοῦντες ἀπόρθητοι, καὶ ἀτειχιστοὶ, καὶ ἀστρασιαστοὶ, καὶ ἀήττητοι, καὶ τόποις ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς χωρήμενοι, ὧν ἕνεκα ἑλλίς ἀθάνατον τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῖς κεκτήσθαι, de iisdem Lysias in Orat. Panegy. apud Dionysium Halicarnasense T. II. p. 92. WESS.

4. 46. Μεταβησόμεθα πρὸς τῆ γραφῆ χρόνος] Remove πρὸς. RHOD. Delenda utique erit praepositio, nisi quid desit. Movent certe defectus suspicionem tum Codd. vetusti, in voce πρὸς retinenda constantes, partim etiam haec auctoris ex principio L. XII. Νυνὶ δὲ ἐπὶ τὰς προκειμένας πράξεις τρεψόμεθα, προδιορίζαντες τοὺς οὐκ οὐκ τῆ γραφῆ χρόνος. ἐν μὲν οὖν τῆ πρὸ ταύτης βίβλῳ etc. Hinc poterit levi opera refingi ἐπὶ τὸ συνεχές τῆς ιστορίας μεταβησόμεθα, προδιορίζαντες τοὺς οὐκ οὐκ τῆ γραφῆ χρόνος. Quod si cui tamen hoc audacius videbitur, fruatur arbitrio suo. WESS. Comparanda etiam librorum XIII. XIV. XVI. XVII. XIX. XX. initia, quorum unius ad exemplum huius exordium est exigendum.

4. 59. Μάρχον Φοῖριον] Duplex post M. Φοῖριον defectus, unus post Γάϊον, alter ante Aemilium. RHOD. Defectus

est manifestus, nec apparet, qui suppleri possit: longe enim longaque Diodorus a ceteris Fastorum conditoribus se segregat, tribunos militum consulari potestate memorans, nusquam obvius. Unde vero eos, et qui aliquot annis sequuntur, descripserit, finire non possum: neque enim divinus sum. Id quidem certe constat, Fastos, quibus usus est, a Livianis plurimum diserepasse. WESS.

5. 67. Ὅροντιν κηδεστὴν] Hoc malo. Auctor Ὅροντιν appellare solet, Xenophon Ὅροντιν, quem regis Persarum generum fuisse, alias ostendimus. Vid. L. XIV. 26. et Cel. Barbeyracium Histor. Foed. P. I. p. 267. Quod additur, Teribazo classis rei que navalis traditum fuisse imperium: id vetabit Gaos, sive Glos potius, ὁ τῆς ναυτικῆς δυνάμεως ἡγούμενος, sicuti c. 3. vocatur, nisi vicariam huic potestatem concesseris. WESS.

5. 68. Τηρίβαζον] Τηρίβαζον Coisl. haud male: sic enim et alii. WESS.

5. 73. Πρὸς μὲν τὸν Ἀχοριν τὸν Αἰγ. βασιλέα] Theopompus apud Photium L. XII. habet Πάκωριν. PALM. Male apud Photium Cod. CLXXVI. Πάκωρις. nam postea ibidem recte Ἀχωρις dicitur; Eusebio et Hieronymo est Achoris, Ἀχωρις Africano et Syncello. Vid. Ill. Scaliger. ad Chron. Euseb. MDCXVI. WESS.

5. 76. Παρ' Ἐκατόμνον δὲ τοῦ Καρίας δυνάστου] Belli principio Hecatomno Artaxerxes classis imperium, reliqui exercitus Autophradatae, Lydiae Satrapae, mandaverat. Στρατηγὸν ἐπιστήσας Αὐτοφραδάτην τὸν Λυδίας Ἐξατοράτην (σατοράτην) ναύαρχον δὲ Ἐκατόμνον Photius ait ex Theopompo suo. Rex ab eo consilio, sicuti superiora auctoris nostri indicant, deinceps discessit. Vid. L. XIV. 98. WESS.

5. 78. Ὅμοιος δὲ καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους etc.] Difficulter praepositio πρὸς locum, quem insedit, tuebitur, nisi ad orationem explendam ex praecedentibus intellexeris συμμαχίαν ποιησόμενος. WESS.

5. 83. Κατὰ δὲ τὴν Φοινίκην, Τύρον καὶ τινων ἑτέρων] Praeclare Isocrates Panegy. p. 108. Φοινίκη δὲ καὶ Συρία διὰ τὸν πόλεμον ἀνάστατοι γέγονασι. Τύρος δὲ, ἐφ' ἣ μέγα ἐφρόνησεν (rex Persarum Artaxerxes) ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῶν ἐκείνων κατελιηπται. Et in Evagor. p. 293. ἐπειδὴ δὲ ἠναγκάσθη πολεμεῖν (Evagoras) τοιοῦτος ἦν — — ὥστε μικροῦ μὲν ἐδέησε Κύπρον ἀπασαν κατασχεῖν, Φοινίκην δὲ ἐπόρθησε, Τύρον δὲ κατὰ κράτος εἶλε, Κιλικίαν δὲ βασιλείως ἀπέστησε. Quae quidem omnia Diodori opinionem egregie adfirmant et illustrant. WESS.

5. 90. Καὶ ὁ τῶν βαρβάρων βασιλεὺς] Depravatum ex Ἀράβων. RHOD. et PALM. Adsentior viris clarissimis. Vitium scripturae quaedam similitudo peperit, ut saepe. Conf. L. I. 53. WESS.

5. 6. Ὀνομαζόμενος δὲ Γαῶ] Ita perpetuo ducis id nomen Diodori Codd. exprimunt. Vid. supr. L. XIV. 36. Xenophontis in

libris *Γλωῦς*, apud Polyænum L. VII. 20. *Γλωῦς*. Hinc eligendi optio anceps. Is. Casaubonus ad eum, quem indicavi, Polyæni locum ex Nostro *Γαὸ* unice verum fuerat arbitratus. Sed re in accuratius examen missa *Γλωῦς* aut *Γλωῖς* in not. ad Aeneae Poliorcet. p. 1790. ed. Gron. alteri praetulit: cui libens accedo. Vicinia literarum ex *ΓΛΩΣ* fecit *ΓΛΩΣ*. Certe *Γλωῖς* occurrit apud Etymologum in *Σωτηρία* p. 791. *Γλωῦς* in Xenophonte, Aenea et Athenæo L. VI. 16., et seriore aetate *Γλωῖς*, dux copiarum regis Persarum Cavadis, apud Theophanem Chronograph. p. 125., qui *Γλόνης*, sed vitiose, Procopio L. I. Bell. Pers. c. 7. Quod ultimum opportune observavit Cl. Barbeyracius Hist. Foeder. P. I. p. 191. ad Persicum illud nomen adfirmandum. Adde Freinsheim. in Curtii L. VII. 2. WESS.

6. 32. *Μετὰ τοῦ βάρους ἐπενεχθέντος*] Intellige τὸ βάρους τοῦ περὶ αὐτὸν συστήματος, ut infra c. 86. WESS.

6. 49. *Πρωταγόραν μὲν τὸν υἱὸν ἀπέλιπεν*] Isocrates Evagor. p. 293. patri hoc bello *συναγωνιστὴν* adiungit filium *Πρωταγόραν*, quo nomine Salaminis regem auctor L. XVI. 46. habet: qui quidem idem si fuerit ac *Pythagoras* Cypriorum rex apud Curtium L. IV. 3., Arrian. Exp. Alex. II. 20. et Athen. L. IV. 19. corrigendus eo loco Diodorus erit, ut probe vidit Celeb. Iac. Perizonius in Aeliani L. VII. H. Var. c. 2. Diversus aliusque videtur hic *Pythagoras*, et fortasse etiam male scriptus. *Πυνταγόραν* suo in Theopompo hoc tempore Photius Cod. CLXXVI. invenit, qui turpibus deinceps amoribus una cum patre implicatus perierit. WESS. Protagoras apud Isocratem Ms. Vrbinatis auctoritate concessit *Pythagorae*: quem hic quoque Diodoro restituendum esse suadet *Πυνταγόρας* in Athenæi loco p. 167. c. in cod. Florentino *Πυνταγόρας* eodem vizio scriptus.

7. 62. *Τὰς μὲν φρονεῖν ἀπετρέψαντο*] Mera παραδόξωσις est Reg. 1. ἀπετρέψαντο. Frequentissimum ἀποτρέψασθαι usum habet in omnibus, quae repellimus et a nobis amolimus. *Ἀποτρέψασθαι τοὺς πόλεμους* Noster dixit hoc libro c. 67. et 69. ἀποτρέψασθαι πολιορκίαν L. XVIII. 51. ἀποτρέψασθαι διαβολὰς L. XVII. 5. πόλεμον ἀποτρέψασθαι Polyb. L. III. 8. et L. XI. 6., pro quo minus emendate L. III. 102. μόλις ἀπετρέψατο τὸν ἐνεστῶτα κίνδυνον, et L. IV. 45. ἀποτρέψασθαι τὸν πόλεμον οἷοί τε εἰσί. Quin ipsum illud, quod prae manibus est, recurrit L. XVIII. 74., ubi *Ἀθηναίων δὲ μὴ δυναμένων ἀποτρέψασθαι τὴν φρονεῖν* etc. WESS.

7. 65. *Ὅπερ βαρὺ φορτικὸν οὐχ ὑπέμενον*] Vid. L. XIII. 30. adscripta. WESS.

7. 72. *Λόγον ἀπίστον παρὰ τῶν ἐπιστυτηκότων ἐπὶ τῆς* etc.] Copiosius haec Diodorus exsequitur inferius c. 14. WESS.

7. 80. *Οὐδὲ δύο ἔτη φιλῶντες τὰς κοινὰς σπονδὰς*] Pacem Antalcidae, anno 2. Olymp. xcviij. initam ex Nostri cal-

culis. Tricatur ergo doctissimus H. Dodwellus, non capere se professus, quid Diodorus velit, cum οὐδὲ δύο ἔτη observatam a Lacedaemoniis Antalcidae pacem dicit, Annal. Xenoph. p. 264. WESS.

7. 87. *Προσέτατον τὰ μὲν τεῖχη καθελεῖν*] Quaesitas belli caussas, neque enim deesse solent, etsi saepe fuit, belli cupidus, exponit Xenophon diligentius Hellen. L. V. p. 431. WESS.

7. 88. *Εἰς τὰς ἀρχαίας πέντε κόμας*] Xenophon in quatuor pagos Rer. Graec. L. V. p. 432. *διωκίσθη δὲ ἡ Μαντινεία τετραχῆ, καθάπερ τὸ ἀρχαῖον ὄζον*. Sed Nostro adstantur Strabo L. VIII. p. 519. *Μαντινεία μὲν*, iniquiens, *ἐκ πέντε δήμων ἐπὶ Ἀργείων συνωκίσθη*. Et Ephorus in Harpocrat. v. *Μαντινεία*. Dissensus origo esse potest, quod nullam Mantineae Xenophon rationem habuerit, quae a victoribus ad deditionem adacta paucos incolas retinuit, ceteris in quatuor pagos sese habitatum conferre iussis. Vid. Pausaniam L. VIII. 8. p. 615. WESS.

7. 3. *Καὶ τοὺς ἐν τοῦτοις δόξαν ἔχοντας μετεπέμπετο*] Fuit eorum e numero Antiphon. *Λέγεται γὰρ τραγωδίας συνθεῖναι καὶ ἰδία καὶ σὺν Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ*, scribit Plutarch. in x Rhetor. Vit. p. 833. C. Cum tamen deinceps tyranni fabulas, quibus magis ille sese efferebat, quam tyrannide, carperet et contemneret, eiusdem odium sibi conciliarit. *Διεφύλιξε γὰρ τὰς τοῦ Διονυσίου τραγωδίας, ἐφ' αἷς ἐκεῖνος ἐφρόνει μείζον, ἢ ἐπὶ τῷ τυράννῳ* de Antiphonte Philostratus Vit. Sophistar. L. I. 15. p. 499. Fallitur tamen ipse cum Plutarcho, Antiphontem rhetorem quum eum ipsum esse opinatur. Is enim Sophili filius iam olim Athenis capite poenas ob prodicionis crimen dederat, uti populi decreto, quod Plutarchus servavit, docemur. Vid. Ionsium Hist. Phil. L. IV. p. 247. WESS.

7. 7. *Ἐκωνότο πολὺ μᾶλλον ἐπὶ τοῖς πότῃμασιν*] Ferri fortasse potuisset *ἐχαννοῦτο*, quod Stephanus e libro vetere eruit, si Codd. alii addicerent. Convenit illis quorum cor superbia turgescit atque inflatur. Dio Chrysostomus Or. XXIX. p. 296. *κάλλος γὰρ ἀνθρώπου μάλιστα δὴ χαννοῖ*. Iosephus Ant. Iud. L. IX. 10. 4. *καὶ χαννώθεις θνητῇ περιουσίᾳ*. Sed proba vulgata est, e qua scribendi errore et hic *ἐχαννοῦτο*, et mox *χαννωμένου* originem accepit. WESS.

7. 12. *Ἀναγνωσθέντων τῶν — μοχθηρῶν ὄντων*] Erant pleraque *ἄμετρα καὶ κακοσύνθετα*, sicuti apud Lucian. de Non cred. Calumn. c. 14. legitur. Dictio plane turgida erat, et monstris verborum, quibus tanquam gemmis Tragoedias ornare voluit, distincta. Habet eorum aliqua Helladius in Photii Cod. CCLXXIX. p. 1587. et Lucian. Adv. Indoct. c. 15. Itaque haud immerito Dionysii *versus absurdos et inconcinnos* censuit Ammianus Marcellinus L. XV. 5., auctorem vero *poëtam tragicum, quam bo-*

num nihil ad rem, L. V. Disput. Tuscul. c. 22. Cicero cum clarissimi Davisii nota, WESS.

8. 17. Ἀπόγειν εἰς τὰς λατομίας] Vid. Iac. Perizonium ad Aeliani Var. H. L. X. 9. Respicit huc Lucianus De Merc. Cond. c. 35. σὺ δ' οὖν, εἰ μὴ ἐπισημῆς, εἰς τὰς λιθοτομίας τὰς Διονυσίου εἰθὺς ἀφίξει. Respiciunt et alii, sed supplicii et carceris caussas longe diversas afferentes. Athenaeus in lautumias depressum ait L. I. 6., quoniam amicam Dionysii Galateam corruerat: Plutarchus Or. II. de Alexand. Fort. p. 334. C. quia Dionysii tragœdium corrigere iussus eandem a capite ad calcem una litura deleverat: οὗτοι τραγωδίας αὐτοῦ διορθῶσαι κελευσθεῖς εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὅλην μέρου τῆς κορωνίδος αὐτὴν περιέγραψαν. Quae tamen, sicuti etiam quae de Cyclope fabula, in lautumiis illis composita, narrantur, vera esse possunt, si Philoxenus πολλάκις εἰς τὰς λατομίας, quod Lucianus Adv. Indoct. c. 15. memoriae mandavit, abductus fuerit. WESS.

8. 18. Τῇ δ' ὕστερα etc.] Non concordat Aelianus lib. XII. Var. Hist. c. 44.; nam secundum illum non adeo brevis fuit Philoxeni in latomiis mora: ait enim ibi eum composuisse suum Cyclopa, pulcherrimum omnium, quae composuit, poëma: nec Theocritus in Idyllio VII., qui (meo quidem iudicio) eam Philoxeni calamitatem deslet aenigmatice sub Comatae nomine; ait enim (vers. 85.) fuisse ἐν εὐρείᾳ λάρακι (id est in latomiis) ἔτος ὄριον quod Scholiastae interpretantur ἔαρος ὄραν, trimestre tempus in vere. Eam litem doctioribus iudicandam relinquo. PALM.

8. 42. Ὄθεν ὡς ἐπηρεκῶτα αὐτὸν ἀπεδέχετο] Dionysio evenit, quod ineptis omnibus de hoc genere. Sua laudari in pense amant, raroque animadvertunt, nudum se latus urbanis hominibus dare. Habes aliud in Dionysio isto exemplum apud Polyæn. Strateg. V. 46. WESS.

8. 47. Μεταπεινώμενος γὰρ τὸν ἄνδρα τοῦτον] Id vero alii negant, Platonem primum hoc in Siciliam iter ingressum fuisse prodentes κατὰ θῆαν τῆς νήσου καὶ τῶν κρατήρων, veluti Diogenes III. 18. et Athenaeus L. XI. p. 507. B.; quo tempore cum Dioni innotisset, ab eodem ad Dionysii colloquia perductus nimia dicendi libertate tyrannum offendit, Plutarcho in Dion. p. 959. E. teste. Altero itinere κλητὸς et crebris Dionysii iunioris literis invitatus eandem in insulam properavit, auctore Aelian. V. H. Lib. IV. 18. Vide tamen Syncellum Chronogr. p. 259. et Tzetz. Chiliad. X. 865. WESS.

8. 51. Εἰς τὸ κρατήριον etc.] Dedit eum Pollidi Spartano, qui commodum Syracusis erat in Graeciam tramissurus, clam aut interficiendum, aut certe tanquam vile mancipium vendendum, ὥσπερ ἀνδράποδον τῶν ἐπ' ἐξαγωγῇ, Aristides ait Tom. III. p. 382. Redemit philosophum in Aeginam deportatum minis xx Anniceris Cyrenaeus, de quo Menag. ad Laert. Diogen. L. II. 86.,

remisitque Athenas ad amicos. Quod vero de philosophis Noster addit, qui congressi eum liberarint, id altero itinere accidisse significat Diogenes L. III. 21. WESS.

8. 55. Αἰεὶ τὸν φιλόσοφον — ἢ ὡς ἤμιστα, ἢ ὡς ἡδιστα ὁμιλεῖν] Non multum intererit φιλόσοφον scribas an σοφόν. Venit egregium et rerum usu saepissime probatum illud dictum ab Aesopo Phryge, qui Soloni Sardibus post institutum cum Croeso sermonem, Ὁ Σόλων, τοῖς βασιλεῦσι δεῖ ὡς ἤμιστα, ἢ ὡς ἡδιστα ὁμιλεῖν, in Plut. Solon. p. 94. C. Aristoteles Callisthenem auditorem suum ad Alexandrum dimittens eodem prudenter usus monuit, ut cum eo aut rarissime, aut quam iucundissime loqueretur, apud Valerium Max. L. VII. 2. Ext. 11. WESS.

8. 58. Εἰς μὲν τὴν Ὀλυμπ. πανήγυριν] Vide L. XIV. 109. WESS.

9. 59. Διαθησομένους — τὰ ποιήματα] Conf. Iac. Gronov. ad Harpocrat. in Διάσεις. Diodoro διαθέσθαι de orationis et carminum recitatione haud infrequens. Supr. L. XII. 17. τὸν ἐτερόφθαλμον ἀποτολμῆσαι λόγον ἐν ἐκκλησίᾳ διαθέσθαι. et hoc libro c. 38. Καλλιστράτου τοῦ δημαγωγοῦ τὸν λόγον διαθεμένον, ὑπὲρ δὲ τῶν Θηβαίων Ἐπαμινώνδου διαθεμένον λόγον θαυμασιῶς ἐν τῷ κοινῷ συνεδρίῳ. Diversiore forma Plato in Charmide p. 162. D. ὥσπερ ποιητῆς (ὁργίσει) ὑποκριτῆ κακῶς διατιθέντι τὰ ἐαυτοῦ ποιήματα. Et Antiphon διαθεῖναι λόγον ἐπὶ τοῦ ἐξαγγεῖλαι in Ulriani Schol. ad Olynth. II. p. 14., ubi de hoc verbo plura. WESS.

9. 78. Καὶ κατελθόντες εἰς τὰς Συρακοῦσας] De Philisto ob ea, quae Plutarchus in Dion. p. 962. refert, dubitare licebit. WESS.

9. 84. Σερούσιον Σουλπίκιον] Sulpicio suum praenomen reddidi, quod fieri oportere, Rhodomannus pulere viderat. Ceterum Consulm hoc par aliorum Fasti ignorant, a Diodoro alicunde erutum; neque enim ex se finxisse videtur. WESS.

9. 92. Ἐφῆσε συγχωρήσαι] Repono συγχωρήσειν. STEPH. Ego non moveo. Saepè ostendimus, hoc in genere optimos scriptorum variare. Noster L. XII. 60. οὐκ ἔφασαν ἀκολουθεῖν. et L. XIV. 98. τὴν δὲ νῆσον ἠμολόγησαν αὐτῷ συγκατακτῆσθαι. Lysias Or. in Agorat. c. 11. οὐκ ἔφασαν ἐπιτρέψαι τὴν εἰρήνην ποιῆσθαι. et c. 3. οὐκ ἔφασαν ἐπιτρέψαι ταῦτα γενέσθαι. ubi Stephanus quoque ἐπιτρέψαι, sine caussa tamen. WESS.

9. 94. Αὐτὸς δὲ μόνος τῆς Σαλαμῖνος] Μόνος recepi. Voluit Teribazus, ut uni duntaxat Salamini Evagoras, abdicato reliquarum urbium imperio, deinceps praeset: solusne regnaret, an cum filio, controversia non erat. WESS.

9. 2. Ὁρόντης ὁ ἔτερος στρατ. — γράμματα etc.] Venisse in partes huius consilii Evagoram ipsum, ex Theopompo innuit Photius Cod. CLXXVI. WESS.

10. 7. Καὶ συλλαλεῖ περὶ κοινοπραγίας] Nolo prorsus damnare περὶ κοινοπραγίας. potest sententiam dare satis congruam. Praefero tamen Regg. librorum scripturam, auctoris adsuetudini respondentem, qua διαπροσβέσασθαι περὶ κοινοπραγίας, συλλαλεῖν περὶ κοινοπραγίας, κοινοπραγίαν συνθέσθαι frequenter usurpat. Vid. L. XI. 1. et XV. 90. XVI. 37. XVIII. 14. WESS.

10. 10. Ὡς καὶ Πυθῶδὲ τινὰς ἐπέμψεν] Longe praestabat ὡς καὶ, quod suam in sedem restituit. Πυθῶδὲ πέμπειν inferius c. 49. recurrit, explicatumque alias est. WESS.

10. 22. Καὶ τὴν κρῖσιν ἀναβαλλομένον] Vero adfines non fit viris doctissimis, iudicium hoc post bellum Cadusianum fuisse dilatatum: putant ex strategemate, quo Teribazum regem eo bello servasse traditur apud Plut. Artaxerx. p. 1023., clare patere, reddiisse iam tum in regis gratiam. Id speciem praefert. Sed si Artaxerxes Teribazum, postquam prodicionis crimine absolutus erat, summis honoribus cumulaverit, ut c. 11. a Diodoro docetur, reus fuit bello Cadusiano: tum enim humillima erat conditio et contentus. Τότε ταπεινὰ πράττων καὶ περιορώμενος Plutarchus ait. Vide tamen Cl. Barbeyracium Hist. Foed. P. I. p. 191. WESS.

10. 34. Παραδόξως ἐξοσιῶνται τὴν ἄλωσιν] Pro ἐξοσιῶνται substitue adiectum in margine ἐξωθεῖται. RHOD. Praeferrem et ego ἐξωθεῖται, si vel unus meorum Codd. id probaret: in tanto vero consensu non audeo. Nec placet tamen ἐξοσιῶνται admodum, nusquam simili potestate instructum, quod quidem recorder, a me repertum. Ἀφροσιῶνται fortasse tolerari posset, si in vetustis membranis esset. Ita que ampliandum censeo. WESS.

10. 38. Δεκαετῆς σχεδὸν γεγενημένος] Consentit hac quidem parte Isocrat. Evag. p. 295. Ἐξαγόρα δὲ πολυμήσας ἔτη δέκα, τῶν αὐτῶν κύριον κατέλιπεν, ὧν πρὸς ἦν καὶ πρὶν εἰς τὸν πόλεμον εἰσελθεῖν. In ceteris non item. Noster ait, duobus potissimum annis, reliquis in apparatu consumptis, bellum arsisse, eoque temporis intervallo navali praelio victum Evagoram intra Salaminem fuisse conclusum. At Isocrates Panegy. p. 101. sextum eius belli annum, cum orationem eam scriberet, verti, iamque Evagoram maritimo certamine superatum rebus angustis esse, significat: cui eadem tempestate viventi cur tandem non accessero? WESS.

10. 46. Ἐγὼ καινῇ πραγμάτων etc.] Hoc quoque loco videtur desiderari οὐδὲν post ἐγὼ. quae ommissio nescio an librariis, an Diodori idiomati tribuenda sit. Sic et p. 475. εὐλαβήθη μὴ ποτε, pro εὐλαβήθη οὐδὲν μὴ ποτε. vel εὐλαβήθη γὰρ μὴ ποτε. STEPH.

10. 48. Ἐπεὶ τοὺς τριηράρχους etc.] Pro ἐπεὶ repono ἔπειτα. Nam cum ἐπεὶ servari non possit πεποιημένος. STEPH. Forte ἔπειτα δὲ τοὺς. RHOD. Non refragarer, si libri manu exarati edicerent. Puto ellipsi verbi ἦν Diodoro posse succurri. Ἐπεὶ πεποιημένος ἦν postquam eos sibi conciliarat: quae quidem haud in-

solita est. Arrian. Exp. Alex. L. VII. 19. ὑπὲρ οὗτων μὲν ἕκαστοι προσβενόμενοι, οὐκ ἀναγράφονται, ubi nisi ἦσαν expleas, habet itidem oratio. Adde Homer. II. 9, 307., quaeque ibi Eustathius. WESS.

11. 63. Μετεμείλοντο τοῖς πεπραγμένοις] Sic L. XVIII. 2. μεταμείεσθαι τε ἔρη τοῖς προηγεῖσι. Plinius L. XVII. 42. μετεμείλο μὲν ἐπὶ τῇ τῆς πολιουρίας ἐπιβολῇ. WESS.

11. 71. Ζῶντες ἐξεδάρασαν καὶ ὑπὲρ τῶν δικαστικῶν etc.] Recte hoc exemplum, et alterum in Sisammem a Cambyse statutum apud Herodot. V. 25. H. Valesius obmovit Ammiano Marcelino, scribenti L. XXIII. 6. nam quod supersidere (apud Persas) corio damnati ob iniquitatem iudicis index alius cogebatur, aut finxit vetustas, aut olim recepta consuetudo cessavit: neque enim finxit vetustas. Addere potuisset ex Basilio Seleuciensi L. II. de Miracul. S. Theclae κατὰ δὲ τὸν τῶν Περσῶν νόμον δεῖρας αὐτὸν καὶ δορᾶς γυμνὸν ἐποίησε. ubi P. Pantinus plura, sed ex B. Brissonio L. I. Reg. Pers. Sect. CXXXIII. WESS.

11. 79. Τὴν ὑπὸ Ὀρόντων γεγενημένην ὑπάκουσιν etc.] Hic locus depravatus est, idque ex omissione verborum aliquot, ut opinor. STEPH. Vulneri medicinam, quam Stephan. negavit, opportune fecit Rhodomannus in not. Addendis: Mendosus, inquit, est locus, quem sic utcumque restituo. Post γεγενημένην haec insere: συνθήκην, τὸν Ἐξαγόραν ὑπακούσειν ὡς βασιλεὺς βασιλεῖ προήγεγε δὲ ἑαυτὸν τὴν εἰρήνην etc. Legebat transactionem ab Oronte factam, Evagoram ut regem regi pariturum. In medium etiam proferebat sese pacem etc. Haec enim aut his similia deesse, ex cap. 9. et 10. facile conficias. WESS. In annotationibus ipsis προσήγεγεν deleri iusserat Rhodomannus.

11. 83. Μὴ χρηματίζεω — περὶ θανάτων] Videntur Teribazum accusasse et eo nomine, quod Delphis Apollinem de regis morte consulisset. Quid sciscitatus fuerit, vide c. 8. WESS.

11. 92. Ὡν τὸν βασιλεὺς — ἦν ἐνεργητικῶς] Fuit ergo ex eorum numero, quos OROSANGAS adpellabant. Οἱ δὲ ἐνεργεῖται τοῦ βασιλέως Ὀροσάνγαι καλεῖνται περσιστὶ apud Herodot. L. VIII. 85. Quorum e genere qui erant, cum publicas in tabulas referebantur, tum eximiis honoribus ornabantur. Habet de Orosangis his complusecula Des. Heraldus Advers. L. I. 9., sed magnam partem occupata a B. Brissonio de Reg. Pers. I. 138. WESS.

12. 2. Ἐν τε τοῖς πολεμίοις ἀνδρεία etc.] Legatur πολέμοις. RHOD. Id quidem necesse non est. Idem est ac διενεγκεῖν τὰ πολλὰ in Luciani D. Mort. XII. 1., ubi egregie Cl. T. Hemsterhus. Conf. et not. in L. I. 54. WESS.

12. 17. Αὐτὸ τὸ τὰς περὶ αὐτῶν χάριτας — ἀπειληθέναι] Non sum oblitus moris Diodori, quo περὶ multimodis usurpat. Ἡ περὶ τὰς Ἀμαζόνας ἀρετὴ earum virtus est L. II. 46., ἢ περὶ τὸ ἕροτρον εὐρεῖς illius inventio L. III. 63., ut alia silentio praeteream. Hic tamen τὰς περὶ αὐτῶν χάριτας ex Reg. I. praeoptavi,

ut gratiae et comoda sint, quae ob merita in regem abstulerat Teribazus. WESS.

12. 36. *Τοῦ παρὰ τὴν Μαντινείων ποταμοῦ*] *Ophis* dicebatur, teste Pausania, qui regis Agesipolidos hoc strategema copiosius exsequitur L. VIII. 8. p. 614., sicuti et Xenophon Hellen. L. V. p. 432. WESS.

12. 45. *Εἰς τὰς ἀρχαίας κώμας μετοικισθῆναι*] Vid. supra c. 5. et Polyb. IV. 27. et Aristidem T. III. p. 476. Manserunt autem Mantinenses in pagos descripti, donec ab Epaminonda in integrum patriamque urbem restituerentur, Pausan. IX. 14. WESS.

13. 51. *Τὸν Ἴόνιον καλούμενον πόρον*] Sic bene. Male ἐν τῷ Ἴωνίῳ πελάγει Aelian. Hist. Animal. L. XIII. 19. et ἀπὸ τοῦ Ἴωνίου μέγρι τῆς Συρίας Appian. Bell. Civil. L. IV. p. 1030. Nota res ex Stephano Byzantino est. WESS.

13. 55. *Καὶ σιλήσειν*] Non video cur ἔσπευδε σιλήσειν dicturus fuerit Diodorus pro ἔσπευδε σιλήσαι, praesertim quum praecessisset ἐπιπλεῦσαι. repono ergo σιλήσαι. STEPH. Mutandi iustam Stephanus caussam non habuit. Multa in hoc genere sibi indulgent veteres. Lysias pro Callia apud Harpocration. in *Τίμημα οὔτοι δὲ φάσκοντες πλείονα μισθώσασθαι, καὶ τίμημα καταστήσεισθαι*. quod optime tuetur T. Hemsterhusius, plura de hoc genere commentatus ad Xenophontem Ephesium Miscellan. Observat. Vol. IV. p. 286. Aliud est, quod nos moratur. Dicit auctor, Dionysium magnis copiis Epirum invadere voluisse, ut ditissimum Delphis templum spoliaret. Atqui id in Epiro non erat, sed Phociae. Quod cum non lateret Amyoto, Gallico interpreti, pro Delphico Apollinis templo Dodonaicum Iovis versione sua expressit, coniecturam credo secutus: nam scripti Codd. nostri quidem certe, in Delphico retinendo consentiunt. Hos itaque sequar, tantoque magis, quod *τέμενος γέμον πολλῶν χρημάτων* verius dicatur de Delphica, quam Iovis Dodonaei aede. Vide modo L. XVI. 57. Fuisset sane expeditius ad id sacrilegium iter tyranno, si Crisaeum in sinum invectus exscensioneque facta Delphos properasset: sed potuit ille animo alia, cur hoc negligeret, agitare. Confer tamen Cl. Barbeyracium, pro Dodonaico Iovis templo non sine quadam veri specie pugnans, Histor. Foed. P. I. p. 192. WESS.

13. 58. *Αἰ Ἀλκίον τοῦ Μολοτοῦ* etc.] Principis huius genus et familiam declarat Pausan. L. I. 11. In exsilium quare abierit, incertum est; certissimum vero, restitutum in priorem dignitatem Atheniensium caussae saepius enixe studuisse. Vid. Xenophon. Hellen. L. VI. p. 457. et infra hoc libro c. 36. Nostrum. WESS.

13. 78. *Ἐχτισαν ἐν αὐτῷ νῆσον — Φάρος*] Dicendi genus illustravimus ad L. V. 80. Rem ipsam, dubia si foret, firmarent haec Strabonis L. VII. p. 484. *Φάρος, ἢ πρότερον Πάρος, Παρίων κτίσμα*. Et Stephanus in *Φάρος*, optime ab Is. Casaubono

correctus. Urhem habuit cognominem, quam Romani ob insignitam Demetrii Pharii perfidiam, solo aequarunt apud Appianum Illyr. p. 5. ed. Hoeschel. WESS.

13. 81. *Τὴν ὀνομαζομένην Λισσὸν*] Vid. not. ad Hieroclis Synecdem. p. 656. Dionysius sub idem tempus in opposita continente urbem Adriam sive Hadriam condidit. Etymologus: *Ἀδρίας τὸ πέλαιος. Αἰονόσιος Σικελίας τύραννος, ὃς πρότερον ἐπὶ τῇ Ὀλυμπιάδῃ πόλιν ἔκτισεν Ἀδρίαν ἐν τῷ Ἴονικῷ κόλπῳ, ἀφ' ἧς καὶ τὸ πέλαιος Ἀδρίας καλεῖται*. Annus incertus est: excidit enim ex Etymologi verbis. Satis tamen ex rerum apud Nostrum successione adparet, ab Olymp. xcvi. non multum a fuisse. WESS.

13. 83. *Κατεσκευάσασιν νεώρια* etc.] Omnia haec omnino pertinent referrique ad urbem Syracusanam debent. Id praeter flumen Anapum, quod prope Syracusas labeatur, ambitus urbis, ceteris Graeci nominis oppidis longe amplior, suadet: nam Lisso minime convenit. Aliud tamen censuit doctissimus Cellarius Geogr. Ant. L. II. 8. p. 618. WESS.

13. 93. *Λεύκιος Οὐαλέριος καὶ Ἀῦλος Μάλλιος*] Fasti Liviani dant huic anno tribunos militum consulari potestate, et longe quidem alios. Paene suspicor in Fastis, quos Diodorus habuit, errore quodam hos consules esse repetitos. Habet eosdem L. XIV. 103. et succedentes itidem L. Lucretio et Servio Sulpicio c. 99. Sequuntur eosdem c. 107. tribuni militum, quos huius libri c. 15. reperies. Quae quidem certo videntur esse indicio, in Diodori Fastis perturbatissima omnia fuisse. WESS.

13. 95. *Δίκων Συρακούσιος*] Domo fuit Cauloniates, sed praemiis expugnatus Syracusanum se deinceps adpellari passus est. Victorias reportavit sacris in certaminibus plures, descriptas a Pausania L. VI. 3. p. 459. et hoc epigrammate, necdum, quod sciam, edito:

*Εἰμὶ Δίκων υἱὸς Καλλιμβρότου αὐτὰρ ἐνίκων
Τετράκις ἐν Νεμείᾳ, δις Ὀλύμπια, πεντάκι Πυθοῖ,
Τροῖς δ' Ἴσθμῷ, στεφανῶ δ' ἄστῳ Συρακούσιον.*

Hoc tamen Pausaniam inter et epigrammatis auctorem interest, quod illi *Δίκων* sit *Καλλιμβρότου*, victoriasque abstulisse dicatur *Ὀλυμπιακὰς μίαν μὲν ἐν παισὶ, δύο δ' ἄλλας ἀνδρῶν*. Itaque in Pausania *Δίκων Καλλιμβρότου*, et in epigrammatis versu secundo *τροῖς Ὀλύμπια* fortasse satius erit scribere, ut iste dissensus tollatur. WESS.

14. 12. *Ἐχὼν τριήρεις ἑξήκοντα*] Centum triremibus hanc Dionysium expeditionem ingressum fuisse, Aristotelis Oeconom. L. II. p. 689. ed. Du Vall. et Polyaen. Strat. V. 2. 21. memoriae mandaverunt. Causa erat speciosa. Piraticae studebant Tusci eo tempore, arcemque, unde erumperent, *Pyrgos* legerant. Servius opportune in Aen. X. 184. *hoc castellum (Pyrgi) nobilissimum fuit eo tempore, quo Tusci piraticam exercuerunt: nam illic*

metropolis fuit: quod postea expugnatum a Dionysio, tyranno Siciliae, dicitur. WESS.

14. 13. Σολήσων ἱερὸν ἄγιον] Deae *Leucotheae*, si Aristotelem sequaris et Polyaeum, si Strabonem L. V. p. 345., *Ἐλληθνίας* sive *Lucinae*. Audi Geographum: ἔχει δὲ (Pyrgi castrum) *Ἐλληθνίας ἱερὸν, Πελασγῶν Ἱδρυμα, πλουσίων ποτε γεόμενον ἐσώλησε δ' αὐτὸ Διονύσιος ὁ τῶν Συκελιωτῶν τῶραυτος*. Tollit discordiam hanc Ph. Cluverius Ital. Ant. L. II. p. 496., Aristoteli *Ἐλληθνίας* nomen inculcans, verum medicina nimis periculosa. Quid si enim Deam illam Etruscam Graecorum alii *Leucotheae* suae, alii *Lucinae* respondere fuerint arbitrati? *Leucotheam praefert quoque Aelianus Var. Hist. L. I. 20., in gentis tamen, ubi colebatur, nomine vitiosus, quod doctissimos interpretes non fugit.* WESS.

14. 33. Σέντιον Σουλπίκιον] Emenda *Σερούϊον*, et pro *Λεύκιον Αἰμίλιον, Μάρκον*. Ita enim Livius, qui etiam *Agrippam Furium* et *C. Aemilium* prioribus adiungit. RHOD. Scribendum citra omne dubium est *Σερούϊον*, etsi tribunos longe alios huic anno det Livius L. VI. 11. Fasti Diodori, ut supra diximus, vitiosissimi fuerunt, iteraveruntque eosdem tribunos, quos L. XIV. 107. rebus administrandis praefecerant. WESS.

14. 45. Πρὸς τοὺς παρόντας συμμ. ποιησάμενοι] Aut ego vehementer fallor, aut hic latet ulcus. Quinam enim οἱ παρόντες, quos foedere sibi iunxerunt Poeni? Vide an reperiri possint ex his, quae auctor addit: *Dionysium ait copias esse paritum, τῷ μὲν ἐν μέρει πρὸς τοὺς Ἰταλιώτας, τῷ δὲ ἑτέρω πρὸς τοὺς Φοίνικας pugnaturum*. Fuerunt ergo Carthaginiensium hoc bello socii Italiae Graeci nominis incolae, iam olim multis de causis Dionysio infesti. Scripseris πρὸς τοὺς παρόντας Ἰταλιώτας, fortasse bene res habebit. Omissio nata videtur ex utriusque vocabuli ὁμοιοτελείῳ. WESS.

15. 51. Μάγωνα τὸν βασιλέα] Vid. not. in L. XIII. 43. WESS.

15. 53. Διαπολεμῆν ἀμφοτέρως] Lege *ἀμφοτέρως*. RHOD. Ita praestaret, si utrique regioni bellum inferre decrevisset. Vid. L. XIV. 95. Sed copias in Siciliam atque Italiam cum transporterint, ut utraque ex provincia Dionysium adgredi possent, praefero ἔξ ἀμφοτέρως. WESS.

15. 62. Περὶ τὰ καλούμενα Κάβαλα] Nemo alius, quod sciam, memoravit. *Κάβαλα τῆς Κιλικίας* habet Appian. Mithridat. p. 403. quae rectius *Καστάβαλα* apud alios. Conf. ad Itiner. Anton. p. 146. WESS.

15. 65. Ἐπὶ τινι λόφον ἑστηκὸν καὶ ἄνυδρον] Vide Polyaeum. L. VI. 16., qui insuper docet, *Leptinem* Dionysio auctorem fuisse, ne ullo clabi modo pateretur Carthaginienses. Sed ille su-

perstitutione quadam ad pacis condiciones descendit. Conf. infr. c. 74. WESS.

15. 95. Περὶ τὸ καλούμενον Κρόνιον] Meminit etiam *Cronii*, sed in Imilconis adversus Dionysium gestis rebus, Polyaeus L. V. 10. 5. Adde *Nostrum* L. III. 61. WESS.

16. 4. Ἐπιφανῶς κατέστρεψε τὸν βίον] Potuerat eum servare frater *Dionysius*, si voluisset. *Λεπτίνην δὲ τὸν ἀδελφὸν σῶσαι δυνάμενος, ἐν τῇ ναυμαχίᾳ περιεῖδεν ἀπολλέμενον*, sic *Aelianus*. Hist. Var. L. XIII. 45. sed non sine errore, a viris doctissimis recte castigato. Melius *Plutarchus* de *Alex. Fort. Or. II. p. 738. B.* WESS.

16. 12. Τροπῆς δὲ παντελοῦς γενομένης] Retineri *παντελοῦς* potuerat, si scripti libri adprobassent. *Τροπὴν παντελῆ* habes hoc libro c. 56. et L. XVIII. 45. prorsus uti hic *τροπῆς δὲ παντελοῦς γενομένης*. WESS.

16. 22. Ἀνθρωπίνως δὲ τὴν ἐνημερίαν ἐνεγκόντες] Vid. ad L. I. 60. Paulo ante praestitisset τοὺς ἀναιρεθέντας εὐρεθῆναι τῶν etc. WESS.

16. 29. Μέχρι τοῦ Ἀλύκου καλουμένου ποταμοῦ] Verum id fluvii nomen est, a salso sapore natum. Scribitur in *Eclog. I. XXIII. 9.* et L. XXIV. 1. Ἄλυκος, corruptius adhuc *Λύκος* L. XVI. 83., ubi terminus ditionis Carthaginiensium in Sicilia appellatur. Radebat moenia urbis *Heracleae*, nunc *Platani* accolis, *Fazello* *Decad. I. Lib. VI. c. 11.* et *Ph. Cluverio* L. I. p. 219. *Sicil. Ant. testibus.* WESS.

16. 41. Τὴν ὀνομαζομένην Λεύκην] *Λεύκας* *Strabo* collocat inter *Smyrnam* et *Phocaeam* L. XIV. p. 957., *Plinius* L. V. 29. *oppidum Leuce in promontorio, quod insula fuit, cui Mela consentit* L. I. 17. WESS.

16. 49. Θύση ἐν τῇ] Θύσειεν τῇ *Coisl. Clar.* Voluisse *θύσειεν ἐν τῇ* videntur, quod bonum. WESS.

17. 53. Ὑπέλαμβανον ἐαυτοὺς προλέγειν] Mirum est scriptos libros in *προλέγειν* consentire, quod, me quidem iudice, nihili hoc est loco. Refinge *προέχειν*, et bene se habebit oratio. *Interpres* non aliud censuisse videtur. WESS.

17. 62. Ὀνομάσαντες Προφθασίαν] Non neglexit festum hunc diem in *Feriatia* sua *Graecia Io.* *Meursius*, alibi, quod meminere, non lectum. WESS. *Προφθασία*, nomina dierum festorum Graecis sunt pluralia neutra. REISK. Ita docet *Herodotus* I. 148. Cuius praecepto quae hic illic reperiuntur contraria, ut *ἑορτὴν ἄγωνα σφισι λιθοβολίαν ὀνομάζοντες* *Pausaniae* II. 32. 3., an corrigenda sint necne non potest ad liquidum perducī. Neque enim ratione carent *προφθασία* et similia, quae non sunt ab nominibus propriis ducta.

17. 67. Τὰ δὲ κατὰ τὴν Ἑλλάδα σκευασάμενοι] Mallem compositum *συσκευασάμενοι*, uti post pauca, αὐτὴν δὲ *συσκευα-*

ζομένην τὰς κατὰ τὴν Ἑλλάδα πόλεις, de Sparta Graeciae urbes sibi variis artibus conciliante. WESS.

17. 74. Καὶ τὰ κατὰ τὴν ἀρχὴν ἀπογόντος] Vid. L. XIV. 92. Isocrates auctor est, Amyntam a vicinis barbaris praelio victum, omnique Macedonia exutum, regionem deserere constituisse, sed, audito nobili dicto ὡς καλὸν ἐστὶν ἐντάφιον ἢ τυραννίς, mutasse sententiam, occupatoque parvo castello atque accessit auxiliariis copiis trium mensium spatio regnum recuperasse, in Archidamo p. 184. WESS.

17. 82. Οὐχ οἶοι ἦσαν ἀποδιδοῦναι] Secundum receptum morem scribendum est οὐχ οἶοι τ' ἦσαν. STEPH. Non repugno. Sic auctor L. XX. 40. Vide tamen Bergler, ad Alciphron. Lib. I. Ep. 22. WESS.

17. 86. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι κρίναντες ἀντέχεσθαι etc.] Nimis haec parce Diodorus: negligit legationem Acanthiorum et Apolloniatarum, qui Olynthiis vicini Spartanos in hoc bellum praecipue accenderunt. Docet Xenophon Hellen. L. V. p. 433. WESS.

17. 92. Ἐπὶ Φαιωντίους etc.] In proclivi erat emendare et reponere Φαιωντίους. Ortelius tamen ex hoc loco somniavit Φαιῶν urbem, quam posuit in suo Lexico. PALM. Ἐπὶ Φαιωντίους] Sic rescripsi. Literarum similitudo in ΦΑΙΟΥΝΤΙΟΣ et ΦΑΙΟΥΝΤΙΟΣ vitio originem dedit. Solet quidem, quod diffiteri non possum, Diodorus eos plerumque Φλιασίους ceterorum more adpellare: patitur tamen analogia et alterum gentile, Φλιοῦς, Φλιοῦντος, Φλιοῦντος, ut Trapezuntius, Opuntius, Hydruntius, Selinuntius, agnosciturque a Stephano. Res ipsa paullo serius contigit, quippe posterior Agesipolidis in Olynthios expeditione, sicuti ex Xenophonte Hellen. L. V. p. 441. pulchre docuit H. Dodwellus, itidem Φλιοῦντος corrigens, Ann. Xenoph. p. 266. Iungere potuisset Isocrat. Paneg. p. 96. WESS. Phliantios Cicero quoque adhibuerat, sed ab Attico suo monitus Phliasios autem dici sciebam: et ita fac ut habeas: nos quidem sic habemus. sed primo me ἀναλογία deciperat. Φλιοῦς, Ὀποῦς, Σποῦς. quod Ὀποῦντιοι, Σποῦντιοι. sed hoc continuo correxi-mus. Vulgatius itaque Φλιοῦς dat Φλιασίους, nec alterum tamen spernendum, analogiae respondens et Stephano probatum. IDEM in Add.

18. 2. Αὐτὴν δὲ συσκευαζομένην] Huc refer sequens καταδουλοῦσθαι absque negativa, et post πόλεις subiice ἄς ἐν ταῖς κοιναῖς etc. Sic Rhodomannus in notis: at in Addend. ἄς ἐν ταῖς κ. σ. μὴ καταδουλοῦσθαι ὤμοσαν, ἀλλὰ τηρεῖν quas in communi foedere se non servitute oppressuros, sed liberam iurisdictionem conservaturos, iurassent. Ego vero vehementer fallor, aut imprudenter repetita sunt bina vocabula μὴ καταδουλοῦσθαι ex superioribus: quae quidem eo si ablegaveris, unde

malum pedem intulerunt, scripserisque ἄς ἐν ταῖς κοιναῖς συνθ. ὤμοσαν τηρεῖν αὐτονόμους, ad orationem et sententiam nihil desiderabis admodum. Hoc itaque sequar, uncinis relativum id et suspectas voces circumscribens. WESS. Ill. Scaliger orae sui libri adscripserat ὀμόσασαν τηρήσειν, quod quum scabiem orationi detergere non possit, sententiam non muto. IDEM in Add.

18. 8. Ἐπὶ Ἀρχοντος δ' Ἀθήν. Μενάνδρου] Demosthenes contra Timocratem p. 468. loquitur de Euandro Archonte, qui proculdubio idem est cum isto Menandro. Quid melius aliunde expiscandum. PALM. Palmerii observationem occupaverat Io. Meursius L. III. de Archont. c. 19., eidem robur ex Ptolemaeo Μεγ. Συνταξ. L. IV. c. ult. p. 106., ubi Archon hic Εὐάνδρος, egregium addens. WESS.

18. 10. Κορνήλιον Σερούλιον] Pro Κορνήλιον Σερούλιον scribe Σερούλιον Κορν. Publ. Hugo suppositivus est. Nescio an pro illo Κόϊγκτος Σερούλιος sit collocandus. Pro Ἄνινον quidem Ἄννιον, et pro Μάρκον, Μάρκιον vel Μάρτιον scribendum videtur. Sed quis auctoritate hic omni destitutus certi aliquid statuat? quia Diodorus a Fastis hic, ut etiam alibi, digreditur limitibus transilit. RHOD. Favent quodammodo scripti libri Rhodomanno. Cetera mire sunt depravata, nec auxilii spes ulla, nisi meliores proferantur Codd. Possunt sane tribunorum nomina, ut factum a viro docto, instaurari. Sed eadem ex scriptoris venisse calamo, unde edocebor? Κλαύδιον Ὀύωνα, adaeque vitiosum, L. XIV. 82. tribunis militum consulari potestate adiunxit. WESS.

18. 20. Οἱ Σπαρτιάται παρήγγελλον ἐν ἀποδόχτοις etc.] Hoc unde acceperit nescio. Xenophon aliter Rer. Graec. L. V. p. 436., uberius praeterea exsecutus ordinem occupatae arcis Cadmeae, sicuti et Plutarch. de Socrat. Daemon. p. 576. WESS.

18. 27. Τριακοσίους μὲν τοὺς ἐπιφανιστίους etc.] Xenophon τετρακοσίους sive quadringentos solum vertisse atque Athenas se prodit contulisse. WESS.

18. 32. Τὸν μὲν Φοιβίδαν ἐξημίωσαν χρήμασιν] Centum millibus drachmarum; δέκα δραχμῶν μυριάσιν (αὐτὸν) ἐξημίωσαν, Plut. ait in Pelop. p. 280. Remoto vero Phoebidae Lysanoridam τρίτον αὐτὸν i. e. cum duobus collegis substituerunt, idem de Socrat. Gen. p. 576. A. et Pelop. p. 284. D., ubi Lysanoridae verum nomen optime reddidit Augustin. Bryanus. WESS.

18. 39. Εὐδαμίδαν — κατέστησαν στρατηγὸν] Dissentit a Xenophonte, qui Eudamidam ante Cadmeam occupatam contra Olynthios missum refert, Phoebidam vero subsecutum, ut milites, qui tam cito cogi non potuerant, ad fratrem duceret, Rer. Graec. L. V. p. 434. WESS.

18. 46. Στρατιώτας πλείους ἔχοντες τῶν πολεμίων] Verum id fortasse fuit prima hac Eudamidae expeditione: alioqui equites quadringentos tantum habebant, ipsi in universum quinque milli-

bus non auctiores. *Τετρακοσίους ἰππέας ἐκέκτηντο μόνον, καὶ σὺμπαντες οὐδὲν ἦσαν πλείους τῶν πενταμισθίων τὸν ἀριθμὸν* in Demosthen. Or. περὶ Παρομπρ. p. 257. WESS.

19. 60. *Αὐτὸς τε ὁ Τελεντίας ἐπεσε*] Demosthenes dicto loco Olynthios τρεῖς τῶν πολεμάρχων, a Spartanis missorum, interfecisse ait: credo oratorie magis quam vere. Teletias pugnando periit, morbo Agesipolis: tertius Polybiades bellum composuit, neque adeo in eorum numerum, etsi Ulpianus ita velit, addi potest. Forte Tlemonidam Orator, cetratorum ducem, qui eodem quo Teletias praelio cecidit, intellexit. Vide Xenophontem Hellen. L. V. p. 438. WESS.

19. 68. *Τὸν πόλεμον ἔσεσθαι πολὺν χρόνον*] Etsi hoc districte improbare nolim, πολυχρόνιον tamen et alias praefert ipse idque parili modo in duo vocabula dissectum fuisse vidimus supra. WESS.

19. 74. *Λεύκιον Παπύριον*] Hoc nomine deleto, ut et altero M. Furi, adde proxime sequens gentile Οὐαλέριον. Tum *Ἄλλον Μάλλιον, Λεύκιον Ποστούμιον καὶ Λεύκιον Αἰμίλιον* ex Livio. Fasti autem quorundam recensione discrepant. RHOD. *Α. Παπύριον* etc.] Si legeretur *Λεύκιον Οὐαλέριον, Ἄλλον Μάλλιον* sive *Μάλλιον, Λεύκιον Ποστούμιον καὶ Λεύκιον Αἰμίλιον*, quos versione sua Rhodom. expressit, consentiret Diodorus optime Livio L. VI. 1. At is eos tribunos Romae mox post Gallos depulsos inponit, a qua calamitate longius absunt Diodori rationes. Eadem tamen, quae Rhodomanno, probata Pighio sententia fuit ad ann. CCCLXV. et Onuphrio Panvinio. Mihi densae hic obversantur tenebrae; quamquam hoc satis perspicio, propius a Fastis Diodorum post haec deflectere. WESS.

19. 91. *Λεύκιος Ἰούλιος*] Post hunc scribe *Λεύκιος Ἀζύλιος, Λεύκιος Λονκρήτιος, Σερούσιος Σουλπίσιος*. Hos enim Fasti proponunt. RHOD. Sigonius hoc ex loco Iulii praenomen, quod in Livio L. VI. 4. vitiosum erat, correxit. Cetera ad eum modum, quem Rhodom. secutus est, emendanda quoque censuit Pighius in Fastis ad ann. CCCLXVI. quem vide. WESS.

20. 98. *Ἐβασίλευσεν ἔτη ἑννέα*] Vid. inferius c. 55. WESS.

20. 99. *Πολυβιάδαν στρατηγὸν καταστήσαντες*] Ex Coisl. vestigiis ducis nomen, prorsus uti apud Xenophontem Hellen. L. V. p. 442. et Ulpianum ad Orat. de Legat. male Administr. p. 257. legitur, una litera integrius esse iussi. WESS.

20. 6. *Προσέταξεν ὄπισθα γῆναι Λακεδαιμονίους*] Compositum id bellum fuit ex Olynthiorum arbitrio, si verum secutus Demosthenes est. *Καὶ τὸ τελευταῖον, ὅπως ἠβούλοντο, οὕτω τὸν πόλεμον κατέθεντο* Orat. περὶ παρομπρ. p. 257. Sed vide Xenophontem citato loco. WESS.

20. 12. *Κατὰ γῆν ἅμα καὶ κατὰ θάλατταν*] Amiserant Spartani accepta ad Cnidum clade Graeciae terra marique im-

perium: nec ita tamen eorum vires fuerant attritae, ut colligendarum spes omnis decolasset. Pace Antalcidae rediit paulatim pristina civitati auctoritas et potentia, quae hoc tempore ad ἀκμὴν pervenerat. Testis etiam Demosthenes eo, quem signavi, loco: *ἵστε γὰρ δῖπον τοῦθ', ὅτι γῆς καὶ θαλάττης ἦρχον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, Λακεδαιμόνιοι κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους.* et Plut. Pelop. p. 284. E. Adde Casaubon. ad Polyb. p. 99. ed. Gron. WESS.

20. 15. *Διὰ τὰς τῶν πολεμουμένων κληρουχίας*] Sic malem. Male tota Graecia Athenienses audiebant ob colonos, κληρουχούς vocant, quos in urbes agrosque suae ditionis deducebant, sortibusque agrorum descriptis donabant. Libanius Argum. Orat. περὶ τῶν ἐν Χερσῶν. rem declarat: *ἔθος δὲ ἦν τοῦτο παλαιὸν τοῖς Ἀθηναίοις, ὅσοι πένητες ἦσαν αὐτῶν καὶ ἀκτῆμονες οἴκοι, τοῦτους πέμπειν ἐποίκους εἰς τὰς ἔξω πόλεις τὰς ἐαυτῶν. καὶ ἐλάμβανον πεμπόμενοι ὄπλα τε ἐκ τοῦ δημοσίου καὶ ἐξ ὀδίου.* Qui quidem cum veteres migrare colonos aliorum saepe inberent, patriae maculam adpersere, quam Isocrates, etsi frustra, eluere conatur. Dicit debere potius gratias suis Atheniensibus Graecos referre, quod eorum sub imperio vitam seditionibus immunem transegerint, ἢ τὰς ΚΛΗΡΟΥΧΙΑΣ ἡμῖν ὀνειδίξεν, ὡς ἡμεῖς εἰς τὰς ἐρημουμένας τῶν πόλεων, φυλακῆς ἕνεκα τῶν χωρίων, ἀλλ' οὐ διὰ πλεονεξίαν, ἐξεπέμπομεν Panegy. p. 89., callide profecto. Tu confer huius lib. c. 29. WESS.

20. 21. *Ἄγω δὲ τὸν Περσῶν βασιλέα* etc.] Audi iterum Isocratem Paneg. p. 96. *καὶ τῶν Ὀλυνθίων καὶ Φλιασίων (Λακεδαιμόνιοι) πολεμοῦσιν. Ἀμύντα δὲ τῶ Μακεδόνων βασιλεῖ, καὶ Διονυσίῳ Σικελίας τρωάνῳ, καὶ τῶ βαρβάρῳ τῆς Ἀσίας κρατοῦντι συμπράττουσιν, ὅπως μεγίστην ἀρχὴν ἔξουσιν.* Quae principes eos Spartanorum civitatem coluisse hoc tempore et ab ea vicissim cultos praeclare indicant. WESS.

20. 25. *Ἐπ' ἄρχοντος Ἀθ. Νίκωνος*] Verum id Archontis nomen, sub cuius magistratu de vita decessit ex quorundam opinione orator Lysias, ut eius in vita significat Dionysius Halicarnassensis T. II. p. 85. WESS.

20. 27. *Λεύκιον Μάλλιον*] Forte *Αἰμίλιον* vel *Μενήμιον*. Pro utrovīs Q. Fabium ponit, qui in fastis non exstat. RHOD. *Λεύκιον Μάλλιον* etc.] Car. Sigonius profert ex hoc loco ad Livii L. VI. 5. *Λεύκιον Μενήμιον, Γάϊον Σερούλιον, Οὐαλέριον Ἄλλον, Κόιντον Φάβιον*. Quos si e scripto suo Cod., ut credibile fit, excitavit, usus haud dubie est longe optimo. Eum in re certa sequamur. WESS.

20. 30. *Τοῖς μὲν Ἰππωνιάταις — ἀποκατ. τὴν πόλιν*] Urbem Hipponium seu Vibonem Valentiam Dionysius everterat, civibusque Syracusas traductis agrum Locrensibus contribuerat, supra L. XIV. 107. Videntur Carthaginenses eos opportune pa-

triam in sedem restituisse, ut in Italia amicos, si qua recrudesceret cum tyranno bellum, haberent. WESS.

20. 38. *Ὁ ἴτε τὴν Σαρδὸνα κατοικοῦντες*] Vid. not. in L. IV. 29. WESS.

21. 48. *Ὁδὸς δὲ κατετραυμάτιζον*] Salva esse potuerat, nisi scripti libri contra ivissent, recepta dudum scriptura. Amat auctor compositum id verbum. Vid. L. XII. 61. et hoc lib. c. 25. saepeque alias. WESS.

21. 54. *Σερουίλιον Κοίντιον*] Inverte *Κοίντιον Σερουίλιον*. In fine scribe *Κοίντιον*. Fasti addunt Ser. Cornelium et L. Horatium. RHOD. Citra dubium hic *Κοίντιον*, et mox *Λεύκιον Κοίντιον* scribendum. Sex tribunos Livius huic anno inponit L. VI. 6. *Serv. Cornelium*, cui hic praenomen *Marco*, tum tres illos, quos auctor edit, praetereaque *L. Horatium* et *P. Valerium*: ut adeo peccatum sit in parte extrema notae Rhodomannianae. Pighius ad ann. CCCLXVIII. hinc adfert *Ser. Cornelium*, *Q. Servilium*, *M. Furium* et *L. Quinctium*, forsitan ex coniectura. WESS.

21. 63. *Ἐπι κοιμημένους καταλαβόντες*] Videndi sunt Xenophon Hellen. L. V. p. 443., Corn. Nepos Pelop. c. 3., Plut. Pelop. p. 281. et Socrat. Daemon. p. 596., qui diligentius et copiosius haec exsequuntur omnia. WESS.

21. 64. *Ἐπειτα τοὺς πολίτας etc.*] Post *πρῶτον μὲν* nemo non expectet *ἔπειτα δέ*. complures tamen sunt apud hunc authorem loci in quibus *ἔπειτα* sine *δέ* positum est. STEPH.

21. 78. *Ὅτι καὶ αὐτοὶ συγκατήγαγον τὸν δ. τῶν Ἀθηναίων*] Vide superius L. XIV. 32. WESS.

21. 84. *Ἐρηφίσαιτο παραχρῆμα δύναιμι — ἀποστείλαι*] Haec frustra alibi quaeres. Constat ex Xenophonte duos praetorum, qui praesidii causa in finibus agebant, suppetias Thebanis venisse, sed nullo Atheniensium decreto. Quare utrique postea diem dixerunt, et alterum quidem morte mulctarunt, alterum vero, quia iudicium fuga evitarat, in exilium egerunt. Uter autem horum Demophon fuerit, et an Chabriam collegam habuerit, non audeo decernere. WESS.

22. 95. *Δρομαῖος ἠπείγετο*] Nihil mutandum. Sic L. XIV. 104. *δρομαῖοι παρήσαν ἐπὶ τὴν βαῆθειαν*. WESS.

22. 27. *Προσιόντες ἐπὶ τὰς Θήβας*] Cleombrotus auxiliares copias adduxit, obviosque in Megaride eos habuit, qui fide publica ex arce Cadmea descenderant, Plutarchus in Pelop. p. 284. WESS.

22. 29. *Τοὺς δὲ ἡγεμόνας — τοεῖς ὄντας etc.*] *Lysanoridam*, qui perperam *Ἀνσαορίδας* in Plutarchi superius citato loco, *Hermippidam* et *Arcissum*: hos capitis damnarunt, Lysanoridae vero multam ingentem irrogarunt. Dubites tamen sanane sint interfectorum nomina. Idem enim Plutarch. de Socrat. Gen. p. 586. *E. Κριπίδαν καὶ Ἀρχεσον* adpellare videtur. Poteris *Ἡρακλίδαν*

cum Bryano rescribere, si tibi clare patuerit, eundem esse, de quo L. XIV. 38. Mihi non liquet, malimque adeo *Hermippidam* praeferre. WESS.

22. 34. *Θηβαῖοι δὲ Θεσπιάς πολιορκήσαντες*] Tacent alii: nec negandi propterea iusta ratio. Praeerat Thespiarum urbi Sphodrias, a Cleombroto illi inpositus ad Thebanos lacessendos, Xenoph. Rer. Gr. L. V. p. 445. WESS.

22. 37. *Εἰς Σαρδωνίαν ἀπέστειλαν*] In Sardiniam Interpretis, haud sane prudenter, sicuti monuit Ph. Cluverius Sard. Antiq. p. 486. Romani in eam insulam nihil tentarunt ante Punicum bellum primum, vicinis ante id tempus domandis unice occupati. Intelligitur eorum oppidorum aliquod, quae in urbis erant conspectu, sed cuius titulo turpis inhaeret macula. *Herdonia* itaque esse non potest, quippe longius dissita. Tempus, quo Diodorus deductam coloniam asseverat, non male congruit *Satrico*, quorsum Velleius L. I. 14. *post septem annos, quam Galli urbem ceperunt*, missos fuisse colonos docet. At differt scriptura vehementer, vetatque assensum. Extundant proinde certius et probari quod possit, feliciora ingenia. WESS.

22. 39. *Καλλίου*] In Pario Marmore *Καλλέον*. *Chabriam* Sigonius vocavit, notatus a Io. Meursio de Archont. L. IV. 1. WESS.

23. 41. *Μάρκον Πόπλιον*] Deleto priore, alteri subiunge ex fastis *Κορνήλιον*. Deinde *Τίτον καὶ Λεύκιον Κοίντιους*. Fasti praeter hos edunt *A. Manlium* et *C. Sergium*. RHOD. Turbata corruptaque tribunorum haec sunt nomina. Refingi poterunt *A. Παπίριον*, *Ἄλλον Μάλλιον*, *Πόπλιον Κορνήλιον*, *Τίτον Κοίντιον καὶ Λεύκιον*. Sic certe propius recedetur a vetustiore scriptura. Onuph. Panvinius in Fast. ad annum CCCLXIX maneam hic ait Diodorum et quatuor tantum prodere tribunos *L. Papirium*, *Q. . . T. et L. Quinctios*, nescio quam editionem secutus. *C.* vero *Sergius*, quem Rhodom. ceteris adiungit, Livio L. VI. 11. ex virorum doctorum coniectura est insertus. WESS.

23. 47. *Ἀθηναῖοι δὲ πρόσβεις — ἐξέπεμψαν*] Haec illis non admodum conveniunt, quae Xenophou de Atheniensibus L. VI. Hellen. p. 445. commemorat. Vereor equidem, ne hic quaedam *ὑστερον πρότερον* sint posita. Certe post imprudentem Sphodriae expeditionem Athenienses a Spartanis sese praecipue dissociarunt, antea vehementer illis offensi, qui Thebanis auxilio occurrerant. WESS.

23. 59. *Ὁ δῆμος μετewορισθεῖς — συγκατεστήσαντο etc.*] Vid. ad L. V. 4. Synthesis haec optimo cuique probatur. S. Marcus c. VIII. 1. *παμπόλλου ὄχλου ὄντος, καὶ μὴ ἐχόντων τί φάγωσι*. WESS.

23. 67. *Τὴν ὁρμὴν τῶν πολλῶν ὁρῶντες*] Mallem *τῶν πόλεων*, quod ob praecedentia videtur commodius. Si cui tamen vulgatum potius censeatur, fruatur eo sensu. WESS.

23. 71. Καὶ περὶ τῆς — ἐποιοῦντο πολλὴν φροντίδα] Praepositione si offenderis, eam cum Reg. 2. tolle. Ipse auctor L. I. 84. καὶ τῶν συνοουσιῶν — φροντίδα ποιοῦνται τὴν μεγίστην. Et L. XVII. 69. φροντίδα ποιήσασθαι τῆς ἐπ' οἶκον ἀνακομιδῆς. Saepereque alias. WESS.

23. 82. Οὐκ ἔχόντων δὲ στρατηγῶν — μετεπέμψατο] Fuisse puto οὐκ ἔχων. Spectant enim regem Aeorin, qui circa hoc tempus Pisidas a Persarum rege alienasse et sibi iunxisse videtur, quemadmodum ex Theopompo suo Photius Cod. CLXXVI. p. 391. excerpit. Chabriam in Aegypto exercitum ductasse, significat etiam Polyaen. L. III. 11. 7., incertum tamen hoccine tempus indicet, an illud, de quo auctor infra c. 92. WESS.

24. 89. Φαρνάβαζος δ' ὑπὸ τοῦ βασιλέως etc.] Bellum hoc Aegyptium diu fuit tractum: necdum enim orto Cyprico, in Evagoram suscepto et per decem annos continuato, per triennium a Pharnabazo et aliis, de quibus Isocrates Panegy. p. 100., fuerat non satis prospere administratum. Conf. infra c. 41. De Iphicerate eius in vita haec Corn. Nep. c. 11. *Quum Artaxerxes Aegyptio regi bellum inferre voluit, IPHICRATEM ab Atheniensibus petivit ducem, quem praeficeret exercitui conductitio.* Adde sis Polyaen. L. III. 9. 38. WESS.

24. 4. Μετὰ δὲ ταῦτα Σφοδριάδου etc.] Ceteris scriptoribus Σφοδρίας dicitur. Putes itaque instaurandum eius nomen et Σφοδρίου scribendum. Ego tamen manum abstinco: convertuntur enim inter sese Σφοδρίας et Σφοδριάδης. Namque insolens non est, ut primitivum et patronymicum in eodem homine locum obtineat. Exempla dedimus alias, plenaque manu vir clarissimus mihiqve veteri amicitia coniunctus Tib. Hemsterhusius ad Luciani Timon. c. 44. Vide quoque huius lib. c. 39. WESS.

24. 7. Ἐπεισεν αὐτὸν Κλεόμβροτος] Imo vero Thebani, ut Athenienses a Lacedaemoniorum amicitia segregarent. Sic Xenophon Hellen. L. VI. p. 445. et Plutarchus Pelop. p. 285. Fieri tamen potest, ut clandestina a Cleombroto mandata habuerit. Favet certe cum amicis Sphodriae, ob hanc expeditionem caussam dicere iusso. WESS.

24. 24. Τὰς γενομένας κληρουχίας ἀποκαταστήσαι] Prudenter profecto: aptissimum erat ad socios, nimis ταῖς κληρουχίας gravatos, alliciendos. Vid. huius lib. c. 23. WESS.

24. 34. Χωρὶς Ἐστιαίας] Bene sit librario Reg. I., qui vestustioribus ex libris sanitatem huic loco reddidit. Ἀκτία nulla hoc fuit tractu, ut pulchre patefecit Iac. Palmerius. Contra Hestiaeae satis nobilis, atque ab Atheniensibus, ut auctor indicat, durissime habita. Vid. L. XII. 7. et Theopompum apud Strabon. L. X. p. 683. Qui vero ex Ἐστιαίας nasci potuerit Ἀκτίας, variantes veterum Codd. commonstrant scripturae. WESS.

25. 51. Τὴν τε ἀκρόπολιν τῶν Ἀκτιαίων] Haec duo loca diu me torserunt: non enim videbam, quomodo intelligere possem de ea Actiorum urbe et acropoli, quae vicina fuisset Oropo. Sed tandem ex iis tenebris emersi, et mendosa haec duo loca in vocibus Ἀκτίας et Ἀκτιαίων et Ὠρωπίων deprehendi. Et de Actia quidem in Euboea nihil invenitur alibi, omnes tam Historici Actiam Geographi de ea siluerunt, nec de Oropo in Euboea, si Stephani abbreviatorem excipias, qui ex hoc loco proculdubio id habet. Sed iudice Salmasio in Solinum p. 148. exulare debent a Stephani textu haec verba, *ἔστι καὶ ἄλλη Βοιωτίας*, et cum multa ratione id censet: eum vide, et ita certe iudicabis. Ergo pro Ἀκτίας et Ἀκτιαίων lege meo periculo Ἐστιαίας et Ἐστιαίων, et pro Ὠρωπίων lege Ὠρειτῶν, et omnia bellissime quadrabunt. Hestiaeorum urbs a Pericle desolata fuit, pulsus omnibus civibus, ut nos docuit supra Diodorus L. XII. p. 293. et idem ait etiam Plutarchus in Pericle p. 164. Inimici igitur Atheniensium Hestiaeae, quod hic de Actiaeis dicitur: contra recenti beneficio devincti fuerant a Lacedaemoniis, quod etiam nos docet Diodorus verbis immediate sequentibus, ubi Theripidam missum paulo ante a Lacedaemoniis ait, qui Neogenem illum tyrannum profligaverat, et eo pulso libertatem restituerat Oropiis (ubi legendum *Oreitis*). At Ὠρεὶς et Ἐστιαία eadem urbs fuit binominis: testis locuples Strabo L. X. in initio, ubi ait eam urbem prius Hestiaeam, deinde Oreum dictam: et idem asserit Thucydidis Scholiastes ad L. I. p. 75. (cap. 114.) Facessant igitur eae voces corruptae, et legatur audacter Ἐστιαίας vel Ἰστιαίας (ut Strabo) et Ἐστιαίων pro Ἀκτίας et Ἀκτιαίων, et pro Ὠρωπίων, Ὠρειτῶν, et nullae tenebrae insidebunt huic Diodori loco, qui, ut nunc legitur, inquinatus est et obscurus. Sed non opus erat tanto conatu. Nam ecce Diodorus ipse statim ait (quod non advertebam) *δι' ἣν αἰτίαν οἱ τῶν Ἐστιαίων καλουμένων χώραν οἰκοῦντες οἰκείως διετέθησαν πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας*, quod omnino evincit, quod probare aliunde conatus sum. PALM. Τὴν τε ἀκρόπολιν τῶν Ἐστιαίων] Sic scripsi ex vestigiis Reg. I., atque ita solet auctor. Alioqui Ἐστιαίων ex Ἐστιαίος, quo Ephorum fuisse usum Stephan. in Ἰστιαία docet, retineri potuerat. Recte vero Palmerius Hestiaeos et Hestiaeam in hanc sedem revocavit. De *Oreitis* dubito. Nam caussam non video, cur Hestiaeam memorans et Hestiaeos auctor, Oreitas eosdem adpellare voluerit. Distinguit praeterea ab Hestiaeis clarissime Oropios, qui tamen, si Ὠρειτῶν refinxeris, iidem erunt. Fac autem, Oropios, in vicina continente et in finibus quidem Atticae et Boeotiae positos, eiusdem Neogenis tyrannide fuisse oppressos, quid tandem difficultatis supererit? Oropum in Euboea nullam fuisse, certum est: prope eam ad mare sedem habebat. Itaque a tyranno una cum Hestiaeae iniusto imperio occupari et premi potuit. Haec faciunt, ut de *Oreitis* assensum cohibeam. WESS. Composuit

Wesselingii dubitationes Schneiderus ad Xen. Hist. Graec. V. 4. 56.

25. 54. *Θηριπίδαν ἀπέστειλάν*] Magnus Casaub. ad Polyae. Strateg. I. II. 21. *Θηριπίδαν* perperam hic legi pro *Ἡριπίδαν* adfirmat: quod facile agnoscerem, modo liqueret eundem esse, de quo L. XIV. 38. Habet alioqui *Θηριπίδας* nihil insolens, estque hoc nomine civis Atticus in Aleiphronis L. III. Ep. 8. Mox Rhodomannus in not. Correction. scribi iubet *πρῶτον ἐπεχέλει λόγους πείθειν τὸν τύραννον*, non male. WESS. Vid. annot. ad Exc. Vatic. p. ed. Rom. 122.

25. 64. *Ἐπόρθησε τὴν Ἑστιαϊῶν χώραν*] Sic passim alii: in Plutarchi tamen Amator. Narrat. p. 773. *Ἐ. προεβύτης τὸ γένος ἕξ Ὀρειοῦ πόλεως τῆς Ἑστιαϊτιδος*. Metropolitum in Euboea non praeteriit Stephanus in *Μητρόπολις*, sed situm obiter signans. WESS.

26. 85. *Οἱ τὴν Ἀκτὴν καλουμένην οἰκοῦντες*] Hi fuerunt Epidaurii, Methonaei, Troezenii. Totus enim ille litoris tractus Orientalis *Ἀκτὴ* dicebatur, ut Scymnus Chius v. 522. et Thucydides, si bene citatur a Stephano in *Ἀκτὴ*. PALM. Conf. not. in L. XII. 43. Quid vero obstat, quo minus alium eiusdem Scymni locum his adstruamus et illustremus? Describit tractus eius duces et conditores v. 532.

*Ἄργους τε Κεῖσον καὶ μετ' αὐτοῦ Τήμενον,
Τῶν δὲ περὶ τὴν Ἀκτὴν Ἀργαίων, ὡς λόγος,
Καὶ Δηϊφόντην, υἱὸν ὄντα Τημένου.*

Sic lego et distinguo. Interpunctioni favet res ipsa. Deiphontes Temeni fuit gener, non filius, Epidauro praepositus. Filii praeter alios *Κεῖσος*, Argivis post Temeni fata imperans, et *Ἀργαῖος*, Deiphontae quam fratri addictior. Docet Pausanias L. II. 26. et 28. Viris doctis, ne verum providerent, perversum Argaei in *Ἀγανὸν* aut *Ἀγανός*, Cisi que in *Κίσσον* aut *Κοίσσην* nomen impedimento fuisse videtur. WESS.

26. 87. *Τὴν δ' ἐπὶ πᾶσιν Ὀλύνθιοι*] Restitui suam Diodoro dictionem, idem exprimentem quod in edd. *Ἡ ἐπὶ πᾶσι* est postrema. Lucianus Pseudolog. c. 10. *ὅλα τὰ ἐν Παλαιστίνῃ — εἴτω ἕξῃς τὰ ἐν Ἑλλάδι καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὰ ἐν Ἐφέσῳ νῦν*. WESS.

26. 92. *Περιβόητος δ' ἦν ἐν ἀνδρεία*] Opportunius erit *ἐπ' ἀνδρεία*, monente in not. Addend. doctissimo Rhodomanno. *Ἐπιτοναφῆ καὶ μαλακία περιβόητον* ad eum modum Plutarchus Caton. Uticens. p. 761. C. WESS.

26. 96. Suspicio deesse verbum aliquod praeteriti imperfecti pluralis numeri, ante *πολεμοῦντες*. alioqui dicerem legendum *ἐπολέμουν*. STEPH.

26. 98. *Κρατῶν τῶν ὑπαίθρων*] Sic L. XVI. 42. XIX. 104. et Polyb. III. 91. De illis vero dici, qui exercitum meliorem habent, ac praesertim qui equitatu sunt validiores, libereque per

agros possunt vagari, copiose declaravit Isaac. Casaubonus ad Polyb. L. I. p. 150. ed. Gron. Porro Agesilai in Asia gestas res L. XIV. 80. exsecutus est. WESS.

26. 10. *Ὡς ἦσαν Λακεδαιμονίων πέντε μοῖραι*] Nullum discrimen est inter *μοῖρα* et *μόρα*, nisi quod haec forma Laconicae sit dialecti. Promiscue utrumque adhibetur. De numero, qui *moram* absoluebat, Diodoro adstipulatur Ephorus in Pelop. p. 286. Plutarchi, dissentientibus tamen aliis, ut ibidem perscriptum est. Cetera peti possunt ex Io. Meursio Lect. Attic. L. I. 16., prave tamen *μόρας* et *λόγους*, quos Cragius recte distinxerat, confundente. Conf. H. Vales. in not. Maussaci ad Harpocration. p. 123. Paulo ante *προαγαγὼν τὴν δύναμιν* mecum si malueris, succurret auctor hoc lib. c. 52. *εὐθὺς γὰρ προαγαγὼν τὴν δύναμιν* etc. Nec aliter Rhodomannus. WESS.

26. 12. *Ὁ δὲ Σκιρίτης — οὐ συντάττεται μετὰ τῶν ἄλλων*] Vide N. Cragium de Lacedaem. Republ. L. IV. 4. et Io. Meursium l. c. Sciritas suum sibi locum in sinistro aciei cornu nec aliis permixtos, semper obtinuisse, testis Thucydides L. V. 67. et Etymologus, a Meursio bene correctus, in *Σκιρίτης*. Numero sexcenti erant, et ad victoriam haud leve momentum adferebant. Auctor Lexici Platonici Coislin. Biblioth. p. 480. *Σκιωρίται (Σκιρίται) λόχος ἀνδρῶν ἑξακοσίων Ἀρκαδικός, ὁ ἀρχομένός τε ἐν τοῖς πολέμοις καὶ τελευταῖος ἀναχωρῶν*. ubi, *Ἀρκαδικός* ne quid turbet, conferri Hesychius in *Σκιρίτης* debet. WESS.

27. 30. *Καὶ πρόβλημα ποιησάμενοι τὰς δυσχωρίας*] Vid. Xenophont. Hellen. L. VI. p. 449. Videtur autem Agesilai haec in Boeotiam expeditio citius contigisse. Vix certe omnia, quae hic succedunt, in unum conpingi annum poterunt. Monuit etiam doctissimus H. Dodwellus Annal. Xenoph. p. 268., quem adisi. WESS.

27. 43. *Καὶ τὰς ἀσπίδας πρὸς τὸ γόνυ κλίναντας*] De Chabria et Gorgida, nam eum in consilii huius partem vocat, Polyaeus II. 1. 2. *παραγγέλλονσι μὴ προδραμεῖν, ἀλλὰ μένειν ἡσυχῇ, τὰ μὲν δόρατα ὀρθὰ προτειναμένους, τὰς δ' ἀσπίδας εἰς γόνυ προχειρισμένους*. Nepos Corn., ex Theopompo aut Callisthene fortasse, in Chabr. c. 1. *Reliquam phalangem loco (Chabrias) vetuit cedere, obnixoque genu scuto, proiectaque hasta impetum excipere hostium docuit. Id novum Agesilaus contuens, progredi non est ausus, suosque iam incurrentes tuba revocavit. Ubi Lambinum consule*. WESS.

27. 49. *Ἄνδρας ἀγαθὸς γίνεσθαι*] Frequens de viris fortibus. Ioseph. Bell. Iud. L. VI. 1. 5. *τίς γὰρ οὐκ οἶδε τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ὅτι τὰς — ψυχὰς — αἰθῆρ ξενοδοχῶν ἕστρωσις ἐγκαθιδόρκει*. Xenophon Exp. Cyr. L. II. p. 226. *ὦ ὑμεῖς, οὐδ', εἰ πάντ' ἀγαθὸι εἴητε, μάχεσθαι ἂν δύνησθε*. Polyaeus III. 9. 14. *μὴ ἀναγκάσωμεν ἀγαθὸς γενέσθαι τοὺς πολεμίους*. Aliter Herodotus II. 120. de Hectore, *καὶ προεβύτερος, καὶ ἀνὴρ ἐκεῖ*

νον μᾶλλον γ' ἔων. et L. VII. 210. Sed vide Th. Gataker. in Anton. L. IV. p. 97. WESS.

27. 68. *Ἄναινο καὶ φθάσαι κ. τ. κ. οἱ Λακεδαιμόνιοι*] Egregia ea sunt, quae de verbo φθάσαι M. Meibomius ad Cebet. Tab. p. 29. et ex Budaeo Thes. T. IV. p. 134. H. Stephanus conduxerunt. Hoc vero rarum, et, sanum si sit, satis singulare, φθάσαι κατὰ τὸν κίνδυνον in periculum citius incurrere. Addidissent fortasse alii φθάσαι κακὸν τι παθεῖν, ut alibi Herodianus. Non diffitebor, mihi in mentem venisse mendii suspicionem: putabam ad Thebanos, Spartanorum hostes, referenda esse; dedisse ergo φθάσαι κατὰ τὸν κίνδυνον τοὺς Λακεδαιμονίους, posse eos in certamine Spartanos antevertere ac superiores abire, ut c. 26. φθάσαι σπεύδων τοὺς Λακεδαιμονίους. Sed urgere id nolim. WESS.

28. 83. *Καὶ διδάξαι μηδὲν ἄγαν κατελάξεν*] Non dissimilia poetae Anthol. L. I. 80. In his vero respectum esse ad vetus dictum, cuius auctor in Schol. Hippolyt. Euripid. v. 265. designatur, ΜΗΛΕΝ ΑΓΑΝ, neminem fugit. WESS.

28. 92. *Καὶ τὰς εἰκόνας τὰς ὑπὸ τοῦ δήμου δοθείσας αὐτῷ*] Honores Chabriae ob res praeclare gestas ab Atheniensibus decretos tangit Demosth. Or. in Leptin. p. 295. De statua sic Nep. Cornel. Chabr. c. 1. *Hoc usque eo tota Graecia fama celebratum est, ut illo statu Chabrias sibi statuam fieri voluerit, quae publice ei ab Atheniensibus in foro constituta est.* WESS.

28. 95. *Στρατεύσαντες ἐπὶ Θεσπιᾶς*] Xenophontem si audis, gesta paullo aliter res est. Eum consule Hellen. V. p. 448. WESS.

28. 21. *Τρόπαιόν τε ἔστησαν*] Iterum Xenophont. vide L. V. p. 450. WESS.

28. 22. *Κατεδάρῳσαν τῆς τῶν Σπαρτ. δυνάμεως*] Obfirmato contra Spartanorum potentiam erant animo, contraque eam audentiores ibant. Infra c. 43. de Aegyptiis καὶ κατεδάρῳσαν τῶν πολεμίων. Et L. XVII. 45. οἱ Τύριοι — κατεδάρῳσαν τῶν πολεμίων. Gregor. Nyssenus Epistolarum, quas Zaccagnius Monum. Veter. inseruit, XII. p. 383. καταδαρῳσαι τῆς πρὸς ἐναντίους μάχης. Non admodum dissimile παραβάλλεσθαι καὶ κατατολμᾶν τῶν πολεμίων Polybii L. III. 103. et τῆς ἀπονοίας ἔδωκεν ἂν δίκην, ἐν ὅροις Ῥωμαίων, ὧν κακῶς κατετόλμησεν Gregorii Nazianzeni Or. III. p. 68. Verum huic generi alius fuit locus. WESS.

28. 26. *Πόλλις ὁ τῶν Λακ. ναύαρχος*] Eadem διττογραφία in praefecti nomine apud Polyæn. L. III. 11. 11. Πόλλιν tamen malunt praeter eos, quos vir doctus ibidem adscripsit, Aristides T. III. p. 383. et Suidas. WESS.

29. 47. *Ὦν ἦγετο Κήδων etc.*] Frustra haec alibi quaeres. Xenophon praelii meminit, sed obiter et brevi sermone Hellen.

L. V. p. 451. Habet, quo huc referenda sunt, Polyænus Strateg. L. III. 11. 11. WESS.

29. 61. *Ἀναμνησθεὶς τῆς ἐν Ἀργινοῦσαις ναυμαχίας*] Vide de navali eo praelio, et iniquissima ducum condemnatione L. XIII. 99. 101. etc. WESS.

29. 65. *Ἐδλαβήθη μὴ ποτε*] Vide annotatiunculam secundam in paginam 462. (huius edit. p. 11. num. 46.) STEPH.

29. 72. *Τῶν μὲν Ἀθηναίων etc. τριήρεις ὀκτωκαίδεκα*] Negat Demosthen. Or. in Lept. p. 294. duce Chabria ullam unquam Athenienses aut navim aut militem amisisse. *Ἐνὶ δὲ κεφαλαίῳ, inquit, μόνος τῶν πάντων στρατηγῶν οὐ πόλιν, οὐ φρούριον, ΟΥ ΝΑΥΝ, ΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΝ ἀπόλεσεν ΟΥΔΕΝΑ, ἠγούμενος ὑμῶν.* Longe utique discedens a Diodoro: neque hac tantum in re, sed et in numero captarum de Spartanis navium, quas XLIX fuisse asseverat. *Ἐνίκησε, paullo ante dixit, Λακεδαιμονίους (Chabrias) ναυμαχία, καὶ πενήκοντα μῖς δεούσης ἔλαβεν αἰχμαλώτους τριήρεις.* Vide quae succedunt, ad Chabriae laudes satis oratorie digesta. WESS.

29. 81. *Τῷ δὲ βασιλικῷ στόλῳ χρησόμενοι*] Conf. L. XIV. 83. WESS.

29. 83. *Μάρκος Μανλίου*] Imo Μάνλιος. Gliscebat hoc anno in dies Romae seditio, quam magis metuendam auctor faciebat M. Manlius. Oppressus is est insequente apud Livium L. VI. 20. WESS.

30. 85. *Χαρισάνδρον*] In Χαρισάνδρον consentiunt inscriptiones Odericiana, Fourmonti apud Boeckhium L. p. 124., et quae saepius repetit Sandvicia.

30. 88. *Τίτον καὶ Μάρκον*] Priori adiunge Κοίντιον, posteriori Φούριον. Ante Κορήλιον pone Σερούιον. Fasti addunt Πόπλιον Ουαλέριον. RHOD. Rhodomanni emendatio si valeat, non quatuor, quot creatos hoc anno auctor ait, sed quinque erunt tribuni iure consulari. Mallem ex praescripto Coislin. Σερούιον Κορήλιον, Σουλπίκιον, Α. Π. Τίτον Κοίντιον. Livius M. Furium et P. Valerium illis collegas adiungit, Papirio quoque Caii praenomen inponens L. VI. 18. WESS.

30. 90. *Δάμων Θούριος*] Et quidem τὸ πρῶτον, quod opportune addit Pausan. Achaic. c. 25.; vicit enim Damon iste et sequente Olympiade. WESS.

30. 4. *Οἱ δὲ προνεμικῶτες, ἐπαρθέντες etc.*] De Thraicibus, qui ad Triballos in ipso certamine transierint, nihil Aeneas, rem hanc ceteroqui diligenter exponens, Poliorc. c. 15. Liberemus eum, ferente ita occasione, glossemate, quo oratio inquinata est. *Οἱ δ' Ἀβδηρῆται ὑπερφορησαντες αὐτῶν διὰ τὸ προειργασμένον ἔργον ἐπεβοήθησαν πασσυδίῃ. οἱ δὲ (Τριβαλλοὶ) ὑπήγον αὐτοὺς εἰς τὰς ἐνέδρους.* Sic oportet. Nam πίση ῥώμη καὶ προδνμίη, quae πασσυδίῃ arctissime connectuntur, explicandi gratia

adposita sunt. Adfirmant Grammatici, quibus Πασσυνδή non aliud est ac μετὰ πίσης ὀρυγῆς πανστρατιῶν ὁμοθυμαδόν. Vide modo Hesychium, Suidam, Eustathium in l. B. p. 166. WESS.

30. 12. Χαβρίας ὁ Ἀθηναῖος etc.] De eo nihil Aeneas. Vereor etiam, ut satis sanum eius sit nomen. Dicit Chabriam dolo quorundam peremtum Abderis fuisse. Atqui Chabrias, nobilissimus Atheniensium dux, sexto decimo abhinc anno in Chio perit, Demosthene, Corn. Nepote, ipsoque Diodoro L. XVI. 7. testibus. Errasse dices auctorem. Fateor id fieri potuisse, quamquam in viro adeo illustri erroris ansa videtur difficilior. Culpa certe in amanuenses, qui plura hoc in scriptore admiserunt, recidere poterit. Nec quidquam tamen definitio, suspicionem iniiecisse contentus. WESS.

30. 18. Τὰς τε ναῦς τῇ πόλει προσηγάγετο] Interpres, naves urbi infestas admovet. Ego vero id non laudo. Vetat usus verbi προσάγεσθαι, vetant sequentia. Προσάγεσθαι sedem habet in gentibus et civitatibus, quas aut armis aut oratione victores suae patriaeque ditioni adiiciunt. Noster L. I. 68. τὰς δ' ἄλλας τῆς Φοινίκης πόλεις καταπληξάμενος προσηγάγετο. Et L. XVIII. 52. ἐπῆε τὰς ἐξῆς πόλεις — ὡς δὲ περὶ προσηγόμενος. Pro quibus φιλανθρωπίαις προσάγεσθαι τοὺς Ἕλληνας eiusdem lib. c. 7. et πρώτῃ προσάγεσθαι in Xenoph. Agesil. p. 13. ed. Oxon. Quae sequuntur, idem confirmant. Ὅμοιος enim ἐπισεν ἀποκλῖναι πρὸς Ἀθηναίους postulant apertissime, ut et haec ad Atheniensium amicitiam et ditionem accesserint. Sana itaque si fuerint verba, indicabunt, Timotheum naves Atheniensium civitati adiunxisse, quod probe animadvertit Lambinus ad Nepot. Timoth. c. 2. Tum vero omnia, quae succedunt, naves itidem spectabant, haud sane commode. Insulas, gentesque per Acarnaniam Timotheus ad Atheniensium societatem allexit, non solas naves. Vide ergo, an fuerit τῆς τε νῆσον τὰς πόλεις προσηγάγετο. Sic addentur prorsus congrue καὶ τὰς κατὰ τὴν Ἀκαρνανίαν ὁμοίως etc. videlicet πόλεις. Si tamen hoc nimium videatur, scribi poterit τὴν τε νῆσον τῇ πόλει προσηγάγετο, καὶ τὰ κατὰ τὴν Ἀκαρνανίαν et reliq. Ego prius praeopto. Timotheus hac expeditione Corcyram sub imperium Atheniensium redegit, sociosque idem adiunxit Epirotas, Athamanas, Chaonas, omnesque eas gentes, quae mare illud adiacent, sicut eius in Vita c. 2. Nepos scripsit. WESS.

30. 20. Ἀλέξανδρον Μολοτιῶν βασιλέα etc.] Sibi eum et patriae conciliavit: unde Timothei amicis accensetur et hospitibus in Or. Demosthenis in Timoth. p. 658. WESS.

30. 24. Περὶ Λευκάδα] Meminit Xenophon extr. L. V. Hellen. et Polyaeus L. III. 10. 3. huius pugnae. Lacedaemoniorum tamen classi praefectum hic Nicomachum, ille Nicolochum appellat, non sine errore. WESS.

30. 26. Δὲ ἀνδρείαν καὶ στρατηγίαν] H. Stephanus *videri legendum* ait δὲ ἀνδρείας καὶ στρατηγίας, ut dixit διὰ τῆς διπλομεως. Cui nunc quidem refragari nolo. Sic huius lib. c. 56. de Epaminonda διὰ τῆς ἰδίας ἀνδρείας καὶ στρατηγικῆς συνέσεως τοὺς etc. κατηγορησμένους. Confer tamen c. 39. WESS.

31. 38. Οὐδέποτε τοῦτο συνέβη γενέσθαι etc.] Memorabile hoc ad Tegyras Pelopidae ductu pugnatum certamen describit Plut. in Pelop. p. 287., itidem subiiciens πρότερον οὐδέποτε Ἀακεδαιμόνιοι πλείονες ὄντες ἐπ' ἑλαττόνων ἐκρατήθησαν, ἀλλ' οὐδὲ ἴσοι πρὸς ἴσους ἐκ παρατάξεως συμβαλόντες, quod gloriam profecto Thebanorum haud parum auget. WESS.

31. 40. Ἐπιπλαντο] Ἐπιπλαντο Reg. 2. sicuti L. II. 45. WESS.

31. 44. Τὴν τῶν Σικελικῶν σύνταξιν] Laudat Hermiae Methymnaei τρίτην Σικελικῶν Athenaeus Deipnosoph. L. X. p. 438. C. neque id G. Io. Vossium fugit, sed difficulter obtenturum, ut cetera, quae Hermiae nomine citantur, huius sint opuscula. WESS.

31. 49. Λεύκιον Οὐαλέριον etc.] Tribunos militum sic corrige: Λ. Οὐαλ. Κρίστον, Ἄδλον Μάνλιον, Σερούϊον Σουλπίκιον, Λεύκιον Λουκρήτιον. Fasti annumerant L. Aemilium, M. Trebonium. RHOD. Correctioni Rhodomanni obest Livius L. VI. 21., L. Valerium Publicolam designans. Itaque Crispum aliorum pertinet. Onuphrius Panvinius Fast. ad. ann. cccclxxi. Crispum Trebonii esse cognomen, Pighius vero eundem in annum, Crispi cognomen cui tribuendum, se non videre ait. Fabium nullum hoc anno apud Livium haberi, sed Flavum videri Diodorum voluisse, quod id cognomen M. Trebonio tribuatur. Atque hoc fortasse verum est. In Crispo haereo, neque sat scio, unde venerit. WESS.

31. 47. Ἰπποδάμων] In Ἰπποδάμαντος consentiunt inscriptiones Odericiana et quae saepius repetit Sandvicia.

31. 57. Τοὺς παρακαλέειοντες etc. κοινὴν εἰρήνην συνδέσθαι] De legatis his nihil Xenophon, tantum memorans Athenienses missis Spartam legatis pacem sociasse L. VI. p. 456. Rer. Graec., cetera negligens, quod pax ea in breve tempus valuerit. WESS.

31. 62. Κατέστησαν οἱ Ἕλληνες ἔξαγωγεῖς] Id verum esse potest. Sed nihil admodum tum quidem effecerunt, bello inter Athenienses et Spartanos recrudescente. Altera pace, quae post tres annos coalluit, ἔξαγωγεῖς isti praesidia et Harmostas Lacedaemonios ex Graeciae urbibus eduxerunt, auctore Xenophonte L. VI. p. 464. Hellen. WESS.

31. 65. Κατὰ πόλιν γίνεσθαι τὰς σπονδὰς] Oppidatim bene Interpres. Ita hoc lib. c. 50. διὰ τὸ πᾶσιν ἀρέσκειν κατὰ πόλιν γίνεσθαι τοὺς ὅρκους. Polybius Excerpt. Leg. XLVI. p.

1193. οἱ μὲν κατ' ἰδίαν, οἱ δὲ κατὰ πόλιν — ἐγκαλοῦντες τῷ Φιλίππῳ. Iosephus Belli I. L. IV. 10. 6. τὸ πρόθυμον τῶν δῆμων καὶ τοὺς κατὰ πόλιν ὄρκους ἀπαγγέλλων. i. e. singulis in urbibus praestita. Simili usu Appianus L. V. B. Civil. p. 1077. ἐν δὲ Συρία τοὺς κατὰ πόλιν ἐξήρει τυράννους. Et Aristides de Conone T. I. p. 296. Λακεδαιμονίους κατὰ νῆσον καὶ πόλιν νικῶν. Quorsum vero haec omnia? Ut S. Lucam nullo iure tentari ostendant, cum Evang. c. VIII. 1. καὶ ἐγένετο, inquit, ἐν τῷ καθέξῃς, καὶ αὐτὸς διώδεκε ΚΑΤΑ ΠΟΛΙΝ καὶ ΚΑΤΑ ΚΩΜΗΝ, κηρύσσων. Potuerat, si visum ita fuisset, ΚΑΤΑ ΠΟΛΕΙΣ καὶ ΚΑΤΑ ΚΩΜΑΣ, sicuti Ioseph. Ant. I. L. XIV. 9. 2. ἔμνονον γούν αὐτὸν ἐπὶ τούτῳ κατὰ κώμας καὶ πόλεις. Sed ut id recipiatur et praeferratur, caussa utique nulla est. Recte ergo Th. Beza vertit, et factum est deinceps, ut ipse iter faceret oppidatim et vicatim, praedicans. WESS.

32. 68. Καλλιστράτου δὲ τοῦ δημοαγοῦ τὸν λόγον etc.] Vid. Corn. Nep. in Epamin. c. 6. et Plut. Apophtheg. p. 193. D. Id vero dubites haud inmerito, legationemne hoc tempore obierit, et pro concione ea dixerit Callistratus orator. Xenophon quidem certe altera pacificatione Callistratum Spartae egisse et in Thebanos invectum esse, testis est. Quin si rerum seriem, quam idem ille Xenophon pertexit, consideres, verior potiorque eius caussa videbitur. Inspice L. VI. 459. Hellen., quaeque disputavit H. Dodwellus Ann. Xenoph. p. 275. WESS.

32. 77. Παρεχώρον ἀλλήλοις, οἱ μὲν κατὰ γῆν etc.] Hoc rectissime hunc in annum refertur. Timothei enim ad Leucada victoriae is fructus fuit. Nepos in Timoth. c. 2. Quo facto Lacedaemonii de diutina contentione destiterunt, et sua sponte Atheniensibus imperii maritimi principatum concesserunt, pacemque his legibus constituerunt, ut Athenienses MARIS DUCES essent. Adduntur ibidem de ara PACI publice tum facta, quae in antea tempus ab aliis conferuntur, ut D. Lambinus docuit. WESS.

32. 90. Καὶ Γοργίας] Sic et c. 50. huius libri. Plut. in Pelop. p. 284. Γοργιάδας et Polyaeo L. II. 1. 2. at c. 5. eiusdem libri prorsus, uti hic, Γοργίας. Mutat Casaubonus, haud equidem scio, an inconsulte. Solent certe, ut saepe diximus, primitiva et patronymica eodem in homine sedem habere commodam. WESS.

32. 94. Καὶ μάλιστα τῆς Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας] Habuit eius sectae praeceptorem Lysim, de quo ad Excerpt. Vales. p. 246. fortasse plura proferentur. WESS.

32. 4. Ἄρδην σχεδὸν κατακόψαι] Multo hoc congruentius. Auctor ipse L. II. 44. τὸ τε στρατόπεδον τῶν Περσῶν κατέκοψε. Et L. III. 55. ἐγένεως μαχομένας ἀπάσας κατακοπήναι. Et saepissime alias. WESS.

32. 14. Ἀπειραγᾶθως χρώμεναι] Compositum est uti

ἀπειροκάλως, quod frequentiore teritur usu. Nostrum Lexicorum conditores praetereunt plerique, quem ad modum et ἀπειραγαθίαν, qua Polybium ad honesti virtutisque ignorantiam describendam usum fuisse, optime recorder. WESS.

33. 22. Πρωτον δὲ τῶν Φιλιππῶν οἱ φηγάδες etc.] Urbs Φιγαλία et Φιλιππία dicebatur promiscue: unde incolae modo Φιγαλιεῖς, modo Φιλιππῆες. Vid. Pausan. L. VIII. 3. et c. 39. ubi et templi in ea urbe Bacchi, in cuius honorem τὰ Διονύσια, mentio, et Polybium L. IV. 3. et c. 79. denique Stephanum in Φιγαλία. Non longe ab urbe distabat Ἡραία propter Alpheum flumen in Arcadia posita, de qua idem Pausanias L. VIII. 26., Aristoteles Polit. L. V. 3., et Dio Chrysostomus Or. I. p. 11. A. WESS.

33. 39. Μεταστῆσαι τὴν πολιτείαν] Popularis status Megaris valebat: hinc turbae, quarum occasione potentiores et ὀλιγαρχίας studiosi urbe eiecti sunt, nec sine damno tamen factionis adversae. Vide Philosophum Politic. L. IV. 15. et V. 5. WESS.

33. 43. Καὶ γνωσθέντες ἀνῆρέθησαν] In his obscuri nihil est. Sed Codd. discordia facit, ut de scripturae veritate dubitem vehementer. Quid enim inter γνωσθέντες, στασιάζοντες et σταλέντες commune? Fieri potest, ut σταλέντες genuinum sit. Certe καὶ σταλέντες ἀνῆρέθησαν si verteris et repressi morte poenas dederunt, sive, contrucidati sunt, non erit huic loco incongruum. WESS.

33. 50. Κρατήσαντες οἱ Φιλιάσιοι τῶν φηγάδων] Non intercedam, si binā ultima tollantur ex Reg. 2. praescripto. Arbitror autem ad hanc Phliasiarum seditionem respicere Demosthen. O. περὶ Συνταξ. p. 101. WESS.

33. 57. Κόιντον Κράσσον] Post Κόιντον dele Κράσσον et distingue. tum ante Κορνήλιον scribe Σερούϊον. At Φάβιον Ἄλβον muta in Λεύκιον Αἰμίλιον. Fasti edunt insuper L. Papirium et C. Sulpicium. RHOD. Suas emendationes Rhodomannus vertendo secutus est, quae si valeant, auctori cum Livio L. VI. 22. nulla erit discordia. Sed medicina et audacior et violentior videtur. Mallem ego cognomen Κράσσον Papirio adiungere, qui eo utebatur, et ante Κορνήλιον scribere Σερούϊον, quod praenomen praecedens vocabulum absorbere facile potuit. In Fabio Albo nihil expedio, ut nec Pighius et Panvinius in Fast. ad ann. ccclxxxii. WESS.

33. 61. Ἰφικράτης etc. ὄντων δισωρῶν] Vid. superius c. 29. Nep. Cornelius conductitium exercitum, cuius numerus duodecim millium fuit, Iphicratem duxisse in Aegyptios prodit eius in Vit. c. 2. WESS.

34. 73. Εἰς πόλιν Ἀχην] Senior aetas Ptolemaida vocavit. Hoc natum est nomen ex Hebraeorum יצן. nam quae Stephanus et Etymologus in Ἀχην de Hercule, ibidem sanitati restituto, et urbe ab ἀκείσθαι dicta, in medium prodixerunt, Graecorum fabu-

ias sapiunt. Opportune Strabo L. XVI. p. 1099. ἡ Πτολεμαῖος ἐστὶ μεγάλη πόλις, ἣν Ἀκην ἀνόμαζον πρότερον ἢ ἐχρῶντο δομητηρίῳ πρὸς τὴν Αἴγυπτον οἱ Πέρσαι. Hinc enim liquet, cur copiae Persicae in hanc urbem fuerint conductae. Prave ergo a nupero Polyaei editore L. III. 9. 56. verba Ἰφικράτης ἐν Ἀκην πνθόμενος mutantur ἐν Θούκην, et eo quidem colore, quod nulla Ἀκην apud Geographos occurrat. Vidit deinde imprudenter id fuisse dictum, nec Ἀκην tamen retinere voluit, quippe Iphicratis rebus, ut putavit, minime convenientem. Tu potius Bosium confer in Corn. Nepotis Datam. c. 5. et Hadriani Relandi Palaest. L. III. p. 536. Ceterum, quin Ἀρτάβαζος corruptum sit ex Φαρνάβαζος, dubitandum non videtur. WESS.

34. 87. Ὡς ἐπίτιαν γὰρ οἱ τῶν etc.] Satis ad sententiam loci fuerit, si plerumque Persarum duces id factitasse censeas. Vid. ad L. II. 2. WESS.

34. 91. Νεκτάνεβις] Sic quoque ex Manethone in Chron. Eusebii. Alius est Νεκτανεβῶς sive Nectanebus apud Corn. Nep. Chabr. c. 2. De eo infra c. 92. WESS.

34. 99. Πύργους μεγάλους ἔχουσα] Conf. L. I. 33. WESS.

34. 2. Τὸ Πηλουσιῶν στόμα κατεσκευάσαν] Ferri hoc posset, nisi omnia, quae succedunt, ad unum regem referrentur. Μάλο κατεσκευάσαν. WESS.

34. 9. Οὔτε τοῖς ἰππεῦσι προσπελάσαι] Nasci posset suspicio, quae et injecta a viro est dōcto Miscellan. Observ. Vol. III. p. 307., de προσπελάσαι, trito admodum, cum de equitatu sermo est, vocabulo, nisi auctor de adpropinquantibus equitibus adhiberet ipse L. III. 37. ἅμα δὲ τῷ προσπελάζειν τὸ μὲν θηρίον μετεωρότερον τῶν ἰππέων ἐξῆρε τὸν ἀίχμη. WESS.

35. 18. Ἐχον ἡῖονα παρήκουσαν ἐφ' ἱκανὸν τόπον] Pindarus Μένδητα παρὰ κρημνὸν θαλάσσης ἔσχατον. dixerat, urbe praecipiti litori inposita. Sed erravit, docente Aristide T. III. p. 610. WESS.

35. 35. Ἐπικαιροτάτην οὔσαν πόλιν] Describitur L. I. 50. WESS.

35. 43. Τό, τε θράσος αὐτοῦ] Praestat θάρσος, quod in laude poni solet, cum alterum temeritatem quandam exprimat, ut alias est ostensum. WESS.

35. 48. Ἐφθόνουν αὐτῷ etc.] Hiulca oratio est. Rhodmannus in not. Addend. succurrit, defectus, inquit, sed non enormis, qui ita suppleri potest: οἱ δὲ περὶ τὸν Φαρνάβαζον μᾶλλον ἐφθόνουν. Cui non repugno: deficit certe simile quiddam. WESS.

35. 57. Καὶ τῶν ἐτησίων ἤδη γενομένων] Vide quae auctor disputat L. I. 39. de Etesiiis et Nili incremento. WESS.

35. 66. Καθάπερ Κόνων ἐπαθεν ὁ Ἀθηναῖος] Mortem suppliciumque Cononis, ut supra significavimus, dissimulavit auctor,

certe praeteriit silentio. Conf. viros doctos ad Corn. Nepot. Conon. c. 5. WESS.

36. 78. Οὔτος γὰρ παραδ. στρατ. τε ἀγχινοῖαν ἐσχηκέναι] De genere eius, et quibus artibus inlarescere coeperit, non pauca Ulpian. ad Demosth. Midian. p. 335., quae exscribere non vacat. WESS.

36. 93. Ἀπὸ τῶν ἀσπίδων ὀπλίται καλούμενοι] Ut πελτασταὶ dicuntur ἀπὸ τῆς πέλτης, sic ἀσπισταὶ iuxta quosdam ἀπὸ τῆς ἀσπίδος, non autem ὀπλίται. Nec imaginari possum unde vox haec ὀπλίται irreperit; nisi forte ita Diodorum scripsisse suspicandum est, οἱ μὲν πρότερον ἀπὸ τῶν ὀπλων ὀπλίται, καὶ ἀπὸ τῶν ἀσπίδων ἀσπισταὶ καλούμενοι etc. Homero autem ἀπὸ τῆς ἀσπίδος sunt ἀσπιδιώται: et certe ἀσπισταὶ tanquam ἀσπίζω formare malim. STEPH. Quae vir doctus annotavit, speciem quandam praefert, sed quae facile dispelli potest. Poëtarum vocabula sunt ἀσπιδιώται, ἀσπιστῆρες et ἀσπισταὶ, historia- rum scriptoribus vix usu trita. Contra frequentissimi ὀπλίται. Hos dictos olim ait ἀπὸ τῶν ἀσπίδων, non utique ea sententia, ac si Grammaticae ἀπὸ τῶν ἀσπίδων formarentur ὀπλίται. Id foret perridiculum atque absurdum. At ὄπλα saepe sunt ἀσπίδες sive clypei. Si dubites, vide hoc Euripidis Hecub. v. 14. ubi Polydorus,

— — Οὔτε γὰρ φέρειν ὄπλα

Οὔτ' ἔγχος οἷός τ' ἦν νέω βραχίονι.

Et ne longius abeam in re satis obvia, hoc Nostrī ex c. 43. καὶ πολλὰ πλεονεκτοῦντες (Aegyptii) διὰ τὴν τῶν ὀπλων ὀχυρότητα, i. e. clypeorum firmitate. Persae instructi erant gerris, quae erant ἐκ λόγων καὶ δισσῖνοι, ex vimine et salignae, uti Grammatici docent. Contra ea Aegyptiorum clypei ferro erant muniti, praestabantque adeo hac parte haud parum Persis. Vult ergo id solum Diodorus, eos, quos Graeci ἀπὸ τῶν ἀσπίδων, quae eadem atque ὄπλα, prius nuncupaverant ὀπλίτας, a peltis deinde πελτασταὶς fuisse dictos. Rem eandem exsequitur Corn. Nepos, sed in paucis dissentiens, in Iphicrat. c. 1. Quum ante illum imperatorem maximis clypeis, brevibus hastis, minutis gladiis uterentur. Ille e contrario peltam pro parma fecit, a qua postea PELTASTAE pedites appellantur — Hastae modum duplicavit, gladios longiores fecit. Porro, si ἐξ, cui sedes ante ἀμφοτέρων, supervacaneum opineris, non pugnabo. WESS.

36. 3. Ἰφικρατίδας ἀπ' ἐκείνον καλουμένης] Vid. Paull. Leopardum Emendat. L. X. 1. Auctor Συναγωγῆς λέξεων χρησίμων ex Luciano in Coislin. Biblioth. p. 490. Ἰφικρατίδες, κρηπίδες, ἀπὸ Ἰφικράτους πολλὴν φιλοκαλίαν περὶ τὴν ὑπόδειξιν ἐπίδειξιμόν. Adde, quae doctissimus Iungerman. ad Polluc. L. VII. 89. adscripsit. WESS.

36. 17. Τοῖς ἐπὶ τῆς Λακεδαιμονίων ἐπιστάσις etc.]

Quomodo sit intelligendus hic locus, si sanus est, non video. Supra dixerat Lacedaemonios favere oligarchiis ubique, Athenienses vero statui populari, et ita nunc in Zacyntho ait iis, qui a partibus Lacedaemoniorum erant, populum iratum eos omnes exulare iussisse: postea vero ait eos exules ad Timotheum Atheniensium duces confugisse, et eo iuvante bellum gessisse contra eos, qui erant in urbe. Haec mihi videntur *ἀσύστατα*. Proculdubio non est integer hic locus: desunt quaedam, quae (ut videtur) exulum Lacedaemoniis faventium reditum et contrariae factionis Atheniensibus faventis expulsionem continebant. In hoc nodo solvendo nihil est opis in Xenophonte, qui de eo negotio nihil dixit: expectanda lux aliunde. PALM.

36. 20. *Οἷοι δὲ πρὸς Τιμόθεον τὸν Ἀθηναίων etc.*] Ante haec verba quaedam deesse, quae expulsores Lacedaemoniis faventium reditum, deiectionumque ex insula Atheniensibus amicorum casum complectebantur, iustissima est doctissimi Palmerii suspicio. Quid enim Timotheo commune cum exulibus, partes Spartanorum amplexis? Xenophon, etsi paucis tetigerit, rem adfirmat: de Timotheo enim, pace inter Athenienses et Lacedaemonios sociata domum versus vela faciente, *τοὺς Ζακύνθιον φηγάδας ἀπεβίβασεν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν* inquit, insuper adiiciens, reliquos Zacynthios Spartam legatos misisse, quid ipsis a Timotheo illatum fuerit iniuriae commemoraturos L. VI. Hellen. p. 456. Zacynthi ergo superiores erant Lacedaemoniorum studiosi, exsulabant Atheniensium partibus addicti, quos Timotheus in patriam reduxit. Ceterum anno superiore haec administrata videntur, et mox quidem a pace inter Athenienses et Spartanos conciliata. Docet clare Xenophon. Vertente anno Timotheum Athenis fuisse, et alii rei praepositum, suo loco dicitur. WESS.

37. 33. *Λόντες τὴν ἡγεμονίαν Ἀριστοκράτει*] Nihil de Aristocrate, de Alcida, de Ctesicle ab Atheniensibus in Zacynthum misso Xenophon, quo in his describendis longe uberius Diodorus, hoc quidem loco. WESS.

37. 64. *Ἐπὶ τῆς χώρας καταληφθέντες*] Dubites hoccine an *καταλειφθέντες* eligas. Potest utrumque non inconmodam dare sententiam, et rei gestae congruam. Plataeenses nihil tum quidem mali exspectabant, mero meridie per agros sparsi. *Ἐς τοὺς ἀγροὺς ἀποκελευσμένοι τῶν πλῶν ἦσαν* apud Pausan. L. IX. 1. p. 713. adeoque *ἐπὶ τῆς χώρας καταληφθέντες*, *relicti destituti que in agris erant*. Sed habet etiam *καταληφθέντες συνηροπάσθησαν* quo se commendat, quod propterea non moveo. WESS.

37. 68. *Τὰ ἔπιπλα λαβόντας ἀπέλθειν*] Distinctius Pausanias convenisse tradit, ut viri cum singulis, feminae cum binis vestibus ante solis occasum abirent. *Πρὸς δὲ τοὺς ἐγκαταληφθέντας ἐποίησαν οἱ Θηβαῖοι σπονδὰς, ἀπέλθειν σφῶς πρὸ ἡλίου*

δύντος, ἄνδρας μὲν σὺν ἐνὶ, γυναῖκας δὲ δύο ἱμάτια ἐκάστην ἔχουσαν. Mox recte rescribendum Rhodomannus vidit *οἱ μὲν Θηβαῖοι*, ut in Reg. 2. legitur. Neque enim Lacedaemoniis haec conveniunt. Vide Isocratem Plataic. p. 448. et Pausan. L. IX. 1. p. 713., ubi eversae urbis eiectionumque civium casum in annum sequentem, quo Athenis Asteius praectura functus fuit, confert. WESS.

38. 70. *Οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι*] Vitiose pro *οἱ Θηβαῖοι*. RHOD.

38. 71. *Τὰς Πλαταιῶν*] *τὴν Πλάταιαν* Reg. 2. margo Steph. non male. Vid. Casaub. in Athen. L. IV. 13. WESS.

Ἦνι. Καὶ Θεσπιῶς etc. ἐξεπόρθησαν] Si non fallit Pausanias, Thespias post partam ad Leuctra victoriam Thebani everterunt: refert enim Thespienses, quod Thebanis non admodum studerent, ante praelium Leuctricum ex eorum castris discessisse domum: metu dein eorundem relicta urbe Ceressum confugisse, quod Thespiensis agri munitum erat castellum: inde depulso fuisse ab Epaminonda L. IX. 14. Sed falsus est profecto. Nam cum sequente anno de pace instauranda Spartanos inter et Athenienses ageretur, *ἀπόλιδες* erant Thespienses, aegerrimeque utraque civitas ferebat *τὴν Πλαταιῶν τε καὶ Θεσπιῶν ἀναίρεσιν*, Xenophonte auctore L. VI. Hellen. p. 461. Adde inter causas belli, a Cleombroto Thebanis illati, fuisse ut Plataeensem et Thespiensium urbes in integrum restituerentur. Sic Noster huius Lib. c. 51. WESS.

38. 79. *Ἐξήκοντα καὶ πέντε*] Xenophon *εἰς ἑξήκοντα*, nihil admodum dissentiens. Eum L. VI. p. 456. adi. WESS.

38. 88. *Ἀθηναῖοι δὲ καὶ πάλοι μὲν ἀπεστ. Τιμόθεον*] Id quidem verum est. Hoc tamen tempore classi imperator inpositus fuit, ut Corcyraeis subveniret. Annum mensemque Demosthenes ita signat Or. in Timoth. p. 658. *ἐπὶ Σοκράτιδον γὰρ ἄρχοντος, Μουννηζῶνος μηνός, μέλλων ἐκπλεῖν τὸν ὕστερον ἐκπλέον Τιμόθεος οὐτοσί.* WESS.

38. 1. *Μετενόησεν ὁ δῆμος, καὶ πάλιν αὐτῷ etc.*] Negat Demosthenes, imperium illi abrogatum gravemque dicam inpactam ab Iphicrate et Callistrato tradens. Addit, deprecantibus amicis, regulisque Alcetae et Iasoni condonatum quidem Timotheum, classis tamen praefectura plane fuisse amotum. *Αὐτὸν δὲ τοῦτον ἐξαιτουμένων μὲν τῶν ἐπιτηδείων καὶ οἰκείων αὐτοῦ ἀπάντων, ἔτι δὲ Αἰκίτου καὶ Ἰάσωνος, συμβάλλον ὄντων ἡμῖν, μόλις μὲν ἐπέσθητε ἀφέναι, στρατηγούντα δὲ αὐτὸν ἐπάυσσατε* Orat. in Timoth. p. 658. Hoc amplius, Athenis Timothei causam insequente anno, cui Asteius Archon nomen dedit, fuisse disceptatam, ventitasseque Alcetam et Iasonem in urbem ad Timotheum, ut praesentem periculo eriperent: His consentanea scribit Xenophon, *συγγνώμην οὐκ ἔσχον αὐτῷ (Τιμοθέω) ἀλλὰ πύσαντες αὐτὸν*

τῆς στρατηγίας, Ἰφικράτην ἀνθαιρούνται Hellen. L. VI. p. 457. Dices privatum, quod tamen auctor haud feret, in classe Iphieratis Timotheum egisse: sed nec id patitur Xenophon, Iphieratem laudans, quod prudenti usus consilio sibi ad hanc expeditionem Callistratum et Chabriam socios adsciverit, ne absentem nocerent, de Timotheo tacens, dicti lib. p. 461. Quem itaque auctor sequatur, dicere non habeo. WESS.

38. 5. Στρατηγὸν ἐλόμενοι Κτησιλέα] Paulo ante c. 46. Ctesiclem in Zacynthum ad res gerendas amandavit, unde eum tam cito rediisse, equidem haud opinor. Xenophon sub idem tempus, quo Timotheus classi praeficiebatur, Στρασιλέα Stesiclem eum ἰοc peltastis missum ait, ut per Molossorum ditionem Alcetae regis auxilio, ad mare atque in Coreyram tenderet: verius fortasse. Vide eius Hellen. L. VI. p. 457. WESS.

39. 16. Τὸν τε Μνάσιππον ἀνείλε] Bellum ille segniter et imprudenti ratione administrabat, nota, neque inmerita, iniustus ab eodem Xenophonte L. VI. p. 456. et 458. WESS.

39. 26. Καὶ Κρίνιππος] In Xenoph. lib. dicto p. 460. Ἀνιππος et ad oram Κρίππος. Sed male. Κρίνιππον eundem vocat Polyaeus Strateg. L. III. 9. 55. WESS.

39. 30. Νικοκλῆς ὁ εὐνοῦχος] Non meminit de ea caede Isocrates, licet de Euagora et eius filio Nicocle multa dixerit. Nicocles fuit Euagorae filius legitimus, ut ex eodem Isocrate patet. Sed ex eius silentio non est damnandus, ut falsus, hoc loco Diodorus. Nam is Rhetor Nicocli adulatur, et ideo potuit praetermittere tam dirum facinus. Theopompus certe L. XII. historiarum apud Photium, eunuchum quendam ait eam caedem patrasse, sed eum Thrasydaem nomine, patria Eleum fuisse ait. Occidit autem non solum Euagoram, sed et eius filium Pythagoram maiorem, ut puto, natu, et forte ut regnaret Nicocles, ut conicere licet ex illo Theopompi loco cum hoc Diodori collato, et ex rhetoris silentio, qui de morte Euagorae nec in Euagora nec in duabus ad Nicoclem exhortationibus ne verbum quidem fecit. Ideo non dubito ex his praemis- sis concludere hoc loco Diodori debere legi Νικοκλῆς καὶ ὁ εὐ- νοῦχος. PALM. In his aliquid deesse, suspicio haud est iniusta. Euagoram ab eunuchis fuisse interemtum consentiunt Aristoteles Polit. L. V. 10. et ex Theopompo suo Photius Cod. CLXXVI. Patri successisse Nicoclem, quem nemo, quod quidem rescire potui, eunuchum perhibuit, Isocrates testis est. Laudandum ergo Palmerii, etsi fortasse non bene cecidit, institutum. Lege enim Νικοκλῆς καὶ ὁ εὐνοῦχος, ut ille correxit, necessario in regni etiam societatem, sicuti in parricidii partes venerat, admittendus erit eunuchus: de quo tamen Cypri rege quis memoravit? Potius accessero Simsonio, qui in Chron. ad ann. 3631. deficientem orationem supplevit et emendavit, Νικοκλῆς, ἐπεὶ ὁ εὐνοῦχος — βουσιλέα, τῆς τῶν etc. Sic constat oratio, et sceleris societate

eximitur Nicocles. Tractavit hunc quoque locum Hier. Wolfius ad Evagorae Isocratei principium, visusque sibi est animadvertisse, Diodorum secum pugnare: namque hic doceri, eunuchi fraude Evagoram periisse: eundem vero Evagoram rebus gerendis in Cypro praeponi L. XVI. 42., atque iterum interfici eiusdem lib. c. 46. Sed aberravit a recto tramite vir doctissimus. Evagoras iste alius est, et prioris, uti videtur, filius: plures enim reliquit, non omnes quidem reges, neminem tamen privata conditione. Οὐδένα ἰδιωτικοῖς ὀνόμασι προσαγορευόμενον, Isocrates ait in Evagor. p. 297. WESS.

39. 36. Ἐπ' ἄρχοντος — Ἀστειῶν] Verum hoc hominis nomen, quod praeter Diodorum edunt Demosthenes O. in Timoth. p. 659., Pausanias L. IX. 1. p. 713., Pariumque marmor. Solus Aristoteles L. I. Meteor. c. 6. ἐπ' Ἀριστοῦλον ἄρχοντος, ubi ex margine Ἀστειῶν esse adsciscendum bene monuerunt viri docti. WESS.

39. 37. Μάρκον Φούριον etc.] Insignis hic tandem Livium inter et Diodorum concordia. Vide illum de his tribunis consulari potestate et bello Praenestino, quo de paullo ante Noster, L. VI. 22. WESS.

39. 43. Ἐγένοντο πάθη τοιαῦτα] De hoc genere dictum alias. Vid. not. in L. I. 93. III. 21. V. 8. WESS.

39. 49. Ἀλλὰ νυκτὸς τοῦ πάθους συμβάντος] Noctu hanc calamitatem duabus illis urbibus exitium attulisse, Heraclides testatur etiam in Strabon. L. VIII. p. 590. et Aelianus de Animal. L. XI. 19. Suspicio autem Diodorum haec descripsisse ex Callisthenis Ἑλληνικῶν opere, cuius extremo Lib. XIV. meminit. Eum enim in his libris disputasse diligenter, quemadmodum Ἡ- λιοε et Βυρᾶ sint mersae, et quis illas casus in mare, vel in illas mare immiserit, novimus ex Seneca Q. Nat. L. VI. 23. Nam singulari Callisthenem libro, quod vir egregius ad Strabonem opinabatur, de miserabili urbium earum clade egisse, non liquet. WESS.

40. 62. Ἐλκην τε καὶ Βοῦραν] Strabo L. I. p. 102. Βοῦ- ρα δὲ καὶ Ἐλκή, ἡ μὲν ὑπὸ χάσματος, ἡ δὲ ὑπὸ κύματος ἤρα- νίσθη. Cuius opinio si valeat, earum altera hiatus terrae hausta subsidit. Alii pluresque numero, ut bene ibi vir magnus, utramque fluctibus absorptam prodiderunt, in quorum ordine Ovidius etiam Metamorph. XV. 293. cum nota N. Heinsii. Quae quidem discordia cessabit, si eodem illo tempore et χάσματος θαλάσσης et κυμάτων ἐπιδρομαὶ fuerint, sicuti auctor ait de Mundo c. 4., sive Chasmatae, qui grandiori motu, putrefactis subito voratrinis, terrarum partes absorbent, apud Ammian. L. XVII. 7. Tum enim et altera fluctibus hauriri, alteraque voragine quadam pessum ire potuit. Maior est difficultas in dissensu Polybii, pulcere animadversa ab Ill. Ezech. Spanhemio ad Callim. H. Del. v. 101. Adfirmat enim prudentissimus scriptor, in suam usque aetatem

durasse in Achaia urbem Buram, deletis Oleno et Helice L. II. 41. Sed et ea evanescet penitus, modo observetur, Buraeorum haud paucos, cum patria ea clade urbs exstingueretur, peregre afuisse: illos dein eodem nomine urbem in vicino colle condidisse. Id disertissime docet Pausanias L. VII. 25. p. 590., mirorque observatum non esse ab Illustri viro. Hoc vero singulare, quod Aelianus in literas retulit de muribus, mustelis, serpentibus et scolopendris, quae die Helices cladem antecedente quasi agmine facto ea ex urbe excesserint. *Ἀθρόα*, inquit Hist. Anim. XI. 19., *ὑπέξῃει τῇ ὁδοῦ, τῇ εἰς Κορίαν ἐκφερούσῃ*. quo in loco, nisi vehementer fallor, menda tenaciter haeret. Scripseris *τῇ εἰς Κερύνειαν ἐκφερούσῃ*, et macula decriit. Nam prope Helicen in colle ad viam militarem Cerynea sedem habebat. *Μετὰ δὲ Ἐλικὴν* — *ἧξις εἰς πόλισμα Κερύνειαν ὧμισται δὲ ὑπὲρ τὴν λεωφόρον ἐν ὄρει* dicit Pausanias L. VII. 25. p. 589. Adde Polyb. II. 41. et Strabon. L. VIII. p. 593., qui *Κερυνίαν* adpellant, male, arbitrator, et librariorum peccato. Polybii certe scriptus liber, qui Boecleri fuerat, *Κερυνίαν* et c. 43. *Μάρκος ὁ Γερωνεύς* praeferebat, a vero, quod fluvius *Κερυνίτης* aliaque apud Pausaniam adfirmant, non longe deflectens. Sed haec nunc non agimus. WESS.

40. 74. *Κατὰ τὴν Ἰωνίαν ἐννέα πόλεις*] Imo vero *duodecim*, quas praeter Herodotum L. I. 145. et 148. annumerat Strabo L. XIV. p. 939. Admissa dein Smyrna est in sacrorum et foederis societatem, unde *KOINON TI ΠΟΛΕΩΝ* in Antonini Pii numo de *communī XIII Ioniae urbium* viri docti interpretantur. Vid. Ezech. Spanhem. de Num. Usu et Praest. Diss. IX. p. 643. et Gottf. Olearium ad Philostrat. Vit. Apoll. L. IV. 5., ubi in urbium numero alius error. WESS.

40. 76. *Περὶ τὴν ὀνομαζομένην Μυκάλην*] Vide Strabon. L. XIV. p. 947., et quae ibi vir magnus. WESS.

40. 81. *Πέμπαντες δὲ θεωροὺς Πυθῶδε*] Saepe *θεωροί*, ut Grammatici monent, *οἱ πεμπόμενοι εἰς θεοὺς*, atque inprimis, qui Delphicum Apollinem sciscitatum mittuntur. Quare *ἄνδρες θεωροὶ Δελφικῆς ἀφ' ἑστίας* in Sophoclis Oedip. Col. v. 409. et *ἔδδοκει δὲ καὶ θεωρὸν πέμπαι σφίσιν εἰς Δελφούς* Pausan. L. IV. 9. Archiasque *θεωρός*, Corintho, ut Apollinem consuleret, Delphos missus apud Plutarch. T. II. p. 773. B. Plura non addo. Fecit abunde Celeb. Dukerus ad Thucyd. L. V. 16. WESS.

40. 82. *Ἀφιδρόματα λαβεῖν*] Opportunum hoc et significantissimum. Missi erant legati, ut Ionibus peterent *μάλιστα μὲν τὸ βρέτας τοῦ Ποσειδῶνος· εἰ δὲ μὴ, τοῦ γε ἱεροῦ τὴν ἀφιδρόσιν*, teste Strabone L. VIII. p. 590. Inpetrare ergo voluerunt aut ipsam Neptuni Heliconii imaginem, aut si illa negaretur, aliam ad eius habitum et formam effictam. Id *ἀφιδρόμα* proprie; etsi vulgo pro quovis simulacro usurpetur. Idem ille Strabo vocis usum illustrabit L. V. p. 366., cum de Dianae Nemorensis sacris, *λέγουσι*

δ' εἶναι, inquit, *ἀφιδρόματα τῆς Ταυροπόλου*. et L. IV. p. 271. A. Dianam aiunt *κελεύσαι συναπαῖρειν* — *ἀφιδρόμα τι τῶν ἱερῶν λαβούσῃ* et L. IX. p. 618. A. *εἶτα Δήλιον τὸ ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ Δήλου ἀφιδρόμενον*. Atque ita ille saepe. Cape ad eum etiam modum *ἀφιδρόματα θεῶν, ὑπὲρ τῶ ἀνδρῶν καὶ αὐτῇ πατρῷα ἦν*, in Iosephi Ant. I. L. XVIII. 9. 5. WESS.

40. 83. *Τῆς ἐν τῷ τότε μὲν Ἰωνίας* etc.] Eo tempore, cum Ionum maiores ante Heraclidarum reditam illam regionem ararent et haberent. Aliter si intellexeris, error erit. Vid. Pausan. L. VII. 6. WESS.

41. 97. *Τὰ χορήματα διαδρόσαντες τῶν Ἰόνων*] Non sacras tantum res disiecerunt, sed et legatos ad aram iugularunt. Aelianus de Animal. L. XI. 19. *ἐπειδὴ γὰρ ἠσέβησαν εἰς τοὺς Ἴωνας τοὺς ἀφικόμενους οἱ Ἐλικήσιοι, καὶ ἐπὶ βωμοῦ ἀπέσπεξαν αὐτούς*. Cui fere consentit Pausan. L. VII. 24. WESS.

41. 2. *Τοῦ δ' ἐκ Ποσειδῶνος* etc. *τὴν μῆνιν* etc.] Ita et Pausanias dicto loco *μήνιμα ἐκ Ποσειδῶνος*, et L. IV. 24. de terrae motu *ἀπήνησεν ἐκ Ποσειδῶνος μήνιμα*. Persuaserat sibi credula vetustas, Neptunum *humentis esse substantiae potestatem*, quem propterea *ENNOSIGAEON* et *SISICHTHONA* postae veteres et theologi *nuncupaverunt*, docente Ammiano L. XVII. 8. Hinc quoque cultus illi omnibus in locis, quae terrae tremori obnoxia: quo quidem motu cum frequentissime concuteretur Asiae ad Maeandrum regio, *διόπερ εἰκός ἐστι*, Strabo inquit L. XII. p. 668. C. *καὶ τὸν Ποσειδῶνα τιμᾶσθαι παρ' αὐτοῖς, καίπερ μεσογαίοις ὄσει*. WESS.

41. 5. *Οἰκητήριον γεγενῆσθαι Ποσειδῶνος*] Vid. Homer. Hym. XXI. 3. et quae Bern. Martinus notavit Var. Lect. L. IV. 3. Neptuno nusquam terrarum amplior cultus et reverentia, quam quidem apud Peloponnesios: templa, festi dies, titulique sine numero paene per Peloponnesum eius in honorem decreti atque a Pausania collecti, id adfirmant clarissime. Vide eum, si tanti est. WESS.

41. 13. *Ὁ, τε γὰρ περὶ Φενεὸν ποταμὸς*] Ladon intelligitur, ut ex Strabone L. VIII. p. 596. et Pausania L. VIII. 20. cognosces. Pheneo non longe distabat Stymphaliorum, in quo altius fluvii miraculum, ditio. Polybius situm L. IV. 68. clarissime significat, quum de Euripida *ἐποιεῖτο τὴν πορείαν διὰ τῆς Φενικῆς καὶ Στυμφαλίας* inquit. Nam ita scripsisse virum optimum, ausim deierare, non, ut in editis, *Φονίχης*, quae nulla hoc tractu. *Φενεὸς* format *κρητικόν*, ut Stephanus ostendit, *Φενικόν*, idque, quod dixi, constabit firmissime. WESS.

41. 16. *Περὶ τὸ Στύμφιον*] Credo debere legi *Στύμφιον*, nisi forte fuerit mons *Στύμφιον* circa Stymphalum, de quo siluerint omnes alii auctores. PALM. Palmerii coniecturam occupavit Is. Casaubonus ad Strabon. L. VIII. p. 596. Ad Stymphalum Ar-

cadiae fluvius Stymphalus hiatu quodam absorbetur, emersus dein in Argolide Erasinus audit. Pausanias L. VIII. 22. οὗτος ἐς χάσμα γῆς κάτεισιν ὁ ποταμὸς, ἀναφαινόμενος δὲ αὖθις ἐν τῇ Ἀργολίδι, μεταβάλλει τὸ ὄνομα, καὶ αὐτὸν ἀπὲρ τοῦ Στυμφάλου καλοῦσιν Ἐρασίον. Iunge alium Strabonis locum L. VIII. p. 570. WESS.

41. 20. Πλὴν τῶν ἀσεβησάντων οὐδεὶς] Dubito, an iniuria illis accenseantur decem Spartanorum naves, quae casu ante Helicen ad anchoras stabant, iisdem fluctibus haustae apud Aelianum de Animal. L. XI. 49. WESS.

41. 26. Πόπλιον Ἄγκον] Pro Ἄγκον restitue Οὐάλεριον. In fine scribe Μάρκον Φάβιον. RHOD. Ferre id possem, nisi modum excederet medicina, atque auctori perpetua maneret cum Livio ceterisque Fastorum conditoribus discordia: unde nec Pighium proho, Τίτον Παπίριον in Spuriū convertentem ad ann. U. C. CCCXXIV. Edit Livius L. VII. 27. tribunos militum consulari potestate sex, duos Valerios, L. et P., L. Menenium, C. Sergium, P., sive, ut corrigunt, Sp. Papirium, Ser. Cornelium. Noster VIII. et plerosque alios, haud dubie suis ex Fastis. Fuisse vero Romae octo aliquando tribunos consulari iure, testis est imperator Claudius in Thes. Gruter. p. 1011., ipseque Livius, sicuti egregie docuit Cel. Iac. Perizon. Animad. Hist. c. 2. p. 46. WESS.

42. 37. Ὀνομασθεῖσα πνέουσα δοκίς] Id meteorum ab Aristotele videtur appellatum fuisse ὄδος. Sic enim ille Meteorolog. L. I. 6. de quodam meteoro, τὸ δὲ αἶγρος ἀπέτεινε μέχρι τοῦ τρίτου μέρους τοῦ οὐρανοῦ, διὸ καὶ ἐκλήθη ὄδος. PALM. Sermonem philosophus eo Meteorolog. loco hac ipsa de lampade, seu trabe potius, instituit: unde suspicio nasci posset, fuisse olim eo loco δοκίς namque et δοκοὶ εἶδος ἀστέρων ἐπισημασίαν τινὰ παρεχόντων apud Hesychium. Frequentius δοκίδες dicuntur, uti auctori de Mundo c. 2., Latinis trabes. Visa autem haec trabs est anno superiore, quo Athenis praetura Asteius fungebatur, sicuti praeter Aristotelem docet Marmor Parium, inque primis Callisthenes, quem Noster auctorem sequi alias solet. Senecam audi L. VII. Q. N. c. 5. Talem effigiem ignis longi fuisse, Callisthenes tradit, antequam Burin et Helicen mare absconderet. Aristoteles ait, non trabem eam, sed cometam fuisse. Et post pauca: In quo igne multa quidem fuerunt digna quae notarentur: nihil tamen magis, quam quod, ut ille fulsit in coelo, statim supra Burin et Helicen mare fuit. WESS.

42. 47. Κατὰ τὰς ἰδίαις ἐκάστων περιόδους] Praestantissimus Rhodomannus in not. κατὰ τὰς ἰδίαις ἀστέρων περιόδους emendavit: haud equidem scio, an male. Docet Diodorus, Chaldaeos ea fuisse opinione, cometas suos sibi orbes habere, definitisque annorum periodis revolvi, sive περιοδικῶς ἀνατέλλειν, quae Pythagoreorum et Aegyptiorum quoque sententia erat. Vid. supra L. I. 82.

et Aristotelem Meteorolog. L. I. 6. Idem principibus nostrae actatis philosophis placere, nemini in hac literarum luce latere potest. Quid nuperrime vero in hoc genere tentarit Clarissim. Freretus, eius Dissertatio patefaciet in Comment. Acad. Inscript. T. XV. p. 6. Bene, ut ad institutum redeam, de Chaldaeis, qui apud eos se studuisse gloriabatur, Apollonius Myndius aiebat, cometas in numero stellarum errantium poni a Chaldaeis, tenerique cursus eorum, apud Senecam Quaest. Nat. L. VII. 3. Itaque ἐκάστων non movendum. Mox rectius idem vir doctissimus ἀπάντων συντελουμένων. Sic enim auctor L. II. 30. WESS.

42. 57. Συνέθεντο κοινὴν εἰρήνην] Vid. Xenophontem Hellen. L. VI. p. 464. Sociatam autem eam esse hoc anno pacem, confirmatur his Dionysii in Lysia T. II. p. 85. μετὰ γὰρ Ἀλκισθένην ἄρχοντα, ἐφ' οὗ τὴν εἰρήνην Ἀθηναῖοι τε καὶ Λακεδαιμόνιοι καὶ βασιλεὺς ὤμοσαν etc. Demosthenes, si tamen is auctor Orat. in Neeram, in sequentem annum refert p. 731. ὡς οὐκ ἔγγυται ἢ εἰρήνη ἢ Φρασικλείδου ἄρχοντος κ. τ. λ., quod fecisse videtur, quoniam eo potissimum anno Spartanos inter et Athenienses confirmata valuit. WESS.

42. 70. Ἐύρωστοι τοῖς σώμασιν ἐπῆρχον] Conf. superius c. 39. Thebani omnesque Boeotii magis firmitati corporis, quam ingenii acumini inserviebant, docente Nep. Cornelio Alcib. c. II. WESS.

43. 83. Φρασικλείδου] Sic et Demosthenes, ut diximus. In Pausania L. VI. 5. αὕτη Σκοτοσσαλοῖς ἢ συμφορὰ ΦΡΑΣΙΚΛΕΙΔΟΥ μὲν Ἀθηναίων ἐγένετο ἄρχοντος, δευτέρῃ δὲ Ὀλυμπιάδι ἐπὶ ταῖς ἑκατὸν, ἦν Λάμων Θούριος ἐνίκη τὸ δεύτερον. egregie, modo ΦΡΑΣΙΚΛΕΙΔΟΥ refingas cum doctissimo Sylburgio, et errorem, qui re ipsa deprehenditur, negligas. WESS.

43. 85. Μάνιον] Vitiatum ex Μάνλιον. Σέξιτον verte in Σεξιλιον, ut Fasti habent. Τιβέριον in Λεύκιον, Λεύκιον Ἀλβίνιον in Μάρκον Ἀλβίνιον, Μάλλιον in Μάνλιον. Videtur tamen, molliorem Graecorum enunciationem secutus, semper Μάλλιον pro Μάνλιον scriptitasse. RHOD. Correctiones Rhodomanni in concordiam Diodorum redigunt et Livium L. VI. 30., estque haud alienum vero, Μάλλιον, Σεξιλιον, Ἀλβίνιον auctorem reliquisse: cetera nimia sunt. Fasti sex tribunos huic anno inponunt: Trebonium et Erenucium ignorant prorsus, suntque haud dubie vitiosi; posterior certissime. Vid. Pighium Fast. ad ann. CCCLXXIV. WESS.

43. 99. Συνήλθον αὐτοῖς ἐπὶ ταῖς προσδοκωμέναις συμφοραῖς] Metus atque expectatio erat, certe apud Athenienses, ne decimarentur. Xenophon Hellen. VI. p. 464. οἱ μὲν Ἀθηναῖοι οὕτως εἶχον τὴν γνώμην, ὡς τῶν Θεβαίων, τὸ λεγόμενον μὲν, δεκατενθῆναι ἐπις εἴη. Sic enim recte mihi verba constituisse videtur Palmerius Exercitat. p. 75. Respiciabant, quod ille mo-

nere neglexit, Athenienses ad vetus illud in communi totius Graeciae decretum, quo ἐψηφίσαντο δεκατέθειν τοῖς θεοῖς (τοῖς Θεβαίοις) προτήσαντες τῷ πολέμῳ τῶν βαρβάρων, cum Thebani, Xerxe Graeciam invadente, quiescendum sibi esse necessitate adacti statuisent, apud Polybium L. IX. 33. De eo Noster L. XI. 3. Adde Xenophontis L. VI. p. 476., ubi firmatur viri docti correctio egregie. WESS.

43. 7. Πλαταῖς] Ita oportebat. Hanc et Thespias Thebani everterant nuper admodum. Vide not. ad c. 46. WESS.

43. 10. Ὅντ' αὐτοὶ πολυπραγμονοῦσι — ὄντ' ἐκείνοις etc.] Delevi ad explendam orationem additas a librariis voces: sine illis omnia optime decurrunt. Simillimum Magni Antiochi responsum est, τὴν Ῥωμαῖοι δικαίῳ τὴν Ἀσίαν πολυπραγμονοῦσιν, ἐμοῦ τὴν Ἰταλίαν οὐ πολυπραγμονοῦντος; in Appiani Syriac. p. 144. WESS. De πολυπραγμονεῖν cum genitivo coniuncto vid. annot. ad Exc. Vatic. p. 76. 26.

43. 12. Γενομένων δὲ τοιούτων ἀποκρίσεων] Post Βουωτίας relinquitur sententia pendens, atque ideo prima fronte suspicetur aliquis deesse hic quidpiam: sed post ἀποκριναιμένων δὲ τῶν Θεβαίων (id est, quum autem respondissent Thebani) quod subiungit, γενομένων δὲ τοιούτων τῶν ἀποκρίσεων, perinde valet ac si dixisset, quum, inquam, ita respondissent. Et ita excusatur illa sententiae veluti suspensio. STEPH.

43. 18. Ἦσαν εἰς Χαϊρώνειαν] Postulat itineris ordo Κορώνειαν, quae prope Heliconem erat, transitumque in Boeotiam dabat. Epaminondas hac Spartanos irrupturos arbitratus τὰ περὶ τὴν Κορώνειαν στενὰ occupavit, progressu eos prohibiturus, sicuti extremo hoc capite docetur. Χαϊρώνεια longius aberat, in ultima Boeotia versus Phocidem collocata. Vitium peperit vocum quaedam similitudo, sicuti et in Isocrate de Big. p. 521. Vid. not. ad Hieroclis Synecdemum p. 644. WESS.

44. 31. Περὶ γὰρ τὰς πόλεις ἀπήντησε etc.] Notandus est optimus hic Graecorum vel Thebanorum mos, pius et mansuetudinis plenus. Scilicet servi fugitivi, sed sponte, ut puto, ad dominum redeuntes, in manus praecoris publici se tradebant, qui eos ad dominum reducentes hanc formulam alta voce, per vicos et compita, ut ab omnibus audiretur, inelamabant, Ἄ Thebis non ἀδύκωτο, neque perίμωτο, sed rursus reducito et servato. Romani non ita pii, quibus licebat servos suos pro arbitrio suo necare. De eo more nihil alibi legi. PALM.

44. 34. Μὴτ' ἀφανίζεν] Intelligunt viri docti de nece; sine causa. Praeco edicit, ne servum occultent, quod ἀφανίζεν τὸν παῖδα Isocratis in Trapezit. p. 532. frequenter. Praecoris opera in fugitivis quaerendis etiam Romani utebantur, veluti in Petronii Satir. c. 97., nec dissimilis admodum est formula, quae collari inscripta ex fugitivorum collo pendebat, TENE ME QUIA

FUGI ET REBOCA ME, de qua Laur. Pignorius Comment. de Serv. p. 32. ed. Amstel. WESS.

44. 38. Ἴνα μὴ — ἀνατρέψειν τὸν Ἐπαμ. τῆς στρατείας] Fuisse puto ἀποτρέπειν. Id quidem certe in hoc genere usitatissimum. Ἀποτρέπειν τῆς πράξεως, ἀποτρέπειν τῆς ὁδοῦ, ἀποτρέπειν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ κακίας, et eiusmodi plura, Noster saepe. Vid. L. XVI. 32. WESS.

44. 48. Πνεύματος δὲ γενομένου, συνέβη τὴν ταυρίαν etc.] Meminit prodigii Frontinus Strat. L. I. 12. 5., sed ex hasta Epaminondae ornamentum, infulae more dependens, ablatum in sepulchrum Lacedaemonii cuiusdam depulisse ventum, prodens, levi dissensu. WESS.

44. 71. Ἐν παρόδῳ δὲ τινα τῶν πολισμάτων etc.] Scilicet Κορεῖσιν, ut ex Xenophonte disco Hellenicorum lib. VI. PALM. Ἐν παρόδῳ etc. καὶ τριήσων ἐγκρατῆς ἐγένετο] Hoc placuit. Vulgatum ἐν παρόδῳ παρήλθε ad aures plane ingratum accidebat. Suspicio etiam numerum triremium excidisse: nimis enim vagum est καὶ τριήσων ἐγκρατῆς ἐγένετο. Xenophon auctor est Hellen. VI. p. 465. Thebanorum triremes XII interceptas esse a Cleombroto. WESS.

45. 79. Ἰδόντες τὸ μέγεθος τῆς δυνάμεως] Neque hoc spernendum censui; significantius enim. Videbant ingentem Spartanorum exercitum: hinc metus, neque is iniustus. Habebant Spartani tum temporis sub signis ad XL millia, teste Polyaeo L. III. 3. 8. 12., quibus ipsi sex millibus non multo ampliores sese obiectari erant. WESS.

45. 85. Ἐξ γὰρ ὄντων Βοιωταρχῶν] Collegium Boeotarcharum XI. viris absoluebatur, si fides Thucydidi Scholiastae in L. II. 2., ipsique Thucydidi L. IV. 91., quamquam is paullo obscurius loquitur, et favere illis videtur, qui ex Livio L. XLII. 43. duodecim Boeotarchas genti imponunt. Quinam autem illi fuerint, qui aut contra Epaminondam, aut cum eo steterunt, docetur a Pausania L. IX. 13. WESS.

45. 89. Ὀμόνησον ἐαυτῶ γενέσθαι] Lege ὁμόνησον. RHOD. Foret utique opportunius ὁμόνησον γενέσθαι, tritum quippe in assensu atque approbatione. Lysias O. in Agor. c. 24. εἰ οὗτοι ὁμόνησοι κατ' ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν τοῖς τοιαύτοις γενήσονται. Sed nihil audeo contra scriptos libros. WESS.

45. 96. Κατὰ τὸν νεῶν τοῦ Ἡρακλέους ὄπλα etc.] Sumpta ex Callisthene videntur, quem haec prodigia descripsisse ex Cicero L. I. Divinat. c. 34. novimus. Nec praeteriit Xenophon Hellen. VI. p. 465. WESS.

45. 1. Ὡς ἐπὶ Τροφονίου προσφάτως ἀναβεβηκότα] Vide Polyaeo. L. II. 3. 8. et de Trophonii prope Lebadiam antro, deque descensuris in illud viros doctos, Jac. Perizon. ad Aelian. V. H.

lib. III. 45., T. Hemsterhus. in Luciani Mort. D. III. 2. et Io. Davisium ad Maximi Tyr. Diss. XIV. p. 548. WESS.

45. 3. *Δὴ βασιλεῖ*] Templum illi amplissimum erat in montis clivo, qua ad antrum via ducebat, sed non absolutum. Fortasse id post partam ad Leuctra victoriam magnificentissime extrui coeptum, et deinceps ob continuata bella et imminutam Thebanorum potentiam destitutum est. Describitur a Pausania L. IX. 39. WESS.

45. 9. *Ἀπέφηνε τὸ*] Scripsit, credo, Diodorus *ἀπέφηνε τὸ παλαιὸν εἶναι λόγιον*. Sic quidem certe adsolet. *Ἀδοξεῖν γὰρ ἀπέφηνε τὴν Σπάρτην* habes, ut alia praeteream, L. XV. 19. p. 17. extrema. WESS. in Add.

45. 11. *Ὅταν ἐν Λεύκτροις — ἤτηθῶσι*] Videndus est Plutarchus in Pelop. p. 288., qui monitos saepe Spartanos ait, vitarent *τὸ Λευκτροικὸν μῆνιμα*, nihil nominatim de Thebanis. Favet ergo quodammodo Reg. 2., Thebanorum mentionem negligerenti. WESS.

45. 17. *Τούτου θυγατέρας καὶ Σκεδάσον τινὸς*] Scedasi filibus, non Leuctri, a Spartanorum legatis per vim vitium oblatum fuisse, tradunt alii, parum tamen concordēs, utrum ipsae sibi manus intulerint violentas, an scelere legatorum perierint. Vid. Plutarchum T. II. p. 773., quem Apostolius sequitur Cent. XVII. 46. et Pausan. IX. 13. WESS.

46. 31. *Ὅντος τ' ἐπιπέσει*] Subiunge δὲ pro τ'. RHOD. Ego delevi, motus Coislin. iudicio: neque enim necessarium. WESS.

46. 33. *Γενομένων δὲ τῶν σπονδῶν Κλεμβρότος etc.*] Aliter multo rem narrat Xenophon L. VI. Hellen. Eum vide, et quae ad eum locum supra notavi (Exercitat.) p. 75. PALM. De his induciis, ante Leuctricum certamen initis, nihil Xenophon, nihil quoque de Archidamo, qui auxilia Cleombrotō adduxerit, et pars nobilissimi eius praelii fuerit. Contra ea refert Archidamum cognita Leuctrica clade publice missum esse, ut res fractas quomodocumque instauraret, L. VI. Hellen. p. 467. Haec suggillat doctissimus Palmerius, Atticumque scriptorem ubique se *Lacedaemoniorum et praecipue Agesilai amicum proderē: voluisse propterea a suis amicis foedifragii dedecus amoliri, tacuisseque de Archidamo amici sui filio tam infelicis negotii participare: siluisse vero de Archidamo amico eo quod victus fuerat, de Epaminonda tacuisse eo quod gloriose vicerat, aemulo nempe et hoste*. Bene quidem pro Diodoro, sed in Xenophontem criminose. Non laudo Xenophontis de Epaminonda silentium. De induciis tamen ante praelium factis et Archidami adventu dubito vehementer. Tacent enim omnes alii. Deinde in Archidami rebus optime sibi constat Xenophon, neque credibile est, in re adeo manifesta mentiri voluisse: praeterea Iason Pheraeus Thebanis auxilio occurrit post id praelium, cum metu adventantis Archidami opem rogasset,

quo tempore induciae eo suasore sunt factae, abeuntibusque ex Boeotia Spartanis occurrit recente cum exercitu Archidamus ad Aegosthena Megaricae ditionis urbem. Diodorus, ut alia, confundere haec potuit, potuit etiam, quem in his sibi ducem legit, Callisthenes. Nam de Theopompo, quod suspicatur Palmerius, non est simile vero: Leuctrica enim et illis cohaerentia neglexit, Polybio teste Excerpt. p. 1379. Ceterum pro Xenophonte stat quoque H. Dodwellus Ann. Xenoph. p. 277. WESS.

46. 53. *Ἴδρα τινὲ καὶ περικτῆ τάξει χρησόμενος*] Aciem paullo aliter disponit Xenophon Hellen. L. VI. p. 466., quem vide et Plutarchum in Pelop. p. 289. Quia vero sinistro cornu Epaminondas lectissimae et spectatissimae virtutis Thebanos collocarat, eaque res ad victoriam haud leve momentum attulerat, valuit deinceps inter Thebanos, ut omnibus in praeliis sinistrae aciei princeps locus esset, docente eodem Plut. Quaest. Rom. p. 282. D. WESS.

47. 80. *Καὶ προθύμως πρὸ αὐτοῦ ἀποθνήσκοντας*] Causam exponit Pausanias L. IX. 13. p. 737. WESS.

47. 88. *Βαρεῖς ἐγκείμενοι*] Iustum adaeque hoc ac ἐπιπέμενοι. utor solo Diodoro teste: sic *περικυθέντες καὶ βιωτότερον ἐγκείμενοι* L. IV. 48., et οἱ δ' ἐρέται — ἐκθυμότερον ἐπέκειντο L. XX. 52. imo *βαρεῖς ἐγκείμενοι* eiusdem lib. c. 39. scripti codices. WESS.

47. 97. *Τὴν τάξιν διέλον*] Rhodomannus inseri iubet οὐ, haud scio an inconsulte. WESS.

47. 98. *Τοῦ δὲ παραγγέλλοντος ἡγεμόνος etc.*] Perierat Cleombrotus. Quid factum ergo Archidamo, cui exercitus partem auctor tradidit? Ille utique superabat. WESS. V. Schneider. ad Xenoph. H. Gr. VI. 4. 13.

47. 10. *Ὁὐκ ἐλάττους τῶν τετρακισχιλίων*] Pausanias Lacedaemoniorum *πλείους ἢ χιλίους* occubuisse ait, Thebanorum vero XL duntaxat et septem L. IX. 13., ubi Plutarchi et Dionysii Halicarnassei dissensum non neglexit praestantissimus Kuhnus. Tetigit etiam Hutchinsonius ad Xenophontis Agesil. p. 44., sed ex Meursio, qui de Regn. Lacedaem. c. 18. pulcre ostendit, veriorē esse Diodori opinionem, quod Xenophon eo loci, *Σπάρτια τῶν οὐ μείονων ἀπολωλότων ἐν τῇ ἐν Λεύκτροις μάχῃ, ἢ λειπομένων*. Fuisse enim Spartanorum ad octo ferme millia, adfirmante apud Herodotum L. VII. 234. Demarato. WESS.

47. 17. *Ἀσπίλητος*] Dedi melioribus libris, ut hoc praeferreretur. Scribit Archontis nomen Pausanias L. IV. 27. p. 346. eodem modo: Demostheni tamen Or. II. in Stephan. p. 635. *Ἀσπίλητος* est. In tribunis consulari iure non longe abit a Livio, sed sex annumerante. Car. Sigonium vide ad L. VI. 31., Livium hinc adiuvantem. WESS.

47. 20. *Κολίσιος*] Romanis est *Κλοίσιος*. Fasti praeter hos edunt M. Horatium, L. Geganium. Post *Ἐπαμινώνδου* scribatur δέ, et post *διαφυλάττειν*, *χοή*. RHOD.

48. 23. *Ἐπαμινώνδου δέ συμβ.* Clar. et Reg. 2. unde aberrans δέ revocavi. Idem censuit Ill. Scaliger, mox etiam δεῖ post *διαφυλάττειν* adiungendum opinatus. WESS.

Ibid. *Ὅτι τὰ διὰ τῆς — διαφυλάττειν*] Vacat *ὅτι*, ut saepe. Conf. not. in L. IV. 26. et XIII. 91. Id si observatum fuisset, supplementum viri docti non addidissent. Favebat Orhomeniis Eraminondas, quare alibi eo occupato urbem Thebani exsciderunt deinceps, si fides Pausaniae IX. 15. Sed infra Nostrum c. 79. vide. WESS.

48. 31. *Ἡράκλειαν τὴν ἐν Τροαχίῳ*] Vide not. in L. XII. 59. et Xenophontem Hellen. L. VI. p. 469., ubi *κατέβαλε τὸ Ἡρακλειωτῶν τεῖχος* optimum esse, hic locus patefacit. WESS.

48. 41. *Οὐδέποτε γερονταί μνημονεύεται*] *Οὐδέποτε μνημον.* γερονταί Coisl. Vulgatum non moveo. Vid. Phrynichi Eclog. p. 88. ed. Hoesch. WESS.

48. 42. *Ἐκλήθη δέ — στυγαλισμὸς*] *Στυγαλισ* sive baculis perpetrata caedes est. *Στυγαλισμὸν ἐπέλεσαν*, *διότι παῖοντες ἀλλήλους ἀπέκλον* Helladius ait apud Photium Biblioth. p. 1593. WESS.

48. 64. *Πλειόνων ἢ γλιτών και διακοσίον*] Praestare videtur *ἑξακοσίον*. Plutarchus certe in Praecept. Reip. Geren. p. 814. B., quique eum sequitur Helladius, mille et quingentos contrucidatos prodit. Fuit autem Argivorum reipublicae miserrimum id fatum, ut inter sese cives vehementer dissiderent, mutuaque in caedem ruerent. Aliud dirae seditionis exemplum descriptum fuit L. XII. 80. WESS.

49. 74. *Ἀνκομήδης ὁ Τεγεάτης*] Habet Xenophon Hellen. L. VII. p. 483. Lycomedem Mantinensem, opibus pollentem et ambitiosum, magnaue in Arcadam gente auctoritate et gratia. Meminit eiusdem Pausan. L. VIII. 27. In illum optime haec congruerent, nisi patria obstaret. Vide mox c. 62. WESS. Eandem omnibus his locis, quibus addendus ille c. 67., indicari iure censet Schneiderus ad Xenoph. VI. 5. 3. Vtcrius progressu Clintono Fastis p. 418. ed. sec. *Τεγεάτης* hic per errorem pro *Μαντινέως* scriptum videtur.

49. 76. *Ἐξ ἀνδρῶν μνησίων*] Xenophon *τοὺς μνησίου τοὺς Ἀρχάδων προστάτας* adpellat Hellen. L. VII. p. 501., *τοὺς μνησίου ἐν Ἀρχαδίᾳ* Aeschines Or. *περὶ τῆς παραπο.* p. 38., *τοὺς μνησίου ἐν Μεγάλῃ πόλει* Demosthen. in eiusdem argumenti Or. p. 199. Ea in urbe curia erat, in qua de summa republica deliberabant, apud Pausaniam L. VIII. 32., cuius interpretem bene notavit Cl. Kuhnus. Qui vero Plutarchum Latina veste donavit, satis etiam vage T. II. p. 840. F. WESS.

49. 82. *Εἰς τὴν Παλάντιον*] *Τὸ Παλάντιον* Xenoph. Hellen. VI. p. 472. *τὸ Παλλάντιον* Pausan. VIII. 43., atque ita refingunt in Stephano viri docti. Sed Xenophontis et Nostri scripturam asserit *Παλάντιον Ἀρχαδικῆ πόλις* in Dionysii A. R. Lib. I. p. 24. Cives Xenoph. et Pausan. *Παλαντιεῖς* sive *Παλλαντιεῖς*, *Παλάντιοι* Diodoro et Stephano, Ceterum de turbis his Arcadicis Xenophon plura. WESS.

49. 4. *Τῶν ὄλων ἡγεμόνα Ἰάσονα*] Hinc *Θεσσαλῶν μάροχος* in Plut. Arophtheg. p. 193. B.; sed vide Cel. Iac. Perizon. in Aeliani V. H. Lib. XI. 9. WESS.

49. 11. *Ἀμύντας μὲν Θαῦραλέον*] Pater eius *Menelaus* est in Iustini L. VII. 4. et Aeliani Hist. Var. L. XII. 43., ubi Diodori dissensum non neglexit idem ille Perizonius. Eundem Dexippus *Aridaeum* vocat: qua forte scriptorum discordia motus Ill. Ez. Spanhem. Dissert. VII. de Num. Praest. p. 379. *Ἀμύνταν τὸν Θαῦραλέον* vertit *Audacis filium*, quem equidem non sequor. WESS. Iustinus VII. 4. Amyntae huius ex Gygaea filium memorat qui et ipse Arrhidaeus vocabatur: is nonnullis in libris Archideus scribitur simili errore quo hic avus eius *Θαῦραλέο*.

49. 13. *Ἀλέξανδρον καὶ Περόδικον καὶ Φίλιπον*] Sed infra eodem lib. c. 71. quartum addit, Ptolemaeum, Aloritem dictum, fratris Alexandri occisorem et regni usurpatorem. Sed forte non fuit legitimus. Ideo eum hoc loco inter legitimos non numerat. Si credendum est Trogo apud Iustinum L. VII. 4. fuit non filius Amyntae, sed gener ex filia Euryone. ALM.

49. 14. *διεδέξατο δὲ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ Ἀλέξανδρος*] Quantum sibi sumpserint correctores in Diodoro refingendo non postremum hic locus specimen dat. Nam quam vera scriptura *ὁ υἱὸς Ἀλέξανδρος* leviter in id quod meliore libri praefertunt *ὁ υἱὸς Ἀλέξανδρος* depravata esset, corruptae voci nihilo saniolem suffecit quicumque illius *αὐτοῦ* auctor fuit. Ego quod restitui *ὁ υἱὸς* ut Diodori constanti in huiusmodi locis consuetudine firmatur, ita ne post praemissum quidem *υἱὸς* — *Ἀλέξανδρον* ab eius more alienum esse ostendit *Ἰβν* p. 50. 42. *ὑπὸ Ἀλέξανδρον τοῦ ἀδελφοῦ ἀνηρέθη φρομάτω προκλήθεις εἰς μέθην τὴν δὲ δυναστείαν διαδεξάμενος Ἀλέξανδρος ὁ ἀδελφός* etc.

49. 18. *Ἐβασίλευσεν τὴν τριάκοντα καὶ τέτταρα*] Cleomeni, cui successor fuerit Aretas, sive Areus potius, L. XX. 29. regni annos LX et menses decem tribuit. Scinduntur inde in partes Chronologiae perit, partim in hos, partim illos in annos proniores. Ill. quidem Scaliger xxxiv annos Cleomeni Cleombroti filio dat, alterumque illum Cleomenem diversum esse, et *ὁμωνυμία* Diodorum fuisse deceptum Canon. Isagog. L. III. p. 332. pertendit, id tamen non ostendens, quis alter ille Cleomenes? At Dion. Petavius D. Temp. L. X. 53. et Simson. Chron. ann.

3635. posteriores annos praefereunt, Cleomenique annos adsignant LX et menses decem: quibus ego adstipulor, annos XXXIV ex L. XX. 29. corrigendos arbitratus. Cleomenes puer admodum regno admotus est, idque haud infeliciter administratum reliquit Aëro, ut Pausan. L. III. 6. docet. WESS.

50. 22. Ὑπὸ τῶν ἐπὶ νεανίσκων] Eadem Xenophon Hellen. L. VI. p. 469. et Libanius T. II. p. 706. C., ubi Morellius antiquum obtinet, et de Iasone Argonautarum duce inconsulte aliqua adpergit. WESS.

50. 26. Τῆς τῶν Ἑλληνικῶν — ἀρχῆν ἐποιήσατο] Scripsit Duris ἱστορίας et Μακεδονικά, cuius utriusque operis frequens apud veteres est mentio. Id dubium et controversum est, idemne opus an diversum fuerit. G. Io. Vossius Histor. Graec. L. I. p. 97. nomine tenus discrepare censet. Quid enim magnopere, inquit, is, qui Macedonia condiderat, habuit, quod diceret de temporibus illis, quibus Macedonia conflictabatur cum reliqua Graecia, usque dum principatum tandem obtineret? Speciose profecto. Nam pleraque, quae ab Athenaeo ex Historiis eius citantur, Macedonum res moresque respiciunt. Nescio tamen an iniuria confundantur Ἑλληνικά et Μακεδονικά. Primo tituli apud Athenaeum discrepant; deinde ulterius Duris commentatione sua historica, quae tempora et facta ferunt Macedonia, progressus videtur, cuius L. XVII. et XXII. citat Athen. L. IV. p. 155. et L. VI. p. 253. Porro Vossius haud obscure distinguenda indicat. Diversum tamē opus, inquit, fuerit Μακεδονικῶν καὶ Ἑλληνικῶν, si Μακεδονικά altius Duris, quam a Philippo M. orsus fuit. Namque altius eum fuisse exorsum Ἑλληνικῶν σύνταξιν, haec Diodori clarissime docent. WESS.

50. 35. Γάιος Οὐτεργίνιος] In Fastis est Οὐτερούριος. Et Σερούλιος mendose scriptum est pro Σερούσιος. Κορήλιος in Fastis Κοργίτιος est. ION. Praestat omnino Οὐτερούριος et mox Σερούσιος, tum Κορήλιος. Sic certe Livius L. VI. 32., cui adiunge Pighium Fast. ad ann. cccclxxvii. WESS.

50. 39. Ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ ἀδελφοῦ ἀνηρέθη] Praestat ἀδελφιδοῦ et mox ἀδελφιδός. Neque enim Alexander hic Polydori fuit frater, sed fratris filius: praeterea Polydorus non est interfectus ab Alexandro, sed fratre Polyphrone, quem deinceps Alexander, ut patrum ulcisceretur, usum etiam patrum lancea occidit, teste Xenophonte Hellen. L. VI. p. 470. et Plut. Pelop. p. 293. E. Vitium animadvertent et dissensum viri egregii Simson. Chron. ann. 3636. et Iac. Perizon. in Aelian. Hist. Var. L. XIV. 40. WESS.

50. 49. Οἱ δὲ ἐγγείην Ἀλεῦναι προσαγορευόμενοι] Adscripserat Dion. Camusatus ex schedis Ism. Bullialdi „de his „Herodotum mentionem fecisse L. VII. 6. et 130. Inde conicere

licere, gentilitium id esse nomen, et solos nobiles eo adpellatos fuisse. Non male. Nobilissimi erant Larissae in Thessalia Aleuadae, genus ab antiquissimo Aleua derivantes. Vid. L. XVI. 14. et quae cum cura notavit diligentissimus Hen. Valesius ad Harpocrationem in Ἀλεῦναι τοῦ Πύρρον. WESS.

50. 57. Ὅ δὲ τῶν Μακεδόνων βασιλεῦς] Oportet, si haec ita gesta fuerint, iam tum cessarint turbae per Macedoniam, quae mox a morte Amyntae fuerant exortae, exsule Pausania regnum invadente: neque enim tutum alioqui fuisset Alexandro ad aliena occupanda pergere. Quantum vero Athenienses atque Iphicrates commodi attulerint Amyntae liberis eo tempore docet Aeschines Or. περὶ τῆς Παραπο. p. 31. et Corn. Nepos Iphicr. c. 3. WESS.

50. 66. Ἀντὸς κατεῖχε τὰς πόλεις] Vide mox c. 67. WESS.

51. 74. Εἰς Ὀρχομενὸν τὸν Ἀρκαδικὸν] Distinctius Xenophon Hellen. L. VI. p. 472. WESS.

51. 77. Τοὺς καλομένους ἐπιλέκτους] Meminit eorumdem quinque millium ex Arcadibus selectorum c. 67. WESS.

51. 85. Καὶ καθ' αὐτοὺς οὐχ ὑπέλαβον] Supervacaneum hic καὶ esse, Rhodomannus notat, nulli facile persuasurus. Ego certe omnia alia existimo. WESS.

51. 96. Βοιωτάρχαι] Βοιωτάρχοι Coisl. non male. Vid. Schol. in Thucyd. L. IV. 91. WESS.

51. 2. Πλειόνων ἢ πεντακισμυρίων] Ἐπὶ μυριάδων, sive LXX millium, Plut. in Pelop. p. 290. B., quem numerum distinctius explicat in Agesil. p. 613. A., fuisse ad XL millia gravis armaturae, reliquos leves et inermes, qui praedae causa adveniant. Noster consentit c. 81. WESS.

51. 16. Τὴν Ἀττικὴν ποιῆσαι μηλόβοτον] Vide not. in Lib. I. 36. Quae vero Lacedaemoniis hic vitio vertuntur, eorum crimen ab iisdem amoluntur scriptorum plerique, atque in Thebanos et Corinthios derivant. Xenophon certe, proposita deliberatione quid Athenis faciendum esset, censuisse Thebanos et Corinthios ait, μὴ σπένδεσθαι Ἀθηναίους, ἀλλ' ἐξαιρεῖν L. II. Hellen. p. 359. Clarius Isocrates Orat. Plataic. p. 444. οὐ δύστηνησάντων ἡμῶν, μόνοι τῶν συμμάχων (Θηβαῖοι) ἔθεντο τὴν ψῆφον, ὡς καὶ τὴν τε πόλιν ἐξανδροποδισθῆναι, καὶ τὴν ΧΩΡΑΝ ΑΝΕΙΝΑΙ ΜΗΛΟΒΟΤΟΝ. Et Ulpianus in Demosthen. Or. περὶ Παραπο. p. 212. Lacedaemonii προέθεντο ψῆφον τοῖς ἰδίους συμμάχοις, ὥστε ἀποκοινασθαι ἐκαστον, τί βούλεται παθεῖν τοὺς Ἀθηναίους. εἶτα ΕΥΑΝΘΟΣ τις Θηβαῖος ἐψηφίσαστο, τὴν μὲν πόλιν αὐτῶν κατασφάξηναι, τὴν δὲ ΧΩΡΑΝ ΜΗΛΟΒΟΤΟΝ γενέσθαι, ἢ ἐκεῖ νέμονται τὰ τῶν Βοιωτῶν πρόβατα. Mitto Lycurgum Or. in Leocrat. p. 168. et Polyæn. L. I. 45. 5. Satis ea, quae exscripsi, Spartanos absolvunt. Quare dictum hoc Nostri paullo criminosius videtur. WESS.

51. 17. *Ἀνάγκης καὶ τύχης*] *Ἀναγκαίας τύχης* Sophocles Aiac. v. 815. Conf. Dounaeum Praelect. in Demosthen. Or. de Pac. p. 162. WESS.

52. 20. *Ἀθηναίων δῆμος* etc. *οὐ κατεπλάγησαν*] Vid. ad L. V. 4. WESS.

52. 25. *Τὸν Ἰφικράτην ἐξέπεμψαν*] De Atheniensium prompto studio in Spartanis adiuvandis et Iphicratis hoc imperio prudenter Xenophon extr. L. VI. Hellen. WESS.

52. 34. *Τὴν τῶν Λακεδ. χώραν δυσείβολον οὖσαν*] Aspera erat et montibus incincta. Euripides in Strab. L. VIII. p. 563. A. *κοίτη γὰρ, ὄρεσι περιδρομος, τραχεῖά τε, δυσείβολός τε πολέμοις.* Sic enim recte correxit vir magnus. Xenophon Hellen. VI. p. 474. Thebani ἀντελογίζοντο, ὅτι δυσεμβολωτάτη μὲν ἢ Λακωνικὴ ἐλέγετο εἶναι. WESS.

52. 41. *Ἐπὶ τὴν Σελλασίαν*] *Ἑλλάσια* veterum librorum suspicionem movet, dictam olim urbem utroque modo, uti *Ἐλλοὶ* et *Σελλοὶ*. Idem opineris ob τοὺς κατ' *Ἑλλάς τόπους*, pro κατ' *Ἑλλάσιαν*, sive, ut H. Valesius, *Σελλασίαν* in Excerpt. Polybii p. 1410., ubi situs eius egregie expringitur. Hesychio dicitur *Σελλασία*, et subinde apud Pausaniam, sed variante scriptura. Ego *Σελλασίαν* malo ob *Σελλοὺς*, antiquissimos Graeciae incolas, a quibus nomen habere videtur. Vid. Sylburg. ad L. II. 9. Pausaniae. WESS.

52. 50. *Ἐἰς τὴν Σκιρίτιν καλοῦν. χώραν*] Sic quoque Xenophon. Vid. Holstenium ad Stephan. in *Σκίρος*. Nomen regioni, propter Arcadium positae, venisse videtur ab aspretis. *Σκίρον* enim et *σκίρον* veteri sermone τὸ σκληρὸν dicebant, ut notum ex Hesychio. WESS.

52. 52. *Οὗτος δὲ τῶν* etc.] *Pro δὲ legendum est διὰ, aut certe μετὰ post δὲ addendum est. Sed mallet ex δὲ facere διὰ.* Sic H. Stephanus. Forte sine causa. Quod si ὧν intelligas cum Interprete, quid amplius desiderabitur? WESS.

52. 60. *Ἀνδρείαν τοῦ βασι. Λεωνίδου — ἐμιμήσατο*] Eam vide L. XI. 11. De Ischolao tamen diversa arbitratur Xenophon Hellen. L. VI. p. 475. Videtur non alius esse atque is, cuius artes bellique fraudes tetigit Polyaeus. L. II. 22. WESS.

53. 72. *Πεντακόσια ἔτη τὴν Λακωνικὴν τεττῶ. ἀπόρθητον*] Consentiant omnes, si Iustinum excipias, quem errantem castigavit Clarissim. Iac. Perizonius ad Aelian. Var. H. Lib. XIII. 42., Laconicam ante hanc Thebanorum incursionem hostilem exercitum non vidisse. Audi haec Dinarchi Or. in Demosth. p. 99. τότε εἰς τὴν ΑΠΟΡΘΗΤΟΝ νομιζομένην εἶναι Λακεδαιμονίων (Thebani) εἰσέβαλον. Et Demadis Or. p. 180. ὃ δὲ πρότερον ἀπέρατος ὧν πολέμιος σὺλπηγος Ἐγγύτας Βοιωτῶδες ἐν τῇ Λακωνικῇ στρατοπεδεύοντας εἶδεν. Quibus gemina reperies in Plut. Agesil. p. 613. B., qui et gloriari solitum addit Agesilam,

ὅτι γυνὴ Λάκαινα καπνὸν οὐχ εἴωρακε πολέμιον. In annorum tamen spatio aliquod discrimen est. Plutarchus ἦν δὲ χρόνος οὐκ ἐλάττων ἐτῶν ἑξακοσίων, ἀφ' οὗ κατέκρινεν τὴν Λακεδαιμονία Λωρεῖς. Sed is et generaliore dictione defungitur, et ab alio principio annos eos orditur. Vid. Perizonium dicto loco, et supr. c. I. WESS.

53. 74. *Ἀλλὰ τοῖς θυμοῖς προσπίπτοντες*] Nihil mutant manu exarati libri, neque etiam c. 87. ubi Lacedaemonii θεωροῦντες Ἐπαμινόνδαν προθυμότερον προσπίπτοντα τῷ θυμῷ. Vereor tamen vehementer, ut proba ea sint: mallet quidem certe προσπίπτοντες et προσπίπτοντα. cui suspicioni favet auctor L. XVII. 79. ubi Dimnus μεμνημοιρήσας τῷ βασιλεῖ περὶ τινῶν καὶ τῷ θυμῷ προπεσών. Favet praeterea usus verbi, quod temeritatem in agendi impetu atque adsensu complectitur. Stoici propterea τοὺς προσπίπτοντας nuncupabant, qui obscuris imaginibus concedebant temere, sive τοῖς ἀδήλοις εἰκόντας. contra ea ἀπροσπίπτοντες vacuos a temeritate, quod docentem vide Th. Gataker. ad Antonin. L. III. 9. WESS.

53. 81. *Σφροδρὸν ὄντα τῷ ῥεύματι*] Adeundi sunt Plutarchus Ages. p. 613. et Polyaeus. II. 1. 27. 29., ubi de his paullo plenius. WESS.

53. 13. *Οὐδὲν πράξαντες μνήμης ἄξιον*] Id vero consentire, cognosces ex Xenophontis Hellen. extremo L. VI. WESS.

53. 16. *Προσθέντες τοὺς Ἑλλώτας ἡλευθερωμένους*] Plures sex millibus, cum ab Ephoris ad arma vocarentur, nomina fuerant professi libertatis spe, Xenophonte L. VI. p. 475. auctore, sed haud pauci dein sese ad Thebanos Spartanorum odio aggregaverant apud Plut. Agesil. p. 614. WESS.

54. 24. *Μεγαλεπήβολος ὧν*] Hoccine an *μεγαλεπίβολος* amplectaris, parum intererit. Utrumque Epaminondae ingenio et rebus gestis bene congruit. Vide ad L. I. 19. II. 7. et XVIII. 7. WESS.

54. 27. *Πολλὰ μὲν ἔτη γεγενημένην ἀνάστατον*] Urbs Messene cum maxime condita est: ante hoc tempus nulla fuit in Peloponneso, sed regio tantum Messene. Strabo L. VIII. p. 550. A. *ἐκαλεῖτο δ' ἡ χώρα Μεσσήνη τὴν δὲ τῶν ὀνομαζομένην πόλιν Μεσσήνην — οὐπω συνέβαινεν ἐκτίσθαι* quibus gemina Pausanias habet L. IV. 1. De opportuno novae urbis situ non dissentit idem ille Strabo dicto lib. p. 556. Magna vero discordia est in annorum numero, quibus Messenii patria carperunt. Dinarchus τετρακοσιοστῷ ἔτει Messenem conditam ait Or. in Demosth. p. 99., Isocrates διὰ τετρακοσίων ἐτῶν post ccc annos, quam Messenii pulsi fuerant, in Archid. p. 175., Lyeurgus in Leocrat. p. 155. *πεντακοσίοις ἔτεσιν ὕστερον*. Quae quidem vera esse non poterunt, nisi diversa calamitatis Messeniorum principia statuan-

tur: quam in rem videnda sunt, quae ad Aeliani Var. Hist. L. XIII. 42. Iac. Perizon. disputavit. WESS.

54. 30. Ἀνεξήγησε τοὺς ὑπολειμμένους τῶν Μεσσηνίων] Sequor Clarom., cui auctor ipse L. XI. 64. adstipulatur. De collectis undique Messeniis Pausan. IV. 26., cui Polyb. adiunge, prudenter in originem calamitatis, quae Messenios diversis temporibus oppressit, inquirentem L. IV. 32. WESS.

54. 39. Οἱ ἀπὸ Νηλέως καὶ Νέστορος] Confer L. IV. 68. WESS.

54. 46. Λαζεδαιμόνιοι κήριοι κατέστησαν αὐτῆς] Parum haec cohaerere et rei gestae convenire videntur. Dicit, posteris Cresphontis regno deiectis, Lacedaemonios Messeniis imperasse: post id vero tempus Teleclo in certaminis acie perempto, Messenios a Spartanis esse subactos. Atqui certissimum est ex Pausania L. IV. cap. 3. et 4., Aegyptidas, sive Cresphontis nepotes, Messeniis praefuisse, donec Teleclo interfecto Spartani arma induerent, Messeniosque fatali bello lacerarent ac pessum darent. Non itaque stricte admodum μετὰ δὲ ταῦτα sumi debent, sed quasi scriptum foret μετὰ γὰρ τὸν Τηλέκλον — θάνατον. Ceterum quod in edd. erat Τηλεκλύτου, id veterum librorum auctoritate mutavi. Regem hunc Teleclum omnes adpellant, Pausanias, Eusebius, Hieronymus, Syncellus et quotquot eius meminerunt. Vitium non fugit diligentiam Io. Meursii de Lacedaem. Regn. c. 9. WESS.

54. 50. Εἰκοσαετῆ φασὶ γενέσθαι] Testem huic rei ferunt poetam Tyrtaeum et Strabo L. VI. p. 428. B. et Pausanias L. IV. 13. De Partheniis ibidem Strabo, conditaeque urbe Tarento. Adde Davisium ad Max. Tyr. Dissert. XXXV. p. 623. WESS.

54. 58. Ὅτε καὶ Τυρταῖος etc.] Sic Lyeurgus Or. in Leocrat. p. 162. Pausan. L. IV. 15., Strabo L. VIII. p. 557., in urbe tamen, unde venerit, dissentiens. Inter eos vero, qui Aristomenem priore Messeniaco bello multa dextre gessisse tradiderunt, etsi perperam, Myron Prienensis fuit, de quo Pausanias eodem lib. cap. 6. WESS.

54. 61. Ὁ δ' ὕστατος πόλεμος etc.] Id bellum descripsit auctor L. XI. 63. WESS.

54. 64. Ὡκισάν τὴν Ἰθώμην] Hoc postulat res ipsa et sermonis indoles. Instaurarunt enim munierantque eo tempore Messenii et Hilotes Ithomen. Vitium frequens est, recurritque post pauca. Namque ὥκισαν τὴν Μεσσηνίην citra dubium ex ὥκισαν natales accepit. Monuit etiam Clarissim. Iac. Perizonius in Aeliani H. Var. L. XIII. 42., quem vide et Sylburg. ad Pausan. L. VII. 18. WESS.

55. 80. Ἐν ἡμέραις ὀγδοήκοντα καὶ πέντε] Non longe abeunt, qui τρεῖς ὄλους μῆνας in Laconica moratos tradunt Thebanos apud Plut. Agesil. p. 614. C. WESS.

55. 86. Ὅστε τῆς μὲν θαλάττης ἄρχαν Ἀθηναίους] His

legibus iam ante de principatu inter utrosque transactum fuerat. Vid. superius c. 38. et Xenophon. Hellen. VII. p. 482. WESS.

55. 92. Ἐπὶ Παλλήνην τῆς Λακωνικῆς] Lege Πελλήνην in communi dialecto. At Dorica, qua utebantur Lacones, Πελλάναν vocabant. PALM. Verum esse Πελλήνην, animadversum quoque ab Holstenio est ad Stephanum in Πελλήνη. Mox ἐγκαταληφθέντας praefero. Intelliguntur Spartani, qui pariter cum Pellene capti sunt, ut apud Aeschinem περὶ Παρατρ. p. 30. Ὀλυμθος ἦλω, καὶ πολλοὶ τῶν ἡμετέρων ἐγκατελήφθησαν πολιτῶν. Similis error in his inest Pausaniae L. IV. 5. καὶ τῶν Μεσσηνίων τοὺς ἐγκαταληφθέντας φονεύουσι. Scripsit enim ἐγκαταληφθέντας. Alia ratio valet in Nostri L. XII. 56. et L. XIII. 57., ubi ἐγκαταληφθέντες sese tueri possunt. WESS.

55. 8. Ὅμηρον ἔλαβε — Φίλιππον] Non aliter Plut. in Pelop. p. 291. F. At Iustinus L. VII. 5. a fratre Alexandro Illyrii primum, interiecto dein tempore Thebanis obsidem datum significat. Noster vero, quasi nihil horum scripsisset, L. XVI. 2. a patre Amynta, fracto Illyriorum armis, obsidis loco victoribus traditum, atque ab his Thebanorum fidei permissum perhibet: sui profecto parum memor. WESS.

56. 23. Καὶ Πελληνέων] Optimum hoc. Pellene Achaiae ex se format, Stephano auctore, gentile Πελληνεύς. Unde probe Pausanias Ἀχαιῶν Πελληνεάς in his Epaminondae gestis rebus memorat L. IX. 15., sicuti et Xenophon. WESS.

56. 30. Ἀπὸ Κερχορέων μέχρι Λεχαιῶν] Vide L. XI. 16. WESS.

56. 43. Κατὰ πάντα μὲν οὖν τὸν τόπον etc.] Xenophon in his recensendis diligentior est, inque haud paucis a Nostro dissentit L. VII. Hellen. p. 482. Pertinent ad hoc certamen, quae apud Polyaen. L. II. 2. 3. 9. leguntur. WESS.

56. 56. Καὶ Φαιοῦντα] Lege et hoc loco Φλιοῦντα. PALM. Καὶ Φλιοῦντα] Parui viro docto. Errori ansam praebuit scriptio-nis inter ΦΑΙΟΥΝΤΑ et ΦΛΙΟΥΝΤΑ non magna dissimilitudo, quae ΦΑΙΟΥΝΤΙΟΥΣ et ΦΛΙΟΥΝΤΙΟΥΣ pari peccato confundit c. 19. huius libri. Porro Philiuntis occupatae et paullo post amissae casum describit Xenophon Hellen. VII. p. 489. copiosius. WESS.

57. 80. Καὶ στρατηγικῆ δυνάμει θανμασθεῖς] Haec cum exscripsisset Semestr. L. II. 25. p. 342. P. Faber, subiungit: Scio, leviter ferri posse istud στρατηγικῆ δυνάμει, non quidem ut robur significet, sed ut facultatem et quasi virtutem imperatoriam demonstret: quam et ab eodem Diodoro paullo ante, ubi de Iphierate loquitur, τὴν ἐν τῷ στρατηγεῖν ἀρετὴν, et ubi de Charidemo Atheniensi L. XVII. 30. δεινότητα στρατηγίας vocatam video. Sumptum tamen δυνάμει ex illo δυνάμεινοι, et vel pro δεινότητι, quod affine est, vel, quod magis arridet, pro συν-

ἔσει positum incogitanter ab ipso Diodoro, aut ab antiquo librorum eius exaratore, non negabit, qui Diodori libros, quod nos aliquando fecimus, diligenter legerit atque contriverit. In istis etenim (quod certe meminisse possum) στρατηγικῇ δυνάμει nunquam, frequenter autem ac innumeris etiam locis στρατηγικῇ συνέσει scriptum, et vel τῇ ἀνδρείᾳ, ut hoc loco, vel etiam τόλμῃ, quibus vocabulis eadem (militaris scilicet) virtus designatur, adiunctum reperiet. Hactenus Faber, annumerans deinde loca στρατηγικῇ συνέσει repraesentantia, sed quae ibi relinquo: satis enim obvia sunt. Id profecto verum est, nusquam δυνάμει στρατηγικῇ in Diodori libris reperiri. Occurrit mihi semel apud Polybium L. I. 84. et his quidem in verbis: τότε γὰρ ἦν — συνιδεῖν — πηλικὴν ἔχει διαφορὰν ἐμπειρία μεθοδικῆ καὶ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚῆ ΔΥΝΑΜΙΣ ἀπειρίας καὶ τριβῆς ἀλόγου στρατιωτικῆς. Neque dubito tamen, quin et ibi prava sit. Moveor Nostri iudicio: namque ea prudentissimi scriptoris, ut saepe, aemulatus scribit et illa ipsa in re, τότε συνιδεῖν ἐστὶν ἐπ' αὐτῆς τῆς πείρας, ἥλικην ὑπεροχὴν ἔχει ΣΤΡΑΤΗΓΙΚῆ ΣΥΝΕΣΙΣ ἰδιωτικῆς ἀπειρίας καὶ τριβῆς ἀλόγου στρατιωτικῆς Ecl. I. Lib. XXV., manifesto, ut opinor, indicio, fuisse tum in Polybio στρατηγικῇ συνέσει, non, quae nunc aegre sedem tuebitur, δυνάμει. Proinde Fabri coniectura recto stat talo, et recipi merebatur, nisi ἐπ' ἀνδρείᾳ καὶ στρατηγικῇ θανμοσθεῖς ex Reg. I. adaeque probum esset. Solet auctor στρατηγίας voce virtutem artemque imperatoriam saepenumero describere. Δεινότητα στρατηγίας Faber paullo ante produxit ipse. De Timotheo κικῶν δι' ἀνδρείαν καὶ στρατηγίαν supr. c. 36., et Epaminondas ἐφιλοτιμεῖτο διὰ τῆς ἰδίας ἐπινοίας καὶ στρατηγίας μεταθεῖναι τὰς τοῦ πλήθους ἐδλαβείας c. 53. Mitto plura: haec cur scripti libri auctoritatem potiore probabili coniectura censuerim, abunde conmonstrant. WESS. Δύναμις et apud Polybium et apud Diodorum recte tuetur Schweighaeuserus vol. V. p. 339. Sic de Pelopida Plutarchus c. 26. μήτε τὴν ἰδίαν ἐπιστήμην καὶ δυνάμει ἀργοῦσαν περιορᾶν ὑπομένων.

57. 84. *Εἰς Κόρινθον*] Confer Xenophontem L. VII. Hellen. p. 483., ubi hanc πρώτην παρὰ Διονυσίου βοήθειαν vocat: venit enim et altera insequente anno. WESS.

57. 99. *Κατὰ τὴν ἰδίαν ὑπόστασιν*] Rectius vertisset Interpretres ex instituto suo: Ὑπόστασις hoc loco est suscepta semel ratio consilii et propositum universum, ad quod singulas actiones referebant, ut bene monuit Is. Casaubonus ad Polyb. p. 111. ed. Gron. Nimirum Thebani Boeotiae civitates liberas esse volebant, neque pati poterant, ut Messene in Lacedaemoniorum rediret potestatem: hinc salubria illa pacis consilia ad nihilum reciderant, docente Xenophonte Hellen. VII. p. 484. Philiscus vero iste regis Persarum legatus domo Abydenus erat. WESS. In libris Diodori

male scribitur Φίλισκος contra analogiam et grammaticorum praecepta, de quibus Arcadius p. 52. 13.

57. 5. *Εὐφρόν ὁ Σικωνίος*] Ex Xenophonte, qui hominis artes et scelera exsequitur, conficiat paullo eum serius tyrannidem occupasse, Hellen. L. VII. p. 488. Fuit autem in Sicyoniorum fati, ut saepe tyrannide opprimerentur, nec semper elemente, etsi ita velit Strabo L. VIII. p. 587. B. Alia docet Euphron hic, et in Plutarchi Arat. princ. eiusdem instituti ac cupiditatis populares. WESS.

58. 14. *Λεύκιος Παπύριος*] Pro Λεύκιος Παπ. et Α. Μενήριος Livius edit L. Furium et A. Manlium, additque P. et C. Valerios. RHOD. Abit auctor a Fastis Livianis non tantum quod alios annumeret tribunos militum consulari potestate, sed quod nullam fere rationem habeat solitudinis curulium magistratum, quae in aliquot annos furoribus tribunitiis continuata fuit. Livium vide L. VI. 35. Et tamen Fastorum conditores tribunos Diodori cum Livianis contendere solent. WESS.

58. 17. *Πυθόστρατος Ἀθηναῖος*] Πυθόστρατος Ἐφέσιος apud Eusebium, incertum quo fideiussore. WESS.

58. 18. *Πτολεμαῖος ὁ Ἀλωρίτης ὁ Αἰνόντου υἱός*] Error his inest manifestus. Amyntas filios ex se genuit Alexandrum, Perdiccam et Philippum, ut ipse prodidit auctor c. 60. Ptolemaeus fuerat ἐπίτροπος τῶν πραγμάτων per Macedoniam, teste Aeschine Or. περὶ Πισσαρο. p. 32., sed alienigena atque ἀλλότριος τοῦ γένους, uti discrete Dexippus profitetur apud Syncellum Chronograph. p. 240. Idem haud obscure Plutarchus indicat in Pelop. p. 292. C., pollicentem Pelopidae Ptolemaeum exhibens, sese τὴν ἀρχὴν τοῖς τοῦ τεθνηκότος ἀδελφοῖς διαφυλάξαι. Itaque frater iuvenum ipse non erat, etsi iterum id affirmetur c. 77.; quem quidem locum non neglexit Ill. Spanhemius Dissert. VII. de Num. Praest. p. 380., hunc vero si contendisset, emendatione succurri Diodoro non posse, ut erroris absolvatur, sine dubio pronuntiasset. Ceterum Iustin. L. VII. 5. Alexandrum insidiis matris Eurydiceas appetitum occubuisse affirmat: unde ipsa in eiusdem cum Ptolemaeo sceleris societatem venisse videtur. WESS.

58. 20. *Ἐτη τριάκοντα*] Male pro τρία. RHOD. Lege τρία, ut docet infra p. 497. PALM. Ἐτη τρία]. Ausus sum in vitis Codd. τρία restituere. Auctor ipse Ptolemaeum Alc. iten βασιλεύσαι ἔτη τρία scripsit c. 77., neque plures annos successio series illi potest concedere. Quare certatim viri doctissimi hanc emendationis viam ingressi sunt, Ill. Scaliger in libri sui margine et Olympiadum Ἀναγραφῇ, Bongarsius ad Iustin. L. VII. 5. et Simsonius Chron. ann. 3637. atque alii. WESS.

58. 29. *Ἀλόγως συνελήφθη μετὰ Ἰσημνίου*] Multo haec accuratius et distinctius traduntur a Plut. Pelop. p. 292. D. WESS.

58. 35. *Ὁ δῆμος ἐξέπεμψε ναῦς μὲν τριάκοντα*] Demosthe-

nes Or. in Aristocrat. p. 422. *Ἀλέξανδρον ἐκείνον τὸν Θεταλὸν, ἥντις εἶχε μὲν ἀλγυάλωτον δῆσας Πελοπίδαν, ἐχθρὸς δ', ὡς οὐδείς, Θεβαίους ἦν, ὑμῖν δ' οἰκείως διέκλιτο οὕτως, ὥστε παρ' ὑμῶν στρατηγὸν αἰτεῖν, ἐβοηθεῖτε δὲ αὐτῷ, καὶ πάντα ἦν Ἀλέξανδρος, studium populi Atheniensis et auxiliares has copias egregie designans. WESS.*

58. 56. *Ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν κατεστάθη στρατηγός] Thebanorum exercitui praeerat Cleomenes, privatus militabat Epaminondas. Γεγονίας δὲ ἐκτὸς Πυλῶν οἱ τῆς δυνάμεως, ἐπιτίθειται σφίσι ἐν δυσχωρίαις λοχίστας ὁ Ἀλέξανδρος, sic Pausan. L. IX. 15. ubi sane nihil necesse fuerat, ut ἐκτὸς Πυλῶν sollicitaret diligentissimus Sylburgius. Gesta res in Thessalia est, quae ἐκτὸς Πυλῶν, sicuti reliqua Graecia ἢ ἐντὸς Πυλῶν Ἑλλάς sive ἐντὸς Θερμοπυλῶν, ut eiusdem in Pausaniae L. X. 21. p. 848. appellatur. Ea vero occasione et Cleomenes et Boeotarchae summa voluntate Epaminondae imperium deferunt, quo ille dextre usus Thebanos ex angustiis expedit, exercitumque servavit. Rem narrat quoque Plutarchus in Praecept. Reip. gerend. p. 797. B. WESS.*

59. 67. *Πολλοῖς χρήμασιν ἐζημίωσαν] Singulis muleta decem millium drachmarum fuit irrogata, Plut. Pelop. p. 293. C. WESS.*

59. 75. *Τῆς ἐπὶ πλείον μάχης] Πλείονα Coisl. et Reg. ambo. Vid. Sylburg. ad Dionys. Halicar. Excerpt. Legat. p. 743. WESS.*

59. 91. *Διότι πόλεμος οὗτος Λακεδαιμονίοις ἄδακρον ἔσται] Vide Xenophontem Hellen. L. VII. p. 485. Saepe veteres ἄδακρον hunc πόλεμον celebrant, quorum loca a Io. Meursio cum sint conducta de Regn. Lacedaem. c. 19., addam duntaxat ex personati Plutarchi proverbii, ab Eruditissimo Iac. Gronovio Praefat. T. X. Thes. Graec. Antiq. vulgatis, in Ἀδακρος πόλεμος pauca, admodum huic loco opportuna: ὁ γὰρ Δωδωναῖος προεῖπε τοῖς Λακεδαιμονίοις πολεμοῦσι πρὸς Ἀρκάδας μάχην ἈΔΑΚΡΥΝ ἔσεσθαι. συμβάλλοντες δὲ μετὰ ταῦτα ἐνίκησαν μηδενὸς ἀποθανόντος. Ceteri Paroemiarum collectores, Zenobius, Diogenianus, de Iove Dodonaeo tacent. Mallem vero Δωδωνίαι aut Δωδωνίδες ἰερεῖαι scriptum fuisset. WESS.*

59. 92. *Μετὰ δὲ τὴν μάχην etc.] Videtur pugnare Pausanias in Arcadicis c. 27. his verbis: τῆς πόλεως δ' οἰκιστῆς Ἐπαμεινώνδας ὁ Θεβαῖος σὺν τῷ δικαίῳ καλοῖτ' ἄρ' τοὺς τε γὰρ Ἀρκάδας οὗτος ἦν ὁ ἐπαγεῖος εἰς τὸν συνοικισμὸν. Urbis autem conditor Epaminondas Thebanus iure vocari potest: Arcadas enim ille congregavit, ut simul habitarent. Non pugnat tamen, si attente legatur: non enim dicit Epaminondam affuisse, aut fundasse, sed eo quod Arcadas in unum corpus collectos simul habitare persuaserat, ideo posse etiam iure vocari Megalopoleos fundatorem. PALM. Imo vero pugnat Pausanias. Legisset vir do-*

ctus, quae eodem cap. sequuntur, et in alia omnia ivisset. Verba sunt, *συνωκίσθη δὲ ἡ Μεγάλη πόλις ἐναντῷ τε τῷ αὐτῷ, καὶ μησί τε ἀλλήλοις ἕστερον, ἢ τὸ πρῶτον ἐγένετο Λακεδαιμονίων, τὸ ἐν Λεύκτροις, Φρασικλείδου μὲν Ἀθήνησιν ἄρχοντας, δευτέρῳ δὲ ἔπει τῆς ἐκιοστῆς Ὀλυμπιάδος καὶ δευτέρας. Condita ergo est ante hos tres annos ex Pausaniae sententia. Marmor Parium in sequentem annum, modo eius hiatum recte expleverint viri docti, quo Athenis Archon Dyscinetus fuit, urbis initia refert. Fieri tamen potuit, ut Megalopolis condi quidem statim post Leuctricam pugnam coepta, absoluta vero hoc demum anno sit, eaque res occasionem scriptoribus, ut urbis originem alii atque alii temporis adstringerent, dederit. WESS. Conf. Schneid. ad Xen. Hist. Gr. VI. 5. 6.*

59. 96. *Συζήσαντες εἰς αὐτὴν κώμας] Suspicietur forsitan aliquis legendum συζήσαντες, nec iniuria. Quamquam neutrum verbum satis mihi placet. STEPH. Ego vero non improbo. Si enim ἐξεθιμένοι recte illi dicantur, quemadmodum ostendi L. I. 60., qui seponuntur in ultimos regni fines, cur spernamus admodum συζήσαντες κώμας de pagis, qui unam in urbem coguntur et quasi conuiciuntur? Aliud est, quod morari nos debet. Praeferunt plerique omnes libri, uno excepto, κώμας εἴκοσι. Atqui longe plures fuerunt. Inspice Pausaniam L. VIII. 27. p. 654., et urbes pagosque ad XL, unde Megalopolin cives commigraverint, reperies. Optime ergo Reg. I. κώμας τετραράκοντα, quem sequi placuit. WESS.*

60. 5. *Κατὰ τὴν ἐπικράτειαν τοὺς Φοίνικας] Obscurius hoc. Praestitisset τοὺς κατὰ τὴν τῶν Καρχηδονίων ἐπικράτειαν Φοίνικας, ut L. XIV. 54. WESS.*

60. 12. *Καὶ τῆς πόλεως τῶν Ἐρκίνων ἐγκρατ.] Sic oportebat. Stephanus Ἐρκίς, πόλις Σικελίας — τὸ ἐθνικόν, Ἐρκίτιος καὶ Ἐρκίνη Ἀφροδίτη. Nec aliud amplecti auctor solet. Vid. L. XIV. 48. et Eclog. XIV. L. XXII. WESS.*

60. 18. *Εἰς τὸν τῶν Ἐρκίνων λιμένα] In Eclogis L. XXIV. Ἐρκίνων ἐμπόριον vocat. Labentibus annis eo traducti sunt Erycini, tumque Drepani nomen inpetravit, docente Ph. Cluverio Sicil. Antiq. L. II. I. p. 237. WESS.*

60. 29. *Ἐτυράννευσεν ἔτη δάδεκα] Atqui anno demum Olymp. CIX. secundo ex Sicilia a Timoleonte coactus Corinthum secessit L. XVI. 71. Sed auctor annos eius tyrannidis terminat bello civili, quod pro patriae libertate illi conflavit Dio, et quo anno Olymp. CVI. primo fractus in Italiam se recipere debuit, eodem lib. c. 17. Patrem eius duodequadraginta annos tyrannum fuisse opulentissimae ac beatissimae civitatis, testis etiam Cicero L. III. N. D. cap. 33. WESS.*

60. 34. *Δεδιδασμένος Ἀθήνησι Ἀθηναίοις τραγωδίας] De Lenaeis, sive Liberalibus, et commissionibus tragoedorum et co-*

moedorum festo illo die fieri solitis, copiosissime viri doctissimi Seldenus ad Marm. Oxoniens. p. 36. et Spanhemius ad Aristophan. Ranar. ἐπόθειν. Dionysius tum docuit fabulam Ἀπόλλωνος Ἐκτορος, eaque adversarios superavit. Tzetzes Chiliad. V. 180.

Ὅντος ὁ Διονύσιος πολλὰς μὲν τραγωδίας

Ἐν ταῖς Ἀθήναις ἀναγνοῦς, δεύτερος, τρίτος ἦλθεν.

Εἰς ΑΥΤΡΑ δὲ τοῦ ΕΚΤΟΡΟΣ καλούμενον τι δῶμα,

Ἀναγνοσθὲν ἐνίκησε πάντας ἐν ταῖς Ἀθήναις.

Scripterat eodem titulo tragoediam Aeschylus, et eius exemplo Hectoris Lytra poeta Ennius, forsitan etiam Dionysius, ne quid veteri Tragico concederet. WESS.

60. 35. Τῶν ἐν τῷ χορῷ τις ἄδων] Pro ἄδων videri possit legendum ῥῶδων. Mallem tamen alium genitivum, sed nullum magis vicinum participio ἄδων reperio. STERH.

60. 46. Εἰς ἀδύοστίαν σφοδροτέρην ἐπέσει] Vid. Corn. Nepotem Dion. c. 2. et Regib. c. 2., ubi minime libidinosum, non luxuriosum, non avarum, nullius rei denique cupidum, Dionysium perhibet. Sed vinosum fuisse, ex Athenaeo L. X. 10. et Aeliano V. Hist. L. II. 41. constat. Si Plinium audis, Dionysius Siciliae tyrannus accepto victoriae tragicae nuntio gaudio obiit, L. VII. 53. Quod vero consentaneum tum demum erit, ubi ea, quae a Nostro narrantur, addideris. WESS.

61. 56. Ἀλλὰ ποιητὴς ὢν κακός] Vide superius c. 6. WESS.

61. 64. Κατὰ τὴν ἀκρόπολιν etc.] Potior Insulae pars erat, tyrannorum domus. De ea Ph. Cluverius Sicil. Ant. L. I. p. 156. Dionysii magnificentissimam sepulturam descripsit Philistus, sicuti a Plut. in Pelop. p. 296. F. docemur. WESS.

61. 70. Ἐγκαλέσας τῇ πόλει τῶν Σκοτουσσαίων] Meminit perfidae crudelitatis, qua Alexander Scotussaeos oppressit, Plut. Pelop. p. 293. E., neque intactam praeteriit Pausanias L. VI. 5., in tempore tamen, quo edita est, multum a Diodoro deflectens. Asseverat Olymp. cii., et eo quidem anno, qui Archontem Athenis Phrasiclidem vidit, contigisse: quod vereor, ut verum esse queat. Alexander namque eo temporis articulo nondum tyrannidis potitus erat, Iasone res per Thessaliam summo cum imperio administrante. Occupavit dominationem homo impurus anno Olymp. cii. quarto, sicuti ex Xenophonte et Diodoro ostensum supra fuit. WESS.

61. 77. Καὶ τινὰς ἄλλας πόλεις προσήγαγε] Solet alias προσηγάγετο hoc usu terere. De rebus his Xenophon Hellen. VII. p. 487. WESS.

61. 80. Καὶ Πελοπίδαν ἐκομισαντο] Socium quoque captivitatis Ismeniam. Vid. Plut. Pelop. p. 294. A. WESS.

61. 82. Χάρης ὑπὲρ Ἀθηναίων etc.] Copiosius de Charete et Phlasiis Xenoph. Hellen. L. VII. p. 490. WESS.

61. 91. Παῦλον Βάλλιον] Ἀῦλον Μάλλιον. Rhod. Verrum est Ἀῦλον. Habet hos tribunos Livius L. VI. 36., Nostro ta-

men non consentaneus. Namque urbem tenebat adhuc illud quinquennium, quo curulium magistratum fuit solitudo, uti ipse ait. Addit praeterea illis collegas P. et C. Valerios. WESS.

61. 93. Θεμισίων ὁ Ἐρετριᾶς τύραννος] Ille homo a Demosthene oratione de Corona p. 153., et ab Aeschine de falsa legatione p. 50. et iterum contra Ctesiphontem p. 65. Θεμισίων constanter vocatur: melius; nam fuit nomen proprium Graecis usurpatum. Iuvenalis Satir. X. 221. Quot Themison aegros aetumno occiderit uno. At Themision alibi non occurrit. PALM.

62. 97. Καὶ παραλαβόντες ἐν παρακαταθήκῃ] Thebanis Oropum Athenienses tanquam depositum tradiderunt, donec lis omnis terminata foret: Xenophon Hellen. VII. p. 495. et Ulpianus ad Demosth. Or. pro Coron. p. 153. et Or. in Mediam p. 335. Grammatici verba sunt: Θεμισίων καὶ Θεόδωρος Ἐβροεῖς, ἐπιθέμενοι Ὠροπῷ, χωρίῳ Ἀθηναίων, κειμένῳ μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Βοιωτίας, ἔλαβον αὐτό. ὡς δὲ Ἀθηναῖοι ἐμελλον πολεμεῖν, ἔδοξε δίξῃ μᾶλλον κοίνεσθαι, τὸν δὲ μέχρι τῆς κοίσεως χρόνον Θεβαῖοι ἔφασαν αὐτοὶ λαβόντες φελάξαι τὸ χωρίον. ὡς δὲ ἔλαβον, οὐδενέροις ἀπέδοσαν. Quae quidem rem ipsam illustrant et coniecturam Palmerii adfirmant egregie, sicuti et Harpocration in Θεμισίων. WESS.

62. 8. Ἐπίσει τοὺς Ἕλληνας τοὺς μὲν πολέμους καταλύσασθαι] Graeci ipsi legatos ad Artaxerxem miserunt, quorum e numero cum Thebanus Pelopidas regem suae civitati addictiorem habuisset, allatae ab eo pacis quidem sunt conditiones, sed non receptae a ceteris, referente Xenophonte Hellen. L. VII. p. 487. Tamen quia belli plerosque pertaesum erat, tacito quodam consensu inter civitates quasdam pax valuit cessatumque ab armis est, eodem auctore p. 496. WESS.

62. 16. Ἀναξιμένης ὁ Λαμψακηνός] Rhetor Anaximenes, qui Graecorum res antiquissimas usque ad Mantinense praelium et Philippi atque Alexandri facta descripsit infra c. 89. Nam philosophus longe prior aetate fuit. Vide viros doctos ad Laertii L. II. 3. et Vossium Histor. Graec. L. I. 10. WESS.

62. 17. Ἐτι δὲ τῶν Πυθαγορικῶν φιλοσόφων οἱ τελευταῖοι] Archytas, Timaeus, Xenophilus, Phanton, Echebrates, Diocles et Polymastus. Egregie Diogenes Laertius L. VIII. 46. καὶ αὐτοῦ (Pythagorae) τὸ σύστημα διέμενε μέχρι γενεῶν ἐννέα ἢ καὶ δέκα. τελευταῖοι γὰρ ἐγένοντο τῶν Πυθαγορείων, οὓς καὶ Ἀριστόξενος εἶδε, Ξενοφίλος τε ὁ Χαλκιδεὺς ἀπὸ Θράκης, καὶ Φάντων ὁ Φιλιάσιος, καὶ Ἐχεκράτης, καὶ Διοκλῆς, καὶ Πολύμματος. Generationes novem aut etiam decem, eas enim scripsisse Diogenem manu exarati libri ostendunt, si ab Olymp. lxx. repetas, et annis xx singulas absolvas, ad hanc ipsam aetatem devenies. Quod ipsum conmonstraverunt Iust. Lipsius L. I. Manuduct. ad Stoic. Philosoph. Diss. 6. et R. Bentleius Dissert. de Epist. Phala-

rid. p. 81. Cicero quidem Disp. Tuscul. L. I. 16. multa saecula sic viguisse Pythagoreorum nomen adfirmat, ut nulli alii docti viderentur, sed laxiore dictione usus, eosque Pythagoreorum numero includens, qui ex secta Italica suam in scholam plerumque traxerant. WESS.

62. 19. *Μείνηται γὰρ τῆς Ἐπαμινόνδου τελευτῆς*] Meminit praeterea necis Alexandri Pherarum tyranni Hellen. L. VI. p. 480. Cuius caedes cum contigerit anno Olymp. cv. quarto, verum esse non potest, quod ex Stesiclide Atheniensi prodidit Diogenes Laertius L. II. 56., Xenophontem anno Olymp. cv. primo mortem cum vita commutasse. Et vulgo tamen plerique omnes Stesiclide et Diogeni adstipulantur. Ceterum praelio ad Mantineam filium Gryllum amisit, cuius mortem proeclatae aetatis senex quanta animi constantia intellexerit, docet Aelian. Var. Hist. L. III. 3. et Io. Stobaeus Tit. VII. p. 89., ubi prave ἐν Σιαλοῦντι nunc legitur. Dederat ipse ἐν Σιαλοῦντι, sicuti ex Diogene II. 52. nemo ignorare potest. WESS.

62. 24. *Κόιντος Σερούσιος*] Restitue *Σερούσιος*, et pro *Φάσιος*, *Φάσιος*. Omittitur autem *Μάρκος Κορινθίος* a Livio et Fastis simul editis. RHOD. *Σερούσιος* sine dubio verum est. Error debetur librariis, *Σερούσιον* et *Σερούσιον* utroque in sermone confundere adsueticis. In ceteris, modo *Φάσιος* in *Φάσιος* abeat, Livio nulla cum Nostro discordia est: nam M. Cornelium, quem omitti notat Rhodomannus, reliquis annumerat, praeterea que Q. Quinctium. Hoc tamen inter utrumque interest, quod Livianum quinquennium, quo nulli magistratus fuerunt curules, necdum exierat. Vid. librum eius sextum c. 36. WESS.

62. 33. *Λασίων*] Urbi iustum nomen reddidit Reg. 2., quod ceteri, de quibus L. XIV. 17., ratum habent. Regio, cuius oppidum *Lasion*, *Τριφυλία* Diodoro, Straboni L. VIII. p. 519. C. et Stephano dicitur ἀπὸ τοῦ γὰρ φῶλα συνελθόντων, apud Polyb. L. IV. 77. *Τριφυλία*, ἀπὸ *Τριφυλίου τοῦ Ἀρκάδος παιδός*. Kühnium confer ad Pausaniae L. V. 5. WESS.

62. 38. *Ἀγροῦντο ταύτην τῶν Ἀρκάδων οἱ Ἕλεῖοι*] Xenophon est videndus L. VII. Hellen. p. 497. et Polyb. IV. 74. WESS.

63. 52. *Μάργανα καὶ Κρόμιον* etc.] Saepe veteres *Cronii* sive collis Saturno sacri, prope Alpheim in Pisatide meminerunt. Pindarus *Κρόμιον ὄχθον*, *Κρόνου πύλον* et *εἰδενδρον ὄχθον Κρόνου* variis locis adpellat. Vid. Maussac. ad Plut. de Flumin. in *Alpheo*. Neque obscura nomina sunt *Coryphasii* et *Cyprisissae*, quae Stephano, ut bene animadvertit Berkelius, perperam *Κοπαρισσαία*. Strabo utrumque oppidum coniungit L. VIII. p. 550. B., quamquam et *Κοπαρισσαία* prave eodem lib. p. 535. C. scribitur. In *Marganis* dubium est, rectene exarata sint. Idem enim ille Strabo L. VIII. p. 537. 8. αἱ νῦν *Μαργάλαι τῆς Ἀμφιπό-*

λεως ait. Ubi vir magnus scribendum videri docet *Μαργαῖται* ex Stephano in *Μαργαῖται*, πόλις Ἠλείας, ὡς Ἡραῖα, a cuius opinione non recedit Berkelius. Namque ea bona si fuerint, pravum erit *Μάργανα* indicatur enim idem oppidum. Ego vero dubito. Fieri poterit, ut iam Stephani aetate *Μαργάλαι*, sive, ita si velis, *Μαργαῖται* in Strabone lectitatae sint. Veriores tamen arbitror *Μαργάνας*, tum ob hunc Diodori locum, tum maxime ob Xenophontem, qui *Μαργανέας* in huius belli historia L. VII. Hellen. p. 497. memorat Cronioque adiungit, praeterea que bis *Ἀμφιπόλεως καὶ Μαργανέας* in Elide ponit L. III. p. 384. Quin et hoc ex Xenophonte conficere posse videor, pravum in Strabone esse *Ἀμφιπόλεως* vocabulum atque in *Ἀμφιπολίαις* commutandum: et partim quidem, quoniam *Ἀμφιπόλεως* in Peloponnesi haec ora nusquam mentio est: partim vero quod *Ἀμφιπόλοι* et a Xenophonte et Stephano hic collocantur. Adde scriptos Strabonis libros *Ἀμφιπολίαις* praeferre, atque id, quod coniectando adsecutus sum, paene expostulare. WESS.

63. 55. *ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Περόδικου*] Errat: neque enim fratres fuerunt. Vid. ad c. 71. WESS.

63. 62. *Σερούσιος Σουλπίκιος*] His tribus adiungunt Fasti Sp. Servilium, L. Papirium et L. Veturium. RHOD. Confer Livium L. VI. 38. et Fastos Pighii ad ann. CCCLXXXIV. WESS.

63. 64. *Φωκίδης Ἀθηναῖος*] Non *σιάδιον*, sed *πάλην*, Phocidem hunc vicisse, notat Eusebius. Stadii victoriam attribunt Eubotae Cyrenaeo, de quo Pausan. L. VI. 8. Hanc vero Olympiadem praesidibus Pisatis et Arcadibus fuisse celebratam, idem c. 4. his significat verbis: *τὴν τετάρτην δὲ Ὀλυμπιάδα ἐπὶ ταῖς ἑκατὸν οὐκ ἀναγράφουσιν οἱ Ἕλεῖοι, διότι μὴ αὐτοὶ τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ Πισαῖοι καὶ Ἀρκάδες ἔθεσαν ἀντ' αὐτῶν*. Adiunge Xenophontem L. VII. Hellen. p. 500. WESS.

63. 66. *καὶ τισὶ μυθικοῖς — ἀποδείξεσι χρώμενοι*] Fabulas has Strabo declarat L. VIII. p. 545. quem vide. WESS.

63. 75. *τῶν παρόντων ἐπὶ τὴν πανήγ. Ἑλλήνων ἐστεφανωμένων*] Quod hic de coronatis Graecis traditur, non ad quoscunque, sed ad ludorum moderatores, curatores ac iudices, athlothetas et agonothetas pertinere statuit Pet. Faber Agonist. L. I. 19. p. 70., nimis, ut res docet, anguste. WESS.

63. 78. *καὶ τὴν Ὀλυμπιάδα — οὐκ ἀνέγραψαν Ἕλεῖοι*] Hanc cum x. et xxxiv. Elei *Ἀγολυμπιάδας* vocabant. Pausanias L. VI. 22. *ταύτας τὰς Ὀλυμπιάδας καὶ ἐπ' αὐταῖς τὴν τετάρτην τε καὶ ἑκατοστήν, τεθεῖσαν δὲ ὑπὸ Ἀρκάδων, ἈΝΟΛΥΜΠΙΑΔΑΣ, οἱ Ἕλεῖοι καλοῦντες, οὐ σφῶς ἐν καταλόγῳ τῶν Ὀλυμπιάδων γράφουσιν*. WESS.

64. 90. *διακοσίαις ναυσὶ διαπληροῦντας* etc.] Hic locus morbosus est. Nam et *διακοσίαις ναυσὶ διαπληροῦντας* soloecisat, et *δὲ καὶ ναὺς παρεχομένους* absurdum sonat et falsum est. Et soloecis-

mum quidem sanare facile foret legendo διακοσίας ναῦς. Non tamen puto sic scripsisse Diodorum, sed potius διακοσίας ναυσὶ διαπλέοντας. nam διαπλήρωσιν non invenitur, quod sciam. Sic igitur totum hunc locum legendum censeo: καὶ γὰρ Ἀθηναίους ἐν τῷ πρὸς Ἑξοξην πολέμῳ διακοσίας ναυσὶ διαπλέοντας, Λακεδαιμονίους δέκα ναῦς παρεχομένους ὑποτετάχθαι. Haec emendatio firmatur ex Herodoto, qui ipsissimis verbis eum numerum navium ab unaquaque civitate praebitarum recenset, haec ait (L. VIII. 1.) Λακεδαιμόνιοι δὲ δέκα. Hoc fideiussore credo fidem mihi habebis, lector erudite. PALM.

64. 91. Λακεδαιμονίους δὲ καὶ ναῦς παρεχομένους] Δέκα pro δέ καὶ scribitur. RHOD. Λακεδ. δέκα ναῦς etc.] Veram loci scripturam, a viris doctis coniectando inventam atque extusam, praestat liber Reg. I. Διαπληροῦντας, si scribatur διακοσίας ναῦς, non movebo: opportunius certe erit, quam διαπλέοντας. Nam quod in Lexicis deficiat, id parvi est momenti. Habet alia Diodorus, quae frustra alibi quaeras: neque quidquam hoc in composito inest, cur proscribatur. WESS.

64. 11. Τῇ τούτου τελευτῇ συναπέθανεν] Pari elegantia Demades Or. fragm. p. 180. τῷ γὰρ Ἐπαιμιώνιδος σώματι συνέθανε τὴν δύναμιν τῶν Θεβαίων ὁ καιρὸς. et Polybius L. VI. 41. καὶ γὰρ συνηξήθη καὶ συνήκμασε, καὶ συγκτελόθη τὰ Θεβαίων ἔργα τῷ τε Ἐπαιμιώνιδος καὶ τῷ Πελοπίδου βίῳ προφανῶς. Similia Iustin. L. VI. 8. WESS.

64. 19. Πρὸς τὴν ἔξοπλισίαν] Nihil hinc demuto. Sic et L. XVI. 3. συνεχεῖς ἔξοπλισίαις ἐποιεῖτο. et L. XIX. 3. At minus placet ἐκ Θεβαίων, pro quo Interpres ex Thebanorum edicto, non male ad sententiam. Ego tamen praeferrem ἐκ Θεβῶν, ut Thebis ad armorum lustrationem convenisse ad constitutum putentur. WESS.

64. 30. Τὴν πόλιν κατασκάψαι] Vide Pausan. L. IV. 27. eum Kuhnii nota, sed cave ne id, quod de Diodoro ibi scriptum est, verum credas. Capta urbs et eversa est, si eadem Pausaniae fides, ante hos tres annos, quo tempore Epaminondas aberat, bello Thessalico, ut Pelopidam liberaret, occupatus. Id docent verba quae L. IX. 15. leguntur. WESS.

65. 32. Δασμοφοροῦντες μὲν τοῖς Μινύαις etc.] Id verissimum. Hinc Plataeenses in Isocratis Plataic. p. 437. εἰ μὲν γὰρ τὰ πάτρια σκοποῦσιν (Thebani) οὐ τῶν ἄλλων αὐτοῖς ἀρκέσιον, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ΟΡΧΟΜΕΝΙΟΙΣ ΦΟΡΟΝ αἰστέον. οὕτω γὰρ εἶχε τὸ παλαιόν. Quo modo Hercules tributo et Orchomeniorum imperio Thebanos exemerit, explanatum est L. IV. 10. WESS.

65. 55. Συνέβη τὸν ἥλιον ἐκλεπεῖν] Ita etiam Plut. Pelop. p. 295. B., insuper addens, ostenti metu plerosque Boeotos domi mansisse. De tempore defectus huius solaris disputat H. Dodwellus Ann. Xenoph. p. 286. WESS.

65. 61. Ὑπὸ τοῦ χρεῶν ἀγόμενος] Aliter paullo Pansa ad Caesarem Octavianum, καὶ Ἰοτίον τεθνεώτος, καμὲ τοῦ χρεῶν ἀπάγοντος apud Appian. L. III. B. Civil. p. 931. Nempe ἀφικτον τὸ χρεῶν, fatum inevitabile est, uti Plutarchus in Pyrrh. p. 403. B. scribit, sive ut T. II. p. 117. E. τὴν μοῖραν οὐκ ἔστιν ἐκφυγεῖν. WESS.

65. 70. Ἐπὶ αὐτῶν ὤρησε τὸν Ἀλέξανδρον] Haec copiosius et distinctius Plut. Pelop. p. 296. WESS.

65. 75. Τὸν δὲ αὐτοῦ βίον ἀπέλιπε] Veterum librorum consensus hoc verum praestat, sermonisque indoles. Quid enim tritius quam ἀπολείπειν τὴν ψυχὴν et ἀπολείπειν τὸν βίον inter Graecos? WESS.

65. 78. Δευτέρῳ μάχῃ ληφθεῖς] Non dubium est quin pro ληφθεῖς reponendum sit λειφθεῖς, id est, ἡττηθεῖς, victus. Adnotavi autem supra idem in hoc ipso verbo commissum a librariis mendum. STEPH. Δευτέρῳ μάχῃ λειφθεῖς] Sic praeter Stephanum corrigendum esse, monuit Rhodomannus in not. Addendis. Utrique obtempero. Delicta sunt aberrantium librorum, etiam Codd. invitis exterminanda. Vide superius ad L. XI. 68. et L. XIV. 65. WESS. Δευτέρῳ μάχῃ λειφθεῖς. scribendum esse Ill. Scaliger et Is. Vossius admonere haud neglexerunt. IDEM in Add.

65. 81. Καὶ τοὺς Φθιώτας Ἀχαιοὺς παραδοῦναι] Φθιώτας δὲ καὶ Ἀχαιοὺς Plut. semel atque iterum in Pelop. p. 295. A. et p. 297. D. Sed Noster hoc quidem loco melius. Non item L. XI. 3., ubi adscripta considera. WESS.

66. 95. Ἐν γὰρ τῇ τῶν φρυγῶν καταλήψει] Obscure dictum. Potuisset ἐν γὰρ τῇ καταλήψει τῆς Καυμείας, καθ' ἣν ἀνεκτίσαντο αὐτὴν οἱ φρυγῆες. Verum suus cuique mos et iudicium est. WESS.

66. 1. Ἐν δὲ τῇ περὶ Τεγέαν μάχῃ μόνος etc.] Quae tandem illa ad Tegeam pugna, unius Pelopidae virtuti et prudentiae tribuenda? Nulla, si mihi credis. Vicit Pelopidas suo ductu atque auspiciis Spartanos ad Tegyram, haud multum ab Orchomeno. Audi Plut. in Pelop. p. 285. F. ὁ δὲ περὶ Τεγέρας, τρόπον τινὰ τοῦ Λευκτοικοῦ προύγων γενόμενος, μέγαν ἦρεν ἐν δόξῃ τὸν Πελοπίδαν, οὔτε πρὸς καθόρθωμα τοῖς συστρατήγοις ἀμφισβήτησιν, οὔτε τῆς ἡττης πρόφασιν τοῖς πολεμίοις ἀπολιπών. Eadem repetit p. 316. F., nullumque dubium relinquit, quin scribi hic debuerit περὶ Τεγέραν, ut Stephanus, aut certe Τεγέρας, uti passim ipse. WESS.

66. 5. Ἠγήσατο τοῦ ἱεροῦ λόχου] Lectissimorum erat caetera ccc virorum, a Gorgida primum conflata et conducta, teste Plut. Pelop. p. 287. B. et Polyaeo Strat. L. II. 5. 1. Alii tamen Epaminondae, fortasse quod in consilii societatem venerit, adscribunt, de quibus Davisius ad Maximum Tyr. Dissert. XXIV. p. 587. Constabat celebris hic ἱερὸς λόχος ex ἐραστῶν καὶ ἐρωμένων apud Athen. L. XIII. p. 561. F. Adde Corn. Nepot. Pelop. c. 4. WESS.

66. 8. Ἐπὶ — μυριάδιον] Confer supra c. 62. WESS.

66. 12. Τὴν Μεσσήνην κατ' ἴδιαν παρέλαβεν] Operam Pelopidas dedit, ut nominatim in pacis conditionibus adderetur Μεσσήνην αὐτόνομον εἶναι ἀπὸ Λακεδαιμονίων, docente Xenophonte Rer. Graec. L. VII. p. 486. De tempore, quo Messene desolata fuit, dictum fuit supra c. 65. WESS.

66. 18. Πρὸς δὲ τοὺς πολ. οὕτω καλῶς ἀγωνισάμενος etc.] Haud scio an non hic aliquid mendae subsit: et sententia et constructio certe praepostera est. *Cives enim ita erga Pelopidam affecti erant, ut etc.* Quid si καλῶς πολιτευσάμενος. RHOD. De mendo ad stipulor Rhodomanno: medicina non admodum placet. Puto scriptum fuisse ad hunc modum, πρὸς δὲ, τοὺς πολίτας οὕτω καλῶς ἀγωνισάμενος διέθρεξε, ὥστε etc. praeterea cives inter pugnandum tam comode tractavit, ut, et reliqua. Sic constat sententia et oratio, neque sermonis usus repugnat. Καὶ ὄψομαι τί με διαθήσει habes in Aleiphrone L. II. Ep. I. p. 200. cum Bergleri nota. Lysias Or. contra Agorat. c. 3. νομίζων, εἰ διαθήξῃ ὑμᾶς ἀπόρος, ὥσπερ διέθρεξε. Prius firmabant haec Pausaniae L. IV. 8. p. 298. καὶ μελέτη πολλὴ οἱ Λακεδαιμόνιοι πρόσσπον, ΠΡΟΣ ΔΕ καὶ τῷ πλήθει, et exercitatione superiores erant Spartani, praeterea numero etiam. Qua tamen significatione paullo frequentius occurrit καὶ πρὸς. Euripid. Helen. v. 962. Ἀπόδος τε, καὶ πρὸς, σώσον. Vid. Is. Casaub. in Strabon. L. III. p. 218. Atque haec mea sententia. Si cuius animo allubescat alia, eam sequatur. Porro quod statim succedit, Βοιωτῶν πάντα τὸν χρόνον διέτρεξε, id distinctius explicatur a Plut. Pelop. p. 285. D. ἀπ' ἧς γὰρ ἔλλοντο πρόπτον ἡγεμόνα τῶν ὀπλων (Pelopidam) οὐκ ἀνεπαύσαντο καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἄρχοντα χειροτονοῦντες, ἀλλ' ἢ τὸν ἰερὸν λόγον ἄγων, ἢ τὰ πλείστα Βοιωτῶν ἄχρι τῆς τελευτῆς ἐπραττεν. Partim ergo Pelopidas toto eo tempore sacrae cohortis sive delectae manus, ut Nepos Cornelius vertit, fuit praefectus, partim Boeotarcha. WESS.

66. 26. Κλέαρχος τὸ γένος ὦν ἐξ Ἡρακλείας] Discipulus fuerat Isoeratis, uti ex Rhetoris Epist. ad Timoth. p. 626. constat, sicuti et Platonis: sed praeceptorum utriusque oblitus tyrannidem occupavit Heracleae, et crudelissime in XII annos exercuit, docente Memnone in Biblioth. Photii Cod. ccxxiv. p. 704. Adde Aeneam Polioreet. c. 12. cum Casauboni nota. WESS.

67. 32. Τορῶνην μὲν καὶ Ποτίδαιαν πολιορκήσας] Conmeminit Toronae a Timotheo oppugnatae Polyaen. Strateg. L. III. 10. 15. et Potidaeae Dinarch. in Demosth. p. 91. WESS.

67. 37. Λένκιος Αἰμίλιος Μάμερκος etc.] Ante horum magistratum proxime Diodorus VI tribunos militum praeterit, A. et M. Cornelium, M. Geganium, P. Manlium, L. Veturium, P. Valerium, quos Livius edit. Hos ergo sequenti anno excipiunt hi

duo Coss., quorum alter L. Sextius PRIMUS E PLEBE fuit: alter vero L. Aemilius Mamercus equitum magister fuit ante biennium cum M. Furio dictatore. RHOD. Bene Rhodomannus, qui addere potuisset, negligi et eum a Diodoro annum, quem ante VI illos tribunos dictaturae tenuerunt. Aemilius cognomine fuit Μαμερκίνος, quod et hic praestat. Λατερίας, si auctor id reliquerit, positum est pro Laterano, quod Sextii cognomen. Conf. Livium L. VII. 1. et Pigh. in Fast. ad ann. ccclxxxvii. WESS.

67. 41. Τῶν δὲ Μαντινέων ἀναλαβόντων εἰς τοὺς ἰδίους βίους] Si Xenophontem audias, de Mantinensibus alia omnia profiteberis. Vide Hellen. eius L. VII. p. 501. WESS.

67. 69. Ὁ βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων Ἄγις] Imensum quantum discedat a Xenophonte Diodorus in huius expeditionis narratione. Xenophon omnia ad Agesilai gloriam amplificandam narrat, et illi tribuit, quae hoc loco Diodorus de Agide narrat: et Plutarchus quidem in Agesilai vita p. 615. sequutus est Xenophontis auctoritatem. Diodorus vero, ut puto, Theopompum et Anaximenem habuit auctores suae narrationis, cui potius dabitur fides. Xenophontis certe auctoritas apud me praevaleret, nisi Agesilai amicitia eum suspectum faceret: itaque pendeo et nihil in eo est certi. PALM. Ὁ βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων Ἄγις] In his manifestus error haeret: tolli posset, nisi ex sequentibus liqueret, Agesilaum domi fuisse relictum ad urbis praesidium, atque ad eum cursores illos Cretenses adventantis Epaminondae nuntium pertulisse. Si itaque coneris ὁ βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων Ἀγισίλαος, secum ipsemet auctor pugnabit. Salva vero si maneat Agidis mentio, non tantum contra Xenophontem et Plutarchum veniet Diodorus, ut pulere admonuit vir doctissimus, sed et in regum Spartanorum successionem incurret. Praerant namque hoc tempore Spartae ex Eurysthenidarum familia Cleomenes Cleombroti F., ex gente Proclidarum Agesilaus. Ipse auctor id supra docuit c. 60. et clarissime omnium Pausanias L. I. 14. et L. III. 7. 8. Errat ergo, et Agim nobis regem obtrudit, quem Sparta hoc tempore nullum habebat eo nomine. Vide tamen mox dicenda. WESS.

67. 71. Κατεστοχάσατο μὲν — ἤξιεν] Cum ἤξιεν paullo apertior sensus esset huius periodi, quam cum ἤξιεν. Veruntamen ne ille quidem infinitivus mihi omnino satisfacit. STEPH. Ego vero non video, cur vitii suspectum esse debeat τὸ μέλλον ἤξιεν. Iunge in ordinandis verbis ἐμφορῶς et κατεστοχάσατο, et bella erunt omnia. Mox πέμψας δὲ τινὰς ex vetustis libris restitui. De Cretensibus hemerodromis ex Xenophonte memorat Plut. Ages. p. 615. C. WESS.

68. 73. Δι' ὃν καταταχῆσας τὸν Ἐπαμινώνδαν] Confer not. ad L. XIV. 72. WESS.

68. 84. Ἐλαθεν ἂν ὁ Ἐπαμινώνδας εἰσπεσὼν etc.] Imo

urbis partem occupavit, et in forum usque penetravit. Polybius L. IX. 8. καὶ καταλαβὼν τὴν Σπάρτην ἔρημον τῶν βοηθησάντων, μέχρι μὲν ἀγορᾶς ἐβιάσατο (Eraminondas) καὶ κατέσχε τῆς πόλεως τοὺς ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἐστραμμένους τόπους. WESS.

68. 87. Τὴν τοῦ Λακεδαιμονος] Hic Λακεδαιμονος pro Λακεδαιμονίου perperam est positum. Potest tamen retineri Λακεδαιμονος, sed aliquid addendo, ut τοῦ τῆς Λακεδαιμονος, vel τοῦ ἐκ τῆς Λακεδ. vel τοῦ ἀπὸ τῆς Λακεδ. STERN. Rhodomannus in not. Correct. Λακεδαιμονίου vel Λάκωνος refingit: quorum alterutrum et ego malim. WESS.

68. 91. Ἀγησίλαος] Omnes alii Agesilaum Mantinensibus auxilio properasse, cum Spartam pergeret Eraminondas, magno consensu asseverant. Xenophonti et Plutarcho, quos antea excitavimus, adiunge Polybium L. IX. 8. et Polyæn. L. II. 2. 10. Cessaret discordia, hic si Archidamus, et pro Agide supra Agesilaus legeretur. Archidami enim in patria defendenda partes fuerunt haud sane postremae. Vide modo Xenophontem Rer. Graec. L. VII. p. 504. WESS.

68. 95. Ἐπὶ τὰ στέγη τῶν οἰκιῶν ἀνεβίβασε] Digitum non verterim, sive tu στέγη an τέγη legas. In Appiano L. II. B. Civil. p. 818. reperies καὶ ἀπὸ τῶν τεγῶν εἰς αἴμναν ἤτοιμάετο. At infra L. XIX. 7. διηγωνίζοντο πρὸς τοὺς ἀπὸ τῶν στεγῶν ἀμνομένους. Tecta veterum hanc ad rem erant accommodata, quippe magnam partem plana, docente ad Athen. L. IV. 12. Is. Casaubono. WESS.

68. 21. πολλὴν διανύσας ὁδὸν ἄφρω τούτοις ἐπέβραξεν] omisso Diodori nomine hinc citavit Suidas v. ἐπέβραξεν.

69. 26. Ἐρήμω τῇ πόλει] Id est ἐρήμω τελῶς ὑπαρχούσῃ τῶν βοηθησάντων, ut de Mantinea Polybius loquitur. Sed saepe haec intelliguntur. Exempla vide conducta ad Itiner. Anton. p. 151. WESS.

69. 30. Ἄνδρα τὸν παρὰ τοῖς πολιταῖς ἐπαινούμενον] Fuisse olim videtur τῶν — ἐπαινούμενων. Sic enim adsolent Atheniensium in ipso tempore Mantinensibus praestitum auxilium illustrant Xenoph. Hellen. L. VII. p. 504. et Plutarch. T. II. p. 346. D. WESS.

69. 33. Ὡς μάχη διακριθεσομένους] Expectasses διακριθεσομένους. Sed generis numerique quadam enallage δνάμιν — διακριθεσομένους extulit, prorsus utroque in sermone frequentata. Noster L. XII. 60. ἀπέπλευσεν ἐπὶ τὴν Αἰτωλίαν, καὶ πολλὰς ΑΥΤΩΝ κόμας ἐβόηθησε. Et L. XV. 68. ἐξέπεμψαν δύνάμιν, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ ΑΥΤΟΥΣ Χαβρίαν. Philo lud. Special. Leg. p. 796. ἢ δὲ λεχθεῖσα φυλὴ πάνν χαλεπῶς ἐνέγκασα — ὑπόπλεοι πάντες ὁρῆς, ἐνθουσιῶντες. Virgilius Aen. XI. 834. Incurrunt densi simul omnis copia Teucrum. Plura de hoc

genere Io. Frid. Gronov. Pec. Vet. L. II. 4. T. Wopkens Lect. Tullian. L. II. 7. et qui ab eo excitati sunt magno numero. WESS.

69. 41. Καὶ Ἀχαιοὶ] Intelligi possent ex Thessaliae vicinia Ἀχαιοὶ Φθιώται Thebanorum amici. Quia tamen post pauca Achaei illorum sunt in catalogo, qui Mantinensibus coniuncti Thebanorum armis pro Peloponnesi libertate sese obiecerunt, suspicor iniuste eos hanc sedem occupasse, scriptumque in superioribus fuisse Μαντινεῦσιν ἐβοήθουν Ἕλειοι καὶ Ἀχαιοὶ καὶ Λακ., idque mihi tanto videtur probabilius, quod eundem locum optime post pauca tueantur, atque ex Xenophonte liquidissimo constet, Achaeos Peloponnesi incolas hoc praelio contra Thebanos cum Mantinensibus stetisse. Eum adi L. VII. p. 502. WESS.

69. 48. Οἱ μὲν Μαντινεῖς σφαγιασάμενοι] Redeat μάντιες. RHOD. Οἱ μὲν μάντιες σφαγιασάμενοι] Ut turpissima menda continuaretur, non sustinui. Μάντιες correxerat quoque Ill. Scaliger in libri sui ora. Supra L. XIII. 97. καίπερ ἀμφοτέροις ἀπαρορνότων τῶν μάντιων. WESS.

69. 60. Καὶ Μαλιεῖς] Supra L. XII. 77. Μηλιεῖς, et XV. 57. At Μαλιεῖς recurrunt L. XVI. 15. et L. XVII. 75. Alterum Ionum est, Dorum alterum, sed tritius. Vide diligentissimum Sylburgium in Pausan. L. X. 8. WESS.

Ibid. Αἰνιᾶνες] Αἰνιᾶνες Clar. prave. Vid. ad L. XII. 77. et Davis. in Maxim. Tyr. Diss. XXVIII. p. 604. WESS.

69. 74. Τῷ δὲ πλήθει καὶ τῇ παρασκευῇ τῶν φίλων] Vera lectio est τῶν ὄπλων. RHOD. Coniecturam suam vertendo Rhodomannus expressit: mihi ea non blanditur. Scriptum fuit τῶν ψιλῶν. Firmant quae sequuntur: αὐτοὶ μὲν ὀλίγους εἶχον ἀκοντιστάς, οἱ δὲ Θηβαῖοι τριπλασίους σφενδονήτας καὶ ἀκοντιστάς. Superabantur ergo et multitudine et adparatu militum levis armorum. Simile peccatum foedavit haec Lysiae Or. in Alcibiad. c. 3. οἱ δὲ φίλοι ἐστρατεύοντο, οἱ δ' ἐν τοῖς ἵππεῦσιν ἐκινδύνεον. Iustum enim est ψιλοί. Vide ibi doctissimum Marklandum. WESS.

70. 83. Καταπονούμενοι δ' ὑπὸ τῶν ἀνθεστηκότων] Hoc equidem non movero, tametsi scripti Codd. aliud paene exposuissent. Auctor tuetur suum, quum post pauca καὶ τῶν Ἀθηναίων καταπονομένων καὶ πρὸς φηγὴν ὀρμησάντων. In more praeterea librariis est καταπονομένους et καταπολεμουμένους permiscere: cuius confusionis exemplum habuimus insigne L. XIV. 103. WESS.

70. 97. Καὶ πολλοὺς τῶν Βοιωτῶν καταλαβὼν] Per incuriam vitiatum est ex καταβαλῶν. RHOD. Καταβαλῶν] Verus vates Rhodomannus fuit. Eiusdem socordiae specimen exstat L. XVI. 49. De verbo ut dicam, necesse non est. Conduxit aliqua Gebhardus ad Cornelium Nepot. Thrasyb. c. 3. WESS.

70. 11. Οὐδέποτε γὰρ Ἑλλήνων πρὸς Ἑλλ. ἀγωνιζομένων etc.] Videndus est Xenophon L. VII. Hellen. p. 506., VOL. II. 5

aciem exercitus utriusque et pugnae ordinem paullo aliter explicans. WESS.

70. 14. Οὔτε ἄνδρες δυνατ. ταῖς ἐν τοῖς κινδύνοις ἀνδραγαθίας] Quod his adstruebatur et nectebatur artissime ἐπεδείξαντο, id iussu schedarum manu exaratarum delevi. Salvum tamen esse potuisset, modo τὰς ἐν τοῖς κινδύνοις ἀνδραγαθίας ἐπεδείξαντο prae se libri tulissent: neque enim aliter oportuit. Auctor supra c. 65. φανερώς ἐνδεδιγμένοι τὰς ἰδίας ἀνδραγαθίας. Et L. XVI. 87. Ἀλεξάνδρου φιλοτιμονιμένον τῷ πατρὶ τὴν ἰδίαν ἀνδραγαθίαν ἐνδείξασθαι. Et L. II. 6. Semiramis καιρὸν ἔλαβεν τὴν ἰδίαν ἀρετὴν ἐπιδείξασθαι. WESS.

71. 48. Προθυμότερον προσπίπτοντα τῷ θυμῷ] Malim προπίπτοντα, cuius opinionis causas dare memini ad huius lib. c. 65. WESS.

71. 53. Καιρίαν ἔλαβε πλῆρην εἰς τὸν θάρακα] Quod proavorum nostrorum memoria usu venit, ut certatim sibi, ignavi etiam, gloriam deiecti Gustavi Adolphi, Herois illustrissimi, vindicarent, eius exemplum in Epaminonda dederunt Graeci. Nam prostrati laudem Mantinenses Machaerioni civi suo, Spartani suo Machaerioni, aut Anticrati etiam, Athenienses Gryllo, Xenophontis F., magna cupiditate asseruerunt. Vid. Plut. Agesil. p. 616. A. et Pausan. L. VIII. 11. IX. 15. Nimirum gloriosum censebatur et Aeneae magni dextra cadere, et victo ex Hectore triumphare. WESS.

71. 74. Ἀμφοτέροι τοὺς ἰδίους ἔθανσαν] Xenophon clarius: ἀμφοτέροι τροπῶν ἐστίσαντο, τοὺς δὲ ἰσταμένους οὐδέτεροι ἐκώλον. νεκροὺς δὲ ἀμφοτέροι μὲν ὡς νεικηκότες ὑποσπόνδους ἀπέδουσαν, ἀμφοτέροι δὲ ὡς ἠττημένοι ὑποσπόνδους ἀπέλαμβανον, extremo L. VII. Hellen. Victi ergo utriusque, quamquam si Thebani victoria, Epaminonda letali vulnere percusso, recte uti scivissent, potior ipsorum causa fuerat. WESS.

71. 78. Ἐνψυχοτάτην τοῦ βίου καταστροφὴν ἐποιήσατο] Belle Cicero L. V. Fam. Ep. 12. Quem enim nostrum ille moriens apud Mantineam Epaminondas non cum quadam miseratione delectat? qui tum demum sibi avelli iubet spiculum, posteaquam ei percontanti dictum est, CLYPEUM esse SALVUM, ut, etiam in vulneris dolore, aequo animo cum laude moreretur. et de Finib. L. II. 30. Adde Pausan. L. IX. 15. et Iustinum L. VI. 8., qui Nostrum aemulatur. WESS.

72. 88. Μὰ Δία μὲν, φησιν, ἀλλὰ etc.] Hic μὲν locum obtinet τοῦ μὲν οὖν, vel potius μεοῦν coniunctim: si tamen eum obtinere potest. STEPH. Solent μὲν hac quidem in formula plerumque negligere, ut Aristophan. Plut. v. 101. Μὰ Δί', ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον ἐξόμεθά σου et v. 111. Μὰ Δί', ἀλλ' ἀπαξάπαντες, et v. 22. cum Kusteri nota. Nec deleo tamen libris in-vitis: me quidem certe iudice Stephani explemento praestat. Rem

ipsam, sed dissentiens, tetigit Cornelius Nep. Epamin. c. 10. WESS. Vt Stephanus, sic Diodorus Exc. Vatic. p. ed. nostrae 28. 33. μὰ Δία μὲν οὖν, εἰπεῖν, ἀλλὰ τὰ σά.

72. 96. Ὑπερβαλεῖν ἐν τῇ στρατηγικῇ συνέσει] Praepositionem alias ipsem auctor negligere adsolet, ut L. I. 66. Consueverunt et alii: Lycurgus Or. in Leocrat. p. 166. ἀλλὰ Λεωκράτης τοσοῦτον ὑπερβέβληκε τῇ δειλίᾳ. Herodot. I. 61. Θηβαῖοι δ' ὑπερβάλλοντο τῇ δόσει τῶν χρημάτων. Servari tamen potest Luciani exemplo D. Mort. IX. 3. καὶ ἀλλήλους ὑπερβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φιλοτιμίᾳ. ubi peritissimum Hemsterhusium consule. WESS.

72. 3. Βραχὺ τοῖς χρόνοις πρότερον] Nisi erro, nimiae grammatici sedulitati haec accepta referre debemus. Quid enim? Scripsisse Diodorum putabimus βραχὺ τοῖς χρόνοις πρότερον ἐν δὲ τοῖς πρὸ τούτου χρόνοις; Apage ineptias. Agesilaus provector quidem aetate, sed Epaminondae tamen aequalis fuit, ut ceteri, quos annumeravit. WESS.

72. 10. Πολὴν ἂν προέχουσιν εἴροι τὴν περὶ τὸν Ἐπαμινώndan etc.] Eadem sententia Pausan. L. VIII. 11. τὸν δὲ Ἐπαμινώndan τῶν παρ' Ἑλληνιστράτηγίας ἔνεκα εὐδοκμησάντων μάλιστα ἐπαινεῖσαι τις ἂν, ἢ ὕστερόν γε οὐδενὸς ποιήσαιο. Aelianus primas illi inter omnes, qua Graecos, qua Romanos, tribuit Var. Hist. L. VII. 14., sed paullo ambitiosius. WESS.

72. 20. Διὰ τὴν ἀφροσύνην τῶν — κατασκαφῆς ἔλαβε πῆραν] Dinarchus, postquam res Epaminondae et Pelopidae, certamen Leuctricum, vastatam Spartanorum regionem, Messenique instauratam exsecutus esset, Thebani inquit ἐνδοξοὶ παρὰ πᾶσιν ἦσαν. πότι δ' αὐτὸνναντίον ταπεινὰ καὶ τοῦ φρονήματος ἀνάξια διεπράξαντο; ὅτ' ἐδωροδόκει μὲν λαμβάνων χρήματα παρὰ τοῦ Φιλίππου Τιμόλαος ὁ τούτων φίλος, ἐπὶ δὲ τοῖς ξένοις τοῖς εἰς Ἀμφισσαν συλλεγεῖσι, Πρόξενος ὁ προδότης ἐγένετο, ἡγεμῶν τῆς γάλαγγος κατεστάθη Θεαγένης, ἄνθρωπος ἀτυχῆς καὶ δωροδόκος, ὡσπερ οὗτος Or. in Demosth. p. 99., egregie Thebanorum ducum, qui Epaminondam et Pelopidam exceperunt, artes et scelera declarans. Mox κατασκαφῆς non moveo. Novi θανόντων κατασκαφῆς et τῆς φιλίας κατασκαφῆς pro sepulcris ab Aeschilo in VII C. Theb. v. 1016. 1045. et Sophocle Antig. v. 911. positas, sed et τειχῶν κατασκαφῆς, et πόλεων κατασκαφῆς ex Aeschine atque aliis. WESS.

73. 34. Τὴν τῶν Ἑλλήνων σύνταξιν] Verum est Ἑλληνικῶν, et mox κατέστροφεν. Viderunt librariorum delictum in not. Adde. viri doctissimi H. Steph. et L. Rhodom. WESS.

73. 37. Τὴν πρώτην τῶν Ἑλληνικῶν] Inscriserat huic operi πρώτης ἱστορίας, quomodo Athen. L. VI. 4., sive πρώτην Ἑλληνικῶν, uti Harpocrat. Nostro consentiens in Ἀμφικτύονες.

Habet haec Vossius de Histor. Gr. L. I. 10., et plura de Anaximene. Eum adi et Aeg. Menagium ad Laertii L. II. 3. WESS.

73. 42. Φίλιστος δὲ τὰ περὶ Διονύσιον etc.] Vid. ad L. XIII. 91. et 103. Postremum autem hoc Philisti historicum opus negligitur a plerisque, qui hominis vitam et scripta recensuerunt. WESS.

73. 51. Ταχὺς δὲ βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων] Theo in Chron. Eusebii, Τάχος Aristoteli Oeconom. L. II. p. 507. Θάμως Polyaeo L. III. 11. 5. Sed vide Ill. Scalig. ad Euseb. MDCXLVIII., viros doctos in Aelian. L. V. 1. et Hutchinsonson. ad Agesil. Xenophontis p. 47. WESS.

73. 56. Διὰ τὸ τοὺς Μεσσηρίους etc.] Eandem odii in Persam caussam dant Xenophon et Plut. Agesil. p. 616. WESS.

73. 66. Ἀριοβαρζάνης — ὅς καὶ Μιθριδάτου etc.] Non mediocris ex hoc loco emergit difficultas, ut quadret gestis a Diodoro narratis temporum ratio. Ait Diodorus, Molone Archonte iam Mithridatem mortuum esse, et Ariobarzanem eius filium dominum factum eius dynastiae: pagina vero sequenti ponit eodem anno Datamis rebellionem et pugnam cum Artabazo, et ait post eam Datamis victoriam Artaxerxem timentem eius virtutem curasse, ut per dolum interficeretur. At Aemilius Probus et cum eo Polyaeus, ille in Datamis vita c. 10. hic L. VII. in Mithridate (cap. 29.) aiunt Datamem interfectum fuisse per insidias et dolum Mithridatis: at non potuit esse alius Mithridates, quam ille Ariobarzani pater, Satrapiae Datamis vicinus, et qui eum eo rebellare simulaverat. Aut igitur Diodorus narrat ὑστερον πρότερον, quae priorem acciderant, aut falsi sunt Aemilius Probus et Polyaeus: aliunde expectanda lux. PALM. Nulla hic difficultas. Mithridates, cuius regnum accepit Ariobarzanes, alius est atque is, cuius fraude Datames occubuit. Audi Cornel. Nepot. in Datame c. 10. *Hic tam callidus vir extremo tempore captus est Mithridatis, Ariobarzani filii, dolo.* Patrem itaque Ariobarzanem habuit, hunc fortasse ipsum, qui regno Mithridatis dicitur potitus, quemque idem Cornelius praefectum Lydiae et Ioniae totiusque Phrygiae c. 6. vocat. Neque obesse multum poterit, quod pater regi hostis, filius amicus fuerit. Potuerunt enim contrarias uterque partes amplecti. De Ariobarzane videndus etiam Demosthenes est Or. de Rhod. Libert. p. 112. WESS.

73. 72. Ἐχουσαν ἀκρόπολιν ἀξιόλογον] Confer L. XVII. 23. et de Mausoli potentia et opibus Lucian. Dial. Mort. XXIV. WESS.

74. 74. Τῶν δὲ Ἰώνων Λύκιος τε καὶ Πισίδαι] Id vero novum. Ubi proditum quaeso usquam est, Lycios, Pisidas, Pamphylios et Cilices de Ionum fuisse gente? Χωρὶς τὰ Φρυγῶν καὶ Μιθριδάτων ὀνόματα, ut nos illi proverbio dicunt. Deest haud dubie vocabulum, sive id fuerit μετὰ δὲ τῶν, sive τῶν δὲ Ἰώνων σύμμαχοι,

sive aliud: quis enim adfirmavit temere? WESS. Ionum nomine non Ionicos modo sed omnes saepe huius orae Graecos comprehendi satis notum est: qui hic eis accensentur hoc nomine nemo sanus complecti potuit. Operae pretium est videre quomodo Gemistus hunc locum conceperit: μετὰ δὲ ταῦτα οἱ τὴν παράλιον οἰκοῦντες τῆς Ἀσίας ἀπέστησαν ἀπὸ Περσῶν καὶ Ἀρταξέρξου τοῦ βασιλέως, καὶ τινες δὲ σὺν αὐτοῖς τῶν σατραπῶν ἐπαναστάντες πόλεμον ἐξήνεγκαν πρὸς βασιλέα ὃν ἦσαν ἐπιφανέστατοι Ἀριοβαρζάνης μὲν ὁ τῆς Φρυγίας σατραπῆς, ὅς καὶ Μιθριδάτου τελευτήσαντος τῆς τούτου βασιλείας κενυριενκῶς ἦν, Μανώσωλος δὲ Καρίας δυναστεύων καὶ πολλῶν ἐρυμῶν καὶ πόλεων ἀξιολόγων κριεῶν, ὃν ἔστιαν καὶ μητρόπολιν συνέβαιναν εἶναι τὴν Ἀλικαρνασσόν, πρὸς δὲ τούτοις Ὀρόντης μὲν Μυσίας σατραπῆς, Ἀντοφραδάτης δὲ Ἀνδίας. ἀλλ' οὗτοι μὲν οἱ λόγον μάλιστα ἀξιοὶ τῶν ἀποστάντων σατραπῶν ἔθνη δὲ ἀπέστη Ἴωνες, Λύκιοι, Πισίδαι, Παμφύλιοι, Κίλικες, Σέρροι, Φοινικῆς etc. Habuit is igitur haud dubie *Iones* in codice suo: quorum mentio apud Diodorum supervacanea est post commemoratas p. 73. 62. Graecorum in Asia urbes: eae sunt enim Ionum; non est apud Gemistum, qui eas urbes nondum dixerat. Contra non inepte apud Diodorum scribetur τῶν δὲ ἔθνων Λύκιοι etc. structura non optima quidem, sed laboratura illa quomodocumque hic locus constituatur, nisi supplemento utaris quali Gemistus.

74. 82. Ἐβλοντο στρατηγὸν Ὀρόντην] Idem videtur atque is, de quo Polyaeus. Strateg. L. VII. 14. Pugnat ibidem, fateor, cum Autophradate, neque id officit suspicioni: quamquam et Autophradates fluxa fide fuit; iussu enim regis bello eos persecutus, qui defecerant, regem ipsum destituit, quod Xenophon Agesil. p. 46. ed. Oxon. et Corn. Nepos Datam. c. 2., cum Nostro compositi, docent: atque id commune illi fuit cum aliis Persarum regis ducibus. Artabazus namque, Datamem oppugnans, in eundem labentibus annis perfide insurrexit, bello conflato. Testis ipsemet auctor L. XVI. 22. WESS.

74. 98. Σατραπῆς Λατάμης] Nimis tenuiter Datamis rebus gestis Diodorus defungitur. Copiosius Aristoteles Oeconom. L. II. p. 503., quem recte correxit Is. Casaubonus ad Polyaeus. L. VII. 21., et Corn. Nepos in fortissimi ducis vita. WESS.

74. 3. Χάριν βουλόμενος καταθέσθαι] Vid. ad L. IV. 1. p. 247. WESS.

74. 17. Τῶν δὲ ὡς πάλιν προδότην τιμωρομένων] Ordinem, quem scripti libri servant, quippe cultiorem, amplector. Perfidiam Mithrobarzani, Datamis prudentia haud sane inultam, describunt Corn. Nepos Datam. c. 6., Polyaeus. L. VII. 21. 7. et Frontinus L. II. 7. 9., sed inter sese, ut Lambinus admonuit, discordes. WESS.

75. 26. Τὴν ἡσυχίαν ἦγον] Non muto. Manu exarati libri in hoc genere variant saepe, lectoremque in dubio relinquunt,

utrum scriptoris esse opinetur. Vid. L. XI. 3. 45. XII. 56. WESS.

75. 34. Δὲ ἐπιβουλῆς αὐτὸν ἐδολοφόρησεν] Conf. Corn. Nepotem Datam. c. 9. et Polyæn. L. VII. 29. WESS.

75. 40. Εἰς τὰς ὀνομαζομένας Λεύκας] Superius Λεύκην adpellavit c. 18. ubi plura. WESS.

75. 50. Καὶ τῶν μὲν μισθοφόρων τὴν ἡγεμονίαν etc. Ἀγησίλαω] Haec principia simultatis, quae in Tachi perniciem verterunt. Agesilao promissum fuerat totius exercitus imperium: quod cum adventanti negaretur, accederentque alia, de quibus Athen. L. XIV. p. 616. D., alieniore ab rege coepit esse animo, ut Xenophon Vit. Ages. p. 48. ed. Oxon. et Plut. Ages. p. 617. A. docent. WESS.

75. 57. Δημοσίᾳ μὲν ὑπὸ τῆς πατρίδος οὐκ ἀπεσταλμένω] Chabrias non libenter erat ante oculos civium suorum, quod et vivebat laute, et indulgebat sibi liberalius, quam ut invidiam vulgi posset effugere: hinc sua sponte Aegyptios adiutum profectus classi praefuit. Docet Corn. Nepos in Chabria c. 3. ex Theopompo, cuius verba servavit Athen. L. XII. p. 532. B. Artem vero eius, qua ducentas Tachi naves intra breve tempus exercitato remige complevit, pete ex Polyæno L. III. 11. 7. et verba corrupta ac hiantia refinge ὀλίγαις ἡμέραις ἐλαύνειν ἐδίδασκε, (καὶ τὰς ναῦς) ζοειῶν συγκεκοτημένων ἐπλήρωσεν. Neque enim aliter sententia constabit. WESS.

75. 67. Πρὸς τὸν εἶδὸν Νεκτανεβῶ] Eadem scriptionis discordia in Polyæni libris Strateg. II. 1. 22., Nectanabis in Ages. Nepot. c. 8., Euseb. Chron. Nectanebus, apud Plut. Ages. p. 617. B. Νεκτάναβις nam Νεκτάβιος, quod in Apophtheg. Lacon. p. 214. F., corruptum esse bene monuit Lambinus. Tacho sanguine coniunctus erat, quippe frater eius patruelis, teste Plutarcho. Itaque prave interpretis ad Nectanebum regis filium. Pater Nectanebi, absente Tacho, desciverat, filioque in consilii societatem pellecto persuaserat, ut regnum ipse capesseret. WESS.

75. 72. Συγκάταινος — ταῖς τοῦ πατρὸς ἐπιβολαῖς] Rhodomannus ἐπιβολαῖς legendum opinatus, Latine dederat, in instructas patri insidias consentiens. Idem sibi placere, ad Xenophontis Agesil. p. 49. testatus est Hutchinsonius. Utrique scripti quidam libri patrocinantur. Praefero tamen vulgatum, cui et in not. Addend. primas Rhodomannus dedit, vertens, cum alias patris incepta probaret. Ego versionem, ut paullo ante, correxi: ut enim doceam, ἐπιβολὰς et ἐπιβολὰς a librariorum natione permisceri, nihil necesse est. Factum id abunde alias. WESS.

76. 77. Ἐτόλμησε διὰ τῆς Ἀραβίας ἀναβῆναι] Ex his perperam intellectis in Eusebii reperitur Chron. Theo rex Aegypti fugit in Arabiam. Errorem castigavit Ill. Scaliger ad ann. MDCXLVIII. Tachus, ab exercitu destitutus, fugit Sidonem. ἀπεχώρησε φυγῆ

εἰς Σιδῶνα τῆς Φοινίκης, Xenophon inquit. Inde vero per Arabiam ad regem. WESS.

76. 84. Ἐτη τρία πρὸς τοῖς τετταράκοντα] Vide ad L. XIII. 108. De Ocho et sceleribus, quibus ad Persicum regnum fuit grassatus, Plutarch. in extrema vita Artoxerx. et Iustinus L. X. 3. WESS.

76. 91. Τοῦ βασιλέως Ταχῶ etc.] Haec Diodori narratio confusa videtur, forte et hiulca est. Sane multum diversa ab iis, quae de hoc negotio multo accuratius narrat Plutarchus in Agesilao: eum vide. PALM.

Ibid. Ἐπανελθόντος πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἀγησίλαον etc.] Turpiter hic se Diodorus dedit. Fugisse Tachum ad Persas, atque in gratiam fuisse receptum, vero consentaneum est ob ea quae Athen. L. XIV. p. 616. D. et Aelian. Hist. Var. L. V. 1. Sed reddisse ad Agesilaum, illoque adiutore regnum reciperasse, non item. Rex Agesilaus, Tacho deserto, sese ad Nectanebum adiunxit, eumque eodem tempore Mendesium quidam Aegypti regnum sibi vindicaret, et in Nectanebum inferret arma, illum, cui operam addixerat, defendit, victoque Mendesio, regem confirmavit, donis propterea a Nectanebo egregiis auctus. Haec Plut. Ages. p. 618., consentientibus Xenophonte et Nepote in Agesil. c. 8. et Polyæno L. II. 1. 22. Posuit ergo pro Nectanebo Tachum et in Mendesii eius locum Nectanebum. Conf. Cel. Iac. Perizon. ad Aelian. L. V. 1., errorem nostri scriptoris bene perstringentem. WESS.

76. 2. Εἰς τινα πόλιν εὐμεγέθη] Plut. Ages. p. 617. E. εἰς πόλιν εὐροῆ καὶ μέγαν ἔχουσαν περίβολον. Polyæn. L. II. 1. 22. εἰς χωρίον, urbis nomen praetereuntes. Tamen mire blanditur elegantissima T. Hemsterhusii coniectura, corrigentis εἰς Ταῦα πόλιν εὐμεγέθη. Res gesta in nomo est Mendesio, nec longe distabat Tava urbs, ut in eam sese opportune recipere potuerint. Id doleo, patrocinium urbi schedas vetustas negare, vulgatum mordicus retinentes. Vide quae scripta sunt Miscell. Observ. Vol. VI. p. 296. WESS.

77. 12. Τῶ πλήθει κενκλώσθαι] Legendum puto κενκλώσθαι. Sed κενκλώσθαι fortasse alii malint, quod videatur facilius fuisse lapsus ex κενκλώσθαι in κενκλώσθαι. STEPH.

77. 13. Ὁ δὲ Ἀγησίλαος etc.] Confer Plut. Ages. p. 618. D., aliter haec scriptione persecutum. WESS.

77. 26. Ἐν μέλιτι κομισθέντος εἰς τὴν Σπάρτην] Io. Kirchmannus de Fun. Rom. L. I. 8. multa hoc de more. Spartani reges peregre defunctos melle, ne corrumpenter et foeterent, muniebant. Hinc auctor Agesilao mel circumfundit, quo tamen litus non est. Nepos Cornelius Ages. c. 8. Ἰβὶ εὐμ ἀμικί, quo Spartam facilius perferre possent, quod MEL non haberent, cera circumfuderunt, atque ita domum retulerunt. Paria Plut. in extrema Agesilai vita. WESS.

77. 33. Πύλιν κατέστησαν τὸν πόλεμον] Addenda praepositio est, quae in his Pausaniae ὡς δὲ ἐξ τὸν πόλεμον, τὸν ἱερὸν ὀνομάσθηντα, οἱ Θηβαῖοι κατέστησαν L. VIII. p. 656. WESS.

77. 37. Καὶ δυσχερῶς φέρουσαι τὴν etc.] Videndus haec de re idem est Pausanias L. VIII. 27. WESS.

77. 48. Οὗτος δὲ παρελθὼν εἰς Μεγάλην πόλιν] Demiror Demosthenem Or. de Megalopolit. nihil horum attingere: occasio certe quidem accommodata erat. WESS.

77. 54. Ἀθάνας ὁ Συρακοῦσιος] Auctor ille a Plutarcho in Timoleonte p. 247. Ἀθάνας vocatur, non Ἀθάνας. Sic etiam Athenaeo L. III. 20. citatur Ἀθάνας ἐν πρώτῳ Σικελικῶν. PALM. Plutarchi vetus interpres Athanes legit, quod Codd. quidam ratum habent, ut Xylander et Brianus admonuerunt. Ille ergo cum Diodoro nihil admodum pugnat. Ex Athenaeo adparet, Athanam res maioris Dionysii primore Sicularum Rerum libro obiter perstrinxisse, et de poetico eius studio ineptisque verborum compositionibus quaedam admiscuisse. WESS.

77. 61. Νικοδήμων] Sic et Aeschin. Or. in Timarch. p. 15., ubi Schol. οὗτος ἦρξε πρὸ Θεμιστοκλέους errore manifesto, et Dionysius Halicarnasseus in Dinarcho p. 115. At Demostheni Or. in Steph. II. p. 635. ἐπὶ Νικοδήμων ἄρχοντος. WESS.

77. 63. Ἐπὶ δὲ τούτων Ἀλέξανδρος etc.] Superiore anno haec ab Alexandro fuisse inchoata, cum Molon Athenis Archon esset, ex Demosthene Or. in Polycl. p. 667. constat. WESS.

77. 69. Στρατηγὸν Λεωσθένην ἀπολιπόντων] Haec ultima vox mendum redolet: forte legendum ἀποπεμπόντων. Forte aliquid deest, et forte integra linea. PALM. Ego vero in alia omnia transeo, locum nec defectum neque morbosum arbitratus. Alexander Thessalus Cycladas insulas, Tenum, Peparethum et alias infestabat: eodem tempore in Chersoneso res fiebant novae: Proconnesii auxilium rogabant. Praeterea Byzantini, Cyziceni et Chalcedonii naves frumentarias, ex Ponto venientes, suos in portus deducebant. Ad omnia ea triremibus Atticis erat opus, opus [etiam] ducibus: horum ergo e numero Leosthenem ad Peparethum reliquerunt, aliis ad alia loca dimissis. Haec sunt planissima ex Demosthene Or. in Polycl. p. 667. et seqq., cui adiungendus Polyaeen. L. VI. 2. 1., e quo praeterea cognosces Panormum aut ipsa in Peparetho fuisse, aut certe non longe inde disiunctum. WESS. στρατηγὸν Λεωσθένη ἀπέστειλαν μετὰ νεῶν ex hoc loco Gemistus.

78. 87. Ὁ μὲν οὖν Χάρος etc.] Charetis mores perstrinxit Theopompus notaque perpetua inussit apud Athen. L. XII. p. 532., sed vide infra L. XVI. 86. et quae ad Nepot. Chabr. c. 3. conduxit D. Lambinus. WESS.

78. 91. Τὴν τῶν Ἑλληνικῶν ἱστορίαν εἰς τοῦτον] Non dubito quin post ἱστορίαν desit participium συγγραψάμενοι aut

πραγματευσάμενοι. Fortasse autem et initio p. 457. ante ἀπὸ deest itidem συγγραψάμενος aut πραγματευσάμενος, ut sit τὴν ἱστορίαν ἤρξαι γράφειν ἀπὸ τῆς etc. STEPH. in Add. Supple ἀναγράψαντες. RHOD. Alterutra amplectenda expletio erit, nisi si minore molimine malueris τῆς τῶν Ἑλληνικῶν ἱστορίας — κατεστρόφασι τὰς συντάξεις. Dionysiodorus idem esse censetur, de quo apud Diogen. Laert. L. II. 42. Anaxim qui praeter Nostrum memoraverit, nemo nunc quidem succurrit. WESS.

78. 94. Αὐτοῦ παραγράφωμεν] Codd. consensui hoc negandum non erat. Ipsemet auctor suum agnoscit extremo L. II. αὐτοῦ περιγράφωμεν τήνδε τὴν βίβλον. et L. I. 41. τὴν πρώτην μερίδα αὐτοῦ περιγράφωμεν. Atque hoc bene. Scribendum praeterea περιγράφωμεν ob ea, quae dicta sunt ad L. I. 41. WESS.

A N N O T A T I O N E S

I N

LIBRUM DECIMUM SEXTUM.

81. 8. Καὶ σαφῆ γενέσθαι τοῖς ἀναγνώσκουσιν] Videtur aut γενέσθαι ἂν, aut γενήσεσθαι sine ἂν legi debere. STEPH.

81. 36. Μεσολαβηθεὶς ὑπὸ τῆς πεπρωμένης] Sic L. I. 3. Sed vide not. ad L. XI. 2. WESS.

82. 47. Καλλιμήδους] Non aliter Archontem adpellat Dionysius Halicarnasseus in Dinarcho. Diogenes Laert. II. 56. ἐπὶ ἄρχοντος Καλλιδήμου, aut Καλλιδήμου, unde Io. Meursius de Archont. Ath. L. IV. 6. refingit Καλλιμήδους, Menagio probante. Stadii hac Olymp. victor Πρωῶρος Pausaniae L. X. 2. p. 802., sed una litera auctior, ut bene monuit Sylburg., in Eusebio Chron. vocatur Παῦρος Κρηναῖος. WESS. Porus Eusebius Maii p. 151.

82. 50. Γναῖον Γενούκιον] Hic Γενούκιον habent exemplaria, quum in locis praecedentibus habeant Γενούκιον. quae scriptura hic quoque servanda potius fuit. STEPH. Livio Caius praenomen est. Sed Nostro Tabulae Capitolinae suffragantur. RHOD. Γναῖον Γενούκιον] Hoc praetuli, quod auctor ita soleat. De praenomine Genucii ad Livii L. VII. 3. Sigon. et Drakenborch. recte decernunt. WESS.

82. 58. Παρέθεντο τοῖς Θεβαίοις] Superioris libri c. 67. a fratre Alexandro Thebanis obses Philippus datur, opinionem, uti diximus, probantibus Iustino et Plutarcho. Utramque sententiam Gemist. Pletho coniungit, et primo ab Amynta, Illyriorum armis fracto, obsidem praebitum Thebasque amandatum, deinde a fratre Alexandro fidei pignus Pelopidae Thebanisque permissum et cum Epaminonda eductum pariter atque institutum adfirmat. Mihi rem penitus introspectanti utraque narratio difficultatibus premi videtur gravissimis. A patre enim obsidem si acceperint Illyrii et Thebis deposuerint, uti hic auctor fatetur et cum eo Libanius T. I. p. 106. A., admodum infans Thebas deductus est, nec dum habilis praeceptis philosophiae Pythagoricae. Aetas Philippi rem planissimam reddet. Decessit anno primo Olymp. cxi., annum

agens XLVII., Iustino auctore L. IX. 8. Itaque cum pater Amyntas anno tertio Olymp. cii. moreretur, annum aetatis XIII. attigerat. Fac iam ante duos tresve annos, neque enim tempus certo constat, ob adversam bello Illyrico fortunam a patre victoribus esse traditum, et puerum admodum habebris Philippum atque ad philosophicam Pythagoreorum disciplinam per aetatem minus aptum. Certe γένον καὶ φιλοσοφίας, ut auctoris verba annumerem, ad studia ea conferre eo tempore vix potuisse videtur. Adde, in Macedonia mox a parentis morte Philippum fuisse et a matre Iphicratidis genus admotum, ex Aeschin. Or. περὶ Παράφρ. p. 31. Sed dederit eum frater Alexander, atque hoc pignore fidem obstrinxerit Thebanis, ecce alia inconmoda. Contigit ea obsidis traditio anno Olymp. cii. 4., aetatisque Philippi XIV.; quo tempore quin philosophiae admoveri potuerit, equidem non dubito. At eius artis aemulum et condiscipulum habuisse Epaminondam, qui credam? Erat tum ille annis XL maior, quippe aetatis XL. rebus gerendis inpositus, teste Plut. T. II. p. 1129. C. Reportaverat iam tum nobilem illam Leutricam victoriam, inque eo cum maxime occupabatur, ut agrum Spartanum populationibus ageret et ferret. Et eum dicens pueri Philippi ea tempestate fuisse condiscipulum? Huc adiunge, Lysidem illum Pythagoreum, προστάτην τῆς ἀγωγῆς καὶ παιδείας Epaminondae et Philippi, uti volunt, anno quarto Olymp. cii. inter vivos haud fuisse. Mortem obierat ea tempestate, qua Thebani exsules redierant, oppressisque patriae proditoribus, Thebis libertatem atque ἀυτονομίαν restituerant, sive anno Olymp. c. 3. Apertum hoc ex illis, quae Theanor memorat apud Plut. de Socrat. Gen. p. 584. Qua ergo ratione Philippus Lysim istum Pythagoreorum arcana explicantem audire potuit? Equidem sive a patre Amynta, sive ab Alexandro fratre obsidis loco Thebanis permissum arbitreris, sicuti ante sum professus, hinc me non extrico. Sed necdum finis. Auctor dicit, Philippum cognita fratris caede ex custodia Thebana elapsam regni curam in se transtulisse: at Speusippus apud Athen. L. XI. p. 506. F. Platonem perhibet ad Perdiccam ablegasse Euphraeum Oritem, unum e discipulis, qui regi persuaserit ἀπομερίσαι τινὰ χώραν Φιλίππου. διατρέφων δ' ἐνταῦθα δύνανται, ὡς ἀπέθανε Περδικκας, ἔξ ἐτοίμου τῆς δυνάμεως ὑπαρχούσης, ἐπέπεσε (Φίλιππος) τοῖς πράγμασι. Fuit proinde Philippus in Macedonia sub tempus mortis fraternalis, suaque in regione, quam Perdiccas precibus Platonis expugnatus condonarar, exercitum alebat. Enimvero, ut paucis defungar, haud inconcinne neque imprudenter superioribus Athenaeus adstruit, τοῦτο δ' εἶπερ οὕτως ἀληθείας ἔχει, θεὸς ἂν εἶδεν. WESS.

82. 73. Πτολεμαῖος ὁ Ἀλωρίτης] Modus, quo Ptolemaeus ille Alorites Alexandrum occidit, dignus erat recenseri: eum nos docet Athenaeus L. XIV. 7. Sub specie saltationis cuiusdam Macedo-

nicae, quae, ut puto, in armis fiebat, occisus est, et quidem, ut ait Trogus (L. VII. 5.) dolo matris Eurydices, cuius adulter erat, gener suus ex Euryone filia Ptolemaeus ille. Caeterum in eo, quod ait Diódorus, Perdicam cecidisse in praelio contra Illyrios, non concordat Trogus, qui eum per dolum matris Eurydices etiam occisum quoque asserit: nihil tamen obstat, quin ambo verum dixerint: nempe cecidit in praelii calore per sicarios a matre ad id immissos, vel eodem modo quo Urias Hettaeus in medio hostium derelictus. Caeterum Georgius Syncellus regnum Ptolemaei ponit undecim annis altius. PALM. Πτολεμαῖος ὁ Ἀλωρίτης] De eo supra L. XV. 71. WESS.

83. 82. Περίφοβοι καθειστήκεισαν] Sic praestabat. Mox auctor ipse c. 3. ἐν ἀπορία τῇ μεγίστῃ καθειστήκεισαν. Scio augmenti rationem in verbis huius generis negligi saepe, veluti παροικεωρήκεισαν L. XV. 62., προβεβήκεισαν L. XIX. 30., συνδεδραμύκεισαν eiusdem lib. c. 65., et κεκληρονόγηκεισαν in Appiani L. V. Bel. Civil. p. 1135. item πεποιήκεισαν p. 1160., tum προγεγράφεσαν p. 1164. Sed a scriptis libris ut abiremus, caussa non erat. WESS.

83. 87. Πανσαντας δέ τις etc.] Idem ille Pausanias, ut facto Amyntas concesserat, ex exsilio reversus Macedoniae regnum invaserat, eo tamen deiectus ab Iphicrate, Eurydices armis Atheniensium adiuvante. Docet id Aeschines Or. περὶ Παραπρ. p. 31. et Suidas in Κάρανος. WESS.

83. 91. Κατήγον ἐπὶ τὴν βασ. Ἀργαίων] Vid. ad L. XIV. 92. Hic constanter veteres libri Ἀργαίων vocitant, cumque illis Demosthen. Or. in Aristocrat. p. 422., Libanius Propempt. ad Iulian. p. 160. D. et Or. ad Theodos. p. 412. B. et Harpocrat. in Ἀργαῖος. Morellus Ἀργαίων κατάγειν Argeum petere aut appellere apud Libanium vertit, quasi mons esset Argaeus. Egrege profecto! WESS.

83. 5. Ἐξοπλισίας] Ἐξοπλισίας in ora Steph. Vid. ad L. XV. 79. WESS.

83. 7. Μιμησάμενος τὸν ἐν Τροία τῶν ἡρώων συνασπισμὸν] Ad. Turnebus Advers. L. VI. 21. Diodorum respexisse censet ad Homericum illud H. N. 131.

Ἀσπίς ἄθ' ἀσπίδ' ἐρείδε, κόρυς κόρον, ἀνέρα δ' ἀνήρ.
Φαῖνον δ' ἐπὶ κόμοι κόροντες λαμπροῖσι γάλοισι
Νενόντων ὡς πεκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.

Prorsus ex vero. Namque et Polybius L. XVII. 25., ubi inter se Romanorum legionem et Macedonicam phalangem contendit, eosdem versus excitat. Curtius satis culte L. III. 2., ab Homericum non longe deflectens: ipsi phalangem vocant peditum stabile agmen. VIR VIRO, ARMIS ARMA consorta sunt: ad nutum monentis intenti, signa sequi, ordines servare didicerunt. Plura Ezech. Spanhem. ad Iuliani Or. I. p. 231. WESS.

83. 17. Ἀφείς ἀτὴν αὐτόνομον] Vide mox c. 8. et inprimis Polyæn. L. IV. 2. 17. artes Philippi in Amphipoli libera declaranda optime expedientem. Athenienses maximo opere restitutam sibi Amphipolim desiderabant, cumque Philippi Macedonumque imperio libera esset, ut suam in potestatem rediret, moliti, etsi frustraneo conatu, multa sunt, quae ex Theopompi fragmento apud Suidam in Τί ἐστι τὸ ἐν τοῖς etc. peti possunt. WESS.

84. 34. Ὑποσπόνδους ἀφῆξε] Fuere hos inter Atheniensium aliqui, quos lenissime habitos, restitutis etiam amissis omnibus, liberos dimisit Philippus, amicitiam eius civitatis studiosissime quaerens. Vide Demosthenem Or. in Aristocrat. p. 422. WESS.

84. 38. Ὁκησαν — Κοινίδας] Repone Ὁκησαν, et pro Κοινίδας, Κορηνίδας. RHOD. Legendum Κορηνίδας ex Strabone. PALM. Ὁκησαν — Κορηνίδας] Reddidit auctori quod dederat ipse, quodque recurrit c. 8. sine menda; neque satis demirari possum, cur Basiliense horum librorum editionem adeo contentim viri docti habuerint, ut ne adire quidem atque inspicere sint dignati, haud raro tamen meliorem. Κορηνίδας, de quibus nos inferius, correxit ad Steph. quoque Berkelius. WESS.

84. 44. Ἐξ ὧν πέντε διαφωνοῦσιν] Interpres de v tamen inter haec discrepatur, quasi fuisset ἐξ ὧν περὶ τῶν πέντε διαφωνοῦσι, vel ὧν περὶ τῶν etc. G. Io. Vossius de Hist. Graec. L. I. p. 32. διαφωνοῦσιν hoc esse loco ait, extremam vocem edere, sive expirare atque intercidere. Sic sententia foret, ex quibus quinque interciderunt. Ea confirmatur a Photio Biblioth. Cod. CLXXVI. adfirmante ex Theopompi libris LVIII. iam olim quinque periisse, neque eos suo tempore reperiri. Fert eandem vocis usus, de quo nos abunde supra L. III. 41. Hoc obstat, quod librum LV. Stephan. in Καρῶνα, L. LVI. Athenaeus L. XIII. 9. p. 639., librumque denique LVII. idem ille Stephanus in Μεσοπέται ad testimonium advocarint: illi enim cum lectitarint, quomodo Nostri aetate eos periisse dicemus? Discordia de vero eorum auctore si quae intercesserit, ut Rhodomannus versione sua indicavit, res omnis in vado foret. Elige ergo et sequere, quod libet. Hoc equidem iure affirmare posse videor. Diodorum in Philippi rebus describendis Theopompi vestigia potissimum legisse. Id scriptoris fragmenta, suo quaeque loco excitanda, declarabunt. WESS. Nimirum, ut perspicue narrat Photius, non postremi quinque perierant.

84. 46. Κοίντων Γενούκιον] Λεύκιον nominat Livius. RHOD. Λεύκιον Γενούκιον] Ita praestat ex Livio, ut bene Rhodom., L. VII. 4. Adde Fastos Righii ad ann. cccxci. WESS.

84. 61. Βάρδυλις δ' ὁ τῶν Ἰλλυριῶν βασ.] Idem ille est, de quo Cicero de Offic. L. II. 11. Itaque propter aequabilem praedae partitionem et Bardylis Illyrius lutro, de quo est apud Theopompum, magnas opes habuit. Origo hominis fuit vilissima: ex carbonario enim regiam dignitatem inter Illyrios adeptus est,

teste Helladio Besantino in *Χρηστομαθεία* apud Photium Biblioth. p. 1579. *Βάρδης*, ait, *δέ τις Ἰλλυριῶν ἐστρατήγησεν, ἀνδρα- κεδῆς γεγονώς*. quibus gemina reperies in Libanii Or. XXVIII. p. 632. B., sed flagitiose corrupta, restituta tamen in integrum felicissima Henr. Valesii medicina ad Excerpt. Diodori Nostri p. 121. WESS.

85. 81. *Ἐξομμένως συνεστήσαντο τὸν κίνδυνον*] Etsi hoc minime damnem, suspicio tamen nasci poterit, *ὑπεστήσαντο* fuisse olim, idque mutatum ob praecedens *συνεστήσαντο μάχην*. Habes *Θαυμασιῶν ἀγῶνας ὑπεστήσαντο* L. XII. 61. Sed ea suspicio est, forsani iniusta. WESS.

85. 86. *Ταλαντεόμενος ἀεὶ ταῖς etc.*] Vid. not. in L. XI. 22. Auctor iterum Eclog. I. lib. XXXVII. *ταλαντεομένης ὡσπερ ἐπιτηδῆς παρὰ μέρος τῆς νίκης*. WESS.

85. 94. *Καὶ στήσας τρόπιον*] Atqui moris non erat Macedonici, ut victis de hostibus statueretur tropaeum: quare, si Pausaniae fides, nec Philippus neque Alexander usquam, etsi toties victores, tropaeum erexerunt. Adscribenda ex L. IX. 40. verba sunt: *Φίλιππος δὲ οὐκ ἀνέθηκε ὁ Ἀμύντων τρόπιον, οὔτε ἐνταῦθα, οὔτε ὀπίσθας μάχας ἄλλας βαρβάρους ἢ καὶ Ἑλληνας ἐνίκησεν. οὐ γάρ τι Μακεδόσιν ἰστίαναι τρόπαια ἦν νενομισμένον*. Haec sufficiunt: cetera, quae consuetudinis caussam et originem exponunt, indidem sumi poterunt. Et tamen non hoc tantum loco, sed et c. 87. et 89. tropaei Macedonici mentio occurrit: meminerunt praeterea alii, quos omnes absolvit, culpa in Pausaniam relata, Io. Freinshem. ad L. III. 12. 27. Curtii, sed eius opinionis non admodum certus, quod notata ad eisdem Curtii L. VII. 7. 14. planissime indicant. Enimvero quanto magis Pausaniae disputationem considero, in eam abeo sententiam, revera Macedonum in more non fuisse ob hostes fusos et fugatos tropaea ponere: historicos, quod in usu ceteris id esset Graecis, *ἀκέρως* esse locutos. WESS.

85. 5. *Ἀφρακτος δὲ ἄν*] Vide Plut. Dion. p. 961. A. et Iustin. L. XXI. 1. WESS.

85. 20. *Μεγίστην τῶν κατὰ τὴν Εὐρώπην δυναστειῶν Ἀναστειλάν* Vat. Basil. Reg. 2. Sed iustum est vulgatum. Vid. c. 1. WESS.

86. 21. *τὴν — λεγομένην ἀδάμαντι δεδέσθαι τυραννίδα*] Infra c. 71. *τὴν τε περιβόητον τυραννίδα καὶ δεδεμένην, ὡς ἔφρασαν, ἀδάμαντι*. Nimirum quod egregie fundatum et firmum putabant, id *adamante vinctum* perhibebant. Aeschines in Ctesiph. p. 65. *ἀλλὰ χαλκοῖς καὶ ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΟΙΣ τείχεσι τὴν χώραν ἡμῶν ἐτείχεσε*. Docent copiosius viri doctissimi Kuhn. et Perizon. ad Aelian. VI. 12. WESS.

86. 26. *Κηρισσόδον*] Sigonio dicitur *Cephisodorus*, quem ex Nostro et Dionysio T. II. p. 115. bene redarguit Sylburgius.

WESS. *Cephisodorus* vocat eum eodem Dionysio vol. V. p. 593. 10. R. marmor Arundelianum.

86. 28. *Ἄτον ὁ Ἰππαρόνον*] Rhodomannus *Hipparini* frater vertens alibi occupatum habuit animum. Ceterum res Dionis eundem hunc in annum Diodorus congressit, ut expeditionem, sequente susceptam, commodius eademque serie posset exsequi. Alioqui multo citius Dio ex Sicilia in Peloponnesum fuit deportatus; quod ne temere iecisse videar, libet in rem praesentem venire. Mortem obiit senior Dionysius Olymp. ciii. anno primo. Plato accessit in Siciliam sub annum eius Olymp. tertium: quarto ferme post philosophi adventum mense Dio in navem inponitur atque in Graeciam amandatur. Docet id Plato Epist. VII. p. 329. C. Ipse retinetur invitus in sequentis anni autumnum, aegreque inpetrat, ut dimittatur. Vid. Plut. Dion. p. 964. D. Fuit certe aestate anni 1. Olymp. civ. in Peloponneso, spectavitque solemnes ludos, ut Epist. II. p. 310. C. indicat. Circumvoluto deinde anno iterum Plato evocatur a tyranno, missa in hunc finem trireme, de qua Epist. III. p. 317. B. Diu necit Philosophus moras: tandem lteris Archytae, amicorum Tarentinorum, ipsiusque Dionis expugnatur, sicuti Epist. VII. p. 339. D. docet. Abit ergo sub annum 2. Olymp. civ., honestissimeque excipitur. Mox rixis exortis abitum adulta aestate molitur: inpedit tyrannus, aegreque Philosopho persuadet, ut eum annum in Sicilia moretur. Haec Plato Epist. VII. p. 345. 346. Oriuntur labentibus mensibus nova iurgia: philosophus contentius duriusque habetur; liberatur tandem, Archyta aliisque ex Italia philosophis, missoque in Siciliam Lamisco, deprecantibus, exeunte Olymp. civ. Sic ipse ibid. p. 350. et Plut. Dion. 966. B. Nam Diogenes Laert. L. III. 22. errorem excusare nullo potest modo. Ineunte Olymp. cv. Plato, nuper Syracusis redux, Dionem convenit in Peloponneso, cum ludi Olympici celebrarentur. Vide Epist. VII. p. 350. B. Tum Dio manum comparare, idque contentiore studio, ubi accepit uxorem Areten alii nuptum datam, filiumque sic educari, ut indulgendo turpissimis inbuatur cupiditatibus. Lentum tamen et spissum istud negotium, quod multorum annorum tyrannis magnarum opum putabatur et pauci ob eam caussam ad societatem periculi perducebantur. Tandem exeunte aestate anni iv. Olymp. cv. portu solvit, et luna deliquium patitur, teste Plut. Dion. p. 968. A. Volventibus dein dierum hebdomadibus Syracusae occupantur, et anno quidem viii. et xl. quam amissa fuerat libertas, auctore eodem p. 970. D. Quae quidem omnia in istum, quem innui, annum optime congruere, si quae de hoc lunae defectu commentatus est Seth. Calvisius, et initia senioris Dionysii ac xxxviii tyrannidis eius annos cum cura consideraveris, mecum ipse fatebere. Atque haec paullo copiosius persequi placuit, quod et Platonis et Dionis illae res negligentius habitae videantur. WESS. in Add.

86. 37. Καὶ Ναρσαίου] Pravam videtur. Hominis nomen integrus servavit Corn. Nepos Dion. c. 1. *Namque ille superior (Dionysius) Aristomachen, sororem Dionis habuit in matrimonio: ex qua duos filios, Hipparinum et NYSÆUM, procreavit.* Et ex Theopompi L. XL. Athen. Deipnos. L. X. 10., et Plut. princip. Timoleon., etsi nunc prave ibi Νησαίος. Vid. viros doctos ad Aelian. L. II. Var. Hist. c. 41. WESS.

86. 45. Συλλαβὸν ἐπὶ θανάτῳ] Xenoph. Ἄναβ. L. I. p. 205. ἔλαβοντο τῆς ζώνης τὸν Ὀρόντην ἐπὶ θανάτῳ. Athen. X. 10. ὡσπερ ἐπὶ θανάτῳ συνειλημμένος. Sic enim ibi legendum videtur. Lucian. D. Mort. XII. 3. καὶ συνειλημμενὸν ἐπὶ θανάτῳ. ubi huius loci Clarissim. L. Bos oblitus non est. WESS.

86. 49. Μεγακλῆν καὶ Χαρικλείδην] De Megacle res certa est. In *Chariclide*, etsi eundem mox iterum nominet, haereo. Credo equidem non alium atque eum esse, de quo Nepos in Dion. c. 5. *Postquam Corinthum pervenit Dion, et eodem per fugit HERACLIDES, ab eodem expulsus Dionysio, qui praefectus fuerat equitum.* Ipse auctor c. 16. *Ἡρακλείδην* vocat, sicuti et Plut. Dion. p. 972. D. Iusta itaque suspicio est, *ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΝ* librariorum errore in *ΧΑΡΙΚΛΕΙΔΗΝ* abiisse. Consentit Simson. Chron. ad ann. 3648. WESS.

86. 56. Καὶ φορηγῶδες δύο ναῦς] Sic iterum c. 9. At Plut. Dion. p. 968. D. *τοὺς δὲ στρατιώτας τοὺς Αἰωνὸς ἐξεδέξαντο στοργγγῆλαι δύο ναῦς, τρίτον δὲ πλοῖον οὐ μέγα, καὶ δύο τριακόντοροι πυρηκολούθουν,* paullo aliter. Demosthenes vero *πλοῖον στοργγγῆλαι καὶ στρατιώταις ὀλίγοις* Dionem ait tyrannide Dionysium deiecissee Or. adv. Leptin. p. 413., ubi schol. recte *φορηγῶν* interpretatur. Sequitur oratore m Synesius Serm. ad Paeon. p. 309. A. Nostro tamen consentaneus est Corn. Nep. Dion. c. 5. Porro in militum numero, quem Plutarchus dccc minore fuisse adfirmat, magnus est Aristotelis dissensus, *μετὰ τρισχιλίων ὀπλιῶν* Dionem in Siciliam tramisisse perhibentis Rhetor. ad Alex. c. 9. p. 181. Tanta saepe illustribus in factis inter decora scriptorum ingenia intercedit discordia. WESS.

86. 60. Χαρικλείδην δὲ ἀπέλιπε] Scripseris *Ἡρακλείδην*, loco pristina sanitas redibit. De priore dictum antea fuit: alterum firmat ipsemet auctor c. 16. Scio Plut. Dion. p. 972. D. in quibusdam cum Nostro discordare: certo tamen constat Heraclidem, cum Dion in Siciliam solveret, relictum fuisse in Peloponneso. Mox ἄσποντα κατόπιν bene reddit Interpretes paullo post adducturum. WESS.

86. 63. Ἀνδρομάχος ὁ Ταυρομενίτης] Laudat hominem Plut. Timol. p. 240. D. Quod vero Tauromenium condidisse dicitur, haud levem habere difficultatem videtur, de qua nos supra L. XIV. 59. WESS.

86. 66. Οἰκίσας] Falso pro οἰκίστας. RHOD.

87. 73. Καίσαρος ἀναστήσαντος τοὺς Ταυρομενίτας] Post Siculum bellum Caesar Octavianus Tauromenitanos, ob adversam ad eorum oppidum cladem apud Dion. Cassium L. XLIX. p. 450., alio traduxisse videtur, colonis Tauromeniana deductis. Nam coloniae iuribus deinceps fuisse testis etiam Plinius est N. Hist. L. III. 8. WESS.

87. 80. Ὅτε μὲν οἱ Θεβαῖοι — ὅτε δὲ οἱ Ἀθηναῖοι] Auxilii, quod Athenienses Euboeensibus maturatum submiserunt, meminuit Demosth. Olynth. I. p. 4., tum Or. in Androt. p. 386. et adv. Aristocrat. p. 431., id insuper docens, Thebanos victos abiisse atque ὑποσπόνδους. Inspice praeterea Ulpiani scholia et Aeschinē Or. in Ctesiphont. p. 65. WESS.

87. 95. Μανσόλου τοῦ Καρῶν δυνάστου] Belli socialis Mausolum facem et signiferum fuisse, Demosthen. significat princip. Or. de Rhod. Libert. Videntur tamen Byzantii, Rhodii et Chii iam ante se iunxisse, a Thebanorum duce Epaminonda in foedus accensi, quod superiore libro c. 79. indicatum est. WESS.

87. 4. Οἱ μὲν οὖν ἐπὶ τῶν ἄλλων νεῶν] Vide Corn. Nep. Chabr. c. 4. et Demosth. Or. in Leptin. p. 294. et de filio eius, iuvene ingeniosissime nequam, Athen. L. IV. p. 165. E. WESS.

87. 9. Μέγιστος τῆς Λυχνίδος — λίμνης] Sic et Scymnus Chius v. 429., ubi de Myriis:

Ἔχει δὲ λίμνην εὖ μάλ' ἢ χάρα τινα

Μεγάλην, παρ' αὐτοῖς τὴν Λυχνίδα λεγομένην.

In Polybii L. V. 108. *Λυχνίδα λίμνη.* Plura ad Strabon. L. VII. p. 503. Casaub. et Palmer. Graec. Antiq. L. I. 35. p. 205. WESS.

87. 16. Καὶ πολλὰς ἀφορμὰς δόντων εἰς πόλεμον etc.] Multa de hoc genere conduxit Priscaus in Paullinam I. ad Timoth. V. 14. Amphipolim Philippus aggressus est, *αὐτονομία* nuper concessa securam, pronam tamen in Athenienses, quos et legatis missis, ut quam citissime auxilio occurrerent urbemque occuparent, rogarat: sed lenta illic, ut saepe in populari statu, consilia. Demosthenem adi, et vere hunc in annum res Amphipolitanae coniectas agnosces, Olynth. I. p. 4. WESS.

88. 22. Τοὺς μὲν ἀλλοτριῶς — ἐργάδευσε] Et eos quidem inprimis, quorum opera urbe erat potitus. Sic certe Libanius T. I. p. 106. D. *Ἀμφιπολιτῶν τινὰς θεραπεύσας, ἐργεν Ἀμφιπολιν. ὡς δὲ ἦν δεσπότης, δι' αὐτὴν εἰληθε τὴν πόλιν, τοὺτους ἐξήλανε. πρὸς γὰρ τοὺς Πυθναίους οὐ δίστασεν ἀπὸ τῶν σπονδῶν τὰς σφαγὰς. ἀλλ' ἀνέμειξεν ἀμφοτέρω ταῖς αὐτοῦ τέχνησι.* Quorum postrema Philippum, quod interpretem fugit, iudicant inter ipsas libationes et iurisiurandi sollemnia Pydnaeorum plures obtruncasse. Docet ipse Liban. T. II. p. 698. B. et ad Demosthen. Olynth. I. p. 3. Scholiastes, de *Pydna* a Philippo intercepta adscribens plura, tum Aristides T. II. p. 227. WESS.

88. 32. *Διὰ τὸ πλῆθος τῶν ταύτην ἐνοικούντων*] Conf. Libanii Argum. ad Olynth. I. Olynthum Agatharchides de Rubr. Mar. p. 17. πόλιν μυριάδων vocat, et recte: florebat enim x millium numero, alebat equites mille, peregrinorum et conductiviorum x millia, praetereaque foedere sibi coniunctos habebat vicinos plerosque. Haec Demosthen. Or. de Leg. Fals. p. 257. et Olynth. III. p. 21. Non ergo sine ratione rex callidissimus hanc sibi urbem quovis modo adiungere connixus est. Dedit illi *Ἀθηναίων*, vicinum et controversum oppidum, τῶν *ταλαιπώρων Ὀλυνθίων δέλεαρ* apud Liban. T. I. p. 406. D. Promisit eidem *Potidaeam*, atque hoc benevolentiae colore Olynthios circumscripsit. Vid. Demosth. Philipp. II. p. 46. et Or. de Cherson. p. 62. Aristid. T. II. p. 224. WESS.

88. 39. *Καὶ φιλανθρώπως αὐτῇ προσεγγόμενος*] Hoc verum. Atheniensium tamen colonos durius habuit, eorumque bona diripuit, ni fallit Demosth., seu quis alius auctor Or. de Halon. p. 49. WESS.

88. 42. *τὴν δὲ Πύδναν ἐξανδραποδισάμενος* etc.] Videtur in his aliquid esse commissum. Docuit auctor, Philippum Olynthiis promississe Potidaeam, pro qua tamen Pydna illis datur. Praeterea Pydna iuris fuerat Macedonici, Atheniensium Potidaea. Illam sibi rex receperat, hanc Atheniensibus ereptam Olynthiis, ut ab Atheniensium eos societate alienaret, condonaverat. Sic Demosthen. Olynth. III. p. 12. et ex Theopompo Scholiastes. Scripseris τὴν δὲ *Ποτιδαίαν*, quemadmodum censuisse video Cel. Barbeyracium ad Histor. Foed. P. I. p. 211., aut potius τὴν δὲ πόλιν, bene se locum habebit. Quid? Gemist. Pletho non aliter legit: nam postquam de Potidaea occupata et dimisso Atheniensium praesidio ex Nostro commentatus erat, subiungit continuo: τὴν δὲ πόλιν ἐξανδραποδισάμενος καὶ κατασκήνας Ὀλυνθίοις τοῖς ἀστυγέτοισιν οὗσι γέμεσθαι καὶ τὰς κτήσεις εἰδέναι. apertissime confirmans suspicionem nostram. WESS.

88. 46. *Μετωνομάσε Φιλίππος*] Appian. Bel. Civil. I. IV. p. 1040. οἱ δὲ Φίλιπποι πόλις ἐστίν, ἢ Δάτος ὠνομάζετο πόλιν, καὶ Κορινθίους ἐπὶ πρὸ Δάτου, καὶ γὰρ ἡμῶν εἰσι περὶ τῶ λόφου γυμνάτων πολλὰ. Φίλιππος δὲ ὡς εὐφρῆς ἐπὶ Θούρας χαρίον ὠνόμασε τε καὶ ἀφ' ἐαυτοῦ Φιλίππος προσέπειν etc., satis opportune: quamquam de *Dati* titulo quod addit, non ita liquidum videtur. Nostro certe quidem si auscultes, *Κορινθίων* nomen urbs habebat, cum a Philippo instauraretur. *Datus* olim dicebatur, ut apud Herodot. IX. 74. Adde Harpoerat. in *Δάτος*, Zenobium Cent. III. 11. et Strabonem L. VII. p. 511. in *Κορινθίων* nomine Diodoro consentaneum, sed *Datum* non recte, si tamen ei rei ipsemet auctor, distinguentem. WESS.

88. 57. *Διὰ τοῦτου προετέλεστο πρόδοτας γενέσθαι*] Sic

bene. De largitionibus Philippi Graeciaeque proditoribus inferius c. 56. WESS.

88. 64. *Γάϊον Πόπλιον*] Mendose pro *Ποιτήλιον*. RHOD. *Γάϊον Ποιτήλιον*] Ausus sum *Poetelii* nomen ad hunc modum refingere, tum quod *Πετῆλιον* marginis Stephani non longe recederet, tum quod Pighius in Fast. ad ann. cccxchii., forsitan ex Granvellani scripto libro, id Diodoro tribuat, et Cospus id versione reddat. WESS.

89. 70. *Ναῦς — τετρακοσίας*] *Quingentas* Corn. Nep. Dion. c. 5. *Sed Dion fretus non tam suis copiis, quam odio tyranni, maximo animo, duabus onerariis navibus, quinquaginta annorum imperium, munitum QUINGENTIS longis navibus, decem equitum, centum peditum millibus, profectus oppugnatum.* Credo librarium peccato. Auctor enim iterum c. 71. et Plutarchus Dion. p. 963. E. cum Aeliano V. Hist. L. VI. 12. Dionysio cccc navis longas largiuntur. WESS.

89. 91. *ὑπὸ Μίνωος ἐκτίσθη*] Aliter L. IV. 79., ubi vide. WESS.

89. 95. *Ὀνομα Πάραλος*] *Σύναλος* hic Plutarcho Dion. p. 969., quam recte, non dixero. WESS.

89. 4. *Ἐπὶ δὲ Καμαριναίων καὶ Μαδινάων*] *Camarinæorum*, ad Dionem sese adiungentium commemorat Plutarchus; de *Madinaeis* nihil, quorum quidem nulla apud alios quoque, qui res Siculas attigerunt, mentio. Hinc Ph. Cluverius Sicil. Antiq. L. II. p. 357. *Nullum, inquit, alii cuiquam memoratum est oppidum Μάδινα.* Et, post *Camarinenses* quum idem Diodorus dicat *Dionem* assumisisse illos, qui in vulgatis eius exemplaribus leguntur *Μαδινάων* nullos alios hos fuisse iudico, quam *Μοτυκαίων*, id est, *Motyenses*. Pro quo vocabulo corruptum illud suppositum. Nisi forte suspicari libeat, vocabulum *Καμαριναίων* ab imperito atque oscitante exscriptore bis positum fuisse, unde postea alius alterum eorum discerpserit in καὶ *Μαδινάων*. Quo Catone, interea dum meliores libri certiora doceant, simus contenti. WESS.

90. 21. *Ἀπὸ τῆς ἀποστάσεως*] Placere hoc potest: neque inprobum tamen ἀπὸ τῆς ἀποστάσεως fuerit, si de proposito tyrannidis pessumdaendae intelligatur. Vide ad L. XV. 70. Ceterum Timocrates, qui Dionis uxorem, Dionysii sororem, in matrimonio habebat, urbi cum maxime praeerat apud Plat. Dion. p. 969. D. WESS.

90. 27. *Τοῖς παρατυχοῦσιν ὅπλοις συνεσκέασε*] Hoc rarius. Simplex simili potestate perfrequens Appiano, qui L. IV. Belli Civil. p. 985. εἰς ἀνθρακία ἐσκεύασε, *instruxit eum carbonarii habitu.* Et p. 989. καὶ τοὺς θεράποντας ἐς ἀπηρέτας σκεύασας. tum ibid. τοὺς θεράποντας ἐς στρατιώτας σκεύασαντες. iterum post pauca, καὶ ἐσκεύασεν (τοὺς θεράποντας) ἐς

ὀπλίτας. Conf. Iac. Gronov. ad Arrian. Exp. Alex. L. II. 6. WESS.

90. 41. Οὐκ ἔλαττους τῶν πεντακισμυρίων] Nimium videtur. Plut. ἦσαν δὲ πεντακισμυρίων οὐκ ἔλαττους, in Dion. p. 970. A. Idem quinque duntaxat et viginti Syracusanorum exsulium Dionii sese comites expeditionis addidisse refert p. 967. C. WESS.

90. 48. Μετημφιασμένης — τὴν ἑλευθερίαν] Convenit Strabonis L. XV. p. 1041. B. μεταμφιάσασθαι καὶ μεταθέσθαι τὴν διαίταν. Et Io. Chrysostomi de S. Pelag. T. II. p. 586. E. καὶ εἰσελθοῦσα μετημφιάσατο ἀφ' ἑαυτοῦσαν ἀντὶ φθορῆς, ἀθανάσιαν ἀντὶ θανάτου, respicientis divini illud viri in altera ad Corinth. c. V. 2. 3. WESS.

90. 55. Ἐγένετο δὲ etc. ὀλολυγμὸς πολλός] Iubilantium et rebus in laetis tripudiantium feminarum esse ὀλολυγμὸν et ὀλολυγμὴν et ὀλολύζειν, abunde ostensum a viris est eruditus Is. Casaubono in Theophrasti Charact. c. 21. Aristoph. Equit. v. 613. et Ezech. Spanhem. ad Hymn. Callim. in Del. v. 258. Paucis itaque defungar. Heliodorus Aeth. L. III. p. 136. ὀλολύξαν μὲν αἱ γυναῖκες, ἠλάλιζαν δὲ οἱ ἄνδρες. Nam male de ploratu interpres. Aeschylus VII. C. Theb. v. 273.

Κάμων ἀκούσας εὐγμάτων, ἔπειτα σὺ
Ὀλολυγμὸν ἱερὸν εὐμενῆ παιώνισον.
ubi docte Schol. et Iulianus Misop. p. 345. A. WESS.

90. 59. Πάντες δ' ἀπεδέχοντο μεζόνως ἢ κατ' ἄνθρωπον] Explicabit Plut. Dion. p. 970. E. ἀνῆα διὰ τῆς Ἀχραδινῆς, ἐκατέρωθεν παρὰ τὴν ὁδὸν τῶν Συρακουσίων ἱερῆα καὶ τραπέζας καὶ κρατῆρας ἰσάντων καὶ καθ' οὓς γένοιτο προχύταις τε βυλλῶντων καὶ προστροπομένων ὡσπερ θεὸν κατερχοίς. Qui quidem Diis eorumque signis honos cum exhiberetur olim, turpi quadam adulatione ad homines fuit translatus; quod egregie docetur ab Is. Casaubono ad Sueton. Calig. c. 13., quem consulere operae fuerit pretium. WESS.

91. 82. Τὰ τε περὶ τὰς φυλακὰς ἁθύνως ἔχοντας] Eadem Polyaeus Strat. L. V. 2. 7., sed verbis levi vitio maculatis. Editur αἱ μὲν ἐπεμψαν (πρὸς βεντάς) καὶ ἐπὶ χαρῆς ΕΞΕΧΥΣΑΝ τὰς φυλακὰς, ὡς ἦδη τυράννου τὴν ἀρχὴν ἀφέντος. Τα λέγε ΕΞΕΛΥΣΑΝ, ut sententia constet. WESS.

91. 95. Τῆς διατειχίον ἔσω μάχης οὐσης] Forte sic corrigendum: τῆς ἔσω διατειχίον μάχης. Haec Rhodomannus. At postea in not. Correct. et Addend. hinc me non satis expedit, inquit. Atque haud scio, an locus iste non mendum habeat. A quo non dissentio: certe placere vix potest ἐν σταδίῳ ὀλίγῳ δὲ διαστήματι. Ang. Cospus, qui XVI. hunc librum Latino sermone convertit, legisse aliter videtur; sic enim dat: cumque haud magnum loci spatium intercederet (quippe intra munitiones statim erat pugna) accurrat subito magna hostium vis in eum locum satis un-

gustum et vix stadii unius. Sed neque id satis arridet. Mallem πολλὴν ἐποίει φόνον ἐν σταδίῳ δὲ καὶ ὀλίγῳ διαστήματι etc., nisi consultus esset, fideliorum Codd. opem expectare. WESS.

91. 15. Ἐναπελείφθη μόνος τῷ πλήθει] Dubites utrum praeoptes, hoc an ἐναπελήφθη, quod Steph. expressit. Supra L. XV. 48. οἱ ἐναποληφθέντες τοῖς πτώμασιν conmode sedem tueri possunt: hic cum interprete prius eligo. WESS.

92. 19. Τοῖς πολεμίοις παρ' ὀλίγον ὑποχείριος ἐγένετο] Haec uberius apud Plut. Dion. p. 971. D. WESS.

92. 43. Ἐν τοσοῦτῳ δὲ τὸ λοιπὸν etc.] Negliguntur Dionis hae artes ab aliis, Dionysii tamen fraudes, quibus inter se Dion et Syracusani collidi coepti sunt, non praetereuntibus. Inspice Plut. Dion. p. 972. et Polyaeus L. V. 2. 8. WESS.

92. 57. Ναῦς μακρὰς πολλὰς ἔχοντες] Quae continuo sequuntur, praesentiam negandi vocis non ferunt: hinc eam induxi. WESS.

92. 63. Καὶ τῶν ταύτης ἀδελφῶν etc.] Addi debuerat Pitholaus, quippe consiliorum et caedis particeps. Xenophon Hellen. L. VI. p. 470., Plut. extr. Pelop. vita, Conon Narr. 50., Cicero de Offic. L. II. 7. et Ovid. Ib. v. 323. ordinem patrae necis exsequuntur. WESS.

93. 66. Μεγάλῃς ἐτόγγανον ἀποδοχῆς] Erant e senibus, qui Theben dignissimam censebant, cui templum conderetur, si Serino fides apud Io. Stob. Tit. VII. p. 91. Sed illa marito interfecto retinuit dominationem, adscito nomine tenus fratre Tisiphono, sicuti Xenophon et Conon testantur. WESS.

93. 70. Οἱ δ' Ἀλενάδαι καλούμενοι] Vid. L. XV. 61. Demosthenis Schol. omnia alia refert de Aleuadis, Philippumque contra eos, tyrannidis studiosos, a Thessalis fuisse auxilio arcessitum, ad Olynth. I. p. 8. et II. p. 14., errans, uti opinor. WESS.

93. 76. Κατεπολέμησε τοὺς τυράννους] Conf. huius libri c. 37. et Polyaeus Strat. L. IV. 2. 19. WESS.

93. 82. Τὸν παραλειφθέντα πόλεμον ἐπὶ τοῦ πατρὸς] Hinc apud Athen. L. VI. 4. Ἐφορος ἢ Δημόφιλος ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐν τῇ τριακοστῇ τῶν ἱστοριῶν περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ. Caussa enim cur dubitet, ea est, quod Ephorus belli huius historiam filio pertexendam reliquerit. Monuit etiam Io. Ionsius de Script. Hist. Phil. L. I. 9. 2., sed haesitans, utpote horum Diodori non recordatus. WESS.

93. 87. Ἐτη ἔνδεκα] Anni bene habebunt, si belli sacri initia in hunc annum referas eum Pausan. L. X. 2. Nostro tamen aliud placet principium c. 23. WESS.

93. 90. Καὶ κατέστροφεν εἰς τὴν κατάληψιν τοῦ ἱεροῦ] Eadem extremo L. XIV. WESS.

93. 92. Αἰῦλλος δ' ὁ Ἀθηναῖος etc.] Ἀνὴρ Ἀθηναῖος, οὗ τῶν παρημελημένων ἐν ἱστορίᾳ Αἰῦλλος, apud Plut. de Herod.

malign. p. 862. B. Est profecto celebre eius nomen, etsi saepe exscriptorum negligentia depravatum. Is. Casaubonum vide in Diogen. Laert. L. V. 76., ad Athen. L. IV. 14. et Maussac. ad Harpocrat. voc. *Ἀριστίων*. Scripsit historicum opus, cuius una pars ab inchoato Philomeli sacrilegio ad Perinthum Philippi armis occupatam decurrebat: altera usque ad Philippi exitum. Sic Noster c. 77. huius libri. Praeter id et aliud reliquisse censendus est, si de Demetrio Phalereo, ut bene suspicatur G. Io. Vossius de Hist. Graec. L. III. p. 360., quaedam sit commentatus apud Athen. L. XIII. 7. Quam quidem rem certam et claram Noster esse iubet L. XXI. Eclog. 5., ubi prave nunc *Διάλλος* legitur. Dicit ibi descripsisse illum τὰς κοινὰς πράξεις libris XXVI., unde conficiat haud iniuria, idem esse opus, quod a sacri belli initio Graeciae Siciliaeque res complexum fuerit usque in ultimos Agathoclis tyranni annos: hoc amplius, rectiorem videri scripturam, a Stephano vetustis e libris depromptam, qua Diylli illud opus libris XXVI. absolvitur. WESS.

93. 97. *Ἑλλήνων*] *Ἑλληνίης* dicitur in Dionys. Hal. Dinarch. p. 115., sed *Ἑλληνίης* in eiusdem Lysia p. 85., quod eius nomen praecipit Sylburgius, neque respuit Io. Meursius de Archont. L. IV. 7., quibus equidem refragari nolo. WESS.

93. 99. *Γναῖον Μαμέλιον ὑπεριώσω*] Hic *Μάλλιον*, et paullo ante *Ποπίλιον* scribe. RHOD. Coniectura non est Rhodomanni, sed ipsa veritas. Car. Sigon. praeterea *Ποπίλιον* suo ex Cod. adfert ad Livii L. VII. 12., quod restituo. *Manlium* dat Cospus, incertum ex vetusto libro an suspicione. Porro stadii hae Olympiade victorem Euseb. *Παῦρον Κυρηναῖον* perhibet. WESS.

93. 10. *Ἐπειτ' Ἀρπώνιον*] Hanc urbem Gab. Barrius L. V. de Ant. et Sit. Calab. p. 185. ed. Lugd. nunc *Quarquarium* dici affirmat, auctorem illi dans Diodorum, praeterea nihil. Mallet sinceram praestitisset scripturam et deinde situm inquisivisset. Equis enim *Arponio* patronus, Nostrum si seponas? Placet Ph. Cluverii coniectura, *Ἐπειτ' Ἰππώνιον* legentis L. IV. Ital. Antiq. p. 1291. Eam suadet et propinquitas, non longe a Terina, et urbis Vibonis celebritas. WESS.

93. 13. *Κατὰ γὰρ τὴν etc. οἱ δραπέται Βρεττίοι*] Vide P. Leopardum Emend. L. IV. 12. Opportune Strabo, quem is exci-tavit, L. VI. p. 392. *Βρεττίους γὰρ καλοῦσι τοὺς ἀποστάτας. ἀπέστησαν δ', ὡς φασί, ποιμαίνοντες αὐτοῖς (Λευκανοῖς) πρότερον, εἰδ' ὑπὸ ἀνάσεως ἐλευθεριάσαντες, ἠνίκά ἐπεστράτευσεν Δίων Διονυσίω, καὶ ἐτάραξεν ἅπαντας πρὸς ἅπαντας.* Firmat enim rem ipsam, et tempus Bruttiorum defectionis. Adde Ph. Cluver. Ital. Ant. Lib. IV. 15. Vide vero rerum humanarum vicissitudines. Iidem illi Bruttii, labentibus annis in non dissimile servitutis genus reciderunt, ob nimium Hannibalis altero Punico bello studium ad servilia ministeria Romanorum magistratibus praestanda

damnati apud Festum in *Brutiani* et Appian. fin. Hannibal. et alios. WESS.

94. 26. *Ἡρακλείδης δὲ ὁ καταλειμμένος etc.*] Supra c. 6. WESS.

94. 30. *Ναῦς μὲν μακρὰς εἴκοσι*] Plutarchus dat illi VII triremes et tres alias naves, plura de hominis consiliis et cum Dione simulate adspersens in Dion. p. 972. WESS.

94. 40. *Ἵστερον δ' ἀπολειφθέντος ὑπὸ τῶν πολεμίων*] Antea bis ostendimus positum *ληφθεῖς* pro *λειφθεῖς*. sed vereor ne hic vice versa sit *ἀπολειφθέντος* pro *ἀποληφθέντος*. STEPH. Recte Stephanus, cui Rhodomannus accedit. Idem vitium in his Io. Chrysostomi T. I. p. 345. B. de Imp. Valente, *ὅπου γε καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς εἰς κόμην τινὰ ἀπολειφθεῖς μετ' ὀλίγων στρατιωτῶν etc.* Ipse *ἀποληφθεῖς* reliquerat, sicuti ea, quae de imperatoris eius caede Zosim. L. IV. 24., declarant. Polyaen. L. V. 16. 5. *Παμμένης* — *ὑπὸ πλειόνων ἀποληφθεῖς*. ubi in scriptis idem est, ut saepe, peccatum. WESS.

94. 44. *Ἐαντὸν ἀπέσφαξεν*] Eadem Ephorus, insuper mortuo scriptione sua turpiter insultans. At Timonides, qui rebus gestis adfuerat, vivum in hostium potestatem venisse ac ludibrio fuisse, Speusippo perscripserat, referente Plut. Dion. p. 974., quem vide. Plutarchum sequitur Tzetzes, etsi solita iactantia in Timaeo, quem errans *Ἀνδροφόνον* vidit pro *Ἀνδρομάχον* vocat, ea se lectitasse videri velit Chil. X. 850. WESS.

94. 65. *Τοὺς ἀρίστους τῶν μισθοφόρων ἀπέλιπε etc.*] Filium etiam Apollocratem, de quo ad Aelian. V. Hist. L. II. 41. Iac. Perizon., teste Plut. Dion. p. 974., qui haec et quae continuo succedunt, copiosius exsequitur. WESS.

95. 81. *Πολὸν τῶν Συρακοσίων — ὑπερεβάλλοντο*] Maluissent *τοὺς Συρακοσίους*, ut ipsemet atque alii plerumque adsolent. Vid. ad c. 88. libri XV. WESS. V. Schaef. ad schol. Apoll. p. 304.

95. 2. *Νύμφιον τὸν Νεαπολίτην*] Videndus iterum est Plut. Dion. p. 976. A. WESS.

95. 5. *Ἐτέλει τὸν εἰς Συρακοῦσας πλοῦν*] Sic c. 68. *οὔτος μὲν οὖν κατὰ σπουδὴν ἐτέλει τὸν εἰς Ρήγιον πλοῦν*. Alii, brevitate studiosi, τὸν πλοῦν omittunt. Aristides T. III. p. 576. *ἰδοὺς δ' ἂν καὶ πρὶν εἰς Ἐλεφαντίνην τελέσαι*. Lucianus Hermot. c. 71. *αὐθημερὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ*, qui τὴν ὁδὸν intelligendam reliquit. WESS.

95. 17. *Καθωρισμένη περὶ τὴν Ἀρέθουσαν*] Interpres in *Arethusae portu*, maluissent propter fontem *Arethusam*. Meminit, fateor, *λιμένος Ἀρεθούσης* Procopius Belli Vandal. L. I. 14. sed nusquam Diodorus, neque ante Procopium alii. Fons spectabat eam insulae partem, quae in magnum portum vergit, docente Ph. Cluverio Sicil. Antiq. L. I. p. 166. et Iac. Bonano L. I. Syrac. Antiq. c. 1. 7. etc. WESS.

96. 32. *Τινῶν δ' ἐγκρατεῖς κατέστησαν*] Quatuor navium potiti sunt, si Plutarch. in Dion. p. 976. A. audis. WESS.

96. 37. *Ῥαθύμως εἶχον τὰ περὶ τὰς φυλακάς*] Alias ἔθυμειν τὰ περὶ τὰς φυλακάς. Itaque nihil moveo. Vid. L. II. 19. et L. III. 55. et huius lib. c. 12., ubi eadem. WESS.

96. 39. *Ἀναμαχέσασθαι καὶ ἀναλαβεῖν βουλόμενος τὴν ἤτταν*] Conf. ad L. XIII. 87. *Ἀναμαχέσασθαι* auctoritas atque aliorum adsuétude satis est munitum. Namque et L. XIV. 2. *ἀναμαχέσασθαι* δὲ τὸ περὶ τὸν βασιλεῦς γεγονὸς ἐλάττωμα et L. XVIII. 72. ὁ δὲ *Ἀντίγονος* — ἀνεμαχέσατο τὸ γεγονὸς ἐλάττωμα reperies. Nic. Damascenus Excerpt. p. 482. *διενοεῖτο — τὴν ἐκείνου ἤτταν ἀναμαχέσασθαι*. Polyb. L. I. 55. *σπουδάζων ἀναμαχέσασθαι τὴν γεγενημένην περιπέτειαν*. Liban. Basil. p. 133. D. *ἀναμαχέσασθαι* δὲ τὴν πληγὴν, οὐδὲ ὄναρ ἐπιβουλεύουσιν. Quae quidem ad verbi usum abunde erunt. WESS.

96. 49. *Ἐκ τῆς μέθης μεθύοντες*] Rhodomannus in not. suarum Addend. *pro μεθύοντες lego interim ἐγεροθέντες* quod probum foret, si Codd. patronos haberet. Ego vero non damno penitus vulgatum. Dixit Oppianus Halieut. V. 228. *ἐκ τ' ὀδυνῶν θῆρ ὀλοὸς μεθύη*. et S. Ioannes Apocal. c. XVII. 2. *καὶ ἐμεθύσθησαν — ἐκ τοῦ οἴνου τῆς πορνείας αὐτῆς*. tum *γυναῖκα μεθύουσσαν ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ἁγίων*, haud multa profecto varietatis dissimilitudine. WESS.

96. 73. *Ἐξαπέστειλαν ἑπαεῖς*] Operosius haec Plut. in Dion. p. 976. D. exponit. WESS.

96. 75. *Δοριάλωτον γινομένην*] Sic infra L. XVIII. 46. et in Excerpt. Vales. p. 301., Euripid. Troas. v. 517., Synesius Encom. Calvit. p. 84. D. sed *δοριάλωτον* de Insom. p. 148. C., et Demosthen. de Coron. p. 170., Aeschin. *περὶ Παράφο*. p. 32., Plut. T. II. p. 295. C.; quae scribendi discordia *δοριάλωτον* et *δοριάλωτον* quoque infestat. Vid. not. in L. XII. 83. WESS.

97. 82. *Καὶ διανύσας ὀξείως τὴν εἰς Συρακ.*] Quaedam rei gestae ordinem illustrantia negliguntur ab auctore, ex Plut. Dion. p. 977. C. petenda. De Hexapyris diximus alias. Tu vide Ph. Cluver. S. A. L. I. p. 145. WESS.

97. 14. *Τοὺς μὲν ἐχθροὺς ἅπαντας ἀπέλυσε τῶν ἐγκλημάτων*] Considera sis magnum viri animum et mirare clementissimam lenitatem, qua Heraclidem et alios tractavit, apud Plut. Dion. p. 979. A. WESS.

97. 21. *Κατὰ δὲ τὴν Ἑλλάδα etc.*] Suo haec tempore narrantur. Sociale enim bellum Archontibus Agathocle et Elpinice potissimum fuit administratum. Dionysius in Lysia p. 87. *ὄντος δὲ ὁ πόλεμος (ὁ συμμαχικός) πύπτει κατὰ Ἀγαθοκλέα καὶ Ἐλπινίκην ἄρχοντας*. WESS.

97. 29. *Ἰφικράτην καὶ Τιμόθεον*] Additi fuerunt Menestheo, cui belli eius curam Athenienses imposuerant. Corn. Nepos

Timoth. c. 3. *Fit Menestheus praetor, filius Iphicratis, gener Timothei, et, ut ad bellum proficiscatur, decernitur. Huic in consilium dantur duo usu sapientiaque praestantes, pater et so- cer, quod in his tanta erat auctoritas, ut magna spes esset, amissa posse recuperari. Idem docuerat Dionysius in Dinarch. p. 119., nisi orationem incuria quaedam corrupisset. Subveniamus scriptori optimo, suumque illi reddamus. Sic editur: εἶρηται γὰρ ἐπὶ τοῦ στρατηγῶ Τιμοθέου ζῶντος, κατὰ τὸν χρόνον τὸν τῆς μετὰ ΝΕΜΕΣΘΕΩΣ στρατηγίας, ἐφ' ἣ τὰς εὐθύνας ὑποσχῶν ἔαλω. Tu mecum ΜΕΝΕΣΘΕΩΣ refinge et felicem Sylburgii industriam ab vero longissime deflexisse, mirare. WESS.*

98. 49. *Ἐπιμαρτυρούμενος τοῖς στρατιώταις*] Etsi non oblitus sim Paullini ex Ep. ad Galat. V. 3. *μαρτύρομαι παντὶ ἀνθρώπῳ*, mallet τοὺς στρατιώτας. Illud enim diversum est. De re ipsa Corn. Nepos Timoth. c. 3. WESS.

98. 52. *Οἱ δ' Ἀθηναῖοι παροξυνθέντες*] Iterum Nepos c. 3. *Ob eam rem in crimen vocabantur (Iphicrates et Timotheus.) Populus acer, suspicax, mobilis, adversarius, invidus etiam potentiae, domum revocat, accusatur proditionis. Hoc iudicio damnatur Timotheus, lisque eius aestimatur centum talentis. Cui de centum talentis adsentitur Dinarchus Or. in Demosth. p. 92., sed levi vitio deturpatus: ἀλλ' ἑκατὸν τάλαντοις ἐτιμήσατε, ὅτι χρῆματ' αὐτὸς ἔφη παρὰ Χίων εἰληφέναι καὶ Ῥοδίων. Quid? ipse se Timotheus detulit et repetundarum accusavit? nugae; neque enim adeo famae et capitis sui prodigus fuit. Dederat orator ὅτι χρῆματ' αὐτὸν Ἀριστοφῶν ἔφη. Aristophon actor erat, criminatusque est, Timotheum et Iphicratem pecunia corruptos rei gerendae occasionem neglexisse. Docet Polyaeus Strateg. L. III. 9. 29., et clarissime omnium Dinarchus ipsemet Or. in Aristogiton. p. 110., ubi verba, ut ea explevi, repetit. Porro Iphicrates, quem Diodorus in capitis hac caussa damnatum fuisse significat, absolutus est, Polyaeus. dict. loc. et Corn. Nep. in Iphicrat. c. 3., cum Schotti nota, testificantibus. WESS.*

98. 58. *Ἀρταβάζον γὰρ ἀποστάντος*] Accusabor fortasse temeritatis, qui receptam scripturam mutare sustinuerim, nihil Plethonem et veteres libros, in quibus *Φαρνάβαζος*, reveritus. Caussam accipe. *Artabazum* appellant omnes, Demosthen. in Aristocrat. p. 428., Polyaeus. L. VII. 33., confundens tamen duos eiusdem nominis, auctor ipse c. 34. Eundem reperit suo in codice Ang. Cospus, restituendumque censuerunt viri doctissimi Simson. Chron. ad ann. 3649. et Barbeyrac. Hist. Foed. P. I. p. 216. Denique pertriturum librariis est, *Φαρνάβαζον* et *Ἀρτάβαζον*, quod exemplis antea patefecimus, scribendo permiscere. Quae tibi levia si videbuntur, *Φαρνάβαζον* retine. Mihi alia mens, consilium aliud. WESS.

98. 77. *Διαμένας ἔτη τρία*] Et hoc recepi Ang. Cospo

fideiussore. Accedit ipsemet auctor c. 7., cum de *sociali bello*, ὃς διέμεινεν ἔτη τριῖν; firmaturque rei ordine. Susceptum est bellum Cephisodoto Archonte, et gestum acriter cum Agathocles et Elpines Athenis praetores essent: sic Dionysius in *Lysia* p. 85. Non itaque ultra triennium propagatum est. WESS.

99. 78. Μάρκον Φάβιον] In *Fastis C. Fabium* adpellari, bene vidit Rhodomannus. Inspice *Livium* L. VII. 12. WESS. *Momnuit et Pighius* L. IV. p. 282.

99. 80. Καὶ διέμεινεν ἔτη ἑννέα] Maluissimè ἔτη δέκα scripsisset, quemadmodum inferius c. 60. Bellum paullo conflatum citius, docente *Pausan.* L. X. 2., continuatum est in continuis decem annos. Id praeter *Pausaniam* agnoscunt et palam continentur *Aeschines Or.* in *Ctesiph.* p. 74. et *Athenaeus* L. XIII. p. 560. B. WESS.

Ibid. Φιλόμηλος γὰρ ὁ Φωκεὺς] In *Polyaeno Φιλόμηδος*, quod *Bongarsii* monitu ad *Iustin.* L. VIII. 1. merito in postrema editione correctum est. *Plut. Timol.* p. 251. *Φιλόδημον* vocat, melius *Φιλόμηλον* T. II. p. 397. F. *Εὐμηλος* dicitur in schol. ad *Pindari Pythion.* Od. IV. 7., nec sine vitio tamen. WESS.

99. 89. Οἱ δὲ Φωκεῖς ἐπεργασάμενοι etc.] *Iustinus* aliter L. VIII. 1. *Lacedaemoniis crimini datum, quod arcem Thebanam induciarum tempore occupassent: Phocensibus, quod Boeotiam depopulati essent.* Sed verior caussa, quam *Diodorus* adfert. *Pausanias* quidem sibi non satis liquere ait L. X. 2., cur mulctam Amphictyones Phocensibus irrogarint, agri tamen *Cirrhacii*, de quo *Demosthen.* Or. de *Coron.* p. 165. *Aeschin.* in *Ctesiph.* p. 69. et *Strabo* L. IX. p. 641., a Phocensibus arati meminit, et mulctae eius nomine c. 15. eiusdem libri, ὅτε Φωκεῦσιν (Ἀμφικτύονες) ἐπεργασάμενοι τοῦ θεοῦ τὴν χώραν ἐπέβαλλον χρημάτων ζήμιαν. WESS.

99. 92. Οἱ μὲν Ἱερομημονες] De his civitatum ad Amphictyonicum consessum legatis *Aeschines Or.* in *Ctesiph.* p. 69., *Ulpianus* ad *Demosth.* de *Coron.* p. 165. et *Harpocration* in *Ἱερομημονες*. Alius erant generis, de quibus *Philosophus Polit.* L. VI. 8. WESS.

99. 12. Ἀφορμὰς ἔχειν ἀπέφαινε] Ita postulant manu exaratae schedae. *Pausan.* eadem in re L. X. 2. οὗτος οὖν ὁ Φιλόμηλος τὴν τε ἔκτισιν αὐτοῖς ἀδύνατον ἀπέφηνε τῶν χρημάτων. WESS.

99. 18. Ἀντὶς Φωκῆων] Non est de nihilo Φωκῆων, quod *Basileae* vulgarunt. Duplici enim modo *Homeri* II. B. 517. olim legebatur. Τὸ δὲ Φωκῆων, *Eustathius* ait p. 273. 41. διαφορεῖται κατὰ τοὺς παλαιούς, οἱ φασιν ὅτι ἐν τῇ Ἀριστοτέλους διχῶς φέρεται Φωκῆων διὰ διαφορῶν δηλαδὴ, καὶ Φωκῆων διὰ τοῦ ἡ. *Secutus* essem *Basil.*, si ceteri *Codd.* suppetias ivissent. WESS.

100. 36. Ἀκρωσίαι] Ἀκρωσίαι non malum foret. WESS.

Ibid. Ὁ δ' Ἀρχίδαμος ἀποδείξάμενος τὸν λόγον] Non ea

tantum ex caussa, quod res in publicum videretur utilis, sed ob privatum etiam lucrum, ni fallit *Theopompus*. Namque is in literas retulit, *Phocensium principes* et *Archidamum* et *Dinicham* eius uxorem, quo maritum perperelleret, ingentibus donis corrupis, apud *Pausan.* L. III. 10. Quid eos dico? non reges tantum, sed et *Ephori* senatoresque *Spartani* idem in crimen raptabantur, potissimum tamen a *Messenis*, eodem indice L. IV. 5. WESS.

100. 45. Τούς τε Θρακίδας καλουμένους τῶν Δελφῶν] De caede constat ex *Pausan.* L. III. 10. *Thracidae* vero unde dicantur, et an sine vitio, decernere non audeo: sunt enim nusquam mihi, quod quidem meminim, lecti. Videntur oraculi quidam administri fuisse, sive illi Φοῖβον Δελφοὶ θέραπες in *Ion.* *Euripidis* v. 94. WESS.

100. 50. Λοκροὶ μὲν οἱ πλησίον οἰκοῦντες] *Amphissenses* fortasse, quos LX ferme stadiorum intercapedo *Delphis* dissociabat apud *Aeschin.* in *Ctesiph.* p. 71. WESS.

100. 55. Ἐκ τε τῶν στηλῶν ἐξέκοψε] *Demosth.*, si tamen is auctor *Or.* in *Neaer.* p. 740. καὶ ἠνώγκασαν αὐτοῖς ἐκκόψαντας τὰ ἐλεγεία. et *Or.* in *Ebulid.* p. 714. καὶ τὸ ψήφισμα ἐκκόψαντες, ὃ ἐμοὶ ἐψηφίσαντο οἱ δημόται. utrobique tamen libri veteres ἐκολάφαντες, levi discrimine. Adde *Dion. Chrysostom.* Or. XXX. p. 335. D. WESS.

100. 63. Ἐψηφίσαντο βοηθεῖν τῷ μαντεῖω] Haud quidem iniuria *Boeoti*, si alias odii caussas insuper habuissent. Debebant ex iurisiurandi religione βοηθεῖν τῷ θεῷ καὶ χειρὶ, καὶ ποδί, καὶ πάσῃ δυνάμει. Sin secus, inprecanti sibi fuerant diras dirissimas, μήτε γῆν καρποῦς φέρειν, μήτε γυναῖκας τέκνα τίκτην γονεῦσιν ζοικῶτα, ἀλλὰ τέρατα — καὶ ἐξωλεῖς εἶναι καὶ αὐτοὺς, καὶ οἰκίας, καὶ τὸ γένος τὸ ἐκείνων, apud *Aeschin.* Or. in *Ctesiph.* p. 69. et *περὶ Παρταρ.* p. 43. WESS.

100. 67. Ἀναβιβάσας τοὺς μισθοὺς] Amat hoc genus auctor. Καὶ τὰς τιμὰς ἀναβιβάζοντες L. V. 10. Ἀναβιβάσας δὲ τοὺς στρατιωτικὸς μισθοὺς etc. in *Excerpt.* *Vales.* p. 266. WESS.

101. 83. Ἀτάφους ἴσπεσθαι τοὺς ἱεροσόλους] Vide *Illust.* *H. Grotium* de *Iur. Belli et Pac.* L. II. 19. 5. *Athenis* qui sacrum legerat, capite luebat et extra *Atticae* solum inhumabatur, *Xenoph. Hellen.* L. I. p. 351., par alibi poena, ut ex *Dion. Chrysostom.* Or. XXX. p. 336. A., et *Philone* *Iud.* apud *Euseb. Praep. Evang.* L. VIII. p. 392. D. cognosces. WESS.

101. 98. Αἰεὶ μάλιστα χρηστηριάζονται] Erant, uti eleganter *Clemens Alexandrinus* *Protrept.* p. 11. συνέμποροι τῆσδε τῆς γοητείας ΑἴΓΕΣ, αἱ ἐπὶ μαντικὴν ἠσκημένα. Dictum autem est, sicut ὅσι μαντεύεσθαι seu caesis porcis oraculum petere apud *Pausan.* L. VI. 2. p. 455. Namque eorum esse solet χρηστηριάζεσθαι, qui sciscitatum oracula veniunt. *Infra* L. XIX. 90. ἐν μὲν γὰρ Βραγχίδαϊς χρηστηριάζομενον αὐτοῦ, cum in

Branchidis oraculum consuleret. Etiam Strabo L. IX. p. 616. B. τοὺς δὲ Πελασγοὺς, μένοντος ἔτι τοῦ πολέμου, χρηστηριαζομένων ἀπελθεῖν. Et de Trophonii antro p. 634. C. καταβαίνει δ' αὐτὸς ὁ χρηστηριαζόμενος. tum L. XVI. p. 1105. B. καὶ ὁ χρηστηριαζόμενος ἦν τότε πολλὸς, καὶ τρέχων εἰς μὲν Δωδώνην. Contra ea χρηστηριάζειν oraculi praeses, aut, numine eius plena, vates perhibetur. Sic de Apolline Strabo L. IX. p. 646. B. καὶ ἔσωφρόνιζε τοῖς μὲν ΧΡΗΣΤΗΡΙΑΖΩΝ, καὶ τὰ μὲν ἐπιτάτων, τὰ δὲ ἀπαγορεύων. Mox vero Noster lege sancitum fuisse tradit, μηκέτι παρθένον ΧΡΗΣΤΗΡΙΑΖΕΙΝ. quam quidem, mala si fide oraculum redderet, παραχρηστηριάζειν ferebant, sicuti Dodonaei Iovis antistitam Pelasgi apud Strabon. L. IX. p. 616. C. Usum parili modo χρᾶν et χρήσασθαι distinguere, notum est. Itaque transeo. WESS.

101. 1. Ὅντος χάσματος ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ] Descripsit haec Schol. ad Aristophanis Plut. v. 9. De capris et caprario, cui nomen Coretae, quaedam Plut. de Orac. Defect. p. 433. D., sicuti de profundo terrae foramine, quod in oracula patebat, Iustin. L. XXIV. 16. WESS.

101. 3. Καὶ περὶ τοῦτο γενομένων] Rhodomannus νεομένων, satis eleganter. Solet tamen auctor vulgatum eo usu tenere, ut esse atque aliqua in re versari exprimat. Vid. not. in L. XI. 75. et XIV. 26. WESS.

101. 17. Καὶ νομισθῆναι τῆς Γῆς εἶναι τὸ χρῆστηριον] Oraculi possessio non eadem semper. Primas plerique omnes dant Terrae matri, Plut. de Pyth. Orac. p. 402. D. Aelian. Hist. Var. L. III. 1., quam propterea τὴν πρωτόμαντιν Γαίαν Aeschyl. princip. Eumenid. vocat: Telluri tamen socium adiungit Pausan. Neptunum, L. X. 5. p. 809.; sed Terra tandem iure suo concessit, idque universum Themidi transcripsit, illa vero Apollini, aut, si Aeschylum audire malueris, Phoebae, quae id tandem Apollini in solidum condonavit:

— δίδωσιν δ' ἢ γενέθλιον δόσον

Φοῖβῳ. τὲ Φοῖβης δ' ὄνομα ἔχει παρώνυμον.

Haec veteratoribus olim artes, ut indoctam plebeculam pasceret, et oraculi originem quam antiquissimam faceret. WESS.

102. 23. Προφήτιν τε μίαν πᾶσι καταστῆσαι γυναῖκα] Ita valuit primis et ultimis oraculi temporibus. At florentibus Graeciae rebus, et credula superstitione consultores Delphos compellente, duae fuerunt, quae et tertiam sibi vicariam, si sciscitantium frequentia expostularet, adseiscabant. Plutarchus de Orac. Defect. p. 414. B. ἐπεὶ δὲ τῷ θεῷ δόξαν οὕτως, ἥτε Ἑλλάς ἐδρόσθη πόλει, καὶ τὸ χωρίον ἀνθρώποις ἐπλήθνε, ΑΥΣΙΝ ἐχρῶντο ΠΡΟΦΗΤΙΣΙΝ ἐν μέρει καθιεμέναις, καὶ ΤΡΙΤΗ δ' ΕΦΕΛΡΟΣ ἦν ἀποδεδειγμένη νῦν δ' ἐστὶ μία ΠΡΟΦΗΤΙΣ, καὶ οὐκ ἐγκαλοῦμεν. Ἐξαρκεῖ γὰρ αὐτῇ τοῖς δεομένοις. Ceterum om-

nam prima fuisse perhibetur Phemonoῦ, de qua Clemens Strom. L. I. p. 383., quam quidem insecutae plerumque capiebantur ἔξ οὐκίας γεωργῶν πενήτων, quippe inpostorum artibus habiliores, apud Plut. de Pyth. Orac. p. 405. C. WESS.

102. 28. Ἀφ' ὧν αὐτὴν τρίποδα κληθῆναι] Athen. L. II. p. 38. B. τρίποδα δὲ τὴν ὑπόβασιν ἔχοντες, ΤΡΙΠΟΔΕΣ ἀνομάζοντο. Pythias eum insidebat, et ἐγκύμων τῆς δαιμονίου δυνάμεως, uti Longinus ait, oracula fundebat. Euripides Ion. v. 91.

Θάσσει δὲ γυνὴ τρίποδα ζάθειον

Δελφίς, αἰδέουσα Ἑλλήσι βοᾶς

Ἄς ἂν Ἀπόλλων κελადῆση.

Plura non addo. Vide Langbaen. in Longin. sect. XIII. p. 97., Davisium ad Max. Tyrium Diss. XIV. p. 547. et de tripode eiusque figura Ez. Spanhem. ad Callim. H. Del. v. 90. p. 384., Schottum Explicat. Apotheos. Homer. p. 80., denique de cortinis, ad exemplum Delphici tripodis dedicari solitis, Is. Casaubon. in Sueton. Aug. c. 52. WESS.

102. 43. Μηκέτι παρθένον χρηστηριάζειν] Consuetudinem respicit Aelianus de Animal. L. XI. 10. μάντις τε ἦν ἄρα ἀγαθὸς ὁ Ἄπις, οὐ καθέλων, μὰ Διὰ, κόρας, ἢ πρεσβυτέρως γυναικᾶς ἐπὶ τῶν τρίποδων. Et Plutarchus Num. p. 66. B. οὐ παρθένοι, γυναῖκες δὲ πεπυμέναι γάμων, ἔχουσι τὴν ἐπιμέλειαν, ignis videlicet, qui perpetuus Delphis et Athenis servabatur. Tametsi autem vetula esset, dabatur studiosissime opera, ut ἀγνὴ διὰ βίον καὶ καθαρεύουσα perseveraret, Plut. Orac. Defect. p. 435. D. Porro simili ex causa Arcades sacerdotem Hymniae Dianae, quae virgo esse debebat, nuptam mulierem esse iusserunt, ὁμιλίας ἀνδρῶν ἀποχρόντως ἔχουσαν, Pausan. L. VIII. 5. p. 609. Haud illi quidem imprudenter. Oves lupis committere, nemo prudens instituat. Et fieri tamen persaepe solet. WESS.

102. 46. Ὑπομνήματι τῆς παλαιᾶς προφήτιδος] Optime Reg. 1. Pythiae sollemnis hic titulus. Ἡ ἐν Δελφοῖς προφήτις, αἱ παλαιαὶ προφήτιδες, Noster L. XIV. 13. et hoc cap., Plut. T. II. p. 397., Iamblichus de Myster. Sect. III. 11. p. 73., alii. Vulgatum προφητείας loci sententiae tenebras obducebat. WESS.

102. 48. Ἡμεῖς δ' ἐπανάξομεν] Rhodomannus genuinum esse censuit ἐπανάξομεν, cui etsi obviam ire nolim, videndum tamen, possitne salvum esse, quod scripti Codd. prae se ferunt. Fac subintelligendum reliquisse auctorem τὸν λόγον, quid tandem ad plenam orationem magnopere desiderabitur? WESS.

102. 52. Ὅτι ταῦτά ἐστι τὰ πάτρια] Vir diligentissimus Ant. van Dale, cum hunc locum Dissert. I. de Oracul. p. 137. exscriptum dedisset, videri sibi defectum et lacerum significavit; neque iniuria, ut ego quidem arbitror. Minae, quas Pythiae ob responsum illud intentavit Philomelus, id illi gratum non accidisse, patefaciunt. Puto negandi particulam excidisse, rogantique vatem dixisse, non haec

esse patris moris. Imperat Philomelus, ut statim e tripode vaticinetur. Atqui non licebat id quovis tempore, sed statis diebus, et olim quidem solo mense, quem Bysium Delphi adpellabant, Callisthene et Anaxandride auctoribus in Quaest. Graec. Plutarchi p. 292. F., seriore tempestate ἡπᾶς ἐκάστου μηνός sive singulis mensibus semel, eodem teste Plut. de Pyth. Orac. p. 398. A. Opus praeterea multo erat ambitu, mactandaeque victimae, quae tum demum litabant, ubi toto corpore contremiscerent. Ἐάν γὰρ μὴ τοῦτο γένηται, τὸ μαντεῖον οὐ φασὶ γρηματίζειν, οὐδ' εἰσάγουσι τὴν Πυθίαν iterum Plutarch. de Orac. Def. p. 435. C. Horum aliquid si fuerit neglectum, iurene Pythias οὐκ εἶναι ταῦτα πάτρια dixerit? Mecum sentit in not. Addend. Rhodomannus, qui ταῦτά ἐστι παρὰ τὰ πάτρια, vel ὅτι ταῦτα οὐκ ἐστὶ τὰ πάτρια, se male testatum est. WESS.

102. 65. Ὑπερητόμενος] Ὑπερητώμενος Reg. I. Vid. ad L. IV. 77. p. 321. WESS.

103. 67. Τὰς τροφόμενας ἐν τῷ ἱερῷ] Forte eas respicit apud Euripidem cognominis fabulae v. 172. Ion:

Ἐὰ, Ἐὰ, τίς ὄδ' ὀρνίθων καινὸς προσέβα;

Μῶν ὑπὸ θρηγκῶς, εὐνάλας

Καρφρῶς θήσων τέκνοισ;

Sic lege. Nam καρφρῶς, quod sedem eam invasit, ineptum est, sicuti et ea, quae Burdelot. notavit ad Heliodor. p. 16. Melius praestantissimus, dum superabat, G. Arnaldus Lect. Graec. L. I. 11. p. 76. ex Hesychio in Καρφρῶλαι. Ion vero, ut ad eum redeam, hoc praeter cetera ministerii obibat, ut a donariis, ne ab avibus inquinarentur, eas arceret: unde

— — πτηνῶν τ' ἀγέλας,

Ἄβλάπτοισιν

Σέμν' ἀναθήματα, τόξοισιν ἑμοῖς

Φυγάδας θήσομεν.

vers. 106. inquit. WESS.

103. 81. Καὶ τὸν τε σταθμὸν καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀναθημάτων] Liqueat hinc, quod et aliunde constat, donariis singula pondera fuisse inscripta, eorumdemque numerum, quo quaeque loco in thesauris erant reposita, tabulis insertum. Rem illustrabit Herodotus L. I. 5. et monumentum inter Antiq. Asiat. Edm. Chishull. p. 69. etc. WESS.

103. 94. Γαῖον Μάρκιον etc.] Conf. Livium L. VII. 15. WESS.

103. 6. Περὶ τὰς Φαιδριάδας καλουμένας πέτρας] De Aesopo Suidas in Αἰσωπος et Φαιδριάς, perisse eum perhibent κατακορημισθέντα ἀπὸ τῶν Φαιδριάδων καλουμένων πετρῶν. quae eadem saxa. Plutarchus fabulatorem eum praecipitem ex rupe, cui Hyampriæ nomen erat, actum refert T. II. p. 557., insuper addens, Delphos, eum poenas Aesopo dedissent, sacrilegorum sup-

plcium ἐπὶ τὴν Ναυπλίαν ἀπὸ τῆς Ὑαμπελας transtulisse; quare suspicionem movit Ampl. G. Cupero Obs. L. IV. 4. petras illas communi nomine Phaedriadas fuisse vocatas, et eam quidem non absurdam, incertam tamen. Id constat, saxum illud, unde sacrilegos deiciebant, prope Delphorum urbem fuisse. Οὐ πᾶν πόλιν τῆς πόλεως εἶναι λέγεται ἡ πέτρα Lucian. Phal. I. 6., quorum si recordatus fuisset Iac. Palmer. Graec. Ant. L. VI. 11., citra dubium esse pronuntiasset, quod coniectando divinabat. WESS.

104. 26. Βοηθεῖν ἐγνωσαν Βοιωτοὶ καὶ Λοκροὶ etc.] Quotquot concilii Amphictyonici participes erant, iurisiurandi quadam religione opem hanc templo debebant. Populi erant XII, qui in concilium coibant: Thessali, Boeoti, Dores, Iones, Perrhaebi, Dolopes, Magnetes, Locri, Oetaei, Phthiotae, Malienses, Phocenses, in Aeschin. Or. περὶ Παράφο. 43. Aliter paullo Pausan. L. X. 8., aliterque Libanius T. II. p. 694. A. et Harpocration in Ἀμφικτυόνες, sed levi discrimine ac propterea nato, quod generaliore nomine nonnunquam alii contineantur, monente doctissimo Prideaux ad Marm. Oxon. p. 123. Pleraeque, ut Nostri catalogus innuit, gentes templo suppetias venerunt, cum Phocensibus ex Ionibus adessent Athenienses, atque ex Doribus Lacedaemonii: ceteri enim Dores, qui ad Pindum accolebant, Apollini auxilium haud negarunt. Mox Ἄγιοι Θεωῶντι sine copula verum est, uti apud Strabon. L. VIII. p. 561., Libanium, Harpocrat. dictis loc., Nostrum L. XV. 80. Bene ergo Cospus. WESS.

104. 30. Συνεμίχον Ἀθηναῖοι] Tabulas foederis recitavit Demosthen. Or. περὶ Παράφο. p. 211., conficitque Phocensibus et Atheniensibus mutuum fuisse φιλίαν, συμμαχίαν καὶ βοήθειαν. WESS.

104. 31. Καὶ τινες ἕτεροι] Tolle haec verba, quippe imprudenter ex praecedentibus repetita. WESS. Non versu 31. sed 32. verba eadem deleri iussit Wesselingus, quamvis typographus manum eius perperam reddiderit. REISK.

104. 40. Τὸν ὠρισμένον ἐκ τῶν νόμων καιρὸν] Suas sibi leges Amphictyonicum habebat concilium, quas Amphictyon aut certe Acrisius rogasse ferebatur: νόμους καταστησάμενος ἔξω τῶν ἰδίων, οὗς ἐκάστη πόλις εἶχε, τοὺς κοινούς ἄπισιν, οὗς κάλοῦσιν Ἀμφικτυονικοὺς Dionysius Halicarnasseus R. Ant. L. IV. p. 229. WESS.

104. 58. Καὶ σὺλῶν τὸ μαντεῖον] Conf. Pausan. L. X. 8. p. 817., Athen. L. XIII. p. 605. C., Polyacn. Strateg. L. V. 45. WESS.

105. 77. Περὶ λόφον Ἀργόλαι ὀνομαζόμενον] Collem Argolam alibi legerè non recordor. Etymologus et Suidas serpentes Ἀργόλας habent, sed fabulosos, quorum originem optime mihi explicasse videtur vir magnus et reconditae eruditionis S. Bochartus Hierozoic. P. II. Lib. IV. 2. p. 449. WESS.

105. 88. Θανάτω κολάζουσιν] Vide not. c. 25. WESS.
105. 95. Ἀνήγαγον] Positum est loco ἀπήγαγον, quod de captivis et in carcerem ac supplicium ductis multo tritius. Vid. Desid. Heraldus Advers. L. I. 11. Porro in ἐποίησε μεταθέσθαι τῆς — τιμωρίας praepositio subintelligenda: ceteroqui casus quartus fuisset ex usu magis. WESS. Appianus Bel. Civ. III. 29. τῆς γνώμης μετατίθεσθαι.
105. 10. Ἐαντὸν κατεκρήμνισε] Pugnato adverso ad urbem Neonem, qua de Iac. Palmer. Graec. Ant. L. VI. 11. praelio, victus Philomelus ex praerupto, in quod fugerat, saxo sese praecipitem dedit. Ὁ Φιλόμηλος ἔπιπτε τε ἑαυτὸν ἐν τῇ φογῇ κατὰ ἕψηλοῦ καὶ ἀποτόμου κρημνοῦ, καὶ ἀφίθησιν οὕτω τὴν ψυχὴν, Pausan. L. X. 2. p. 802. Meminit etiam Philo Iud., sed rupta petra deiectum fuisse sacrilegum, τὸν μὲν γὰρ (Φιλόμηλον) διὰ λόφου τραχέος καὶ λιθώδους, ρυγείσης τῆς πέτρας κατακρημνισθῆναι τε καὶ καταλευσθῆναι, apud Euseb. Praep. Evang. L. VIII. 14. p. 392. D. WESS.
105. 12. Ὀνόμαρχος] Philomeli frater, ut docetur inferius c. 62. WESS.
106. 17. Μεθώνην μὲν ἐκπολιορκήσας] Serius contigit, si non fallit ipsemet auctor c. 34. Methonen tamen ante Pagasas occupatam collocat Demosthen. Olynth. I. p. 4. WESS.
106. 18. Παγὰς δὲ χειρωσάμενος] Fuisse puto Παγασάς, quam urbem a Philippo armis domitam ac ditioni subditam ex Diodoro perhibet Gemist. Pletho. Nec dissentit Demosthenes Olynth. I. et II. p. 13. Pagae, quod quidem sciam, nullae hoc erant tractu. WESS.
106. 20. Ἄρξας ἔτη τεσσαράκοντα] Vid. not. in L. XIV. 96. Dio Chrysost. illis regibus Leuconem accenset, qui vitae moderato instituto aevum ultimam in senectutem extenderunt. Or. II. p. 35. D. Fuisse vero anno superiore superstitem, ex Demosthen. Or. in Leptin. p. 285., quam Archonte Callistrato recitatam ex Dionysio novimus, certa claraque res est: non item, Leuconem eundem esse, de quo Ovidius Ib. v. 311. De Spartaco in Dissert. de Bospori reg. p. 57. P. E. Souciet. WESS.
106. 23. Πρὸς Φαλίσκους] Adi Livium L. VII. 16. WESS.
106. 27. Ὑπὸ Ζακυνθίων τῶν μισθοφόρων] Nimis brevi sermone extremis viri praestantissimi gestis auctor defungitur. Copiosius Cor. Nepos Dion. c. 9. et Plut. Dion. p. 983. Callippus, qui Nepoti Callicrates, homo et callidus et ad fraudem acutus, sed sine ulla religione et fide, domo Atheniensis, in breve tempus Syracensis principatum obtinuit, dein eodem gladio, quo amicum Dionem confecerat, iugulatus, teste ibidem Plutarcho, et de Sera Num. Vind. p. 553. D., cui iunge Platonem Epist. VII. p. 334. et Athen. L. XI. p. 508. F. WESS.

106. 31. Ἐνδύμιον] Dionysius Epist. ad Amm. p. 121. ἐπὶ Θεωδύμιον τοῦ μετὰ Διότιμον ἄρξαντος. Sed melius, quod et Sylburg. advertit, in Dinarch. p. 115. WESS. Veram scripturam esse Θεωδύμιον vel Θεωδύμιον constat iam ex lapide Odericiano.
106. 32. Μάρκον Πόπλιον] Scribe Ποπίλιον. Rhod. Μάρκον Ποπίλιον] Reingo id nomen, tum quod exemplum praebet Cospus, haud multum a recto recedens, tum quod res sit aperta, atque inter Πόπλιον et Ποπίλιον non magnum discrimen. WESS.
106. 41. Πρὸς τὴν εἰρήνην ἕρξενον] Sequor meliores schedas. Aeschylus vii C. Theb. v. 21. καὶ τῶν μὲν ἐς τὸδ' ἡμᾶρ εἰ ῥέπει θεός. Diodorus L. XII. 9. τὸ μὲν πρῶτον ἕρξενον — τὸ πλεῖθος πρὸς τὴν ἀπόδοσιν. Et L. XIII. 53. οἱ μὲν ἐπιεικέστατοι τῶν Ἀθηναίων ἕρξενον — πρὸς τὴν εἰρήνην. WESS.
106. 43. Περιεβλήοντο] Ill. Scaliger et Vossius περιέβλεπαν, quod multo certe tritius est. WESS. in Add.
106. 53. Παρώξινε τηρεῖν τὴν ὑπόστασιν] Illustrat hoc genus Is. Casaubonius ad Polyb. L. I. p. 111. ed. Gron. WESS.
106. 64. Ὅν ἀνέθηκον — οἱ Ἀμφικτύονες] Colossam hunc reperire non memini. Habet Pausanias duo Apollinis signa, ab Amphictyonibus ex muletatio Phocensium aere dedicata L. X. 15. WESS.
107. 69. Διὰ τὸ τοὺς Ἀμφικτύονας etc.] Hic mendum esse non ab re suspiceris, cum syntaxis non constet. Aut enim aliquid desideratur, quod accusativo Ἀμφικτύονας respondens sententiam absolvat; aut aliquid mutandum. Quid ergo? Si τὸ post διὰ in γὰρ vertas hoc sensu: Nam cum propter Amphictyones, a mutilatione in templum nefarie deliquissent, et propterea novae obnoxii multae essent etc. Rhod. De mendo dubium esse non potest: medicina non admodum placet. Puto post τῶν Φωκίων, quod in sequente oratione idem repeteretur vocabulum, pauca excidisse, quae τὸν κολοπιτὸν ἀνατεθεικέναι, καὶ πάλιν τῶν Φωκίων εἰς τὸ ἱερόν etc., an alia fuerint, non temere decrevero. Id in confesso est, hoc vitii genere nihil esse frequentius. WESS.
107. 86. Θρόνιον μὲν ἐκπολιορκήσας] Gemist. Pletho, Θρόνιον μὲν τῆς Ὀποντιᾶς Λοκρίδος ἐκπολιορκήσας ἐξηρδραποδίωσας. Ἀμφιστεύς δὲ τῆς ἐτέρας Λοκρίδος καταπληξάμενος ἐπέταξεν ἐαυτῷ, errans in Thronii vero situ, qui in Locris Epinemidis, sicuti Amphissae in Ozolis. Vid. Iac. Palmer. Graec. Antiq. L. V. 2. et 5. WESS.
107. 93. Ἀρτάβαζος ἀποστάτης ὢν etc.] Vid. supr. c. 22. WESS.
107. 1. Οἱ δὲ Παμμένη στρατηγὸν ἐλόμενοι] Idem est, de quo Polyae. Strat. L. V. 16. et Frontin. L. II. 3. 3. cum nota Clariss. Oudendorpii. Nec diversum puto Pammenem in Plutarcho. Sympos. L. I. p. 618. D.; quae enim de eo praedicantur, in hominem optime congruunt, ob amores, et Philippi quidem, non bene audientem in Libanii Or. in Aeschin. p. 702. D. et T. I. p. 106. A., ubi Vol. II.

σι scripseris ἀλλ' ἔμενεν αὐτοῦ (Φίλιππος) Παμμένους ἐρώμενος καὶ νέος ἐραστής, hians antea ac defecta oratio decurret recto tramite. WESS.

107. 11. Περὶ πόλιν Ὀρνέας] Conf. L. XII. 81. WESS.

108. 20. Πλὴν Καρδίας] Cardianorum urbem, loco opportuno atque ipso in aditu Chersonesi positam, sibi retinuit, indignante Oratore Or. adv. Aristocrate. p. 432. et Or. extrema de Pac. p. 43. Ipsi Cardiani, cum tractus eius urbes Atheniensium colonosmitterent, eos excluderunt, λέγοντες ἰδίαν χώραν οἰκεῖν καὶ οὐκ Ἀθηναίων in Libanii Argum. Or. Demosthen. de Rebus in Cherson., ubi ductu Diopithis, patris Menandri poetae, colonos hos eam in regionem deductos ostendit. Ἦν μὲν γὰρ, inquit, Χερσόνησος, ἣ πρὸς Θράκη, τῶν Ἀθηναίων κτήμα ἀρχαίων. εἰς δὲ ταύτην ἀπέστειλαν κατὰ τοῦ Φιλίππου καιροῦς κληροδόχους ἑαυτῶν etc. De Cersoblepte Cotyis F., Atheniensium amico, idem Libanius T. II. p. 687. C. WESS.

108. 25. Ἐπιτα κατισγρόμενοι] Vid. Polyaen. L. IV. 2.

15. Μοχ ἔχοντας ἐν ἰμέτιον ἕκαστον offensionem esse non debet. S. Lucas A. A. c. 2. 6. ἤκουον εἰς ἕκαστος. tum πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν εἰς ἕκαστος; S. Paulus Ep. ad Philipp. c. 2. 4. μὴ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστος σκοπεῖτε. Ioseph. Prooem. sect. 11. Bel. Iud. καὶ εἰς ἡν ἕκαστος τύχην διενεμήθησαν. Sic enim Codd. scripti. Longinus περὶ Ὑψ. sect. ult. p. 240. ἕκαστος πρὸς τῆς ἑαυτοῦ ἠνδραποδισμένου. Placet et Latinis. Virgil. Aen. XII. 552. Pro se quisque riuunt. Vide N. Heinsium et P. Burman. ad Ovid. Metam. V. 212. WESS.

108. 30. Συνέβη τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγέντα etc.] Inflicti vulneris auctor Aster notissimus est ex Suida in Κόρανος, Ulpiano ad Olynth. III. p. 21., Luciano in primis de Conscrib. Histor. c. 38., quem tamen inconsiderantia aberrantem in viam reduxit Iac. Palmer. Exercit. p. 557. Ob eam vero debilitatem Demosthenes satis criminose Philippum τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένον, τὴν κλεῖν κατεργάτα, τὴν χεῖρα, τὸ σκέλος πεπηρωμένον, traducit et taxat Or. pro Coron. p. 146. At multo asperius et vehementius Libanius T. I. p. 107. D. καὶ μὴν καὶ τὸ σῆμα τοιοῦτος, οἷον ἂν τις ἰδὼν οἰωνίσαιτο. χολεύων, τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένος, πολλὰ τῶν μελῶν πεπηρωμένος. Talem enim describit, quem quis ut naturae ludibrium malique omnino occurrentem aversatur. Mutuatus est colorem ex Demosthenis illo loco, et altero Or. I. in Aristogit. p. 492. ὁ λοιμός. ὃν οἰωνίσαιτο ἂν τις μᾶλλον ἰδὼν, ἢ προσεπιεῖν βούλοιο. Morellus, interpres Libanii, antiquum obtinet. WESS.

108. 34. Πρὸς Ἀνκόφροντα τὸν Φερῶν τύραννον] Conf. ad c. 14. WESS.

108. 49. Μόλις] Μόλις Reg. uterque, frequenti confusione. Vid. T. Hemsterh. ad Luciani Iud. Vocal. c. 4. WESS.

109. 67. Καὶ τυχιῶς παραπλέοντος τοῦ Ἀθηναίου Χάρητος etc.] Haec non quadrant nec secum, nec cum anterioribus, nec cum sequentibus. Nam ex his verbis videtur causam occisionis Phocensium praesentiae navium Atheniensium tribuere: at contra est. Nam Athenienses rebus Phocensium favebant quam maxime: dixit enim supra, τοῖς δὲ Φοκεῦσι συνεμάχων Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι. et infra etiam hac eadem pagina, dum recenset eos, qui in auxilium Phocensium copias miserunt, ait: Ἀθηναῖοι δὲ πρὸς μὲν πεντακοσίους, ἰππεῖς δὲ τετρακοσίους. Tum etiam Pausanias nos docet, quomodo Onomarchus perierit, in Phoc. c. 2. Ὀνόμαρχος γὰρ φεύγων καὶ ἐπὶ θάλασσαν ἀφικόμενος ἐνταῦθα ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν κατηκοντίσθη τῶν οἰκείων. quod intelligo, non ut a suis proditus, sed in turba enatare conantium: et Philippus non ipsum Onomarchum, sed Onomarchi cadaver cruci suspensum affixit. Ita videtur deesse aliquid in Diodori textu inter Ὀνόμαρχος et τέλους δὲ τῶν Φωκέων, et est proculdubio imperfecta narratio et textus hiuleus. Sed apud Pausaniam pro κατηκοντίσθη lego κατεποντίσθη, quod multo melius. Nam quando hoc loco ait Diodorus Onomarchum in turba suorum enatare ad triremes Atheniensium conatum esse, quomodo ab iis, qui secum enatabant, et arma sua proiecerant, confixus fuisset iaculis? PALM. Aberrat, pace eius dictum sit, vir doctissimus a mente scriptoris, cuius oratio defecta non est. Erant sane Athenienses Phocensium amici et adiutores, et soli quidem ex universa Graecia hoc tempore, si verum dicit Demosthen. Or. περὶ Παραπρ. p. 267. Quare eorum cum forte classis praeternavigaret, pressi adverso praelio ad mare citi pergunt, nando, si possent, ad naves evasuri. Instante vero et urgente Philippo, conficiuntur conductitii milites iaculis, et inter eos Onomarchus, dux et signifer. Haec auctoris sententia, cui si tu opponas Pausaniam, nihil profecto promoveris: dissidet enim a Diodoro, cum Onomarchum a suis transfixum ait, quod in eiusmodi rebus haud praeter morem accidit. Ecce tibi, ne longius abeam, Philonem Iud. de Onomarcho apud Euseb. Praep. Evang. L. VIII. p. 392. D. τὸν δὲ (Ὀνόμαρχον) ἀφηνιάσαντος τοῦ κομίζοντος ἵππου καὶ μέχρι θάλασσης καταβάντος, ἐπιδραμόντος τοῦ πελάγους, εἰς ἀγανῆ βυθὸν αὐτῷ ζῶω καταδύναι. Nihil de praelio, de fuga, nihil de iaculis: sed ab equo excussis habenis ad mare delatum, exundantibusque fluctibus raptum, atque una cum equo in voraginem pessum ivisse. Putes eum quidem κατεποντίσθη, quae Palmerii suspicio in Pausania, stabilire; at secus habet. Aliud ille, Pausanias aliud sectatus est. Mitto nunc, Pausaniae patrocinio esse Diodorum huius libri c. 62., ubi Onomarchus κατακοπέεις ἐστάνρωθη. WESS.

109. 75. Τοῦς δ' ἄλλους ὡς ἱεροσύλους κατετόντισε] Ἐφῆκεν ἄλλοις Ἰχθῦσι διαφθορὰν Sophocles Aiac. v. 1316. Frequens olim supplicium, quo reos oneratis gravi pondere cervicibus in

flumen aut mare praecipitabant. *Όταν γάρ καταπόντου τινός, βάρους ἀπὸ τῶν τραγγήλων ἐχομένων* Schol. ad Aristoph. Equit. v. 1360. Sic Turnus novo lethi genere deiectus ad caput aquae Ferentinae, crate superne iniecta, saxisque ingestis mergitur, apud Livium L. I. 51. et in S. Matth. Evang. c. XVIII. 6. *Ἐνα κορμισθῆ μύλος ὀνικός ἐπὶ τὸν τραγγήλον αὐτοῦ καὶ καταποντισθῆ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης.* Notavit aliqua Potterus ad Lycophron. v. 239., sed melius Is. Casaubonus in Sueton. Aug. c. 67. Ceterum inter legitimas sacrilegorum poenas et καταποντισμὸς censebatur. Philo Ind. νόμον κειμένον, τὸν ἐροῦντων κατακορημίζεσθαι, ἢ καταποντοῦσθαι, ἢ καταπιμπασθαι dicto apud Euseb. loco, cui de ignis supplicio consentit Lucian. de Peregrini mort. 24. WESS.

109. 84. *Μανώωλος ὁ Καρίας δυνάστης ἐτελεύτησεν*] Decessisse Mausolum circa hoc tempus ex Demosth. Or. de Rhod. Liber. p. 117. quam Thessalo Archonte recitavit, conficias. Quod ergo extrema Or. de Pac. dicit, *ἔωμεν τὸν Κάρα τὰς νήσους κατὰ λαμβάνειν*, non hunc, sed Idrieum designat. Serius enim ea peroravit, Archonte Athenis Sosigene, uti ex Dionysii ad Amm. Epist. notum. WESS.

109. 88. *Διονυσίων ὄντων ἐπὶ θείαν βαδίζων ἀηροῖθῃ*] Memnon apud Phot. Biblioth. Cod. CCXXIV. p. 705. *Ἔνε μὲν γὰρ δημοσελῆ Φωσίων ὁ τύραννος.* Bacchanalia fuisse, ultima ostendit Chionis Epistola inter Graecan. p. 35., qua Platonī, certum sibi esse Bacchanalibus tyrannum adgredi, perscribit. Adde Justin. L. XVI. 5., qui quoque Satyrum illi sufficit. WESS.

109. 89. *Τὴν δὲ ἀρχὴν διαδέξαμενος ὁ υἱὸς Τιμόθεος*] Successit Timotheus, nec statim tamen. Clearcho enim interfecto Heraeclae tyrannidis curam cepessivit Satyrus, illius frater, Timothei patruus et tutor, homo immanis et crudelitate supra Clearchum, quem Diodorus neglexisse videtur, quod Timothei nomine Heraeclae praecesset. Timotheus ipse vir leni fuit animo, crudelitatemque exosus civibus sese probavit. Vid. Isocratis ad eum Epistol. p. 624. et Memnonem c. 3. et 4. WESS.

109. 92. *Καὶ μέχρι τοῦ Τιβέρεως*] Tangit Etruscum id bellum Livius L. VII. 17. WESS.

109. 97. *Ἰππαρίων τοῦ Διονυσίων καταπεδαντος*] Ementa τοῦ Αἰῶνος ex Plutareho in Dione p. 972. A. Repetitur est in nepote aynomen, ut amat fieri: nam Dion fuit Hipparini filius. PALM. Cave audias, tametsi viro doctissimo faveat Cospus. Dionis enim F. Hipparino locus hic esse non potest, qui, postquam in patriam rediit pater, cum a pristino victu, quem flagitiosissimum sectabatur, abduci nollet, se de superiore parte aedium deiecerat, atque ita interierat, auctore Nepote in Dion. c. 4. Conmodissimus vero Hipparino Dionysii F., Dionysii iunioris germano, quem ipsemet auctor huius libri c. 6., et Plato Epist. VIII. p. 357. C. memorant,

et quem Theopompus, occupata tyrannide, ebrium tradit confossum in Athen. L. X. 10. p. 436. A. Cogitasset vir praestantissimus, *πατρώαν δυναστείαν*, ut Noster ait, Hipparinum illum recuperasse, Eusebiumque in Chron. auctori consentire, et Dionis Hipparinum missum fecisset. Porro viam et modum, quibus ad Syracusanæ urbis dominationem grassatus est, persequitur Polyæn. Strat. L. V. 4. WESS.

110. 3. *Ἐπ' ἀρχοντος Ἀθην. Ἀριστοδήμου*] Haec praetore Atheniensis insulam Samum colonis suis descriperunt, Philochoro teste in Dionysii Dinarcho p. 118. Praeterea stadii victor Eusebio *Μικρίνας*, sicuti in Steph. margine, dicitur, levi vel nullo discrimine. Quid enim *σμάραγδος, μάραγδος, σμήρινθος, μήρωνθος, σμικρός, μικρός*, nisi dialecto, discrepant? WESS.

110. 13. *Ἀναίδην χορήμενος*] Vulgatum retineant, quibus placere poterit: mihi *ἀνείδην* Diodori videtur. Vitium peperit soni vicinia, etiam in his Musonii apud Io. Stob. Tit. CXVI. p. 595. *Ἰππος ἐσθίων μὲν καὶ πόντων καὶ ὀχέων ἀναίδην.* Et Eusebii H. E. Lib. VIII. 14. IX. 8., cuius loca, a Davisio occupata ad Max. Tyrium Diss. XXVIII. p. 604., non exscribo. Vide not. ad L. II. 59. WESS.

110. 20. *Καὶ Πειθόλαος*] In Plutarchi Erotico p. 768. F. et Cononis Narrat. L., sed ex Hoeschelii correctione, *Πυθόλαος*. Noster sibi congruit et constat c. 39., utiturque adstipulatore Aristotelis Rhet. L. III. 9. et 10. p. 132. 134. WESS.

110. 34. *Παρά τὸν Κηφισσοῦν*] Quae hic in nobilissimi fluvii nomine scribendo discordia, ea apud Pausaniam aliosque perfræquens. Eum adi L. X. 8. p. 817. et c. 33. p. 883. Praestat tamen *Κηφισσοῦς*, locupletium auctoritate munitior apud Eustath. in Iliad. B. p. 275. De militum numero, qui vel ceciderint vel victorum venerint in potestatem, nihil decerno. Litem diiudicabunt fideiiores membranae. WESS.

110. 45. *Τὰ κατὰ τὴν Θετταλίαν καταστήσας*] Universam φρονουαῖς καὶ τετραδαρχίας κατεληφώς Aristides inquit T. II. p. 229., secutus Demosthenem Philipp. III. p. 68. *ὄχι τὰς πόλεις καὶ τὰς πολιτείας αὐτῶν (Θετταλῶν Φίλιππος) παρήρηται, καὶ τετραδαρχίας κατέστησε παρ' αὐτοῖς, ἵνα μὴ μόνον κατὰ πόλεις, ἀλλὰ καὶ κατὰ ἔθνη δουλεύσωσιν.* Quae ex Theopompo illustrat in *Τετραραρχία* Harpocration. WESS.

111. 52. *Ἐπικνημιδίους*] Sic plerique adpellant a Cnemide monte: *Ἐπικνημιδίους* tamen Pausanias L. X. 1. cum accuratissimi Sylburgii nota. WESS.

111. 53. *Τὴν ὀνομαζομένην Ἀρόξαν*] Praestat *Ναρόξαν*, et post pauca *Ναρκυαλον*. Vidit errorem et correxit Celeb. Iac. Gronovius ad Stephani *Νάροξ*. Confer not. in L. XIV. 82. WESS.

111. 57. *Ἀβας*] Haud aliter inferius c. 59., aliis *Ἀβαι*: Sylburg. adi ad Pausan. L. IV. 32. p. 360. et P. Leopardum L. VI. Emend. c. 22. WESS.

111. 65. *Περὶ τῶν νόσων φθινώδει*] Eadem de Phayllo Pausanias L. X. 2. p. 803. At Philo Iud. duplicem de interitu eius famam fuisse significat in Euseb. Praep. Evang. L. VIII. p. 392. D. *Φάυλλον δὲ φθινώδει νόσῳ, διττὸς γὰρ ὁ περὶ αὐτοῦ λόγος, συντακτικῶς, ἢ ἐν τῷ ἐν Ἀββαίς ἱερῷ συνεμπρησθέντα ἀπολέσθαι.* qui quidem rumor diditus in vulgus videtur, quod sacrilegorum plures Abis in Apollinis templo deslagrarint, de quibus c. 59. WESS.

111. 68. *Φάλαικον, τὸν Ὀνομάρχου υἱὸν*] Pausanias L. X. 2. filium Phaylli facit, quod Diodoro contrarium non erit, si de adoptione cogites. Latet eius, aut certe Phaylli, nomen in his Libanii T. I. p. 451. D. *ἠγήρηκε Φωκίας (Philippus) Ὀνομάρχου δὲ μέλειν. Φατάλω μέλειν.* quod enim editur exscriptumque vides, οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. WESS.

111. 82. *Οἱ δὲ Μεγαλοπολιταὶ παροξυνθέντες*] Miserunt etiam legatos Athenas, opem rogaturos: qua occasione Demosthenes Orat. *ὑπὲρ τῶν Μεγαλοπολιτῶν* civibus suis suasit, ne Megalopolitas opprimi paterentur: persuasisse tamen non videtur. Inter auxilia certe quidem Athenienses non recensentur. De tempore sumpti belli non discordat Pausan. L. VIII. 27. p. 656. WESS.

112. 7. *Καὶ πόλιν Ἐλισσοῦντα etc.*] Semper Pausaniae haec urbs *Ἐλισσῶν*, quamquam fluvium, unde oppido nomen, semel *Ἐλισσοῦντα* vocat, improbante Sylburgio. Vid. L. VIII. 3. 27. 29. 30. Eius et Plethonis exemplo vocem spiritu asperiorum esse iussi. WESS.

112. 11. *Περὶ Τέλφουσαν*] Haud aliter Ethnicographus in *Τέλφουσα*. At Pausanias *Θέλπουσαν* vocare solet. Vide Sylburg. ad L. VIII. 24. p. 645. et Holsten. in Stephanum. WESS.

112. 28. *Θεσσαύλον*] Dionysio *Θεσσαλός* et multo deterius *Θέλος* T. II. p. 117. et 121. Sed vide ad eius Dinarch. p. 115. Sylburg., et de consulibus Romanis Livium L. VII. 18. WESS.

112. 32. *Ἡρακαλοῦντες εἰσενπορῆσαι etc.*] Pletho *προσπορῆσαι* habet, incertum an ex Diodoro. Mutat enim multa. Praeferrem, si quid novandum, *εἰσπορῆσαι*, quod hoc usu non sprevit Isoocrates Or. ad Philipp. p. 156. Sed vide not. in L. II. 31. Mox *δωρεάν* cur proscribatur, praegnans non est ratio. Auctor inducendum negat L. XVIII. 58. *ὅτι πενταζόσια μὲν τάλαντα διδώσιν αὐτῷ δωρεάν οἱ βασιλεῖς.* Et L. XX. 95. *καὶ δωρεάν ἔδωκαν ἀργυρίου τάλαντα πέντε.* Athenaeus L. IV. 1. *ἔδόθησαν γύμνασι ἀργυρεῖ ἐκάστοι μία δωρεάν.* Sic enim optime Casaubonus. WESS.

112. 35. *Δωρεάν*] *Δωρεάν* ante ἀργυρίου nothum videtur. Rhod.

112. 54. *Διὰ τε τὴν ἀργίαν etc.*] Aegyptii, qua erant dicitate, regem Ochum, τὸ νωθὲς αὐτοῦ τῆς γνώμης διαβάλλοντες, adpellabant ὄνον *asinum* apud Aelian. Hist. Var. L. IV. 8. cum nota Perizonii. Rex ipse prima expeditione non tantum victus

ablit, ἀλλὰ καὶ καταγελασθεὶς καὶ δόξας οὔτε βασιλεύειν οὔτε στρατηγεῖν ἄξιος εἶναι, auctore Isocrate Orat. ad Philipp. p. 149. WESS.

113. 59. *Ἐκρινε πολεμεῖν τοὺς ἀρεστ.*] Adscripserat Scalliger *ἐκρ. καταπολεμεῖν, aut ἐκρ. πολεμ. πρὸς τοὺς.* Neutro opus est. Saepissime Diodorus hoc loquendi genere usus est. WESS. in Add.

113. 68. *Ἦρξάτο Φοίνικας πολεμεῖν*] Sic c. 42. *συνελθόντες ἐπολέμουν τοὺς Φοίνικας.* Et paullo ante, *ἔκρινε πολεμεῖν τοὺς ἀφειστηκότας.* Plura ad L. IV. 61. WESS.

113. 71. *Τρεῖς γὰρ εἰσιν ἐν αὐτῇ πόλεις*] De Tripoli hac Scylax Periplus p. 99. *αὐτῆ ἐστὶν Ἀράδου καὶ Τύρου, καὶ Σιδῶνος ἐν τῷ αὐτῷ τρεῖς πόλεις, καὶ περιβολὸν ἐκάστη τοῦ τείχους ἴδιον εἶχεν.* bene ad Diodori descriptionem. Iunge Strabon. L. XVI. p. 1094. et H. Norisium Diss. II. 4. de Epoch. Syromaced. WESS.

113. 78. *Κατὰ τὰς τῶν πραγμάτων ἐπιταγὰς etc.*] Hoc reliquerat auctor. *Προσταγμάτων* vocabulum extudit brevior scriptura, quae *πράττειν* et *προσάττειν* saepissime permiscuit. Adi not. in L. I. 2. et L. III. 53. WESS.

113. 83. *Πρὸς τὸν Αἰγ. βασιλεῦ Νεκτανεβῶ*] De eo scripsit L. XV. 62. WESS.

113. 93. *Τὸν μὲν βασιλικὴν παράδεισον etc.*] Habet *τριπαράδεισον τῆς ἄνω Συρίας* L. XVIII. 36. Sed fortasse alium. Hunc in ipsa Sidoniorum urbe, quod Barn. Brissonio in cogitationem venit, Paradisum fuisse, non liquet. Eum tamen adi L. I. 78. de Regn. Pers. WESS.

113. 6. *Ἐν ὅσῳ δ' οὗτος — ἐβάδιζεν, Βέλεσος ὁ τῆς etc.*] Bene sit scribis Codd. Reg., qui Syriae huic satrapae suum nomen haud inviderunt. Id requiri ad sententiam, ordo verborum patefacit, esse vero barbaricum, *Belesys*, Sardanapali adversarius, ostendit L. II. 24. H. Stephanus a vero non multum abfuit. *Melius οὗτος*, inquit not. Correct. et *Βασιλεὺς cum maiuscula litera, utpote nomen proprium, interpunctione posita post ἐβάδιζεν, non post Βασιλεὺς.* WESS.

113. 9. *Μέντωρ δ' ὁ τῆς Σιδῶνος βασιλεὺς*] Hic enormis transpositio seu inversio facta est, qua Tennes Sidonius in Mentorem Rhodium, et vicissim Mentor in Tennem transformatur. Restitue igitur suum utrique locum, Tenne primum, Mentori secundum, *Τέννης δ' ὁ τῆς Σιδῶνος.* Et στρατηγὸς *Μέντωρ ὁ Ρόδιος.* Rhod. *Τέννης δ' ὁ τῆς Σιδ. βασιλεὺς*] Recte Rhodomanius, quem mirarer confusionem tolerare potuisse, nisi Stephani *ἐκδοσιν* pressius sequi constituisset. Stephanus excusari vix potest, cum Cospus errorem vitarit, et Basileae verum fuerint amplexi. Constat praeterea Mentorem fuisse Rhodium, non Tennem. WESS.

114. 18. *Πόλεις ἦσαν — ἐννέα*] Annumerat eas Io. Meursius de Cypro L. II. 7., sed, quod alias commonstrabitur, pravo catalogo. De Cypro Mela L. II. 7. *ingens, ut quae aliquando no-*

ven regna ceperit; atque ex eo Plinius V. 31. Quod statim succedit τὰ προσκυρόντα per quidem rarum est. Alias τὰ προσκυρόντα dicere adsuerit. WESS.

114. 19. Ὑπῆρχε κτεταγμένα μικρὰ πολιόμενα] Ὑπῆρχον Basil. Vat. Reg. 2. non male. Vid. ad L. V. 8. WESS.

114. 27. Ἡδὸς τὸν Ἰδοίαν] Esse legendum Ἰδοίαν, ut posui in contextu, non Γαίαν, nec Ἀρσίαν, quas diversas lectiones in margine adnotavi, ex Arriano probari potest, cuius verba sunt L. I. 24. τῆς δὲ Καρίας ξυμπύσης σατραπιέων ἔταξεν Ἀδαν, θυγατέρα μὲν Ἐκατόμνω, γυναικα δὲ Ἰδοίως ὅς καὶ ἀδελφὸς αὐτῆ ὄν, κατὰ νόμον τῶν Καρῶν ξυγγῆται καὶ ὁ μὲν Ἰδοίως τελευτῶν ταύτῃ ἐπέταξε τὰ πράγματα, νεομισμένον etc. Diodorus autem p. 546. loquens de eodem, eadem scribit: haec videlicet, κατὰ δὲ τὴν Καρίαν Ἰδοίως ὁ δυνάστης τῶν Καρῶν ἐτελεύτησεν, ἄρξας ἔτη ἑπτὰ τὴν δὲ ἀρχὴν διαδέξαμένη Ἀδα ἢ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ ἐδυνάστευσεν ἔτη τέσσαρα. STEPH. Cosp. membranae verum dynastae nomen praetulerunt. Successit is Artemisiae sorori hoc ipso anno, uti c. 45. proditum ab auctore est, valebatque praeter ceteros opibus et adparatu, nec fidum tamen Persae fore, nisi segnis et rerum suarum ignarus fuerit, suspicatur Isocrates Or. ad Philipp. p. 149. WESS.

114. 34. Φωκίονα τὸν Ἀθην. καὶ Ἐθαγόραν] Cave hoc accipias de Euagora, de quo Isocrates orationem scripsit: supra enim p. 482. (Lib. XV. c. 47.) narravit eius mortem. Hic fuit eius filius, qui fratre Protagora pulso regnavit, et a Persis Protagora restituto, satrapiam in Asia accepit. Sed aliud est, quod me torsit in hoc loco. Nam Diodoro Plutarchus non concordat, qui ex proposito vitam Phocionis scripsit, quomodo tacuit de illo celebri ducatu et de ea Salaminae obsidione? Id certe mihi mirum videbatur. Sed curiosius perlecta Phocionis vita apud Plutarchum animadverti eum auctorem Phocionis mores tantum exprimere voluisse, sed de eius rebus gestis ieiune admodum et stricte disseruisse. Nam cum dicat de eo, ὅτι πέντε καὶ τεσσαράκοντα στρατηγίας ἔλαβεν, vix de una aut altera mentionem facit, et cum curiose eius dicta aliquid acuminis habentia notaverit, de eius expeditionibus tacet. Ergo non potest absolvi Plutarchus, quin supine et negligenter eius viri vitam scripserit, nec est dubitandum de fide Diodori, quin eum ipsum Phocionem, de quo Plutarchus scripsit, putemus fuisse in obsidione Salaminae ducem Atheniensium, qui Euagorae auxiliabantur. PALM. Offenderunt ad Phocionem et Evagoram hunc, etsi nulla caussa, viri docti. Lambinus eraso Phocioni Chabriam substituebat, quem certum est, nusquam hoc tempore inter vivos fuisse, meritoque adeo censoriam Bosii notam conmeruit ad Corn. Nepot. Chab. c. 2. Wolfio in mentem venerat, Evagoram eum ipsum esse, qui Artaxerxe Mnemone Cypri possessionem capessivit, cuiusque vitam Isocrates eleganti commentario delineavit.

Illi nos satisfacimus ad L. XV. 47. Melius Palmerius et Io. Meursius Cypri L. II. 12. instituerunt. WESS.

114. 46. Συνέθεον ἐθελοντὶ] Si ἐθελονταὶ aut ἐθελοντῆν, quo modo Polyb. L. VIII. 11. et L. IX. 22. vetustis e libris produxisset Stephanus, ferri posset. Nunc nihil moveri, satius fuerit. Vid. ad L. I. 67. WESS.

114. 54. Ὁ δὲ τῆς Σιδῶνος δυνάστης Μέντωρ] Pro δυνάστης refice στρατηγός. RHOD. Ὁ δὲ τῆς Σιδῶνος δυνάστης Τέννης] Ea quidem vis est. Quanto melius Venet. et Reg. 2. liber? Tennes consilia Sidonis profundae architectatum fuisse, eaque cum Mentore deinde communicasse, confirmant sequentia. Ipse a rege desciverat, non Mentor, homo Graecae originis et Graecorum conductitiorum dux, propterea etiam indigus veniae, quam misso Thessalione sibi pactus est. Eum ergo suum in locum revoco. Id tamen, ne quid dissimulem, in hac proditionis descriptione satis incommodum accidit, quod praeteritum prorsus sit, quo modo gratiam regis Mentor sit promeritus, quodque fidei suae pignus Artaxerxes sanctum non servavit. Sed hoc tanti non est in principe crudeli et sanguinis avido. WESS.

115. 80. Ἔστι δ' ἡ πίστις αὐτῆ βεβαιοτάτη παρὰ τοῖς Πέρσαις] Nota omnia sunt, et copiosissime illustrata a B. Brissonio de Reg. Persar. L. I. 163. et Freinshemio ad Curtium L. VI. 4. Itaque praetereo. WESS.

115. 94. Νικόστρατον στρατηγόν] Is est, cuius in Archidamum egregie dictum Plutarchus Apophthegm. p. 192. A. et de Vitio. Pudor. p. 535. A., cuiusque adulandi artes pravosque mores exposuit Theopompus in Athen. L. VI. p. 252. A. Multo recentior Nieostratus et alius originis apud Lucianum de Scrib. Histor. c. 9., etsi viris doctis visum sit aliter. WESS.

115. 99. Καὶ λεόντην ἐγέρει καὶ ὄπαλον] Vid. ad L. I. 17. et Lucianum de Scrib. Hist. c. 10. WESS.

116. 13. Ταῖς τῶν μαχῶν ἐπέλαις] Lege σωματίων. RHOD. Ταῖς τῶν σωματίων etc.] Hoc probo. Praeivit Cospus, in cuius id fuit membranis, et favet quodam modo Reg. I. Recte Philo Ind. de Rer. Divin. Hered. p. 521. C. δορυφορεῖται δὲ σῶμα μὲν ἐπέλαι καὶ περιονοῦ καὶ ἀφθονία πλούτων ψυχῆ δὲ τῆ τοῦ σώματος ὀλοκλήρω καὶ κατὰ πάντα ὀρεινῶ. Sic enim scripsit: namque ἐπέλαι, quod in editis, male congruit, atque a scriptis libris damnatur. WESS.

116. 18. Ὁ δὲ Μέντωρ κοινωσάμενος] Superior permutatio locorum Tennae et Mentoris redit. Corrige igitur sic, ὁ δὲ Τέννης κοινωσάμενος τὴν προδοσίαν τῷ Μέντωρι. RHOD. Ὁ δὲ Τέννης etc.] Id bene. lubent manu exarati Codd. resque ipsa. Mentor militibus, aere conductis, praeerat: Tennes Sidoni, cuius primores centum quasi ad sollemnem Phoenicum conventum, cum quo nihil sane Mentori commune, abducit. WESS.

116. 44. Τὸν Τέννην — ἀνείλεν] Eundem esse contulit viri docti ac *Stratonem*, quo de Hieronymus L. I. adv. Iovinian. p. 49. ad hunc modum: *Strato regulus Sidonis manu propria se volens confodere, ne imminentibus Persis ludibrio foret, quorum foedus Aegyptii regis societate neglexerat, retrahebatur formidine, et gladium, quem arripuerat, circumspiciens, hostium avidus exspectabat adventum. Quem iam iamque capiendum uxor intelligens, extorsit acinacem de manu, et latus eius transverberavit: conpositoque ex more cadaveri se moriens superiecit.* In quibus id quidem Stratonem cum Tenne commune est, quod Persarum foedus Aegyptii regis societate neglexerat. Cetera disparia sunt. Tennes ultro se regis fidei permisit, dextram pactus, interficiturque Ochi scelere post navatam egregie operam, nulla, quod quidem adpareat, uxoris ope. Itaque alium eum censeo, et Tenne priorem, cui superioribus annis, quum Tachos Aegyptius Persarum imperium detrectaret, inque Phoenice multa moliretur, ea calamitas usu venerit. Vide tamen Cel. Iac. Perizon. ad Aelian Hist. Var. L. VII. 2. WESS.

116. 48. Ἰδίαν σωτηρίαν πορίζεσθαι] Praestat ἴδια, ut superius c. 43. τὴν σωτηρίαν ἴδια πορίζειν ἐκρινε. et L. XVIII. 17. ὁμοίως ἐμπεσοῦσης — ἴδια πορίζεσθαι τὴν σωτηρίαν. WESS.

117. 56. Τῆς πόλεως ὄλης — ἀφανισθείσης] Hieronymus in Chronicis Eusebiani Latinis, *Ochus Sidonem subvertit*, satis generaliter, ut bene Scaliger ad ann. MDCLXIX. Civitas ipsa brevi instaurata priorem opum copiam recuperavit, regesque habuit, de quibus ad Curtii L. IV. 1. Freinshemius, nunquam tamen deposita in Persas ira, qua etiam duce cupidissime in Alexandri partes transiit, referente Arriano Exp. Alex. L. I. 15. WESS.

117. 63. Βραχὺ δὲ πρὸ τούτων τῶν χρόνων etc.] Haud multum profecto. Nam cum Demosthenes orationem de Rhodiorum libertate Athenis Archonte Thessalo recitaret, inter vivos Artemisia durabat. Quid? cum Artaxerxes in Aegyptios et Phoenicas expeditionem ingrederetur, necdum mortem cum vita commutarat, ut eius Or. p. 115. designatur clarissime. Nummum ΙΑΠΙΕΩΣ nomine inscriptum in Select. Seguini Numism. p. 36. videbis. WESS.

117. 68. Πρὸς δὲ Σαμνίτας etc.] Livium vide L. VII. 19., qui in Tarquinienses acerbè saevitum, atque ex ingenti captivorum numero trecentos quinquaginta octo delectos, medioque in foro virgis caesos ac securi percussos refert. Sigonius ibi ex Nostrò citat, *Ταρχυνίους δὲ ἀνδρας τ. και ζ. δημοσία θανάτωσαν ἐν τῇ ἀγορᾷ*, quae quidem si schedas veteres habuerint auctores, cum Livio nihil admodum dissensit Diodorus. At Cospus ceterique et scripti et editi libri contra veniunt. Forsan ergo Sigonii ea coniectura. *Ταρχυνίους* recipio, quoniam ita plerique adsolent. Confer Ph. Cluverii Ital. Antiq. L. II. p. 518. WESS.

117. 72. Φρουρούμενον ἐπὶ Διονυσίου] Urbem a patre eversam filius ex parte quadam instaurarat, *Phoebiae* nomine imposito. Docet Strabo L. VI. p. 397. A., sed verbis male interpunctis: ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ (Διονυσίου) μέρος τι τοῦ κτίσματος ἀναλαβὼν Φοιβίαν ἐκάλεισεν ἐπὶ Πύρρον· ἢ δὲ τῶν Καμπανῶν φρουρὰ παρασπονδήθέντας διέφθειρε τοὺς πλείστον. Absurde; neque enim Dionysius iunior et Pyrrhus aequales. Scripserat Strabo Φοιβίαν ἐκάλεισεν. Ἐπὶ Πύρρον δὲ ἢ Καμπανῶν etc. Pyrrhi aetate Campanos Rheginorum ingentem multitudinem insigni perfidia contrucidasse, videbimus L. XXII. Eclog. 2. Ceterum Callippus non multo post Rhegii fraudibus Leptinis occubuit Dionique poenas dedit, de qua re Plutarchus Dion. p. 983. D. Fuit autem domo Atheniensis: nam quod paullo superius legitur *Λεπτινῆς καὶ Κάλλιππος οἱ Συρακούσιοι*, Leptinem potissimum spectat: quamquam fieri potuit, ut in Syracusanos cives Callippus transcriberetur. WESS.

117. 81. Πρωταγόρου] Habuimus regis Evagorae filium Pythagoram, quem Isocrates Evag. p. 293. *Πρωταγόραν* vocat, Lib. XV. 4., sed is una cum patre turpibus amoribus implicatus interiit. Hunc *Πρωταγόραν* Arrianus, Athenaeus, Curtius, et rectius, arbitro Celeb. Iac. Perizonio in Aelian. Var. Histor. L. VII. 2. appellat. Retinuit quietam regni possessionem Pnytagoras in Alexandri usque principatum et ultra. WESS.

117. 98. Ἐπὶ τὴν μεγάλην κληρῶν] Serbonidem lacum intelligit, propter quem *Barathra*. Vid. L. XX. 74. et ad Lib. I. c. 30. WESS.

118. 3. Ἐν τῇ πρώτῃ βιβλίῳ] Conf. L. I. 30. WESS.

118. 14. Καὶ μάλιστα κείμενον εὐκαίρως] Livio propterea L. XLV. 11. *claustra Aegypti*. Sed Nostrum vide L. XV. 42. WESS.

118. 38. Οὗτος δ' ἦν εἰσαγγελεὺς τοῦ βασιλέως] Id illi muneris in aula Persica erat, ut res nuntiatas ad regem perferret, exterarum gentium legatos et ceteros, quibus rege convento erat opus, introduceret. Vid. Synesium Or. de Regno p. 18. A. et Heliodorum Aeth. L. X. p. 491. Solis tamen septem illis, qui Magos interfecerat, ἀνεῖ εἰσαγγελέως in regiam, quando commodum erat, introire licebat, teste Herodoto L. III. 84. Nomen Persicum *Admissionum magistri*, sic enim Latini vocant, ut Ammianus L. XV. 5. cum Valesii nota, servavit Hesychius, *Ἀζαραπατεῖς, οἱ εἰσαγγελεῖς παρὰ Πέρσαις*. WESS.

118. 55. Τοὺς μαχίμους] De illis scripsit L. I. 73. WESS.

119. 67. Κατὰ τὴν πρὸ ταύτης γεγεν. στρατείαν] Noster hanc plane praeteriit: neque enim illa est, qua victor Nectanebus regnum sibi Agesilai consiliis atque auxilio stabilivit. Tangit eam Isocrates Or. ad Philipp. p. 149. WESS.

119. 81. Ὡς ἦσαν ὄμηροι παῖδες etc.] Pignora videlicet fidei parentum ac maritorum: *ὄμηροι τῆς τε ἐνόου αὐτῶν καὶ πίστεως*, ut Herodianus de Commodò Imp., solito liberos eorum,

qui ad regendas provincias mittebantur, Romae retinere, L. III. 2. Ipse Nicostratus, novo inter Graecos exemplo, quo fidem regi obstringeret, filium illi permiserat apud Athen. L. VI. p. 252. B. WESS.

119. 90. Κλειμός ὁ Κῶος] Sic constanter veteres membranae; neque ego damno, etsi tritius multo Κλεινίας. WESS.

119. 1. Ἐπ' αὐτὴν ἤξειν τὴν Μέμφιν] Erat ea epizaiorotata πύλις τῶν καὶ Αἰγυπτῶν, inque eius conservatione regni salus vertebatur. Vid. supra L. XV. 43. WESS.

120. 27. Καί τις καταβαλῶν] Scribo καταβαλῶν. RHOD. Καί τις καταβαλῶν] Optime vir doctus, qui si Basil. ἐδόσαν inspicere dignatus fuisset, non eam coniecturam, sed veritatem ipsam censuisset. Conf. ad L. XV. 85. WESS.

120. 34. Ἠγοούμενος, καί] Hic sequens καί repudiator. RHOD. Ibid. Βούβυστον] Herodoto Βούβυστος. Conf. Holsten. ad Steph. in Βούβυστος et Cellar. Geogr. Vet. L. IV. 1. p. 33. Adposita erat Babastico flumini, quod Delta ab ortu quaque in Arabiam vergit, claudit. WESS.

120. 52. Ἰδίας ἀγαθῶν ἐλπίδος ἠλλάττοντο] Pro ἐλπίδος legendum puto ἐλπίδας, et ἠλλάττοντο pro ἠλλάττοντο. Nam quum nullus sensus ex his elici possit verbis τῆς χάριτος ταύτης ἰδίας ἀγαθῶν ἐλπίδος ἠλλάττοντο: contra et aptus et perspicuus elicietur ex istis τῆς χάριτος ταύτης ἰδίας ἀγαθῶν ἐλπίδας ἠλλάττοντο. STEPH. Ἰδίας ἀγ. ἐλπίδας ἠλλάττοντο] Adstipulatur Rhodomannus, et merito. Ordo verborum geniusque linguae correctionem firmant, quam quidem, etsi opem schedae veteres negarint, ausus sum suam in sedem revocare. Quis enim perpetuo ferat, hoc genus, scribarum negligentia natum, propagari? WESS.

120. 60. Καὶ φόβον ἐπιχευόμενοι] Supra L. XIII. 91. καὶ μεγάλων φόβων ἐπιχευόμενοι. Perfrequens est de periculo in quod adducimur. Philo. Iud. de Agricult. p. 209. B. ἀνδροποδισμοῦ καὶ πορθήσεως ἰδίας τε καὶ κοινῆς ἐπιχευόμενοι κίνδυνος. Et Leg. ad Cai. p. 1023. E. ἐπιχευόμενοι δὴ μοι κίνδυνος ὁ περὶ ψυχῆς. Hipparchus apud Io. Stob. Tit. CVL. p. 573. καὶ πάντων χαλεπωτάτων αὐτοῖς ἐπιχευόμενοι. Neque improbant Christianorum scriptores cultissimi: Basilius M. adv. Eunomium L. I. p. 210. A. τοῖς δὲ περὶ τοῦ ζῆν ἐπιχευόμενοι κίνδυνον. Io. Chrysostomus Homil. ad Antiochen. II. p. 24. E. T. II. καὶ τὸν περὶ τῶν ἐσχάτων ἐπιχευόμενοι πᾶσι κίνδυνον. Aliter paullo, sed idem innuens, Philo. Heroic. XIX. 15. λίθοι οὖν ἐπιχευόμενται σφισιν. ubi doctissimum Olearium vidisse, operae fuerit premium. WESS.

121. 81. Τὴν μὲν ἀναγραφὴν τοῦ προτερόματος etc.] Pro ἀναγραφῆν repero ἐπιγραφῆν, ut p. 555. καὶ τῆς νίκης τὴν ἐπιγραφῆν οὐδ' αὐτῆ παραχωρεῖν τῷ Ἀλεξάνδρῳ. Item p. 559. ἐπιγεγραμμάτων ἐπιγραφῆν. Sed et antea p. 305. τὴν ἐπιγραφῆν

τῆς ἀποικίας ἐαυτοῖς ἔφησαν δεῖν προσάπτεσθαι. Plut. de Alex. Fort. L. I. p. 326. αἱμαὶ δ' ἂν αὐτὸν εἰπεῖν πρὸς τὴν τάχην, τοῖς κατορθώμασιν αὐτὴν ἐπιγράφουσαν. STEPH. Nihil a Stephano dissentio. Addam locis ab eo conductis, ut ne quod dubium restet, Polybium L. II. 27. πεπεισμένοι τῆς ἐπιγραφῆς τῶν ἐμβαίνοντων πλείστον οὕτω κληρονομήσειν. Et L. X. 23. τὴν ἐπιγραφῆν τῶν ἐμβαίνοντων ἢ γάλαξ καὶ τὰ βυρέα λαμβάνει τῶν ὄλων. Tum Excerpt. p. 1474. ἐπελθῶν ἕτερος ἀκοντιλί λίσθη τὴν ἐπιγραφῆν τῶν ἐκείνου πόρων. Aelianum de Animal. L. VIII. 2. τοῖς ἄλλοι τοῖς ἐαυτῶν πόροις οὐκ ἐπιγράφουσαν. Paulo diversum est Aeschini in Ctesiph. p. 77. καὶ συντὸν ἐπὶ τὸ γεγενημένον ἐπιγράφουσαν. et Heliodori Aeth. L. VIII. p. 387. καὶ θεοῖς τὸ ἔργον ἐπιγράφουσαν, eodem tamen recidens. WESS. Conf. Schaefer. ad Bos. Ell. p. 417.

121. 94. Ἄπαντα διοικῶν] Ubi hic διοικῶν, in exemplaribus est διοικητῶς, et vice versa διοικητῶς, ubi διοικῶν. Sed permutatam fuisse perperam horum participiorum sedem quisvis possit animadvertere, qui quidem locum expenderit. STEPH.

121. 99. Τοῖς διαδόχοις etc. ἀπεδείκνυε] Conf. L. XVII. 5. WESS.

121. 11. Ἐφυγεν εἰς τὴν Αἰθιοπία] Lynceus regem victum, et captum coenaeque adhibitum abs Ocho, perscripsit apud Athenaeum L. IV. p. 150. B. At Hieronymus in Latinis Euseb. Chron. Ochus Aegyptum tenuit, Nectanebo in Aethiopia pulso, in quo Aegyptiorum regnum destructum est. Verius atque ex ipso Diodori hoc loco; adsentitur enim Manetho. Vide vero ineptias recentiorum scriptorum, Malalae, Glycae, Cedreni, qui Nectanebum, λεξανομαντείας egregie callentem, in Macedonia ipsamque Pellam deducunt, ut, Olympiade furtivis magicisque amoribus cognita, Alexandrum gigneret. Tangit et has nugae Georg. Syncellus Chronograph. p. 256. et copiosissime Gorionides L. I. 6., sine dubio depromptas ex Pseudo-Callisthenis Alexandri rerum Historia. Vid. Casaubon. Epist. ad Jos. Scaliger. cccxi et ccccxiii. WESS.

121. 13. Τὰ μὲν ἱερὰ σιλήσας] Ophi θεοστυλίας, quaque ratione Apim occiderit, asino eius in locum consecrato, exponit Aelian. de Animal. L. X. 28. et Hist. Var. L. VI. 8. WESS.

122. 16. Πολλῶν χρημάτων ἀπέκρωσε] Malit quispiam fortasse ἀπέκρωσε. STEPH. Semper alias Diodorus ἀπέκρωσε. Sic L. IV. 16. Μελαντιπην δὲ ἀπέκρωσε. Et L. XIII. 24. καὶ λαβόντες ἀγμυλώτους ἀπέκρωσαν τοῖς Σπαρτιάταις. Tum XVIII. 38. οὓς δὲ ἀπέκρωσαν. Rex Philippus in Epist. apud Demosth. Or. in eam Ep. p. 92., ὥστε Ἀμφίλοχον — σιλήσας — ἀπέκρωσε ταλάντων ἑννέα. Quem etiam in modum optimus quisque, Polybius L. II. 6., Plutarchus T. II. p. 343. B. etc. WESS.

122. 26. *Μάρκον Φάβιον*] Mendose pro *Γάϊον Μάρκιον*. RHOD. *Μάρκιον Γάϊον*] Ut ita resingerem, motus sum veterum Codd. auctoritate: praeferunt *Μάρκον Γάϊον* praestantiores omnes, manifestoque ostendunt *Φάβιον* hinc longissime amandandum: accessit Fastorum et Livii iudicium L. VII. 21. Illis inputa, si quid audacius admissum putaveris. WESS.

122. 43. *Ἐκ τῆς Μέντορος καὶ Μένωνος ἀδελφῆς*] Demostheni propterea *ὁ Μένων καὶ ὁ Μέντωρ, οἱ κηδεσταὶ τοῦ Ἀртаβάζου, ἄνθρωποι νέοι, καὶ κεχορημένοι ἀπροσδοκῆται ἐπιτυχία τῇ τοῦ Ἀртаβάζου κηδεύει*, Or. in Aristocrat. p. 429. Qua tamen felicitate et ipsi et uxores et Artabazus exciderunt, fugere in Macedoniam adacti. Clearchus Solensis feminarum earum immodicum et paene incredibilem luxum descripsit, quoque modo in cursum escendere ac descendere adhibitis mulieribus, quae *κλιμακα κητεσκευάζου ἐξ ἑαυτῶν*, et ob id officium *κλιμακίδες* audiebant, fuerant solitae. Dederunt deinde poenas utraque. Sed eum audiamus in Athen. L. VI. p. 256. E. *τοιγαροῦν αὐταὶ μὲν ἐκ τῶν λίαν μαλακῶν ὑπὸ τῆς τύχης μεταβιβασθεῖσαι, σκληρῶς ἐβίωσαν ἐπὶ γῆρας. αἱ δὲ τῶν παρ' ἡμῶν διδασκόμεναι, ἐκπεσοῦσαι ἐκ τῆς ἐξουσίας κατήσαν εἰς Μακεδονίαν, καὶ τὰς τῶν ἐκεῖ κυρίας τε καὶ βασιλίδας etc.* Sic legendum. Nam ὑπὸ τῆς τέχνης ferri non potest, multoque minus τῶν παρ' ἡμῶν διαδεδασμένων, quod et epitomatore ita offendit, ut plane praeteriret. Ait adultrices feminas, quibus *κλιμακίδων* nomen, ex molli ea vita deiectas a fortuna difficulter extrema senectute vitam tolerasse: illas autem, Artabazi et Mentoris uxores, quae luxum eiusque modum ab istis edoctae erant, in Macedoniam, postquam potentia imminuta erat, fugere compulsas. Cetera pete ex Is. Casauboni Animadversionibus. WESS.

122. 49. *Ἐρμιαν τὸν Ἀταρνέων*] Posterius inprobum non erit, si de civibus intelligas: praestitisset alioqui τῷ Ἀταρνέως nam Ἀταρνέως oppido nomen. Unde Ἀταρνέως ὄντα τύραννον Diogen. L. V. 3., τὸν Ἀταρνέως τύραννον Dionysius Epist. ad Amm. p. 121., τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνέως τύραννον Lucian. Eunuch. c. 9. semivirum hunc adpellant: in Diogenis tamen scripto libro, promus ut hic, Ἀταρνέων se reperisse, Th. Galaeus testatur ad Demetr. Phaler. περὶ Ἐρμ. c. 314. Prius pingendum perpetuo erit Ἐρμιαν, modo Harpocratonis in Ἐρμιαν decretum valeat: τούτων δὲ τὸν Ἐρμιανμόνον γράφουσι διὰ τοῦ ἰ. Sed ei non parent scriptores, quos excitavi, nedum Aristoteles Oecon. L. II. p. 502., Aristocles in Euseb. Praep. Evang. L. XV. 2., Athen. L. XV. p. 696., Polyaeus. Strat. VI. 49. aliique. Nactus autem eunuchus illustrius nomen est et adfinitate Aristotelis, et Hymno, quo philosophus iste hominis memoriam consecravit, prorsus eccellente. WESS.

122. 51. *Πείσειν τὸν βασιλέα, καὶ — ἀπολύσει*] Rectius ἀπολύσειν, ut πείσειν. STEPH. Tolle καὶ, et si placet pro eo

colloca αὐτόν. RHOD. Haud scio, an nimia haec sint. Favet Rhodomanno quod paullo ante scriptum reperitur, *ἐπεισεν αὐτὸν ἀπολύσαι τοὺς ἄνδρας τῶν ἐγκλημάτων*. Et L. XVII. 15. *ἐπεισε τὸν Ἀλέξανδρον ἀπολύσαι τοὺς ἄνδρας τῶν ἐγκλημάτων*. Sed addere et delere pro arbitrio audacius videtur. Hoc itaque si inprobes, vide an *πέσειν* hic sit *conciliare, in gratiam reducere*, ut saepe? Conf. doctissimum Elsnerum ad S. Paulli Epist. ad Galat. c. I. 10.; et ἀπολύσαι eum effectu ponatur? Nam tempora illa rite coniungi, dubitare non licet. Conf. virum spectatissimae eruditionis ad Xenophont. Ephes. Miscellan. Observat. Vol. IV. p. 286. et supra L. XIV. 95. WESS.

122. 54. *Κυριεύσας δὲ τοῦ δακτυλίου*] Strabo Memnioni Rhodio has artes tribuit L. XIII. p. 908. E., errans, ut monuit vir summus. Nostro adsentitur Polyaeus. L. VI. 48. et Philosophus Oeconom. L. II. p. 502. Serius tamen omnia haec contigerunt, siquidem Aristoteles post Platonis mortem, Archonte Theophilo ad Hermiam sese contulerit, atque eius hospitio et familiaritate per trium annorum decursum sit usus. Testem fero Dionysium Epist. ad Amm. p. 121. *ἀποθανόντος δὲ Πλάτωνος, ἐπὶ Θεοφίλου ἄρχοντος ἀπῆρε πρὸς Ἐρμιαν τὸν Ἀταρνέως τύραννον, καὶ τριετῆ χρόνον παρ' αὐτῷ τρέφας etc.* Praeterea Apollodorum in Chronicis apud Diogen. Laert. L. V. 9. WESS.

123. 71. *Γείραν μὲν φρόνηριον ἐκπολιορκήσας*] Nusquam *Γείραν* hanc, neque *Ζείραν*, ut in Stephani margine et Veneto, reperire memini: proxime a posteriore abest *Ζειρωία πόλις Θράκης*, quam ex Theopompi Philipp. L. III. excitavit Ethnicographus. Fuisse videtur inter Chalcidicas δύο καὶ τριάκοντα πόλεις ἐπὶ Θράκης, quas Philippum prorsus sustulisse clamat Demosthen. Philipp. III. p. 68., et post eum Aristides T. II. p. 225. etc., Libanius T. I. p. 106. D. et Apol. Demosth. p. 441. C. Suidas in *Κάρανος*. In tempore belli huius Diodoro adsentitur Philochorus apud Dionysium Epist. ad Amm. p. 122. WESS.

123. 73. *Ἐπὶ δὲ τὰς Φεράς τῆς Θετταλίας etc.*] Aut Pitholaus Pheras Thessaliae, unde armis Philippi exciderat, suam iterum in ditionem redegit, aut haec repetita imprudenter sunt. Vid. supr. c. 37. 38. WESS.

123. 78. *Παρισάδης*] Sic iterum L. XX. 22. At Demostheni Or. in Phorm. p. 542. *Παρισάδης*, Straboni L. VII. p. 476. et Polyaeus. L. VII. 37. *Παρισάδης*, fortasse melius. Est praeterea numus ΠΑΡΙΣΑΔΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, qui si huius sit, aut Parisadae II., a quo Mithridati regnum traditum Strabo ait, prior etiam nominis pars resingenda erit. Explicatur a doctissimo De Boze Comment. Acad. Inscript. T. IX. p. 251. diligenter, cui quidem adsentiri, re curatius examinata, nunc non possum, *Berisadem*, de quo Dinarchus Or. in Demosthen. p. 95., eundem ac Parisadem arbitrato. Nam *Berisades* ille in parte Thraeciae

regnavit, nunquam Penti rex. Docet id clarissime Demosthenes Or. in Aristocrat. p. 430. WESS.

123. 81. Θεόφιλος] Ex Demosthene in Oratione pro Corona in duobus decretis (p. 138. et 140.) vocatur eiusdem anni Ἰσχυὸν Μητροφίλος. Pausanias tamen in Phocicis c. 3. Theophilum habet, ut etiam Dionysius Halicarnassensis in Epist. ad Amm. p. 123. et ipse Demosthenes alibi in Paragraphe adversus Pantaenetum p. 564. Theophilum Archontem nominat. Itaque suspicor, in decretis, quae citantur a Demosthene, non notari Archontem Eponymum, sed alium e Thesmothetis. PALM. Vide Iob Meursium de Archont. L. IV. 9. et Sylburg. ad Dionysii Dinarch. p. 115. WESS.

123. 82. Γάιος Κοίντιος] Livio et Fastis Τίτος est praenomen. RHOD. Id verum est. Sed addit Livius L. VII. 22. quidam Caesonem, alii Caium nomen Quinctio adiiciunt. Non ergo prave Noster. WESS.

123. 86. Μηκέβερναν] Ita oportuit. Vid. ad L. XII. 77. In Olynthios Philippus superiore anno movit, hoc vero eosdem subegit, testibus Philochoro in Dionysii ad Amm. Epist. p. 123. et Plutarcho T. II. p. 845. D., si tamen is vitae Demosthenis auctor. WESS.

123. 94. Εὐθυνοτάτην τε καὶ Αυσθέτην] Perstringit perpetua iniustos nota proditores Demosthen. Or. de Cherson. p. 59. et de Leg. perper. administr. p. 257., eiusque exemplo Aristides T. II. p. 252. et Libanius T. I. p. 110. Ipsi Macedones proditores eos vero nomine adpellabant; quod quidem aegrius cum ferrent et quererentur apud Philippum, ille σκαιοὺς λέγει φέσει καὶ ἀγροῦχος εἶναι Μακεδόνας, καὶ τὴν σκάρην, σκάρην λέγοντας, prorsus eleganter, in Plut. Apophtheg. p. 178. B. WESS.

124. 97. Ἐλαφροσώλησε] Aristotelem in his auctionibus hastae Philippo flagitiosissimam operam navasse, inimici criminabantur. "Ἐτι δὲ κατασκευασθεὶς Ὀλύνθον μὴνῆεν ἐπὶ λαφροσώλητον Φιλίππου τοὺς πλουσιωτάτους τῶν Ὀλυνθίων Aristoteles in Eusebii Praep. Evang. L. XV. 2. p. 792. B. Quae calumniae ipsa temporis ratione profligantur. Aristoteles hoc anno et sequenti in Mysia morabatur, Hermiae Atarnensium hospitio usus. Ad Philippum vero Archonte, Eubulo aut certe Pythodoro profectus in Macedoniam est, testibus Apollodoro in Diogenis L. V. 9. et Dionysio Epist. ad Amm. p. 121. WESS.

124. 4. Πολλοὺς μᾶλλον] Rhodomannus πολλῶ μᾶλλον corrigit. Mallem πολλὸν, unde πολλοῦ Vatic. natum videtur. WESS.

124. 14. Μάλιστα δ' αὐτοὺς παρῶζινε — Δημοσθένης] Orationibus Olynthiacis, quas superiore anno recitavit, ceterisque Philippicis, in quarum iustum tempus Dionysius in ea, quam dixi, ad Amm. Epistola inquirat. De legationibus ad commune totius Graeciae contra Philippum missis Aeschin. in Ctesiph. p. 62. WESS.

124. 19. Τοιαύτη φορὰ τις προδοτῶν ἐπῆρξε etc.] Multo mihi nunc grandius videtur: orationem enim haud parum minuebat adscriptum γὰρ. Sumpsit Diodorus colorem ex Demosthenis Or. pro Coron. p. 145. παρὰ γὰρ τοῖς Ἕλλησιν, οὐ τισιν, ἀλλὰ πᾶσιν ὁμοίως, ΦΟΡΑΝ προδοτῶν, καὶ δωροδοκῶν, καὶ θεοῖς ἐχθρῶν ἀνθρώπων συνέβη γενέσθαι καὶ τοσαύτην, ὅσην οὐδεὶς πω πρότερον μέμνηται γεγονῆναι. Quorum quidem si recordatus esset L. Rhodomannus, non, puto, vertisset, tam concitatus proditorum impetus, sed potius, tanta ubertas, tantus proditorum proventus. Parili usu, ut alios missos faciam, Aristides T. III. p. 376. κάλλιστον δὲ πάντων κερδῶν ἢ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν φορὰ. Ceterum catalogum horum proditorum habet Orator in eadem pro Coron. p. 188. WESS.

124. 24. Ὅτι τὰ τοῖς ὄπλοις ἀδύνατα etc.] Usus his est Antonius Melissa inter Stobaei Sermones Tit. LV. p. 227. ed. Francof. Pulchre Horatius L. III. Od. 16. 9. Aurum per medios ire satellites, Et perumpere amat saxa potentius Ictu fulmineo — diffidit urbium Portas vir Macedo et subruit aemulos Reges muneribus. Cui Libanium adiunge T. I. p. 85. D. WESS.

124. 29. Ταῖς πονηραῖς ὁμιλίαις διέφθειρε τὰ ἦθη] Vid. ad L. XII. 12. Quam vero perditū et ingeniose nequam plerique regis fuerint sodales, docebit Demosthen. Olynth. II. p. 15. et praeter ceteros Theopompus, in Philippo et familiaribus eius traducendis multo acerrimus, apud Athen. L. IV. p. 167. A. et L. VI. p. 260. E. WESS.

124. 31. Ὀλύμπια ποιήσας τοῖς θεοῖς] Eorum inter Macedones princeps auctor rex Archelaus fuit. Ulpianus in Or. περὶ Παραπρο. p. 242. τὰ Ὀλύμπια δὲ πρῶτος Ἀρχέλαος ἐν Δίῳ τῆς Μακεδονίας κατέδειξεν, ἤγετο δ' ἐπ' ἐννέα, ὡς φασιν, ἡμέρας, ἰσαρίθμους ταῖς Μούσαις. Sacra ergo Musis erant certamina. Hinc lux adfulget clarissima Dioni Chrysost. Or. II. p. 18. C. ἐν Δίῳ τῆς Πιερίας ἔθνον ταῖς Μούσαις καὶ τὸν ἀγῶνα τῶν Ὀλυμπίων ἐπέδειξαν, ὃν φασιν ἀρχαῖον εἶναι παρ' αὐτοῖς. et Philostrato de Vit. Apollon. L. I. 35. p. 44. εἰ δὲ δύο Φίλιππος Ὀλύμπια πόλεις ἤρηκώς. Respiciunt enim uterque hunc agonein. Vide etiam infra L. XVII. 16. WESS.

124. 36. Πολλοῖς μὲν ποτήρια διδοὺς etc.] Putes ex Demosthene περὶ Παραπρο. p. 230. formatum, quem adi. WESS.

124. 43. Τοῦ δ' εἰπόντος ὅτι βούλεται etc.] Plenius et cultius Satyri memorabilem petitionem exsequitur Orator ead. Or. p. 242., unde et sumpsit Liban. T. I. p. 417. C. WESS.

125. 64. Γάιος Κορνήλιος] Is T. Livio L. VII. 23. est Λεύκιος. RHOD. |

125. 66. Πολλὴν τῆς Φωκίδος χώραν] Χώρας Reg. I. quo quidem nihil indigemus. Vid. supra c. 36. WESS.

125. 67. *Περὶ τὴν ὄνομα Ὑάμπολιν*] Sita erat in ipso Phocidis ex Thessalia et Boeotia aditu apud Herodot. L. VIII. 28. Plura Iac. Palmer. Graec. Antiq. L. VI. 15. De Boeotorum clade sic Demosth. Or. de Legat. prave gest. p. 232. *εἶχον γὰρ (οἱ Φωκεῖς) Ὀρχομενὸν καὶ Κορώνειαν καὶ τὸ Τιλφωσσαῖον, καὶ τοὺς ἐν Νέωσιν ἀπειλήφρασαν αὐτῶν, καὶ ἐβδουμήζοντο καὶ διακοσίους ἀπεκτόνεσαν ἐπὶ τῷ Ἡδυλείῳ, καὶ τρόπαιον εἰστήκει καὶ ἱποκράτιον, καὶ κυκῶν Ἰλιάς περιεστήκει Θηβαίους.* ubi Ulpian. vide et mox Nostrum c. 59. WESS.

125. 86. *Οἱ δὲ νοσφισάμενοι*] *Σcribe οἱ μὲν νοσφισάμενοι.* RHOD.

125. 90. *Ἀπέσχετο τῶν ἀναδημάτων*] Quid illis ergo fiet, quae superius c. 30. perscripta de Philomelo sunt, et in Plut. de Pyth. Orac. p. 397. F.? Fuit ille fortasse in contrectandis donariis modestior fratribus, absolvi tamen difficulter poterit. WESS.

125. 95. *Μισθοφορίας*] *Μισθοφορίας* Reg. 2. Basil. Eadem infra L. XVIII. 52. et huius lib. c. 82. discordia. WESS.

126. 97. *Χρυσᾶς πλίνθους*] Vid. T. Hemsterhus. ad Luciani Contempl. c. 12. Diligentissime laterum horum mensuram et modum exegit Herodotus, Nostro non plane consentaneus, L. I. 50. Ait fuisse numero *ἡμιπλίνθια* cxvii, quorum quatuor erant auri purissimi, *ἀπέσχετον χρυσοῦ*, singuli pondo unius et dimidii talenti: reliqui ex albido auro, binum talentorum pondo. Aequant ergo Herodotei lateres auri talenta ccxxxii, cuius mihi discriminis ratio non apparet. WESS.

126. 99. *Λέοντα χρυσοῦν καὶ γυναῖκα*] Commeminit leonis aurei ibid. Herodotus, quem primitus decem talentorum pondo fuisse, postea igne Delphici Apollinis templo consumpto, sex talentorum ac dimidii, eliquatis illo incendio tribus talentis et dimidio. Addit mulieris eius statuum auream tricubitalem fuisse, de cuius dedicatae caussa plura Plutarchus de Pyth. Orac. p. 401. E. Id vero dubites, velitne auctor, phialas illas ccclx una cum leone et femina aequasse auri talenta xxx, an leonem et mulierem id habuisse pondus? Prius ipse verborum ordo videtur exigere resque ipsa, haud sane ferens, ut feminae illud signum auri talenta xxiii excedat. Pro posteriore tamen stabunt fortasse ea, quae auctor de argenti valore mox disputat. WESS.

126. 3. *Ἐδρίσκεσθαι τάλαντα τετρακισχίλια*] Itane vero? Atqui auri potestas ad argentum decupla erat. Pollux IX. 76. *τὸ δὲ χρυσίον ὅτι τοῦ ἀργυρίου δεκαπλάσιον ἦν, σαφῶς ἂν τις ἐκ τῆς Μενάνδρου Παρακαταθήκης μάθου προεπιπὼν γὰρ*

Ὅλην τάλαντον χρυσίου σοι παιδίον

Ἔστι καὶ τῆσάν. —

Ἐπάγει μετὰ ταῦτα περὶ ταυτοῦ λέγων Μακάριος ἐκεῖνος δεκάταλαντον καταφαγών. Talentum auri, decem talenta Menander vocat. Qua itaque ratione cclxx auri talenta, aut, si seorsum in

summam addideris phialarum ccclx pondus, cclxxxii, aequabunt argenti talentorum millia quatuor? Equidem nil video, nisi si alia auri ad argentum proportione Diodorus sit usus: non enim eadem semper, etsi Pollux generalius loquatur, fuisse censenda est. Herodotus certe L. III. 95. *χρυσίον τρισκαίδεκαστάσιον*, sive *terdecies argento rependendum*, dixit. Atque hoc malim. WESS.

126. 10. *Ἐν τῷ Περσικῷ θησαυρῷ etc.*] Vide L. XVII. 66. et 71. Egit de donariis Delphici templi, a Phocensibus direptis, copiosius, uti ex Athen. L. VI. p. 232. A. colligas, Theopompus. WESS.

126. 14. *Καὶ τὰ περὶ τὴν ἔσταν καὶ τὸν τρίποδα etc.*] *Hisdem paene verbis rem hanc exsequitur Aelian. Hist. Var. L. VI. 9. Μὲν ἀρήτορος οὐδὸν in Homeri II. I. vers. 404. Rhodomannus vertit solum Phoebi, qui spicula torquet, bene ex Grammaticorum sententia, sed Phocenses ἀρήτορος οὐδὸν explicabant τὸν κατὰ γῆς θησαυρισμὸν, teste Strabone L. IX. p. 664., qui Onomarchum noctu eas opes effodere adgressum, sed magnis etiam terrae tremoribus fuisse impeditum addit. Tu vide Iac. Perizonii not. ad Aelian. WESS.*

126. 29. *Μετέσχεον δὲ τῆς αἰρέσεως Ἀθ. καὶ Λακεδ.*] Confer Pausan. L. III. 10. et IV. 5. WESS.

126. 35. *Ἰφικράτους διατριβόντος περὶ Κέρκυραν*] *Et fortasse tempore, de quo auctor L. XV. 47. WESS.*

127. 52. *Περὶ τοὺς μεγίστους τῶν θεῶν ἡσεβήκατε*] *Quis tulerit Gracchos de seditione querentes? Διονύσιος ἐξ ἀπάντων τῶν ἐν Συρακούσαις ἱερῶν ἐσέλησε τὰ χρήματα Aelian. Var. Hist. L. I. 20. Et Atheniensibus tamen sacrilegia exprobrat? WESS.*

127. 56. *Ἐγγόμενοι τὸν Ἀπόλλωνα πατρῶν εἶναι*] Vid. Io. Meursium Athen. Attic. L. II. 12. et Steph. Bergler. ad Alciphron. L. II. Ep. 4. p. 264. Frequens is Apollini titulus apud Athenienses, quippe generis auctori ob Ionem ex Creusa filium, a quo Athenienses Iones olim dicti. Aristides T. I. p. 169. *καὶ τίκει δὴ τοὺς θεοὺς τὴν τε Ἀρτέμιον καὶ τὸν πατρῶον Ἀπόλλω τῇ πόλει.* ubi bene Scholiastes. Et p. 193. *προσλαβοῦσα γὰρ τὸν κοινὸν τῶν Ἑλλήνων ἐξηγητὴν, ἐαυτῇ δὲ πατρῶον Ἀπόλλω τὸν Πυθιον.* Adde Demosthen. pro Coron. p. 163. et Or. in Eubulid. p. 713. Philostrate. Epist. XLVI. WESS.

127. 60. *Περὶ τῶν μεγίστων ἐτι καὶ νῦν τὸν θεὸν ἐπερωτῶντες*] *Mittebantur Sparta legati, quibus Pythiorum nomen. Οἱ δὲ Πυθιοί, εἰσὶ θεοσκόποι ἐς Δελφούς Herodot. L. VI. 57. quem quidem titulum aut ab Apolline Pythio, aut a seiscitandi studio, πνθίσθαι, ut bene N. Cragius de Laced. Rep. L. II. 9., impetrarant. Erant enim, si qui Graecorum, oraculis maxime dediti Spartani: μάλιστα τοῖς μαντείοις προσέχοντες dixit supra Noster L. XIV. 13. WESS.*

127. 64. *Ὀρχομενὸν καὶ Κορώνειαν καὶ Κορσῖας*] Saepe

Demosthenes Orchomenum et Coroniam a Phocensibus inessas et a Boeotis studiosissime repetitas memorat Orat. de Pac. p. 42. et de Leg. fals. p. 223. et p. 230., ubi Κορσινιάς adiungit. Habet easdem ex eo loco Harpocration, qui testem citat Theopompum. In Stephano Χορσινιά, ex Pausania L. IX. 24., sed cui ea urbs Κορσινιά ut adeo Ethnographus vitiosum codicem sit secutus. Is. Vossium vide ad Seylac. p. 33. WESS.

127. 73. Καὶ βουλόμενος τὰ Λευκτριὰ φρον. συστῆλαι] Orator Aeschines, qui hoc tempore legatus ad Philippum ierat, renuntiaverat non dissimilia civibus suis, modo fidere liceat eius adversario Demostheni: οὗτος μὲν γὰρ ἔφη Θεσπιῶς καὶ Πλαταιῶς αὐτὸν (Φίλιππον) τευχεῖν, καὶ τοὺς μὲν Φωκίους οὐκ ἀπολεῖν, τὴν δὲ Θεβαίων ἕβριν ὑμῖν καταλύσειν Or. de Leg. Fals. p. 223. et Or. pro Circum. p. 142. Sed haec in speciem erant dicta, utque Athenienses circumscriberentur, docente Libanio in Or. eius Argumento. Adde Aeschinem περὶ Παράπο. p. 46. et Iustinum L. VIII. 4. WESS.

127. 78. Καθ' ὅς ἐστιν Ἀπολλ. ἕγιον ἱερὸν] Apollinis oraculo et donariorum copia templum id insigne erat. Vid. ad Strabon. L. IX. p. 647. Casaubon. et Graec. Antiq. L. VI. 15. Iac. Palmerii. WESS.

128. 90. Συνέβη τῆς στιβάδος ἐκκαυθείσης etc.] Σελίνα εἰς τὰς στιβάδας infra c. 80., καὶ ἐκ φυλλάδος στιβάδας ἀποσωρεύσας Longus Pastor. L. II. p. 78., ἄλλοι δὲ στιβάδας ἐκοπτον ἐκ τῶν δένδρων S. Marcus Evang. XI. 8.; e quibus latior vocis usus adparet. Sed id leve. Quod auctor casui et fortunae tribuit incendium, id Pausanias Thebanis: ἐς δ' (ἱερὸν) ἐν τῷ πολέμῳ τῷ Φωκικῷ βιασθέντας μάχῃ Φωκίων ἄνδρας καὶ ἐς Ἄβας ἐκπεφευγῶτας, αὐτοὺς τε οἱ Θεβαῖοι τοὺς ἱκέτας καὶ τὸ ἱερὸν — ἔδοσαν περὶ L. X. 35. WESS.

128. 97. Μάρκον Ἀμίλιον καὶ Τίτον Κοίντιον] Pro his Livius edit (L. VII. 24.) L. Furium Camillum et P. Claudium. Idque Cicero in Catone (cap. 12.) et Agellius lib. IX. 11. confirmant. RHOD. Credibile est, Diodorum alios esse Fastos secutum, momente Pighio ad ann. cdiv. p. 294. Praenomen Claudii Rhodomannus sumpsit ex Sigonio. Tu vide Clariss. Arnold. Drakenborch. ad Livii L. VII. 24. WESS.

128. 98. Ἐπὶ δὲ τούτων ὁ Φωκικὸς πόλεμος etc. κατελύθη] Uno anno videtur excedere suum numerum calculus Diodori: supra enim p. 517. (huius lib. c. 14.) Agathocle Archonte coepisse hoc bellum ait, et durasse annos undecim. Sed ex aliis auctoribus videtur constare finitum fuisse hoc bellum anno decimo, et quidem Theophilo archonte. Pausanias in Phocicis c. 3. expresse δεκάτω δὲ ἕστερον ἔπει μετὰ τὴν τοῦ ἱεροῦ κατάληψιν ἐπέθρηκεν ὁ Φίλιππος πέρας τῷ πολέμῳ Φωκικῷ τε καὶ ἱεροῦ κληθέντι αὐτῷ, Θεοφίλου μὲν Ἀθήνησιν ἄρχοντος, ὀγδόης δὲ Ὀλυμπιάδος καὶ ἑκατοστῆς ἔπει πρώτῳ, ἣν Πολυκλῆς ἐνίκα στάδιον. Id est, decimo vero anno post templi

sacri direptionem, Philippus imposuit finem bello Phocico et Sacro appellato, Theophilo Athenis praetore, Olympiadis centesimae octavae anno primo, qua stadium vicit Polyycles. In quo Pausaniae loco notanda est locutio insolita ὀγδόης δὲ Ὀλυμπιάδος καὶ ἑκατοστῆς ἔπει πρώτῳ. raro ita loquebantur Graeci de anno primo Olympiadis, sed dixissent Ὀλυμπιάδι ὀγδοῇ καὶ ἑκατοστῇ. unde colligo pro ἔπει πρώτῳ legendum esse ἔπει τρίτῳ. et ita legendum esse omnino me persuadet et cogit credere Demosthenes: nam in oratione de falsa legatione (p. 227.) ait ex Phocensium excidio tantum dolorem accepisse Athenienses, ut ex consternatione moris patrii obliti, neque concilium neque Thesmothetae curam habuerint mittendi θεωροῦς, sacros legatos ad Pythia: unde elicitur excidium Phocensium et belli finem incidisse in annum, quo Pythia celebrabantur, quod fiebat tertio Olympiadis uniuscuiusque anno, quod quadrat cum Archia Archonte secundum Diodori calculum: et id notavit Petavius in suo Rationario (Part. 1. L. III. 11.), et est nodus vindice dignus. PALM. Durasse Phocicum bellum continuos decem annos non uno loco Aeschines profitetur Or. de Legat. fals. p. 45. et in Ctesiph. p. 74. Idem alii adfirmant. Diodorus supr. c. 14. spatium xi illi annorum tribuit, quod Archonte Agathocle turbatum prima nata sint initia, atque ab eo anno Demophilus res Phocensium scribere sit ingressus. Pausanias eodem Archonte sumtum et continuo gestum censuit per decem annos usque ad Praetorem Atheniensium Theophilum sive annum primum Olymp. cviii. Male posterius. Nam, quod verissime observavit D. Petavius ex Demosthene, Phocenses a Philippo fracti tum sunt, cum Pythia agerentur. Atqui Pythia exeunte anno secundo tetraëteridos Olympiacae peragebantur. Recte ergo Diodorus finem belli in annum tertium Olymp. cviii. retulit. Par Pausaniae foret ratio, modo ferri posset eruditissimi Palmerii coniectura. Sed non potest. Nam belli initium manifeste illi anno tribuit, qui Archontem habuit Agathoclem, sive Olymp. cv. 4. L. X. 2. Ab Agathocle ad Theophilum, quo terminatum ait bellum, anni sunt x. Porro si ἔπει τρίτῳ legas, mutandum etiam erit Theophili Archontis nomen: neque enim illi locus est anno tertio Olymp. cviii., quo eo munere Athenisungebatur Archias. Iam quod de insolita dictione ὀγδόης δὲ Ὀλυμπιάδος καὶ ἑκατοστῆς ἔπει πρώτῳ adiungit, id enimvero permovere illum non debuerat. Ecce iterum Pausaniam L. X. 5. κατελύθη δὲ Ἐρξικλείδου μὲν Ἀθήνησιν ἄρχοντος, πρώτῳ δὲ τῆς ὀγδόης Ὀλυμπιάδος ἔπει καὶ πεντηκροστῆς. Eadem ibi locutio. Id quoque non optimi commatis, quod de concilio et Thesmothetis ait. Tu vide Ulpianum ad Demosthen. περὶ Παράπο. p. 227. WESS.

128. 3. Στρατηγὸν ἐπιστήσαντες Ἀρχίδαμον] Venit et ille in Phocidem, pollicitusque est, angustias se Thermopylarum ita insessurum, modo opportuna sibi loca traderentur, ne qui Philippo transitus pateat. Sed cunctabantur Phocenses, dictitantes τὰ τῆς

Σπύροτος δεινὰ δεδιέναι in Aeschin. Or. de Legat. fals. p. 45. Paulo aliter in eiusd. Argumenti Orat. p. 215. Demosthenes. WESS.

128. 8. Φάλακρον πάλαι — ἤξιωμένον] Recte in margine assignatum est πάλιν. RHOD.

128. 11. Ἐν τῇ Νικαίᾳ διατρέβων] Hanc et Alponum ac Thronium τὰ τῶν παρόδων τῶν εἰς πόλιν χωρὶς κῆρια Aeschines vocat Or. περὶ Παραπρ. p. 45., meminit et Demosthen. Philipp. II. p. 46. et Or. in Philippi Epist. p. 89. ubi bene Schol. Vid. Iac. Palmerii Graec. Antiq. L. V. 2. Ea ergo oppida Phalaeus praesidio tenebat, ut Philippum transitu prohiberet. WESS.

128. 15. Οὔτος μὲν ἐπόσπονδος — ἀνεχώρησε] Eadem Aeschin. Or. de Legat. fals. p. 47. Phalaeus rei militaris usu defectus in angustiis rei pecuniariae post tot sacrilegia versabatur. Secutae sunt, ut adsolet, conductitiorum militum seditiones: accesserunt amicorum promissa haud sane fida. Atque haec hominem gentemque universam pessum dederunt. Vid. eundem Oratorem p. 45. Alia Iustin. L. VIII. 2., sed parum vero similia. Paratragoediat enim. WESS.

129. 19. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀνεν μάχης etc.] Rex ipse literis Athenas missis eadem testatur apud Oratorem pro Corona p. 140., seque urbes, sponte sese dedentes, praesidiis occupasse, reliquas, quae imperata facere detrectaverant, armis domuisse: quod ultimum negat Demosthenes Or. de Leg. perperam administrata p. 210. τὸ μηδεμίαν τῶν πόλεων, τῶν ἐν Φωκεῦσιν, ἀλῶναι πολιορκία, μηδ' ἐκ προσβολῆς κατὰ κράτος, ἀλλ' ἐκ τοῦ σπείσασθαι, πάντας ἄρδην ἀπολέσθαι etc. et p. 226. fortasse, ut tanto arctius adversarium crimine proditorum Phocensium premeret. WESS.

129. 25. Καὶ δύο ψήφους ἔχειν, ἄς πρότερον — εἶχον] Singulae gentes, quibus societas Amphictyonici concilii, bina suffragia ferebant, Aeschine περὶ Παραπρ. p. 43. teste. Excluis ob sacrilegia Phocensibus, Philippo eiusque posteris condonatum id fuit, quod illorum antea fuerat: unde τὰς τῶν Φωκίων ψήφους in Macedonum esse potestate saepe Rhetores indignantur, uti Libanius T. II. p. 685. D. et p. 703., Demosthen. secutus Or. de Leg. fals. p. 268. Atque hoc quidem nihil obscuri habet. Difficilius prima fronte videtur, quod de Thessalis Demosthen. Or. de Pac. p. 43., bellum eos cum Phocensibus cupidissime ingressos esse, ut in concilium apud Thermopylas adsciscerentur, et duum Delphis suffragiorum conpotes fierent: τῆς Πυλαίας ἐπεθύμουν, καὶ τῶν ἐν Δελφοῖς πλεονεκτημάτων, δυοῖν κῆριοι γενέσθαι. Atqui Thessali a prima concilii origine inter Amphictyonas et dignitatem et suffragiorum ius habebant, principe propterea loco collocati ab Aeschine Or. περὶ Παραπρ. p. 43. Quod quidem dubium ut amoliretur, multa disputavit And. Dounaeus Praelect. in Demosthen. p. 171., sed quae damnasset ipse, si recordatus esset eorum, quae

Anonymus auctor Argumenti Demosth. περὶ Παραπρ. ita commentatur: εὐδὴλον γὰρ ἐκ τῆς ἱστορίας, ὅτι τῶν μὲν (Θηβαίων) παρελόντων τὰς δύο πόλεις γειτνιώσας αὐτοῖς. Θεσσαλοὺς δὲ παρωσάμενοι τὴν Ἀμφικτυονίαν ἕτε ἐν μέσῃ Φωκίᾳ τῶν ἐν Δελφοῖς ἱερῶν ἰδρυμένων. Hinc enim constat, Thessalos veteri possessione fuisse a Phocensibus deiectos et plane exutos, eamque adeo hoc bello, ut Demosthenes monet, recuperare studuisse. Ceterum Phocenses suffragiorum ius, quod hoc tempore amiserunt, multis elapsis annis iterum asseruerunt, egregia in Gallos, qui duce Brenno Graeciam ac Delphos invaserant, opera navata, uti a Pausania docetur L. X. 8. Idem And. Dounaeus admonet, sed mire fluctuans in Brenno, quem eundem censet atque illum, cuius ducta urbs et Capitolium multis ante annis occupata perhibentur. Inconsiderate profecto. WESS.

129. 27. Τῶν δ' ἐν Φωκεῦσι τριῶν πόλεων περ. τὰ τεύχη] Haec sunt obscurissima, et sequentibus parum congrua. Iubent Amphictyones post pauca omnes Phocensium urbes solo aequari. Sunt quoque cunctae eversae ex decreto, teste Pausania L. X. 3. Quare Demosthenes Or. de Leg. fals. p. 230. non tantum ἄλλων τῶν τεύχων καὶ πόλεων ἀναίρειαν per Phocidem indignatur, sed cum Delphos pergeret, vidisse ait ibid. p. 212. οἰκίας κατασκευάσμενας, τεύχη περιηρημένα, χώραν ἔρημον τῶν ἐν ἡλικίᾳ. Et p. 268. τὰ τῶν συμμάχων τῶν ὑμετέρων Φωκίων τεύχη κατασκάπτειτο. Θηβαῖοι δ' ἦσαν οἱ κατασκάπτοντες. Quid dicemus? An τεύχη munitiones esse, non moenia? Ita nodum solvi posse, consultissimus Barbeyracius Histor. Foed. Part. I. p. 226. censuisse videtur. Sed qui urbes omnes disiectas et eversas volunt, illosne pleurarumque munitionibus peperisse credemus? An trium praecipuarum et opportunarum, τῶν ἐπικαιροτάτων, quod Pletho de suo adimensus est vocabulum, muros esse pessumdatos? ut reliquorum moenia, tanquam perpetuum poenae Phocensium monumentum, durarent. Id sequar: nisi si qui libri praeferant τῶν δ' ἐν Φωκεῦσι δύο καὶ εἴκοσι πόλεων etc. Namque eo nihil verius. Viginti enim et duae Phocensium erant urbes, quae omnes, unis fortasse Abis exceptis, eversae sunt. Καὶ δύο καὶ εἴκοσι πόλεις πιστεύουσαι διακρίθησαν Libanius inquit T. I. p. 107. et ante eum Demosthen. Or. de Leg. fals. p. 226., ne quid de Pausaniae citato loco dicam. WESS. Comparato c. 58. κατὰ τὴν Βοιωτίαν οἱ μὲν Φωκεῖς τρεῖς ἔχοντες πόλεις ἀχρησμένους ὄρχομενὸν καὶ Κορώνειαν καὶ Κορσούς eas ipsas urbes Boeotias hic intelligi coniecit Weiskius de hyperbole p. I. p. 30., unde reponit τῶν ὑπὸ Φωκεῦσι. Quam coniecturam adversus eos si qui τριῶν πόλεων de ternis in Phocide Amphictyoniceis urbibus accipiant tuetur p. II. p. 30.

129. 36. Καὶ μετοικίσει εἰς κάμας] Pausanias dicto loc. τότε δὲ κατασκευάσασθαι αἱ καταλειγμένα (Φωκίων πόλεις) καὶ εἰς κάμας — φηκίσθησαν. Propterea Demostheni Pho-

censes διωρισμένοι κατὰ κόμας Or. περὶ Παραπορ. p. 216. WESS.

129. 41. Τιθέναί δὲ καὶ τὸν ἀγῶνα τῶν Πυθίων Φίλιππον etc.] In caussis belli sacri, a Philippo in Phocenses sumpti, recenset Demosthen. Or. de Pac. p. 40. καὶ τὰ Πύθια θεῖναι δι' ἑαυτοῦ, ut Pythiorum ludorum moderator esset et praeses. Id obtinuit confecto bello, estque satis expeditum. At quid sibi volunt, διὰ τὸ Κορινθίους μετεσχημένοι τοῖς Φωκεῦσι τῆς εἰς τὸ θεῖον παρανομίας, quod Corinthii in scelerati facinoris Phocensium consortio fuerunt? Viri eruditi, quibus exscribere et illustrare libuit hoc Amphictyonum decretum, Ant. van Dale Dissert. de Concil. Amphictyon. p. 440. et Barbeyracius Hist. Foeder. P. I. p. 227., intacta transmittunt. Mihi multo difficillima semper sunt visa. Nam quae illa ratio, Philippum cum Thessalis et Thebanis Pythiorum fore praesidem, quod Corinthii socii Phocensium in sacris fuerint legundis? Corinthiine praeter ceteros Pythiorum ante hoc tempus fuere moderatores? Atqui certamen erat κοινὸν τῆς Ἑλλάδος, ut dicit Philipp. III. p. 69. Demosthenes. Praesides Amphictyones. Πρώτην ἐπὶ ταῖς δέκα ἐτίθεισαν Πυθιάδα Ἀμφικτυόνες Pausan. L. VIII. 18. p. 636. Inde ἐν Πυθίοις Καλλιστρατος τῶν Ἀμφικτυόνων ἐπιμελητῆς tibicinum quendam, quod serius venisset, nomen profiteri non est passus apud Plut. Sympos. L. VII. 5. Ludi ipsi τῶν Ἀμφικτυόνων ἄθλοι in inscriptione, de qua Pausan. L. X. 7. Itaque nihil praecipuum in ludorum dispositione Corinthiis. Porro accusantur sacrilegii, proptereaque excluduntur, qui nusquam inter Phocensium adiutores nominatim ab auctore sunt recensiti. Quid? eo nomine si Corinthii fuerunt multandi, cur Lacedaemonii hoc decreto sine noxa dimittuntur? qui tamen Phocensibus in primis auxilio fuerunt, in praedam partemque sacrae pecuniae vocati. Immo vero soli illi Dorico ex genere Amphictyoniae possessione ob illud crimen sunt deiectioni. Φωκέων δὲ τὸ ἔθνος καὶ ἐκ τοῦ Δωρικοῦ Λακεδαιμόνιοι μετασχόντες ἐπαύσαντο Ἀμφικτυονίας Pausan. L. X. 8. p. 816. Hoc amplius, indignatur Demosthenes Philipp. III. p. 69. Philippum ludis Pythiis praesidere, et προμαντεῖαν τοῦ θεοῦ sibi sumere, depulsis Atheniensibus, Doriensibus et Thessalis, ceterisque Amphictyonibus: τίθησι μὲν τὰ Πύθια, τὸν κοινὸν τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνα, καὶ ἀντὸς μὴ παρῆ, τοὺς δούλους ἀγωνοθετήσαντας πέμπει — ἔχει δὲ καὶ τὴν προμαντεῖαν τοῦ θεοῦ, παρώσας ἡμᾶς καὶ Θεταλοῦς καὶ Δωριέας καὶ τοὺς ἄλλους Ἀμφικτυόνους. Qui quidem, si Amphictyones cura ludorum Pythiorum fuissent decreto prohibiti, haud sane tacuisset. Quare, ut verba compendifaciam, sic censeo, sententiam Amphictyoniam non esse integram, et haud pauca ante διὰ τὸ Κορινθίους etc. desiderari. Succurrere potuisset Demosthenes, a quo δόγμα hoc Amphictyonicum Or. περὶ Παραπορ. p. 211. recitatum fuit, modo integrum orationi inseruisset. WESS.

130. 46. Καταπετροκοπήσαι] Verbum elegans, sed nusquam mihi lectum. Arma Phocensibus fuisse adempta, non praeteriit Demosthen. de Legat. fals. p. 216. Porro de combustis armis quod additur, satis illustraverunt viri docti Freinshem. et Duker. ad Flori L. II. 4. 5. WESS.

130. 54. Οὐ μόνον δόξαν εὐσεβείας etc.] Pulchre Iustinus L. VIII. 2. Incredibile quantum ea res apud omnes nationes Philippo gloriae dedit. Illum vindicem sacrilegii, illum ultorem religionum: quod orbis viribus expiari debuit, illum qui pericula exigeret exstitisse. Dignum itaque qui diis proximus haberetur, per quem deorum maiestas vindicata. Adde Demosthen. Or. de Pac. p. 42. WESS.

130. 68. Ἀρχιτέκτων τῆς καταλήψεως] Ita ἀρχιτέκτων τῶν κακῶν in Excerpt. Vales. p. 305. Princeps et architectus sceleris in Or. Ciceron. pro Cluent. c. 22. De voluntaria Philomeli nece supr. c. 31. WESS.

130. 73. Κατακοπιεῖς ἐσταυρώθη] Vid. huius lib. c. 35. et de Phaylli tabe c. 38. WESS.

130. 83. Μετὰ τὴν ἐκ τῆς ἀλχηλωσίας φυγὴν] Atqui fide accepta liber discessit, nulla constrictus captivitate c. 60. Itaque aut supervacanea praepositio est, aut laxius accipiendum ἀλχηλωσίας vocabulum. WESS.

130. 88. Τέσσαρας ἔχων ἡμιολίους] Infra L. XIX. 65. τὰς ἡμιολίας vocat, firmans scriptorum Codd. lectionem. Sed leve id et paene arbitrarium est. Quae vero fuerint ἡμιολίαι et qua amplitudine, post sollicitam virorum doctorum inquisitionem nondum adparet certo. Vide sis Cl. Salmasium Observ. in Ius Att. et Rom. c. 28. p. 703. et Io. Scheffer. Milit. Nav. L. II. 2. WESS.

131. 11. Τοὺς Κνωσσίους] Hoc melius et mox Κνωσσόν. Sic enim solet auctor. Vid. L. V. 77. WESS.

131. 17. Τοῖς δὲ Λύκτιοις ἐκ τῆς πατρίδος etc.] Erant Cnossii et Lyctiis, ut saepe vicinis, perpetuae inimicitiae, quarum finis idem qui Lycti: neque enim positae sunt, nisi Lycto eversa, ut Polyb. L. IV. 54. et Strabo L. X. p. 734. testantur. Implorant autem Lyctii Spartanos, quod eorum essent coloni, sicuti ibid. Polybius, et eo prior Aristoteles Politic. L. II. 8. indicant. Porro Λύκτος et Λύκτιοι scripti libri: antiquissimum tamen nomen Λύττος et Λύττιοι, ut apud Homerum et Polybium inque numis. Sita urbs erat loco celsiore: τὸ vero ἄνω καὶ ὑψηλὸν vocabant λύττον, auctoribus Hesychio et Stephano. Vid. Ez. Spanh. ad Callim. H. Apoll. v. 33. WESS.

131. 31. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ μὲν Ἀρχίδαμος etc.] Meminit expeditionis Strabo L. VI. p. 429. B., quae multo serius contigit. Auctor una serie eorum calamitates exsequitur, qui sacrilegii bellicae sacri fuerant participes. WESS.

131. 35. Κατὰ δὲ τὴν πρὸς Φωκ. συμμαχίαν βλασφημοῦμενος] Illustrabit haec Pausanias L. III. 10. Vid. not. ad c. 24. WESS.

131. 38. Ἐβασίλευσε — ἔτη τρία πρὸς τοῖς εἴκοσι] Convenient numeri, si repetas ab Archonte Nicophemo, sub cuius praectura Agesilaus in reditu ex Aegypto obiit supr. L. XV. 93., finiasque in Archontis Chaerondae magistratu, quo Archidamus, re infeliciter gesta, in Italia occubuit. Vid. huius lib. c. 89. WESS.

131. 40. Ἐτη πεντεκαίδεκα] In his annis vitium inest. Regnavit post patris Archidami obitum per annos IX, ut bene infra c. 89. Decessit contra Antipatrum pro Graeciae libertate depugnans apud Pausan. L. III. 10., Archonte Athenis Aristophonte, quemadmodum in Nostri L. XVII. 63. perscriptum est. Peccatum acceptum referri debet scribae nimiae diligentiae. Ab Archia praetore, cuius in praefectura mortem Archidami auctor obiter memorat, ad Aristophontem anni abierunt ferme quindecim. Id hominem in errorem induit. WESS.

131. 49. Ἐν οἷς ἦν — Φάλακκος] Ad obsessam Cretae Cydoniam, quod incolae pecuniam conferre recusarent, extinctum esse Phalaeccum, significat quoque Pausanias L. X. 2. WESS.

132. 52. Ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων φηγάδων] Seditioem, qua sub hoc tempus Elei συγγενεῖς αὐτῶν καὶ πολλὰς μισαροφειν instituerunt, tangit Demosthenes Or. περὶ Παροιστοῦ. p. 256., culpam facinoris in Philippum invidiose conferens. WESS.

132. 70. Ἡ μὲν γὰρ τὸν τῆς Ἑλένης γεγεννημένον etc.] Rem eandem ex Demophilo commemorat Athen. L. VI. p. 232. A. WESS.

132. 73. Ἡ δὲ τὸν τῆς Ἐριφύλης etc.] De fatali hoc moerore Apollodorus Bibl. L. III. 7. 7. p. 186. et Athen. cit. loc. Abstulit id Phayllus, donoque misit Aristonis Oetaei uxori, quam amabat. Mulier, postquam aliquot in annos eo sese iactaverat, incensa a minore filio, sed furore correpto, domo, una cum aedibus deflagavit. Sic Parthenius Erot. c. 25. At Plut. de Ser. Num. Vind. p. 553. D. Aristonem ipsum, permittentibus Tyrannis, deductum id monile uxori misisse: filium vero matri quibusdam ex caussis iratum domo ignem subiecisse eamque pariter cum matre exussisse: discrimine haud magno. WESS.

132. 81. Καὶ μεγάλην βασιλείαν] H. Steph. non dubitat, quia μέγιστην Diodorus scripserit: cui non refragor. Vide huius libri initium, et Exc. Vales. p. 338. WESS.

132. 86. Καὶ τυραννίσι πολλὰς καὶ μεγάλας] Si addixissent schedae veteres, bina ultima induxissem. Solet enim auctor πολλὰς καὶ ποικίλας frequenter connectere, omissis ceteris. Vid. L. XVII. 13. Rhodomanni non alia est sententia. Ceterum pressi fuerant Syracusani post Hipparini necem Nysaei, sic enim scripsit Plutarchus, et sua aetate legit Gemist. Pletho, tyrannide,

quo defecto redierat in pristinam possessionem Dionysius, cum maxime bello petitus ab Hiceta, dominationi itidem inhiante. Haec ex Plut. princip. Timoleont. WESS.

132. 92. Τιμολέοντι Τιμαιοῦ] Τὸν Τιμοδῆμον Plut. Timol. p. 237. A., uter melius, non temere adfirmavero. WESS.

133. 7. Ἀεὶ καὶ μᾶλλον] Vid. not. in L. XI. 23. WESS.

133. 8. Περιπατῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀπέσφαξε] Aliter Corn. Nepos Timol. c. 1. Timoleon fratrem tyrannum interficiendum curavit. Ipse non modo manus non attulit, sed ne adspicere quidem fraternum sanguinem voluit; quicum consentit Plut. Timol. p. 237. E. WESS.

133. 25. Διεβεβαίωσαντο γὰρ, ἐὰν μὲν etc.] Teleclidi, civitatis principi, dictum hoc Plut. tribuit, id praeterea docens, inter Timophanis caedem et imperium hoc Timoleonti traditum intercessisse ad viginti annos. Vide Timol. eius p. 238. E. WESS.

133. 40. Εἰσούλου] Vide Sylburg. ad Dionysii Dinarch. p. 116. WESS. Eubulum vocat etiam inscriptio apud Boeckhium L. p. 246.

133. 41. Μάρκον Φάβιον καὶ Σερούϊον Σουλπίκιον] Hos quadriennio post edit Livius L. VII. 28. RHOD. Secutus et hic Diodorus alios est Fastos. Conf. Pigh. ad ann. CDVIII. WESS.

133. 46. Τέσσαρας τριήρεις πληρώσας] Totidem illi naves ad hanc expeditionem dat Plut. Timol. p. 239. C., Aristoteles Rhet. ad Alexand. sect. 9. p. 181. duntaxat novem. WESS.

133. 55. Προηγέτο λαμπρὰς καομένη κατὰ τὸν οὐρανὸν] Thrasymbulo, in Atheniensium tyrannos moventi ex Phyla, simile sese prodigium obtulit. Clemens Alexandrinus Stromat. L. I. p. 418. τῷ Θρασυβούλῳ νύκτωρ — πῶρ ἐωρῆτο προηγούμενον. ὅπερ αὐτοῦς ἀπαλοῦτως προσέμνησαν κατὰ τὴν Μουνυχίαν ἐξέλιπε. Quin et Aeneam, ex quo de Troia egressus est, Veneris per diem quotidie stellam vidisse, donec ad agrum Laurentium veniret, ex Varrone refert Servius in Aeneid. L. I. 386. Quorum ego hoc fabulosum, illud dubiae fidei, certe nusquam alibi memoriae proditum, opinor. Fax, qua de Diodorus, etsi caussis naturalibus tribui possit, eiusdem videtur generis, fortasse etiam ex Timaeo, qui Timoleontis gestas res mirifice extulit, Polybio teste Excerpt. p. 1399., sumta. Nollem quidem certe admotam illustrandae stellae, qua duce magi Christum venerati sunt, ut Sacris in Nov. Test. Observationibus factum video. Cautius multo Celeb. Camp. Vitringa Observat. L. V. 16. WESS.

134. 59. Αἱ θεαὶ προήγγειλαν] Hoc malui, quippe opportunius. Vide Plutarchum Timol. p. 239. D. WESS.

134. 66. Εἰς τὸ Μεταπόντιον] Sic Graeci, quos pressius secutus interpres erat. Latini Metapontum vocare solent. Conf. Ph. Cluver. Ital. Antiq. L. IV. p. 1277. WESS.

134. 83. Πρὸς Ἰκέταν τὸν τῶν Συρακ. δυναστεύοντα]

Fuit ex Dionis amicis, cuius tamen familiae non constanter favit, ut ex Plut. extrema Dion. vita cognoscet. Callippo interfecto, quum Hipparinus et dein Nysaeus tyrannide Syracusanos premerent, rediret etiam Dionysius, visus est dominationi Tyrannorum inimicissimus, sed revera id animo agitans, ut patriam eiusque libertatem pessum daret. Docet idem Plut. princip. Timol. Ad eum referunt Syracusanorum numos, *ΕΠΙ ΙΚΕΤΑ* inscriptos, in Thes. Brand. T. I. p. 387. et Parutae Tab. xxxv. etc., qui alius et longe quidem senioris sunt: neque enim hic de Syracusanis ita promeritus est, nedum urbem imperio tamdiu subditam vidit, ut suum in honorem tot numi procuderentur. De altero Hiceta auctor L. XXII. Ecl. 2. et 6. WESS.

134. 87. *Ἀντιόνα στρατηγόν*] Plut. Magonem copiis Punicis ducem inponit, parti classis Hannonem Timol. p. 244. et 245. B. WESS.

134. 96. *Καμπανοί*] Vid. L. XIV. 9. 61., ubi et Aetnae Campani. Quorum quidem si memores fuissent viri docti, possessione non deiecissent Campanos, de quibus Plut. Dion. p. 969. F. WESS.

135. 1. *Οἱ δὲ τὴν Γαλαρίαν πόλιν οἰκοῦντες*] *Γαλαρίαν* et statim *Γαλαρινών* praestat. Sic auctor L. XIX. 104., sic alii. Vid. Ph. Cluver. Sicil. Ant. L. II. p. 330. WESS.

135. 12. *Περὶ τὸ Ὀλύμπιον*] Ita L. XIII. 6. ubi vide. *Ὀλυμπίον* alioqui recipi potuisset. WESS.

135. 38. *Περὶ τοὺς ἐγκαθέτους δημηγοροῦντας*] Conf. Plut. Timol. p. 240. *Ἐγκαθέτως* *subdole* atque *insidiosae*. Namque *ἐγκαθετοί* qui subornantur ad fraudem, apud Ioseph. L. II. Belli Iud. c. 2. 5., S. Lucam Evang. c. XX. 21. et Demosthen. Epist. 4. WESS.

135. 47. *Ἀνδρομάχος*] De eo huius lib. c. 7. WESS.

135. 51. *Ἐπὶ τοὺς Ἀδρανίτας*] Vide not. in L. XIV. 37. WESS.

135. 60. *Πλείους τῶν τριακοσίων*] Verum hoc praestabit Plut. Timol. p. 241. E. WESS.

136. 69. *Μάρκον Οὐαλέριον καὶ Μάρκον Πόπλιον*] Hi consulatum L. Furiū Camilli et P. Claudii statim Livio subsequuntur. Et hoc Capitolinis Tabulis confirmatur. Est autem is M. Valerius, qui ex singulari pugna cum Gallo *Corvi* cognomen accepit. Alterum non *Πόπλιον*, sed *Ποπίλλιον* Livius nominat. RHOD. Eadem hic, quae supra, Fastorum discrepantia. Vid. Livium L. VII. 26. et Pighium ad ann. c. xvii. *Πόπλιον* in *Ποπίλλιον* mutavi, quod schedae veteres haud multum a vero deflecterent. WESS.

136. 72. *Πρὸς Καρχηδονίους πρῶτον συνθήκαι ἐγένοντο*] Cum Carthaginiensibus legatis Romae his Consulibus foedus ictum, quum amicitiam ac societatem petentes venissent, docet Livius L. VII. 27. Foederis formulam servavit Polyb. L. III. 24. At primum hoc Romanos inter et Carthaginienses coaluisse, negat idem Polyb.

c. 22., aliud, quod statim a regibus exactis convenerat, exhibens. V. consultissimi Barheyracii Hist. Foeder. P. I. p. 75. et 222. WESS.

136. 75. *Ἄδα ἢ ἀδελφὴ καὶ γυνή*] Eadem Strabo L. XIV. p. 970. B. Conf. infra c. 75. WESS.

136. 82. *Τιμολεόντος δὲ τὰ λοιπὰ τῆς πόλεως* etc.] In his longe diversus abit Plut. Timol. p. 242., Timoleonti Insulam ipsumque tyrannum Dionysium pactione tradens. Consentit Aristoteles Rhet. ad Alex. c. 9. p. 181. WESS.

136. 89. *Μάμερκος ὁ τῶν Κατανυκίων τύραννος*] Reddidi Tyranno verum nomen ex Corn. Nepote et Plutarcho, obsecutus Lambino ad Nep. Timol. c. 2., Is. Casaubono in Polyb. L. I. p. 125. ed. Gron., aliisque eruditorum pluribus. WESS.

136. 99. *Περιγεόμενος τῶν πολεμίων*] Hoc vero congruum est. Carthaginiensium enim duce turpem fugam ingresso, Timoleon Hicetam eiusque milites, quos adversarios habebat, fudit, urbemque occupavit, Plut. Timol. p. 246. WESS.

136. 5. *Διαφορὰν ἀμετάθετον ἔχων*] *Ἰσχυρὰν πλοῖον καὶ ἀμετάθετον* L. I. 23.; *ἀμετάθετον ὁμότητα* et *ἐχθρὰν ἀμετάθετον* L. XIII. 21., *δορὴν ἀμετάθετον* huius lib. cap. 95. et *νόμον ἀμεταθέτους* c. 83., *τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς* in Epist. ad Hebr. VI. 17., ubi Raphaelius ex Polybio nonnulla, reperies. WESS.

137. 17. *Πυθόδοτον*] Sic oportet. *Πυθόδοτον* vocat Demosthen. Or. in Olympiodor. p. 652., ubi in vetustis schedis similis discordia, Dionysius in Dinarcho p. 116. et Epist. ad Amm. p. 121., et Diogen. Laert. V. 9. WESS. *Πυθόδοτον* correxit et Scaliger verissime. IDEM in Add.

137. 26. *Καὶ κατεβλῶσεν ἀποροῦμενος ἐν Κορίνθῳ*] Aelianus Hist. Var. L. VI. 12. *Ἀπὸς δὲ (Διονύσιος) ἐν πενία μωρία κατέστρεψε τὸν βίον γηραιός*, quibus non dissimilia L. IX. 8. Quid? eo paupertatis devenit, ut Corinthi literas doceret. Demetrius Phaler. *περὶ Ἑρμ.* Sect. CCLII. *πτωχέει ἐν Κορίνθῳ (Διονύσιος) διδάσκων γράμματα*, Philo Iud. de Ioseph. p. 545. B. *Διονύσιος* — *ἐκπεσὼν δὲ τῆς ἡγεμονίας εἰς Κόρινθον καταφεύγει, καὶ γραμματιστὴς ὁ τοσοῦτος ἡμεῶν γίνεται*. Mitto Ciceronis, Pompeii Trogi, Valerii Maximi, Luciani, aliorumque scriptorum loca, quae nuper antestatus est et contra Cl. Heumannum, literarium hunc ludum a Dionysii persona amolientem, dextre defendit Frid. Guil. Roloffius illis Dissertationibus, quibus Dionysii tyranni fata complexus est. WESS.

137. 29. *Τετρακοσίας τριήρεις*] Conf. not. in huius lib. cap. 9. WESS.

137. 33. *Τὰς μὲν κατὰ τῆς νήσου* etc.] Scribendum esse *τὴν νήσον* bene monuit Rhodomannus. Timoleon enim arcem Syracusis, quam in insula muniterat Dionysius ad urbem obsidendam, a fundamentis disiecit: cetera tyrannidis propugnacula demolitus est, deditque operam, ut quam minime multa vestigia ser-

vitutis manerent, Cornelio Nep. Timol. c. 3. et Plutarcho p. 246. E. auctoribus. WESS.

137. 37. Τὰ περὶ τῶν ἰδ. συμβ. δίκαια etc.] Distinctius haec traduntur inferius c. 83. WESS.

137. 40. Ἦν Ἀμφιπόλιον Διὸς Ὀλυμπίου — καλοῦσι] Sunt ἀμφιπόλοι administri et sacerdotes, cuiusmodi ἀμφιπόλος Ἀπόλλωνος apud Plut. Quaest. Graec. p. 297. A. et Ἡ ΔΙΟΣ ΑΜΦΙΠΟΛΙΟΣ ΧΕΛΕΙΛΩΝ in lapide Domiano p. 558. Optime ergo Cicero L. II. Verr. 51. *Syracensis lex est de religione, quae in annos singulos IOVIS SACERDOTEM sortito capi iubebat: quod apud illos amplissimum sacerdotium putatur.* Vid. Clarissim. Havercampum ad Parutae numos p. 308. A Syracusanis hoc sacerdotium in Melitam insulam transiisse credibile fit. Nam Prudens ΠΡΩΤΟΣ ΜΕΛΙΤΑΙΩΝ ΑΡΧΑΣ ΚΑΙ ΑΜΦΙΠΟΛΕΥΣΑΣ ΘΕΩ ΑΥΓΟΥΣΤΩ in Gruteri Thes. p. 388. 4. et Reinesii Cl. V. 7. ex simili sacerdotum genere fuit, sicuti Ignat. Georgius Inspect. Anticrit. de S. Pauli naufragio IV. Diatrib. I. p. 183. erudite ostendit. WESS.

137. 48. Ἐτη πλείω τῶν τριακοσίων] Conveniunt anni. Debent coloniae ius Imp. Augusto. Vid. supra c. 7. et ad L. XIII. 35. WESS.

137. 51. Τὰς ἐπὶ Θοράκη πόλεις] Ἐπὶ Θοράκης, ut Demosthen. Or. de Cherson. p. 63., ubi harum urbium et Cersobleptae, in ordinem a Philippo redacti, commemorat, et Aeschines Or. περὶ Παράρο. p. 29. et in Ctesiphont. p. 63., tum rex Philippus Epist. ad Athenienses apud Demosthen. p. 93. WESS.

138. 69. Διήλθε χρόνον ἑτῶν πενήτηκοντα] Haec vera esse non poterunt, si Theopompus cum ipso tyrannidis Dionysianae principio exorsus fuerit: incidit ea in annum tertium Olymp. XCIII., a qua ad hanc annum abierunt plus sexaginta. Vidit et hoc Ionsius de Script. Hist. Philosoph. L. I. 9. 3. Porro XLI. XLII. XLIII. libri Hist. Philipp. Theopompi ex Nostri testimonio res Siculas complectebantur, et tamen ex L. XXI. et L. XXXIX. ac XL. talia citat Athenaeus L. VI. p. 261. A. tum L. X. p. 435. F., quae Dionysium maiorem eiusque familiam praecipue tangunt. WESS.

138. 71. Ἀχι τῆς τρίτης καὶ τεσσαρακοστῆς] Ad historiae complementum et ad huius anni gesta addi potest ex Demosthene in oratione contra Olympiodorum p. 652. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι στρατιῶν εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν πέμπονσι ὑπὸ ῥητόρων πεισθέντες. PALM.

138. 74. Μάρκον Πόπλιον] Consulem alterum ex [Tab. Capitolinis restitue Γάιον Ποιτήλιον. RHOD. Ποιτήλιον sine dubio verum erat, quod citra aliquam librorum auctoritatem refingere non sustineo. Livium adi L. VII. 27. WESS.

138. 75. Ἀρύμβας ὁ τῶν Μολ. βασιλεὺς ἐτελεύτησεν] Varie scribunt regis nomen, Pausaniae L. I. 11. modo Ἀρύββας,

modo Ἀρύμβας est. Apud Plut. princ. Vit. Pyrrh. Ἀρύββας, in Iustino L. VIII. 6. Arrybas. Demosthenes Olynth. I. p. 5., eumque secuti Ulpianus et Harpocration, Ἀρύββαν, sicuti Diodorus, adpellant. Mortuo successisse Alexandrum negat Iustinus, sed regni possessione a Philippo deiecto. WESS.

138. 87. Πρὸς πόλιν Ἐγγυον] Vid. not. ad L. IV. 79. et de Leptine, urbis tyranno, Plut. Timol. p. 247. F. WESS.

138. 90. Τοῖς δ' Ἐγγυνοῖς] Praeivit corrigenti Venet., sed parum adiutus. Τὸ γὰρ Ἐγγυνοῖς, ὡς Πηγγυνοῖς, apud Stephanum: propterea Enguinī in Ciceronis Verrin. L. IV. 44. Conf. Ph. Cluverii Sic. Antiq. L. II. 11. p. 365. WESS.

138. 96. Ἐνδεικνύμενος τοῖς Ἕλλησι etc.] Non dissimilia de hoc Timoleontis studio Plut. Timol. p. 248. A. WESS.

138. 3. Εἰς τὰς τῶν ξένων μισθοδοσίας] Elegans aequae est eis τὰς τῶν ξένων μισθοδοσίας. Utitur, etsi alia sententia, divinus auctor Epist. ad Hebr. c. II. 2. et XI. 26. Nil tamen mutare volui, quod μισθοδοτεῖν Noster atque alii saepe de mercede et stipendio adhibeant. Utar solo Philone Iud., ut auxilium illi, quo eget, feram. Μισθοδοτήσας τοὺς ἀλειφοβλοὺς καὶ φωνομαζεῖν εἰωθότας, οἱ τὰς καταβοήσεις ὡσπερ ἐπὶ ἀγορᾶς πιπράσκουσι scribit de Isidoro lib. in Flacc. p. 985. A. 'At qui tandem illi ἀλειφόβιοι καὶ φωνομαζεῖν εἰωθότες; vertunt, *conducta opera hominum aliena quadra viventium.* Haec equidem intelligo, non item Graeca. Scripseris τοὺς ἀλειφομένους καὶ φωνασκεῖν εἰωθότας, *conducta eorum opera, qui se aliosque inflammant et clamorem exercent,* neque ad sententiam quidquam desiderabitur. Firmat ipse Philo ἀλείφειν et ἀλείφεισθαι hoc usu terens, ut L. I. Vit. Mos. p. 648. et in Flacc. p. 966. A. tum Leg. ad Cai. p. 997. E., et praeter cetera vetus liber, quem Canterus adhibuit. Atque haec, etsi extrinsecus, non tamen intempestive videor hoc loco monuisse. WESS.

139. 18. Πολλὰ διεπ. πόλεις σπεύδουσαι πύλιν παραληφθ.] Aufer πόλεις et πύλιν. RHOD.

139. 21. Ἀγεννῶς τὸν πόλεμον διοικοῦντας] Magonem, qui sibi ipse mortem consciverat, in crucem Poeni ob rem pessime gestam egerunt, Plut. Timol. p. 247. B., suffeceruntque eius in locum Asdrubalem et Hamilcarem ibid. p. 248. B. WESS.

139. 31. Γάιον Μάρκιον etc.] Livius L. VII. 28. superioris anni consulibus successores dat M. Fabium et Ser. Sulpicium, quos auctor ante hos quatuor annos urbi inposuit c. 67., nescio quos Fastos secutus. WESS.

139. 33. Κατεπολέμησε Κλείταρχον] Putes ex Plut. Phocion. p. 746. F. Πλούταρχον esse legendum: hunc enim Phocion auxilio arcessitus Eretria et tyrannidis possessione evertit. Sed salva res est. Meminit eius expeditionis Demosthen. Or. de Pac. p. 40., quam Archia Archonte recitavit. Itaque prior est hoc anno,

et plane alia. In Plutarchi locum suffectus deinde Philippi opera est Clitarchus, docente eodem Philipp. III. p. 72. et Or. de Coron. p. 147., contra quem Phocion cum maxime copias duxit. WESS.

139. 35. Πηξώδορος] Ab Arriano (L. I. 24.) non Πηξώδορος nec Πηξώδαρος hic nominatur, sed Πηξόδαρος. Scribit enim, Πηξόδαρος δὲ τὴν μὲν ἐκβάλλει τῆς ἀρχῆς, αὐτὸς δὲ κατεῖχε τὰ πράγματα. Intellige autem per τὴν ipsam Adam. STEPH. Videtur ex hoc loco emergere dubium, si cum alio Diodori loco conferatur infra p. 574. (Lib. XVII. 24.) Nam ibi Ctesicle Archonte Adam ab Alexandro restitutam fuisse ait. Sed videtur hic Pexodorus sic annos septem dominatum Cariae tenuisse, non vero quinque, ut hic ponitur. Sed solvit dubium Strabo L. XIV. p. 970. et Arrianus L. I. 24.; ex illis enim discimus post mortem Pexodori quandam Persam Satrapam rerum potitum fuisse neglecta Ada. Caeterum alii Πηξώδαρον, ut Plutarchus et Strabo, alii Πηξώδαρον, ut Arrianus, vocant hunc Carem. PALM. Πηξώδαρος] Sic scripsi ex vestigiis discrepantium Codd., ob ΠΗΞΩΔΑΡΟΥ huius numos in Thes. Brandenb. T. III. p. 15. et Ez. Spanhem. Dissert. VIII. de Numism. p. 529. Fratrum Mausoli et Idriaci natu erat minimus, quod praeter Diodorum testatur Strabo. Vide Berger. et Gronov. in Arrian. L. I. 24. WESS.

139. 44. Ὑπεραίρουτος πολὺ τῶν κατὰ etc.] Mallet fortasse quis τοὺς κατὰ Πέρινθον πόρους, ut plerumque solent Graeci. Sed intercedit auctor c. 84. οἶκος — τῶν κατὰ τὴν Σικελίαν ἔργων ὑπεραίρων τῶ μεγέθει. Et L. XX. 29. ἐλεπολιν, ὑπεραίρουσαν πολὺ τῶ μεγέθει τῶν πρὸ αὐτῆς γενομένων. WESS.

139. 47. Ὑπορύτιων ἐπὶ πολὺ, μέρος etc. κατέβαλεν] Non admodum placet ἐπὶ, quod si cum ipsa distinctione procul abiret, non equidem indignarer. Quisque intelligit, quorsum ὑπορύτιων spectet, ut c. 76. τοῖς κριοῖς τύπτων τὰ τεῖχη συνεχῶς κατέβαλλεν. WESS. XVII. 43. κατέβαλεν ἐπὶ πλεθρον τοῦ τεύχους. 115. τοῦ τεύχους κατέβαλεν ἐπὶ δέκα σταδίου.

140. 56. Καταπέλας] Reddidi Diodoro ex libro, quem Stephanus vidit. Nam post συμμαχίαν quid opus erat καὶ πελαστιάς adiungere? Tela et catapultae socia sunt. WESS.

140. 74. Ὁ βασίλευς, ὁμορῶμενος] Persam intelligi, apertissimum est. Meminit auxilii, ab Ocho Perinthii ipso in tempore submissi, Demosth. Or. ad Philippi Epist. p. 89. et Arrian. L. II. 14. WESS.

140. 80. Ὁμοίως δὲ καὶ Βυζάντιοι] Tum tua res agitur, paries cum proximus ardet. Hoc movit Byzantios. Accessit artificum foedus, quo συγγενεῖς ipsi mutuo συμπολιτείας iure gaudebant. Vid. Polyb. L. XVII. 2. et Demosthen. pro Coron. p. 151. WESS.

140. 86. Καὶ διὰ τῶν ὀξυβελῶν ἀνείργων τοὺς etc.] Et missilibus ferratis urbicos depellens, interpretes. Ego, etsi ὀξυβελῆς tela grandiora subinde dici norim, catapultis malle. Solet

auctor ὀξυβελῆς καταπέλας et saepissime ὀξυβελῆς vocare, quem admodum et Iosephus Belli Iud. L. II. 19. 9. Prius dabit etiam Philo in Belopoeic. p. 89., et ὀξυβελῆς ὄργανον p. 56. WESS.

140. 3. Ἐπὶ τινος ἀχένος ὑψηλοῦ χειρόνησον] Conf. Plin. L. IV. 11. et Ammian. L. XXII. 8. et quae adscripta sunt Itiner. Antonin. p. 323. WESS.

141. 9. Διοικοδομοῦντες γὰρ τοὺς στενωποὺς] Not. in L. XIII. 56. adi. Sequentia verterat interpretes, superiores subinde domos loco muri insidebant, nescio quid secutus: nam Steph. margo et Venet. illi non favent. Ego in vulgato acquiesco. WESS.

141. 20. Αὐτὸς προσέειπεν ἄγρω τῶ Βυζαντίῳ] Sumptum in Byzantios Archonte Nicomacho bellum a Philippo fuisse Demosth. Philipp. IV. p. 86., quam hoc anno peroravit, et Dionys. Epist. ad Amm. p. 123. ostendunt. De eo Iustinus L. IX. 1. WESS.

141. 29. Ἀρξόμενος ἀπὸ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου] Vide L. IV. 1. et Ger. Io. Vossium de Hist. Graec. L. I. 7. WESS.

141. 35. Μέχρι τῆς Φιλίππου τελευτῆς] Disputavimus haec de re ad huius lib. c. 14. WESS.

141. 40. Ἀντικλῆς ὁ Ἀθηναῖος] Reddi victor hic debet Eusebii Catalogo, unde excidit. De consulibus huius anni Livius L. VII. 28. WESS.

141. 42. Ἀθηναῖοι μὲν ἔκριναν τὸν Φίλιππον etc.] Theophrasto Archonte, pacem, quae Philippum inter et Athenienses post Olynthum captam coaluerat, dissociatam fuisse, Philochorus itidem docet in Dionysii Epist. ad Amm. p. 124. Signifer et fax Demosthenes erat, qua re sese iactat Or. pro Coron. p. 152. Adde Plut. in Demosth. p. 853. D. WESS.

141. 44. Δύναμιν ναυτικὴν ἀξιόλογον ἐξέπειμψαν] Classi praefectus fuit Phocion, ut ex Plut. Phoc. p. 748. A. constat, qui navibus cxx Byzantios et Perinthios periculo, quod urgebat, expedivit. Ipsi propterea in decreto, quo gratum animum Atheniensibus profitentur, βοηθήσας (ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων) πλοίοισιν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι, καὶ σίτω, καὶ βέλεσι, καὶ σπλίταις, ἐξείλετο ἡμεῖς ἐκ τῶν μεγάλων κινδύνων in Demosthen. Or. pro Coron. p. 151. WESS.

141. 49. Καὶ πρὸς Ἀθηναίους etc. συνέθετο τὴν εἰρήνην] De hac pace licet dubitare: nam et Demosthen. Or. in Philippi Epist., quam cum maxime dixit, cives suos bello accendit, utque ceteros Graecorum incitent, cohortatur, et Philochorus in Dionysii ad Amm. Epist. p. 124. locuples testis est, hoc et sequenti anno continuatum fuisse bellum. Itaque si ea coaluit, quod auctor adfirmat et Demosthenes innuit Or. pro Cor. p. 170., paucorum fuit mensium, quorum spatio Seythas Philippus invasit et adflixit, docente Iustino L. IX. 2. WESS.

141. 57. Ναὺς δὲ μακρὰς μὲν διακοσίας] Sic optime. Vide Plutarchum Timol. p. 248. B. WESS.

142. 76. Οὐ πλείους τῶν μυρίων καὶ διαχιλίων] Plutarchus illi ad VII millia dat, magno discrimine: quod genus, cum numeris absolvatur, haud infrequens. Ecce tibi Polyæn., Carthaginiensium exercitum, qui Diodoro et Plutarcho LXX millium numero non inferior, quinquaginta duntaxat millibus aequantem Strateg. L. V. 12. 3. WESS.

142. 92. Ἐναποκυβεῖον ταῖς τῶν μισθοφόρων ψυχαῖς] Non illi quidem invenuste. Scilicet, ut Turno contingat regia conivax, Nos, animae viles, inhumata, infletaque turba Sternanur campis. Dictum est, ut apud Polybium L. II. 63. διότι δὲ τὴν ταχίστην ἐκκυβεῖν τοῖς ὄλοις. Et L. III. 94. οὐδαμῶς κρίνων ἐκκυβεῖν, οὐδὲ παραβάλλεσθαι τοῖς ὄλοις. Tum quod proprius abest, παραβάλλεσθαι καὶ κυβεῖν ἐν τῷ βίῳ apud Suidam in Κύβος. Conf. Gataker. ad Anton. L. I. 8. WESS.

142. 99. Μόγισ, πολλὰ etc.] Ante μόγισ desiderari videtur ὁ Τιμολέων. Rhod. in Add.

143. 13. Ὑπέμνησε δὲ τῆς Γέλωνος ἐήμερίας] Copiose describitur L. XI. 22. WESS.

143. 16. Ὑποζυγίων σέλινά κομίζόντων] Res militibus plerisque parum videbatur fausta, quod nexis ex apio coronis mortuorum sepulera ornare moris esset: τὰ μνήματα τῶν νεκρῶν εἰώθαμεν στεφανοῦν σελίνοις Plut. Timol. p. 248. D. Unde et apium ἱερὸν τῶν καταθρονίων in Schol. ad Pindari Olympion. Od. XIII. 45., et si qui id portarent, οὐ χρηστὸν σύμβολον occurrentibus praebebant, quemadmodum Timaeus apud Plut. Sympos. L. V. 3. p. 676. D. innuit. WESS.

143. 18. Τὸν γὰρ Ἰσθμιακὸν στέφανον ἐκ σελίνου συντάσσει] Vide P. Fabri Agonist. L. II. 23. Pineae corona Plutarchi aetate et Aeliani, cui propterea πίνυς Ἰσθμιακή de Anim. L. VI., 1. Isthmionicae donabantur, sed hoc tempore ex apio, arido tamen, ut a Nemea, quae ex viridi concinnabatur, differret. Docet Plutarchus dicto loco et Schol. Nicandri Alexiph. v. 605. WESS.

143. 36. Καὶ τῶν Φοινίκων τῷ πλήθει περιχεομένων] Vitium animadvertit Augustin. Bryanus ad Plut. T. II. p. 570. ed. Londin., περιχευμένων refingens, quod nimium. Lenior medicina, quam adhibui, autore probante in Excerpt. Vales. p. 402. περιχεόντο τὰς πολεμίας ναῦς. Plura ad L. XIII. 51. WESS.

143. 48. Καὶ τῶν ἀρμάτων ἅμα τούτοις φερομένων] Lege φερομένων. Rhod. Ferri φερομένων potest, etsi ἀναμῖξ praecesserit. Solent alioqui haec verba permisceri. Exempli causa: Philoni Iud. tribuuntur eo libro, quo deter. potiori insidiari solere disputat p. 169. D. πάντα διὰ πάντων συγχέουσι καὶ φέρουσι. Dederat ipse καὶ φέρουσι, quemadmodum de Agricult. p. 206. A. εἶδε γὰρ μὴ φέροι καὶ συγχέαι. Et de Leg. Spec. p. 809. D. πάντα φέρων καὶ συγχέων. Putares eiusdem Philonis in Flacc. p. 984. E. ὄχλον ἀσύντακτον καὶ πεφορημένον convertendum

esse in πεφορημένον nisi vetaret ipse p. 989. D. πλήθος ἀσύντακτον καὶ πεφορημένον, et Leg. Cai. p. 1009. A. μιάδα καὶ πεφορημένον ὄχλον edens. Ne vero opineris eodem in luto omnia illa adhaerescere, dixit συμπεφορημένας καὶ συγκεκριμένας ὁσίας de Sacrif. Abel. p. 148. D., συμφορητὸν ὄχλον Dionysius Halicarnasseus T. II. p. 185.; φύσιν συμπεφορημένην Maximus Tyr. Diss. XVII. 7., ubi D. Heinsium συμπεφορημένην corrigentem exemplorum cumulo redarguit Davisius. WESS.

143. 56. Διὰ τὰς ἐν τῷ ῥείθῳ δυσχερείας] Hinc non recedo, etsi δυσχωρία patrociniū e Plut. Symp. L. V. p. 680. B. habere possint. Polybii δυσχερεία τῶν τόπων L. X. 26. vulgatum tuebitur. WESS.

143. 61. Τὸν ἱερὸν λόχον] Iteratur eius mentio L. XX. 10. Similem Thebanorum cohortem alias vidimus. WESS.

144. 67. Οὐκ ἐλάττους τῶν μυρίων] Plerorumque librorum consensus hoc requirebat. Plutarchus de captorum numero paullo diversa scribit Timol. p. 250. D. WESS.

144. 92. Καὶ συντόμως ἐπέλ. ἤξειν] Posses συντόμως. Sed non multo diversum συντόμως. Polyæn. L. V. 2. 22. διαπλεύσας εἰς τὴν πατηρὰ καὶ συντόμως ἐπανελθὼν θνήσκω. Conf. Mos. Solanum ad Plut. Demet. p. 433. T. V. ed. Lond. et adscripta Nostri L. I. 95. WESS.

144. 94. Εὐθὺς δὲ Γέσκωνα τὸν Ἄννωνος] Vide Plut. Timol. p. 251. A., ubi haec operosius et distinctius. Haud vero scio idemne hic Gisco sit, de quo Polyæn. L. V. 11. Porro adscripserat H. Stephanus: Ἄλλοι scriptores Γέσκωνα nominant, et fortasse Diodorus quoque ita scripsit: quam observationem perpetui usus non esse, praeter Polyænum docebunt Polyb. L. I. 70. et Plut. Timol. p. 251. A. WESS.

144. 7. Μάρκος Ροντίλιος] Τάιος Μάρκιος Ροντίλιος dicebatur, atque ita in Diodoro scribendum censuit L. Rhodomannus. Mihi, Μάρκιος si legatur, bona omnia videntur. Livium inspicie L. VII. 38. WESS. Μάρκιος Ροντίλιος iam Pighius p. 305.

145. 17. Τῆς ἰδίας παρανομίας ἐπάθλον, τοῖς συμφορᾶς ἔτυχον] Constructio insolentior est. Legeris τῆς — ἐπάθλον — ἔτυχον, recte decurret oratio. Sin, explenda ita erit: τοιαύτης συμφορᾶς ἔτυχον, ἢ τις ἦν etc. De clade horum conductitorum et sacrilegorum militum paria prodidit Plut. Timol. p. 250. F. et de Ser. Num. Vind. p. 552. F. WESS.

145. 19. Ποστούμιον τὸν Τυρρηνόν] Tyrrenusne domo, an tyrannus fuerit Postumius, non dixero. Nomen hominis Latinam quidem originem praefert, nihil amplius. Itaque veterum schedarum discordia aliunde diiudicanda est. WESS.

145. 27. Τὸν δὲ Ἀύκον καλούμενον ποταμὸν] Non aliter Plut. Timol. p. 252. D. Prave tamen. Verum esse τὸν δὲ Ἀύκον

dudum ostendit Ph. Cluverius Sic. Antiq. L. I. p. 219. Conf. not. in L. XV. 17. WESS.

145. 31. Τὸν μὲν Ἰκέταν καταπολεμήσας ἔθραψε] Concisam sententiam nec satis apertam explanabit Plut. Timol. p. 252. A. Victus, captus et Syracusas pertractus est Hicetas, atque una cum filio tyrannidis et proditionis poenas capite luit. WESS.

145. 37. Τοὺς κατὰ τὴν νῆσον τυράννουσ ῥιζολογήσας] Simillimum in Excerpt. Vales. p. 341. καὶ τοὺς κατὰ τὴν Μακεδονίαν ῥιζοτομήσας, οἷα τὸν Περσέα. Placet utriusque linguae scriptoribus hoc genus, ἀπὸ τῶν ῥιζοτόμων translatum. Herodot. L. VI. 86. p. 360. ἐκτέτριπται τε προῤῥήζιος ἐκ Σπάρτης. Andocides Or. de Myst. p. 19. ἀλλ' οἴχεται πᾶν προῤῥήζιον (τὸ ἡμέτερον γένος.) Iosephus Iud. Belli L. VII. 8. p. 430. προῤῥήζιος ἐκ βάρθρων ἀνήσπασται. Phaedrus III. 10. 49. a radicibus non evertisset scelere funesto domum. ubi vide Burmannum. Paulo diversum est, sed originem declarans, hoc Philostrati Vit. Apoll. L. VI. 26. εἶτ' ἐν πάσῃ τῇ γῆ φέεται (τὸ φάρμακον) ῥιζοτομούσης αὐτὸ σοφίας ἐκ τῶν ἐαυτῆς κήπων. WESS.

145. 44. Εἰς μὲν τὴν Συρακοσίαν] Sic statim εἰς τὴν Ἀγυροναίαν et εἰς τὴν Καμαριναίαν. Plut. Timol. p. 251. D. ὁ Ἰκέτης ἐμβάλων εἰς τὴν Συρακοσίαν quod in τὴν Συρακοσίαν ut mutaretur a viro docto, caussa gravis haud erat. De novis colonis idem Plut. ibid. p. 247. WESS.

145. 48. Οὗς συνέγραψε Διοκλῆς] Vid. de Diocle L. XIII. 33. et 35. Mox περὶ τῶν ἰδιωτῶν συμβολαίων etsi quo modo defendi possit non ignorem, libens in τῶν ἰδιωτικῶν converterem. Namque ita ipse supr. c. 72. de Timoleonte, καὶ τὰ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν συμβολαίων δίκαια etc. διέταξε. Et Exc. Vales. p. 413. χρηματίζων — περὶ τῶν ἰδιωτικῶν συμβολαίων. Tu si malis, admittite τῶν ἰδίων συμβ. ex Reg. et confer ἀγῶνας περὶ τῶν ἰδίων συμβολαίων ex Isocratis Panegy. non longe ab initio, et Or. de Permutat. princip. WESS. Ἰδιωτικῶν πραγμάτων Scaliger itidem maluit. IDEM in Add.

145. 53. Κέφαλος ὁ Κορίνθιος] Collegam illi adiungit Dionysium Plut. Timol. p. 248. A. WESS.

145. 65. Καὶ καρπῶν ἡμέρων ἄποροι] Magis proprie diceretur ἄφοροι, et fortasse ut Diodorus scripsit. STEPH. Adstipulor Stephano. Vide not. in L. III. 50. WESS.

146. 75. Οἶκος ὁ ἐξηκοντάκλιος ὀνομαζόμενος] Sic σκηνὴ ἑκατοντάκλιος L. XVII. 16.; οἶκος ἑκατοντάκλιος Athen. L. XII. p. 538. C., οἶκος πολύκλιος Heliodor. Aeth. V. p. 232. Ridiculum Mirabellae de hac domo errorem perstrinxit Iac. Bonanus Syrac. Antiq. L. I. 6. 121., falsus tamen ipse, cum domum hanc, quam auctor Insulae clarissime tribuit, inter ea recenset, quorum finiri locus non potest. WESS.

146. 79. Ἐπισημασίας ἔτυχε] Τῆς παλαιότητος τυχοῦσης ἐπισημασίας παρὰ τὸν δαιμονίον infra L. XX. 102. Vide not. in L. V. 3. et IX. 45. WESS.

146. 84. Τὸ, τε κατὰ τὴν ἀγορὰν Ὀλύμπιον] Hoc aut Ὀλυμπίον praestat. Conf. L. XIII. 6. Erat in ea urbis parte, quae Achradina: in qua, inquit Cicero in Verr. L. IV. 53. forum maximum, pulcherrimae porticus, ornatissimum Prytaneum, amplissima est curia, templumque egregium Iovis Olympii. WESS.

146. 85. Καὶ ὁ πλησίον τοῦ θεάτρον βωμὸς] Theatrum maximum Neapolis, sive quarta Syracusanae urbis pars, habebat, Cicerone eodem loco indice: cuius etiam vestigia cum maxime durant. Vide Mirabellam de Syrac. sit. p. 70. 126. Id miror eum iuxta cum Bonano memorabilem hanc aram silentio praeteriisse, cui non multo dissimilis fuisse videtur ea Iovis Olympii, de qua Pausanias L. V. 13. p. 400. WESS.

146. 91. Μετὰ τὸ τῶν Συρακοσίων] Addidi articulum ex Reg. schedis: luxa enim et defecta verborum structura erat, quod Rhodom. non fugit. Solet autem auctor Agyrinensium suorum res cupide attingere, ut τροφῆα patriae rependeret. WESS.

146. 97. Χαρώνδον] Non aliter Plut. T. II. p. 842. F., Aeschin. Or. de Legat. fals. p. 50. ἐπὶ Χαρώνδον, et Demosth. Or. de Coron. p. 143. et 149., ubi tamen scripti Codd. ἐπὶ Χαρώνδον, quomodo Dionysius in Dinarch. p. 116., quod idem, sed plenius. WESS.

146. 3. Διόπερ ἄρνω καταλαβόμενος Ἐλάτειαν πόλιν] Phocidis urbium maxima erat Elatea, et loco ad Boeotiam invadendam prorsus opportuno, Strabone teste L. IX. p. 639. C. et p. 649. A. Plura Iac. Palmer. Graec. Antiq. L. VI. 15. Occupata autem urbs est superiore anno, si non fallit Philochorus apud Dionysium Epist. ad Amm. p. 124., quod non puto. Nam Theophrasto Archonte bellum in Amphissenses Amphictyonum decreto mandatum est Philippo, quod gessit Lysimachide praetore, quando et Elateam occupavit. Qua re Athenis cognita, summa consternatio omnes incessit, suasoreque Demosthene legati Thebas sunt missi. Vid. Aeschin. in Ctesiph. p. 69. WESS.

146. 12. Τοὺς τε σαλπικτὰς μετεπέμποντο] Vide Demosthenem Or. pro Cor. p. 168., has turbas Atticaeque civitatis consternationem cultissimis verbis describentem. WESS.

147. 25. Ὁ δὲ καταβάς] Qui suggestum conscendens vertit Cospus, unde eum ὁ δὲ ἀναβάς legisse opinor, quod citra dubium melius. Καταβαίνειν oratores dicuntur, cum ex suggesta oratione dicta abeunt, ἀναβαίνειν et ἀναβαίνειν ἐς τὸ βῆμα cum in rostra, ut multitudinem alloquantur, escendunt. Vid. Demosth. Or. pro Cor. p. 170. et 175. WESS.

147. 26. Παροχήμα πρόσβεις ἀποστέλλειν εἰς τὴς Θήβας]

Decretum ea occasione conditum, quo omnia haec clarius declarantur, habet Demosth. Or. pro Cor. p. 170. WESS.

147. 57. Διαβεβοημένος ἐπὶ τῇ — δεινότητι] Lucianus Necyom. c. 6. μετὰ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σοφῶν ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων, ubi egregie Hemsterhusius, huius loci non oblitus. Similiter L. XVII. 6. καὶ τινος τῶν Καδοουσίων ἐπ' ἀλκῇ καὶ ἀνδρείᾳ διαβεβοημένον. Python, domo Byzantius, dicendi scribendique egregia facultate exercebat, ut Demosth. Or. de Halon. p. 51. et Aeschin. Or. περὶ τῆς Παραπο. p. 44. indicant. Vid. Olearium ad Philostr. Vit. Apollon. L. VII. 37. WESS.

147. 65. Καὶ πολλῶν θέοντι καθ' ἡμῶν] Oportuit ὑμῶν. Audiamus Oratorem in ea pro Coron. p. 162. τότε ἐγὼ μὲν τῷ Πέθωνι θρασυνομένῳ καὶ πολλῶν θέοντι καθ' ἡμῶν οὐκ εἶξα, οὐδ' ὑπεχώρησα. Quod Demosthenis dictum insecuti scriptores saepe memoraverunt, Plut. Demosth. p. 849. F., Demetrius Phal. περὶ Ἑρμοῦ. sect. 286., Tzetzes Chil. VI. p. 358. Et tamen ad id subinde offensum fuit. Libanius T. I. p. 405. D. εὐρήξεναι μοι δοκῶ, δι' ἃ ἐμοῦ φεῖδεται τῷ Πέθωνι θέοντι καὶ θυμὸν συναντιφέροντι, πρὸς τὸ πῶρ σινηγώνισμα. Sic Morellus, vertens, invenisse mihi videor caussas, ob quas mihi ignoscat cum Pythone ludrico etc. Prorsus absurde. Distinguendum fuerat post φεῖδεται. Sed in Morello hoc non praeter morem: vide eiusdem Liban. p. 456. Quid dices de Oleario? qui Pythonem θρασυνομένον καὶ πολλῶν θέοντι in Philostr. Sophist. Prooem. p. 482. mutat in πολλῶν θέοντι. Quid de viris doctis? qui Clementis Alexandr. Protrept. p. 39. de superstitione increscente, ἀλλ' εἰς ἐπίδοσιν ἐλθοῦσα, καὶ πολλῇ δὴ ὄνεισα, refingunt καὶ πολλῶν δὴ etc. Novi sane Philon. Iud. de Profug. p. 453. E. τὸν φαῦλον πολλῶν θέοντι κατ' ἀρετῆς, et Plut. Alcibiad. p. 202. C. πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην ὅλος ἐδόθη. Quae ut ferri possunt, ita vis arcenda a ceteris fuerat. Eleganter Horat. L. I. Sat. 7. 28. Tum Praenestinus salso multoque fluenti Expressa arbusto regerit convicia, ex egregia Bentleii, quem adi, coniectura. WESS.

148. 71. Οὐκ ἐλάττους τῶν διαχιλίων] Solet auctor πλείω et ἐλάττω, si tamen ipse eius scripturae architectus, non nunquam adverbiorum loco collocare: hoc tamen ex Reg. recipere consultius est visum. WESS.

148. 82. Οὐδὲν διέφερε τῶν τυχόντων ἰδιωτῶν] Vid. supr. L. XV. 95. Notant hominis segnitiam et rapacitatem Aeschin. de Legat. fals. p. 37. et Plut. Phoc. p. 747. F. WESS.

148. 86. Ἀντίπαιδα τὴν ἡλικίαν ὄντα] Attigerat Alexander aetatis annum XIX. nam cum pater Byzantium obsidione premeret, XVI erat annorum, si Plutarcho fides Alex. p. 668. E. WESS.

148. 5. Πρῶτος τὸ συνεχές τῆς τῶν πολέμων etc.] Sacram Thebanorum cohortem invasit primus et disiecit apud Plut. Alex. p. 668. F. WESS.

149. 16. Πλείους τῶν χιλίων etc.] Non admodum dissentiunt Lycurgus Or. in Leocrat. p. 168., Demades Or. fragmento p. 179. et Pausan. L. VII. 10. In defunctos etsi patrio ex more Demosthenes laudationem recitarit, plerique tamen omnes a Philippo sunt terrae mandati. Vid. Excerpt. Vales. p. 338. WESS.

149. 19. Τρόπαιον στήσας] Vid. supr. c. 4. et Iac. Gronov. ad Arrian. L. I. 17. WESS.

149. 25. Διὰ μέσων τῶν αἰχμαλώτων ἐβάδιζεν etc.] Inter alia vino gravis iecit in Demosthenem, et cum risu recitavit initium Psephismatis, quod is paullo ante composuerat,

Δημοσθένης Δημοσθένης Παιανίδης τὰδ' εἶπεν.
Docet Plut. Demosth. p. 855. A. Corripuit autem victorem non Demades tantum, sed et Diogenes. Philostratus Vit. Apoll. L. VII. I. p. 280. ὁ μὲν (Diogenes) εὐθὺν Χαιρωνείας ἦκων ἐπέπληξεν ὑπὲρ Ἀθηναίων Φιλίππου, περὶ ὧν Ἡρακλείδης εἶναι φάσζων, ἀπώλλυ ὅπλους τοὺς ὑπὲρ ἐκείνων ὅπλα ἡρμένους. Quae vertit vir doctus: ille quidem statim post pugnam Chaeroneam accedens, Philippum propter Athenienses graviter obiurgavit: (de quibus Heraclides dicebat, armis perdidit ob arma sua elatos.) Mire profecto! An εὐθὺν Χαιρωνείας est statim post pugnam Chaeroneensem, sic enim scribere voluit? Et quis ille Heraclides? Sententia Philostrati est: Diogenem recte Chaeroneam properasse, Philippumque ob profligatos Athenienses corripuisse, quod cum Heraclides, sive unus ex Herculis posteris, dioi vellet, eos armis conficeret, qui pro Heraclidis olim arma induerant. Haec sunt aperta et veteri historiae congrua. Id addere debeo, περὶ ὧν per eo loco esse inconmodum, virumque doctissimum videri in eas angustias compulsi: malle equidem abesset, aut eius in sedem ὅτι con migraret; quod tamen absque librorum patrociniis decernere non sustineo. WESS.

149. 35. Ὡστε τοὺς μὲν στεφάνους ἀποδέξασθαι] Vide Aelian. Hist. Var. L. XIII. I. cum Perizonii nota et Lamb. Bos. Exercit. Philol. in Epist. S. Paulli ad Rom. XIII. 13. Alia de Philippo Iustinus L. IX. 4. WESS.

149. 41. Ἄνευ λήτρων] Ipse Demades in Or. fragm. p. 179. διαχιλίους γὰρ αἰχμαλώτους ἄνευ λήτρων, καὶ χιλία πολιτῶν σώματα, χωρὶς κήρυκος, καὶ τὴν Ὠρωπὸν χωρὶς προσβείας λαβῶν etc. Liberati Athenienses cum victores incusarent, reddique sibi vestes et stragula postularent, οὐ δοκοῦσαν ὑμῖν Ἀθηναῖοι νομίζειν ἐν ἀστραγάλαις ὑφ' ἡμῶν νενικῆσθαι; non sine risu Philippus inquit in Plut. Apophthegm. p. 177. E. WESS.

149. 50. Καὶ δώδεκα μὲν ἔτη τὰς προσόδους etc. διοικήσας] Verius erit πεντεκαίδεκα ἔτη. Per continuos enim XV annos civitatis Atticae quaestor fuit. Ταμίης γὰρ ἐγένετο ἐπὶ τρεῖς πενταετηρίδας Plut. in Lycurg. p. 841. B.; quo quidem munere quanta integritate et diligentia sit perfunctus, grati profitentur in Pse-

phismate Athenienses, νόμους τε πολλοὺς καὶ καλοὺς ἔθηκε τῇ πατρίδι, καὶ γενόμενος τῆς κοινῆς προσόδου ταμίας τῇ πόλει ἐπιτρέπει (leg. ἐπὶ τρεῖς) πενταετηρίδας etc., quae ex Plut. p. 852. A. peti debent, et Pausan. L. I. 29., cui ex eo civitatis Atticae decreto clarissima lux accendi posset, si id agendi tempus esset. WESS.

149. 52. Πικρότατος ἦν ἐν τοῖς λόγοις κατήγορος] Vid. Henr. Valesium ad Ammian. Marcell. L. XXII. 9. optime docentem, ab hoc Lycurgo oratore viros in administranda republica et iure dicendo severos *Lycurgeos* et *Lycurgis tristiores* fuisse dictos. WESS.

149. 54. Ἐν οἷς τοῦ Ἀνσικλέους κατηγορῶν] Lycurgi Or. κατὰ Ἀνσικλέους citat Harpocration in Ἐπὶ Ἀηλίῳ et Δεμβάδεια. Vid. Io. Meurs. Lect. Attic. L. III. 3. Id paene neglexeram, a Polytaeno copiarum Atticarum in Chaeronensi praelio ducem adpellari *Stratoclem* L. IV. 2. 2., quo etsi nomine civem sibi aequalem memoret Aeschin. Or. περὶ τῆς Παραρη. p. 30., erroris tamen Polytaenum haud absolvo. WESS.

150. 68. Ὅτε συνέβη καὶ αὐτὸν ἀναίρεθῆναι τὸν Ἀρχίδαμον] Id verissimum. Addere potuisset, Archidamum sepulturae honore caruisse: petentibus enim Tarentinis et bene multam pecuniam offerentibus interfecti corpus Lucani negarunt, apud Athen. L. XII. p. 536. D. referente Theopompo. Consentit Pausanias, eam illi poenam ab Apolline ob sacrilegii cum Phocensibus societatem inpositam fuisse significans L. III. 10. p. 230. et L. VI. 4. WESS.

150. 71. Ἦρξεν ἔτη ἑννέα] Vid. ad huius lib. cap. 64. WESS.

150. 75. Ὁ ἀδελφὸς Διονύσιος] Pro ὁ ἀδελφὸς legitur etiam ὁ υἱὸς, quam lectionem nec in contextu nec in margine posui, quod falsam esse ex Memnone compererim, cuius haec sunt verba in iis quae a me excusa sunt ex eius historia fragmentis (cap. 4.) ὁ δὲ Τιμόθεος παραλαβὼν τὴν ἀρχὴν, οὕτω ταύτην etc. Paulo post ἐφ' οἷς καὶ τὸν ἀδελφὸν Διονύσιον τὰ τε ἄλλα πατρικῶς περιεῖπε καὶ κοινωνὸν μὲν εἶχεν αὐτίκα τῆς ἀρχῆς, ἐχομένως δὲ καὶ διάδοχον. STEPH. Dionysium Timothei fuisse fratrem, Clearchi filium, Nymphis apud Athen. L. XII. p. 549. A. confirmat. De tyrannidis annis non convenit Memnoni cum Diodoro: dat illi xxx, Noster ἔτη δυοὶ πλείω τῶν τριάκοντα, quod dictum videtur ut ἔτη λείποντα δυοὶ τῶν τριάκοντα L. I. 5. WESS.

150. 85. Ἐπὶ τῆς εἰς τὰ ἱερὰ γενομένης παρανομίας] Vid. ad lib. XI. 29. et B. Brisson. de Reg. Pers. L. II. 30. p. 363. WESS.

150. 89. Διόπερ ἐν Κορίνθῳ] Non dissimilia Iustin. L. IX. 5. WESS.

150. 7. Τιμολέοντα τιμῶν ἐτήσιον] Haec sequentibus non respondent, et flagitiose sunt corrupta. Fuisse puto Τιμολέοντα Τιμαινέτου υἱόν, Κορίνθιον τόνδε, θάπτειν, aut, si hoc nimium

putetur, τοῦτον δὲ θάπτειν. Auctorem do Plut. extrema Vit. Timol., ubi Syracusanorum decretum editur: ὁ δῆμος τῶν Συρακουσίων Τιμολέοντα Τιμοδήμον, Κορίνθιον τόνδε, θάπτει μὲν διακοσίων μῶν, ἐτίμησε δὲ εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον ἀγάσι μουσικοῖς, ἐπικοῖς, γυμνικοῖς, ὅτι τοὺς τυράννους καταλύσας καὶ τοὺς βαρβάρους καταπολεμήσας, καὶ τὰς μεγίστας τῶν ἀναστάτων πόλεων οἰκίσας, ἀπέδωκε τοὺς νόμους τοῖς Σικελιώταις. Ex quibus cuivis apertum arbitror, ipsa psephismatis verba adumbrasse Diodorum. Scripsi autem Τιμαινέτου υἱόν, quod utriusque sint vestigia in verbis TIMAIN ETῆσιον, et auctor Timoleonem Timaeleti F., non Timodemi, ut Plutarchus, perhibeat c. 66. WESS.

150. 9. Ἀγάσι μουσικοῖς] Vide viros eruditissimos L. Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 1164. et Ti. Hemsterhusum ad eandem fabulam p. 453. WESS. in Add.

150. 12. Οἰκίσας] Sic ex Steph. veteri libro praestat, ob Plutarchum. Ἐνοικίειν aliud atque eorum est, qui in aedes inmigrant, unde ἐνοίκιον pensio, quae pro aedium usu debetur. Vide elegantem incerti scriptoris locum in Stobaei Serm. I. p. 19. WESS.

151. 14. Ἀριobarζάνης μὲν ἐτελεύτησε] Conf. supra L. XV. 90. Phrygiae imperabat, et parti Mysiae et Cappadociae. Res eius gestas recenset in regum Ponti Historiā Io. Vaillantius, sed multa aliena admiscens, p. 27. etc. WESS.

151. 16. Μιθριδάτης ἦρξεν ἔτη πέντε πρὸς τοῖς τριάκοντα] Eadem L. XX. 112. et recte. Quod enim hos numeros vitii arguit P. Vaillantius Hist. reg. Pont. p. 32., id illi, male calculos subducenti, in opinionem venit: ait ab anno 4. Olymp. cx. novem integras Olymp. abiisse ad Olymp. cxix. annum tertium, quo vita depulsus est Mithridates: regnasse ergo per solidos xxx annos. Sed non advertit, utriusque termini habendam fuisse rationem et trium etiam annorum, qui Olymp. cxix. excedunt. Ego vero vix dubito, quin hic sit Mithridates, Ariobarzani filius, cuius dolo Datames interfectus periit apud Nepot. Cornel. in Datame c. 10. Aetas non obstat, quam longissime in annum usque lxxxiv. prorogavit, Luciano in Macrob. c. 13. teste. WESS.

151. 18. Περὶ πόλιν Σούεσσαν] Ad Trifanum, inter Sinuassam et Minturnas is locus est. Ita Livius L. VIII. 11. ubi Car. Sigonius Σινούεσσαν huic loco reddendam admonet. Similem mendam ex Ptolemaeo eluit Ph. Cluverius Ital. Antiq. L. III. p. 1079. WESS.

151. 22. Πυθόδωρον] Ab Arriano (Αναβ. Ἀλέξ. L. I. 1.) vocatur Πυθόδημος qui hic Πυθόδωρος. STEPH. Arriano consentit Dionysius in Dinarcho p. 116. cum Syllburgii nota. Stat a Nostri partibus Demosthenes Or. in Olympiodor. p. 652., si Io. Meursium de Archont. L. IV. 12. audis. Sed cave faxis. Alius est, ut res ibidem memoratae ostendunt, neque ab eo diversus,

quem vidimus Athenis summo magistratu functum huius lib. c. 71. WESS.

151. 23. *Κόιντον Πόπλιον*] Rhodomannus scribit *Ποιτήλιον* quod vitiosius expressum, in not. correct. *Ποιτήλιον* esse iubet. Credo properantius pro *Ποπλλιον*, hoc enim nomine fuit. Collegam eius cognomine *Mamercinum* ex hoc Diodori loco citat Car. Sigon. ad Livii L. VIII. 12., satis ex vero. Nostri Codd. nil movent. WESS.

151. 34. *Ἡ δὲ ἔχρησεν αὐτῷ τόνδε τὸν χρησμὸν*] Habet idem oraculi responsum Pausan. L. VIII. 7. p. 612. De tauris coronatis multa viri docti ad S. Lucae A. A. c. XIV. 13., sed tu Illust. Grotium adi. WESS.

151. 55. *Μετεπέμπετο τοὺς ἰδιοξένους*] Interpr. *eximios amicos et hospites singulares* verterat. Tu vide ad L. XIII. 5. WESS.

152. 66. *Ἀναγορευομένου δὲ τοῦ στεφάνου*] Sollemne hac in re, sicuti et *ἀνακηρύττεσθαι*, verbum. Conf. Sam. Petitionum LL. Attic. L. III. Tit. 6. p. 378. et quae dixi Diatrib. de Iud. Archont. c. 2. Vide vero mobilitatem vulgi Attici: proclamant *παραδόσιμον εἶναι* insidiarum in Philippum auctorem; ubi vero inaudiverunt, Pausaniae manibus occubuisse, *εὐθὺς ἔθνον εὐαγγέλιον καὶ στεφανοῦν ἐψηφίσαντο Πανσουλαν* in Plut. Demosthene p. 855. E. Nimirum *ὁ δῆμὸς ἐστὶν ὄχλος, ἀσταθμητότατον πρῶγμα τῶν ἀπάντων καὶ ἀσυνετώτατον*, ut Demosthenes dicere solebat. Aeschines, ne id negligam, omnem eius mutatae voluntatis culpam in Demosthenem confert Or. in Ctesiph. p. 76. WESS.

152. 70. *Διὰ τῆς — φήμης*] Omen intelligitur. Id enim saepe *φήμη*, ut in superioribus ostendere memini. Vid. L. XVII. 10. Athenis *Φήμη* propter haec omnia Dea censebatur, teste Aeschine Or. in Timarch. p. 18. et de Leg. fals. p. 47., quamquam is occasione usus ad alia vertit. WESS.

152. 75. *Νεοπτόλεμος ὁ τραγοδός*] Omnia, quae hunc Neoptolemum illuminare possunt, diligentissime in unum conduxit vir eximius P. Leopardus Emend. L. IX. 15., atque eius ex copiis, etsi dissimulati, Torrentius ad Sueton. Calig. c. 57. WESS.

152. 78. *Τῶν ἐπιτετευγμένων*] Hoc ferri potest, si Philippus Neoptolemo fabulam recitandam imperaverit. Alioqui praeferram *τῶν ἐπιτετευγμένων* ut carmen sit egregie scriptum, quodque actoris opera, ut Terentius loquitur, stetisset. Non admodum diverso usu *τῶν ἐπιτετευγμένων μίμησιν* dixit princ. L. I. Deesse vero ad plenioram structuram pronomen, non est ut admoneam. WESS.

152. 79. *Ὁ μὲν τεχνίτης*] Vid. not. in L. IV. 5. Fabulam quam scenicus artifex Neoptolemus egit, *Cinyras* erat: nam Mnester pantomimus illam tragoediam eo die, quo Caligula confectus

occubuit, saltavit, quam Neoptolemus tragoedus olim ludis, quibus Philippus Macedonum rex occisus est, egerat, Suetonio in Calig. c. 57. auctore. Atqui Mnester, uti Iosephus L. XIX. 1. 13. testatur, *Cinyram* saltavit. Debentur haec doctissimo Sam. Petito, quem vide Comment. in LL. Attic. L. III. Tit. 2. p. 331. WESS.

152. 87. *Φρονεῖτε νῦν αἰθέρος*] Versus Anapaesticos sic in ordinem redigo et emendo; de quo tamen eruditus lector iudicet:

*Φρονεῖτε νῦν αἰθέρος ὑψηλότερον καὶ
Μεγάλων πεδίων ἀρούρας
Φρονεῖθ' ὑπερβάλλόμενοι δόμων δόμονας ἀ-
φροσύνα πρόσω βιοτὰν τεκμαιρόμενοι.
Ὁ δ' ἀμφιβάλλει ταχέπον κέλευθον ἔργω
Σκοτίαν ἄφρω δ' ἄφαντος
Προσέβα μακρὰς δ' ἀφαιρού-
μενος ἐλπίδας θανάτω πολύμοχθος ἕδας.*

RHOD. Laudo Rhodomannum: quae mutat, levia sunt et necessaria. *Θανάτω* correxit quoque Th. Gataker. ad Antonini L. XI. p. 321. Convenit *ἀποσπασμάτιον* in omnes, qui agros domosque continent, et habendi cupidine *ἀγροῖς ἀγρόν, χροσῶ χροσόν, σκεῆ σκεύεσι, ἄλλα τοῖς ἄλλοις προστιθέντας*, ut Libanius ait Paneg. Iulian. p. 234. WESS.

152. 97. *Ἐπὶ τοῖς — ὄλος ἦν*] Polybius L. V. 58. *πρὸς ταῖς — παρασκευαῖς ὄλος καὶ πᾶς ἦν*. et L. III. 94. de quo genere plura Steph. Bergler. ad Alciphron. L. I. Ep. 13. et Iensius in Luciani Hermotim. c. 2. WESS.

153. 6. *Εἰδῶλα τῶν δώδεκα θεῶν ἐπόμπενε*] Inter pompae fercula gestata sunt. Mox *αὐτοῦ τοῦ Φιλίππου — ἐπόμπενε — εἰδῶλον*. Strabo L. XV. p. 1066. A. *καὶ ξόανον τοῦ Ὀμήνου πομπεία*. Et L. VII. p. 448. A. *ἐπόμπενε δὲ καὶ λέβης τῶν Χάριτων ἱερός*. Sic enim scripti libri: quod cur tantopere sperneret Ph. Cluverius Germ. Ant. L. I. 24. p. 211., nihil erat; nam quae sequuntur continuo *καὶ ἄλλα δὲ σώματα ἐπομπεύθη ἐκ τῶν πεπορθημένων ἔθνων*, ea ad superiora pertinent, captivos et in triumpho Germanici ductos declarantia. Sed haec ab instituto nos avellerent longius. Philippus rebus tot felicissime gestis eo insolentiae pervenit, ut *τρισκαδέκατος θεός* censi vellet: cuius tamen superbiae brevi poenas persolvit. Quare vere et graviter Neoptolemus tragoedus, cum ex eo quaereretur, ecquid tandem ab Aeschilo, Sophocle, Euripide scriptorum praecipue admiraretur: *οὐδὲν μὲν τούτων εἶπεν. ὁ δ' αὐτὸς ἐθείσατο ἐπὶ μείζονος σκη-
νῆς Φίλιππον ἐν τοῖς τῆς θυγατρὸς Κλεοπάτρας γάμοις ΠΟΜ-
ΠΕΥΣΑΝΤΑ καὶ ΤΡΙΣΚΑΛΙΑΕΚΑΤΟΝ ΘΕΟΝ ἐπικληθέν-
τα, τῇ ἑξῆς ἐπισηαγέντα ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ ἑξῆς ἐπισηαγέντα* apud Io. Stobaeum Tit. XCVI. p. 534. WESS.

153. 16. *Τηροῦμενος τῇ κοινῇ τῶν Ἑλλήνων εὐνοία*] Nul- lum firmiter praesidium civium benevolentia. Isocrat. Laud. Helen

p. 312. de Theseo οὐδ' ἐπεισάμην δυνάμει τὴν ἀρχὴν διαφυλάττων, ἀλλὰ τῇ τῶν πολιτῶν ἐνόμῳ δορυφορούμενος. Imitatur Libanius T. II. p. 104. D. ἀλλὰ τὸν τε ἄλλον χρόνον ταῖς τῶν ἀρχομένων ἐνόμοις ἐδορυφορεῖτο. WESS.

153. 28. Ὀμώνυμον ἐαντῶ] Quia in veteri libro hoc sese obtulit, non repudio. Diodor. L. XIII. 108. παρὰ τὸν ποταμὸν Ὀμώνυμον τῇ πόλει. Lycurgus in Leocrat. p. 151. ὡς τὴν χώραν εἰλληναίαν Ὀμώνυμον ἀντῆ. Sed discrimen leve et ex scribentis arbitrio pendens. WESS.

153. 42. Παρέδωκεν αὐτοῦ τὸ σῶμα etc.] Conf. Iustin. L. IX. 6. WESS.

153. 46. Κατηγόρησεν ἐπὶ τοῦ βασιλέως] Rege praesente. Antiphon Or. IV. p. 119. οὐ γὰρ ἐπὶ μαρτύρων ἀλλὰ κρηπτόμενα προέσσειται ταῦτα. Aelian. de Animal. II. 42. καὶ σιτούμενος δὲ ἐπὶ μαρτύρων ἄχθεται. Galenus Meth. Therap. L. XIII. p. 179. ἐπὶ παλλῶν θεατῶν ἐπιδείξας ἀπηλλαγμένον τῆς φλεγμονῆς etc. WESS.

153. 49. Οὐκ ἐβούλετο μισοπονηρεῖν] Sic L. XX. 33. ὁ μὲν οὖν δῆμος — — ἐμισοπονήρει. Et L. XX. 33. παντὸς δὲ τοῦ στρατεύματος μισοπονηροῦντος. Odium exprimit, quo admissa flagitia prosequimur. WESS.

153. 50. Τῆς μὲν ἐπιγαμηθείσης] De noverca, quae liberis mater inponitur, L. IV. 68. Plut. T. II. p. 480. D. Andocides de Myst. p. 16., Euripides Alcest. v. 305. Iustinus cum Cleopatram hanc facit Attali sororem L. IX. 5., errat, deceptus Graeci scriptoris verbis, quibus ἀδελφὸς loco ἀδελφιδούς Attalus is appellabatur, ut bene Bongarsius. Ipsemet auctor L. XVII. 2. Ἀταλλον τὸν ἀδελφὸν τῆς Κλεοπάτρας vocat, simili vitio foedatus. Quod autem Rhodomannus vertit *avunculum*, id ortum inde, quod postrema loco μητρῷδελφον correxerit. Ego *patruelem* malui. WESS.

154. 62. Μάλιστα ὁ σοφιστῆς Ἐρμοκράτης] Alii omittunt hominem, in crimen incitati in parricidium Pausaniae rapientes Olympiadem. Vid. Plut. Alex. p. 669. F. et Iustin. L. IX. 7. WESS.

154. 79. Τὸν μὲν βασιλέα νεκρὸν ἐξέτεινεν] Efficax hoc atque elegans. Regem indicat interfectum, atque, ut mortui adsolent, porrectis membris iacuisse. Convenit Lucani L. V. 80. — adhuc rudibus Paeon Pythona sagittis Explicuit. Et L. IV. 629. — et omnem Explicuit per membra virum; ubi vide Clariss. Oudendorpium. Διαντυίαν πληγὴν de adverso et penetrante vulnere dabit etiam Suidas in voc. WESS.

154. 85. Προλαβὼν τῆς διώξεως] Προλαμβάνειν τὸν χρόνον Dio Chrysostom. Or. VI. p. 88. D., προλαμβάνειν τοῦ χεμιῶνος Theophrastus. Itaque saluum manere potest. In Polyaeo tamen L. VII. 29. 2. Μισοιδάτης δὲ πολλοῦ τῆς ὁδοῦ προλατῶν ἀπιῶν ἴχθητο, praestiterit πολὺ τῆς etc. WESS.

154. 93. Ἐαυτὸν τοῖς δώδεκα θεοῖς συνθρο. καταριθμήσας] Sic c. 93. σύνθρονον ἑαυτὸν ἀποδεικνύντος τοῦ βασιλέως τοῖς δώδεκα θεοῖς. Ut videlicet adsector XII Deorum et consiliorum particeps ac maiestatis censeretur; quo modo Sibylla Peregrinum

Σύνθρονον Ἐφαιστῶ καὶ Ἡρακλῆϊ ἄνακτι futurum canit apud Lucian. mort. Peregr. c. 29. Sed vide Cl. Salmas. ad Spartiani Hadr. c. 14., Ezech. Spanhem. Diss. XI. de Num. Praestant. p. 334., et G. Arnaldum de Dis Paredr. c. 15., qui de Philippi stulta hac ambitione et similibus aliorum plura conduxerunt. WESS.

155. 4. Τῶν μὲν γὰρ κατὰ τοὺς ἀγῶνας etc.] Locum istum eloquentia Tullii explicat oratione pro M. Marcello c. 2. Rhod. Omnia eadem de Philippo Polyaeus Strateg. L. IV. 2. 9., ut paene putem haec Nostri scriptoris aemulatum fuisse aut certe eodem ex fonte, unde auctor, sumsisse. Adde Iustini de Philippo iudicium L. IX. 8, et Pausaniae L. VIII. 7. Ceterum ἤπερ ἐπὶ τῇ κατὰ τὰς συμμαχίας ἀνδρεία rectius verteris, quam strenuitate in pugnae consociatione. WESS.

A N N O T A T I O N E S

IN

LIBRUM DECIMUM SEPTIMUM.

157. 30. *Παρέλαβε Σούσαν*] *Τὴν Σούσαν* habes et L. XVII. 107. Alias *τὰ Σούσα*, et melius, WESS.

157. 32. *Τῶν ὀνομαζομένων πύλων*] *Susidas Pylas* vocant. V. L. XVII. 68. WESS.

157. 46. *Πρὸς τοὺς ἀφροστηχότας Ἀρείου*] Sic bene Reg. I. Confer L. XVII. 81. WESS.

157. 50. *Καὶ τὰ πραχθέντα κατ' αὐτὴν*] Interp. versione expressit κατ' αὐτῶν. Ego a vulgato, in quo enallage, non illi admodum dissimilis, qua L. XII. 60. *ἀπέπλευσεν ἐπὶ τὴν Αἰτωλίαν καὶ πολλὰς αὐτῶν κώμας ἐπόρθησε*, non recedo. Vid. L. XVII. 82. WESS.

157. 55. *Ὡς Ἀλέξανδρος etc.*] Omnia haec usque in *ὡς τὴν ἕορρον καλουμένην Πέτραν etc.* in Diodori L. XVII. 84. desunt. Unde auctorem horum capitum integro codice fuisse usum adparet. WESS.

157. 72. *Τοῦ ἐν Βασίστοις κρηγιῶν*] *Regio, quae appellatur Bazarria* apud Curtium L. VIII. 1., qui plura de nobilium ferarum gregibus, magnis eius loci nemoribus et saltibus clausis. WESS.

157. 77. *Εἰς τοὺς καλουμένους Νάυτακας*] Videntur e Sogdianis fuisse, quorum urbs *Νάυτακα* apud Arrian. *Ἀναβ.* L. III. 28. p. 146. WESS.

158. 84. *Ἐπὶ Νάυτακας τοὺς Ἰνδούς*] Media duo mihi suspecta sunt, tum quod Nautacae alibi locorum fuerint, tum ob Venet. Basil., qui omittunt. WESS.

158. 90. *Ὡς Μάσσακα*] Sic et Arrian. Indic. c. 1., at Exp. Alex. L. IV. 26. *Μάσσακα*. Blancardus posterius praefert ad Arrian. sui L. IV. p. 299. et hic restituendum decernit, confidentior Freinshemio ad Curtii L. VIII. 10. 22. *Ἐκπολιορκήσας* si eum eodem Blancardo malueris, non pugnabo, quamquam discrimen exiguum est. WESS.

158. 93. *Ὡς τὴν ἕορρον — Πέτραν*] Utrouque modo *ἕορρον* et *ἕορριν* Petram hanc adpellant. Vid. Cellar. ad Curtii L. VIII. 11. 2. WESS.

158. 27. *Ἀντίταγμα κατεσκεύασε etc.*] Vid. L. XVII. 108. WESS.

158. 35. *Ὀκτακισχιλίους*] Rectius *ἑξακισχιλίους*; ut L. XVII. 108. Vidit librariorum peccatum Blancardus ad Arrianum suum Exped. L. VII. p. 467. ed. Amstel. WESS.

159. 49. *Τὸν πρὸς Λακεδαίμονίους*] Debuerat *τὸν πρὸς Μακεδόνας*, ut bene Interpres. Vid. L. XVII. 111. WESS.

159. 52. *Προεῖπον οἱ Χαλδαῖοι*] Vid. L. XVII. 112. WESS.

159. 58. *Προεβείων*] Non multum refert hoc retineas an *προεβείων* refingas. Vid. L. XVI. 113. WESS.

160. 16. *Τὰς τε πράξεις εὐνημονεύτους ἔσοθαι*] Diodorum magis verisimile est quæ hic scripsisse, aut certe quod illi tæ responderet subiecisse. STEPH.

160. 22. *Τῇ μνήμῃ παραδεδομένους βασιλεῖς*] Hoc recepi ex Reg. 1. Voces *τῶν ἔργων* ex praecedentibus temere huc ingestæ erant. WESS.

161. 38. *Γάϊον Μάνιον*] Corrige *Μαίνιον*. RHOD. *Γάϊον Μαίνιον*] Ita praestat: nec longe abeunt scripti libri, *Μάνιον* praeferentes. Scripsi quoque *Φούριον*, tum quod auctor ita soleat et res ipsa postulet, tum ob Sigonium, qui suo in Codice id se reperisse indicat ad Livii L. VIII. 13. WESS. Eadem Pighius p. 313.

161. 56. *Τὸν ἀδελφὸν Κλεοπάτρας*] Scribe *τὸν μητρῶ-δελφον*. Nam Plutarchus in Alexandri vita *θεῖον* appellat, quod *avunculum* interpretantur. RHOD. Superiore libro cap. 94. Attalus Cleopatrae *ἀδελφιδούς* vocatur. Itaque et hic *ἀδελφιδούν* praefere-rem: quæ voces confunduntur saepissime a scribis. Vid. Jac. Pe- rizon. Animadv. Hist. c. 10. p. 436. At contra venit Plut. Alex- and. p. 669., ubi *θεῖος γὰρ ὦν αὐτῆς* (Cleopatrae) *Ἀττάλος*. Nec minus Athen. L. XIII. p. 557. D. qui Cleopatram *Ἰπποστρά- του μὲν ἀδελφὴν*, *Ἀττάλον δὲ ἀδελφιδῆν* vocat: et Pausanias L. VIII. 7. ubi itidem *Ἀττάλον ἀδελφιδῆ*, e quorum verbis At- talus aut avunculus aut patrus certe Cleopatrae habendus erit, ut bene Freinshem. in Curtii L. VI. 9. 17. Quid fiet ergo Diodoro?

Servarint *ἀδελφός* hic debet? Sic idem ille vir doctus, pertendens *ἀδελφού* vocabulum late posse protendi; quod equidem de sacris N. T. scriptoribus haud gravate concessero. At alios Graecorum *ἀδελφὸν* patrum aut avunculum dixisse, id vero erat exemplis firmandum. An *μητρῶδελφον* cum Rhodomanno scribendum? Sic quidem utcumque consentiet Plutarcho, Pausaniae et Athenaeo: verum longius id a veteri scriptura abit, neque plane se viro probavit praestanti. Ita enim in not. Correct. *Ἀδελφόν*] *supra nominavit ἀδελφιδούν. quod proprie nepotem ex fratre aut sorore*

significat. Ne longum faciam, ἀδελφιδούν retineo, ut sibi constet auctor: tum quoque ob Iustinum, cui Attalus *Cleopatrae frater* ex Graeco scriptore, in quo ἀδελφός, ut hic, loco ἀδελφιδούς. Nam a Plutarcho, Athenaeo et Pausania potuit Diodorus, ut saepe, dissentire. Viderint tamen doctiores. WESS.

161. 58. Καὶ γὰρ ἐνέγγαυε παιδίον ἐκ τῆς Κλεοπάτρας etc.] Miserabilem pueri matrisque necem tangit Pausan. L. VIII. 7. et Iustin. L. IX. 7., in quo *filium* recte corrigunt. WESS.

161. 77. Δημοσθένους δημαγωγούντος κατὰ τῶν Μαι.] Vid. Aeschin. Or. in Ctesiphont. p. 76. et Plut. Demosthen. p. 857. E. WESS.

162. 91. Ἀρκάδες δὲ οὐτε Φιλίππῳ etc.] De Arcadibus ad stipulandi videtur Pausanias L. VIII. 6. At quod sequitur, solos eos Graecorum nec Philippo nec Alexandro Graeciae principatum permisisse, id aegrius ferent Lacedaemonii, qui quidem soli et regem Philippum et legem pacis, quam universae Graeciae staterat, contempserant, servitutem non pacem rati, Iustino L. IX. 5. et XII. 1. teste. Iunge Arrian. Ἀναβ. L. I. 2. WESS.

162. 98. Ἀλλ' ὁμῶς τηλικούτων πραγμάτων etc.] Etsi fortasse reperientur, quibus scriptura Reg. I. blandietur, ego in vulgato acquiesco. Post pauca voces καὶ αὐτοῦς, a scriptis spretas, itidem sperno, quippe supervacaneas. WESS.

162. 11. Τοῦς συνορῶντας τῶν ἰθῶν] Alibi τὰ συνεχῆ τῶν ἰθῶν huius libr. c. 27., τὰ συνορῶντα τῶν ἰθῶν cap. 76. et 96. tum L. XVIII. 3. Hoc per enallagen quandam positum est, ut τὰ στενόπορα τῶν ὁδῶν L. XIII. 18., *angusta et lubrica viarum* apud Tacitum Histor. III. 82., aliaque. WESS.

162. 15. Διαπρεσβεύόμενος] Melius διαπρεσβευσάμενος conveniet cum ὁμιλήσας. STEPH.

162. 35. Ἀλλ' ἐκ τοῦ Κιθαιρώωνος ἀνέκαμψεν] Sic Aeschines de inimico suo Or. in Ctesiphont. p. 76., nec praeterit Plut. Demosthen. p. 856. D., in eo a Diodoro dissentiens, quod altera in Thebanos expeditione Alexandri legationem Oratori inpositam refert. WESS.

163. 42. Τὴν δαπάνην ἐπικέκλυεν etc.] In uno codice mendose ἐπικέκλυεν legitur pro ἐπικέκλυεν, quod mendum tamen et in vulgata editione Diodori remansit, et vulgatas quoque editiones orationis Aeschiniae occupavit, atque adeo ipsos quoque eius interpretes in errorem induxit. Ut autem caeteros omittam, is qui ultimus et post alios omnes orationem illam Latine vertit, Ioaehimus Perionius Benedictinus Cormoeriacenus monachus (quod postremum honoris causa non addo) ἐπικέκλυε legit, et interpretatur *nominavit*. Adeo ut cum alios multos in tota illa oratione, sicut et in Demosthenica, perversissime interpretatus sit locus, ut ostendam aliquando, Deo favente, tum vero hunc vel maxime. Ita enim verba reddidit quae a Diodoro ex oratione illa citantur,

Modo quidem regni aurum sumptum suum nominavit. Atqui sonant illa: *Nunc autem regis aurum sumptibus eius affluxit;* vel, *Nunc autem regii auri affluentia sumptibus eius subvenit;* vel, *Nunc autem rex sumptibus eius affluenter aurum suppeditavit,* seu *ministravit.* STEPH. Non admodum diversum hoc apud Suidam in Ἐπικλύσασα incerti scriptoris: Ἡ οὖν Κλεοπάτρα καὶ τοὺς Ἡλλεῖους ἐπειρῶτο πολλῶν χρυσίου ἐπικλύσασα etc. Et supr. L. III. 47. καὶ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου πλήθους ἐπικεκλυέτος παρ' αὐτοῖς. Tum Synesii Or. de Regno p. 9. C. ἐπικλύειν μὲν ἀγαθοῖς ἅπασιν τὰς πόλεις, καταχεῖν δὲ εὐδαιμονίαν. Lycophronis enim Alex. v. 228. τοσῶνδε κῆρ' ἐπέκλυσε κακῶν ad primam dictionis originem propius accedit. Perro leguntur haec Aeschiniae Orat. in Ctesiphont. p. 78., levi tamen discrimine: namque ibi ἔστι δ' οὐδὲ τοῦθ' ἰκανόν. Itaque non iniuria τούτω, cui ante οὐδὲ locus erat, sustulisse videor. WESS.

163. 78. Βαγῶας ὁ χιλιάρχος] Vide de Chiliarchi in aula Persica dignitate L. XVIII. 48. WESS.

163. 79. Ἀεὶλε φαριμάκῳ τὸν Ὀχον] Necem Ochi, ut feilibus sit obiectus, atque ex ossibus eius gladiatorum manubria fabricari Bagoas iusserit, exponit Aelian. Hist. Var. L. VI. 8. WESS.

163. 86. Ὅτι τιμωρήσεται τὸν ἀθῆντην τῶν ἀνομημάτων] Sic L. XVI. 62. ἀθῆντας τῆς ἱεροσυλίας sacrilegii auctores dixit. Basilium Magni Epist. 51. p. 143. D. αὐτὸς κατὰρχων ἢ ἀθῆντων τολμήματος. Veteri Graeciae ἀθῆντας longe alios fuisse, non addo: id solum, scripsisse me praeceptorum auctoritate librorum φθάσας. De Arse, quem corruptius, ut dudum viri docti monuerunt, Νάρσην Strabo L. XV. p. 1069., Plutarchus Ὀάρσην de Alex. Fort. Or. II. p. 336. D. vocant, Illust. Scaliger in Euseb. Chron. ad ann. MDCCLXXXVIII. WESS.

164. 90. Καὶ μηδὲν ὄντος τοῦ κατὰ γένος διαδέξ.] Atqui superabat Bisthanes Ochi filius. Arrianus Exp. Alex. L. III. 19. ἐνταῦθα ἀπῆντα αὐτῷ (Alexandro) Βισθάνης ὁ Ὀχον παῖς, τοῦ πρὸ Ἀργεῖον βασιλεύσαντος Περσῶν. Quem locum Diodoro non iniuria obmovit Nic. Blancardus. WESS.

164. 93. Υἱὸς μὲν Ἀρσάνου τοῦ Ὀσάνου] Voces τοῦ Ὀσάνου consulto, ut minime huc pertinentes, transilui: ac prorsus delendas arbitrator. Ἀρσάνης autem Darii parens a Plutarcho in Artaxerxe (p. 1026.) nominatur: qui Sisigambriam sororem in matrimonio habuit, unde Darius ultimus susceptus est, ut Arrianus, Curtius et Orosius testantur. RHOD. Rhodomanni opinionem accedit Simson. Chron. ad ann. 3669. At contra eam venit Nic. Blancardus ad Arrian. L. II. 14. erroris Interpretem arguens. Fuisse enim Ostanem Artaxerxis fratrem, genuisseque Arsanem, Darii Codomani patrem. Par Freinsheimii Supplem. Curtii L. II. 1. sententia: quippe Ostanes Ochi patruus, inquit, Arsanem genuerat, Arsanes Codomannum. Quibus quidem egregie favet vulgata

huius loci scriptura, et Artaxerxis, quem superiora ab Ocho distinguere videntur, addita mentio. Favet etiam Plut. Artoxerx. p. 1012. A., Darii Nothi filium, Artaxerxis Mnemonis fratrem natu minorem *Ostunen* memorans. Id sane verissimum est, *Arsamen* Artaxerxis Mnemonis ex concubina filium ab eodem Plut. ibid. p. 1026. memorari, Dariumque hunc *Ἀρσάμων υἱόν*, *Arsami filium*, ab Eusebio et Hieronymo nominari. Sed cum *Arsamen* cum occiderit Ochus, quod impensius a patre amaretur regnoque destineretur successor, credemusne suspicacem et crudelem principem filio eius Dario parcere et imperia mandare voluisse? praesertim cum regiam cognatorum caede et strage principum regni principio replet, nulla non sanguinis, non sexus, non aetatis misericordia permotus, uti Iustinus L. X. 3. scribit. Mihi omnia reputanti vero id non fit simile, placetque adeo vulgatum retinere. Non possum quidem diffiteri, veteres quasdam schedas alia omnia velle: sed inter eas nulla intercedit concordia, et solent antiquarii in barbaris nominibus multa admittere: ne nunc addam, voces τοῦ Ὀστιάου non videri incuria quadam progenitas. WESS.

164. 1. *Ἐνώμασε πειν τὸ φάρμακον*] Vid. Curtium L. VI. 4. 10. et Iac. Gronov. in Arriani L. II. 14. p. 85. Blancardum recte in ordinem cogentem. WESS.

164. 8. *Μόνος δὲ Δαρειὸς ὑποστὰς τὸν κίνδυνον*] Rem gestam attingit Iustinus L. X. 3. WESS.

165. 35. *Μισθοφόρος πεντακισχιλλούς*] Corrigit Freinsheim. in Indice Curtii voce *Μεμνον πεντακισμυρίους*, quod tantam ad expeditionem numerus quinque millium sit admodum parvus. Cogitasset vir eruditus, non describi universum exercitum, qui ad rem gerendam Memnonis Rhodii imperio fuit traditus, sed solos aere regis conductos, et temerariam correctionem spongia delesset. WESS.

165. 40. *Ἀπὸ τῆς Μελισσέως Ἰδης*] Cretensium regem Melissea, cuius filiae Adrastea et Ida Iovis fuerint nutrices, memorat Apollodor. Bibl. L. I. 1. 3., bene a Galaeo correctus: memorant eundem alii, a Io. Meursio Cret. L. III. 1. excitati. Sic Ida Cretae ab ea Nympha nomen habebit. Sed alteram agri Troiani Idam cum Cretensi saepe veteres confundunt et quae illius sunt, huic tribuunt. Certe a Melissei, sive Melissi, Ida montis Troiani nomen derivat clarissime Ethnicographus in *Ἀδράστεια*. WESS.

165. 43. *Ἐν ᾧ φασὶ κριθῆναι τὰς θεάς*] Montem, in quo Paris inter Deas iudex sedisse ferebatur, *Alexandream* vocabant, Strabone auctore L. XIII. p. 904. A. Sed vide egregiam T. Hemsterhusii hoc de antro animadversionem in Lucian. Deor. D. XX. 1., et satis tibi factum diceas. WESS.

165. 44. *Γενέσθαι — λέγεται καὶ τοὺς Ἰδαίους Δακτύλους*] Alii in Cretae Ida collocant. Conf. not. in L. V. 64. WESS.

165. 51. *Ἐν τῆς νυκτὸς ὄψεως ἀνατέλλοντα τὰς ἀκτῖνας etc.*] Si interpungendum sit post *ἀκτῖνας*, ut in editis omnibus, conveniet verborum structurae in S. Matth. Evang. c. V. 45. *ὅτι τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει*, idemque notabit, quod Heliodorus illis indicat versibus, quos exhibet Galenus L. II. de Antidot. p. 445., non una macula adpersos:

*Ὁδὸ μὰ τὸν ἐν Τριβάλῃ προὐν θεὸν, οὐ μὰ τὸν ἥλιον
Ἥλιον σπειρόντα θεοῖς μαεσίμβροτον αἴγλην.*

Sic lege, mecumque adverte hoc sancti vatis Psalm. XCVII. 11. *פֶּרַח בְּיַד יְהוָה*, pro quo Alexandrini, *φῶς ἀνέτειλε τῷ δικαίῳ*, culte profecto. Expresserunt divini poetae non adeo verba quam sententiam: neque enim opus est, ut legisse eos *πῆρ ἴτα* cum quibusdam arbitremur. Sol *σπείρει τὴν αἴγλην* sive τὸ φῶς cum oritur: non aliud proinde *φῶς ἀνέτειλε τῷ δικαίῳ* ac *φῶς ἐσπαρμένον ἐστὶ τῷ δικαίῳ*, quod Hebraea indicant. Id vero si *lucem seminatum* esse verteris, ut fieri solet, manifesta erit *μετάβασις εἰς ἄλλο γένος*. Hoc praeter viam. Malim ego *ἔτι — ἀνατέλλοντι, τὰς ἀκτῖνας οὐκ ἐν — τετραμμένον*, distinguere cum Interprete. Ceterum Pomponius Mela hunc Diodori locum aemulatur L. II. 18. *Ipsa mons (Ida) vetere divorum certamine et iudicio Paridis memoratus, orientem solem aliter quam in aliis terris solet aspici, ostentat. Namque ex summo vertice eius speculantibus paene a media nocte spargi ignes passimque micare, et, ut lux appropinquat, ita coire ac se coniungere videntur, donec magis magisque collecti, pauciores subinde et una ad postremum flamma ardeant etc.* Est tamen Melam inter et Diodorum quaedam discordia, quam Is. Vossius, totum hoc Idae montis miraculum dextre exponens, intactam non praeteriit. Solino Polyhist. c. 11. Cretensium Idae illud attribuenti usu venit quod multis aliis, hunc montem cum Cretensi permiscerentibus. WESS.

165. 62. *Ἀποπεσὼν δὲ τῆς ἐπιβολῆς*] Sic L. XIII. 84. *ἵνα μὴ τῶν ἀναγκαιοτέρων ἀποπίπτωμεν*. Glossam ergo scribare obtrudit nobis Venetus. WESS.

165. 65. *Γρόνιον*] Oppidi prope Myrinam meminit Strabo L. XIII. p. 923. B., cuius male verba excerptem Stephanum redarguit Holstenius. De Pitana Aeolidis idem Strabo et Schol. Pindari in Od. VI. 46. Olympion. WESS.

165. 68. *Μετὰ δὲ ταῦτα Κάλλας etc.*] Curtio L. III. 1. 24. et Arriano L. I. 15. et L. II. 4. *Κάλλας ὁ Ἀρσάμων*. Auctor alterum mavult. Vid. infra c. 17. *Τὸ Ροτίον*, quod statim sequitur, rectius *Ροτίον* adpellabitur, ut apud Strabonem, atque alios. WESS.

166. 80. *Ἐπηκόους πάντας — ἐποίησατο*] Vid. Arrian. L. I. Exp. Alex. c. 4. etc. Hoc tempore *Δημοσθένης καὶ Ἀνκοῦργος τῷ μὲν λόγῳ παραταττόμενοι τοὺς Μακεδόνας ἐνέκων ἐν Τριβάλλοις, μόνον δ' οὐκ ὄρατον ἐπὶ τοῦ βήματος νεκρὸν*

τὸν Ἀλέξανδρον προέθησαν, ut elegantissime ait extremo Orat. fragmento Demades. Paria fere Iustinus L. XI. 2., quem vide. WESS.

166. 93. Τάφροις βαθύταις — περιέβαλον] Scribe περιέβαλον. Sic enim L. XVI. 44. τὴν πόλιν τάφροις τριπλαῖς — περιελλήφεισον. Et saepe alias. Vid. not. in L. XI. 30. WESS.

166. 99. Ἐν δωρεῶν] Ἐν δωρεαῖς Reg. 1., ut L. I. 79. WESS.

166. 7. Τῆς — φρουρᾶς ἠγούμενος Φιλώτας] Suffectus in Amyntae et Timolai, quos ambo Thebani interfecerant, videtur locum, idemque esse, de quo Plut. Alex. p. 671. D. WESS.

166. 27. Ἐνηθληκότας τοῖς πολεμικοῖς κινδύνοις] Ἐνηθληκότας τοῖς πολεμοῖς pari modo L. I. 54., πλήθος ἐν γυμνασίοις καὶ πόνοις ἐνηθληκός L. XVI. 44. WESS.

167. 40. Τὰς ὁρμᾶς — ἀποτρέψαι] Regii 1. ἀποστρέψαι confirmari putes ex c. 7. ἐφιλοτιμεῖτο τὸν μέλλοντα πόλεμον εἰς Μακεδονίαν ἀποστρέψαι. Sed id ibi rectum, non hic. WESS.

167. 42. Ἐκρήνυξε, τὸν βουλόμενον etc.] Plut. vide in Alex. p. 671. D. WESS.

167. 51. Οὕτως μὲν οὖν ἀποθηριωθεὶς τὴν ψυχὴν] Hoc malui. Placet in atrociori ira ἀποθηριωθῆναι scriptori nostro. Οἱ Μακεδόνες πρὸς μὲν τοῦτον πολλῶ μᾶλλον ἀπεθηριώθησαν L. XVIII. 36. Ἀπεθηριώθησαν οἱ δοῦλοι πρὸς τοὺς κυρίους Exc. Vales. p. 369., neque inprobat Polybius L. I. 70. WESS.

167. 65. Κύκλω δὲ περιφαίνον ἴριν etc.] Pausanias ὕψισμα μέλαν foribus templi Cereris Legiferae oppansum cum maxime fuisse refert, cum sub tempus Leucricae pugnae telam candidam eodem in aditu araneae texuissent L. IX. 6. Apud Aelianum κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ ἀγάλματος aranea opus suum absolvit, de colore nihil, L. XII. 57. Hist. Var. Quae quidem non bene conveniunt. WESS.

167. 70. Τὸ δὲ πάτριον τῶν Θεβαίων μαντεῖον] An Trophonii prope Lebadiam urbem, de quo Iac. Perizon. ad Aeliani L. III. 45. Var. Hist. id enim Thebanis Boeotisque omnibus patrium erat. At ibi sortes carmine reddebantur rarius. Ergone Apollinis Ismenii? quod Thebis erat, responsaque sciscitantibus dabat, Herodoto teste L. VIII. 134. Alterutrum intellexeris, non errabis. WESS.

167. 76. Ἀνδριάντες — ἰδρωτάς ἀφιέντες etc.] Mali omnis semper habitum fuit. Apollonius Rhodius Argon. IV. 1285.

Ἦ ὅταν αὐτόματα ξόανα ῥέη ἰδρωόντα

Αἵματι. — —

ubi Scholiastes: ὅταν μέλλῃ τι συμβαίνειν χαλεπὸν, εἴωθε τὰ ἀγάλματα ἰδρωῶν. ὡσπερ καὶ ἐν Θήβαις συνέβη, ὅτε συνέστατο ὁ περὶ Χαιρωνεῖαν πόλεμος Φιλίππῳ πρὸς Ἀθηναίους. Qui quidem in errore erit, nisi idem paucis ante annis etiam evenerit: quod infitiri nolim. Hae enim veteratorum erant praestigiae, quas

recentiore aevō, ut nihil de hoc genere novi esse solet, plures ad multitudinem circumscribendam imitatos novimus. Ecquid enim miraculi, si saxa

Sudent humore et guttis manantibus stillent?

ut Lucretii verbis utar. Non certe invisitati lapides sunt, quorum hoc ingenium. WESS.

167. 78. Τὴν ἐν Ὀγγηστῶ μινην etc.] Copaidem lacum, qui Onchestum Boeotiae adspergebat. Ἐν Ὀγγηστῶ est propter eam urbem, ut ἐν Τύρω iuxta Tyrum in Artemidori Onirocrit. L. IV. 26. Vid. Iac. Perizon. ad Aelian. L. XII. 57., corrupta eius scriptoris verba ex Rutgersii emendatione optime refingentem. WESS.

168. 81. Αἵματοειδῆ φρίκην ἐπιτρέχειν] Aelianus dict. Ioc. Αἰσκη. καθαρῶ καὶ ἡδέϊ ῥέονσα ὕδατι παρὰ πάντα τὸν πρόσθεν χρόνον, ἕρνω καὶ παρ' ἑλπίδα αἵματος ἀνεπλήσθη. Noster spuma, quae sanguinem referret, inhorruisse significat: id enim φρίκη αἵματοειδῆς, sicuti φρίξ, ὁ ἐπιπολάζων τῷ κίματι ἀφρός apud Homerum. Vide Hesychium et Etymol. in φρίξ. WESS.

168. 85. Θεῶν ἀπὸ τῆς πόλεως χωρισμὸν] Vid. ad L. XIII. 59. Artemidorus ἰστὸν ὄρθιον, si per quietem videatur, κίνησιν καὶ ἀποδημίαν σημαίνειν adfirmat; χορὴ γὰρ περιπατεῖν τὴν ὑφαίνουσαν L. III. 36. Quod fortasse spectarunt hi prodigiorum interpretes. De Iride eiusque colore aliud ille L. II. 39. Sed haec incerta si qui postulet ratione certa facere, nihilo plus agat, quam si det operam, ut cum ratione insaniat, sicuti ille apud Comicum aiebat. WESS.

168. 96. Ἀνεμίνησκον ἀλλήλους τὴν — εὐήμεριαν] Ne quem offendat structura rarior, ecce Homerum Odys. Γ, 211. Ὡ φίλ', ἐπειδὴ ταῦτά μὲ ἀνέμνησας καὶ ξεῖπας. et S. Paullum priore ad Corinth. c. IV. 17. ὃς ὑμᾶς ἀναμνήσει τὰς ὁδοὺς μου. Repete ergo τὴν εὐήμεριαν in vocibus τῶν ἄλλων παρατάξεων, et plana erit series. WESS.

168. 23. Εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ ξίφους μάχην etc.] Praepositionem, quae exsulabat, suam in sedem restitui. Sic consuevit. Supra L. V. 29. καὶ καταβάντες εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ ξίφους συνέσταται μάχην. Et L. XIX. 83. εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ ξίφους μάχην ὤρμησαν etc. WESS.

168. 34. Μυγμὸς] Mussantium clausisque labris gementium est, ut μυγθισμὸν in Euripid. Rhes. v. 789. Adi Nostri L. III. 35. et L. XVII. 92. WESS.

169. 62. Ἐξαπέστειλε Περδίκαν] Arrianum vide Ἀναβ. L. I. 8., historiam expugnatarum Thebarum aliter describentem, et Polyæn. Strat. L. IV. 3. 12. WESS.

169. 83. Διὰ τὴν ὑπερηφανίαν τοῦ κηρύγματος] De eo dixerat c. 9. WESS.

169. 86. Ἀφειδῶς ἀνήρουν πάντας] Elegantissimis The-

banorum hanc cladem verbis miseratur Aeschines Or. in Ctesiphon. p. 76. quem exscribere nunc quidem non vacat. WESS.

170. 99. Καθόλων δὲ etc.] Rhodomannus correxerat καθόλων, quod cum non satis placeret, substituit in not. Addend. καθόλων, et verius, me iudice. WESS.

170. 9. Ὅστις ἰδὼν οὐκ ἂν ἠλέησε] Videtur supervacanea negandi vox: quae enim sequuntur, ostendunt, neminem fuisse, qui misericordia tangeretur. Induxit eandem Rhodomannus. Ceterum praeter Thespienses, Plataeenses et Orchomenios, perpetuos Thebanorum inimicos, Phocenses oppressis admodum se graves et infestos ostenderunt, testibus Arriano L. I. 8. Plut. Alex. p. 670., D. et Iustino L. XI. 3. WESS.

170. 24. Ὑπὲρ τοὺς ἑξασιχίλους] Eadem Plut. Alex. p. 670. D. et Aelianus L. XII. 7. Var. Hist., sed ex Mss. instauratus. Blancardus sequentia exscripsit ad Arrian. suum L. I. p. 27., sed quae correxit, operarum erant in Rhodonianni ἐκδόσει peccata. WESS.

170. 37. Ὡς εὐεργέτης τιμᾶσθαι] Θεβαίους πατρικούς φίλους νομιζέσθαι τοῦ βασιλέως edicit in Plut. Pelop. p. 294. D. Artaxerxes. Erant profecto de Xerxe Thebani egregie meriti, unde Persarum more, de quo infr. c. 81., εὐεργετῶν illi. titulus venit. Vid. B. Brissonium de Regn. Persar. L. I. 138. et Des. Heraldum Advers. L. I. 9. WESS.

170. 47. Πολὺν ἐπέστησε φόβον τοῖς ἀρισταμένοις] Eandem Thebarum funditus excisarum rationem ipsemet Alexander reddit in Luciani Mortuor. D. XII. 4., ubi pulcre T. Hemsterhusius. WESS.

171. 49. Ἡθροίσειν ἀργυρίου τάλαντα etc.] Summa non admodum magna, si urbis amplitudinem et decus spectes. Sed erant Thebani ligurritores. Docet Clitarchus, eandem manubiarum summam annumerans apud Athen. L. IV. 12. p. 148. E. Tametsi vero Thebas Alexander everterit et captivos subiecerit hastae, pepercit tamen nonnullis, de quibus Arrian. Αναβ. L. I. 9. et Aelian. Var. Hist. L. XII. 7. WESS.

171. 53. Ἐξαιτήσοντας τῶν ῥητόρων δέκα] Oratores et duces, quorum fiducia toties rebellent, melius Iustinus, sive δημογωγούς, uti Plutarchus: namque inter eos Rhetores erant Demosthenes, Lycurgus et Hyperides, ceteri eo nomine vix digni. Decem autem sibi dedi Alexandrum postulasse, Idomeneus et Duris adsentiuntur Diodoro apud Plut. Demosthen. p. 856. D., plerique tamen et probatissimi scriptores non ultra octo procedebant, eodem auctore. Conf. Maussae. ad Harpocration. in Ἀντίπατρος. WESS.

171. 65. Μιμήσασθαι τὰς Λεωκόρας καὶ τὰς Ὑακινθίδας] De Leocoris consule Suidam in Λεωκόριον. Rhod. Distraxi vocem Λεωκόρας, ut apud Demosthen. Orat. Parent. p. 749. Ἠκηδέσαν Λεοντίδαι μωθολογουμένας τὰς Αἰετὸς ΚΟΡΑΣ, ὡς αὐτὰς ἔδοσαν σφίγμων τοῖς πόλιταις

ὑπὲρ τῆς χώρας. Cetera de virginibus istis obvia sunt, diligenterque conducta a P. Leopardo Emendat. L. XIX. 23., Io. Meursio Ceram. Gemin. c. 17. et H. Valesio ad Maussaei in Harpocrat. not. p. 121. Itaque desino. Quae sequuntur Ὑακινθίδες, Ὑακινθίδια filiae ab Interprete redduntur: prave, si Demosthen. audias Or. Parent. p. 749., cuius haec sunt: ἤδεσαν ἄπαντες Ἐρεχθεῖδαι τὸν ἐπώνυμον αὐτῶν Ἐρεχθεῖα, ἕνεκα τοῦ σώσαι τὴν χώραν, τὰς αὐτοῦ παῖδας, ὡς ὙΑΚΙΝΘΙΑΣ καλοῦσιν, εἰς προὔπιτον θάνατον ἀναλώσαι. Erant ergo Erechthei filiae, teste Phanodemo apud Suid. in Παρθένοι. Sed salva res est. Interpretem tuetur Harpocration, qui Ὑακινθίδας filias fuisse ait Ὑακινθί Λακεδαιμονίη, et praeter ceteros Apollodorus Bibl. L. III. 14. 8. p. 236. Videntur autem, ut hoc addam, Ὑακινθίδες et Erechthei filiae ab Atheniensibus consulto confusae, gloriosius arbitratis, si puellae indigenae pro salute patriae sese devovisse traderentur. Plura si desideres, adi H. Valesium ad Eusebii Or. de Laud. Constant. c. 13. p. 284., et Harpocrat. p. 76., ubi ad eam orationem dicta iterantur, praetereaque Ios. Barnes. ad Euripid. Ion. v. 267. 277. WESS.

171. 76. Πέντε τάλαντοις ἀργυρίου] Vid. Plut. Demosth. p. 856. E. WESS.

172. 7. Ἐν Αἰῷ τῆς Μακεδονίας] Arrianus ἐν Αἰγαῖς διέθρεξε τὰ Ὀλύμπια L. I. 11. Lege quae adscripta superioris sunt libri c. 56. WESS.

172. 18. Προσανέλαβε τὸ στρατόπεδον] Interpres copias hinc illinc adsumpsit. Debuerat copias recreavit et refecit. Quam sententiam superiora paene expostulant et verbi usus. Exemplis res absolvitur. Infra huius libri c. 87. Ἀλέξανδρος ἐν τῇ Ταξιλον χώρῃ προσαναλαβὼν τὴν δύναμιν. tum c. 110. ἐνταῦθα δὲ μείνας — καὶ προσαναλαβὼν τὴν δύναμιν. Et L. XIX. 24. ἐπειδὴ βραχέως αὐτὸν προσανέλαβε, προῆγε etc. Quibus in locis interpretem vocabuli potestas non fefellit. WESS.

172. 19. Κτησικλέους] Non hoc Archonte, sed superioris anni Euaeneto, Alexandrum in Asiam transiisse ex annalium fide Clemens Alex. Strom. L. I. p. 403. prodidit, neque male illi. Ineunte enim vere eius anni, quo Athenae praetorem viderunt Euaenetum, in Asiam tramisit Alexander. Sed cum brevi post magistratum Ctesicles iniret, solito sibi more Diodorus res has illo Archonte administratas perhibet. WESS.

172. 20. Λεύκιον Παπίριον] Fasti pro hoc annotatum habent Πόπλιον Αἴλιον, ut et Livius L. VIII. 15. Rhod. Λεύκιον Παπίριον] Insequente anno summum Romae magistratum gessit. Forsan ergo, quod P. Aelii Paeti nomen hic corruptius legeretur, inde adscitus a scribis est. Sic Pighius etiam in Fast. ad ann. CDXVI. WESS.

172. 23. *Μακροῖς ναυσὶν ἐξήκοντα*] Interpres *quinquaginta cum navibus*: quem calami errorem *miserabilem et foedum* vocat Iac. Gronovius ad Arrian. I. 11. p. 24., notavitque, sed clementius, Barthius ad Statii Theb. IV. 6., ubi plura de hasta, in hosticum abiici solita, quae vide. WESS.

172. 28. *Καὶ τοὺς μὲν τάφους τῶν Ἡρώων* etc.] Videntus est praeter Arrian. L. I. 12. Philostratus Heroic. XIX. p. 743. WESS.

172. 33. *Καὶ δισχιλιοὶ*] Sic scripsi, secutus veteres schedas ipsumque auctorem, qui ὥστε τοὺς ἅπαντας εἶναι τρισμυριάς post pauca subiiciens, id se voluisse profiteretur. Alia N. Blancardus ad Arriani sui L. I. p. 30., quibus non utor. WESS.

172. 40. *Χίλιοι καὶ πεντακόσιοι*] Legebatur *χίλιοι καὶ ὀκτακόσιοι*, et iterum *Θετταλοὶ δὲ χίλιοι καὶ ὀκτακόσιοι*. Utrumque mutavi. Moveor verbis Diodori, adfirmantis equitum numerum aequasse *τετραμισχιλίους καὶ πεντακισίους*. Id longe falsissimum, si Macedones mcccc. et totidem Thessali miserint. Vidit et hoc idem iste Blancardus, refingens propterea *πεντακισχιλίους καὶ ἑκατὸν*, non male, si codices addicerent. At illi haec servant constanter, et superiora, ut margo Reg. 2. ostendit, mutant. Sequor ergo, tantoque magis, quod et Iustinus L. XI. 6. in Alexandri exercitu *equitum quatuor millia quingentos* numeret. Id melius, quod *Ἐδρύγιον* in *Ἐρύγιον* convertendum censuit: sic ipse Diodorus L. XVII. 57. et c. 81., et liber, quem Cospus Latine expressit. WESS.

173. 51. *Ἰππεῖς δὲ μύριοι καὶ χίλιοι*] Hic librarii negligentia post *ἰππεῖς* redundat *μύριοι καὶ*. RHOD. De peditibus non moveo litem, de equitibus uno verbo dicam, non credo. Quis enim credat Alexandrum, qui imperium Persarum evertere satagebat, in Asiam solos equites quater mille et quingentos secum duxisse; undecim vero mille et quingentos in Europa sub Antipatro reliquisse, praecipue, cum illi foret per Phrygiam planam et equitibus commodam iter facile, et cum Persis equitatu pollentibus rem haberet? Ideo suspicor in hoc loco voces *μύριοι καὶ* male repetitas fuisse ex superiore clausula, et legendum: *πίρροι μὲν ὑπὸρχον μύριοι καὶ δισχιλιοὶ, ἰππεῖς δὲ χίλιοι καὶ πεντακόσιοι*. Nihil de numero eorum, quos Antipatro reliquit Alexander, dixit Plutarchus in eius vita, nec Trogus apud Iustinum, qui de tanto equitum numero silere non debuissent. PALM. Binas voces *μύριοι καὶ* recte confixerunt viri praestantes; sunt enim ineptae. Scripseritne auctor *χίλιοι* an *δισχιλιοὶ*, nondum decerno: Cospus suo in codice posterius reperit, quod restitutum a me fuisset, si vel unus meorum adsensione comprobasset. WESS.

172. 54. *Ὁ μὲν θύτης Ἀλεξάνδρος*] Rhodom. in notar. Addend. scribi iussit *θύτης Ἀλεξάνδρου, Alexandri sacrificus*; *Ἀριστάνδρος* Blancardus ad Arrian. p. 32., et diu ante eum Freins-

hem. in Indice Curtiano: quibus haud refragor. Non enim perspicio, cur Alexandri sacrificus dicendus heic sit, qui mox *τοῦ μύριου* duntaxat titulo designatur. Culpa amanuensibus debetur, non admodum dissimiles voces confundentibus. WESS.

173. 68. *Ἐν τῷ νεῷ κειμένων ὀπλῶν τὸ κράτιστον*] Clypeum, ut mox c. 21. Vid. Arrian. *Ἀναβ. L. I. 11.* Post pugnam ad Granicum Strabo Alexandrum in hoc Minervae templum deducit L. XIII. p. 886., ubi Casanbonum consule. WESS.

173. 87. *Τὰς πανταχόθεν δυνάμεις*] Hoc reliquerat auctor. Ita c. 31. huius libri *εὐθὺς ὄν μετεπέμπετο τὰς πανταχόθεν δυνάμεις*. Et cap. 53. *συνθηροῦναι μὲν τὰς πανταχόθεν δυνάμεις*. Tum L. II. 2. *αὐτὸς τὰς πανταχόθεν δυνάμεις — ἀθροίσας* etc. WESS.

173. 89. *Φρυγίας, τῆς ἐφ' Ἑλλησποντον*] Inferius L. XVIII. 3. et 39. *τὴν ἐφ' Ἑλλησπόντιο Φρυγίαν* vocat, uti Strabo L. XII. p. 850. A., alii *τὴν ἐφ' Ἑλλησπόντον* cum Polybio Leg. Excerpt. p. 1143. sed sequuntur in his arbitrium suum scriptores. WESS.

174. 94. *Καὶ σύντομον*] Malo *σύντονον*. Vid. ad huius lib. c. 32. WESS.

174. 3. *Ἀμ' ἡμέρα περαιώσας*] Longe abit Plut. Alex. p. 672. D., et Arrianus L. I. 14. p. 30., qui die in vesperam inclinante Granicum tramitti coeptum fuisse prodiderunt. Paullo ante si qui *διεσπασμένης — φάλαγγος* maluerint, cum illis non pugnabo. Ita Arrian. L. II. 10., quem exseribere commodum non est. WESS.

174. 8. *Ἀρσαμένης*] Hic *Ἀρσαμένης* Arriano L. I. 15. est *Ἀρσαμένης*, et *Σπιθροβάτης* eidem *Μιθριδάτης*. Item *Ἀρσέωμιθρης* est *Ρεωμύθρης*. STEPH.

174. 11. *Σπιθροβάτης*] In Arriano nunc editur *Σπιθροδάτης*, a quo Lydiae et Ioniae satrapa distinguitur Mithridates, Darii gener, ab Alexandro prostratus L. I. 15., prave, si Diodorum sequimur: idem enim et Ioniae praefectus et Darii gener, ab Alexandro confectus. Taxat proinde Freinshem. in Curtiano Indice et, eius vestigiis inhaerens, Blancardus inconsiderantiam Arriani: id equidem pati possum; quamquam, ut sedulo dicam, in ambiguo apud me manet, uter errarit. Noster Mithridatis generi Darii non meminit. Arrianus et Mithridatem et Spithridatem hoc proelio partim Alexandri manu, partim Cliti virtute deiectos perhibet, nactus, quod neglectum a viris doctis miror, adstipulatorem Plut. Or. I. de Alex. Fort. p. 326. F. ubi Alexander *Κιλικίαν δὲ (ἀνώξε) Γρανικὸς, ὃν Μιθριδάτη καὶ Σπιθριδάτη νεκροῖς ἐπιβὰς διεπέρασα*. Adde Diodorum, Alexandri armis confodere Spithridatem, quem Arrianus et Plut. Alex. p. 673. A. Clito contrucidandum obiecerunt. WESS.

174. 13. *Οἱ μετὰ Περσίων*] Sic correxi. Infra c. 34. bene habet id nomen, ubi *Arrheomithrum* parili vitio *Cospus*. Natus error est ex veteri descriptionis forma *METAPEOMIOPOYΣ*, ut pulere perspexit Freinshem. in Curtii Indice, probante, sed auctorem turpiter dissimulante, N. Blancardo ad Arrian. L. I. p. 36. WESS.

174. 18. *Τῶν δέκα μυριάδων*] Prima hac congressione Persas peditum sexcenta millia Alexandro obiecisit in Iustino L. XI. 6. leges, copias in nimiam multitudinem, modo tamen ita scripserit, adaugente. Vid. Iac. Gronov. ad Arriani L. I. 15. p. 31. WESS.

175. 49. *Τὸ σαρνίον*] Vid. not. in L. I. 86. WESS.

175. 50. *Μετὰ σφοδρῶς εἰσπεσῶν ῥύμης*] Non damno hoc, etsi ῥύμης libri Reg. non sit absurdum: foret tamen opportunius post pauca, modo prae se tulisset καὶ τῇ ῥύμῃ τῆς φορῆς συνέργῳ χρησόμενος: quomodo ἐπὶ τῆς ἐν τῷ δρόμῳ ῥύμης κατακορημισθῆναι Philo Iud. de Agricult. p. 197. et ῥύμη καὶ φορῆ ταχὺς ἀνδρομοτάτους ὑπερπῆσαι ibid. p. 213. E. WESS.

175. 57. *Ἐνῆρασε τὸ ξυστόν*] Hoc malui, quod τὰ ξυστά auctor infra c. 53. et L. XIX. 83. scribat. Conf. Celeb. Iac. Gronov. ad Arriani L. I. 16. p. 33. WESS.

175. 65. *Ὁ ἀδελφὸς τοῦ πεσόντος Ρωσάκης*] Plutarchus Alex. p. 673. cum Arriano Ροισάκην vocat. Sed Noster ita solet, ut L. XVI. 47. Mox addidi κατὰ τῆς κεφαλῆς Ἀλεξάνδρον. quorum ultimum series orationis sibi requirebat. WESS.

175. 68. *Ὡστε τὸ μὲν κράνος διαπτύξαι*] Arrianus καὶ τοῦ μὲν κράνου τι ἀπέθραυσε. Noster indicat τὰς πτύξεις τοῦ κράνου ietu gladii fuisse dissolutas: id διαπτύξαι, pro quo ἀναπτύξαι τὰς φάρσας τοῦ σώματος in Catonis Uticensis, suturas vulnerum lacerantis, historia Appian. Belli Civil. L. II. p. 800. Tritius est in rerum obscurarum explicatione. Philo Iud. de Res. Divin. Hered. p. 489. E. ἂ μὲν οὖν ἦν προακοῦσαι διεπτύξαμεν, quae prius audienda erant, explicata dedimus. Fefellit interpretum sollertiam in eiusdem libro de Somn. p. 1125. D. καὶ ἀσφαλεῖς τε ἱερὰς βιβλίας ἀναγινώσκοντες, κἂν εἴ τι μὴ τρανές εἴη διεπτύοντες. Vertunt, et si quid minime clarum esset, despicientes. Prave et in Iudaeorum nationem contumeliose. Illine sabbatis obscuriora sacri codicis dicta despicerent? Nunquam dixerit Philo, qui διεπτύσσοντες enodantes reliquerat. Ceterum apud Arrianum et Plutarchum Rhoesaces Alexandri hasta confossus prosternitur, Spithridatesque Cliti aut perimitur pilo, aut gladii ietu brachium amittit: neque enim hac in re inter eos concordia est. WESS.

175. 84. *Παντὸς δεινοῦ κατεξάντιστο*] De Viriatho in Excerpt. Vales. p. 361. ἀγροννητικὸς καὶ παντὸς πόνου καὶ κινδύνου κατεξάνεστηκός, qui nulli neque labori neque periculo cedere solebat. Philo Iud. de Temul. p. 247. E. ὅτι οὐ δύναται

τῶν φαινομένων ἀγαθῶν κατεξαναστῆναι, non posse se istis in speciem bonis reniti. Et p. 248. D. ἡμεῖς δὲ — νικώμενοι, τῶν φανέντων οὐδενὸς κατεξαναστῆναι δυνάμεθα. Synesius Encom. Calv. p. 64. καὶ ὁ λόγος ἀντεισιῶν κατεξάνιστη τοῦ πάθους. Adde Excerpt. Vales. p. 401., ubi eadem, qua hic, forma. WESS.

175. 87. *Ἀτιζῆς*] Schedae veteres in Persae nomine dissentiunt. Hoc elegi ob Arrian. L. I. 26. et II. 11., Curtium L. III. 11. 10. Aliud est momenti maioris. Inter Persas, qui praelio ad Granicum ceciderunt, *Atizues* non numeratur: periit altera ad Issum congressione, ipsomet auctore inferius c. 34. prodente. Scio Ἀντιζῆν eo loci scribi: sed eundem esse, Arrian. L. II. 11. et Curtius agnoscunt. Forsan ergo maior labes vocem deformavit. WESS.

175. 88. *Μιθροβαρζάνης*] Arriano est *Μιθροβορζάνης* qui Diodoro *Μιθροβαρζάνης*, si modo ita scripsit Diodorus. STEPH. *Μιθροβορζάνης*] Acquiesco in Vaticani scriptura ob Arriani adensionem L. I. 17. Est sane *Mithrobarzanes* non obscurum inter Persas nomen, proditque eadem productio in Ἀγιοβαρζάνης, *Ναβαρζάνης*, *Σατιβαρζάνης* gentis sermonem: attamen non impedit, quidquid obloquatur N. Blancardus, iterum Freinsheimii copias ad Arrian. suum L. I. p. 46. depeculatus, ut *Mithrobuzanes* pro reiculo sit putandus. *Buzes* enim et *Buzanes* Persae apud Procopium, Agathiam et alios illi patrocinantur efficacissime. WESS.

176. 94. *Τῆς ἀνδραγαθίας τὸ πρότιστον ἀπηνέγκατο*] Nou dubitat, quin legendum sit τὸ πρωτεῖον, H. Stephanus, quod certe longe tritius: mihi tamen nondum liquet. WESS.

176. 4. *Πλείους τῶν μυρίων*] De caesorum numero discordia est. Conf. Freinshem. in Curtii L. III. 11. 27. et Iac. Gronovium ad Arrian. L. I. 17. WESS.

176. 13. *Μιθρίνον τοῦ σατραπῆος παραδόντος*] Detraxi Mithrinae nomini superfluas literas. Infra c. 64. *Μιθρίνη* δὲ τῷ παραδόντι τὴν ἐν Σάρδεσιν ἄκραν, Ἀρμενίαν ἔδωκεν. Consentit Arrian. L. III. 16., qui perinde ac Curtius L. III. 12. *Mithrenem* adpellat L. I. 18. WESS.

176. 29. *Εἰθὺς δ' οἱ Μιλήσιοι etc.*] Haec Arrianeis L. I. 20. non bene congruunt. WESS.

177. 44. *Νομίσαι τοὺς Μακεδόνας ἐκθυμότερον ἀγωνίσθαι*] Saepe imperatores, ne qua fiducia navium, ad quas refugium erat, minus constanter pugnaret exercitus, aut classem incendisse, aut alio amandasse leguntur. Vid. Polyaeum Strat. L. V. 25. et Frontin. L. I. 11. 21. Quam eandem artis viam Mauritium Nassoivum, clarissimis veterum belli ducibus militaris scientiae usu facile parem, ingressum fuisse nobili ad Neoportum praelio, ex Pier. Winsemio in Gest. Mauritii Reb. p. 43. cognitum est. WESS.

177. 51. *Μιμησάμενον τὴν Ἀλεξάνδρου στρατηγίαν*] Conf. Polyæn. L. V. 3. 5. et Nostri L. XX. 7. WESS.

177. 60. *Εἰς τὴν Ἀλικαρνησσόν*] Quae hic in urbis titulo discordia, ea et alibi valet. Herodotus patriam urbem modo Ἀλικαρνησσόν, modo Ἀλικαρνησσόν vocat. Ξεῖν Ἀλικαρνησεῦ, de quo Iac. Gronov. ad princip. Herodoti sui, est in Epigrammate Callimachi altero. Porro urbem duplici arce fuisse munitam testis etiam Strabo L. XIV. p. 971. A. Adde supra L. XV. 90., ubi *ἔστι καὶ μητρόπολις τῆς Καρίας* et quae Ezech. Spanhem. de Numism. Praest. Dissert. IX. p. 626. WESS.

177. 72. *Διόπερ οὗτος παραλαβὼν etc.*] Hoc visum mihi est praestare, satis stabilitum et orationis nexu et Regii libri auctoritate. WESS.

177. 86. *Γένει δὲ προσήκουσα τῇ Καρῶν ἀρχῇ*] Hecatomni filia, Idrici et soror et coniux, sed quam Pixodarus frater regni possessione everterat. Strabon. vide L. XIV. p. 970. et not. ad Nostri L. XVI. 75. WESS.

177. 90. *Διὰ τὴν τῆς γυναικὸς — ἐδεροεστῶν*] Beneficium, quod ab Alexandro in eam mulierem erat collatum. Sic ἡ τῶν Ἀγυπτίων ἀποικία, quae ab Aethiopicis in Aegyptum erat deducta L. III. 2. et δὲ συνελάβετο ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν στρατηγίαν αἰρεσῶν, ut belli dux crearetur, L. XVI. 66. ἡ δικαιοσύνη διὰ πίστειος Χριστοῦ in S. Paulli Epist. ad Philipp. c. III. 9. ὑπὲρ τοῦ τολμήματος τῶν παίδων, i. e. propter scelus in liberos Aelian. Var. Hist. L. V. 21. In Latinis quid magis obvium? *Scelus Callisthenis* dixit Seneca Quaest. Nat. L. VI. 23., quod Alexander in Callisthene occidendo admiserat. *Iniurias senatoris* in Aug. c. 44. Suetonius, quae senatori illatae erant. Sed haec omitto. Vid. Perizon. in Aelian. V. Histor. L. II. 25. Burmannum ad Phaedr. II. 8. Oudendorpium in Caesar. Gall. Bell. L. I. 30., Reitzium de lig. p. 240. atque alios. WESS.

178. 2. *Καὶ τὰ μετὰ τὸν μεσοπύργον*] Vid. Wassium ad Thucyd. L. III. 23. Sunt *μεσοπύργια turrium intervalla*, ut Vitruvius vertit, sive muri, qui duas inter turres. Noster cum Pori aciem munitae urbi simillimam dixisset, subdit continuo huius libri c. 87. *ἡ μὲν τῶν ἑλεφάντων στάσις τοῖς πύργοις, οἱ δὲ ἀνὰ μέσον τούτων στρατιῶται τοῖς μεσοπύργοις ὁμοίωσαντο.* et mox c. 25. *καὶ δύο μὲν μεσοπύργων ἐξήμιμένον.* Arrianus in hac Halicarnasseae urbis obsidione describenda L. I. 22. *καὶ δύο πύργοι καὶ μεσοπύργιον εἰς ἕδαφος καταπεπρωκότα etc.* Philo modo *μεταπύργια*, ut Thucydides et Lysias apud Harpocrationem, modo *μεσοπύργια* vocat, quo modo extruenda et accurate munienda sint docens in Belopoeic. p. 84. etc. WESS.

178. 7. *Κατὰ δὲ τὰς τῶν ὀργάνων προσβολὰς*] *Adactisque instrumentis* Interpres. Factum nollem. Vult Diodorus, Memnonem magna cum militum manu effudisse sese oppido in eas machi-

nas, quibus Alexander muros turresque quassabat. *Πρὸς δὲ τὰς etc.* libri Regii aequae opportunum esset ac κατὰ, ut tamen praefereatur, caussa nulla est. WESS.

178. 19. *Συνεπισημαιομένων — ταῖς — ἀνδραγαθίαις*] Si τὰς ἀνδραγαθίας malueris ex Reg., non contra nitar. Polyb. L. X. 37. *καὶ τότε δικαίως ἂν τις ἐπισημῆναι τὴν μεγαλοπύργιον τὸ ἀνδρός.* et L. XI. 17. *τίς οὐκ ἂν ἐπισημῆναι τὴν ἡγεμονίαν.* Noster diversiore structura L. XI. 26. *ἐφ' ἐκάστῳ τῶν λεγομένων ἐπισημαιομένων τῶν ὄχλων.* WESS.

178. 37. *Καὶ σὺν αὐτοῖς Νεοπτόλεμος ἡγεμὼν*] Fuit ergo Neoptolemus eorum ex numero, qui ab Alexandro stabant. Omnia alia Arrianus L. I. 21. Neoptolemum illis accensens, qui Alexandri aut metu aut odio ad Darium perfugerant. WESS.

178. 45. *Ἐτρέφαντο τοὺς Μακεδόνας*] Vide Arrian. L. I. 22. WESS.

179. 52. *Ἐφιάλτης*] Eundem in Curtii Indice esse arbitratur Io. Freinshemius, de quo Demosthen. Epist. 3. p. 785. tangit obiter. Sed res non est citra omne dubium. Videtur esse Ephialtes de quo Dinarch. Or. in Demosth. p. 92. et Plut. Demosth. p. 856. D. WESS.

179. 59. *Προκινδυνεύοντας τῶν μισθοφόρων*] Interponi debuerat praepositio μετὰ, quod Rhodomanni sollertiam non fugit. Auctor ipse L. XI. 31. *ἕως μὲν οἷν συνέβαινε τὸν Μαρδόνιον μετὰ τῶν ἐπιλέκτων προκινδυνεύειν.* WESS.

179. 70. *Ἐν βαθείᾳ φάλαγγι πεπικνωμένων*] Nolo diffiteri placuisse olim mihi *ἐν βαθείᾳ φάραγγι*, quod ex Arriano constaret L. I. 23., rem in loco praerupto atque angusto fuisse administratam, et saepe has voces permutari, veluti in Arriano Ἀναβ. L. II. 11. p. 79. cum nota Gronovii. Nunc a vulgato non dissentio. *Βαθεῖα φάλαγξ* quae introrsus porrectos ordines habet, ut Duker. ad Thucyd. L. VII. 78. et viri docti ad Luciani Zeux. c. 8. docent. WESS.

179. 75. *Ἐπέταξεν ἑτέροισ*] Si articulus adfuisset, scripsissem *ἐταίροισ*, ut πεζεταίροισ intelligeret, de quibus Ulpian. in Demosth. Olynth. II. p. 15. et Anaximenes apud Harpocrat. *Υπεράγοντας* tuetur auctor L. III. 44. *κατὰ τὴν ἐνδοχησίαν πολὺ τοὺς ἄλλοις ὑπεράγων* ubi similis in Coisl. libro glossa. WESS.

179. 98. *Ὁ κίνδυνος παλιντροπον τὴν μάχην ἔσχευ*] Superius L. XV. 85. *καὶ πολλοὺς τῶν Βοιωτῶν καταβαλὼν παλιντροπον ἐποίησε τὴν μάχην.* Et L. XIX. 109. *ἡ μὲν μάχη ταχὺ παλιντροπος ἐγένετο.* Quae quidem Nostri loca vocis in mutata pugnae fortuna usum manifestant. Lexica hac parte manca sunt. WESS.

179. 99. *Οἱ γὰρ πρῆσβύτατοι τῶν Μακεδόνων*] Vid. Curtium L. V. 2. 5. cum Freinshemii nota. WESS.

180. 14. *Εἰς δὲ τὴν ἀκρόπολιν etc.*] Dissentire videtur Arrianus L. I. 24. *αὐτῶν δὲ οἱ μὲν*, inquit, *ἐς τὴν ἄκραν τὴν ἐν τῇ νήσῳ ἀπεχώρησαν*, οἱ δὲ *ἐς τὴν Σαλμακίδα ἄκραν οὕτω καλουμένην*. Insula enim, in cuius arcem concesserunt, propter ipsam urbem erat, ut, quae apud eum continuo succedunt, declarant: ea vero Acronesus, ut pulere vidit Iac. Gronov., non Cos. Sed nihil ea in re insolens. Neglexit Arrianus quid reliqua multitudine et pecunia factum sit addere. Rectum autem est *εἰς τὴν Κῶν*, ut in Plut. T. II. p. 304. C. et S. Lucae A. A. XXI. 1., etsi et ibi *εἰς τὴν Κῶ* scripti quidam Codd., quomodo Aristides T. I. p. 77. *πλεύσαντες εἰς τὴν Κῶ*. WESS.

180. 24. *Διέτρεψαν τοὺς στρατιώτας*] *Lego διέθρεψαν*. STEPH. et RHOD.

180. 32. *Τῆς γὰρ Ἀντίας περὶ τὰς ἑσχατίας*] Vid. Tib. Hemsterhusium Atticorum *ἑσχατίας* optime designantem ad Luciani Timon. c. 30. Diodoro ultimi regionis fines *ἑσχατιαί*, cuiusmodi *αἱ ταύτης (Ἀραβίας) ἑσχατιαί* L. II. 49. et cap. 53. *αἱ τῆς Συρίας ἑσχατιαί*. tum *ἑσχατιαί τῆς ὑπωρείας* L. III. 39. WESS.

180. 33. *Οἱ Μαριμαεῖς ὀνομαζόμενοι*] Hos legere alibi non memini. Forsan *ὄχρως* illud *φρούριον ἐπιτεταχισμένον τῇ τῶν Φασηλιτῶν χάρα πρὸς Πισιδῶν*, de quo Arrian. L. I. 25., insederant: sed non bene omnia congruunt. WESS.

180. 52. *Διὰ μέσων τῶν πολεμίων διεκφυγεῖν*] *Διεκπεσεῖν* e Reg. schedis si malis, auctor non obstat. Vid. mox et ad L. XII. 56. Polyaen. L. IV. 2. 14. *Φίλιππος ὑποστρέψας διὰ τοῦ ὄρους διεξέπεσσετο*. ubi tamen *διεξέπεσσετο* ex linguae genio praestiterit. WESS.

181. 58. *Τὰς δ' οὐκίας ἐμπροῆσαι etc.*] De Xanthiis non multo diversa memoria mandaverunt Philo Iud. Quod omn. prob. liber sit p. 883. et Appian. Bell. Civil. L. IV. p. 1017. WESS.

181. 66. *Νικοκράτους*] Secundum Arrianum L. II. 11. non *Νικοκράτους*, sed *Νικοστράτου*. STEPH. Diodoro in Archontis nomine adstipulatur Dionysius in Dinarcho p. 116. Vid. Io. Meursium de Archontib. L. IV. 12. WESS. Extra dubitationem *Nico-cratem* ponit inscriptio apud Boeckhium I. p. 250.

181. 67. *Καίων Οὐαλέριος*] Restitue *Δουίλιος*. RHOD. In *Οὐαλέριον* nomine procul dubio mendum est. Adpellabatur Papirii collega *Kaeso Duilius*. Proinde iusta Rhodomanni medela est. Quo vero modo ex *Δουίλιος* nasci scribendi negligentia *Οὐαλέριος* potuerit, nondum perspicio. Forte cum *Δουίλιον* vocabulum vitio esset depravatum, alterum ex sequenti anno adscitum est. De consulis his Livius L. VIII. 16. WESS.

181. 75. *Καὶ Λέσβον*] Sunt haec plusquam inepta. Non negavero, olim in insula eo nomine urbem fuisse, illamque titulum suum cum ea communicasse. Hoc volunt, quae Eustathius in Homer. p. 741. et Hesychius voc. *Λέσβος* asserunt. At omnia,

quae continue ab auctore subiiciuntur, solam spectant Mitylenen, quae ampla urbs erat et egregia in bellum adparatu instructa, non *Lesbus* illa, Diodoro ab inperitis librariis obrusa atque haud dubie ex superioribus inculcata. Suadet et Cospi liber, in quo *καὶ Λέσβον* defuisse, Latina manifesto declarant. Igitur N. Blancardum, cui amanuensium hoc delictum ad princip. L. II. Arriani subuluit, laudo impense. WESS.

181. 86. *Ἐν οἷς ὑπῆρχον καὶ Σπαρτιάται*] Vid. infra c. 63. WESS.

181. 6. *Καὶ πάντων — ἀρχηγὸς καὶ σύμβουλος γεγονώς ἦν*] Mirum mihi quidem hoc accidit. Alexander Charidemum, sibi Macedonibusque maximopere infestum, Athenis in exilium ire iussit, Arrian. *Ἰαυβ.* L. I. 10. Ipsi Athenienses accepta ad Chaeoneam clade unum Charidemum, quem Philippo opponerent, dignum censebant apud Plut. Phocion. p. 748. E. Et Charidemus tamen dux et auctor consiliorum Philippi fuit omnium? Dinarchus Or. in Demosthen. p. 94. hominem laudibus effert, quod eo ad Persas consilio abierit, ut Atheniensibus ceterisque Graecis suo periculo salutem procuraret. WESS.

182. 11. *Πεῖραν — τῆς ἰδίας ἀρχῆς*] Vitiose pro *ἀρετῆς*. RHOD. Praevideo, quid pro vulgata disputaturi sint quidam. Facio tamen cum Rhodomanno, cuius correctionem Cospus sua versione ratam esse iubet. WESS.

182. 24. *Ἐπιλαβόμενος τῆς τοῦ Χαριδήμου ζώνης*] Persicum morem illustrant B. Brisson. de Regn. Pers. L. I. 130. et Io. Freinshem. ad Curtii L. III. 2. verbis Xenophontis *Ἰαυβ.* L. I. p. 205. *μετὰ ταῦτα κελύοντος Κόρον ἐλάβοντο τῆς ζώνης τὸν ὄροντιν ἐπὶ θανάτῳ*. Addo a Medis, ut multa, ad Persas videri transiisse: Artaeus enim rex Medorum nuntio imperavit, *εἰ μὴ παραδῶ Νάναρος τὸν Παρσώνδην* (de quo auctor L. II. 33.) *λαβόμενος τῆς ζώνης ἄγειν αὐτὸν ἐπὶ θανάτῳ* in Excerpt. Nic. Damasceni p. 533. WESS.

182. 35. *Ἄλλ' οὐ γὰρ ἦν [δυνατὸν etc.]* Vide Curtium L. III. 2. Nollem vero hinc conclusione quadam confecisset diligentissimus Brissonius, latam de capite sententiam ne regi quidem Persarum revocare retractareque licuisse. Nihil horum verba prae se ferunt: sed Charidemum regia potestate ex inferis non potuisse excitari. Verius advocasset S. Danielis oracula c. VI. 16. WESS.

182. 37. *Ὀνειροπολούμενος ταῖς Μακεδόνων ἀρεταῖς*] *Quanta Macedonum virtus esset coniectans* Interpres. Ego vero, *inquietudine virtutis Macedonicae agitatus*, aut *in somniis exercitus*. Respicit enim eas rerum imminentium species, quae Darium anxium de instantibus curis etiam per somnum agitabant apud Curtium L. III. 3. Noster Excerpt. Vales. p. 305. *ὁ δὲ Φίλιππος τὸν λοιπὸν τοῦ ζῆν χρόνον ὄνειροπολούμενος*. Apertius Philo Iud. de Contempl. Vit. p. 893. C. *πολλοὶ οὖν καὶ ἐκλαοῦσαν ἐν ὑπνοῖς*

ὄνειροπολούμενοι τὰ τῆς ἐραῆς φιλοσοφίας αἰδιμα δόγματι. Aliud et longe diversum est ὄνειροπολεῖν τὴν ἐκθέωσιν in eiusdem Leg. ad Cai. p. 1039. A. et τάλαντα καὶ μυριάδας ὄνειροπολεῖν καὶ ἀγροὺς ὄλους καὶ συνοικίας apud Lucian. Merc. Conduct. c. 20. et in Gall. c. 32. cum nota Reitzii. WESS.

182. 42. Ἐναγκάζετο καταβαλεῖν εἰς τὸν — κίνδυνον] Sic παρασκευάσασθαι πρὸς τὸν κίνδυνον et διατάσσειν τὴν δύναμιν εἰς τὸν κίνδυνον L. XIX. 25. et 26. Quibus in locis, sicuti et hic, praelium indicari citra dubium est. Interpres paullo obscurius in *discrimen se dimittere*: cui tamen ut N. Blancardus ad princip. L. II. Arriani propterea insultaret, non erat caussa gravis. WESS.

182. 51. Πλείους τῶν τετραράκοντα μυριάδων] Convenit numerus. Diodorus ad Arbela dimidio maiorem fuisse exercitum, quam fuerat ad Issum, profitetur L. XVII. 39. Erat autem octingentorum peditum et ducentorum millium equitum. Adde c. 33. Aliter Plut. Alex. p. 674. C. et Arrianus L. II. 10., ad quem Gronov. vide, numerum ineunt. WESS.

183. 69. Παραβόλοις καὶ συντόμοις θεραπείαις χρώμενος] Vide Plut. Alex. p. 675. B. Ἰατρείαις ut auctori obtruderetur, nihil erat necesse. WESS.

183. 75. Καὶ τὴν τέχνην] Etsi saepenumero in medicis verum sit, quod de rebus humanis poeta,

Τέχνη τὰ θνητῶν πρόηματ', οὐκ εὐβουλίαι,
iniuriam tamen Philippo Acarnani scribae insignem inferunt, cum fortunae magis praesidio, quam arti, hanc Alexandri curationem tribuunt. Sibi ergo habeant τὴν τέχνην, ego τὴν τέχνην medico non detraho. WESS.

183. 82. Ἀνγκιστὴν Ἀλέξανδρον] Litera auctius esse iussi ξθνικὸν Alexandri huius nomen. Sic ipsemet auctor L. XVII. 57. et cap. 80., sic Strabo L. VII. p. 503. A. et Stephanus: quamquam, sedulo ut dicam, Ἀγκιστῆς praestaret, quomodo Thucydides, Ptolemaeus et Latini. Vid. Cel. Dukerum ad Thucyd. L. II. 99. WESS.

183. 91. Καὶ τὰς ὀνομαζομένας πύλας] Cilicias Pylas intelligi, quisque videt. De illis auctor L. XIV. 20. WESS.

183. 1. Σύντομον τὴν ὄδοιπορίαν ποιοῦμενος] Si conpendiaria via fuisset usus, ferri posset. Sed Darius plene gradu in Macedones perrexit, ut ex Curtio L. III. 8. constat. Lego σύντονον τὴν ὄδοιπορίαν ποιοῦμενος, ut L. XIX. 26. προῆγε σύντονον τὴν πορείαν ποιοῦμενος, et eiusdem libri cap. 32. ἀνέβηξε — καὶ συντόνους τὰς πορείας ποιοῦμενος. Vitium frequens et alibi a nobis desersum. Conf. L. Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 257. WESS.

184. 19. Καὶ τὰς τῶν ἱππέων ἵλας] Hoc malui, etsi non ignorem, apud Herodotum I. 172. et 202. et Ioseph. Ant. L. XIV. 13. 3. atque alibi ἕλας et ἑλαδὸν praeferri. Variatum in vocis fuit scriptura, his ἑλην, illis ἱλην eligentibus. Audiamus

Eustathium in II. B, p. 179. τοῦ δὲ ἱλαδὸν χοῆσις καὶ παρὰ Ἡσιόδω. πρωτότυπον αὐτοῦ ἢ ἱλη, ὃ σημαίνει τὴν τάξιν. καὶ πάλαι μὲν ἢ ἱλη καὶ τὸ ἱλαδὸν διὰ τῆς εἰ διφθόγγου εἶχε τὴν χορονσαν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἑλλῶ τὸ συστρέφω· ἔξ οὗ τότε καὶ τὸ πέδειλον. ὕστερον δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἐν τῷ ἰ αὐτοῖς ἢ γραφῆ· quem quidem Grammatici locum non neglexit Io. Henr. Boeclerus in Lect. Polybian. p. 113., eandem ex Polybii schedis scribendi varietatem enotans. WESS.

184. 21. Τὴν δὲ τῶν πεζῶν φάλαγγα etc.] Acie ordinem aliter disponunt Curtius L. III. 9. et Arrian. L. II. 9., quos vide. WESS.

184. 30. Ὡστερὶ διὰ τὴν πικρότητα τῶν βαλλομένων etc.] Imitatur Curtius L. III. 11. 4. de Macedonibus hac ipsa in pugna, sed conferti, inquit, et quasi cohaerentes, tela vibrare non poterant: simul emissa, in eodem concurrentia implicabantur, levique et vano ictu pauca in hostem, plura in humum innoxia cadebant. ubi Acidalius et Raderus non sunt negligendi. Συναλαλάζειν, quod succedit, et ululandi ante pugnam morem, explicitum si desideres, cumulatissime satisfacient Ezech. Spanhem. ad Iuliani Or. I. p. 233. et Car. Du Fresne ad Ioinvill. Dissert. XI. et XII. p. 204. etc. WESS.

184. 43. Καταπροτερεῖσαι τῶν Περσῶν] Quod Basileae expresserunt προτερεῖσαι, frequentissimo in his libris usu munitum est: nec sequor tamen. Alterius se patronum profitetur Polyb. L. I. 47. et Excerpt. p. 1413. WESS.

184. 54. Θυμομαχοῦντες] Vide Illust. Grotium in S. Lucae A. A. c. XII. 20. et Raphelii Annot. ex Polyb. ad eundem locum. Paulo ante si cum Rhodomanno scripseris διὰ καὶ πολλοὶ τραύμασιν, non aberrabis. WESS.

185. 72. Περὶ μὲν τὸ τοῦ Α. τέθριππον] Sic correxit Rhodomannus in not. Addend., addicentibus scriptis Codd. Conf. ad L. V. 23. et de Oxathre Curtium L. III. 11. 8. WESS.

185. 78. Ἀντιζῆς καὶ Ρεομίδης etc.] Arrianus (Αναβ. L. I. 11.) τῶν δὲ Περσῶν ἀπέθανον μὲν Ἀρσάκης καὶ Ρεομίδης καὶ Ἀτιζῆς τῶν ἐπὶ Γρανικῷ ἠγνησαμένων τοῦ ἱππικοῦ. ἀποθνήσκει δὲ καὶ Σαβῆς ὁ Αἰγυπτίου σατραπῆς. ΣΤΕΡΗ. Ἀτιζῆς] Sic Pepsae huius nomen instauravi. Caussam dedi ad huius libri cap. 21. Aegypti satrapa, qui et hoc praelio cecidit, Arriano est Σαβῆς, unde Curtio L. III. 11. 10. et L. IV. I. 28. idem nomen, nam scriptae eius schedae mire variant, a viris doctis restitutum est. WESS.

185. 89. Λῦσαι τὴν σεμνότητα τῆς προστασίας] Negligere tanti regis maiestatem, seu, ut Sallustius Iugurth. c. 33., contra decus regium facere. Paulo aliter Polyb. Excerpt. Leg. p. 1173. καὶ νομίσαντες ὑπὸ τοῦ Φιλοποίμενος ἅμα τὴν δύναμιν καὶ τὴν προστασίαν καταλεῖσθαι τὴν Ῥωμαίων. Potentiam indicat, qualis eorum esse solet, qui multis clientelis nituntur, ut bene
Vol. II. 11

magnus Casaubon. ad Polybii L. I. p. 131. ed. Gronov., quem vide, sicuti de Persico hoc more B. Brisson. de Pers. Regn. L. III. 37. WESS.

185. 4. *Τους περὶ ταῦτα ἀναπειρομένους* etc.] Idem est ac *περιπειρομένους* apud Lucian. Zeux. c. 10. et supra L. XVI. 81. Opportune scriptor L. II. Maccab. c. XII. 22. *ὥστε πολλάκις ὑπὸ τῶν ἰδίων βλάπτεσθαι καὶ ταῖς τῶν ξιφῶν ἰκμαῖς ἀναπειροεσθαι*. Philo Iud. Leg. Special. p. 799. D. saepe de tauro cornupeta *ἐν τινι ταῦρος ἀναπείρας ἀποκτείνῃ*. WESS.

186. 21. *Ἐκ τῆς βασιλικῆς σκηπῆς διαφοροῦντο*] Cum ea lectione (*γάλης*) quae est in margine videntur facere cum alii loci, tum hi p. 596. *οὐκ ὀλίγον δὲ κόσμον καὶ γάλαν βαρβαρικὴν, ἀοργισίον δὲ τάλαντα τρισχίλια*. p. 620. initio, *καὶ πολλὰ τῆς γάλης ἀκρατεστάταις ἡδοναῖς κατανάλωσεν*. unde et verbum *γάλοφυλακῆν* p. 601. *ἴμα δὲ τῆ διαίξει τοῦ Λαορέϊον πολλῶν χρημάτων κενωριενκάς. παρὰ μὲν γὰρ τῶν γάλοφυλακούντων παρελάβεν ὀκτακισχίλιον τάλαντων ἀριθμῶν*. Praeterea quum modo dixisset *βασιλικὰς σκηπῆς* numero multitudinis, cur subiceret *βασιλικὴν σκηπῆν* numero unitatis? Haec faciunt ut margini adscriptam lectionem ei quae in contextum recepta est praefendam censeam. STEPH. *Ἐκ τῆς βασιλικῆς γάλης διαφοροῦντο*] Idem et ego probo. Tum ob ea quae vir doctissimus produxit, tum quod regium tabernaculum milites intactum omiserunt, Curtio teste L. III. 11. 23. et Nostro c. 36. Video equidem Freinshemium monere, Diodorum parum caute hoc et insecuto capite regis tabernaculum a Macedonibus direptum prodidisse: Blancardum praeterea *τῆς σκηπῆς* contra Stephanum profiteri patrociniū ad Arrian. L. II. p. 110. Frustra uterque. Nam cum paullo ante scribit *περὶ τὰς βασιλικὰς σκηπῆς* Macedones colligenda praeda occupatos fuisse, non necessario indicatur, regium tentorium fuisse a militibus adparatu vacuefactum: plura propter illud erant alia, quae in praedam versa sunt; quorum e numero et illud, in quo mater, uxor liberique Darii, ut cap. 36. dicitur, tendebant. Illis ergo despoliatis haud pauca regiae gazae egesta direptaque sunt a militibus. WESS.

186. 26. *Ἐφ' ἁρμάτων ὄχον. καταχούσων*] *Armamaxas* Graecorum exemplo vocat Curtius L. III. 3. 23., ubi post diligentem B. Brissonii operam multa viri docti. WESS.

186. 35. *Καὶ τὰς ἐσθῆτας περιδῶντες*] Philo Iud. Ioseph. p. 528. D. *καὶ τὰς ἐσθῆτας περιδῶντες*. Plut. Anton. p. 951. F. *Cleopatra περιδῶντος τοὺς πέπλους ἐπ' αὐτῶ*. Dio Cassius L. XLVIII. p. 433. E. *καὶ τὰς ἐσθῆτας περιδῶντες*. Aliud est *περιδῶντες τὴν ἐσθῆτα*, quod alteri eam violente deripere exprimit. S. Lucas A. A. XVI. 22. *οἱ στρατηγοὶ περιδῶντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια*. Plut. Poplic. p. 99. F. *lictores περιδῶντες τὰ ἱμάτια*. Mox auctor ipse, *οἱ δὲ τὰς ἐσθῆτας περιδῶντες*. Saepeque alii, a Berglero ad Alciphron. p. 130. excitati. Quod quidem discrimen, ipsa sermonis indole stabilitum,

Diodorus pluresque e recentioribus neglexerunt. En tibi Philon. Iud. Ioseph. p. 557. E. *ὡς ἰδόντας — ἀνομιῶσαι καὶ τὰς ἐσθῆτας διαδῶντες ἐκδακρύειν*. Appian. L. I. Bel. Civil. p. 656. *ταῦτα εἰπὼν (Merula) — τὴν τε ἐσθῆτα κατέδῶξε*. et quos conduxit, discrepantem verborum usum optime expediens, vir praeclarus ad Xenophont. Ephes. Miscellan. Obs. Vol. V. T. III. p. 64. Porro sollemne in Persis etiam inter feminas fuisse, ut luctu miserisque pressae vestes lacerarent, docuerunt Stanleius ad Aeschyli Pers. v. 124. et 199. et Cellar. in Curtii L. III. 11. 25. WESS.

186. 42. *Ἦγον δ' αὐτὰς, οἱ μὲν* etc.] Ita interpungo. Alioqui pronomen redundaret, neglectum propterea Basileae atque in Reg. 2.; quod etsi Diodoro non praeter morem, praestat tamen istud. WESS.

186. 51. *Τὰ — μεγάλα μακρὰν ἀπήρτητο*] Vide ad L. III. 67. p. 237. At quae *μεγάλα* ea? contra quae statim ponuntur *τὰ πολέμια*. Scio omne *admirabile et memorandum μέγα* posse dici, et quae a viro amicissimo adscripta sunt Luciani Nigrin. c. I., praefeream tamen *μελίχα* aut *μειλίχια*, si libri addicerent. Mox *στάθμια τῶν δοσίων* Lexica de capulis accipiunt. Melius Interpres. Vide Hesychium in *Σαρωτήρ*. WESS.

187. 66. *Καὶ ταῖς — γυναιξὶ προσπιπτούσα. etc.*] *Expectasses καὶ τῶν — γυναικῶν προσπιπτούσων* etc. *οὐκ οἶον συνεπιλαβέσθαι τινός*, aut certe absentiam *τοῦ τινός*. Sed optimis talia excidunt. Vide haec Herodoti L. VI. 21. *καὶ δὴ καὶ ποιήσαντι Φρονίχῳ δράμα — καὶ διδάξαντι, εἰς δάκρυά τε ἔπεσε τὸ δέητρον*. Xenoph. Ages. p. 13. ed. Lond. *τοῖς δ' αὖ διὰ γῆρας καταλειπομένοις ἀλγυαλώτοις, προσέταξεν ἐπιμελεῖσθαι αὐτῶν*. Ioseph. Ant. L. XV. 2. 2. *Ἰορκανὸς δ' ἀναχθέντι, Φραάτης — ἐπ' αὐτὸν ἐπιεικέστερον προσηνέχθη*. Pausan. L. I. 27. p. 64. *οὔτε ἡ διδοῦσα ὁποῖόν τι δίδωσιν εἶδυτα, οὔτε ταῖς φερούσαις ἐπισταμέναις*. Et Diodori L. XV. 75. *Φλιασίους δὲ πολεμουμένους ὑπ' Ἀργείων, Χάρης ὑπ' Ἀθηναίων πεμφθεῖς* etc. *ἐβροήθησε τοῖς Φλιασίοις*. Quibus quidem in locis si casum patrum viri praestantes et bene patrio in sermone callentes collocassent, a Grammaticorum non dissensissent decretis. WESS.

187. 71. *Καταλαβόμενοι τὴν τοῦ Λαορέϊον σκηπῆν*] Vide mihi Curtium L. III. 11. 23. et Plut. Alex. p. 676. A. WESS.

187. 77. *Πλείους τῶν δέκα μυριάδων*] Hunc numerum praeoptavi ob Curtii, Plutarchi et Arriani consensum. Iustinus longe infra hanc multitudinem est L. IX. 9. variisque doctorum virorum coniecturis ad Curtium L. III. 11. 27. et Arrian. L. II. 11. p. 78. ansam praebet. WESS.

187. 83. *Μεταλαμβάνων ἄλλον ἐξ ἄλλων τῶν* etc.] Distinctius Arrianus dicto loco, et Aelian. Histor. An. L. VI. 48., quos et ad Curtii L. III. 11. 12. Freinshem. antestatur. WESS.

187. 87. Μετὰ τῆς ἑταιρικῆς ἵππου] Τῶν ἱππέων τῶν ἑταίρων ὀνομαζομένων σύστημα L. XVIII. 2. et L. XIX. 28. Apud Arrian. Syriac. p. 173. ἵππος, ἦν ἐκάλουν ἑταιρικὴν. Ad quem modum saepe alii. Equites erant, *sodalium* nomine insignes, robur equestris inter Macedonas militiae. Plura si velis, consule H. Vales. ad Excerpt. Polyb. p. 358. ed. Gronov. et Freinshem. in Curtiani Indicis voce *Amicitia*: nam Blancardum uti ad eas, necesse non puto; debet enim pleraque omnia Freinshemio. WESS.

187. 2. Λεοννάτον] Recte veteres membranae. Consentiant Arrian. Αναβ. II. 12. Plut. Alex. p. 676. B., aliique: quin et auctor ipse L. XVI. 95. WESS.

188. 12. Παρῆλθε πρὸς τὰς γυναῖκας] Phrasin illustrat Davis. ad Max. Tyrii Dissert. XXI. p. 578., quem, si lubet, vide. Adisse vero captivas reginas et vidisse Alexandrum Plut. Alex. p. 676. C. et Curtius III. 12. agnoscunt. At apud Gellium N. A. L. VI. 8. Appion, *victi*, inquit, *hostis uxorem, facie incluta mulierem, veluit in conspectum suum deduci, ut eam ne oculis suis quidem contingeret.* Et Plutarchus de Curiosit. p. 522. A. οὐδέ Ἀλέξανδρος εἰς ὄψιν ἦλθε τῆς Λαοείων γυναίκος, ἐπρεπεστάτης εἶναι λεγομένης, ἀλλὰ πρὸς τὴν μητέρα φαιτῶν — οὐχ ὑπέμεινε τὴν νέαν καὶ καλὴν ἰδεῖν. Quae quidem non convenient, nisi si Darij uxoris, pro orientalium more,

Lutea demissos velarint flammea vultus.

Confer Gish. Cuperi Observat. L. IV. 10. WESS.

188. 21. Καὶ γὰρ καὶ οὗτος Ἀλέξανδρος ἐστίν] In his de-curtandis nimii sunt Reg. prim. et Basil. Satis fuerat, si posterius καὶ rescuissent. Infra cap. 114. εἶπεν ὁ βασιλεὺς, μηδὲν φροντισῆς, ὃ μητρὸς, καὶ γὰρ οὗτος Ἀλέξανδρος. Curtius, expressis Latine Diodori verbis, *Sisygambis*, sic regiae matris nomen scribit, *advoluta est pedibus eius, ignorationem nunquam antea visi regis excusans: quam manu adlevans rex, non errasti, inquit, mater; nam et hic Alexander est* L. III. 12. 17. WESS.

188. 31. Τὴν μὲν γὰρ θεραπεῖαν αὐτῇ πᾶσαν etc.] Plut. Alex. p. 676. C. *Θεραπείας τε καὶ τιμῆς, ἣν εἶχον, οὐδ' ὀτιοῦν ἀφείλεν.* Rhodomannus de servitiis recte accepit, quomodo ὄχλον *Θεραπείας* Philo Iud. L. I. Vit. Mos. p. 625. B. dixit. Adi Iac. Perizon. in Aelian. Var. Hist. L. II. 2. et infra L. XX. 11. WESS.

188. 41. Πολλῶ βελτίων ἐστὶ τοῦ πατρὸς] Adblandiri posset ἔσται, nisi Alexander ex pueri constantia, et quod sui conspectu nihil conterritus esset, videretur conficere, eum patri, qui fugam ingredi, quam cum adversario in arenam descendere maluerat, longe praestare. Mox τῆς περὶ αὐτὴν σεμνότητος rectius fortasse expresseris *honestatis eius*, uti βίον σεμνότητος in Aeliani L. II. Var. Hist. c. 2. et S. Paulli I. ad Timoth. II. 2. et III. 4. WESS.

188. 47. Εἰς ἀκατάσχετα προσπεσεῖν δάκρυα] Vid. eruditissimum virum ad Xenophont. Ephes. Miscellan. Observ. Vol. V.

T. III. p. 61. Saepe Nostro ἀκατάσχετος ὄρη, ἀκατάσχετον πῦρ, ἀκατάσχετος ῥύμη, quorum impetus sisti vox potest. S. Iacobus Epist. c. III. 8. τὴν δὲ γλώσσαν οὐδεὶς δύναται ἀνθρώπων δαμάσαι ἀκατάσχετον κακόν. In quam sententiam, etsi diversa translatione, Philo Iud. de Somn. p. 1145. E. τὸ γὰρ στόμα διανοῖξαντες καὶ ἐόσαντες ἀχαλίνωτον, καθάπερ ῥέυμα ἀκατάσχετον, φέρεσθαι. Et de Insid. Potiori a Deter. struct. p. 186. D. ἐπὶ τοίνυν σοὶ λέγω τὸ πλῆθος, ὃν ἀχαλίνου γλώττης ῥέυμα ἀνεπίσχετον διέφθειρεν. Sed haec nunc non agimus. WESS.

188. 55. Αἱ μὲν γὰρ τῶν πόλεων πολιορκία etc.] Paria Cicero pro Marcello c. 2. *Nam bellicas laudes solent quidam extenuare verbis, easque detrahere ducibus, communicare cum multis, ne propriae sint imperatorum. — maximam vero partem quasi suo iure fortuna sibi vindicat, et quidquid est prospere gestum, id omne paene ducit suum etc.* Et Io. Chrysostomus Or. VI. ad Antiochen. T. II. p. 76. E. Conf. Ezech. Spauhem. ad Iulian. Caesares in notar. conprobationibus p. 96. Excellunt profecto inter illustria Alexandri facta admirabilis haec et clementia et continentia, meritoque laudibus efferuntur a Philippo tanquam vere regia: βασιλικὰ γὰρ ταῦτα in Luciani D. Mort. XIV. 4. WESS.

189. 64. Διὸ καὶ τοὺς πλείστους ὁρῶν ἐστὶ τὴν εὐτυχίαν etc.] Induxi ingestum a sciolis τῶν, sententiae maiestatem vehementer imminuens. Adi not. in L. XIII. 30. WESS.

189. 79. Καὶ τὴν μὲν ἀληθινὴν ἐπιστ. ἀποκρουόμενος] Non congruunt quae apud Curt. IV. 1. et Arrian. II. 14. WESS.

189. 93. Καὶ χωρὶς] Aeschines Or. de Legat. fals. p. 37. καὶ χωρὶς εἰς τοὺς περὶ τὸ βῆμα μισθοφόρους etc. Plura huius generis in superioribus adferre memini. WESS.

189. 96. Νικηράτον] Arrianus in Alexandri expeditione lib. II. c. 24. *Νικηράτον* nominat hunc Archontem, non vero Niceratum. PALM. In Dionysii Dinareho p. 116. *Νικήτης* huius anni Archon appellatur: unde *Νικήτον* et hic et apud Arrianum refingit Io. Meursius de Archont. IV. 13., coniectura satis plausibili. WESS.

189. 99. Γρύλος Χαλκιδεὺς] Praestaret Γρύλλος. Eusebio Εὐρύκλας Χαλκιδεὺς, quod latere videtur in Reg. prim. Πρύαλος. WESS.

190. 10. Τῷ Ἡρακλεῖ τῷ Τυρκῷ θῦσαι] De eo H. Vales. ad Dionis Excerpt. p. 110. et Iac. Gronov. ad Arrian. p. 89. WESS.

190. 14. Τεθαδῶχότως ὑπέμενον τὴν πολιορκίαν] Sic scripserat, uti τεθαδῶχότως παρατάσσεται L. XI. 36. et τεθαδῶχότως ἐδέχοντο τὴν ἐπιφορὰν huius lib. cap. 19. tum τεθαδῶχότως τὴν τῶν Μακεδόνων ἔφοδον ὑπέμενον cap. 76. aliaque eiusdem formae ostendunt. WESS.

190. 27. Κατὰ γῆν σχεδὸν ἀπραγματέον οὖσαν] Cuius obsidio tentari terrā vix poterat. Sic Polybius L. IV. 75. διὰ τὸ τὴν τε χώραν τὴν πέριξ αὐτοῦ στενὴν εἶναι καὶ δυσέμβολον, τὸ,

τε χωρίον *ΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΟΝ* καὶ δυσπόροσον. i. e. *opugnatione atque aditu difficile*. Apud Suidam in ea voce τὸ ἀπραγματεύετον quod commercio et negotiatione caret, indicat, ut bene Kusterus; longe vero aliud in Musonii fragmento apud Stobaeum Tit. XVIII. p. 167. τὸ ἐπόροστον τοῦ δυσπόροστον, καὶ τὸ ἀπραγματεύετον τοῦ μετὰ πραγμάτων — προπεδέστερον nimirum quod sine multo labore paratur. Synesius Or. de Regn. p. 4. B. οὐ γὰρ ὡσπερ παραγίνεται τοῖς ἀνθρώποις μακαρισμός, οὕτως ἀπραγματεύτως διασώζεται. qui diversus vocabuli usus ex variante significatione τοῦ πραγματεύεσθαι pendet unice. De Tyro operibus et natura munita Arrian. L. II. 18. WESS.

190. 32. *Τὴν παλαιὰν λεγομένην Τύρον*] Vid. ad L. XIX. 59. WESS.

190. 44. *Καὶ ναυμαχίαν ἐτοιμούς κατεσκευάζον*] Debetur hoc Rhodomanni coniecturae, in qua acquiesco ob Reg. librum. Mallem praeterea καὶ πρὸς τὴν ναυμ., ne et hac parte oratio hia-ret, consentiente eodem. WESS.

190. 59. *Ὡς — διέτεινε τὸ κατασκευάζομενον*] Planius videri posset διεινέτο, nisi ipsemet auctor L. XI. 6. ὀχύρον τὸ τέχος, διατεῖνον ἐπὶ σταδίους τετραράκοντα, L. I. 48. ἐπὶ τοσοῦτον — διέτεινε τοῖς χρόνοις ἢ δόξα τούτου τοῦ βασιλέως. Itaque retineo. WESS.

190. 63. *Κῆτος ἕπιστον τὸ μέγεθος*] Curtium si audis L. IV. 4. 3. haec inusitatae magnitudinis bellua serius se ad molem, quam Macedones iecerant, adplicuit. WESS.

191. 73. *Δυνάμενα διατροπὴν καὶ φόβον etc. παρασέσθαι*] Noster Excerpt. Ursin. Eclog. xxvii, *διατροπὴ μεγάλη τὸ συνέδριον ἐπέσχε*. quod quidem Suidas exscribens idem ait esse ac *συνπάθειαν, οἶκτον*. Ego *perturbationem animi ac consternationem* cum Interprete praefero. Polybius L. III. 85. *τηλικαύτην συνέβη γενέσθαι διατροπὴν, ὥστε etc. tanta secuta est animorum consternatio*. et L. V. 60. *καταπεληγμένος δὲ τὴν διατροπὴν αὐτῶν, ἐξέπειψε etc.* WESS.

191. 76. *Αἱματοειδῆ τὴν πρόσοψιν εἶχον*] Prodigii meminit Curtius IV. 2. 14. WESS.

191. 85. *Προσέδησαν τὸ — ζόανον τῆ βάσει*] Hoc malui, ex veteri codice sumtum. Vid. L. XIII. 108. Simili ex caussa *πέδας* εἶναι ἔχων *Ἐνώλιος*, ne qua aufugeret, et Venus, cogno mento Morpho, *ἔχουσα καὶ πέδας περὶ τοῖς ποσὶ*, quamquam huius diversior ratio, apud Pausan. L. III. 15. Adiunge Curtium IV. 3. 21. WESS.

191. 90. *Ὁξυβελῶν τε καὶ καταπελτῶν*] Eundem in modum disiunctim *ὄξυβελεῖς καὶ καταπέλται* L. XVIII. 70. Sed locis paene infinitis *ὄξυβελεῖς καταπέλται*. Nihil tamen novandum censeo, quod *ὄξυβελεῖς tormenti genus, catapultis minus, recte indicent*. Vid. huius lib. cap. 45. L. XX. 50. et 84. WESS. Cum Wesselingio errat Schneiderus in perversa ad Vitruv. II. p. 338. disputatione.

191. 2. *Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος — πληρώσας πάσας τὰς ναῦς*] Serius contigit, si Curtio fides. Nam principio obsidionis Alexander classe plane defectus erat. Adi eum L. IV. 4. WESS.

192. 19. *Ἀρχέστῃς ἄνεμος μέγας ἐπεγένετο*] Conf. L. I. 39. Nautae ventum eum, Syriae oram infestantem, *μελαμβόρειον nigrum Boream* vocitabant, teste Iosepho B. Iud. III. 9. 3. Erat ibi, ut aliis in locis, mire inpetuosus, *μελαμβόρειον πνεῦμα βίαιον καὶ φρικτῶδες* propterea Straboni L. IV. p. 276. B. cum nota Casauboni. WESS.

192. 35. *Οἱ δὲ Τύριοι ἄλιεῖς, ἔχοντες τεχνίτας*] Mirum cur Tyrios universos ἄλιεῖς adpellet. Erant sane eorum plerique rei nauticae studiosi, nec ἄλιεῖς tamen sive *piscatores*. Doctissimus De La Barre, cuius sollerti operae excerpta Codd. Reg. debeo, adscripserat, *lego ἄλιεῖς multos, ἄλιεῖς ἔχοντες τεχνίτας*. Optime, si Herodotus inter manus esset, deque eius dictione ageretur constituenda. In Diodoro nusquam reperitur id vocabuli, neque audeo ab Ionibus repetitum invito obtrudere. Scribo itaque *Τύριοι ἄλιεῖς ἔχοντες καὶ τεχνίτας*: ut innuatur, Tyrios et piscatorum et artificum operam impendisse in machinas fabricandas. Atque hoc machinae, quas ad retundendam vim hostilem adhibitas deinceps describit, confirmant. WESS.

192. 39. *Διὰ τινος μηχανῆς διανεύοντες*] Hoc quidem Varini Camertis Lexicon interpretatur per *κυκλοῦντες*. Sed haud dubie verissima lectio est *δινεύοντες*. quomodo etiam infra p. 586. usurpatur. Mutuatur autem vocem a *ροῦτις*, quibus *δινεύειν* pro *διεῖν* flectitur. RHOD. *Διὰ τινος μηχανῆς δινεύοντες*] Ausus sum corruptae voci literam detrachere, fretus Rhodomanni consensione et sermonis, quo magnum inter *διανεύειν* et *δινεύειν* discrimen, genio. Viam auctor monstrat c. 45. quando iisdem de rotis, *καὶ διὰ τινων ὀργάνων τούτους δινεύοντες*. Novi Hesychianum *Διανεύει, τρέφει* (leg. *στρέφει*) *κυκλεῖ*. quod a Grammatico excerptum citra dubium est ex libro, quem huic simillimum vitium inquinaverat. Henr. certe Stephano probari non potuit, qui, tametsi hic nihil adscripserit, in Thes. sui Indice p. 738., prolatis Diodori verbis, sibi ea displicere profitetur. WESS.

192. 42. *Μαλακαῖς τισὶ καὶ συνενδιδούσαις κατασκευαῖς*] Vid. mox c. 45. WESS.

192. 55. *Τὴν — σύριγγα*] *Intercapedinem fistulae seu canalis instar*, sic Rhodomanni nota, me non intercedente. Saep̄ *σύριγγες* angusti sunt et flexuosi meatus, sive *cavernae minutae terrarum*, quas Graece *syringas* adpellamus, verbis Ammiani Marcellin. L. XVII. 7. p. 183., unde *σύριγγες Αἰγύπτιαι*, quae Creticis labyrinthis comparantur, ab Aeliano de Animal. L. VI. 43. et L. XVI. 14. WESS.

192. 61. *Μόλις ἀπετρέφαντο*] Neque hoc sese commendat, neque *ἀπετρέφαντο* Reg. pr., quantumvis recurrat L. XVIII. 47.:

haeret enim eodem in luto. Dederat auctor ἀπετρήσαντο, ut solet. Vid. not. in L. XV. 4. WESS.

193. 72. Τὰς ἐπιβάθρας ἐπιβαλλόντων] Conf. L. XIX. 51. WESS.

193. 76. Τριόδοντας παρηγγιστρομένους] Non alio sensu τὰ παρηγγιστρομένα βέλη πλείονα χρόνον ἐμμένοντα Plut. Sympos. L. II. p. 631. D., quibus hamati hi tridentales nihil cessisse, imo vero ob plures uncōs videntur formidolosiores fuisse. WESS.

193. 85. Ἄλλοι δ' ἀλιεντικά δίκτυα etc.] Meminit retium hoc ex loco Iust. Lipsius Poliorcet. L. V. 3., quorum in obsidionibus usum Philo, quem ille inspexisse non videtur, Poliorcet. p. 95. sic declarat: χρήσιμα δ' ἐστὶ καὶ τὰ προκαταρτιζόμενα παχέα ΑΜΦΙΒΛΗΣΤΡΑ ἐκ τοῦ λίθου πρὸς τοὺς κατὰ τὰς κλίμακας διὰ τῶν διαβαθρῶν ἐπὶ τὰ τελεῖα ἀναβαίνοντας. ὅταν γὰρ ἐπιθρήσῃ αὐτοῖς ἑαδῶς συνθέοντος (leg. συνδέοντος) ὑποχείριοι γίνονται. quae quidem optime huic loco conveniunt. Habet idem Mechanicus p. 99. remedia contra τὰ ἐπιθροπιζόμενα ΑΜΦΙΒΛΗΣΤΡΑ, quae vide. Sumtum autem repetitumque retium id genus videtur ex Pittaci, unius ex septem illis sapientibus, arte, qua Phrynonem occulto reti impedit apud Strabon. XIII. p. 896. A. et Festum in Retiarius. WESS.

193. 95. Τοῖς θρασυτάτοις μαχομένοις] Quod Reg. pr. offert θρασυτάτως, illi remittimus. Grammatici glossa est, non recordati Graecorum consuetudinis, de qua Ezech. Spanhem. ad Plut. v. 46. Aristophanis. Porro commentum Tyriorum clypeosque illos aeneos, multo igne tostos, quos replētos fervida arena e muris subito devolvebant, non praeteriit Curtius L. IV. 3. 26., cui Apollodorus Poliorcet. p. 17. adiunge. WESS.

193. 3. Πᾶσαν δεκτικὴν φωνὴν προϊέμενοι] Δεκτικὴν corruptum ex δεητικὴν. RHOD. Πᾶσαν δεητικὴν φωνὴν προϊέμενοι] Restitui Diodoro, quod eum reliquisse pulere perspexit Rhodomannus. Quid enim δεκτικὴ φωνὴ erit? an recipi quae potest? Apage ineptias. Φωνὴ δεητικὴ, qualis supplicum et orantium esse solet, ut λόγος δεητικός apud Plutarchum. Clare Noster in Excerpt. Ursin. p. 332. de Cretensium legatis καὶ πᾶσαν δεητικὴν προϊέμενοι φωνὴν, ἐξεθεράπευον τοὺς τὸ συνέδριον συνέχοντας. Sic enim legendum. WESS.

193. 9. Ταῖς μὲν δρεπανηφόροις κεφαλαῖς] Vid. ad L. XIII. 78. Κεφαλαῖα antennarum in modum e muris promicabant, quarum λιθοφόροις praegrandes lapides in subiectos decutiebant: ἀπὸ τῶν κεραιῶν λίθους μεγίστους ἀφιέντες Philo Poliorcet. p. 91. Δρεπανηφόροις arietum et aliarum machinarum, quibus suspensi erant, funes lacerabant. Philostrato L. I. Icon. 19. p. 791. δρέπανα ἐπὶ δοράτων, Curtio asseres sunt validi, quibus uncōs et falces illigaverant L. IV. 3. 24. Philo vero illi, quem dixi, usui ibid. p. 100. δρέπανα καὶ κεφαλαῖς admoveri suadet. Denique

πυροφόροις, ut mox indicatur, massas ingentes easque candentes in hostes devolvebant. Vid. eundem Philon. p. 95. Sed quid αἱ τῶν κραιῶν ὀρμισθηρία erunt? Interp. arietum quibus concitabantur funes, non dissentiente Lipsio Poliorcet. L. V. 8.; neque male illi, ita si scripserit auctor. Fecero tamen cum Casaubono ad Aeneam p. 1797. ed. Gronov. ὀρμισθηρίας corrigenti, et quae mechanici ἀρτήματα κραιῶν vocitant, intelligenti. Ὀρμισθηρίας, sive retinacula, quibus asseres suspenduntur, Philo habet Poliorcet. p. 91., τῶν κραιῶν ἀρτήματα Apollodorus Poliorcet. p. 23. et p. 26. etc. WESS.

194. 14. Τοῖς δὲ κόραξι καὶ ταῖς σιδηραῖς χερσὶν etc.] Iungit corvos ferreasque manus, sed navali in praelio, Appian. Bell. Civil. L. V. p. 1159., neque neglexit Curtius L. IV. 3. 24. Conf. Io. Brodaeum Miscell. L. II. 30. et Io. Scheffer. de Nav. Milit. L. II. 7. De θωρακίοις quae dixi ad L. XIV. 51., non mutō sententiam. WESS.

194. 16. Πᾶσας τὰς μηχανὰς ἐνεργεῖς ποιοῦντες] Omnes oppugnantium machinas eludebant Interp., quasi ἀνενεργεῖς cum Reg. pr. legendum censisset. Ego vero non laudo, nec vocem extra Glossas mihi, quod quidem meminerim, non lectam scriptori inculco. Hoc vult, Tyrios propugnatorum manibus omnes omnino machinas efficacissime usurpasse: quod ipsum praecipit Philo Poliorcet. p. 98. ἐνεργῆ δὲ σοὶ τὰ βέλη πάντα ἔστω, καὶ οἱ κραιοὶ, καὶ τὰ τρύπανα, καὶ οἱ κόρακες etc. WESS.

194. 23. Ἐπιστήσας ἐπὶ τοὺς πετροβόλους καταπέλτας] Vir doctus cum catapultas super ballistas stutivisset: quae equidem non intelligo. An catapultae ballistis fuerunt inpositae? Cras fortasse credam, hodie non placet. Tu verte, cum catapultas contra ballistas (Tyriorum) collocasset. Id erat ex usu rei militaris, ut ex Philone ibid. p. 100. Leon. Imp. Tactic. XV. 47. et huius lib. cap. 85. videbis, neque ignorant nostri mechanici, etsi alio nunc machinarum genere abutantur. WESS.

194. 29. Μαρμαρίνους τροχοὺς] Haud scio an sint περιβαλλόμενοι τροχοὶ, quarum usum Philo Poliorcet. p. 100. ad infringendam arietum aliorumque telorum vim commendat. Distinguit certe quidem τοὺς ἀφιμένους τροχοὺς, quas alibi p. 94. τοὺς τροχοὺς δρέπανα ἔχοντας adpellaverat, utque in hostem, ex acclivi loco moenia subeuntem, devolvi oporteat, edocuerat. WESS.

194. 34. Καὶ διπλᾶς διφθέρας πεφνωμένας καταθροπιόντες] Μαλακαὶ καὶ συνενδιδούσαι κατασκευαὶ huius lib. cap. 43. Alibi ἐκ βυρσῶν περιεθροπιόμενα, πλήρη ἑρίων, εἰς τὸ τὴν πληγὴν ἐνδιδόναι τῶν λιθοβόλων L. XX. 92. Mechanicis μάλαια, uti Philoni Poliore. p. 91. et 95. Quid vero διφθέροι πεφνωμένα; Fuco oblitus vertit Rhodomannus, nihil addens de fuco pigmentique eius, quod profecto magnum operae pretium fuerat, utilitate, curque eo infectae pelles ballistarum ictibus fran-

gendis fuerint habiliores. Iust. Lipsius Poliorcet. L. V. 9., haud dubie *fucō oblitus pelles* improbens, substituit *maefactus*, aesi *πεφρωμένος*, quod sibi dein in cogitationem venisse Io. Freinshemius, ratum habente Berneggero, ad Curtii L. IV. 2. 23. testatur, legendum censuisset. Post eos omnes venit N. Blancardus, obmovens interpreti Vitruvium L. X. 20., qui *percrudis coriis duplicibus consutis, farctis alga, aut paleis in aceto maceratis*, machinas obtegi contra ballistarum plagas et inpetus incendorum monet et Arriani sui L. II. p. 142.: rectum proinde videri *πεφρωμένος διαθέρως*, vertendumque *pelles alga farctas*. Addidissimem Plautinum eugepae! si Freinshemii, productis Vitruvii verbis τὸ πεφρωμένος defendi et exponi posse indicantis, oblitus non fuisset. Vera tamen certaue res est. Utebantur ad lapidum ictus incendorumque progressus inpediendos modo pellibus maefactis, *ἔερυσσώμεναις καὶ διαλαῖς* Apollodoro Poliorcet. p. 15., subinde pellibus alga farctis, *πεφρωμέναις* Diodoro, aut *φύκει διερω εἰς δίκτυα ἐμβαλόντες* Philoni Poliorcet. p. 99., vel etiam *φοροῦν ἐμπιπλῶντες ἀγύρων ἢ φύκους* ibid. p. 100. Adde Leonem Imp. Tactic. XV. 48., eiusque declarantem verba Is. Casaubon. ad Aeneam p. 1794. ed. Gronov. WESS.

194. 50. *Τεθαδῶνως τὴν βίαν — ἐπέστη*] Elegantiae speciem praefert, quod Reg. I. dat. Id tu adopta, si lubet: mihi non displicet vulgatum. De Admeti morte aliter Arrian. II. 23. καὶ νομίσας ἀσχερὸν εἶναι. Ad Curt. L. IV. 4. 2. WESS.

195. 60. *Ἀνδρῶν τὸν Ἀνδρομένους*] *Andromenis fratrem* vir doctus, non sine errore, quem Freinshemius in Indice Curtiano operis, deceptis nota F., inputat, me non obloquente. Filius Andromenis erat. Vid. Curt. VII. 1. 10. et Arrian. III. 19. WESS.

195. 79. *Ἐνός δ' αὐτῆ τῆ περιφερεία τῆς ἀσπίδος etc.*] Conf. Lipsium de Milit. Rom. L. III. 2. Alexandri temerariam hanc audaciam Arrian. III. 24. et Curtius L. IV. 4. 11., in ple-risque Diodori non consentanei, attigerunt. WESS.

195. 90. *Πλείους τῶν ἑπτακισχιλίων*] Arrian. L. III. 24. *ἔς ὀκτακισχιλίους*. Curtius L. IV. 4. 16. *intra munimenta urbis sex millia armatorum trucidati sunt*, prave, opinor: praesertim cum scripti Codd. non conspirent. WESS.

195. 96. *Πλείω τῶν μυρίων καὶ τρισχιλίων*] Numerum captivorum vehementer auget Arrian. diet. loco, *μάλιστα ἔς τρισμυρίους* fuisse perhibens. Uter verum prodiderit, quis certo nunc decernet? WESS.

195. 99. *Μῆνας ἐπὶ*] Vid. Plut. Alexandr. p. 679. et quae disputavimus ad L. XIII. 108. WESS.

195. 6. *Ὀνομαζόμενον Βαλλόννημον*] In reguli nomine insignis est discordia. Curtio in editis recentioribus *Abdolominus* sic-

uti et Iustino, *Ἀλόννημος* Plutarcho. Scripti Curtiani *Abdalonymum* aut *Abdalonymum* praeferunt, quod verius arbitror, et hic quoque olim lectitatum. Adde enim primam voci literam, et *ΑΒΑΛΛΩΝΝΥΜΟΝ* in *ΑΒΑΛΛΩΝΝΥΜΟΝ* a librario socorde facile converti potuisse videbis. Phoenices scripsisse credibile est עברי עברי, i. e. *servum dei praedatoris* sive Martis: quae postre-mi vocabuli potestas durat in Arabum sermone, suntque eius vestigia in dei *عزير* nomine 2. Reg. XVII. 31. Sed hoc in coniectura deputo. Succedit alia controversia, expeditu longe difficilior. Curtius et Iustinus *Abdalonymum* sufficiunt in Stratonis Sidoniorum regis locum. Diceo, quod in mentem venit diligentissimo Simson. Chron. ad ann. 3673., occupatae dein Tyro eundem ab Alexandro inpositum, atque ea ratione in concordiam scriptores redire. At obstat rei series; Diodorus nihil de Sidone, prope Tyrum in horto repertum *Abdalonymum*, in Tyrriorum forum deductum, regemque multitudini ab Alexandro datum ait. Qui vero illi Tyrii? quorum urbem rex evertit, incolasque sub corona vendidit omnes? Hoc amplius, Tyrii regem cum maxime habebant *Azelmicum*, cui Alexander urbe capta ignovit, teste Arriano *Ἀναβ.* II. 24. Mitto alia quae a viris doctissimis Freinshenio et Loccenio scriptori nostro, ut eum erroris manifestum ostenderent, sunt obiecta ad Curtii L. IV. 1. 16.; neque enim eius absolvi potest. WESS.

196. 13. *Ἐδοκῆσας τῷ ξένῳ*] Factum illi volens, seu bene cupiens. Supr. L. XIV. 61. *ἐδίδασκε — Καμπανός ἐδοκοῦντας Καρχηδονίους*. et ibid. c. 110. *οἱ μὲν οὖν Λακεδαιμόνιοι τοῦτοις ἐδοκῆσαντες*. Sacri nostri scriptores praepositionem addunt. Auctor Epist. ad Hebr. X. 38. *οὐκ ἐδοκεῖ ἡ ψυχὴ μου ἐν αὐτῷ*. Mox *ἐπισταθμίαν ποιῆσθαι* non aliud est, ac *ἐπισταθμεύειν* Plut. Demet. p. 899. C. aut *σταθμὸν ποιῆσθαι* Herodoti L. VII. 119. *Σταθμοὶ* enim et *ἐπισταθμίαι* mansiones et *diversoria* in Excerpt. Vales. p. 374. et *σταθμοῦχος ὁ ξενόδοχος* apud Hesychium et Symmachum Exod. III. 22. Conf. adscripta ad Itiner. Hierosolym. p. 551. WESS.

196. 43. *Ἐπλεονευσεν εἰς Κρήτην*] Non dissimilia Curtius L. IV. 1. 40. addens insuper, *Cretenses has aut illas partes secuti, nunc Spartanorum, nunc Macedonum praesidiis occupantur*; quae quidem verba demiror oblitum esse Modium, cum eiusdem haec L. IV. 8. 15. sic constituit: *Amphoterus deinde — ad liberandam Cretam missus; namque et Persarum et piratarum armis pleraque eius insulae obsidebantur*. Scripti libri *Parthorum, Sparthanorum armis*. Audiendus ergo Freinshemius in recentatis editionibus fuerat. WESS.

195. 45. *Ἀμόντας*] Antiochi F. apud Arrian. II. 13., qui illi viii millia contribuit conductitorum militum. Diodoro accedit Curtius L. IV. 1. 27. WESS.

197. 60. Παραταξαμένοις τοῖς ἐγχωρίοις] Παραταξαμένους legendum opinor. Alioqui dandi casus in accusativum esset mutandus. RHOD. Παραταξαμένος τοῖς ἐγχωρίοις] Optime Rhodomannus, cuius opinionem stabilis Reg. liber. Gemina Curtius de Amynta, sed verbis doctorum hariolationibus et varia medicina notabilibus. Mihi, quid enim vetat coniecturam perdere? mihi, inquam, scripsisse ad hunc videtur modum: *Sed eos Amyntas praelio superatos in urbem compellit; castrisque positus, victores ad populandos agros, velut in medio positus divitiis hostium cunctis, agebat.* Hoc postulant melioris fidei Codd., in quibus *ad populandos agros velut in medio positus dis hostium cunctis agebat.* Hoc res ipsa. *In medio positae divitiae*, quae obviae erant et levi opera parabiles, ut *res in medio posita* apud Festum in *Sus Mineruam*; et *διώκειν τὰ σπάνια καὶ πολυτέλη πρὸ τῶν ἐν μέσῳ καὶ τῶν ἐτελών* in Musonii fragmento, quod Io. Stobaeus nobis servavit Serm. LXXXIII. p. 489. Explicandus et hinc est Trebellius Pollio in Trig. Tyraun. c. 31. *Studiose*, inquit, *in medio feminas posui ad ludibrium Gallieni.* Nam quod vir summus hinc conficit, alio olim loco Trebellium Zenobiae et Victorinae collocasse vitas, quae hodie omnibus in libris agmen xxx tyrannorum claudunt, id secus habet: tantum indicat, publicasse se Victorinae vitam et omnium oculis exposuisse ad Gallieni ludibrium. Aemulatur Io. Sarisberiensis L. II. de Nug. Curial. c. 5. *Age itaque quintus Iosephi Historiarum liber ponatur in medio, ex quo omnis eorum luctuosā tragoedia pernoscat.* Simili quoque ex causa *in medio positos* Philosophos Seneca vocat, qui a turba remoti non sunt Epist. LXXIII. Alia N. Abramus ad Ciceron. pro Coel. c. 20., quem vide: ego ad institutum redeo. WESS.

197. 66. Παρ' ἑλλάδα σφαλεῖς] Παρ' ἑλλάδας Reg. I. non inepte. Vid. Cl. Ducker. in Thucyd. VIII. 81. WESS.

197. 75. Οἱ δὲ σύνεδροι — ἐψηφίσαντο πέμψαι πρέσβεις πεντεκαίδεκα] Praeclare et prorsus ad Diodori mentem Curtius IV. 5. 11. *iisdem fere diebus sollempne erat ludicrum Isthmiorum, quod conventu totius Graeciae celebratur. In eo concilio, ut sunt Graecorum temporaria ingenia, decernunt, ut xv (sic lege e Mss.) legarentur ad regem, qui ob res pro salute Graeciae ac libertate gestas, coronam auream domum victoriae ferrent.* Intelligitur ibi Isthmiorum id ludicrum, quod initiis annorum Olympicorum respondebat: concurrat enim cum Olymp. cxii. anno primo, firmatque adeo Henr. Dodwelli sententiam Dissert. de Cycl. VI. 2. p. 282. WESS.

197. 80. Καὶ δῖμνον προσεδρεύσας] Nimis tenuiter hae obsidione defungitur. Uberius Arrian. extremo lib. secundo et Curtius L. IV. 6. WESS.

197. 82. Ἀριστοφάνους] Sic et Arrian. L. III. 15. Conf. Io. Meurs. de Archont. IV. 13. WESS.

197. 91. Περσῶν ἡσεβηκότων εἰς τὰ ἱερὰ] Vid. L. I. 46. et XVI. 52. In more Persis fuisse, Deorum templa compilare atque exurere, nota res est. WESS.

197. 94. Κατὰ μέσσην δὲ τὴν ὁδὸν etc.] *Ad Mareotim paludem*: sic Curtius L. IV. 7. 9., longe a Diodoro recedens. Offerunt regi Cyrenenses equos et quadrigas, quibus praeter cetera excellabant. Pindaro εὐίππος Κυρόνα et εὐάροιατος πόλις ἐν ἀργυρόντι μαστῶ propterea Pythion. Od. IV. WESS.

198. 12. Διεξέπεσον τὴν ἄνδρον] Alias praepositionem aut certe secundum casum adstruunt. Philostratus Heroic. X. 7. *διεξέπεσε τοῦ ὁμίλου γυμνῶ τῷ ξίφει.* Nostri structura robur habet ex Onosandro Strateg. c. 21. *ἀλλὰ διεκπεσόντας μέσους κατὰ νότον γήγεσθαι τῶν ἐναντίων*, neque enim aliud est ac *διὰ μέσων.* WESS.

198. 14. Διότι κόραες δεξιοὶ κλάζοντες] De corvis nihil dissentiant Aristobulus, Callisthenes, Plutarchus, Curtius, ad cuius L. IV. 7. 15. vide viros doctos. WESS.

198. 20. Ἐπὶ πικρὰν καλουμένην λίμνην] Obscurior eius et vix obvia mentio: nam *αἱ πικραὶ καλούμεναι λίμναι* Strabonis L. XVII. p. 1156., quas vir magnus cum hac palude contendit, longe lateque hinc aberant. WESS.

198. 31. Καὶ τὸν μὲν ἀέρα τῇ κρᾶσει etc.] Fabulosa haec visa sunt doctissimo Io. Clerico Art. Critic. P. III. sect. 3. cap. 2., et his consimilia Curtii IV. 7. 17. Non enim interiore in Libya tantam temperiem coeli solique reperiri: cui suppetias ire videtur Athanasius Apol. ad Constant. p. 317. et Histor. Arian. p. 387., utrobique sicca eam regionem et Episcoporum exsiliis propterea suo tempore frequentatam describens. Quae quidem specie veri etsi destituta non sint, habent tamen Diodorus et Curtius quo se tueantur. Utamur exemplo tractus finitimi. Proxima Ammoniacae regioni Oasis erat magna, interiorem in Libyam vergens, arida et arenis fervens: et tamen suos sibi fontes habebat, quibus agri rigabantur, suos incolas, qui ad eos consederant, coeli non inmiti habitu allectos, ut Diodorus Tarsensis significat L. IV. contra Fatum in Photii Biblioth. Cod. CCXXIII. His adde, quae Iac. Perizonius erudite pro Diodoro et Curtio disputavit Curt. Vindic. p. 144. etc. WESS.

198. 35. Λαλαδὸν τὸν Αἰγύπτιον] Alia de templi oraculi quae origine reperies extremo libro tertio. Adde Herodot. II. 55. WESS.

198. 38. Καὶ τὸ πρὸς τὴν μεσόγειον ἀνήγον etc.] Haec minus accurata ibid. Io. Clericus adfirmat. Rescripsit Iac. Perizonius: *Μεσόγειος a Diodoro non refertur hic ad Hammonis sedem, ut creditur Vir Cl., sed ad Nasamonum initia, quorum sedes incipiebat ad septentrionem fere Hammonis a Syrtibus, seque extendebat ad meridiem in interiora terrae, ut adeo revera etiam*

secundum Diodorum non tantum ad septemtrionem templi Hammonis consederint, sed et saltem ex parte aliqua ad occasum, dum a septemtrione occidentali per flexum quendam circa Hammonem se porrigebant satis longo tractu in meridiem, seu dum longius recedebant a littorali tractu ad mediterraneum. Sensum hunc et nexum Vir Cl. non perspexit: certe in versione minus accurate expressit. Vertenda enim erant postrema: ad septemtrionem, scilicet templi, habitat Libyum gens, quae Nomadum more vivit, et gens, quae dicitur Nasamonum, quae ad mediterraneum Africae tractum pertingit. Curt. Vind. p. 153., quibus nihil addo: abunde enim inpeditoria quae videbantur, declarant. WESS.

198. 45. *Καὶ τὰ φυλακτήρια τῶν τόπων*] Expressit totum hunc locum Curtius L. IV. 7. 21. *Φυλακτήρια* munimenta sunt atque arces, e quibus templo robur et praesidium. Ita Aeschines de Leg. fals. p. 45. *φυλακτήρια* vocat eas urbes, quibus ad Thermopylas Graecia erat munitior, Iosephus Antiq. Ind. L. XV. 7. 8. *φυλακτήρια* arces prope Hierosolymitanum templum, et brevi post auctor ipse *φυλακτήρια τῶν δορυφορούντων*, munitioes, in quibus satellites excubabant, prorsus ut Philosophus Polit. L. VII. 12. et Liban. T. II. p. 133. WESS.

199. 56. *Προϊούσης δὲ τῆς ἡμέρας* etc.] Fontis miraculum sine numero scriptores tetigerunt. Conf. Interpret. ad Curtii L. IV. 7. 22. Quod hic vero *προϊούσης δὲ ἡμέρας* id Historiarum parenti Herodoto L. IV. 181. *ἀγορῆς δὲ πληθυνούσης* i. e. horis aliquot ante meridiem, ut docetur a Des. Herald Advers. L. I. 10. WESS.

199. 61. *Μέχρι μέσων νυκτῶν*] Magister Thomas hoc Atticis suis, ut legitimum, inculcat, *μεσονύκτιον* poetis relinquens: cui nunc quidem nihil reponam. Nam Stephani *μεσονύκτιον* debili auctoritatis tibicine suffultum est. Vide inferius L. XX. 49. WESS.

199. 63. *Ἐξ σμαράγδων καὶ τινῶν ἄλλων*] *Smaragdo et gemmis coagmentatus* apud Curtium: quod eum ob oculos haberet N. Blancardus, non dubitavit *καὶ λίθων ἄλλων* et hic refingere ad Arrian. suum p. 162. Mihi nondum persuasit. Quae enim necessitas vocem scriptori ingerere, quam ipse intelligendam lectori reliquit? *Ἐξ σμαράγδων καὶ τινῶν ἄλλων ex smaragdis et quibusdam aliis*, lapillis scilicet eiusdem dignitatis. Mox *ὑπὸ ἱερῶν* ex Reg. I. et Basil. citra dubium iustum est. WESS.

199. 70. *Παρθένων καὶ γυναικῶν — ἄδόντων* etc.] Curtius iterum, *sequuntur matronae virginesque patrio more inconditum quoddam carmen canentes*. Lege vero *ἄδουσῶν — καὶ — καθυμνουσῶν ὡδῆ τὸν θεόν*. Probe quidem novi quae de generis enallage ex Atticorum usu ad Homer. p. 723. commentatus est Eustathius, sed nihil ea iuvant, neque haec Sophoclis Aiac. v.

170. — *ἄτε πτηνῶν ἀγέλαι Μίγαν ἀγνυτῶν ὑποδείσαντες*, quippe aliter expedienda, ut veteres Critici docuerunt. WESS.

199. 74. *Ὁ μὲν προφητεύων ἀνήρ*] *Ὁ προφήτης* Plut. Alex. p. 680. D., quo de egregie Celeb. T. Hemsterhusius ad Luciani D. Mort. XIII. 1. p. 391. Mox *ἔχε τὴν πρόσρησιν* optime Ioseph. Scaliger et Is. Vossius in libri sui margine. WESS.

199. 79. *Ἄλλ' εἴ μοι δίδως τὴν ἀπάσης* etc.] Eadem Curtius IV. 7. 26., aliique plures. Unus Maximus Tyrius Dissert. XII. I. Alexandrum, postquam filii nomine ab Ammone esset adpellatus, sciscitatum ait de Nilo, quibusque e fontibus in Aegyptum deferatur, *ὅσπερ ἀπὸ τῶν ἄλλων καλῶς ἐχόντων*. Tu vide Davisii animadversionem p. 640. WESS.

199. 83. *Ὁ μὲν ἀνείπε*] Formulam respicit, quam responsa daturus adhibebat, *τάδε λέγει Ἀμμων* Plato Alcibiad. II. p. 149. B., Arrian. *Ἀναβ.* VII. p. 305., quorum verba antestatus est Hemsterh. dicto loco. Mihi dubium non est, quin veteratores illi, ut multa ex Iudaeorum sacris, aemulati sint sollemnem sanctissimis vatibus dictionem *הוֹרֵי תַמָּה הוֹ*, *τάδε λέγει ὁ κύριος*. WESS.

200. 2. *Καὶ ὄνμοτομήσας*] Illust. Spanhem. vide ad Ioseph. B. Ind. L. III. 5. 2. et Callimach. H. Del. v. 88. Strabo Geogr. XII. p. 249. A. *ἔστι δὲ καὶ τετραπύλος ἐν πεδίῳ κείμενος, ἐξ ὄνμοτομημένος πρὸς ὀρθὰς γωνίας*. et L. XIV. p. 956. B. *ἔστι δ' ἡ ὄνμοτομία διάφορος* etc. WESS.

200. 4. *Καὶ τούτων πνεόντων μὲν* etc.] Opportune Strabo XVII. p. 1142. C. *ἡ δ' εὐκαιρία* (urbis Alexandriae) *πολύτροπος. ἀμφικλυστόν τε γὰρ ἔστι τὸ χωρίον δυοὶ πελάγεσι, τῷ μὲν ἀπὸ τῶν ἄρκτων, τῷ Ἀγνυτῷ λεγομένῳ, τῷ δ' ἀπὸ μεσημβρίας, τῷ τῆς λίμνης τῆς Μαρείας, ἣ καὶ Μαρεῶτις λέγεται*. Quam aëris in urbe et vicinia *ἐνκρασίαν* ex auris tenuioribus e mari, et crassioribus e vicina palude Marea in dies spirantibus natam, praedicat etiam Philo Ind. de Contempl. Vit. p. 892. E. WESS.

200. 12. *Τὸν δὲ — ἀποτελῶν*] Forte *ἀποτελοῦσα* in not. Correct. Rhodomannus, quod si probaveris, recipiendum itidem erit *ἀνὰ μέσον γὰρ οὔσα*. Ego nihil moveo: pendet utrumque *ἐκ τοῦ περιβόλου*, cui paullo ante suus erat locus. Fuisse vero formam ambitamque urbis *χλαμυδοειδῆ*, sive, ut Plinius ait L. V. 10., *ad effigiem Macedonicae chlamydis, orbe gyrato lacinosam, dextra laevaue anguloso procursu*, testantur etiam Strabo et Plutarchus. Sed quae figura chlamydis? Viri docti Thessalicas chlamydes quadratas, ceterorum Graecorum rotundas faciunt. Etymologus, *Χλαμῆς δὲ τὸ περιφερὲς καὶ κυκλοειδές*. At plaste rotundas fuisse non iniuria dubites: tum quod terrae Geographi veteres *χλαμυδοειδές σχῆμα* tribuerunt, quam tamen utrinque angustas in partes contrahi adfirmabant, ut Strabo L. II. p. 179. C. tum etiam ex Alexandriae situ et forma, cuius *τὸ ἀνὰ μέσον* sive intima pars quodam modo, rotundabatur *gyrato orbe*, extremae

vero in *angulosos procursus* desinebant, sive isthmos, septem octove stadiorum, uti apud Strabon. est L. XVII. p. 1143. B. Ut adeo Alexandriae forma non multum ab ovata specie deflexerit, quod egregie conmonstrat Illust. Cuperus in Homeri Apotheos. p. 158. chlamydis figuram Alexandrinaeque urbis repraesentans. Tetigit et hanc rem in nupera Aegypti descriptione Maillet. p. 122., sed Macedonicam chlamydem et muliebre indusium lepido errore pro eadem veste arbitratus. WESS.

200. 14. *Καὶ πλάτει*] Scribe *κάλλει*. RHOD. Ego non mutō. Fuit sine controversia latitudine spectabilis platea, plethrum aut paullo amplius aequiparans. Vide Strabon. XVII. p. 1143. *Κάλλει*, quod Codd. quidam praeferunt, ex sequentibus adseitum videtur. Urbem ipsam secabant duae viae, ceteris et ampliores et celebriores, quarum in stadia quadraginta porrecta a porta Canopica pertinebat usque ad eam, unde aditus ex Africa venientibus: hanc mediam dividebat altera, a lacu Mareotico Solisque porta in portam usque Lunae et mare Aegyptium extensa, ut Achilles Tattius princip. L. V. de Amorib. Leucippes declarat. Ceterum de urbis viaeque longitudine Diodoro non adsentitur Strabo XVII. p. 1143., nec Iosephus B. Iud. II. 16. p. 190., eam xxx stadiis metientes. At Stephanus in *Ἀλεξάνδρεια* stadiis xxxiv.; quae in numeris discrepantia etsi falso critica finiri queat facile, citra tamen temeritatis culpam id administraretur, si haec in tempora Callixeni Rhodii *περὶ Ἀλεξανδρείας* commentarius, ab Athenaeo haud uno loco citatus, duraret. Porro de anno Alexandriae conditae longe a Diodoro abit Livius L. VIII. 24., nec sine erroris tamen culpa, docente praeter alios H. Dodwello de Cycl. Diss. X. 73. WESS.

200. 20. *Ἀλλὰ καὶ οἱ μετ' αὐτὸν* etc.] Gemina his Strabo L. XVII. p. 1143. Regia, ambitu suo celebre illud Museum et regum Mausoleum, cui *Σῆμα*, sic enim bene Casaubonus in Strabone correxit, nomen, complexa, eam urbis partem occupabat, cui Bruchio nomen, docente ad Ammian. XXII. 16. p. 374. H. Valesio. WESS.

201. 25. *Ὅστε — πρώτην ἀριθμεῖσθαι*] Supra *πρώτην ἢ δευτέραν ἀριθμεῖσθαι* circumspectus dixit L. I. 50. ubi vide. WESS.

201. 31. *Καθ' ὃν γὰρ δὴ καιρὸν ἡμεῖς* etc.] Olymp. CLXXX., regnante Ptolemaeo Auleta. Vid. L. I. 44. WESS.

201. 34. *Πλεονὺς τῶν τριάκοντα μυριάδων*] Summa inmanis quae si servitia accedant, fidem paene superabit. Fac Alexandriae convenire posse, quod de Athenis prodidit Ctesicles apud Athen. L. VI. p. 272. C., censu, Demetrii Phalerei aetate instituto, repertos esse cives *δισμυρίους πρὸς τοῖς χιλίοις, μετοίκους, δὲ μυρίους, οἰκετῶν δὲ μυριάδας τεσσαράκοντα*, quantus servorum numerus exsurget? Nec aequabit tamen censa civium Romanorum

sub idem id tempus capita, ut ex Lipsii Elect. L. I. 27. et de Magnit. Rom. L. I. 7. videbis. Iunge et Excerpt. Legat. Ursini ex Diodoro XXXII. p. 329. WESS.

201. 36. *Πλείω τῶν ἑξακισχίλιων ταλάντων*] At Strabo XVII. p. 1149. B. ex Ciceronis quadam oratione observat Ptolemaeus Auleten *φόρον ταλάντων μυρίων καὶ δισχίλιων πεντακισίων* ex Aegypto in aerarium intulisse, longe a Diodoro dissentiens: quae quidem discordia dissipabitur, si Noster talenta Alexandrina intellexerit, quae xii millium erant drachmarum, atque adeo Atticis duplo maiora. Hanc concordiae viam muniverunt Lipsius Admirand. L. II. 3. et S. Petitus Observat. L. I. 4., quam hic turpis erroris culpam excusare non potest. Dederant operae in Rhodomanni *ἐκδόσει* labantes *πλείω τῶν φιλων ἑξακισχίλιων ταλάντων*. Rhodomannus recte quidem iusserat *τὸ φιλων* in utopiam relegari, sed Petitus, non consultis viri doctissimi correctionibus, cum molestum esset id vocabuli, scribe, inquit, *τῶν ἐνφύλων*, et intellige *talenta Alexandrinorum popularia*. Haud vidi melius! WESS.

201. 37. *Ἐπιστήσας τινὰς τῶν φιλων*] Plures ergo fuerunt. Hinc magna illa fortasse rixa in aedificandae urbis praefecto inter veteres, de qua ad Curt. L. IV. 8. 3. Raderus. Cleomeni cum Iustino L. XIII. 4. Aristoteles extremo Oeconom. L. II., illi tempore proximus, urbis exstruendae et muniendae curam inponit. WESS.

201. 51. *Ἐξέκειτο προσηλωμένα τῷ ζυγῷ ξύστρα* etc.] Illustris est locus, et ab eorum nemine, qui de curribus falciferis aliquid commentati sunt, praeteritus, neque exhaustus tamen ita atque expeditus, ut nusquam adhaerescas. Vertuntur *τὰ προσηλωμένα τῷ ζυγῷ ξύστρα* *spicula iugo adfixa*, parum, ut ego quidem arbitror, commode. *Ξύστὰ* si legerentur, ferri possent illa *spicula*: at *ξύστρα* alius erant generis. *Ξύστηρ* medicis *cultellus* est *rasorius*, sicuti et *ἡ ξύστρα*, quanquam frequentius *strigilis*. Itaque *τὰ ξύστρα* instrumenta fuisse videntur transversum porrecta, quibus terram verrebant et radebant, sive, ut in Glossis, *radulae*. Haec iugo praefixa trium spithamarum amplitudine et adversos in hostes directa obvia quaevis lacerabant. Livio L. XXXVII. 41. *cuspidēs circa temonem ab iugo, decem cubita exstantes velut cornua habebant, quibus quidquid obvium daretur, transfigerent*. Sequuntur eiusdem generis alia, *πρὸς δὲ ταῖς κατακλίσεις τῶν ἄξόνων ἐπ' ἐνδείας ἄλλα δύο* etc., sed variantibus eruditissimorum virorum explicationibus mirifice turbata. Interpres ad *axium decubitus alia: duo haerebant in directum*, satis quidem obscure: aliter Io. Schefferus de Re Vehic. L. II. 15. p. 193. *ubi in axibus (currus falcati) recumbunt alia duo spicula haerebant in rectum*: at Io. Clericus Art. Crit. Part. III. sect. 2. cap. 4. *in inflexionibus vero axium* (hoc est, sub ipso curru, quo loco axes currum sustinent) *alia duo spicula* etc. Neutrum placuit Iac. Pe-

rizonio, qui in Curt. Vind. p. 167., inde ubi axes ex curru demittuntur in rotam, eminebant duo spicula in adversum. Habes de versione: vide cetera. Schefferus et Clericus axi, qua parte currum sustinet, τὰ ξύστρα infigunt, ut eos, qui proni in terram ceciderant, aut curruum tumultu humi iacebant, scinderent et lancinarent. Perizonius: fuisse haec spicula transversa, seu ex lateribus curruum eminentia in directum, ne quis putet ex axibus sub curru eminentia iuxta temonem inter et ultra equos: nam dici similia prioribus, quae utrinque ex iugo in transversum eminebant, habebantque ἐπιστροφὴν τῆς ἀκμῆς πρὸς τὴν κατὰ πρόσωπον ἐπιφάνειαν, h. e. obversam in adversos hostes aciem, per totam scil. longitudinem eminentis spiculi, tanquam si gladius esset. Ita vero et haec longiora quidem et latiora fuisse, sed habuisse τὴν ΤΟΜΗΝ ὁμοίαν τοῖς πρότερον, h. e. scissuram seu aciem similem prioribus, quae transversa erant, et quorum pars hostibus obversa erat acuta. Quid tanta in dissensione sequeris? Mihi, cum in partes sit eundem, posterior sententia gravibus premi inconmodis videtur. Si enim τὰ ξύστρα sive cuspides ad effigiem radulae porrectae ex lateribus curruum eminerint, quomodo ἐπὶ εὐθείας in rectum protensae et ea quidem ratione, qua iugo praefixae, dici poterunt? tum utique transversae ex rotis earumque radiis promicuerunt. Iam si ex eo loco, ubi axes flectuntur in rotam perque rotae radios extensae adversos in hostes fuerint, insertae haud dubie fuerunt rotae modiolis; alioqui enim rotam sufflaminassent: haecine vero κατάκλις τῶν ἀξόνων erit? Adde, nulli usui fuisse, si rotae modiolis per radios transversae adhaeserint: nam falces, quae extremis axibus coniunctae erant, quidquid obvium dabatur, transfigebant: cui proin bono illae ex rotae modiolis cuspides? Hinc igitur discedamus. Ad Schefferum et Clericum veniendum est. Uterque cuspides has, τὰ ξύστρα, adfligit, uti diximus, axi, qua infra currum in humum versus inclinat: id patitur ἢ κατάκλις τῶν ἀξόνων, partem axium indicans, quae in terram vergit: fert quoque res ipsa; sub curru erant τὰ ξύστρα, recta adversum in hostem conversa, sed latiora prioribus et longiora, ut quidquid incideret, lancinarent. Par dispositio curruum falciferorum Cyri, qui δρέπανα σιδήρεα ὡς διπλήσια πρὸς τοὺς ἄξονας ἐνθεν καὶ ἐνθεν τῶν τροχῶν, καὶ ἄλλα ΚΑΤΩ ΥΠΟ ΤΩ ΑΞΟΝΙ εἰς γῆν βλέποντα habebant apud Xenoph. Cyropaed. L. VI. p. 121. Neque frustra: saepe enim, si curruum inpetus vitari non posset, prolapsi in terram scutis sese involvebant et obtegebant, ὅπως συμβαίνοι φερομένης ταῖς ἀμάξιας ὑπερηδᾶν, ut de Alexandri militibus Polyaeen. L. IV. 3. 11. ait. Restant falces, unde curribus nomen, συνήρμοστο, auctor inquit, δὲ ταῖς τούτων ἀρχαῖς sive utrimque summis axibus. Namque axibus summis praefixas fuisse falces, et Cyri regis currus et res ipsa clamant. Curtius haec L. IV. 9. 5. aemulatus

est, etsi verba nunc aliud praefertant: aliae deinde falces summis rotarum orbibus haerebant, aliae in terram dimissae, quidquid obvium concitatis equis fuisset, amputaturae. Quae quidem orbibus illis inpeditissima sunt. Memini sollertia celebrer. Iac. Perizonii rotam esse extusam, cuius summis orbibus falces haerent, difficulti tamen structura et usu in curruum inpetu non magno. Quanto concinnius falces haerebunt summis rotarum axibus, quibus in Cyri Dariique apud Xenophont. et Diodor. curribus adfixae erant? Equidem cum Curtiani Codd. pro orbibus edant opibus aut obibus, adsentior Schefferi coniecturae, axibus refingentis. Ita Curtius consentiet Diodoro egregie: dimissae in terram falces erunt τὰ πρὸς ταῖς κατάκλις τῶν ἀξόνων ξύστρα. Falces summis rotarum axibus haerentes τὰ ἐν ταῖς τῶν ἀξόνων ἀρχαῖς δρέπανα. Sed longum facio. WESS.

202. 58. Ἐν τε ὄπλοις ἐπισήμοις etc. κοσμήσας] Etsi saepe in his libris κοσμεῖν τοὺς στρατιώτας ὡφελείαις, σπόδος ἀνδρῶν ἀρεταῖς κεκοσμημένος, et similia alia, nihil in vulgato demuto. Indulgent sibi multa huius generis scriptores, ut exempla a T. Hemsterhusio conducta ad Lucian. D. Mort. XXIII. 3. ostendunt. Auctor ipsemet ἐν τῇ μάχῃ νικῶν L. XIV. 29. ἐν παιδείᾳ καὶ ἀνέσει δεδοξασμένον L. XVI. 81. τοὺς ἐν ἀνδραγαθίαις θανμασθέντας huius lib. cap. 40. etc. WESS.

202. 62. Δεξιὸν μὲν ἔχων τὸν Τίγριον etc.] Haec pugnant ex diametro cum iis, quae pagina sequenti narrat, ubi Alexander Darium petens Tigrim transvadare cogitur cum magna difficultate et periculo. Nam Alexandro, qui a partibus Syriae veniebat, si transeundus fuit Tigris, ut Darium peteret, necesse est cogitare, Darium non fuisse in Mesopotamia, sed in Assyria ultra Tigrim ad Orientem. Itaque credo mendosum esse hunc locum, et voces ἀριστερὸν δὲ τὸν Εὐφράτην fuisse glossamentum in margine ascriptum a quodam viro ἀγεωγραφῆτῳ, quae postea in textum male irrepserunt. Sic ergo lego: δεξιὸν μὲν ἔχων τὸν Τίγριον προῆι διὰ χώρας, habens Tigrim a dextera. PALM. Non laudo viri docti conatus, in ipsam Geographiam manifesto incurrentes. Si Darius in Assyria fuit, et propter flumen Tigrim progressus est, utique id sinistrum habuit. Scripsisset ergo ἀριστερὸν μὲν ἔχων τὸν Τίγριον, ea si auctori sententia sedisset. Sed Darius Babylone per Mesopotamiam Ninum versus pergīt: quo itinere sinister illi Euphrates, Tigris dexter erat. Tramittit dein Tigrim, quem fluminis transitum, a Diodoro neglectum, ex rei gestae serie adsciscere oportet; ut prope Arbela castra metetur. Atque hoc Palmerio non animadversum fraudi fuit. Praeclare Curtius, Darius Babylone copias movit. A parte dextra erat Tigris, nobilis fluvius; laevam tegebat Euphrates: agmen Mesopotamiae campos inpleverat, L. IV. 9. 6. Mox οὐκ ἐλάττους τῷ εἶκοσι Steph., sed operarum peccato. Corrigendum tamen Rhodomannus monuit. WESS.

202. 71. Περὶ κόμην — Ἀρβηλα] Plerisque aliis *urbs* est Vid. Arrian. Ἀναβ. L. III. 8. et Curt. IV. 9. 9. Nostro consensaneum. WESS.

202. 86. Τάλαντα ἀργύρου τρισχίλια] *Triginta millia talentum auri*, quae summa fidem veri longissime excedit, apud Curt. L. IV. 11. 7. cum Loccenii nota. WESS. Μύρια τάλαντα ponunt Plutarchus Alex. c. 29. Arrianus II. 25. 1., *triginta millia talentum auri* Curtius bis IV. 11. 6. et 12., τετρακισμύρια τάλαντα Diodorus Exc. Vatic. p. 77., *triginta millia talentum* Iustinus XI. 12. *decies centum millibus talentum* Valerius Maximus VI. 4. ext. 3., cui *decem millibus* restituebat Sanctoerucius *Examen critique des anciens historiens d' Alex.* p. 283. ed. sec.

202. 98. Κάγω, εἰ Παρμενίων ἦν] Conf. Plut. Alex. p. 681. E., et quae Curtii L. IV. 11. 14. adscripsit Freinshemius. WESS.

203. 8. Εἰ μὲν τῶν πρωτείων ὀρέγεται] Optime Reg. 1. Πρωτείων ineptum prorsus est. Πρωτεία φέρεσθαι et πρωτείων τρυχάσθαι toties his et aliorum in libris recurring, ut otio abutentis sit, exempla conferre. WESS.

203. 16. Ἄμα δὲ τούτοις πραττομένοις etc.] Antequam superior Darii epistola Alexandro porrigeretur. Curtius in morte uxoris Darii et funere tragicos aequat L. IV. 10. 12. WESS.

203. 23. Ἐξαπέστειλε παραφιλάζοντα τὴν διάβασιν τοῦ ποταμοῦ] Ex hac et sequentium descriptione, dubites uter fluvius intelligendus sit, Tigris an Euphrates? Auctor quidem certe intra Mesopotamiam Alexandrum traduxisse videri posset, nisi Mazaeum ceteri omnes ablegassent ad Euphratis transitum occupandum. Adi Plut. de Alex. Fort. II. p. 339. A., Curtium IV. 9. 12. et Arrian. III. 7. WESS.

203. 33. Χώραν — ἄβατον] Γῆν — ἀνεπίβατον ora Steph. cum Reg. 1. non male. Vid. L. XIX. 94. WESS.

203. 45. Ἀντιμαχόμενος] Non improbo; si tamen ἀντιμαχόμενος potius arbitreris, ut elegans profecto est, suppetias ibit Appian. Bell. Civil. L. IV. p. 1052. et p. 1056. et auctor ipse infr. c. 57. WESS.

204. 56. Ἐτι δὲ τὴν περὶ τῶν ὄλων ἀγώνων κρῖσιν] Aufer ἀγώνων vocem, quae absurdae glossae debetur et sententiam turbat. Κρίνεσθαι et διακρίνεσθαι περὶ τῶν ὄλων saepissime Diodoro est de summa re in certamen descendere, κρῖσις περὶ τῶν ὄλων pugna huiuscemodi. Ita huius lib. c. 33. ἡ μὲν μάχη — ἀμφίδοξον εἶχε τὴν τῶν ὄλων κρῖσιν. et L. XIX. 39. ὡς περὶ τῶν ὄλων κρῖσις ἐσομένης. WESS.

204. 67. Ἐτοιμάζεσθαι τὰ πρὸς τὴν μάχην] Confer Curtiana e L. IV. 13. 20. WESS.

204. 81. Ἐταξε τὴν ἰλην, ἧς εἶχε τὴν etc.] Non est de inhilo, quod in Reg. pr. τὴν βασιλικὴν ἰλην. Sic enim Arrian.

L. III. 11. ἔν προετέτακτο ἡ ἰλη ἡ βασιλική, ἧς Κλεῖτος — ἰλάσσης ἦν. Ipsemet auctor c. 60. ἰλην βασιλικὴν vocat. Neque spernendum est τοὺς ἄλλους ἑταίρους, sic enim scribere voluit idem Reg. Namque ἑταῖροι in Macedonum equitatu, uti dictum alias, praecipui erant, regum quidam quasi socii et comites. WESS.

204. 87. Τῶν Ἀργυρασπίδων πεζῶν τάγμα] In ambiguo mens haesit, utrum Ἀργυρασπίδων ἄγγμα amplecteretur, an in vulgato acquiesceret. Ἀγγμα frequens quidem in Macedonum equitibus est, nec alienum tamen prorsus a peditum phalange. Habet Arrian. ἐπασπιστῶν ἄγγμα, quod Nicanor Parmenionis hac in acie curavit L. III. 11. non aliud, atque hoc, de quo Diodorus. Maior difficultas in Ἀργυρασπίδων inest titulo, quo eos sub Indicae expeditionis tempus Alexander ab argenteis scutis appellavit, teste Iustino L. XII. 7. Scio Curtium IV. 13. 27. in praelio ad Arbela *Argyraspidas* non praeteriisse; sed secutus is Diodorum videtur, *προλήψει* quadam *Argyraspidas* memorantem. Nam L. VIII. 5. 4. eorum originem et nominis suo tempori reddit. Vid. ibi Freinshemium. WESS.

204. 90. Τὴν Ἐλιμιώτιν καλουμένην στρατιάν] Conf. Claris. C. A. Duker. ad Thucydid. L. II. 99. Regio *Ἐλιμιώτις* Arriano Ἀναβ. L. I. 7., Livio L. XLV. 30. *Elimiotis*, κατὰ τὰς Ἐλιμίας Plut. in Paulo Aemil. p. 259. D. Stephano *Ἐλιμεία*, πόλις *Μακεδονίας*. Nihil itaque mutare satius erit. WESS.

204. 95. Τῶν ὀνομαζομένων Στυμφαίων] In solo Thesprotico mons erat *Τυμφη*, unde *Τυμφαῖοι* apud Stephanum: qua ex gente cum fuerit Polysperchon, propterea *Πολυσπέρχων* ὁ *Τυμφαῖος* Tzetzae in schol. ad Lycophron. Alexand. v. 802., Putares τῶν ὀνομαζομένων *Τυμφαίων* et hic praestare, nisi si viderentur *Τυμφαῖος* et *Στυμφαῖος* variante dialecto dixisse. Dat certe *Τυμφαῖον* ex Palmerii, non improbante Gronovio, coniectura Arrianus L. I. 7., at in Indic. c. 18. Ἀτταλον τὸν Ἀνδρομένειον, *Στυμφαῖον*. Conf. ad Lib. XX. 28. WESS.

204. 96. Ταύτης στρατηγίαν ἐπλήρον etc.] Acidalius ἐκλήρον emendabat ad Curtii L. IV. 13. 28., sententia ut non absurda, sic vulgata nihil meliore. Nota vero mihi haec Curtii, cum Polysperchontis et Philippi Balacri turmas exposuisset, *haec dextri cornu facies erat. In laevo Craterus Peloponnesium equites habebat, Achaeorumque etc.*, et statim animadvertes ea, quae hic succedunt, non esse integra. Craterus collocatur in dextro cornu, quem sinistri primam aciem curasse et Curtius et Arrian. L. III. 11. ostendunt. Quid? nullam laevi cornu mentionem Diodorus iniicit, ut nunc se verba habent, quod in diligenti atque accurata exercituum ordinatione quis ferat? Nolim culpa huius adfinem praestare scriptorem ipsum; at amanuenses absolvere non possum, qui sinistri cornu ante verba *καὶ τῆς μετ' αὐτὴν* z. l. commemorationem turpiter transiuerunt. WESS.

205. 3. Ἀνδρεία καὶ τῆ etc.] Legebatur καὶ δὲ τῆ, quorum medium III. Scaliger libro suo adscripserat esse delendum: cui vetustorum Codd. imperio assentior. Rhodomannus in not. Correct. ἀνδρεία δὲ καὶ τῆ malebat; neque ille male. WESS.

204. 7. Ἐπικάμπιον ἐποίησε τάξιν] Sic L. XIX. 27. 29. Polyb. V. 82. et L. VI. 28. Erat ἐπικάμπιος τάξις incurva, atque ad effigiem quandam forcicis, ut ex Aelian. Tact. c. 45. notum. Latini propterea forcicem seu forcipem vocant apud Veget. de R. Milit. L. III. 13., et Festum in serra. WESS.

205. 13. Καὶ ταῖς σαρίσσαις τὰς ἀσπίδας τύπτειν] Scribunt et uno sibilo σαρίσσαι. Auctor vetus in Biblioth. Coislin. p. 514. Σάρισα πηχῶν ἐστὶ ἰδ'. ἐχοῦντο δὲ αὐτῆ Μακεδόνες. cui de longitudine nihil admodum obloquitur Aelian. Tact. c. 14. Id autem, quod suis Alexander edicit, ad ciendum strepitum per erat efficax: unde et apud Romanos irarum et doloris indicium. Nam cum hastis clypei feriuntur, irae documentum est et doloris, ut Ammiani verbis dicam L. XV. 8. WESS.

205. 29. Καὶ γὰρ Μαζαῖος etc.] Paulo diversiore modo Curtius IV. 15. WESS.

205. 41. Τὰ μὲν διηκοντίσθη] Non proseribo διηκοντίσθη, tritum satis, etiam Synesio Or. de Regn. p. 28. D., neque pugnabo tamen, si cui ex Codd. συνηκοντίσθη, quo mox auctor cap. 63. utitur, arripiendum videatur. De strage, quam falciferi currus dederint, et miserando laceratorum exitu, Suidas ex incerto scriptore in Δρεπανοφόρα. WESS.

206. 50. Ἐνίων δὲ — ἀναδρήττόντων etc.] Commodius ob praemissa putares τὰς πλευρὰς ἀναδρήττεσθαι, neque sane incongruum fuisset, si per sequentia stetisset. Ordina ergo acsi legeretur τῶν ἀριμάτων ἀναδρήττόντων: namque id ad explendam structuram adsciscendum est. WESS.

206. 64. Οἱ τε μηλοφόροι] Aurea mala, hastis praefixa, gerebant, atque inde illis nomen. Heraclides Cumaeus in Athen. L. XII. p. 514. B. ἦσαν δ' οὗτοι (Melophori) τῶν δορυφόρων, καὶ τῶ γένει πάντες Πέρσαι, ἐπὶ τῶν στρωμάτων μῆλα χρυσᾶ ἔχοντες, χιλιοὶ τὸν ἀριθμὸν, ἀριστίνδην ἐκλεγόμενοι ἐκ τῶν μωρίων Περσῶν τῶν ἀθανάτων καλονμένων. Quae Melophorum nomen, conditionemque et numerum cum uberrime declarent, mitto Aelian. Hist. Var. IX. 3. et Polyaeu. IV. 3. 24. Vide tamen B. Brissonium de Pers. Regn. L. I. p. 270. WESS.

206. 66. Καὶ Κοσσαῖοι] Novi Cissiam regionem, in qua Susa, ex Herodoto L. V. 49., eiusque incolas Κοσσῖους aut Κισαῖους in Strabon. XV. p. 1058. C. et Stephan. voc. Σοῦσα, nullos vero Κισσαῖους. Bene Reg. pr., cuius Κοσσαῖοι a Curtio non praetereuntur L. IV. 12. 10., fusiore stilo a Diodoro descripti capite undecimo supra centesimum huius libri. WESS.

206. 76. Διαγίλλους δὲ Καδουσίους] Vid. Curt. L. IV.

15. 12. WESS.

206. 87. Σιούγγαμβρις] Hoc verius, ut supr. c. 37. significatum. WESS.

207. 6. Τοῦ δὲ παρεστῆτος ἠνιόχον etc.] Utique postquam auriga Darii, qui anto ipsum sedens equos regebat, hasta transfixus est: nec aut Persae, aut Macedones dubitavere, quin ipse rex esset occisus. Lugubri ergo ululatu et incondito clamore gemituque totam fere aciem adhuc aequo Marte pugnantium turbavere cognati Darii et armigeri. Sic Curtius L. IV. 15. 28. hac de re. WESS.

207. 10. Καὶ τὸ συνεχὲς — σύνταγμα] Si ingrata ad aures accidat repetita iterum vox, quamquam in hoc scriptore nihil magis obvium, admitti poterit τὸ συνεστῶς eodem recidens. WESS.

207. 36. Οὔτοι μὲν ἐπανήλθον ἄπρακτοι] Negant Curtius L. IV. 16. 3. et Arrian. L. III. 15. WESS.

207. 53. Πλεῖους τῶν ἐννεύ μυριάδων] Magna in hoc numero discordia apud Arrian. d. l. et Curtium IV. 16. 26., ubi Cellarius ex Nostro amplius noningenta millia, non sine quadam inconsiderantia, nisi error sit operarum, quod malim opinari. WESS.

207. 59. Κοῖντος, ἔτι δὲ Μενίδας] Melius Κοῖνος, quam Κόννος, ut est in margine, si Arriani (L. III. 15.) sequimur exemplaria. Sed vicissim Μενίδας marginis lectio melior ea est quae est in contextu, si eadem sequimur. Ita enim apud eum legitur: καὶ τιρώσεται Ἡφαιστῖον τε αὐτὸς καὶ Κοῖνος καὶ Μενίδας. STEPH. Κοῖνος, ἔτι δὲ Μενίδας] Dedi utrique, ut suo sibi nomine adpellarentur. Κοῖνον auctor supra vocavit, atque ita ceteri. Curtius extremo cap. 16. Lib. IV. Hephæstionis brachium hasta ictum est. Perdicas, ac Coenus, et Menidas sagittis prope occisi. Tetigit et haec nomina correxitque N. Blancardus ad Arriani sui L. III. p. 194. WESS.

208. 62. Ἀριστοφῶντος] Secundum Arrianum (L. III. 15.) non Ἀριστοφῶντος, sed Ἀριστοφάνους. STEPH. Errat Stephanus. Aristophanem superior annus, quo ad Arbela depugnatum fuit, Archontem habuit, idque eo loco Arrianus testatur: Aristophontem hic annus. Non negat idem Arrianus, quum Dariu Aristophonte Archonte mortuum profitetur L. III. 22., nedum Dionysius, qui de Demosthenis oratione pro Corona Epist. ad Amm. p. 124. tempus praeclare signans, εἰσελήλυθεν μετὰ τὸν πόλεμον ἐπὶ Ἀριστοφῶντος ἄρχοντος ὄγδοον μὲν ἐναυτὸν μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην, ἕκτον δὲ μετὰ τὴν Φιλίππου τελευτήν, κατ' ὄν χρόνον Ἀλέξανδρος τὴν ἐν Ἀρβήλοις ἐνέκα μάχην. Sic enim optime luxata eius verba ordinavit Io. Meursius de Archont. L. IV. 13. Nam quod de praelio ad Arbela additur, factum propterea, quod paullo ante administratum id fuerit. Conf. Is. Casaubonum ad Theophrasti Charact. c. 8. WESS.

208. 63. Γάιος Δομήτιος] Lege Γνήσιος Δομήτιος, Si-
gon. Rhod. Γάιος Δομήτιος] Sine dubio Δομήτιος, quod et
Cospus expressit, verum est. Praenomine utrum Caius an Cnaeus
fuerit, non admodum certum ob discordiam scriptorum Livii L.
VIII. 17. librorum. Conf. Pighium in Fast. ad ann. CDXXI. et
Drakenborch. WESS.

208. 73. Μονωθήσεσθαι τοὺς Ἕλληνας etc.] Hoc mihi
vulgato praestare visum semper est. Non moveor enallage generis,
qua nihil in hoc aliisque Graecis frequentius, sed rei serie, quae
hac ratione melius procedit multo. WESS.

208. 77. Μέμων γὰρ ὁ καθισταμένος etc.] Freinshem.
in supplementis L. VI. Curtii hominem Menonem, incertum quo
auctore, adpellat. Invenio quidem Menonem Thessalum, qui cum
Graecis bello Lamiano in Macedonas strenuam operam navaverit L.
XVIII. 15., quem tamen eundem esse, decernere non sustineo.
Apud Curtium L. IX. 3. 21. Memnon ex Thracia supplementum
adducit Alexandro; qui noster esse poterit, si eum in gratiam cum
Alexandro redisse constaret. WESS.

208. 90. Πελοποννησίων δ' οἱ πλείους etc.] Peloponne-
siorum et ceterorum e Graecia concursum optime omnium descri-
bit Dinarchus, Demosthenem perstringens, tanquam reipublicae
nullo tempore utilem, οἷα ἐπ' Ἀγιδος ἐγένετο, ὅτε Λακεδαιμό-
νιοι μὲν ἅπαντες ἐξεστράτευσαν, Ἀγαιοὶ δὲ καὶ Ἡεῖοι τῶν
πραγματίων ἐκοινώνουν, ἐπὶ ἄρχον δὲ ξένοι μύριοι. Ἀλέξανδρος
δὲ, ὡς οἱ λέγοντες, ἐν Ἰνδοῖς ἦν. ἢ δὲ Ἑλλάδα ἅπασα, διὰ τοὺς
ἐν ἐκείσῃ τῶν πόλεων προδότας, ἀχθομένη τοῖς παροῦσι πρῶ-
γμασι, ἡσμένει μεταβολὴν τινὰ τῶν κακῶν τῶν παρεστηκότων,
Orat. in Demosth. p. 94. Scripsi vero ἐπ' Ἀγιδος in his Dinarchi
verbis, quod alioqui sententia et absurda et rebus gestis foret con-
traria: nam ἐπ' Ἀγιδος, quod Stephanus expressit, nihili est, ut
quisque videt. Conferre et ea operae fuerit pretium, quae Aeschi-
nes in Demosthenem iecit Orat. in Ctesiph. p. 77. WESS.

208. 10. Πλείους τῶν πεντακισχιλίων etc.] Totidem fere
memorat Curtius L. VI. 1. 16., in caesis Macedonibus non consen-
tens: quae tamen discordia librariis magis debetur, quam quidem
ipsi scriptori. Vide doctissimos eius interpretes. WESS.

209. 19. Αὐτὸς δὲ καθοπλισθεὶς etc.] Vid. eundem Curt.
L. VI. 1. 14. et Pausan. L. I. 13. p. 32. et L. III. 10. p. 230.
WESS.

209. 45. Ἀργυρίον δὲ τέλαντα τρισχίλια] Curtius hunc
locum aemulatur, sed quatuor millia talentum, forsitan non sine
amannensium delicto, annumerans L. V. 1. 10. WESS.

209. 60. Στρατηγὸς τῆς τε Βαβυλωνίας etc.] Non absur-
dum est Βαβυλωνίας. Curtius ibid. §. 43. Praetores, qui regioni
Babyloniae et civitati praecessent, Menetem et Apollodorum re-

liquit. Sic editur: scripti magno numero ac Ciliciae, quod pro
reliculo non esse putandum, nota Freinshemii declarabit. WESS.

210. 65. Τῶν μὲν ἰπέων ἐκάστω ἕξ μῶς ἐδώρησάτο etc.]
Curtius iterum, ex pecunia deinde Babyloniae Macedonibus equi-
tibus sexcenti denarii tributis; peregrinus eques quingenos accepit.
Ducenis pedestrium stipendium mensum est. Non ille quidem ma-
le, quamquam suspicio non desit, pauca in illis desiderari. Cur
enim negligitur peregrinorum peditum stipendium? cur mensium
sine postrema voce in schedis vetustioribus? Posses, nisi audacius
videretur, duceni pedestrium, peregrinorum stipendium duum
mensium. Ego equidem nihil decerno, coniectura contentus. WESS.

210. 73. Τραλλεῖς δὲ τρισχίλιοι] Rectius Τράλλεις. He-
sychius Τράλλεις, οὕτως ἐκαλοῦντο μισθοφόροι Θράκες τοῖς
βασιλεῦσιν, οἱ τὰς φοινικὰς χρείας πληροῦντες. Cui Thraciae
gentibus Tralles annumeranti consentit Plut. Agesil. p. 604. D.,
non item Stephanus in Τραλλία. Sed vide L. Kuster. ad Iambli-
chum Vit. Pyth. p. 146., et praeter ceteros H. Valesium ad Dionis
Excerpt. p. 90. WESS.

210. 80. Εἰς τὴν Σιττακηνήν] Hoc malui, tum ob gemi-
natam illam litteram L. XVIII. 6., tum quod Σιττάκη, uti apud
Aelian. de Animal. L. XVI. 42. et Plinium L. VII. 27. scribitur,
formet Σιττακηνήν χώραν, nunquam Σιττακηνήν. Situm regionis
signat Strabo L. XVII. p. 1079. B. et Curtius L. V. 1., sed in
voci scriptura mire pravus, sicuti Cellarius docuit. WESS.

210. 85. Καὶ τὰς ἡγεμονίας ἀναβιβάσαι] Ab humili ordine
ad ampliorem gradum promovere, ut Curtius loqui amat, sive, ut
mox Noster, ἀπὸ τῆς μεγάλης ἡγεμονίας ἐπὶ μεγάλας ἐξουσίας
ἀναβιβάσαι. quo in genere non insolens id verbum. Demades
Orat. fragm. p. 179. καὶ πάντες μὲν οἱ τὴν Ἑλλάδα κατοικοῦν-
τες Ἀλέξανδρον ἐπὶ τὴν ἡγεμονίαν ἀνεβίβαζον. Philo Belopoeic.
p. 97. καὶ τὸν μὲν δοῦλον, ἐλεύθερον ἀναφῆναι, τὸν δὲ στρα-
τιώτην ἀναβιβάζειν. Contrarium hoc Synesij de Agesilao Or. de
Regn. p. 20. C. καὶ ἐγγὺς ἦλθεν ἀποβιβάσαι (Persarum regem)
τῆς ἀρχῆς. τοῦ μὲν γὰρ φρονήματος ἀπεβίβασε. WESS.

210. 88. Περὶ τῶν ἀρίστων] Ἀριστείων si praetuleris,
succurret Curtius, haec Diodori imitatus L. V. 2. 3. WESS.

210. 3. Ἀβουλίτην σατράπην παραδόντος] Ἀβουλίτην
Arrian. L. III. 16. et Curtius V. 2. 8., Nostrum Latine iterum ex-
primens, vocant, et verius, ut ego quidem suspicor. WESS.

211. 13. Πλείω τῶν τετρακισμυρίων τάλαντων] Totidem
Plut. Alex. p. 686. C., sed pecuniae signatae. Curtius et Arrianus
talentum quinquaginta millia. WESS.

211. 17. Χαρακτῆρα Δαρκικὸν ἔχοντα] Darici aequabant
Atticas argenteas drachmas xx, auctore Harpocrate in Δαρει-
κὸς et Schol. ad Aristoph. Ecclesiaz. v. 598., habebantque Darii
principis insculptam imaginem, si non fallit B. Brissonius, χα-

ρακτῆρα Δαρεικὸν huc trahens, L. II. de Pers. Regno p. 610. Adde Io. Fr. Gronov. de Pec. Veter. L. III. 7. WESS.

211. 22. Ἀπολείποντας πολὺ τὸν κατὰ τὸν θρόνον ὑποβάθρον] Ὑπόθρημα τὸ ὑπὸ τοῖς ποσὶν Pausaniae, qui Athenis θρανίον esse addit L. V. p. 402., Hebraeis טַבַּחַר טַרַח, ὑποπόδιον τῶν ποδῶν. In Asiae regum palatiis solia erant celsiora, quibus commode insidere non poterant absque ὑποβάθρου fulcumento. Agit de illis Brisson. de Reg. Pers. L. I. p. 103. Curtius veste Latina haec induens L. V. 2. 13., σκεῦος ἕμιμον γεγονός quod sequitur, mensam ad ludibrium recidentem vertit. Tu contende Paullinum σκεῦος εἰς ἀτιμίαν Ep. ad Rom. IX. 21. WESS.

211. 36. Τῆς πρὸς τὰς αἰχμαλώτιδας etc.] Interpres qua erga captivos utendum esset. Ergone αἰχμαλώτους legit? quod profecto commodius foret. Si tamen veritas, ut factum eiusdem consilio vides, qua erga captivos usus fuerat, sententia tolerabilis erit. WESS.

211. 40. Ἄλλ' οὐχ ὕβρις ἐστίν, εἴπε] Geminum Aristoph. Plut. v. 887. Ἄρ' οὐχ ὕβρις πολλὴ ταῦτ' ἐστίν; sed diversum tamen: Atticum illud est, gravem indignationem continens, et Terentiano simile, quid est, si hoc non contumelia est? in Andr. I. 5. 2. Conf. T. Hemsterh. ad Luciani D. Mort. II. 2. WESS.

211. 49. Ἐπὶ τὸν Τίγριν] Pro Τίγριν Arrianus habet Πασιτίγριν. scribit enim L. III. 17. καὶ διαβὰς τὸν Πασιτίγριν ποταμὸν, ἐμβάλλει εἰς τὴν Οὐξίων γῆν. Habebimus autem infra L. XIX. 21. Πασιτίγριν itidem apud hunc scriptorem. STEPH. Quae sequuntur arguunt hunc locum falsi. Nam Tigris fluvius non transit per Uxiorum fines, et multo maius spatium terrarum oberrat, quam hoc loco transire dicitur. Nam mille sexcenta stadia tantum ab origine sua ad mare usque emittitur secundum hunc locum: at Tigris decuplicem eius spatii habet decursum. Sed ex Arriano patet quomodo legendum est. Is enim L. III. p. 128. sic ait de eodem negotio: ἄρας δὲ ἐκ Σούσων καὶ διαβὰς τὸν Πασιτίγριν ποταμὸν, ἐμβάλλει εἰς τὴν Οὐξίων γῆν. Ergo et apud Diodorum hoc loco lego confidenter ἐπὶ τὸν Πασιτίγριν ποταμὸν. PALM. Curtius L. V. 3. 1. Rex quartis castris pervenit ad fluvium, Pasitigrim incolae vocant: oritur ex montibus Uxiorum, et per I stadia silvestribus ripis praeceps inter saxa devolvitur. Accipiunt deinde eum campi, quos clementiore alveo praeterit, iam navium patiens. ne stadia sunt mollioris soli, per quod leni tractu aquarum Persico mari se insinuat. Quae unde sint sumpta, cum videat quisque, non dubium est, quin Curtius hic Πασιτίγριν invenerit. Idem mihi ceteri scriptores, Strabo, Plutarchus, Arrianus, persuadent, hoc ex Uxiorum montibus devolvens flumen Pasitigrim appellantes, inque primis auctor ipsemet, ter quaterque L. XIX. Pasitigrim vero nomine nuncupans. Itaque describentium peccatum esse, non Diodori, bene decernit Cellarius ad Curtii excerptum locum. At infra

L. XIX. 17. unius diei itinere Susis eum amnem abesse ait, ad quem quartis castris Alexander Susis profectus pervenisse dicitur: quae quidem difficultas dissipabitur, si illic de expedito viatore, hic de itinere gravis et impedimentis onusti exercitus agi cogitaveris. Verum additur ibid., καὶ φερόμενος μὲν ἀπὸ τῆς ὀρεινῆς ἐπὶ σταδίους ἑπτακοσίους εἰς τὴν ἰουθραν ἐξερέγεται θάλασσαν. quod si cum illis, quae sub manu sunt, contenderis, insignis apparebit discordia. Totus fluvii, quam longus est, cursus septingentis ibi stadiis absolvitur: hic per mille stadia praeceps inter saxa lapsus sexcenta adhuc alia prius conficit, quam in mare evolvitur. Cl. Salmasius, ut auctor secum ipse et cum Curtio consentiat, illa ἐπὶ σταδίους χιλίους in quinquaginta aut centum circiter commutanda arbitratur ad Solin. p. 494., opera expedita, sed et audaci. Namque in Curtio schedae quaedam veteres per mille stadia, prorsus, ut hic, praeferunt, Modio probante: possunt praeterea ἀπὸ τῆς ὀρεινῆς ἐπὶ σταδίους ἑπτακοσίους Lib. XIX. 17. stadia esse mollioris soli, per quod, ubi sese montibus explicuit, leni tractu in Persicum sinum decurrit. Itaque in dubio apud me est, utri se loco vitium insinuarit. Blancardus quidem hunc ipsum in mendo cubare atque ex L. XVII. 17. refingendum esse, nisi si ἀμύρτημα μνημονικὸν scriptoris sit, haud dubitat ad Arrian. L. III. p. 199. Vellem et Salmasii commemisset, cui ea debet. WESS.

212. 59. Παντοδαπὰ πλάσματα] Non placent condimenta Interpretis; figuras praefero. Solebant ficus, pruna aliaque id genus, ubi siccaverant, in massam singula densare, variisque formis instruere: παλάδας vocant. Hieronymus in Osee c. 1. Est autem (παλάθη) massa pinguium caricarum, quas in morem laterum figurantes, ut diu illaesae permaneant, calcant atque conpingunt. Unde Amyntas de aërio melle in eiusmodi massam stipato εἰς παλάθης Συριακῆς τρόπον ΠΛΑΤΤΟΝΤΕΣ apud Athen. L. X. p. 500. C. et Theophrastus de prunis Aegyptiis siccatis καὶ τὸν προῆνα ἐξαιροῦντες κόπτονσι καὶ ποιοῦσι παλάδας Hist. plant. L. IV. 3. Quo ex genere prunorum globus atque coctanorum celebratur a Statio, et Palathion Caryotarum, ut optime Salmasius, a Martiale Epig. 24. Xenior., ubi Scriverium inspicere. WESS.

212. 62. Ὑπὸ Μάδετον] Hoc tantisper ex Cospo adsciscendum duxi, donec meliores schedae verum homini nomen reddant: scripti Codd. non longe abeunt. Curtio Madates est, e quo Freinsheim. Μέτον sive Μυδέτον hoc nomen relingebat, L. V. 3. 4. WESS.

212. 71. Ἐφ' ὧν ἦν ἐνδεχόμενον] Fuisse opinor ἀφ' ὧν. Alibi ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, uti in Stobaei Serm. I. p. 14. Archytas, et supra L. I. 54. Diodorus. WESS.

212. 78. Καὶ ταχέως πυσῶν — πόλεων] Voces ἐγκρατῆς ἀπῆρξεν, quae artissime his adhaerebant, imperio Codd. induxi: constat sine illis sententia. N. Blancardi eadem quidem ad Arrian. L. III. p. 200. mens, sed verborum seriem citra causam mutat. WESS.

212. 81. Ἐπὶ τὰς Σουσιάδας — πέτρας] Arrianus appellat Περσίδας πύλας, quas hic Σουσιάδας πέτρας, qui tamen statim post subiungit, δόξας τῇ βία κρατήσεν τῆς πύλης. STEPH. Polyaen. IV. 3. 27. et Curtius V. 3. 17. Σουσιάδας πύλας Susidas Pylas vocant: quare πύλας in Diodoro praeoptabat Freinshemius; cui non adstipulor: rupes abruptae, ὄρη στενὰ καὶ ὑψηλὰ Polyaeno, has portas efficiebant, quas πέτρας propterea auctor adpellat, Strabo στενὰ δισπάρουδα L. XV. p. 1059. Ceterum a Polyaeno Pylis his inponitur Phrasaortes, manifesto errore. Phrasaortes enim iam tum in amicis erat Alexandri, ut ex Arriano L. III. 18. conficias. WESS.

212. 90. Ἀμαξιάτους λίθους] Additam glossam librariis reddidi: quisque enim videt ἀμαξιάτους lapides ingentis fuisse molis. Demosthenes Or. in Callicl. p. 697. εἰ Καλλιζιλῆς μὲν εἰς τὸ χωρίον — ἀμαξιάτους λίθους προσκομίσας ἀποικοδομεῖ. WESS.

213. 5. Σταδίους τριακοσίους] Curtius extremo cap. 3. lib. V. retro evadere ex angustiis rex iubet. XXX stadia fuere, quae remensi sunt. Ἀπὸ τριάκοντα σταδίων χάρακα ἐβάλετο Polyaen. IV. 3. 27. rectius haud dubie. Proinde accedo Loccenio σταδίους τριάκοντα XXX stadia et hic reponenti ad Curtium. WESS.

213. 12. Προσέταξεν ἀπαγαγεῖν] Lege ἐπαγαγεῖν. RHOD. Curtius vertit, captivos, quos nuper exceperat, vocari iubet. Cui non male convenire ἐπαγαγεῖν, seu potius ἐπάγεσθαι, ex Kuhnii nota ad Pausan. L. I. 9. cognoscet. Id vero si receperis, etiam mox ἐπαγόμενος reſingendum erit. Neutrum placet. Ἀπαγαγεῖν positum videtur loco ἀπαγαγεῖν πρὸς ἑαυτὸν, alioqui Reg. 1. ἀναγαγεῖν non absurdum foret. Conf. Th. Bezam ad A. A. XII. 19. WESS.

213. 33. Τηριδάτων] Tiridates, et rectius, Curtio, a cuius scriptura non dissidet editus Basil. c. 81. Mox ἔσται retineri potest, etsi non minus cultum ἔσεσθαι Reg. pr. WESS.

213. 38. Καὶ τὸν Ἀράξην ποταμὸν ζεύξας] Alius hic Araxes atque Armeniae eiusdem nominis fluvius. Soli scriptores, qui res Alexandri memoriae prodiderunt, hunc memorarunt, e quibus Strabo L. XV. p. 1061. ceterique hauserunt. De eo diligenter Salmasius in Solin. p. 846. WESS.

213. 43. Ὑπὸ τῶν πρότερον βασιλέων] Noli mutare. Librariorum inventum est τῶν προτέρων, qui et Aelian. V. H. lib. III. 18. τῶν μὲν ἄλλων τῶν πρότερον ἐπιθνημιῶν παύεται idem obtrudere sunt conati, neque ferre potuerunt in Aristoph. Equit. v. 1352., sicuti ex Suida in Ἀλοχίνομαι constat. Τὸς πρότερον στρατηγούς habes L. XIII. 77. De numero mutilatorum nihil Iustinus L. XI. 14., nihil Suidas in Ἀλέξανδρος dissentiunt. Curtius ad quatuor millia fere edit L. V. 5. 6. WESS.

214. 65. Καὶ περιόντας] Lego περιόντας. STEPH. Blanditur vehementer Stephani coniectura: quia tamen vulgatum commodam, quam Interpres expressit, sententiam dat, in eo, donec membranae prohibeant, acquiescam. WESS.

214. 73. Τρισηλίας μὲν ἐκίστω δραχμὰς ἐδωρήσατο] His gemina Curtius extremo cap. 5. libri quinti. WESS.

214. 94. Αἰ μὲν θαλασσίαις πορφύραις] Conf. not. in L. III. 68. Plut. Alex. p. 686. D. πορφύραν Ἐρμιονικὴν vocat ab Hermione ad sinum Argolicum, quae πορφύρα Ἐρμιονίτις Alciphroni L. III. p. 376. WESS.

214. 98. Ἐνημερεύσαντες] Magis placet ἐνημερῖσαντες. RHOD. Credo ἐνημερῖσαντες Rhodomannum scribere voluisse, quod de felici successu nec auctor spernit L. XII. 12. 14. et XIII. 16., nec Plut. Sympos. IX. 5. οὐ πᾶν γὰρ ἐνημερῖσεν ἐν ταῖς ἐπιδείξεσιν inquires. Quid si tamen ἐνημερῖσαντες retineatur? Deest, fateor, exemplum, quo fulciri possit: utuntur praeterea τῷ διημερεῖν simili significatione. Neque haec tamen efficiet, ut verbum κακοῦ κόμματος sit censendum, cui analogia constat. Ἐνημερεῖν ταῖς ἀρπαγαῖς totum diem rapinis assumere, ut διημερεῖν ἐν τῇ μάχῃ, διημερεῖν ἐν τῷ κινδύνῳ aliaque de hoc genere. Utere tamen viri docti auxilio, si stet sententia. WESS.

215. 10. Τὴν αἰχμαλωσίαν etc.] Rectius fortasse εἰς τὴν αἰχμ. STEPH. Non audeo districte improbare, memor Paullini in Epist. ad Ephes. c. IV. 8. ἀναβὰς εἰς ὕψος ἡχμαλώτευσεν αἰχμαλωσίαν, et scriptoris L. I. Hist. Maccab. IX. 72. καὶ ἀπέδωκεν αὐτῷ τὴν αἰχμαλωσίαν, ἣν ἡχμαλώτευσεν τὸ πρότερον ἐκ γῆς Ἰούδα. Utrobique αἰχμαλωσία captivos ipsos, ut hoc in loco, complectitur. WESS.

215. 19. Δώδεκα μυριάδες ταλάντων] Eandem expressit summam Curtius L. V. 6. 9., ubi docti commentatores videndi, sicuti et Strabo XV. p. 1062. D. WESS.

215. 34. Οὐ τὸ μὲν πρ. ἀναλήματι πολυδ. κατεσκευάστο] Diceres ἀναλώματι Reg. pr. non esse spernendum, et mera tamen verioris scripturae παραδιόρθωσις est. Ἀνάλημα vocant quod in altum educitur opus. Infra L. XX. 36. καὶ τῶν τόπων τοὺς — κοίλους ἀναλήμασιν ἀξιολόγοις ἐξισώσας. Tum munimenta, quibus moenia altius exstruuntur et loriantur. Suidas ex incerto scriptore, sive Polybius is fuerit, seu Diodorus, κατανοήσας τὸ βάρος τῶν ἀναλημάτων, καὶ ὡς ἀδύνατόν ἐστι σαλεῦσαι τὰ τεῖχη, quod non male explicat ὕψωμα, στήριγμα. Berossus in fragmentis ἐν δὲ τοῖς βασιλείοις τοῦτοις ἀναλήματα λίθινα ὑψηλὰ ἀνοικοδομήσας καὶ τὴν ὄψιν etc. quae quidem ἀνάλημα λίθινα saxea pilas recte verteris cum Salmasio ad Solin. p. 520. Alexandrini Interpretes ἀνάλημα τῆς πόλεως Δαβὶδ 2. Chron. XXXII. 5., et Siracides cap. L. 2. ἀνάλημα ὑψηλὸν περιβόλον ἱεροῦ cum dederunt, non aliud spectaverunt. Haec de voce. Durant in haec tempora stupenda regiae Persepolitanae ruderā, non plane quidem huic Diodori descriptioni respondentia, quod in tanta rerum temporumque vicissitudine haud profecto mi-

randum est, talia tamen, ut facile agnoscas eo loci Persepolim fuisse, cui a XL columnis suo Persae recentiores sermone *Chilminaer* nomen indiderunt. Reliquias accuratissime descriptas et in tabulis cultissime expictas dedit Corn. de Bruin Itiner. Part. II. p. 209. et seq., quem vide, et Is. Vossium ad Melae L. III. 8. WESS.

215. 47. Ὅρος — βασιλικὸν] Opinor eundem esse montem ac τὸ δισσὸν ὄρος, in quo Darium Hystaspiden sepulchra exstrui mandasse, in Ctesiae Excerptis apud Photium Cod. LXXII. p. 113. perscriptum legitur. Durant haec in tempora magnifica sepulchrorum vestigia in monte, non procul a Persepoli in altum sese extollente, quae horum esse rudera pertendunt apud eundem illum Corn. de Bruin ibid. p. 229., sed distantia illam exsuperat, quam Diodorus signavit. WESS.

216. 62. Καὶ τοῦ μὲν πότου προβαίνοντος] Simile hoc Diogenis L. VIII. 64. καὶ προβαίνοντος τοῦ πότου, ὡς τὸ δεῖπνον οὐκ εἰσφέρειτο. et Philostrati de Soph. Vit. II. 11. p. 591. ἐς ἀλεκτρονίων ὠδὰς προβάλλοντος ἀπὸ τοῦ πότου. quae quidem et plurium aliorum loca non fugerunt diligentiam viri praeclari ad Xenoph. Ephes. Vol. V. T. III. p. 62. Miscellan. Observat. Addo Gregor. Nazianzen. Or. III. p. 85. C. εἴτα τοῦ πότου προελθόντος εἰς τὴν συνήθη ψυχροποσίαν. WESS.

216. 65. Ὅνομα μὲν Θαῖς, Ἀττικὴ δὲ τὸ γένος] Fata feminae, utque deinceps enupserit Ptolemaeo Lagi filio, Clitarchus exsequitur apud Athen. L. XIII. p. 576. D., incendii arcis Persepolitanae haud oblitus, sicuti neque Plut. Alex. p. 687. B. Nam Curtius, a quo ipsa Persepolis incendio corrupta traditur, a vero aberrat. Superavit enim urbs, ut ex Nostri L. XIX. 21. 22. et 45. constat, et viri docti ad Curtium L. V. 7. 9. admonent. WESS.

216. 80. Καὶ γυναικῶν μουσουργῶν — παρελημμένων] Insignis de his feminis locus vetusti est scriptoris apud Suidam in Μουσουργοί, haud praeteritus ab H. Valesio ad Excerpt. Nic. Damasceni p. 64. Psaltriae erant, musica et corpore, ut *Cora* Virgiliana, quaestum facientes. Παλλακίδες μουσουργοὶ τοῦ βασιλέως in Epist. Parmenionis ad Alexandrum apud Athen. L. XIII. p. 607. F., quem vide quoque L. XII. 2. p. 514. B. de iisdem. WESS.

216. 97. τὰς ἐκ τῆς Βακτριανῆς καὶ τῶν ἄλλων σατραπειῶν δυνάμεις] Scribendum esse hic quoque τῶν ἄνω σατραπειῶν persuadet idem vitium inferius locis magis etiam manifestis illatum. V. annot. ad XVIII. 39.

216. 99. Καὶ μετὰ τρισμυρίων Περσῶν etc.] Illustrat haec Curtius L. V. 8. 3. WESS.

216. 3. Συλληθηθεὶς ἐδολοφονήθη] A Satibarzane et Barzaente. Conf. Arrian. L. III. 21. et Curt. L. V. 13. 17. WESS.

217. 7. Παρακλήθεὶς — μετέλθειν τὸν φόνον etc.] Alexandrum qui spirantem Darium invenisse tradunt, rari sunt. In-

terfecti ultionem suscepit, quod communis omnium regum esset causa, quam negligere sibi et indecorum et periculosum fore prospiciebat. Regi enim tuenda maxime regum est salus, Ne sancta quisquam sceptrum violaret dolo, ut prudenter Oedipus in Senecae Oedip. v. 241. Vide Justin. L. XI. 15. et Plut. Alex. p. 690. WESS.

217. 15. Ἐπὶ τὸ ζοινὸν τῶν Ἑλλήνων συνέδριον etc.] Seil concilium Graecorum (Antipater) quid fieri placeret, consuluit. A quo Lacedaemonii nihil aliud quam ut oratores mittere ad regem liceret precati, gratis veniam defectionis, praeter auctores, inpetraverunt, sic ex perspicacissimi lo. Fr. Gronovii coniectura Curtius L. VI. 1. 20. verissime. Nam N. Heinsii correctio ad sensum: conprobari non potest. Quinam enim illi Aegaeatae, quos veniam defectionis, praeter auctores, inpetravisse arbitratur? Nulli profecto apud Aeschin. in Ctesiph. p. 77. et Dinarch. in Demosthen. p. 94., in quorum orationibus de Graecorum infelici hac coniuratione diligenter. WESS.

217. 25. Κηφισοφῶν] In Dionysii Dinarch. p. 116. Κηφισῶν, quod merito damnat diligentissimus Sylburgius. WESS.

217. 27. Μετὰ Ναβαρζάνου] Redintegra Ναβαρζάνου. Rho. Μετὰ Ναβαρζάνου] Pareo viro docto. Nabarzanem enim constanter ceteri omnes vocant. Qui vero Nabarzani adiungitur Barzaentes, Arriano L. III. 21. et 27. Βαρσαέντης est, Curtio Barzaentes. Vid. N. Blancard. ad Arrian. sui L. III. p. 209. et 221. WESS.

217. 34. Οὔσαν δυσεισβολον] Si qui δυσέμβολον potius censuerint illis patrocinium Philosophus non negabit Polit. VII. 5., nedum Polybius L. III. 49., Nosterve L. XIX. 35. Sed vide not. in Lib. XV. 63. WESS.

217. 50. Ἰπέων ἐκάστω τάλαντον] Curtium inspicere L. VI. 2. 17. qui quidem defectus videtur, sicuti certe loco suo mota sunt, quae ibid. sect. 10. produntur: spectant manifesto finem huius in Diodoro capituli. De pecunia ex praeda redacta et a custodibus direpta, Strabo L. XV. p. 1063. A. WESS.

218. 66. Πλησίον πόλεως — Ἐκατονταπόλων] Consule Casaubonum ad Athen. L. XII. 2. et Raderum ad Curt. VI. 2. 15., in eo tamen peccantem, quod Diodorum Hyrcaniae Hecatompylum assignasse putet. Nihil illi huiusmodi in mentem venit: tantum dicit Alexandrum in itinere cum Hyrcanos peteret, venisse Hecatompylum: nimirum priusquam in Hyrcaniam penetraret, ut Freinsheim. optime animadvertit. WESS.

218. 76. Περί τινα πέτρων μαστοειδῆ] Πετρώδη μαστὸν, ut L. III. 45. p. 212. ubi not. vide. Ceterum Curtius, qui ingenium huius fluminis Diodori verbis uberius explanat, id Zioberim, non sine scribarum peccato, vocat L. VI. 4. 4. WESS.

218. 85. Ἦν Ὑρκανίαν τινὲς ὀνομάζουσι] Κασπία κα-

λεῖται θάλασσα, οἱ δ' Ἵρκανίαν προσωορεῖον Strabo L. II. p. 182. C. *Mare Caspium dulcius ceteris, ingentis magnitudinis serpentes alit: pisces longe diversi ab aliis coloris: quidam Caspium, quidam Hyrcanum adpellant*, ita Curtius L. VI. 4. 18., cui non admodum dissimilia Plut. Alex. p. 690. C. Nostrae superioris aetatis peregrinatores Caspii maris aquam ab incursum tot annuum prope litora dulcem, ab illis remotam longius, amarum ac sale multo infectam reppererunt, serpentes autem nullos, quos et accolae ignorabant, referente Ad. Oleario Itiner. sui p. 339. WESS.

218. 92. *Τῶν μὲν γὰρ ἀμπέλων φασὶν ἐκάστην etc.*] Eadem Strabo L. XI. p. 776., de ficu tamen ἢ σκῆ μεδίμνους (φέροι) ἐξήκοντα, quem medimnorum numerum vitiosum ne putes, iteratum et L. II. p. 124. D. videbis. Indene vero haec discrepantia, quod Noster aridas ficus, ille quales ex arbore decerpuntur, innuat? quod quidem suspicari liceret, nisi differentia nimia esset. WESS.

218. 99. *Ἀπὸ τῶν φύλλων ἀπολείβον μέλι*] Iterum Strabo, ἐν δὲ τοῖς δένδροισι σημινοργεῖται, καὶ τῶν φύλλων ἀποφέει μέλι. Clarius ad Diodori mentem Curtius L. VI. 4. 22. *frequens arbor faciem quercus habet, cuius folia multo melle tinguntur: sed nisi solis ortum incolae occupaverint, vel modico tepore succus exstinguitur*. Quae postrema clarissimum in modum patefaciunt, mel illud a manna nihil admodum discrepasse: namque et ea vel modico solis tepore exstinguebatur, Mose Exod. XVI. 21. teste. Graeci ἀρόμελι vocant, quod quomodo ex arborum in oriente foliis soleret colligi et in massam condensari, ut aliorum posset deferri, docetur illustri Amyntae ἐν τῷ πρώτῳ τῆς τῶν Ἀσίας σταθμῶν loco apud Athen. L. XI. p. 500. C. Ait εἰς παλάτης Συριακῆς τρόπον ab indigenis fingi, monstratque adeo quae sint τοῦ ὄντος μέλιτος παλάται τετραγῶνοι, quarum in coenae Persarum regis adparatu commemorat Polyæn. Strat. IV. 3. 32. Refer et huc quae ab Is. Vossio disputata ad Melae Pomponii L. III. 7. fuerunt. WESS.

218. 2. *Ὁ καλεῖται μὲν Ἀνθηρόν*] Sic recte. Hesychius, *Ἀνθηρόν, ἢ τεθηρόν, sive potius τεθηρόν*. Idem, *Τεθηρόν, ζῶν τῶν ἐντόμων καὶ κεντροφόρων, παραπλήσιον σφηκί*. quorum insectorum ingenium atque habitum exponit Philosophus de Animal. Histor. L. IX. 43. diligenter. Meminisse et Aelian. L. XV. Hist. An. c. 1. puto, cum de muscarum prope Thessaloniceam et Beroeam indole, *ἐόμοισιν ὄν τὸ μὲν θρόσος μῆτις τὸ δὲ μέγεθος εἶποις ἂν ἈΝΘΗΛΟΝΑ, σφηκός δὲ τὴν χροῖαν ἀπεμάστατο*. βομβεῖ δὲ ὡς αἰ μέλιται. Sic enim ἈΝΘΗΛΟΝΑ corrigo, etsi non ignorem Etymologi *Ἀνθηρόνας, τὰς μελίσσας*. Ab illis enim Aelianus suam *ἀνθηρόνα* distinguit apertissime. Sed quoquo modo sese illud habet, non dubito, quin Diodorus aemulatus hic

sit Clitarchum, mollita tamen audaciore, qua usus is fuerat, figura. Ridet hominem Demetrius περὶ Ἑρμ. c. 130. quod de apis seu potius crabronis genere cum sermo esset, locutus sit tanquam de bove fero vel apro Erymanthio: *καθάπερ ὁ Κλείταρχος περὶ τῆς ΤΕΝΟΦΛΑΟΝΟΣ λέγων, ζῶον μελίσση ζοικότος, κατανέμεται μὲν σφῆσι τὴν ὄρεινὴν εἰσπίπταται δὲ εἰς τὰς κοίλας δούρας*. Vides eadem paene verba, haud dubie ex eius libris τῶν περὶ τὸν Ἀλέξανδρον, ab Athenaeo auctoreque ipso L. II. 7. citatis, de prompta. Quod quidem Tzetzae si cognitum exploratumque fuisset, quanto ille nobis plura oggessisset Chiliad. VII. v. 51., Clitarchi insolentiorum dictionem perstringens? WESS.

219. 14. *Ὅντις περὶ χιλιούς καὶ πεντακοσίους*] Conf. vir. doctos in Curtii L. VI. 5. 9. WESS.

219. 20. *Εἰς τὴν χώραν τῶν — Μάρδων*] Gens erat *ληστοική*, cui Persarum reges annuam pensionem, ut ab excursionibus interquiescerent, dare adsueverant. Promiscue Ἀμαρδοὶ et Μάρδοι dicebantur, Strabone L. XI. p. 795. teste. WESS.

219. 21. *ὑπερφρόνησαν*] Περιεφρ. Reg. I. aequae commode. Conf. Kuster. in Aristoph. Nub. v. 225. WESS.

219. 25. *Ἐπιμένων ἀντοῖς*] *Repara ἐπιβαίνων. Rhod.* Etsi proxime a vulgato deflectat Rhodomanni *ἐπιβαίνων*, praeferebam, si mei res esset arbitrii, *ἐπιβαλῶν*, ut huius lib. cap. 87. *ἐκρινε πρὸ τῆς τούτου παρουσίας ἐπιβαλεῖν τῷ Πύρῳ*. et cap. 88. *ἐπιβαλῶν τοῖς πολεμίοις, πολλὴν φόνον ἐποίησε*. saepeque alias. Blancardus, cum haec exscripsisset ad Arriani sui L. III. p. 218., *Interpres*, inquit, *pro ἐπιμένων legit ἐπιβαίνων. Sed satis fuit dixisse συνάρας μάχην, quae sunt in sequentibus*. Quid porro? Servandumne ergo *ἐπιμένων*, ut legitimum? Hoc docere debuerat. WESS. Possis etiam *ἐπιπεσῶν*. Sed *ἐπιμένων* dictum sicut p. 3 [1. 43.

219. 32. *ὑπὸ Δημαράτου τοῦ Κορινθίου*] Aliter Plut. Alex. p. 667. C., a Polynico Thessalo venalem Philippo propositum significans, quem vide et ceteros, quos de Bucephalo testes excitavit ad Curt. L. VI. 5. 19. ingenti numero Freinshemius. WESS.

220. 51. *Ὅνομα μὲν Θάληστρις*] Solens Clitarchum sequitur. Ego vero mallem, Thalestrim et Amazonas abesse hinc iussisset. Sunt enim illepidum Macedonum quorundam, omnia ad regis sui gloriam referentium, commentum, sicuti dudum viri prudentes, Strabo Geograph. L. XI. p. 771., Plutarchus Alex. p. 691. B. et Arrian. *Ἀναβ.* L. VII. 13. p. 291. agnoverunt. WESS.

220. 68. *Καὶ συμπροεινεχθεῖς ἡμέρας τρεῖςκαίδεκα*] XIII dies in obsequium desiderii eius absumti sunt bene Curtius. Confer not. in L. III. 64. WESS.

220. 74. *Εἶχε ὑαβδόχους Ἀσιαγενεῖς*] *Asiaticos Interpres*, idque verissime. Firmat usum Agatharchides de Agesilao ὁρῶν τοὺς Ἀσιαγενεῖς μὲν στολαῖς πολυτελῶς ἡσκημένους Vol. II.

apud Athen. L. XII. p. 550. E. et L. Scipio *Asiagenes* apud Livium et Sidon. Apollinarem. Vide infr. ad Excerpt. Vales. p. 381. WESS.

220. 77. *Τό, τε Περσικὸν διάδημα περιέθειτο*] Utitur his Begerus Thes. Brandenb. T. I. p. 230. similibusque Curtii, *itaque purpureum diadema distinctum albo, quale Darius habuerat, capiti circumdedit*, ut teneat, Alexandri Persicum diadema a Macedonico fuisse diversum, Macedonumque reges diu ante Alexandrum diademata habuisse capita. Prudentior multo Ezech. Spanhem., quem Diss. de Num. Praest. VIII. p. 466. vide. Mox *τὴν Περσικὴν ζώνην* fortasse reperientur qui *στολήν*, quod gentis usu sit nobilitata, praecoptabunt. Ego vero veto, nam et Plutarchus *τὴν Περσικὴν ζώνην καὶ διάλεκτον χιτῶνα* coniunxit. WESS.

220. 79. *Πλὴν τῶν ἀναξυροίδων καὶ τοῦ κἀνδύος*] *Οὐδὲ ἀναξυροίδας, οὐδὲ τιάραν, οὐδὲ κἀνδύον* Plut. Alex. p. 690. E. et de Alex. Fort. p. 330. A. Et tamen Philippus in Luciani Dial. Mort. XIV. 4. filio exprobrat, *κἀνδύον μετενέδυσ καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθου*, asperius profecto, nisi si progressus ad has Persicae vestis partes deinceps sit. Ceterum glossae, quae Reg. sec. occupavit, non admodum dissimilis in his Dionis Chrysost. Or. Corinth. p. 467. B. *Ἑλλήν δ' ἀνὴρ παρῆγε τύπτειν τὸ σάμα ὡς κἀνδύον, ὡς ἱμάτιον* sunt enim duo postrema supervacanea atque explicationis causa a Grammatico intrusa. De *candy*, purpureo regum Persarum amiculo, nihil addo. Confer III. Spanhem. Diss. VIII. de Num. p. 455. Statim *περιπορφύρους*, ut in Plut. de Alex. Fort. p. 330. A., praetuli. Tu si secus censeas, in altero, cui patronus non deerit Pollux L. X. 42., acquiesce. WESS.

220. 82. *Τὰς παλλακίδας — τὸν ἀριθμὸν οὖσας* etc.] Adi Curtium III. 3. 24. et VI. 6. 8., et Brisson. de Reg. Pers. I. p. 162. WESS.

220. 96. *Ἀνηρηκέναι μὲν τοὺς καταλειμένους ὑπ' αὐτοῦ* etc.] Obscura haec sunt. A quo enim delecti hi milites? Darione? Id vero falsum. Alexander Satibarzanem Ariis praeposuit, Macedonibus aliquot relictis, quorum opera satrapiam tueretur, quos ille perfide contrucidavit. Haec paenē faciunt, ut scriptum fuisse putem *καταλειμένους ὑπ' αὐτοῦ*, quorsum Vat. et Reg. pr. trahi possent. Sed nolo confidentia uti. Constat sententia ex Arriano L. III. 25. WESS.

221. 1. *Εἰς Χορτάκανα*] Arrianus *εἰς Ἀρτακιάνα πόλιν, Ἀρτακασίαν*, sed variante scriptura, Curtius, *Ἀρτακάναν* Strabo, quamquam schedae veteres *Ἀρτακάναν*, L. XI. p. 785. Quae quidem discordia in barbaris vocibus haud solet esse inusitata. Referunt ad *Chortacana* viri docti Plut. verba de Roxane *καλὴν καὶ ὄμοιαν ἐν χορτάνου παρὰ πότον ὀφθείσαν*, sic enim scripti Codd. ostentant in Alex. p. 691. E., at male, ut inferius declarabitur ad L. XVIII. 3. WESS.

221. 7. *Εἰς ὄρος τὸ καλούμενον * ἔχον* etc.] Montis nomen in omnium excerptis, quibus mihi utendi facultas, desit, neque divinare possum, quo ille titulo fuerit. N. quidem Blancardus ad Arrian. L. III. p. 222. *Paropanisi* nomen excidisse opinatur, coniectura admodum ambigua. WESS.

221. 12. *Εἰς τινὰ πέτραν*] De ea Curt. VI. 6. 23. WESS.

221. 16. *Καὶ διανύσας εἰς τὰ βασιλ. τῆς Σααγγινῆς*] Consentit una cum Strabone L. XV. p. 1054. D. Curtius L. VI. 6. 35. In Arriano *τῶν Ζααγγαίων βασιλεία* ex diversa vocabuli pronuntiatione L. III. 25. Conf. Iac. Gronov. ibid. cap. 28. p. 144. WESS.

221. 21. *Δίμνος*] Vide Plut. Alex. p. 692., Curt. L. VI. 7., ubi male et contra scriptos libros *Dymnus*. WESS.

221. 43. *Τὸν μὲν Φιλόταν παρέπεμψε*] *Transmittebat*, ut subinde apud Suetonium. Vid. not. in L. XIII. 52. WESS.

221. 46. *Ὁ δὲ τὸν — εἰς τὴν ὀπλοθήκην εἰσαγαγὼν*] *Metron* erat ei nomen, *super armamentarium posito*, quare et Cebalinum in armamentario abscondit, apud Curtium dict. loco sect. 23. WESS.

222. 56. *Τὴν κρίσιν ὑπὲρ τούτου — ἐπέτρεψε*] Hoc iustum esse, ex Curtio cognoscitur L. VI. 8. 24. et 9. 33. WESS.

222. 64. *Κατὰ τὸ τῶν Μακεδόνων ἔθος — ἐθανατώθη*] Putes agi de Macedonum lege, qua cautum erat, ut propinqui eorum, qui regi insidiati erant, cum ipsis necarentur, obiter indicata a Philone Iud. de Leg. Special. p. 802. D., plenius a Curtio VI. 11. 20. Sed non ita est: innuit eum morem, quo, dato signo, saxis obruebantur a Macedonibus apud Curt. ibid. sect. 39. WESS.

222. 69. *Διὰ τὴν πρὸς Ἀντίγονον οἰκειότητα* etc.] Nusquam de Alexandri Lyncestae et Antigoni necessitudine memoratur, contra ea saepe de Antipatri, cuius Alexander ille gener erat, apud Instin. L. XII. 14. et Curt. VII. 1. 7. Quare *διὰ τὴν πρὸς Ἀντίπατρον οἰκειότητα* refingit Freinshemius ad eum Curtii locum, coniectura eleganti, sed dubia. Agitur hic de familiaritate, quae Alexandrum inter et Antigonum intercesserit, quaeque iustam regis iram morata fuerit: de Antipatri et Alexandri Lyncestae adfinitate nihil. Sequar tamen ubi Codd. addixerint. WESS.

222. 72. *Ἐπὶ δρομάδων καμήλων*] Conf. L. XIX. 37. WESS.

222. 84. *Καὶ προσηγόρευεν ἀτάκτων τάγμα*] Fortasse quod seorsum cohortem hanc a ceteris tendere ignominiae causa rex iusserit, ut Curt. VII. 2. 37. prodidit, quodque *ἀτακτεῖν*, sic uti L. XVIII. 17. loquitur auctor, fuissent soliti. WESS.

222. 89. *Ἐπὶ τοὺς — Ἀρμισποῦς*] Sic Strabo XV. p. 1055. A. et Stephanus in *Ἐυεργέται*. Apud Curtium L. VII. 3. 1. in *Agriaspas*, quamquam quidam libri in *Armaspos*: unde *Arimaspos* non iniuria feceris. In Arriano III. 27. *εἰς Ἀρμισπας* aut

'Αριώσπας, pro quo 'Αριμάσπας, utroque enim modo dicebantur, restituendos esse, non dubium est L. Holstenio ad Stephanum. WESS.

223. 4. Τῶν ὁμόρων τῶν — Κεδρωσίων] Ita gentem solet auctor et regionem Κεδρωσίων adpellare. Vid. inf. cap. 104. et L. XVIII. 3., nec dissensit Alexander Polyhistor apud Stephan., quod is frustra mendum fuisse exemplaris suspicatur in Γεδρωσίων. Ceteri fere Γεδρωσίων et Γεδρωσίους vocant, uti Strabo, qui Drangis finitimos perhibet, L. XV. p. 1054. et Aelian. de Animal. L. XVII. 6. Iunge H. Vales. ad Ammian. L. XXIII. 6. p. 400. WESS.

223. 14. Ἐργύιον καὶ Στασάνορα] Huius loco Erigyio Caranum et alios adiungunt Curt. VII. 3. 2. et Arrianus III. 28. WESS.

223. 20. Πόδες ταῖς ἑκατὸν δέκα] Deest eius nomen, qui stadio hac Olympiade victor fuerat renuntiatus, quod ex Eusebii Chronico ita restitue, καὶ ἦν στάδιον ἐν τῇ Κλίτῳ ὁ Μακεδών. WESS.

223. 22. Παροπamisάδας] Ut montem Παροπamisον veterum plures scripserunt, ita accolae Παροπamisάδας, Ptolemaeus, Ammianus Marcellinus, Marcianus Heracleotes atque alii. Hinc illa in membranis discordia et mox cap. 83. Vide Theoph. Siegefr. Bayerum Hist. Regn. Bactr. p. 10., montis etiam nomen ex Indorum sermone explicantem. WESS.

223. 24. Χιονοβολεῖται δὲ πᾶσα etc.] Non dissimilia Strabo L. XV. p. 1055. et Plut. de Alex. Fort. p. 340. E., et Curtius inprimis L. VII. 3. Quin haec in tempora Indi quendam Paropamisi verticem suo sermone, Bayero dict. loco teste, montem hominum perniciem adpellant, quia nivibus oppletus, saepenumero iter facientes praecipiti earum mole opprimit. Male ergo Philostratus de Vit. Apoll. L. II. 18. nivem omnem a Paropamiso, sive, ut vocare maluit, Caucaso, longissime amolitur: nec melius instituit doctissimus Io. Clericus, in Curtio ob has nives taxando asperior, cuius criminationes si diligentissime retusas desideres, consule fac. Perizonium ad Aelian. Var. Hist. L. XII. 37. et in Curt. Vind. p. 120. seqq. WESS.

223. 28. Ἐκ πλίνθων — ἐξ οὐσας καμάραν] Mecum ita si interparaueris, nulla innovatione opus erit. Curtius, Nostrum aemulatus, tuguria, inquit, latere primo struunt, et quia fertilis est terra materiae, in nudo etiam montis dorso usque ad summum aedificiorum fastigium eodem laterculo utuntur. Ceterum structura latior ab imo, paullatim incremento operis in artius cogitur, ad ultimum in carinae maxime modum coit: ibi foramine relicto superna lumen accipiunt ad medium. Quae cultissima tuguriorum descriptio nihil admodum discrepat ab aedificiis, in quae Samogethae Tartarique cum maxime sese abdunt, cum cura

delineatis a Matth. Michovio Sarmat. L. II. 2. et Corn. de Bruin Itin. Part. II. p. 90. WESS.

224. 53. Ἐλάμβανον οἱ Μακεδόνες] Coniiciebant atque arbitrabantur, quemadmodum οὕτως ἔλαβον pro ἐνόησαν, explicantibus Criticis, in Thucydide L. III. 20. et supra L. XIII. 14. Quod succedit ἐπιστάμενοι, vereor ut viri docti versionem admittant. Semperne ergo foco adstabant? Cras fortasse mihi persuaderi patiar: nunc quidem certe ἐπιστάμενοι maluer, ut Macedones, ex fumo, ut arbitrati fuerant, ubi Paropamisadae degant, cognoscentes spectet. Ceterum haec Curtiana contendere operae fuerit pretium L. VII. 3. 12. 15. *obscura coeli verius umbra, quam lux, nocti similis premit terram, vix ut quae prope sunt, conspici possint. Tum, sed tanta caligo erat, ut aedificia nulla alia res quam fumus ostenderet.* Quae ex male intellectis his Diodoreis quin sint progenita, vix quidquam addubito. Nihil hic de Cimmericis tenebris. Id duntaxat significatur, ex continuo per nivem itinere oculorum aciem hebere coepisse, nec prospici adeo longius remota potuisse accurate. At Curtius verba σαφές, δ' οὐδὲν ἐκ διαστήματος ἦν ἰδεῖν etc. in eam accepit sententiam, quasi tenebras obscuramque coeli umbram describerent, errore manifesto. WESS.

224. 62. Ἦν ἀνόμασεν Ἀλεξάνδρειαν] Ea est, quam XVII huius nominis ἐν Σογδιανῇ παρὰ Παροπamisάδας Stephanus, etsi non sine errore, indicato a L. Holstenio, collocat. Vid. Arrian. L. III. 28. et IV. 22. WESS.

224. 63. Κατὰ δὲ μέσον τὸν Καύκασόν ἐστι πέτρα] Caucasus hic merum κόμμασμα assentatorum est Macedonum, spreum iure optima a Strabone L. XI. p. 771. et L. XV. p. 1009. ceterisque, a Stanleio ad Argum. Prometheus Aeschylei conductis. Fieri quidem potuit, ut voce Indorum Khoo vel Khan, montem indicante, quae Bayeri de Reg. Bactrian. p. 8. suspicio, in errorem induerentur, auxit tamen eum militum scriptorumque vanitas, ne qua parte Alexander Herculi, gentis suae principi, concederet. De antro, in quo Prometheus peracta fabula, praeter Strabon. dict. loc. Lucianus Prometh. e. 4. cum T. Hemsterhusii nota. WESS.

224. 68. Καὶ ἄλλας πόλεις ἐκτίσεν etc.] Non de nihilo videtur Reg. 1. καὶ ἄλλην πόλιν — ἀπέχουσαν. Quis enim crediderit in tam brevi locorum intercapedine regem plures extruxisse urbes? Nec obest εἰς αὐτὰς, quod continuo consequitur, quippe et hanc et Alexandriam complectens. Curtius certe ad Alexandriam retulit L. VII. 3. 23. *condendae in radicibus montis urbi sedes electa. VII millibus servorum, et Macedonum praeterea militibus, quorum opera uti desisset, permissum in novam urbem considerare.* Sic ea lege, ut ex parte quadam vidit Freinsheimius, cui quidem Schefferus obloqui recusasset, si haec Diodori, unde sua Curtius, in numerato habuisset. Servos adpellat Curtius,

qui hic βάρβαροι, milites quorum opera uti desisset, τοὺς ἐκτὸς τῶν συντακτικῶν θοῶντας, Nihil clarius. WESS.

224. 79. Ἄνδρα στρατηγικὸν] Saepenumero Diodorus στρατηγίαν viris, usu militiae probatis, adtribuit: unde στρατηγία καὶ etc. ex membranis restitui posset, si quae necessitas illi fuisset inposita, ut eodem semper modo loqueretur. WESS.

225. 95. Ὀνομα Βαγδάρα] Cobares, natione Medus in Curt. L. VII. 4. 8., quem vide. WESS.

225. 6. Οἱ δὲ πᾶσαν ὕβριν καὶ ἀκλίαν etc.] Dissentiunt in supplicii, quod Besso irrogatum, genere Arrian. L. IV. 7. et Curtius L. VII. 5. 40. WESS.

225. 8. Διεσπενδόνησαν * * *] Hic vasta esse lacuna, quae incipit statim a διεσπενδόνησαν. Massacorum autem hic reginam intelligi ut existimem, Index Graecus caput posterior, huic libro praemisus, facit. Bessi equidem uxorem, ut Cospus Bononiensis ἐπεξηγεῖται, hoc titulo dignam ab auctore minime iudicatam esse, facile confirmaverim. Sedecim autem Indicis capita ostendunt, enormem hic multarum narrationum iacturam esse factam. Nam quae de transitu Alexandri per regionem siticulosam, Scythias, ac Sogdianorum itemque Bactrianorum defectione, de venatione in Basiotis, de impietate in Bacchum, de Cliti et Callisthenis interitu, de bello cum Nantacis, de nuptiis cum Rhoxane, de Nysia et expugnatione urbis Massacorum κεφαλαιωδῶς ibi annotantur, in exemplari nostro, praeter fragmentum de mercenariis Massacenis, omnia desiderantur. Ex Arrhiani tamen L. IV. et Curtii VII. et VIII. defectus hic suppleri poterit. RHOD. Hiatus, qui in hac pagina conspicitur, continebat unius anni gesta Hegemone Archonte, quae recenset Arrianus in Alexandri gestis L. IV. PALM. Haec, et quae mox conspicitur, lacuna ingens est, sed illa tamen paucorum verborum, ut ex rerum serie conficitur. Inquisivi per amicos diligenter in Italia, Gallia et Germania ecqua ex membranis expleri posset, at frustra. Quare carendum illis perpetuo fuerit, nisi aliunde integriores Codd., quam qui in meam venerunt notitiam, felici quodam casu eruantur. WESS.

225. 10. Ἡ μὲν βασίλισσα etc.] Cospus reginam hanc Bessi fecit uxorem, non animadverso, qui locum hunc a superioribus distraxit, hiatus. Intelligitur regina Cleopis, de qua Curtius L. VIII. 10. 34. et Iustinus L. XII. 7. Mox desiderantur Cleopidis et Alexandri amores, natusque inde filius, quem Alexandrum appellavit: tum quoque conditiones, quibus aere conducti a regina milites abeundi facultatem inpetraverant. WESS.

225. 15. Καὶ σταδίων ὄδοῦ κόντα] Sic fide schedarum veterum restitui. Octingenta stadia nimia erant. Ex urbe enim egressi vicino in colle castra sunt metati, docente Arriano, sed perfidiam Alexandri dissimulante, L. IV. 27. p. 190. Melius Plut. Alex. p. 698. C. et Polyaen. Strat. L. IV. 3. 20. WESS.

226. 41. Τοῖς πνεύμοισιν] Forte πνεύμοισιν, vel σώμασιν, quod praetulerim. RHOD. Τοῖς πνεύμοισιν ἐνήρειδον] Accipio libens, quod Venetus liber obtulit, alioqui σώμασιν, quod sede sua a πνεύμασιν saepe eversum ostendit Coteler T. II. Mon. Graec. p. 609., ex Rhodem. coniectura praestitisset. Poeta Aen. IX. 701. et fixo ferrum in pulmone tepescit. et X. 387. atque ense tumido in pulmone recondit. Quem quidem locum et haec Diodori cum exscripsisset N. Blancardus ad Arriani sui L. IV. p. 303. seruo tamen, inquit, cum libris τοῖς πνεύμοισιν, et interpretor locum, eorum praecordia et vitalia ferri acie transfigebant. Idem Maro,

— — — abditaque intus

Spiramenta animae lethali vulnere rumpit.

Vides absque mutatione parilem sensum exire. Video equidem et miror. Quis enim Graecorum τὰς ἀκμάς τοῦ σιδήρου τοῖς πνεύμασιν ἐνερείδεν dixit? Fontem, unde areolas suas rigavit, si qua vestiges, reperies in Stephani Thes. T. III. p. 406. WESS.

226. 57. Τοὺς ἱππεῖς συνεπέστησε] Interpretis equitibus concessit non laudo. Vult Diodorus, praeter alios abducendae huic multitudini inpositos fuisse equites. Haec enim voci potestas. WESS.

226. 61. Τὴν ἄσπρον καλουμένην] Sicet huius lib. cap. 96.; si tamen ἄσπρον malueris, utere Luciano D. Mort. XIV. 6. et quae ibi viri docti. WESS.

226. 63. Τὸν παλαιὸν Ἡρακλέα] Mallem τὸ παλαιὸν adverbialiter, pro antiquitus. STEP. Non equidem intercedo. Vide adscripta L. I. 92. p. 103. Praeclare vero Strabo L. XV. p. 1008. Ἄσπρον δὲ τινὲς πέτραν, ἧς τὰς ὄψεις ὁ Ἰνδὸς ὑποδέει πλησίον τῶν περῶν, Ἀλεξάνδρον κατὰ μίαν προσβολὴν ἐλόντος, σεμνύνοντες (assentatores Macedones) ἔφασαν τὸν Ἡρακλέα τρεῖς μὲν προσβαλεῖν τῇ πέτρᾳ ταύτῃ, τρεῖς δ' ἀποκρονοθῆναι. Adiunge Curt. VIII. 11. et Philostrat. Vit. Apollon. L. II. 10., qui xv stadiorum altitudinem rupi tribuit et fabulas solito sibi more auget. WESS.

227. 93. Συνεχῶς ἐπὶ ἡμέρας ἑπτὰ etc.] Eadem Curtius in petrae huius oppugnatione describenda copiosus, L. VIII. | I. 9., a quo Nostroque in plerisque abit Arrian. IV. 29. et seqq. WESS.

227. 9. Τοῖς κενοῖς τοῦ πολέμου] Posui κενοῖς τοῦ πολέμου, non καινοῖς, ut habet vulgata editio. Cicero ad Att. lib. V. 20. Interim (scis enim quaedam πανικὰ dici, item τὰ κενὰ τοῦ πολέμου) rumore adventus nostri et Cassio, qui Antiochia tenebatur, animus accessit, et Parthis timor iniectus est. Ipse item Diodorus infra (XX. 30.) ὥστ' ἀληθές εἶναι τὸ λεγόμενον, ὅτι πολλὰ τὰ κενὰ τοῦ πολέμου. Itidem Polybius οὕτως ἀληθές ἐστὶ τὸ περιφερόμενον, ὅτι πολλὰ κενὰ τοῦ πολέμου. Rursum Diodorus infra (XX. 68.) αἱ μὲν οὖν δυνάμεις ἀμφοτέραι τὸν εἰρημὸν τρόπον ἠτύχησαν, ἐξαπατηθεῖσαι, κατὰ τὴν παροιμίαν, τοῖς κενοῖς τοῦ πολέμου. STEP. Stephani sententiam vetusti libri adfirmant. Differentia librariis accepta referenda est, qui et in Thu-

cydide L. III. 30. τὸ καινὸν τοῦ πολέμου, scholiaste tum hoc, tum τὸ καινὸν, quod prorsus opportunum, explicante, ut pulcre monet vir doctus Miscellan. Observ. Vol. III. p. 302., et in Suida πολλὰ καινὰ τοῦ πολέμου, fragmentoque Polybii, de quo H. Stephanus, dederunt. Rectum est in Nostri Ecloga 2. Lib. XXI, et Diogeniano Proverb. VII. 80. WESS.

227. 13. Ἀφροίης τις Ἰνδός] *Erycem* adpellat Curtius VIII. 12. 2., in sequentibus Nostri verba Latine exprimens. WESS.

227. 27. Μῶφης] Permutatis duabus prioribus literis *Omphis* est Curtio, eadem de adscito Taxilae nomine regioque insigni, Alexandri permissu, proferenti dict. loc. sect. 14.; adde Strabon. L. XV. p. 1022. WESS.

227. 38. Ἀπαρασκευῶς] *Lego ἀπαρασκευῶς, non ἀπαρασκευῶς.* STEPH.

228. 52. Αἴλον Ποστούμιον] Pro hoc Livius edit Πόπλιον Πλατίον, Fastique adstipulantur. RHOD. Videtur aliis ex Fastis *A. Postumius* transsumptus. Conf. Livium L. VIII. 22. et Pigh. Ann. ad ann. CDXXV. p. 337. WESS.

228. 54. Προσαλαβῶν τὴν δύναμιν] Legi etiam potest προαναλαβῶν, sed mutata significatione. RHOD. Nihil mutatione opus esse, antea dixi. Auctor huius lib. cap. 110. ἐνταῦθα δὲ μέγας ἡμέρας ἐπὶ καὶ προαναλαβῶν τὴν δύναμιν. Saepereque alias. WESS.

228. 56. Πεζοὺς μὲν πλείους τῶν πεντακισμυρίων etc.] In Pori exercitu describendo finiendoque peditum, curruum et elephantorum numero discordia est. Vid. Curt. VIII. 13. 7. et Arrian. L. V. 15. WESS.

228. 60. Ὃς ἀνομάζετο Ἐμβισαρος] Mox cap. 90. eius in nomine mire variatur, sicuti et Strabonis, Curtii, Aeliani, aliorumque in libris. Conf. Rader. et Freinshem. in Curt. VIII. 13. 1. Ἐμβισαρος Arriani L. V. 8. quamquam neque is sibi constat, sola pronuntiatione ab *Embisaro* discrepat. WESS.

228. 72. Ἡ μὲν οὖν ὅλη σύνταξις αὐτῶν etc.] Polyaeus, ὅστ' ἦν τὸ σῆμα τεῖχει μεγάλῳ παραπλήσιον οἱ μὲν ἐλέφαντες ζοικότες πύργοις οἱ δὲ πεζοὶ μεσοπυργίοις L. IV. 3. 22. Quae simili ex fonte, unde auctor aquatum iit, esse hausta adparet. Recte ergo *beluas offerentes moenium speciem* apud Curt. IX. 2. 15. his Diodoreis tuetur Cellarius. WESS.

228. 79. Γενομένης δὲ μάχης, τὸ μὲν πρῶτον etc.] Comma post μάχης reducendum esse locandumque post ἱππεῦσιν, bene monuit Rhodomannus, cui hac in re nolle obsequi inconsultum est. WESS.

228. 84. Οἱ δὲ ταῖς προνομαιῖς περιλαμβανόμενοι] Hoc retineo, tametsi προνομαιῖς minime pravum. Philo Iud. de Mund. non Corrump. p. 991. A. καὶ τῇ προνομαιῖ τὴν πλευρὰν τύπτοντες. Philostratus de Apollon. Vit. II. 12. καὶ αὐτὸ τὸ θηρίον χεῖ-

ρα τὴν προνομαιῖαν ἠγείται. Unde Latinis elephantī proboscis *manus* saepe numero. Curtius L. VIII. 14. 27. *praecipue* *terribilis illa facies erat, quum MANU arma virosque corripere, et super se regentibus traderent.* De iisdem Lucian. Zeuxid. c. 10. καὶ συναναρῶντι οὖντες ἐς ἄνθρωπος ταῖς προνομαιῖαις, quem vide quoque in Masc. Encom. c. 3. WESS.

229. 4. Τὸ γὰρ μήκος ἦν πηχῶν πέντε] Abunde illustravit Freinshem. in Curt. L. VIII. 14. 13. WESS.

229. 18. Καὶ περικλασθεῖς περὶ τὸ θηρίον] Quis controversiam his movisset, nisi veteres membranae ansam praebent? *Θωράκιον*, quod ostentant, non plane incongruum est. Machina erat, belluae tergo inposita, unde in hostes abs bellatoribus spicula torquebantur. Ne temere dixisse videar, en Aeliani verba ex L. XIII. de Animal. cap. 9. ὁ δὲ στρατιώτης ἐλέφας ἐπὶ τοῦ καλουμένου ΘΩΡΑΚΙΟΥ, ἧ καὶ νῆ *Ala* τοῦ νότου γυμνοῦ καὶ ἐλευθέρου (φέρεϊ) πολεμιστὰς μὲν τρεῖς etc. et Auctoris Hist. Maccab., qui *θώρακα* vocat, ἐν τῶν θηρίων τεθωρακισμένον *θώρακα βασιλικῶ* L. I. cap. 6. 43. Itaque id si reliquit auctor, indicabitur, Porum infracto et vulneribus lacero corpore ex ea machina in terram versum corruisse. Nihil tamen decerno, quod et vulgatum tueri se possit. Alia de Poro Curt. L. VIII. 14. 35. et Arrian. Ἐναβ. L. V. 18.; e quo et hoc discimus, superiore anno praelium hoc fuisse administratum, sed eius fine. Quae quidem caussa, cur Chremetis Archontis magistratui Diodorus suo, more id contribuat. WESS.

229. 43. Τὴν μὲν πέραν τοῦ ποταμοῦ] De urbibus hisce distinctius cap. 95. WESS.

230. 54. Ὅντας ἐκκαίδεκαπήχεις] Ex Clitarcho sumpta sunt, quem testem XVI cubitorum serpentibus excitat Aelian. Hist. Anim. XVII. 2. Mox γένη πολλὰ καὶ τοῖς μεγέθει διαλλάττοντα exscriptor Reg. pr. voluisse videtur, sicuti *πιδήκων γένη ποικίλα τὴν χροῖαν, μεγέθει δὲ μέγιστα* Clitarchus apud Aelian. in simiarum hac venatione. WESS.

230. 59. Τῶν δὲ κνηγῶν οἱ μὲν μέλιτι τοὺς ὀφθαλμοὺς etc.] Demiror, cur melle oculos laverint, cum aqua ei rei et aptior multo et paratior esset? Strabo aquam praetulit L. XV. p. 1023. eadem in historia ἐν ὕψει θέντες τρυβλίον ὕδωρ ἔχον τοὺς ἑαυτῶν ὀφθαλμοὺς ἀλείφουσιν ἕξ αὐτοῦ. Unde ergo id mel? Paucis expediam. Error videtur aut ipsius scriptoris, aut amanuensium. Clitarchus, unde haec excerpta, *μλιτω ἀλείφουσιν, rubrica pingunt*, scripserat, quod, in veteri exemplari corruptius exaratum, *mel* tandem progeniuit. Accipe ipsa Clitarchi, sicuti ab Aeliano de Anim. L. XVII. 25. adumbrata sunt, verba: *πρὸς τοῦτοις εἰ θεῶσαιτό τινα (simia) ὑποδήματα τοῖς ποσὶ περιτιθέντα, μιμείται τὴν ὑπόδεσιν καὶ ὑπογράφοντα τῶ ὀφθαλμῶ ΜΛΑΤΩΙ, καὶ τοῦτο δρᾶσαι θέλει.* Vides ovum ovo non esse

similius. Iam ut rubricae minique in pingendis oculis et superciliis usum veteri aeo valuisse, multis ostendam, in re cognita necesse non arbitror. WESS.

230. 65. Ἐπίσπαστρα καθάπτουσι] Aelian. eodem loc. εἶτα καὶ τοῦτοις ἔρματα ἰσχυρὰ ὑποπλέκουσι, καὶ τοιαῦτ' ἐστὶ. Vertunt et laqueum subtilis validum addunt, mentem scriptoris assecuti, non verba. Lege mecum καὶ τοῦτοις ἔρματα ἰσχυρὰ ὑποπλέκουσι. Namque ἔρματα huic loco non conveniunt, aliud indicantia, ut vel eiusdem L. XIV. 24. cognoscitur. Quod vero continuo sequitur ὅταν βούλωνται τὰ ζῶα id neminem Graeci moris callentem morabitur. Conf. ad L. V. 8. WESS.

230. 71. Ἐμβύσαρον] Vid. supra cap. 87. WESS.

230. 76. Τὸ δὲ πύχος μόρις ὑπὸ τετάρων — περιλαμβ.] Ex Onesicrito μεγάλη δένδρων, ὥστε HENTE ἀνθρώποις δυσπερίληπτα εἶναι τὰ στελέχη Strabo L. XV. p. 1017. WESS.

230. 80. Οἱ μὲν γὰρ — ἔξρημοῦσθαι] Ultimum longissime exterminandum. RHOD. Οἱ μὲν γὰρ — ἐπέφανον, οἱ δὲ etc.] Recte vir eruditus, cuius opinio veteres libri auctoritatem conciliant, Sumpsit et has ex Clitarcho serpentes Diodorus: sic enim ille βραχυτέρους μὲν εἶναι — ποικίλους γὰρ μὴν τὴν χροῖαν ὄρασθαι, ὡσπεροῦν φαρμάκοις καταγραφέντας. τοὺς μὲν γὰρ ΧΑΛΚΟΕΙΛΕΙΣ ΤΑΙΝΙΑΣ ἔχειν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐς τὴν οὐρὰν καθερούσας apud Aelian. Hist. Anim. L. XVII. 2. Nam quas ille ταϊνίας, Noster pari sententia ῥάβδους vocat. De cristis serpentum draconumque viri praeclari S. Bochartus Hierozoic. P. II. Lib. III. 14. p. 432. et Ez. Spanhem. de Num. Praest. Dissert. IV. p. 221. WESS.

230. 83. Καὶ ὅσους ἰδρωτὸς αἱματοειδοῦς κατεῖχε] Aristobulus de iisdem τοὺς δὲ πληγέντας αἱμορροεῖν ἐκ παντὸς πόρου μετὰ ἐπιδονίας ἐπειτα ἀποθνήσκειν, εἰ μὴ βοηθήσει τις εὐδύς in Strabon. L. XV. p. 1033. A. Quae mihi in memoriam redigunt Tullum, ab haemorrhoidae admorsum, et per eiusmodi mortis imaginem pereuntem, in Lucani L. IX. 809.

— — Omnia membra

Emisere simul rutilum pro sanguine virus.

Sanguis erant lacrymae: quaecumque foramina novit

Humor, ab his largus manat cruor: ora redundant,

Et patulae nares: sudor rubet: omnia plenis

Membra fluunt venis: totum est pro vulnere corpus.

Adde Dioscorid. Theriac. cap. 12. Πορρὸ δεινῶς ὑπὸ τῶν δηγμάτων ἀπαλλάττοντες prave mutantur in schedis quibusdam. Conf. ad Lib. III. 21. WESS.

230. 91. Ἄνεμιός ὤν — Πύρον] Regem hunc ἀνεμὶὸν τῆν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ἀλόγος Strabo XV. p. 1024. A. Πύρον τὸν ἕτερον τὸν κακὸν Arrian. adpellat Ἀναβ. V. 21., ubi N. Blancardus in carpando Rhodomanno ob nepotem ex fratre multus est: indignum id esse Romanis auribus vertendumque fuisse aut

consobrinum aut patruelem. Bene quidem, si Interpreti constitutum fuisset, Ciceronis dictionem ubique aemulari. Tu de nepotibus ex fratre vide Casaubon. ad Spartian. Hadr. c. 2. WESS.

230. 93. Τῶν Γανδαριδῶν ἔθνος] In Plut. Alex. p. 699. E., prorsus ut Reg. sec. Γανδαριτῶν. Sed vide supra L. II. 37. WESS.

231. 97. Εἰς τὸ τῶν Ἀδρησιῶν] Hoc ex Reg. I. fideliori scriptura adsciscendum duxi: prope absunt Ἀδρησιῶν Arriani L. V. 22., et Orosii Adrestae sive Adraestae, ut vidit accuratissimus Franc. Fabricius. Statim καλουμένων ex Steph. correctione recipi poterit. WESS. Stephanus sic: καλούμερον] Rectius καλουμένων.

231. 1. Εἰς τὴν τῶν Καθαίων χώραν] Correxī Καθαίων vocabulūm ex Arrian. L. V. 22. Stephano, e scriptis Codd. adiuto ab Holsten., et Orosio III. 19., ubi Fabricius id fieri oportere dudum admonuerat. Viciosum gentis nomen erat in Polyaeo. Strat. IV. 3. 30. Strabone quoque L. XV. p. 1024., cui utrique medicinam fecerunt viri eruditione praestantes. Satis itaque excusabor eorum patrocinio. Restat de regionis situ controversia, cui originem dedisse N. Trigantium Exped. Sinic. L. IV. 3., Cathaiam non aliam ac Sinam videri pertendentem, adfirmat And. Mullerus: traxisse enim in partes Mart. Martinium, Athan. Kircherum, Iac. Golium, pluresque alios; secus tamen rem habere: nunquam Alexandrum victricia arma in id regnum intulisse: neque in Sinam bene congruere, quae veteres mediique aevi scriptores, M. Paulus Venetus, Haitonus, et hoc de genere alii prodiderunt: contra ea in Tartariam, cuius Cambalu metropolis, optime. Haec ille in Disquis. Histor. et Geograph. de Cathaia p. 80. et seqq. In quibus de Alexandro quae asseverat, haud dubie vera sunt: cetera non eiusdem valoris. Nam quae M. P. Venetus L. II. 25. de Region. Orient. et Haitonus de Tartar. c. 1., ea septentrionalem Sinam, a Tartaris iam tum domitam, clarissime describunt: cuius praecipuam urbem Cambalu, sive Chan-Balek, Sinis esse Pekin, dubitare prohibent observata doctissimi Ioseph. Simon. Assemani Dissert. de Syris Nestorian. p. 513. Neque officere huic sententiae poterit Alexandri transitus εἰς τὴν Καθαίων χώραν, modo observetur, latius olim id nomen patuisse, complexum Asiae eam partem, quae ultra Imaum montem latissime in septentrionem ipsamque Tartariam porrigitur, quod N. Trigantius non negat et Athan. Kircherus defendit Prodrom. Copt. c. 4. WESS. Καθαίων tuetur Heeren. Ideen I. 2. p. 401.

231. 2. Τοῦτο δ' ἐκνώθη τὸ δόγμα etc.] Conf. Strabon. L. XV. p. 1024. C. et quae infra leguntur L. XIX. 33. WESS.

231. 4. Ὁ δ' οὖν βασιλεὺς τὴν μεγίστην etc.] Hac de urbe et sequente uberius Curtius L. IX. 1. 14. et Polyaeo. Strat. IV. 3. 30. WESS.

231. 13. Διώπερ ἐκ νηπίου παρ' αὐτοῖς τὰ βρέφη etc.] Curtius sic Latine dedit: genitos liberos non parentum arbitrio

tollunt aluntque; sed eorum quibus spectandi infantium habitum cura mandata est. Si quos insignes aut aliqua membrorum parte inutiles notaverunt, necari iubent. quibus gemina Onesicritus apud Strabon. dict. loco, de nuptiis, non genere et nobilitate, sed electa corporum specie coniunctis, itidem consentiens. Qui quidem mos durasse illis diutissime videtur. Viri quando uxores ducere volunt, verba M. Paulli Veneti sunt de Cathaëis L. I. 62. de Region. Orient., quærun't magis pulchras quam nobiles ac divites. Unde sæpe fit, ut vir nobilis et magnus pauperem ducat uxorem, sed formosam, matri illius dotem assignans. WESS.

232. 34. Οὗς ἔφασαν ταῖς τίφρεσιν ἐπιμελεῖσθαι] Hybridam hanc Indicorum canum originem exposuerunt Aristoteles Hist. Anim. L. VIII. 29., Aelian. de Animal. L. IV. 19. et L. VIII. 1. Gratius Cyneget. v. 165., quosque ibi Ian. Vlitius testimonium dicere iussit. WESS.

232. 45. Ὁ μὲν Σωπείδης τρεῖς — ἐπηγγέλλατο] Apud Strabon. XV. p. 1025. B. et Aelian. Hist. An. VIII. 1. non τρεῖς sed τέτταρας. Mox ἡσυχῆ καὶ κατ' ὀλίγον fuisse olim videtur, copula a sequenti voce absorpta, quo mendi genere nihil tritium esse solet. Exempla si desideres, Io. B. Coteler. T. II. Mon. Graec. p. 589. inspicere. WESS.

232. 48. Ἀλλὰ τοὺς ὀδόντας ἐμπερικῶς] Libris suis viri spectatae eruditionis Ios. Scaliger et Is. Vossius ἐμπερικῶς alleverant: quorum etsi firmare posset coniecturam καὶ ἔβρουχον τοὺς ὀδόντας in S. Lucae A. A. cap. VII. 54. et Lacæna mulier ὀδόντι Ὄξιν ἐπιβρόχουσα Epigrammatis Antholog. L. III. p. 293. inque alio Antipatri, nuper edito, ἀφροῖεν ἐπιβρόχουσα γένειον, nihil ego mutaverim. Vetat vulgatissimum πρίον τοὺς ὀδόντας, præter alios a Libanio T. II. p. 18. C. usurpatum, nec intellectum tamen a Morello, et hoc Nostri, quamquam paullo diversius, Excerpt. Vales. p. 253. ὁ Ζήνων τοῦ τε δυνάστου περιχανῶν τὸ οὗς ἐπέρισε τοῖς ὀδοῦσι. Atque hæc ad scriptoris defensionem abunde satis videntur. Addamus Epigramma, quod innuimus, post Lucubration. Hesychian. p. 336. vulgatum, quodque extricare se posse vir doctus negavit:

Αὐτὰ τοι τρέσσαντι παρὰ χροῦς ὤπασεν ἄδαν,
Βαφαμένα κοίλων ἐντὸς Ἄρη λαγόνων,
Μήτηρ, ἣ σ' ἔτεκεν, Δαμάτριν' φᾶ δὲ σίδηρον
Παῖδός ἐοῦ φρόδαν μετόν ἔχουσα φόρου,
Ἀφροῖεν κωναβηδὸν ἐπιβρόχουσα γένειον,
Δεροκόμενα λοῦσαις, οἷα Λύκινα, κόραις.
Λεῖπε τὸν Εὐρόταν. Ἴθι τάρταρον, ἀνίκα δειλὸς
Ἥσθα οὐ τελείεις οὐτ' ἐμὸς, οὔτε Λύκων.

Ita legendum. Mater Spartana filium Demetrium, quod metu fugam turpiter fuisset ingressus, interfecerat: gladiumque, filii san-

guine madidum manu tenens, et dentibus infrendens perempto insultaverat, quippe nec se, nec Eurota, neque Sparta digno, sed Tartaro. Hæc mens cultissimi Epigrammatis. WESS.

232. 54. Εἰς τὴν Φηγέως δυναστείαν ἐμβάλων] In quibusdam Curtii libris Phegelis et dein quarto casu Phegela; quæ res Ian. Rutgersium impulit, ut Var. Lect. lib. VI. 14. in Curtio legeret Phegel, is erat gentis proximæ rex, atque hoc loco Φηγέως a recto Φηγέλ: quod merito displicuit Freinshemio, eo-que magis, quoniam scripti Curtiani Codd. manifesto Phegeu præferunt. Non dissimilia ad Arriani sui L. V. p. 365. N. Blancardus commentatus est, sed Freinshemii prorsus oblitus. WESS.

232. 59. Ἐπὶ τὸν Ὑπανν] Hoc elegi ob L. H. 37., tametsi non ignorem in fluvii eius nomine variatum olim fuisse. Conf. Cl. Salmasium in Solin. p. 556. WESS.

232. 63. Ὅτι δώδεκα μὲν ἡμερῶν ἔχει διόδον] Undecim dierum ultra flumen per varias solitudines iter esse apud Curtium, qui hæc Diodori verbo tenus expressit L. IX. 2. 2., forsitan non sine menda in dierum numero. De Gangis amplitudine vide etiam L. II. 37. WESS.

232. 68. Κατοικεῖν τὸ, τε τῶν Προισίων — ἔθνος] Gentis nomen ex Reg. pr. sed parum adiuto; instauravi: potueram Βροισίων aut Βουσιών, quod Ab. Ortelio in opinionem venit; sed Προισίων ἔθνος prætuli, tum quod Plut. Alex. p. 699. E. et Aelian. Hist. An. XIII. 8. XV. 7. XVI. 9. Προισίους eos vocent, paeneque consentiant Iustin. XII. 8. et Orosius L. III. 19., ubi consentaneum habeo Fr. Fabricium, tum vero ob reliquorum Codd. Ταπροισίων, a quibus hac via quam proxime deflectitur. In Strabone, Plinio, Stephano Πρόισιοι non magno discrimine: atque hos si malueris, optio enim est in ea scriptorum discordia, consule N. Blancardum ad Arrian. L. V. p. 365. et Harduinum in Plinii L. VI. 19. WESS.

232. 71. Ἐλέφαντας τετρακισχιλλούς] Curtius elephantos trium millium numerum explere L. IX. 2. 4., ubi rex Aggrammes nuncupatur. Vide supra L. II. 37. WESS.

232. 77. Ὁς ἂν κορυέως νιδὸν νομιζόμενον] Rex Porus in Curtii dict. cap., qui regnaret, inquit, non modo ignobilem esse, sed etiam ultimæ sortis: quippe patrem eius tonsorem, vix diurno quaestu propulsantem famem, propter habitum haud indecorum cordi fuisse reginae etc. Quæ quis non miretur a Poro eum in regem criminose congeri? a Poro, inquam, ad omnem fortunæ contumeliam proiecto, tonsorisque itidem filio? Accipe Helladii Besantinoi in Χρηστομαθείαις apud Photium Biblioth. p. 1579. verba, Πῶρος δ' ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν ΚΟΥΡΕΩΣ ἦν υἱός et hæc Libanii T. II. 632. A. ἀλλὰ Πῶρος οὐκ ἐκ ΚΟΥΡΕΩΣ μὲν ἦν, Ἰνδοῖς δ' ἐπέταξεν. Sic ea legi debent ex certissima H. Valesii emendatione ad Excerpt. Diodor. p. 346. Hæc enim si a

vero nihil dissentiant, utique excusare inpudentiam Porus haud poterit. Ego vero haud scio, an iniuria ita rex ille deprimatur, arguendique isti sint scriptores, qui Poro contribuerunt, quod Xandramae, Indo quoque et Indorum regi, proprium erat. Porum quidem certe, cui victo ob virtutem Alexander ignovit, regio genere fuisse prosemminatum, regesque habuisse cognatos, ex illis, quae in superioribus Diodorus, quaeque Plut. Arrianus et Curt. literis prodiderunt, constat abunde. WESS.

233. 84. Ἀλλὰ πρωτεύων etc.] Rectius πιστεύων. RHOD. Videtur Cospus πιστεύων suo in Codice reperisse, estque id huic loco multo aptius. WESS.

233. 97. Τὰς ὄπλᾶς ὑποτειρόφθαι συνέβαινε] Ignotus erat solearum ferrearum, quibus ungulae equorum contra aspera et seruposa loca muniuntur, usus. Scio Is. Vossium ad Catull. p. 48. ex Xenophonte eas eruere atque hinc χαλκόποδας Homerique equos illuminare conatum esse, sed irrita opera, ut nuper vir eruditissimus in Lexico Rustico, Rei Rust. scriptoribus adposito, egregie declaravit. Refer huic potius ἱππους χαλεπόντας ἐξ ΥΠΟΤΡΙΒΗΣ ex Appiani Mithridat. p. 371. WESS.

233. 7. Τὴν πολεμὴν χώραν] Induci non possum, ut hoc damnum. Παραποταμὴν tamen si qui maluerint, quod res ad Hypanim flumen sit gesta, fruantur arbitrio suo. Μοχ περὶ τὴν προνομὴν ἢ σχολεῖτο non spernerem, modo Codd. addicerent. Sic ipsemet auctor L. II. 40. WESS.

233. 12. Τοῖς δὲ παισὶν ἐπιφορὰς ταγματικὰς ἀπένευμε] Pol. lucis III. 94. ἐπιφορὰ, τὸ τῷ μισθῷ προστιθέμενον, ὡς Θουκυδίδης, haec illustrant, et Thucydidis, quem innuit, locus L. VI. 31. Ἀποφορὰν, ne qui in cogitationem veniat ea vox, aliud indicare, Henr. Valesius in not. Maussaci ad Harpocrat. docebit. WESS.

234. 21. Δώδεκα θεῶν βωμοὺς etc.] Conf. Arrian. extremo libro V., deque aris his, monumento et termino Alexandreae expeditionis, copiosissime disputantes viros praestantissimos Cl. Salmasium in Solin. p. 556. Freinshem. ad Curt. IX. 3. 19. et H. Canegiterum Dissert. de Brittenburgo c. 9. p. 105. WESS.

234. 34. Ἀποφαίνοντι ὁμάς — ὑπερφρεῖς] Visum hoc est praestabilius ob meliorum librorum concordiam. Adde, quae apud Plutarchum Alex. p. 700., de vanissimo hoc regis instituto leguntur. WESS.

234. 37. Ἐπὶ τὸν Ἀχαιοῖν ποταμὸν] Recte id quidem et vere. Sed quae statim succedunt, argumento esse videntur, naves eodem in fluvio esse exstructas, regemque secundo isto amne Oceanum versus defluxisse: quod falsum et ceterorum testimoniis contrarium est. Moliti enim naves in Hydaspem Macedones sunt, eodemque fluvio ad mare Alexander descendit. Itaque nec addi intelligi debet, καὶ τοῦτον διαβάς, ἐπὶ τὸν Ὑδάσπην, eoque transmisso, ad Hydaspem, quae Freinshemii coniectura ad Curt. IX.

3. 24., aut erravit auctor. Curtium certe in errorem induit, haec brevius exposita ita accipientem, quasi Aesini unice omnia congruerent. Vid. Freinshem. WESS.

234. 42. Πέζοι μὲν πλείους τῶν τρισμυρίων] Longe infra hunc numerum Curtius est L. IX. 3. 21., tametsi haec Diodori clare imitetur. WESS.

234. 47. Καὶ διακοσίων μὲν ἀφράκτων etc.] In diversa abit Arrianus Ἀναβ. L. VI. 2. at Curtius hinc sumpsit mille navigia, quibus Oceanum aditurus Alexander erat. WESS.

234. 49. Τὰς μὲν παρὰ τὸν ποταμὸν κτισθείσας etc.] Vere, modo Hydaspem intelligas fluvium cum Strabone L. XV. p. 1023., aliter tamen Curtius, a Nostro in fraudem impulsus. De urbinum nominibus quid multa? Nicaeae citra dubium est. In altero Bucephalae variatur, quod equum Bucephalum et Bucephalam promiscue dixerint. Vid. Davisium ad Maxim. Tyr. Dissert. XIV. p. 549. Hinc urbs Bucephalus, Bucephala, etiam Βουκεφαλία in Plut. de Alex. Fort. p. 328. F. pro Βουκεφαλεία, quo modo in Strabone ex Stephano vir summus refingit. Τὰ Βουκέφαλα Aelian. Hist. An. L. XVI. 3. His adde, quae Freinshemius conduxit ad extremum cap. 3. Curtiani libri noni. WESS.

234. 60. Τοὺς ὀνομαζομένους Σίβους] Iustum hoc gentis nomen videtur, nisi si Σίβας praetuleris. Ἴβους progenium praecedentis vocis sibilus, huic summa iniuria ablatas. Certe Sibos adpellat Orosius L. III. 19., Σίβας Strabo XV. p. 1008. et p. 1026. atque ex Dionysio Stephanus, vetus etiam epigramma, Herculis labores complexum, in Reinesii Inscript. Clas. IV. XII. p. 347. et Donii Clas. I. p. 34. ΕΠΙ ΤΟΝ ΙΝΔΟΝ ΗΛΘΕ ΠΟΤΑΜΟΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΝ ΗΡΑΚΛΕΙΑΝ ΤΑΝ ΕΝ ΣΙΒΑΙΣ ΟΙΚΙΖΕΙ. Ita hiatus recte explebitur. Heraclea indicatur, quam in Indiae finibus Stephanus sitam fuisse prodidit, et ante eum Plinius L. VI. 16. Porro vitium, quod gentis nomen maculaverat, detergere aggressi sunt feliciter Fr. Fabricius ad Orosium loco dict., Salmas. in Solin. p. 700., Freinshem. not. ad Curt. IX. 4. 2. ut mirum omnino accidat, Th. Reinesium, perspicacissimi virum ingenii, ΕΝ ΣΙΒΑΙΣ antiqui marmoris tolerare noluisse. WESS.

235. 73. Καταλαβὸν — Ἀγαλασσεῖς ἠθροικότας etc.] A Curtio vertuntur, χι peditum millia alia gens in ripa fluminum opposuerat, quam amne superato in fugam compulit, inclusosque moenibus oppugnat. puberes interfecti sunt: ceteri venierunt. Unde conficio, voces εἰς τὰ σπήλαια καὶ, quas fide membranarum induxi, ab eo lectas non esse: scripsisse praeterea, Agalassenses — opposuerant, quos amne — compulit. Quorum prius perspicue elicitur ex vocabulis ALIA GENS, posterioris vestigia durant illis in libris, e quibus quo amne profertur. Sed viderint eruditiores. WESS.

235. 83. *Αὐὰ δὲ τὴν ὄργην ἐμπαρήσας τὴν πόλιν*] Ipsi desperata salute ignem subiecere tectis, si fides Curtio IX. 4. 6. WESS.

235. 97. *Τῆς δὲ ναυαρχίδος καταδράκτην — περιπεσοῦσης*] Ipse rex in rapidissimos vortices incidit: quibus intorta navis, obliqua, et gubernaculi impatiens agebatur. Iam vestem detraxerat corpori, proiecturus semet in flumen; amicitque ut exciperent eum, haud procul nabant: sic Nostrum secutus Curtius, *καταδράκτην* eleganter circumscribens. Tu de vera vocis potestate consule Eustathium in Dionysii Perieges. v. 220. WESS.

235. 9. *Τοῖς θεοῖς ἔθυσεν*] Alibi in simili loco dixit *ἔθυσεν σωτήρια*: sequente item pagina, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος διασωθεὶς ἐκ τοῦ τραύματος, καὶ θύσας τοῖς θεοῖς σωτήρια. Pro *Συρακούσας* autem, quod statim sequitur, videndum quod urbis vel potius regionis nomen reponi possit. STEPH.

235. 10. *Ὁμοίως Ἀχιλλεὶ διαγωνισάμενος*] Describitur cultissimis versibus a Poëta II. Φ, 305. et seq. id certamen. WESS.

235. 12. *Ἐπὶ Συρακούσας*] Mendosissime pro *Ὁξυδράκας*. RHOD. Vitium, quod in Cospo libro fuisse non videtur, diu est, cum ad Orosium L. III. 19. emacularet Fr. Fabricius. Erant Oxydracae rei militaris usu praestantes, ut praeter Diodorum profiteatur Philostratus de Vit. Apollon. L. II. 33. WESS.

236. 25. *Τῶν τερατοσκοπῶν τις, Δημοφῶν ὄνομα*] Commeminit hominis Curt. IX. 4. 28. et *vatem* vocat. Fuit non ex augurum, ut Interpres, sed haruspicum natione: nam et rex *si quis*, inquit, *te* (Demophon) *arti tuae intentum et extra spectantem sic interpellat* apud eundem Curtium, et constat ex Appiano Civil. Bell. L. II. p. 852., cor extis defuisse sacrificanti in Oxydracis Alexandro, idque argumentum imminentis periculi fuisse creditum. Neque his obstat *διὰ τινων ὀλωνῶν προδηλοῦσθαι*, quod statim consequitur: latissime enim porrigitur vocabuli eius usus, docentibus Criticis ad Aristoph. Av. v. 720. et Sophoclis Oed. Tyr. v. 52. WESS.

236. 28. *Διόπερ ἤξιον*] Lege *ἤξιον*. RHOD.

236. 40. *Ἀσπίδας κλίμακα etc.*] Conf. Arrian *Ἀναβ.* VI. 9., qui in Mallis urbem fuisse positam admonet. Vulgo tamen Historici in Oxydracis eam locant, qua de re Freinshemius ad Curt. L. IX. 4. 26. et Hemsterhusius in Luciani D. Mort. XIV. 5. WESS.

236. 54. *Ἀνάξιον — τῆς ἰδίας ἐμπριάξιας*] *Ἐδόξιας* si qui velit ex Reg. primo, illi non admodum reluctabor: servari tamen et vulgatum potest. WESS.

236. 60. *Τούτω τῷ θυμῷ παραστάς*] Putes prima fronte *τούτω* referri oportere ad *τείχει*, ut rex animose ad murum corpore applicito Indos irruentes exceperit. Προσῆρσειε τῷ τείχει τὸ σῶμα, et *ἐρεισθεὶς πρὸς τῷ τείχει* de Alexandro in temerariae huius pugnae descriptione Plut. Alex. p. 700. D., Arrian. L. VI. 9.

Nota quoque sunt de confidente et animosa pugna *θυμῷ μάχεσθαι* et *θυμῷ χωρεῖν* ex Xenophont. Agesil. p. 62. ed. Oxon. et Pausan. L. X. 21. p. 848. Ego aliter sentio, et vocem hanc, seu *τοιούτω* potius, cum sequentibus artissime, sicuti factum ab Interprete, connecto, ut ea sit sententia, tanta animi fiducia ac praesentia regem fuisse usum. *Παράστασις* et *παραστάσις* *διανοίας* in Polyb. L. III. 84. et V. 9., *παραστάσις* *τῆς ψυχῆς* in Excerpt. Valesian. p. 250., et frequens obvium *ψυχῆς παραστήμα* firmant hanc sententiam, inque primis id, quod de Tyriis huius lib. cap. 43. ipsemet auctor *ταῖς ψυχαῖς οὕτω παρέστησαν πρὸς τὸν κίνδυνον*. Repudiandum itaque est glossema, quod Reg. I. grammaticus inculcavit. WESS.

237. 65. *Τέλος δὲ τοξενθεὶς*] Sic scripsi deleto articulo, qui principio harum vocum sedem occupaverat. Supr. c. 25. *τέλος δὲ πρὸς ἀπταῖς ταῖς πύλαις ἐπισὸν τινες*. et cap. 28. *τέλος δὲ Ἐρμύλλην — ἠνάγκασαν*. atque ita locis infinitis. De vulneribus, quibus Alexander adfectus fuit, videndus praeter Arrian, et Curtium est Plut. Alex. p. 700. et Fort. Alex. p. 344. D. cum Appiano Bell. Civil. L. II. p. 852. WESS.

237. 73. *Πεννέστης, εἰς τῶν ὑπασπιστῶν etc.*] Gloriam defensi servatque regis plerique omnes Peucestae vindicant: pauci erant, qui Ptolemaeum in praecipuam laudis eius partem vocabant, eum *Σωτήρα* propterea dictum professi, male tamen contraque ipsius Ptolemaei testimonium apud Arrian. L. VI. 11. p. 248. Plutarchus de Peucesta ceteris adsentitur in Alex. p. 700. D., at Orat. de Fort. eiusdem regis I. p. 327. B. et II. p. 344. D. Ptolemaeo salutem defensionemque Alexandri contribuit. WESS.

237. 82. *Οἱ κατὰ τὴν Βακτριανὴν etc. κατοικισθέντες*] Longe haec uberius apud Curtium L. IX. 7. et Nostri L. XVIII. 7. WESS.

237. 96. *Κόρυατος*] *Κόρυατος* Aeliano Hist. Var. L. X. 22., ubi paullo diversius singulare hoc certamen describitur. *Horratas Macedo*, sed mendose, ut viri docti monuerunt, in Curtio IX. 7. 17. Visus autem est reperisse sibi duumviros hos in eleganti gemma L. Begerus Thes. Brandenb. T. I. p. 103., gravis armaturae militem et nudum alterum, sed clypeo instructum galeaque munitum repraesentante: quae quidem in Dioxippum non bene cum congruerent omnia, maluit fraudis Diodorum et Curtium reos agere, quam dubiae falsaeque opinioni nuntium remittere. Ego vero factum id nollem: cui enim bono? Ceterum certamen hoc non multum ab illis discrepat, in quae levibus ex offensis saepe nostra tempestate descenditur: concurritur, horae momento alter ambove animam mutuis vulneribus effundunt, quam pro salute patriae, viri si essent, et in hostem pugnantes, honestius et gloriosius insumerent. Sed ea rabies multos adeo incessit, ut sui, patriae, sanctissimaeque religionis, cuius se studiosos adfirmant, plane sint prodi. WESS.

237. 99. Ἀθλητὴν ἄνδρα καὶ — ἑστεφανωμένον] Victor Olympiae fuerat renuntiatus et quadrigis propterea in patriam urbem inductus. Conf. Diogen. Laert. VI. 43. et Aelian. Hist. Var. XII. 58. WESS.

237. 10. Ἐχὼν πῖλον σύμμετρον] Sic libri omnes. Curtius vero, *Dioxippus oleo nitens et coronatus, laeva puniceum amiculum, dextra validum nodosumque stipitem praeferebat*, nulla pilei, qui quoque homini uncto et coronato minime conveniebat, mentione, ut neque apud Aelian. L. X. 22. Var. H. Stipitis vero seu clavae commemoratio necessaria erat, sicuti, quae sequuntur, ostendunt clarissime. Vellem itaque scriptum legeretur ἔχων ῥοπαλον σύμμετρον, quem ad modum refingendum esse animadvertit Celeb. T. Hemsterhusius ad Lucian. Necyomant. cap. 8. Certe ita ni legeris, quid fiet verbis τὴν πρόσωπον Ἡρωικεωτικὴν εἶχε, quid ceteris? Herculesne pileo conspicuus erat? Imo vero clava, qua sese omnes, qui Heroem istum aemulabantur, iactabant, uti Macedo Themison apud Athen. L. VII. p. 290. A. et ceteri, de quibus ad Lib. I. 24. Suspicio aut lacerum ῥοπαλον fuisse vocabulum, aut amanuensem eius loco Latinorum πῖλον substituisse, mentio quoque ansam praebuisse. WESS.

238. 24. Σάρισσαν προβεβλημένος ἐπεπορεύετο] Lucian. Dial. Mort. XXVII. 4. ὁ μὲν γὰρ ἐπήλυνεν εἰκοσάπηχόν τινα κοντὸν προβεβλημένος. Appian. Syr. p. 159. καὶ τὰς σαρίσσας ἐν τάξει πικνὰς προβάλλοντο. Item p. 175. ὁμοῦς δὲ τὰς σαρίσσας ἐκ τετραγώνου προβαλλόμενοι πικνὰς. atque eum in modum saepe. Vide supra L. V. 30. WESS.

238. 31. Ὑπέσχεε τὰ σκέλη] *Pedibus repente subductis arietavit in terram* bene Curtius. Luctatorum est ὑποσχεῖν τὰ σκέλη, ut adversarios in terram deiciant. Idem ὑφέλκειν τὸ πόδε Lucian. D. Deor. VII. 3., ὑποσπῆν καὶ ὑποσκελλῆζειν de non Cred. Calumn. c. 10., ὑποσκελίσαντες καὶ ὀάξαντες εἰς τὸν βόρβορον Demosthen. adv. Conon. p. 689., τὸ ἐλκύσαι τὸ σκέλος Io. Chrysostom. T. III. p. 164. E., cui venuste etiam ὑποσχεῖν τὴν εὐνοίαν ibid. p. 197. D. meretrix dicitur, quae subdole benevolentiam sponsi in se a sperata avertit, et ὑποσχεῖν τὸν ὄγκον arte quadam fastum alteri minuere T. IV. p. 753. E. Alioqui ὑποσχορόμενος ποῦς, cum lubrica et cedente in arena difficulter progreditur Lucian. de Gymnas. cap. 27. WESS.

238. 40. Ἀπὴν ταινιοῦμενος] Vide Is. Casaubonum in Neron. c. 25. Suetonii. Solebant hoc honore aut floribus ingestis athletas amici excipere. Thucydides L. IV. 121. de Brasida ἰδία δὲ ἐταίριον τε καὶ πρόσχηροντο ὡσπερ ἀθλητῆ. Appian. de Civil. Bel. II. p. 732. καὶ παρέπεμψαν αὐτὸν (Curionem) ἀνδροβόλοῦντες ὡσπερ ἀθλητὴν μεγάλου καὶ δυσχεροῦς ἀγῶνος quem quidem honoris cultum bene de se meritis negare non solebant. Firmus, Caesarena Cappadocum praesul, Epist. XVII. p. 298. ται-

νίαις ἑμᾶς ἀναδοῦμεν, ὡς ἐνεργέτας. atque hoc movebat militum eos, quorum ὁ μὲν ἑστεφανώσεν, ὁ δὲ ἐταίριώσεν abeuntem Teuleutiam in Xenophonis Rer. Graec. L. V. primore. WESS.

239. 63. Νοῦν δὲ μικρὸν] *Subtili ingenio praeditum* Interpres, quod minime laudo. Ansam tamen praebuit N. Blancardo ut ad Arrian. L. VI. p. 405. νοῦν μακρὸν potius legeret, quam cum vulgatis μικρὸν. Caussam addit: *nam μικρὰ Hesychio exponuntur μεγάλα, et Dioxippi obtrectatores difficulter coniungi posse rebantur ingenii magnitudinem et eximium roboris corpus.* Nimis profecto accessitam et subtilem! Sensum habere communem, egregium Dei donum est: contra permolestum omnibus accidit μικρὸν εἶναι τὸν νοῦν, quod de Papia Hieropolitano Eusebius Hist. Eccles. L. III. 39. Atque hoc illi spectabant, qui Dioxippi temerarium arguebant consilium. Verte ergo, *rem gravem et molestam videri, magno corporis robore et mediocri ingenio esse praeditum.* Ita μεγάλῳ ἀρτε μικρὸς opponitur. WESS.

239. 66. Παρόντι μὲν οὐ χρησάμενος etc.] Evenit Dioxippo, ut esset

Clarus postgenitis: quatenus, heu nefas,

Virtutem incolumem odimus,

Sublatam ex oculis quaerimus invidi.

ut cultissime Horatius L. III. Od. XXIV. 30. WESS.

239. 73. Εἰς τὴν χώραν τῶν — Σαβρασιῶν] Videtur esse Ἀβαστανῶν ἔθνος Arriani L. VI. 15.; Curtius vocat *Sabracas*, in ceteris Nostri vestigiis, ut fere solet, inhaerens L. IX. 8. 4. Nam τὴν Σαβοῦτα Σινδοναλίαν Strabonis in XV. p. 1026., quam vir magnus cum hac regione contendere posse censebat, aliorum referri oportere optime perspexit Freinshemius ad Curtii dict. cap. sect. 13. et postea Iac. Gronovius in Arrian. Αναβ. L. VI. 16. WESS.

239. 90. Ὀνομαζόμενος δὲ Σόδρας καὶ Μασσανοῦς] *Massanos* plerique praetereunt. *Sodrae* non alii videntur ac Σόδοι Arriani L. VI. 15., ubi et urbis ab Alexandro conditae mentio. In Dionysii Perieg. v. 1142. Σόδοι. WESS.

239. 96. Εἰς τὴν Πορτικάνου δυναστείαν ἐμβαλῶν] Coniungit horum regum ditiones Strabo, virorum doctissimorum cura instauratus, L. XV. p. 1026. τὴν τοῦ Μουσικανοῦ, καὶ τὴν Σάβου, τὰ Σινδόμανα, καὶ ἐτι τὴν Πορτικάνου ubi Ὀξυκανοῦ cum Gronovio ut refingas, nulla causa est. Namque etsi Porticanum Arrianus Oxycanum vocet; Strabonis scriptura adfirmatur a Diodoro et plerisque scriptis Curtii Codd. L. IX. 8. 12. WESS.

239. 4. Τὴν τε Σάβου βασιλείαν] Sic et Arrianus regem appellat. *Sabum* aut *Sabbam* alii, de quibus Raderus et Freinshem. ad Curtii dict. locum. WESS.

240. 14. Ἦν ὀνομάζουσιν Ἀρματήλια] Nihil muto, quamvis *Armatu* schedae veteres haud paucae praeferant. Mox πόλις Ἀρματηλίων servant omnes. Scripsi vero ἐὰν ἐπιζήσωσιν ex Reg.

pr., oratione ipsa expostulante. Rex enim Alexander apud Curtium iubet quingentos Agrianos moenia subire, et sensim recedentes elicere extra muros hostem, sequitur profecto, si fugere eos crederet. WESS.

240. 22. Μετ' ὀλίγων] Μετ' ὀλίγων. RHOD. Μετ' ὀλίγων] Correxī labem, negligentia librariorum saepe his libris illatam. Vid. L. XIII. 75. XIV. 98. WESS.

240. 33. Ἰδρῶτας ἐκπίπτειν ἀνέβαινε] Sic praestare Rhodomannus pulchre vidit. Putes etiam ἰχώρα ἐκπίπτειν fuisse olim, quomodo in non dissimilis veneni compositione Iulius Africanus Cestor. p. 290. ταῦτα σύγκοιτε, ὡς ἰχώρα γενέσθαι τὰ πάντα. Certe ita ni dederit, per ἰδρῶτας sanguinem sive serosum illum humorem intellexit, qui ex serpentium putrefactarum corpore excernitur. WESS.

240. 49. Ἴδιον γὰρ τι] Ἴδιον δέ τι. RHOD.

240. 53. Οἰκείας τῆς φιλανθρώπου βοηθείας ἔτυχε] Non dubito quin hic desideretur substantivum quod cum φιλανθρώπου iungatur. Id autem fuerit fortasse ψυχῆς, vel aliud huiusmodi. STEPH. Sic forte corrigendum, οἰκείας τῆ φιλανθρώπου διαθήσει vel γνώμη βοηθείας. Dativus enim magis convenire videtur propter τὴν ἐμφωνίαν, quam genitivus. RHOD. Haud quidem male viri docti. Lenior tamen medicina erit si aut τοῦ φιλανθρώπου aut τῶν φιλανθρώπων correxeris. Namque ita solet auctor τὰ φιλανθρώπου et τὸ φιλάνθρωπον adpellare omne humanitatis studium atque officium: πάντων τῶν φιλανθρώπων τυγχάνειν L. XIII. 3. πολλὰ πράττειν φιλάνθρωπον L. XVIII. 67. Quin de ipso hoc Ptolemaeo, διεβεβήτο ἢ τούτου χρησιότης — καὶ φιλάνθρωπον L. XIX. 54. WESS.

240. 54. Καθ' ἣν ἔδοξεν ὄρν' δράκοντα βοτάνην etc.] Rem sic narrat Cicero II. Divinat. cap. 66. qui (Alexander) cum Ptolemaeus, familiaris eius, in praelio telo venenato ictus esset, eoque vulnere summo cum dolore moreretur; Alexander adsidens, somno est consopitus. Tum secundum quietem visus ei dicitur draco is, quem mater Olympias alebat, radiculam ore ferre, et simul dicere, quo illa loco nasceretur, (neque is longe aberat ab eo loco) eius autem esse vim tantam, ut Ptolemaeum facile sanaret etc. Neque aliter Strabo L. XV. p. 1052., addens prudentissime, εἰκὸς δέ τινα μὴνύσαι τῶν εἰδόντων τὸ δὲ μυνθῶδες προσετέθη κολακείας χάριν. Cui facile adsentior, non item illis, qui herbam istam Aristolochiam fuisse censent ex Cicerone L. I. Divin. c. 10., sed male intellecto. Tu confer P. Victorium L. VI. Lect. Var. c. 3., et quae nuper ad Ciceronem commentatus est Davisius. WESS.

241. 68. Καὶ μεγάλα μὲν καὶ πολλὰ ἐπιώματα etc.] Multo haec distinctius Arrian. Αναβ. VI. 19. Viso Oceano Alexander vestigia tandem relegere coepit, sed paene invitus: namque

Unus Pellaeo iuveni non sufficit orbis,
Aestuat infelix angusto limite mundi
Ut Gyarus clausus scopulis parvaque Seripho.

sicuti de eo canit Iuvenalis Sat. X. 178. WESS.

241. 73. Εἰς τὰ Ἰάλα] Utra certior sit scriptura Ταῦλα an Ἰάλα non audeo decernere. Nomen urbis plerique omnes silentio praetereunt. WESS.

241. 76. Τῶν κατὰ πόλεμον ἡγούμενοι. πραιτομένων δὲ etc.] Sunt haec exscriptorum culpa confusa. Dederat auctor τῶν κατὰ πόλεμον πραιτομένων ἡγούμενοι τῶν δὲ γερόντων, ut bene Rhodom. in Add. Valebat in his Indis, quod Spartaee legibus receptum erat, ut binos haberent reges, quorum ea in urbe alter ex Eurysthenidarum semper erat familia, e Proclidis alter. Regibus adpositi erant senatores, γέροντες, summi reipublicae moderatores et quidam quasi domini. Unde ἐπιστατοῦντες ἄπισι τοῖς πράγμασι Isocrati Paneg. p. 389., quique eum in senatum allectus τῶν πολλῶν δεσπότης Demostheni Or. in Leptin. p. 300. Plura alia hoc de senatorum consensu N. Cragius de Laced. Republ. L. IV. 3., cuius observatis adiungi elegans potest locus ex Archyta apud Io. Stobaeum Tit. XLI. p. 269. WESS.

241. 79. Τὸν δὲ λοιπὸν στόλον παραδοῦς Νεάρχῳ etc.] Conferri debet Curtius IX. 10. 3. et Arrian. Αναβ. L. VI. 21. WESS.

241. 87. Τοῦς μὲν γὰρ Ἀραβίτας] Una duntaxat transposita litera genti suum nomen reddidi, nihil Is. Vessio ad libri sui marginem dissentiente. Ab Indiae fluvio Arbi accolae Ἀραβίτες ἢ Ἀραβίται, Stephano teste in Ἀραβίς, dicebantur: subinde etiam Arabii, Arabitae, Ἀράβιες Plinio, Curtio et Arriano, quemadmodum operose ostendit Cl. Salmasius in Sofin. p. 829., cui omnia debet ad Arrian. suum L. VI. p. 418. N. Blancardus. WESS.

241. 90. Ἐπὶ τὰ Νεωπειδὸς ὄρμα] Lege Νεωπειδός. RHOD. Ἐπὶ τὰ Ὀρειδός ὄρμα] Sic correxi, cuius instituti causam aequis arbitris me probaturum confido. Primo citra controversiam mendii macula adpersum est vulgatum. Deinde gentem plerique omnes scriptorum Ὀρείτας sive Ὀρείτας nuncupant, nisi si qua simili vitio sint pravi. Hoc amplius, Oridis et dein Oriterum nomen, quod Cospus ex suis schedis expressit, a correctione mea parum aut nihil deflectit. Quin ipsemet auctor extremo cap. 105. eos Oritas clarissime adpellat, ut dubium esse nequeat, quin simili modo regionis nomen et hic scripserit. Habes rationum momenta, quibus Νεωπειδός et infra Νεωπειτῶν titulum immutaverim. Accipe nunc vitii originem, quam Freinshem. ad Curtii L. IX. 10. 6. hanc reperit. Scriptum fuisse ΗΩΠΙΤΑΣ, ut Η esset ἐπισημιον et adspiratio duntaxat, non litera: librarios usum eiusmodi adspirationis non capientes, eam in proximae figurae literam Ν commutasse, sic ex ΗΩΠΙΤΑΙΣ progenitos esse ΝΩΠΙΤΑΣ, et tandem ΝΕΩΠΙΤΑΣ. Acute ille quidem, sicuti et Berkelius,

gemina his et germana commentatus ad Stephan. in *Ἀλεξάνδρεια*, si tamen vere. Sed id mitto quaerere, quandoquidem de morbo et medicina constat. Mox cultius visum *κατήντησεν εἰς τρία δὲ — διελόμενος, τοῦ μὲν πρώτου* ex Reg. pr. WESS.

241. 94. *Λεηλατεῖν προσέταξε Πτολεμαῖον*] Probum foret Πτολεμαῖω schedarum veterum, si et *Λεοννάτω* praeferrent: quod cum non innovet, neque ego muto. WESS.

242. 5. *Λιμένα μὲν εὐρῶν ἄκλυστον*] Vide not. in L. III. 44., ubi his similia Dionis Chrysostomi ab inpetu H. Valesii liberavimus. Plutarchus accedat patronus T. II. p. 778. C. *καὶ τοὶ Ἐπίκουρος πάραθόν ἐν τῷ βαθυτάτῳ τῆς ἡσυχίας, ὡσπερ ἐν ἈΚΑΥΣΤΩ* λιμένι καὶ κωφῷ, τιθέμενος. et incertus scriptor Peripli Ponti Euxini p. 146. ed. Gronov. ἀπὸ δὲ κοιοῦ μετόπισιν εἰς Ἐὐβοῖον λιμένα — ἐνταῦθα λιμὴν ἄκλυστος. Non dissimili sententia ἄκλυστον καὶ ἤμιστι ἐπικίνδονον ὕδωρ ἐν ἄκλυστον καὶ γαληναῖαν θάλατταν dixit Aelian. de Animal. L. XIII. 18. 19. Ceterum Alexandria haec πόλις Νεαρτῶν Stephano Byzantino pro Ὠριτῶν, recte corrigentibus Holstenio et Berkelio. WESS.

242. 17. *Καταλείπονσι βορὰν τοῖς Θηρίοις*] Praepositionem alias in terras exsulatum ire iussi. *Ἔϊασαν τοῖς κνὸί τε καὶ ὄρνισι βορὰν* ipsa Lexica dabunt. Poëta principio II. A. *αὐτοὺς δ' ἐλώρια τεύχε κνέσσειν Οἰωνοῖσι τε πᾶσι*. Porro non multo diversum sepulturae genus Hyrcanis et Bactriis attribuit Eusebius Praep. Evangel. I. 4. p. 11. D. WESS.

242. 26. *Σταδῶνται δὲ τὰ ἐκβαλλόμενα etc.*] Vide L. III. 15. et seqq. tum Strabon. L. XV. p. 1050. et gemina memoriae prodentem Arrian. Indicor. cap. 29. etc. WESS.

242. 36. *Ἡ τε δύναμις τῶν Μακεδόνων ἡθέρησε*] Macedoniae famem et incommoda, quae hoc itinere subierunt, copiosius exsequuntur Strabo XV. p. 1051., Arrian. *Ἀναβ.* L. VI. 23. seqq. et Curtius L. IX. 10. 12. WESS.

242. 42. *Καὶ Ἀρῶν*] Sic saepe infra: alias *Ἀρῶν* vocare solet. Salmas. in Solin. p. 827. confer. WESS.

242. 45. *Καὶ τὰ νοτοφορεῖν εἰωθότα τῶν φορτίων*] Verborum series videbatur requirere τὰ — εἰωθότα τῶν ζώων, aut τῶν φοραδίων, quod posterius mihi in cogitationem venisse non diffiteor. *Φοράδες* et *φοράδια* equae sunt Basil. Magno Epistol. 303. et Gregorio Nazianzeno in Testamento. Itaque τὰ νοτοφορεῖν εἰωθότα τῶν φοραδίων equae erunt elitellariae. Ita vero si nolis, neque enim pro voce serioris Graeciae pugnare consultum arbitror, ellipsi subveniendum structurae est. Dixit alibi auctor τῶν ὑδάτων κομοῦντας, alio loco κλέπτοντα τῶν βοῶν, τινὰ et τινὰς reticens. Quod et hic deerit, sive τῶν φορτίων sequentibus connectas, ut Basil. permittit, comma nullum interponens, sive praecedentibus. WESS.

243. 52. *Τῶν Ὠριτῶν τινες ἐπιθέμενοι*] Haec ipsa est

Diodori manus, quam *ὄρειων* substituto vocabulo turpiter foedaverant. Gentem, uti diximus, *Ὠρίτας* et *Ὠρίτας*, quorum prius verius, teste Eustathio in Dionys. v. 1096., adpellant. Ad eam domandam ab Alexandro relictus erat Leonnatus. Conf. Arrian. Indic. c. 23. et Curtium L. IX. 10. 19., qui tamen de praelii successu paullo aliter. WESS.

243. 60. *Καὶ μέθῃ καὶ πότοις χροόμενος κατὰ τὴν etc.*] Habet hinc Curtius dicto loco, nec praeterit Plut. Alex. p. 702., nedum Arrian. *Ἀναβ.* L. VI. 28., rem tamen ipsam in fabulam ob silentium Ptolemaei et Aristobuli deputans. WESS.

243. 65. *Τῆς δ' εἰς τοὺς — διαβοηθείσης*] Conferendus est Curtius principio libri decimi. WESS.

243. 75. *Ἐν τινι παραθαλαττίῳ — Σαλμοῦντι*] Urbis nomen, quam in Carmania fuisse ex Arriano conficias L. VI. 28., ab aliis negligitur. Fabulam Satyricam sub hoc tempus compositam et actam dabit Athenaeus L. XIII. p. 595. D. WESS.

243. 87. *Παραδόξους νήσους τε ὀρᾶσθαι etc.*] Mallem prius vocabulum aut hinc abesset longissime, quippe ex praecedentibus temere repetitum, aut certe in *παραδόξως*, quo modo paullo ante-Reg. pr., commutaretur. WESS.

243. 95. *Τὸ μὲν πρῶτον ἀπελπίσαι τὸ ζῆν*] Supra Gelon τοῦ ζῆν ἀπελπίσας L. XI. 38., quod et hic recipi posset, nisi τὴν σωτηρίαν ἀπελπίζειν Polybius II. 34. IV. 69. et ἀπελπίζειν τὰ πρῶματα Noster L. XIX. 36. 49. τὴν ἐπιβολὴν ἀπελπίζειν aliaque eiusdem formae haberent plura. WESS.

243. 98. *Πρὸς δε τοῦτοις, τῶν σαλπύγγων ἐνιμενῶν*] Non utor additamento Reg. 1., quod satis quidem cultum in Pausaniae L. IV. p. 298., hic invenustum. *Σάλπιγγας ἐνιμενῶν*, rarius utique obvias, stabilit Philo Belopoeic. p. 98. *καὶ θόρουβον πολὺν ποιεῖν, καὶ τὰς σάλπιγγας ἐνίεσθαι κατὰ τὰ ἰσχυρότατα τῆς πόλεως*. Sic lego, Edebatur *ἐνίεσθαι*, quod incongruum. Porro de monstris his marinis Arrian. Indicor. c. 30. et Strabo L. XV. p. 1056. WESS.

244. 5. *Τῆς Σουσιανῶν ὄρεις*] Lego τοῖς Σουσιανῶν ὄρεις. Habemus autem nomen hoc *Σουσιανῶν* cum alibi, tum p. 597. initio, εἰς δὲ τὴν Σουσιανὴν κατατήσας. STEPH. Nolo admodum refragari viro doctissimo. Quum tamen *Σουσιανῶν γῶσαν, Σουσιανῶν κάμην* dixerint veteres, Stephano auctore, et τὴν Σουσιανῶν γῆν Arrian. *Ἀναβ.* L. VI. 28. p. 270., patrociniū ὄρεις Σουσιανῶν non omnino desit. WESS.

244. 9. *Βεβιωκῶς γὰρ ἔτη τρία πρὸς τοῖς etc.*] Conf. Strabon. L. XV. p. 1045. B. Arrian. L. VII. 3. et Palladium de Brachmanib. p. 20., de Calano non optime existimantem, tum Origen. *Φιλοσοφ.* cap. 24. p. 906. ed. Paris. WESS.

244. 23. *Ἀχολονθήσας τοῖς ἰδίους δόγμασιν*] Animam censabant immortalem et corporis exsolutam vinculis beatissimum

aevum agere Brachmanes. Cupide proin, ubi ad flammam sese adplicuerant, et sine gemitu adurebantur. Docent Lucian. de Peregrini Morte c. 25. et Porphyrius de Abstin. L. IV. 18. Hinc et Zarmarus Imp. Augusti aetate ex eadem Gymnosophistarum secta Athenis sese exurit apud Dionem Cassium L. LIV. p. 603. WESS.

244. 26. *Οἱ μὲν μανίαν αὐτοῦ κατέγνωσαν* etc.] Neque illi iniuria. Haud sane virile est, sed stolidum, igni corpus absumendum tradere, ut morbi senectutisve inconmodis libereris. Sed Indis aliud visum. Cicero Calanum *barbarum* et *indoctum* vocat, mortis obitae constantiam non condemnans Disput. Tuscul. L. II. 21. WESS.

244. 30. *Εἰς Σοῦσαν*] Fortasse rectius *Σοῦσα* quam *Σοῦσαν*, ut statim post *εἰς τὰ Σοῦσα*. Nam et hic author in genitivo *Σούσων* non *Σούσης*, in dativo *Σούσοις* non *Σούση* solet dicere: et alii scriptores habent quidem et ipsi *Σοῦσαν* interdum, sed vix usquam cum omnium veterum exemplarium consensu. Ut apud Plut. de Alex. Fortuna (p. 326.) legitur, *ἐγὼ δ' εἰς Σοῦσαν νικῶν δι' Ἀρβήλων ἀναβέβηκα*. Ita, inquam, legitur in vulgatis editionibus: sed veteres codices habent *Σοῦσα*. Nolumus tamen in hoc nomine, sicut nec in multis aliis, ex duplici nostrorum exemplarium scriptura unam facere. STEPH. *Εἰς Σοῦσα*] Cum Reg. pr. *Σοῦσα* praeferat, caussa nulla fuit, cur sperneretur. De nuptiis Alexandri cum Statira, Darii filiarum maxima, Plut. Alex. p. 703. E., et Arrian. *Ἀναβ.* VII. 4., sed qui *τῶν Ἀρσείων θυγατέρων τὴν προσβυτάτην Βαρσίνην* non sine errore, qui viros doctos fugere haud potuit, appellat. WESS.

244. 36. *Νέοι μὲν παντελῶς ταῖς ἡλικίαις*] Alexander eos *ἐπιγόνους*, de qua voce supra L. I. 3., vocabat apud Arrian. L. VII. 4., quem adi. WESS.

245. 59. *Κατανάλωσεν*] Correcte *κατηνύλωσεν*. RHOD. *Κατηνύλωσεν*] Sequor Rhodomanni scriptique codicis indicium. Notissima alioqui est in hoc et simplici verbo formando discordia. Thomas Magist. *Ἀνάλωσα καὶ ἀνάλωκα Ἀττικοί. τὸ δὲ μετ' αὐξήσεως ταῦτα λέγειν, οἷον ἀνῆλωσα καὶ ἀνῆλωκα, κοινόν*. Qui quidem de Atticis nimis confidenter decernit, cum utrumque in Sophocle, Demosthene, Aristide, Libanio ceterisque usu sit tritum: paret tamen discors licentia. *Καὶ πολλὰς πόλεις — παρανάλωσε* in Plut. in Coriol. p. 234. A., et *τὰ δὲ κατὰ πόλιν αἰσιτοδεῖαι κατανάλωσαν* in Dionysii Rom. A. L. IV. p. 361. et supra cap. 59. e libro, quem Steph. inspexerat, reperies. Porro Harpalum Alexandro in Indorum finibus commorante descivisse, amoribusque Pythionices et Glycerac implicatum haesisse, Diodoro consentit Athenaeus L. XIII. p. 595. E. WESS.

245. 63. *Ὅνομα Πυθονίαν*] Si meruit haec meretrix, ut verum eius nomen habeamus, fuit *Πυθονίαν*, et bis invenitur apud Athen. L. VIII. 5. et L. XIII. 7. PALM. Athenaeus scortum

illud semper, iterat autem eius nomen saepius, *Πυθονίαν* vocat, nec aliter Pausan. L. I. p. 90. At Plut. Phoc. p. 751. C. *Πυθονίαν*, ut Diodorus. WESS.

245. 66. *Καὶ τάφον — κατεσκεύασε πολυδάπανον*] Theopompus apud Athen. XIII. p. 595. B. *ἀπὸ πλείονων ταλάντων ἢ διακοσίων δύο μνημεία κατεσκεύασεν αὐτῆς* alterum Athenis, Babylone alterum. In Atticum inpendit xxx talenta, certe ea expensa tulit in id opus Charieli, teste Plutarcho dicto loco: ut adeo mirandum non sit, πάντων ὄψια *Ἑλλήσιν ἔστιν ἀρχαῖα, θείας μάλιστα ἕξιον* id monumentum Pausaniae fuisse visum. WESS.

245. 67. *Ὅνομα Γλυκέραν*] Vide quae de insano Harpali amore et incredibili mulierculae huius luxu ex Theopompo et Clitarcho excerptis Athen. L. XIII. p. 586. C. WESS.

245. 82. *Τοῖς ὑπὲρ αὐτοῦ δημηγοροῦσι ῥήτορσι*] Horum e numero Demosthenes, Metrocles, Demon, Callisthenes, Hyperides, notati propterea versibus Timoclis Comici apud Athen. L. VIII. p. 341. F. Sed latius serpsit ea contagio, Dinarcho Or. in Demosthen. p. 96. et 101. indice, inque primis orationum, quas in plures ille peroravit, titulis *περὶ τῶν Ἀρπαλείων* apud Dionys. in Dinarcho p. 116. WESS.

245. 84. *Ὑπὸ Γλυβρωνος*] Non absurdum esse *Θίβρωνος* vidimus ad L. XIV. 36. Illum vero Lacedaemonium necis Harpali fuisse auctorem repetitur infra L. XVIII. 19., non dissentientibus Strabone L. XVII. p. 1194. C. et Arriano in Biblioth. Photii Cod. XCII. p. 218. Confer tamen Pausaniam L. II. 33. diversa referentem. WESS.

245. 87. *Δημοσθένην καὶ ἄλλους*] Adeundus est Plut. Demosthen. p. 857. E. et T. II. p. 846. C., itemque Pausanias loc. cit., Oratorem absolvere conatus, et Schol. Hermogenis *περὶ Ἰδεῶν* p. 395. ubi prave nunc *γράφει ψήφισμα, ζητῆσαι τὴν ἐξ Ἀρσείων πάγον μεταβολὴν, loco βουλήν*. WESS.

245. 89. *Ἐκέρουξεν ἐν Ὀλυμπίᾳ*] Hinc hausit Curtius L. X. 2. 4. Res tamen ipsa contigit serius; neque enim cum maxime Olympia agebantur. Inspice L. XVIII. 8. et statim animadvertes, *ἐκέρουξεν* tantumdem hic valere ac *κηρύττειν ἐκέλευσε*, quod minime fugit eruditissimum P. Fabrum Agonist. L. I. 23. p. 80. WESS.

246. 95. *Βραχὺ λείποντα τῶν μυρίων ταλ. διέλωσε*] De dissensu in talentorum numero inter scriptores viri docti abunde ad Curt. L. X. 2. 10. egerunt. WESS.

246. 10. *Κόιντον Ποπίλιον*] Pro Ποπίλιον scribe Πομβίλιον, ut in Livio est et Capitolinis. RHOD. Verius omnino est Ποπίλιον aut Πομβίλιον nomen. Credo etiam id dedisse, atque a librariis, saepe in Latinis offendere adsuetis, fuisse commutatum, uti et L. XVI. 92. Mox praepositionem *εἰς* uncinis circumdedit, quippe imprudenter ex sequentibus huc ingestam. WESS. De Publilio monuit etiam Pighius p. 338.

246. 11. *Εἰς τὸν*] Post *Ἀλέξανδρος* videtur supervacaneum esse *εἰς*, aut certe aliquid inter *εἰς* et *τὸν* deesse. STEPH.

246. 27. *Καὶ διαβὰς τὸν Τίγριν*] Et hoc rursus loco legendum *Πασιτήριν*: nam licet sequatur *ἐν ταῖς Κάρις καλουμέναις κόμαις*, quod quis forte vellet interpretari de Carris Mesopotamiae, non tamen potest intelligi de illis Mesopotamiae Carris, quae non longe ab Euphrate: Alexander retro multum recessisset, quod non fecit, ut ex eius historia patet: tum ait postea diebus quatuor Sittam eum transgressum fuisse: at Sittacene est ad Tigridis orientem, oportuisset igitur eum rursus Tigrin pervadasse. Tum non potuisset quatuor dierum spatio totam fere Mesopotamiam, Tigrin, Assyriam, et Sittacenen transgredi cum exercitu, quod difficulter faceret cursor veredarius expeditus in equo, et *Καθῶν κόμαι* postea dicuntur fuisse in Babylonia, et ita credo legendum hoc loco. PALM. De *Pasitigri* fluvio iusta est Palmerii animadversio. Vid. huius libri cap. 67. Aliter sentio de vicis Caris, quos frustra eosdem esse decernit ac *Καρῶν κόμας* L. XIX. 12. Namque illi in Mesopotamia erant et Babyloniae finibus eis Tigrin, hi ultra id flumen et Pasitigrin. Melius quadraret ἢ *Καθῶν λεγομένη χώρα* in Adiabene apud Ioseph. Antiq. L. XX. 2. 3., ni iusta suspicio esset ex Chaldaeo קרר *Kardon* id *Καθῶν* vocabulum esse depravatum. Fullerum vide Miscellan. L. I. 4. et Bochartum Phal. L. I. 3. WESS.

246. 29. *Τὴν Σίταν διανύσας* etc.] Utrum rectius sit hoc, an Reg. libri *Σίτταν* non possum certo constituere. Putes Sittacenen indicari, et *Σάμβαρα* eam esse urbem, quam Plinius in Sittacene *Sabata* vocat L. VI. 27., quod et Harduino in opinionem venit. At obstare videtur ordo itineris, quod rex absolvit. Sittacene ab occasu est Susianae, Alexander in ortum pergat. Quae tamen tanti non sunt, cum longius porrigi potuerint Sittacenes fines, et rex in sinistram cursum flectere. Atque id si probaveris, *τὴν Σίταν* converte in *Σιττακηνήν*. Ego enim non audeo. WESS.

246. 32. *Εἰς τοὺς Κέλινας*] Neque de his quidquam constitutum habeo, ut nec de Boeotis, qui a Xerxe in has oras fuerint deportati. Habet Ammian. Marcellinus L. XXIII. 6. in hac Mediae parte *Coronum* montem, longe amoenissimum, qui hucine referri possit, non recte scio. Praeterea Eretrienses in haec loca a Dario traductos memorant, morisque patrii et sermonis studiosos, Herodotus L. VI. 119. et Philostr. Vit. Apoll. L. I. 24., ubi sine ulla causa ab erudito interprete quaedam mutari, alias ostendi. WESS.

247. 39. *Προσμεῖνας ἡμέρας ἀνέβη*] Non habemus hic dierum numerum, quem tamen non dubito quin inter *ἡμέρας* et *ἀνέβη* posuerit. STEPH. Cospus vertit, *expectavit Alexander vespertinum crepusculum, tuncque ex eo loco discedens* etc., unde opineris, eius in libro fuisse *ἡμέρας τὴν δειλὴν* sive *τὸ δειλινόν*,

aut certe *τέλος ἡμέρας* coniunxisse, uti factum in Latinis Rhodomanii. Quod etsi specie quadam blandiatur, malo consideratis omnibus arbitrari quaedam hinc deesse. WESS.

247. 41. *Τὴν ὀνομαζομένην Βαγιστάμην*] Praestat *Βαγιστάνην*, uti monitum supra L. II. 13. WESS.

247. 46. *Ἐκαίδεκα μυριάδας ἵππων γέγ. φορβάδων*] De Nisaeis equis vide B. Brissonium de Regn. Pers. L. III. 29. et seqq. Fuisse eorum olim ad CL millia, Alexandrum vero haud multo plures quinquaginta millibus reperisse, prodit Arrian. L. VII. 13., a Nostro dissentiens. Longius abit Strabo, cum de campo Nisaeo *ἐν ᾧ πέντε μυριάδας*, inquit, *ἵππων θηλείων νέμισθαί φασιν ἐπὶ τῶν Περσῶν* L. XI. p. 796. C. Scripseris tamen *πεντεκαίδεκα μυριάδας*, cum Arriano conveniet illi optime. WESS.

247. 50. *Τάνης δέ φασι διακοσίων μὲν καὶ* etc.] Contende Polybium L. X. 24., de Ecbananis egregie disputantem, et quae adscriptimus Diodori L. II. 13. p. 127. WESS.

247. 55. *Καὶ πότους συνεχεῖς τῶν φιλῶν ἐν οἷς* etc.] Cultius hoc visum est et vulgato praestantius. Adi Arrian. L. VII. 14. et Plut. Alex. p. 704., Hephaestionis mortem ex nimio vini usu maturatam, et Ecbananis quidem, itidem significantes. Errat ergo Polyaeus, obiisse eum Babylone, cum Alexander occupatus esset Cossaeis oppugnandis, imprudenter prodens Strat. L. IV. 3. 31. WESS.

247. 66. *Ἀπομισθους ποιῆσαι τοὺς μισθοφόρους*] Hi libro sequenti cap. 9. *οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν ἕμισθοι γενόμενοι ἐπὶ σατραπῶν μισθοφόροι*. Prohunc tamen vulgatum: *Ἀπόμισθοι*, interrete Harpocrate in ea voce, sunt *οἱ μισθὸν μὴ λαμβάνοντες*. Xenophon Hist. Gr. L. VI. p. 457. de Mnasippo *καὶ περὶ τοὺς μισθοφόρους ἐκαινούργει, καὶ τοὺς μὲν τινὰς αὐτῶν ἀπομισθους ἐπεποιήκει*. atque ad eum quoque modum Aeneas Tact. c. 5. et Polyaeus. L. V. 2. 11., quorum verba, quoniam antestatus est Valesius ad Harpocrat. non addo. WESS.

247. 71. *Ἀπῆραν ἐπὶ Ταύραρον*] Non moveo, quamquam si *διῆραν* malueris, auxilio ipsemet auctor esse possit L. XX. 38. *διῆρεν εἰς τὴν Αἴγυπτον* et Polyb. L. IV. 44. *οἱ βουλόμενοι διαίρειν εἰς Βυζάντιον*. Ioseph. Ant. XVII. 12. 1. *διῆρεν ἐπὶ Μήλον*. Vulgatum aequè opportunum esse, nemo ignorat. WESS.

247. 76. *Τὸ δὲ τελευταῖον Λεωσθένην* etc.] Conf. L. XVIII. 9. et seqq. WESS.

248. 92. *Οὐδέποτε δεσπότην ἐπὴν προσεδέδεκτο*] Persarum reges Cossaeis dona dividebant, cum aestate Ecbananis peracta in Babyloniam descendebant, apud Strab. L. XI. p. 795. D. Adiunge Polyaeus. Strateg. IV. 3. 31. et Arrian. L. VII. 15. WESS.

248. I. *Καὶ διὰ τὸ — φέροντες*] Potuisset omittere praepositionem, ut superiore capite *ὁ δὲ βασιλεὺς χαλεπῶς ἐνέγκας το συμβάν*. Quo in genere multa sibi solent indulgere. Clearchus

in Xenophontis *Ἀναβ.* L. I. p. 196. *μη θανατώσετε, ὅτι χαλεπῶς φέρω τοῖς παροῦσι πράγμασι* atque ita apud eum scriptorem, Pausaniam et Iosephum saepenumero. *Ἐπὶ τοῖς τοιοῦτοις ἀνάγκη ἐστὶ χαλεπῶς φέρειν* Isaeus princ. Orat. de Cimon. Heredit. et Noster L. XIV. 61. etc. WESS.

248. 9. *Ἐπὶ ἄρχοντος δ' Ἀθήνησι Σωσικλέους* etc.] In his audaciae specimen adparet, qua usi sunt in augenda Diodori Bibliotheca confidentiores librarii. Obtrudunt nobis Archontem Atticum, nusquam lectum, iterantque consulatum L. Cornelii Lentuli et Q. Publilii, quo superior annus suo iure insignis erat. Caussam habuerunt, quod alioqui Olymp. cxxiii. praeter morem tres duntaxat Archontes habitura esset. At nimium sedulos Criticos insignis hiatus fugit in capp. 83. et 84., ubi magnam partem ea deficient, quae Hegemone Archonte et Coss. L. Aemilio et C. Plautio Deciano administrata fuerunt. Quam quidem iacturam si aut veteres illi aut recentiores ad animum revocassent, nunquam profecto absurda haec invito ingessissent scriptori, neque operam perdidissent in Diodoro cum ceteris rerum Alexandri uictoribus conciliando. Opus enim falce hic est critica, ablegandaque omnia sunt, unde malum pedem intulerunt, deserta conciliationis via. Vide tamen Io. Meursium de Archont. L. IV. 14. et H. Dodwellum de Cycl. p. 730. Chremetem Diodori Archontem et Hegemonem Dionysii, huiusque Chremetem et Nostri Anticlem, tum Anticlem Dionysii in Dinarcho p. 116. et intrusum illum Sosielem inter sese labore frustraneo contententes. WESS.

248. 17. *Οἱ Χαλδαῖοι καλούμενοι*] Conf. L. H. 29. etc. WESS.

248. 27. *Τὸν μαθηρημένον — τοῦ Βήλον τάρου*] Xerxes, ex infelici in Graecos expeditione redux, everterat, si Arriano fides L. VII. 17., id praeterea adstruanti, metuisse Chaldaeos ne Alexander id Beli monumentum instauraret. Vid. de eo supra L. II. 9. et de Babyloniis a Xerxe in ordinem redactis Plut. *Apothegm.* p. 173. WESS.

248. 32. *Νεάρχου δ' ἐν τῶν* etc.] Nihil caussae video, cur ab hac scriptura discedatur. Nearchum Chaldaeos super illa re convenisse, adscribere haud neglexit Plut. *Alex.* p. 703. WESS.

249. 43. *Οἱ περὶ τὸν Ἀνάξαρχον*] Dederat Interpres philosophi *Anaxagorae dogmata amplexi*, nulla versionis addita ratione. Factum imprudentius, quod equidem emendavi. Anaxarchas et qui cum eo erant philosophi, nisi tu solum malueris, intelliguntur. Namque eum Alexandro in Orientis regiones comitem sese addidisse, dubitare vetant Diogenes Laertius L. IX. 58. et Iustinus L. XII. 13., qui eadem omnia de Anaxarcho. WESS.

249. 48. *Καὶ τοῖς — λόγοις ὑμνοθεῖς*] Legitimum in his Appiani L. III. de Civil. Bel. p. 894. semper fuit, *ὅ δὲ μάλιστα ὑπαρχθέντες ἔδοσαν μοι τὸν στρατόν.* Hic si *ὑπαρχθεῖς* ex scriptis

admitteretur, corruptela foret spectabilis; sibi ergo servant, qui invenerunt. WESS.

249. 56. *Ἀγησίου*] *Ἐγησίου* Arrian. L. VII. 20. paullo melius. Studio victor Eusebio est *Μικίννας*. WESS. *Ἐγησίου* vocatur archon etiam in inscriptione apud Boeckhium I. p. 137. *Μικίννας* autem sic scribitur etiam in Eusebii Armenia interpretatione.

249. 57. *Γάϊον Πόπλιον*] Restitue *Ποιτήλιον καὶ Λεύκ. Παπίριον*. RHOD. *Ποιτήλιον καὶ Λεύκιον Παπίριον* adscripsit docta etiam manus Basil., qua utor, editioni. Conf. Livium L. VIII. 23. WESS. Monuit etiam Pighius p. 340.

249. 83. *Εἰτ' Ἀμμωνεῖσι*] Sic hoc quidem loco. *Ἀμμωνιοι* constanter alibi, huius lib. cap. 50., Excerpt. Vales. p. 249., Pausan. L. III. 18. p. 254., quibus Herodotum et plures addere poteris. WESS.

250. 94. *Καὶ γὰρ ἠγάπησεν αὐτὸν τῶν* etc.] In Cospi Latinis, *illum sane tanto affectu dilexerat, ut eorum, quos amicitia iunctissimos fuisse fama praedicat, animi propensione nihil cesserit.* Unde mihi suspicio movetur, praesertim cum aspere decurrat oratio, quaedam hinc deesse: auget eandem Basil. *ἐκδοσις*, una voce, nihil tamen iuvante, instructior. Putaram structurae satis fore factum, si *πλείον* aut *μᾶλλον τῶν* etc. expleretur; sed repudio consilium, et sanioribus a libris auxilium praestolor. WESS.

250. 99. *Κρατερὸν — φιλοβασιλέα*] Conf. Plut. *Alex.* p. 691. F. WESS.

250. 15. *Οἱ δ' οὖν*] Emenda *ὁ δ' οὖν βασιλεύς*. RHOD. *Ὁ δ' οὖν*] Recte Rhodomannus. Operarum tamen est peccatum in Stephani *ἐκδοσει*, quod Basilienses recte vitarant. WESS.

250. 21. *Τούτο δὲ εἰώθεισαν οἱ Πέρσαι*] Hoc verius est. Ignem Persarum religione Deum fuisse censitum, pervulgatum est. Solum excitabo Io. Chrysostomum Homil. IV. ad Antiochen. p. 54. A. *Θεὸς παρὰ τοῖς Πέρσαις εἶναι νομιῖται τὸ πῦρ, καὶ τιμῶσιν αὐτὸ μετὰ πολλῆς τῆς θρησκείας οἱ βάρβαροι.* Alios dabit B. Brisson. de Reg. Pers. L. II. 14. At hic quidem ritus, quo ignem exstinguiebant, non ita magnifice de eo Persas opinatos ostendit, ut verum eum Deum existimarent. [Imo vero symbolum atque argumentum divinae maiestatis ignem esse iudicabant, eundemque summo in luctu, indicto praeterea per omnes regni provincias iustitio, ut ex Stobaei Serm. XLII. p. 294. constat, ex civium oculis sine flagitio removeri posse arbitrabantur. Habet hac de re memorabilia Th. Hyde de Rel. Persar. cap. 1. et 29., hoc de ritu addere oblitus. WESS.]

250. 28. *Στοχαζόμενος τῆς τοῦ βασιλέως ἀρεσκείας*] Exemplum illustre est in Eumene Cardiano apud Plut. eius in vita p. 584. B., nec minus apud Lucian. de Calumn. non Cred. c. 17. WESS.

250. 32. *Καὶ λεπτονογῶν*] In Glossis, *Λεπτονογὸς faber tignarius.* qui quidem usus locum fortasse habere poterit in Imp.

Leonis Tact. V. 7.; hic latius porrigitur, eos artifices complexus, qui exquisito studio in rerum subtilium fabrica versantur. *ἢ δ λεπτοουργεῖν et ἐλεπτοουργεῖν* in Themistii Or. XXVI. p. 316. C. et Synesii de Regn. p. 30. A. Hinc *περὶ τὴν ἀπόδειξιν λεπτοουργεῖν* de Eunomio, argutam quandam et sophisticam demonstrationem ingresso, Basilii M. L. I. adv. Eunom. p. 214. E. WESS.

251. 37. *Εἰς τριάκοντα δόμους διελόμενος* etc.] Si de pariete sermo esset, pati poteram, ut *δόμοι laterum ordines ac conpuges*, quemadmodum L. I. 64., censerentur. At agitur de area ipsoque loco, qui, ut Romanorum rogi, in quasdam contignationes et domos a rege proditur descriptus, quo bustum hoc tanto spectabilius et capacius esset. Confer tamen Cel. Jac. Gronov. ad Herodot. L. I. p. 846. WESS.

251. 42. *Ἐπὶ δὲ τῶν ἐπωτίδιων*] Tigna erant ex utraque prorae parte prominentia, docente Schol. Thucyd. L. VII. 34. et Io. Scheffero Mil. Naval. L. II. 5. WESS.

251. 51. *Δράκοντας ἀφορῶντας τοὺς αἰτούς*] Ad structuram si necessariam putes praepositionem, adisceam eam ex Reg. pr. Est autem in his insigne caelaturae picturaeque Babylonicae, qua de Is. Vossius, multa tamen aliena admiscens, ad Catull. p. 196. et Spanhem. ad Aristoph. Ran. v. 868., specimen. WESS.

251. 71. *Θύειν Ἡφαίστιον θεῶν προέδρω*] Forte deest ὄς, tametsi paulo etiam post haec dictio non adiciatur: sic Rhodomannus in not. suarum Auctario, me non sequente. Scio Plut. Alex. p. 704. et Arrian. *Ἀναβ. Ἀλέξ.* L. VII. 14. ὡς ἦρωι Hephaestioni sacra facta prodidisse, et ὡς θεῶν illi θύειν Ammonis responso fuisse vetitum. Sed ab itis Diodorus, et Alexandrum eo insaniae an impietatis venisse significat, ut Hephaestionem in Diis censi suo imperio voluerit impetraveritque. Lucianus de Calum. non Cred. c. 17. *καὶ τέλος, ἔθρον ΠΑΡΕΑΡΩΙ, καὶ ΑΛΕΞΙΚΑΚΩΙ ΘΕΩΙ* (τῷ Ἡφαίστιον). Qui quidem lepidissimi scriptoris locus id insuper docet, pravum in his Diodoreis videri *προέδρω θεῶν*, longeque praestare *παρέδρω*. Sacra Alexandri populares et adulatores Hephaestioni faciebant novo Deo, maiorum depulsori et coelestium adessori. *Πάρεδρος* enim, qui aut suapte virtute aut decreto principis in Deorum consortium et collegium addebatur, ut docte Salmasius ad Spartiani Hadr. c. 14. p. 140. et Arnaldus de Diis Adessor. c. 9., quamquam hic ob Plutarchi et Arriani dissensum dubia obmovit ibid. cap. 27., quibus abstinere satius fuerat. Id bene, quod *παρέδρω* hic scribi oportere perspexit, et ante eum, quod illi tamen latuisse mihi persuadeo, N. Blancardus ad Arrian. suum L. VII. p. 473. WESS.

252. 84. *Τῶν ἐγχωρίων τις δεδιμένος*] Distinctius de hoc homine Plut. Alex. p. 705. E., in plerisque Diodoro consentaneus: non item Arrian. L. VII. 24. WESS.

252. 94. *Τοῖς μάντεσι προσαναθέμενος*] Non aliud est ac *τοῖς μάντεσι προσαναφέρων*, ut brevi post, sive adhibitis in consilium sacrorum interpretibus. Geminum hoc S. Paulli Epist. ad Galat. cap. I. 16. *ὁ προσαναθέμεν σαρκὶ καὶ αἵματι*. ubi vide Clariss. Lamb. Bos. WESS.

252. 98. *Καὶ θεοῖς ἀποτροπαίοις θύσας*] Vid. Spanhem. ad Aristoph. Plut. v. 359., ubi de Iove et Apolline *ἀποτροπαίοις* plura. *Ἐκάτην καὶ τοὺς ἀποτροπαίους* coniungit Plut. Sympos. L. VII. p. 708. F. eosdem *τοὺς τροπαίους* vocitans in Conviv. VII Sap. p. 149. D., ut Iovem *τροπαίον* Euripid. Heraclid. v. 937., et sacra, quibus arceri hostes putabantur, *τροπαία τῶν ἐχθρῶν* ibid. v. 403. Herculis *ἀποτροπαίων* aram habet Philostratus de Apollon. Vit. L. VIII. p. 340., cum nota Olearii. WESS.

252. 4. *Ταῖς ἐνρεσιλογίαις κατασοφίζομένους*] Hoc cur maluerim, ostendunt adscripta L. I. 37. p. 45. WESS.

252. 7. *Τὴν περὶ τὴν Βαβυλωνίαν λίμνην*] Forsan huic loco idem contigit, quod paullo ante, ut *Βαβυλώνα* et *Βαβυλωνίαν* confunderent amanuenses. Multum quidem certe *τὴν Βαβυλώνα* praestantiores reperies, si propter urbem vastum hunc lacum fuisse recorderis. Mecum sentit Clariss. T. Hemsterhusius ad Lucian. Necyom. c. 9. WESS.

252. 15. *Εἰς τῶν ἐρετῶν*] Nihil hinc demutandum. Confer Arrian. L. VII. 22., et cognosces eius ex sententia citius hoc contigisse. WESS.

253. 27. *Ἄφνω δὲ, ὥσπερ ἐπὶ τινος πληγῆς* etc.] Sic vulgo in Alexandri obitu paratragediabant. Seneca Epist. LXXXIII. p. 345. *Alexandrum — intemperantia bibendi et ille Herculeus et fatalis scyphus condidit*. Prudenter Plut. Alex. p. 706. C. *καὶ ἐπὶ* (in Medii aedibus) *πῶν ὄλην τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν, ἤρξατο πυρῆταιν, οὔτε ΣΚΥΦΟΝ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ ἐπιούσων, οὔτε ἄφνω διαλήγῃ γενόμενος τὸ μετάρρενον, ὥσπερ λόγῃ πεπληγῶς· ἀλλὰ ταῦτά τις ᾗοντο δεῖν γράψαι, ὥσπερ δράματος μεγάλου τραγικῶν ἐξόδιον καὶ περιπαθῆς πλάσαντες*. Quae ille strinxit aperte in scriptores, qui Diodoreis similia memoriae prodiderant. Alexander nimia intemperantia, et prorogata plures in dies crapula febrim sibi et mortem maturavit. Inspice Ephemerides, quas ibidem subiecit Plutarchus, atque Athenaeum L. X. p. 434., et nihil esse liquidius mecum profitsberis. WESS.

253. 35. *Περιελόμενος τὸν δακτύλιον, ἔδωκε Περόδικα*] Vide L. XVIII. 2. Annulli traditione heredem indicari, viri docti ostendunt ad Spartiani Hadr. c. 3. et Curtium L. X. 4. WESS.

253. 37. *Τῷ κρατίστῳ*] Infra L. XVIII. 1. *τῷ ἀρίστῳ*, quod eodem redit. Alexander fortissimum, quique alios opprimere posset, innuebat. Quid Nic. Loënsis de vocibus his disputarit Miscell. L. V. 18., ut Iustini inconsiderantiam perstringeret, notum est in vulgus. WESS.

253. 39. Ὅτι μέγαν ἀγῶνα αὐτῷ ἐπιτάριον οὐστήσονται etc.] Verissimum hoc morientis Alexandri effatum egregie illustravit P. Leopardus Emend. L. XVII. 13. Idem in animo erat Eunapii, cum de Iuliano sophista p. 122. μέγαν ἐπιτάριον ἀγῶνα τοῖς αὐτοῦ παραδέδωκεν ἑταίροις innuens contentiones, quibus inter se committerentur eius discipuli et sectatores, ut mortui locum et dignitatem Athenis obtinerent, de quibus idem Eunapius in Proaeresio p. 132. Aliud spectabat Herodes extrema oratione ad Salomen sororem eiusque maritum Alexam apud Iosephum Antiq. Iud. L. XVII. 6. 5. τὰ αὐτὰ γὰρ δὴ φρονῆσαι δόξῃ τῇ αὐτοῦ μὴ ἀπειπιμένων μέγαν αὐτοῦ τὸν ἐπιτάριον γενήσεσθαι, καὶ ὁποῖος οὐδ' ἄλλοις βασιλείων. cogitabat enim rex crudelitate infamis nullas filiorum de regni successione rixas, sed calamitatem, et luctum, quem caede nobilissimorum genti Iudaicae sub mortis suae tempus indicere proposuerat. WESS.

253. 42. Καὶ μῆνας ἐπτά] Arrian. L. VII. 28. καὶ τοὺς ὀκτὼ μῆνας. Melius Noster, ut S. Petitus Eclog. Chronol. L. IV. 14. et ad Leg. Attic. L. III. Tit. 2. p. 331. edit. Lugdun. condocfecit. WESS.

253. 60. Διὰ τοῦ ἰδίου νόου, τεταγμένον etc.] Veneno necatum esse credidere plerique: filium Antipatri inter ministros, Iollam nomine, patris iussu dedisse, haec Curtius L. X. 10. 14., cui adiunge L. XIX. 11. nostri auctoris, qui quidem ἐπὶ τὸν κύαθον τεταγμένον scribere potuisset, non improbantibus Latinis. Petronius Sat. c. 30. Exclamavit unus e pueris, qui super hoc officium positus erat, ubi Burman. vide et N. Heinsium ad Curt. L. VI. 11. 3., sed alterum id amare solet. WESS. De poculo venenato Dionem Chrys. p. 597. 35. citat Reiskius.

253. 63. Κασσάνδρον τοῦ νόου etc.] Quae in Κασσάνδρον nomine enotata discrepantia est, passim recurrit. Numi CASSANDRENSIUM in Colon. Io. Vaillantii T. I. p. 104., et ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ Thes. Britan. Vol. II. p. 12. stant pro vulgato. WESS.

253. 68. Τὴν τε γὰρ Ὀλυμπίδα — ἄταρον ῥήναι] De caede illustrissimae feminae L. XIX. 51., et Thebis a Cassandro instauratis ibid. cap. 53. WESS.

253. 73. Ἐπὶ τῆς ἐσχάτης τοῦ βλον γραμμῆς ἐγκαρτερήσασα] Sic iterum Excerpt. Vales. p. 327. τῆς δὲ σφραγισμένης (σημεῖον) τὸ τὰς ἀσθῆσεις μέχρι τῆς ἐσχάτης τοῦ βλον γραμμῆς ἀσινεῖς ἔχειν. Sumtum genus hoc ex stadio, in qua linea sive γραμμῇ saepe cursus erat meta. Scholiastes in Pindari extremam Od. IX. Pythion. ἔστησε γὰρ αὐτὴν πρὸς τῇ ἐσχάτῃ γραμμῇ τοῦ δρόμου, τοῦτο ἄκρον καὶ τέλος διατάξας — ἐχάρασσον δὲ γραμμὴν τινα, ἣν ἀρχὴν καὶ τέλος εἶχον οἱ ἀγωνιζόμενοι. De morte Sisygambris confer Curt. X. 5. 19. WESS.

ANNOTATIONES

IN

LIBRUM DUODEVIGESIMUM.

255. 6. Καὶ ἀποστολὴ στρατηγῶν Πύθωνος] Sic praestat. Vid. Arrian. L. VII. 26. et Aelian. Var. Hist. XIV. 48. cum nota Kuhnii. WESS.

256. 34. ἐν τῷ κατὰ Κυρήνην τόπῳ] Scribendum πολέμῳ. V. XVIII. 19.

256. 38. Ἠνύκασεν ἑαυτοῦς τε κατασφάζει] Bona haec sunt, nec prava, quae in Reg. I. Vide infra L. XVIII. 22. WESS.

256. 48. Ὡς τῶν βασιλείων ἐπιμελητής] Forte βασιλείων. Rhod. Ὡς τῶν βασιλείων ἐπιμελητής] Etsi ter recurat in hoc indice, assentior viro doctissimo. Vid. ad L. XVIII. 23. WESS.

256. 75. Μέχρι τῆς τελευτῆς διὰ τὰ etc.] Post τελευτῆς interpunge, et pro δια. scribe καὶ. Rhod.

256. 76. Τὰ συμβάντα περὶ Κασσάνδρον] Hoc dant scriptae schedae, e quibus et Μαργαρίαν restitui. WESS.

257. 10. Προλέγοντα τῷ Ἀχιλλεῖ τὸν μέλλοντα — θάνατον] Iliad. X. 359. Conf. Barthium in Statii Theb. VII. 701., male tamen hinc et sine praegnante causa, uti superius ad L. IV. 66. diximus, Ὀμήρου vocem expellentem. WESS.

257. 25. ἢ μὲν γὰρ πρὸς ταύτης συντελεσθεῖσα βιβλος] Inutile illud συντελεσθεῖσα non est in Diodori more positum, ut apparebit comparanti aliorum librorum initia. Quare deleo vocem ex superioribus illatam.

257. 31. Ἐπὶ ἄρχοντος — Κηφισοδώσου] Inludius hic Cephisodoro locus est, beneque munitus Dionysii in Dinarcho p. 116. et Epist. ad Amm. p. 121. patrocinio. Quid itaque sit Arriani Indicis cap. 21., initium navigationis Nearchi cum magistratu Cephisodori et anno Alexandri regis xi. componentibus? Non expedit, nisi mihi des, pravam illic Archontis esse nomen. Annus Alexandri xi. respondet Chremetis in Attica urbe summae potestatis, quo tempore Nearchum maritimum illud iter esse ingressum, vide ex L. XVII. 104. Porro Φούριον et Δίκιον correxi, quorum

hoc vir doctus ex veteri libro adscripsit Basil. ἐκδόσει, in ditissima Leidensium Bibliotheca adservatae, illud Diodori mos et res ipsa postulabat. Vitium utrumque notavit Clariss. Arn. Drakenborch ad Livii L. VIII. 29. WESS.

258. 36. Ἀδοίδατον τὸν Φιλίππου μὲν υἱὸν etc.] Γεγονότου μὲν ἐκ γυναικὸς ἀδόξου καὶ κοινῆς Φιλίππου, ἀτελεῖ δὲ τῷ φρονεῖν ὄντα διὰ σώματος νόσον, οὐ φέσει προσπεσοῦσαν. Sic Plut. extrema Alex. vita. Philinna, Arrhidæi mater, saltatrix cum esset, regi Philippo sese probaverat apud Athen. L. XIII. p. 578. A. WESS.

258. 40. Τὸ τῶν ἐπιπέων τῶν ἐταίρων — σύστημα] In superiori editione legitur hic ἐτέρων, itidem et circa finem huius paginae. Sed legendum esse utrobique ἐταίρων, ut in contextu posui, cum ex aliis tum ex Arriano patet. STEPH.

258. 46. Πρὸς τοὺς πεζοὺς (ἐκ τῶν ἀξιωμα — ἐπιφανέστατος) φαλαγγίτας] Demiror hunc locum silentio transmisisse viros doctissimos H. Stephanum et Rhodomannum, neque animadvertisse, repetita hic plura ex superioribus esse vocabula, quae omnia conturbant. Ea profecto fecerunt, ut Phalangites ducibus maxime conspicuis insereretur, tametsi nullus fuerit. Dederat auctor ipsemet ὁ δὲ Μελέαγρος, ὡς ἦκε πρὸς τοὺς πεζοὺς φαλαγγίτας, Meleager quamprimum ad pedestris phalangis milites venit. Id clarissime adfirmant membranae, φαλαγγίτας edentes. Socors vero amanuensis cum scribendo devenisset ad τοὺς πεζοὺς, coniectis in easdem voces, paullo ante positas, oculis, iterare coepit ἐκ τῶν ἀξιωμα ἐχόντων ἀνδρῶν, ὧν ἦν ἐπιφανέστατος, insuperque φαλαγγίτας, ut ceteris apte cohaereret, mutavit. Quae quidem mendi origo apertissima cum sit, inopportuna vocabula circumdare uncinis sustinui, in versione nihil demutans. Insuper Rhodomannus Latina Sebastiani Castellionis, haud dubie Phalangiten illum repudiasset. Sic enim ille: Meleager vero, ubi venit ad pedites, legationis nullam fecit mentionem, neglectis prudenter omnibus, quae orationis seriem foedabant. WESS.

258. 54. Οἱ χαριέστατοι τῶν ἀνδρῶν — ὁμοιοῦσαι] Multa hic praetermittuntur, petenda ex Curtio L. X. 7. 8. et seq. itemque Arriano in Photii Biblioth. Cod. XCII. p. 215. WESS.

258. 73. Μελέαγρος δὲ Ἀσδίας] Curtius X. 10. 2., Arrianus dicto loco et Dexippus apud Phot. Bibl. Cod. LXXXII. p. 199. Lydiam Menandro contributam tradunt, forte verius. Constat ex iisdem, Meleagrum ante hanc provinciarum descriptionem interemptum esse. Porro Cassander, cui Caria cessit, Asander esse debet. Vid. cap. 39. WESS.

259. 84. Προσώρισεν Ὀξυάρτη τῷ Βακτριανῷ βασιλεῖ] Mihi si credis, ineptae Grammatici glossae postremum vocabulum adscribes. Bactrianorum rex Oxyartes non fuit, quin ne Bactrianam quidem provinciam sorte accepit, sed Philippus, ut mox suc-

cedit. Erat domo Bactrianus, Bactrianorum olim praetor apud Curt. IX. 8. 10., donatus deinde ab Alexandro satrapia Paropamisadarum. Arrian. L. VI. 15. ἐν τούτῳ δὲ Ὀξυάρτης ὁ ΒΑΚΤΡΙΟΣ, ὁ Ρωξάνης — πατήρ, ἦκε παρ' Ἀλέξανδρον, καὶ προσέειπεν αὐτῷ ΠΑΡΟΠΑΜΙΣΑΔΩΝ σατραπείαν. Atque haec quidem satis expedita videntur. De Roxane, fidem ut libere, praetereundus non est Plut. locus in Alex. p. 691. E. καὶ τὰ περὶ Ρωξάνης ἔροσι μὲν ἐπράχθη, καλὴν καὶ ὄραλαν ἐν τινι χρόνῳ παρὰ πτότον ἀφθείσαν. Sic eum edunt. At loco verborum ἐν τινι χρόνῳ in vetustis est membranæ ἐν χορτάνον, e quibus Daerius se nihil elicere posse fassus est, nuperi vero editores Britannii urbem fecerunt Χορτανάνα ex Nostri L. XVII. 78. Utrumque vehementer miror. Curtium recordati si fuissent, optimam eam scripturam agnovissent. Auctor is est L. VIII. 4. 21. Alexandrum pervenisse in eam regionem, cui Cohortanus nobilis satrapes praeerat: eumque barbara opulentia convivium adornasse, in quo Roxane regis omniumque oculos converterit. Itaque ἐν Χορτάνον erit in aedibus Cohortani, firmabitque egregie satrapae eius nomen, quod Freinshemius, quia obscurius erat, configere sustinuit. Id praeter verum tamen, quod Cohortani filia Roxane in Curtianis illis, ut nunc sese dant, perhibetur. Ego vero Rubenio Elect. I. 29. cupide adstipulor, in Curtii illa descriptione hiatum defectumque notanti. WESS.

259. 88. Στυσάνορι — Σολίω] Σολιώτη librorum quorundam mera corruptela est. Auctor vitae Arati: εἰσι δὲ καὶ ἔτεροι Σόλοι τῆς Κύπρου ἄλλ' οἱ μὲν Κύπριοι, Σόλοι καλοῦνται, οἱ δὲ Κιλίκιοι, Σολεῖς. Ex Cypro Stasanorem fuisse Diodorus ipsemet huius libri cap. 39. adfirmat. Mox Σογδιανὴν scriptum primitus fuisse, notaverat ad codicis sui marginem Ill. Scaliger. WESS.

259. 89. Καὶ Σογδιανὴν] Muta in Σογδιανὴν. RHOD.

259. 91. Ἀτροπάτη δὲ Μηδίαν] Iustinus hunc virum male Aeropatium vocat: at etiam hic, ut opinor, male Atrapes dicitur. Verum nomen est apud Arrianum (L. IV. 18.) Atropates, et Persicum magis sonat. Caeterum ex hoc loco deprehenditur foedissimum apud Iustinum (L. XIII. 4.) uleus, quod et olim Eutropio fraudem fecit. Sic autem habet Iustinus, ubi provinciarum praefectos post mortem Alexandri recenset: Phrataphernes Armenios, Tlepolemus Persas, Peucestes Babylonios, Archos Pelasgos etc. Paulo melius Eutropius, Archon Pelasgos. At nulli unquam fuerunt Pelasgi in Oriente. Ideo ex hoc Diodori loco et ex Arriano emendetur Iustinus et legatur: Phrataphernes Armenios, Tlepolemus Carmanos, Persas Peucestes, Babylonios Archon Pellaeus: haec sana sunt: nam apud Diodorum infra (L. XIX. 28.) et Arrianum (L. VI. 27.) Tlepolemus Carmaniae praefectus dicitur, et ibid. cap. 30. Peucestes Persarum, et libro de Indic. cap. 18. Archon Cliniae Pellaeus vocatur, ideo nihil certius nostra emen-

datione. PALM. Ἀτροπῆνη legendum, diu est eum Bongarsius ad Iustin. XIII. 4. adscriberet. Cetera quae vir doctissimus, ut Iustinum iuaret, commentabatur, maximam partem occupata sunt a diligentissimo Freinshemio ad Curtii L. X. 10. p. 815., qui et Orosio, pro quo Eutropium memoriae peccato Palmerius posuit, simili medicina subveniendum esse docuit. WESS. Parti Mediae Atropatem praefectum esse tradit etiam Iustinus XIII. 4. descriptus ab Orosio III. 23., quae ab eo pars nomen accepit Atropatena, ut ex Geographis constat. Reliqui scriptores Mediae unum Pythonem praefectum memorant.

259. 2. Ἐταξαν Ἀρριδαῖον] Conf. huius libri cap. 26. Distinguendus autem hic *Arrhidæus* a rege est eiusdem nominis, etsi aliter censuerit Iustinus L. XIII. 4. Certa testataque res est Arriani indicio apud Photium Cod. XCII. p. 219. WESS.

259. 5. Ὀντων μυρίων] Vide quae inferius c. 12. produntur. WESS.

260. 37. Ἐν Ἀμφιπόλει δὲ τῆς Ταυροπόλων] Fuit ea in urbe Dianae templum, cuius vestigia, cum ipsa iam in ruinas abiisset, diu durarunt:

Λοιπὰ τοὶ Αἰθιοπῆς Βραυρωνίδος ἴχμα νηοῦ Μίμναι, καὶ ποταμοῦ ἀμφιμάχητον ὕδαρ, Antipater inquit nobili in Epigrammate, quod viri eruditissimi L. Holstenius, R. Bentleius, Boivinius sua cura cum sint dignati, mirarer discerpi pōtuisse et negligentissime tractari in extrema parte nuperarum Hesychian. Lucubrat. p. 319., nisi eiusdem solertiae plura ibidem specimina exstarent. WESS.

260. 38. Ἐν Κέρκυρᾳ δὲ etc.] In vitis libris omnibus hoc recepi. Quid enim Corsica ad Alexandrum? Eane in Macedonia? Detexeram id amanuensium peccatum ad Itin. Hierosol. p. 606., ignarus Celeb. Jac. Gronovium eandem huic loco medicinam ad Stephan. in Κέρκυρᾳ fecisse. Refer ergo huic solidam gratiam, nec audi tamen de *Cyrrho*, Syriae urbe, accipientem. Macedoniae Cyrrhus est, a Thucydide L. II. 100., non praeterita, unde Syriae illi civitati, ut multis aliis eiusdem regionis, e Macedonia cognomen venit. Appian. Syriac. p. 201. vide. WESS.

260. 52. Ἐπιβαλλόμενος οὐκείας διαβολῆς] Pro ἐπιβαλλόμενος lego ἐπιλαβόμενος. STEPH. et RHOD. III. Scaliger ἐπιλαβόμενος itidem correxerat ad sui libri oram, me non invito. Poterit fortasse salvum tamen esse, si οὐκείας διαβολῆς καὶ κατηγορίας legatur. Certe ἐπιβαλλὼν οὐκ αὐτῷ διαβολῆς ψευδεῖς καὶ κατηγορίας ἀδίκους dixit huius lib. cap. 23. WESS.

260. 65. Ἀπὸ τούτων τοῦ κατὰ Κιλικίαν Ταύρου etc.] Saepe monet Strabo L. XI. p. 751. A. 778. B. 791. B. et Melan. L. I. 15. WESS.

260. 77. Οἱ μὲν εἰς τὸν κατὰ τὴν Ἰνδικὴν etc.] Sic scripsit, articulo ad τὸν ὠκεανὸν relato. WESS.

261. 83. Παρὰ τὸν Τάναϊν ποταμὸν] Iaxartem, quem rerum Alexandri scriptores *Tanaim*, etsi falso, adpellare solent. Hesychium ita refinge: Ἰαξάρτης, ὁ Τάναϊς ποταμὸς ἐστὶ δὲ τῆς Σαυρίας, ἐπιπίπτων εἰς Μαϊωτὴν λίμνην. ubi de Maiotide palude quod ait, ex alia confusione natum est. Vide Strabon. L. XI. p. 777. WESS.

261. 86. Ὅσων καὶ αὐτὴν] Bene istud. Agnovit Caspium mare suis litoribus includi, nec alii, quae plerorumque olim persuasio, misceri mari. Consentientem habet Herodotum, imprudenter hac in parte ab Historicorum et Geographorum vulgo neglectum, L. I. 203. Mox ταύταις δὲ συνορῶντο ex Reg. pr. instauravi, serie orationis id sibi expostulante. WESS.

261. 4. Γανδαριδῶν ἔθνος, ἐφ' οὗς etc.] De generis enalage mitto dicere. Rem ipsam exposuit superioris libri cap. 93. Mox Gangem fluvium indicari, in confesso est. WESS.

261. 18. Σιττακηρὴν κείσθαι συμβέβηκε] Cur Σιττακηρὴν scripserim, videbis ex not. ad L. XVII. 65. WESS.

261. 20. Ἀφ' οὗ ποιοῦμεθα τὴν ἀνάβασιν] Nihil admodum intererit, hoc retineas an δι' οὗ probes. Interpres ἀνάβασιν descensum explicuit, ac si κατάβασιν maluisset: quod equidem, si libri addicerent, non spernerem. WESS.

262. 32. Ὡς ἀντιπεπονθότος τοῦ — ἀέρος] Vide adscripta L. I. 40. WESS.

262. 50. Τοῦ δὲ πλήθους ἐλόμενος στρατηγὸν] Sic praestat: neque enim multitudo ea sibi ducem legit, sed delectae Pythonem imposuit Perdiccas, ut ea, quae succedunt, docent clarissime. WESS.

262. 57. Ὁ δὲ Πύθων μεγαλεπίβολος ὢν] In exemplari uno scriptum est μεγαλεπίβουλος, sic vero et in superioris temporis editione est excusum. Itidem vero statim post ἐπιβουλήν sed μεγαλεπίβουλον scimus appellari eum qui res magnas audeat aggredi: quae significatio huic loco aptissima est. At μεγαλεπίβουλος si diceretur, significaret eum qui magnas struit insidias: verum hanc vocem teretes aures unquam admisisse vix mihi persuadeo. Usus est autem antea Diodorus altera illa voce, sed cum πη. Vocavit enim Herculem μεγαλεπήβολον. atque ibi mea sequutus sum exemplaria, quae tamen hic lubentius multo sequor, ubi πη habent, ut sit ex ἐπιβολή compositum nomen. At cum η ex ἐπήβολος compositum esse dicendum fuerit, et exponendum ὁ μεγάλων ἐπιτυχῆς. Sed omnes quorum sunt μεγάλοι ἐπιβολαί, non sunt ἐπήβολοι. STEPH. Optime Stephanus. Erat in Pythone τὸ νεωτεροποιόν, quod et Alexander suspectum habuit apud Aelian. Hist. Var. L. XIV. 48. Id vero congruit τῷ μεγαλεπίβω. Vide ad L. I. 19. II. 7. V. 48. etc. WESS.

262. 61. Καὶ τῶν ὑποστυλοῦν δυναστέων] Haec Diodori esse manum, non fugit Rhodomanni sollertiam. Superius

hoc ipso capite, *οἱ δ' ἐν ταῖς ἄνω καλουμέναις σατραπείαις.* Saepeque alias. Vid. ad cap. 39, huius libri. WESS.

262. 63. *Διεκελεύσατο καταπολεμήσαντα etc.*] In καταπολεμήσαντα adde in fine σ, ut accipiatur de missis cum Pithone Macedonibus, ut fine huius capituli explanatur. RHOD. Ne muta. Vetant καὶ τὰ λάφυρα διαδοῦναι τοῖς στρατιώταις, solum utique Pythonem spectantia. Python praeterea ὁ τοῦς ἀποστάντας Ἑλληνας καταπολεμήσας inferius cap. 36. WESS.

262. 77. *Διεκηρύξατο πρὸς τοὺς ἠττημένους*] Non damno compositum διακηρύξασθαι, alias etiam a Nostro usurpatum: si cui tamen simplex potius videatur, eo per me utatur. WESS.

263. 91. *Ῥόδιοι μὲν ἐμβαλόντες τὴν Μακεδ. φρουρὰν*] De praesidio hoc iam olim, superstite Alexandro, questi fuerant apud Curt. L. IV. 8. 12. Ceteroqui rex Rhodiorum urbi vehementer indulserat, uti ex L. XX. 82. constat. WESS.

263. 3. *Νικάνορα τὸν Σταγειρίτην*] Memorat hominem ex Hyperidis Orat. in Demosthenem Harpocraton, estque idem, quo de Dinarchus in eundem Demosthen. p. 100., ubi et de accessu eius ad Olympiam et exsilibus in patrias urbes reducendis. WESS.

263. 5. *Διὰ τοῦ νικήσαντος κήρυκος*] Ex hoc loco discimus fuisse etiam Olympiae agonem praekonum, qui de vocis magnitudine et contentione contendebant. Vide Iosephi Scaligeri Epistolam CCCXLVIII. PALM. Erant omnino Olympiae et praekonum agones, de quibus viri docti post Ill. Scaligeri, Casauboni ad Sueton. Neron. c. 24. et P. Fabri Agonist. L. II. 15. diligentem operam ad Lucian. de Morte Peregrin. c. 32. conduxerunt plura. WESS.

263. 12. *Πλὴν τῶν ἐναγῶν*] Superiore libro. cap. 109. *πλὴν τῶν ἱεροσέλων καὶ φονέων* praeter eos, qui civili sanguine adspersi erant, inquit Curtius, haec aemulatus, non illa L. XVII. 109. Addit Plutarchus Apophthegm. Lacon. p. 221. A. Thebanos exsulum, qui in patriam postliminio redirent, numero fuisse excludos. WESS.

263. 26. *Ὡς οὐκ Οἰνύδιον παῖδες etc.*] Eadem de Alexandro Plut. Alex. p. 693. C. WESS.

263. 28. *Τὴν Σάμον κατακεκληρονηκότες*] Meminerunt huius κληρονομίας Strabo L. XIV. p. 946. A., Diogen. Laert. L. X. et Zenobius Cent. II. 28. Vide ad huius libri cap. 18. WESS.

264. 41. *Ὅντας μὲν ὀκτακισχιλλούς*] Putes ἑξακισχιλλούς fuisse primitus, quoniam sex conductitorum millia ad Taenarum Laconicae ab Harpalo fuisse deducta L. XVII. 108. prodidit memoriae, Arriano apud Photium Biblioth. Cod. XCII. p. 217. non dissentiente. Sed alii hi sunt, ab auctore ipso superioris libri capite undecimo supra centesimum, et Pausania L. I. 25. p. 60. et L. VIII. 52. optime designati: quamquam Pausanias eorum numerum inmane quantum exaggerat, *περὶ πέντε ποῦ μυριάδας* sive ad *quingenta ferme millia* fuisse adfirmans. WESS.

264. 72. *Τῶν μὲν κτηματικῶν συμβουλευόντων etc.*] *Di-tiores, qui fundos arant, κτηματικοὶ etiam infr. cap. 21.* Clarius Polybius L. V. 93. *εἰσφέρειν ὄντο δεῖν τοὺς κτηματικοὺς τὸ τρίτον μέρος τῆς γῆς εἰς τὴν τῶν προσλαμβανομένων οἰκητόρων ἀναπλήρωσιν.* et Appian, Belli Civil. L. I. p. 609., quem non exseribo. WESS.

264. 79. *Τὰς τῶν δημοτικῶν ὁρμὰς σωματοποιούντες*] *Interpres obscurius in unum quasi corpus aggregatis.* *Σωματοποιεῖν τὰς ὁρμὰς est adaugere et inpetum corroborare, uti τὴν τὸλμαν σωματοποιεῖν apud Suidam, Polybius L. III. 90. τὰς τῶν ἰδίων δυνάμεων ψυχὰς προητημένας τοῖς ὅλοις — κατὰ βραχὺ σωματοποιεῖν. Et Excerpt. p. 1441. ἐπειροῦτο κατὰ πάντα τρόπον σωματοποιεῖν τὴν αὐτοῦ βασιλείαν.* Plura ad L. XI. 86. WESS.

265. 83. *Τριήρεις μὲν τεσσαράκοντα etc.*] *Suspicio voces τριήρεις et τετρήρεις locum commutasse.* Athenienses sub hoc tempore triremes trecentas in navalibus habebant, Demosthene *περὶ Συμμοσ.* p. 105. et 108. auctore. Accedant ducentae quadriremes, et putabimus Oratorem silentio eas premerere voluisse, vires opesque suae civitatis describentem? Mitto nunc, Athenis ex lege, de qua idem Demosth. in Androtiana p. 385., senatum triremes quotannis architectari solitum, fuisseque proin triremium semper auctiorem numerum. Id addo, nullam aliam eos hac tempestate classem habuisse ex Phocionis testimonio apud Plut. eius in vita p. 752. A. Scripseris igitur *τετρήρεις μὲν τεσσαράκοντα, τριήρεις δὲ διακοσίας*, plana res erit. WESS.

265. 85. *Τοὺς μέγιστος ἐτῶν τεσσαράκοντα*] *Νόμος κλεῖνει πρὸς Ἀθηναίους ΜΕΧΡΙ ΤΕΤΤΑΡΑΚΟΝΤΑ ΕΤῶΝ ΣΤΡΑΤΕΥΕΣΘΑΙ* Ulpianus ait ad Olynth. III. p. 21. Itaque quadraginta annos natis militiae erat vacatio ex ea lege. Sed errat Scholiastes ille, uti ostensum nuper ad S. Petiti Comment. in Att. LL. lib. VIII. Tit. 1. p. 656. Nam quod hic quadragenarii domi manent, id enimvero in patriae subsidium aliosque usus factum fuisse putandum est. WESS.

265. 90. *Τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν — πατρίδα κρίνον*] *Aemulabantur oratores isti Isocratem, qui Panegyri. p. 81. his prorsus consentanea.* WESS.

265. 11. *Θετταλοὶ μὲν πάντες πλὴν Πελληναίων*] *Nulla Pellene fuit in Thessalia. Lege Πελλινναίων.* Urbs enim Thessaliac fuit *Pelinna*, memorata Plin. L. IV. 8. et Stephano, aliis dicta *Πελλινναίων*, ut Strab. IX. p. 668. T. Livio Lib. XXXVI. 10. Pindaro bis et eius Scholiastae Pyth. X. 7., et corrigendus in eadem voce Arrianus L. I. 7. Error manavit ex eo, quod nomen Pellenes urbis Achaiae magis celebre fuit, et hoc loco ut semper exscriptores notum pro ignoto posuerunt, quod evenit et apud Scylacem et Aelianum lib. IV. ubi perperam *Πελληναίων* legitur. PALM. De Achaeis sermo si esset, uti in his Aeschin. Or. in Ctesiphont. p. 77.

καὶ Ἀχαιοὶ πάντες πλὴν Πελλήνων, nihil mutassem. At nulli in Thessalia, ut bene vir doctissimus, *Pellenaei*, sed *ΠΕΛΙΝΝΑ* et *Πεληναῖοι*, velut in numis Thes. Britann. T. II. p. 138. Iure ergo id urbis incolarumque nomen instauraverunt viri eruditi in Polyaeo L. IV. 2. 29. aliisque veterum. Conf. Cl. Salmasium ad Solin. p. 607. Mox cives Thebarum Phthiotidos indicari, quisque intelligit. WESS.

265. 14. Ἡλιεῖς δὲ, πλὴν Μαλέων] Lege *Μηλιεῖς* δὲ. PALM. *Μηλιεῖς* δὲ etc.] Ex Reg. pr., leviter tantum adinto, suum Diodoro et genti reddidi, quod fieri oportere pulchre Palmerius perspexerat. Audi copiosius eum disserentem: *Non dubium est, (haec subiicit auctoris nostri verbis) lector, quin videas ex ordine recensiois exoidisse maiusculam M in voce ηλιεῖς. Nam ibi fuerunt Μηλιεῖς post Achaeos Phthiotas, nulli vero Ἡλιεῖς. Ait igitur Melienses omnes exceptis Maleis in foedere comprehensos fuisse. Urbs fuit in littore sinus Meliaci seu Maliaci Malea, quam Stephanus terminatione Attica vocat Μαλιεῖς, quam dictam dicit ἀπὸ Μάλου τοῦ Ἀμφικτύονος: eam urbem, a qua, ut credo, dictus fuit Maliacus sinus et tota regio, excepit expresse a generali Meliensium consensu, ut Pelinnaeos Thessaliae ab universorum Thessalorum societate. Dico igitur Diodorum per Μηλιεῖς intellexisse etiam eos, quos Μαλιεῖς vocat Scylacis distinctio, quando Maleam excipit ab eorum universalitate. Haec ille praecclare ad Scylacem Exercoit. p. 278. WESS. Fuisse praeter populum Maliensem etiam urbem nomine adfina, praeter Stephani testimonium, Μαλιεῖς πόλις ἑπωνυμῶς τῶν Μαλιέων, videtur innuere Diodorus L. XVIII. c. 11. Etenim cum populos Graecos enumerat, qui post Alexandri M. excessum contra Antipatrum Macedoniae praesidem coivere, inter eos refert etiam: *Μηλιεῖς πλὴν Μαλέων, Melienses demptis Malensibus.* Sed enim est, quod suspicor, hunc Diodori locum in mendo cubare, sanandumque legendo: *Μηλιεῖς πλὴν Λαμίων*, cuius plures habeo causas. Iam enim in priore vocabulo peccavere codices, cum in iis aut *Ηλιεῖς* aut *Μιληεῖς* legeretur, quibus sana critice suffecit, quod oportuit, *Μηλιεῖς*. Deinde cum constet, Lamiam fuisse partem Maliensium, quin et horum caput, ut supra in huius numis dictum, pronus fuit error scribendo *Μαλέων* pro *Λαμίων*. Denique si praetensa haec Malea ausa fuit aliud tentare, quam universo coetui Maliensi visum fuit, necesse est, fuisse illustriorem quandam eius gentis urbem, ac tum mirum, praeteritam a Strabone, Plinio aliisque, qui minutissima eius tractus oppida recensuere. Negligendos ergo iure puto nonnullos grammaticos sive rudes, sive incurios, sive a librariis pariter corruptos, qui urbis cognominis meminere, v. g. scholiasten ad Sophoclis Trachinias haec monentem v. 197.: *Μηλιεῖς ἔθνος Θεσσαλικόν, Μηλία δὲ ἡ πόλις καλεῖται, Melienses gens Thessalica, Melia vero urbs vocatur*, et similiter ad Philoctetae ver-*

sum 4., in quo forte pro *Μηλία* legendum item *Λαμία*. Etiam scholiasta ad Aristophanem Av. v. 186. *Μηλος πόλις Θεσσαλίας* citato Thucydide; sed non advertit grammaticus, Thucydidem indicato loco agere de Melo insula. Quod vero rei caput est, non obscure eruitur ex eodem Diodoro, Lamiam, quam in Maliensibus sitam comprobant numi et scriptores, in eo bello a Macedonibus stetitisse; nam mox infra idem narrat (L. XVIII. c. 12.), Antipatrum praelio victum Lamiam perfugisse, eiusque se moenibus clausisse, ex quo *Lamiaci* nomen huic bello obtigit. Quare recte dixerit Diodorus, cum Graecis se iunxisse Malienses *πλὴν Λαμίων, demptis Lamiensibus.* ECKHEL. Doctr. Num. Vet. P. I. V. II. p. 142.

265. 15. Καὶ Κλωζαῖοι] In margine adscriptum fuit *Ανζαῖοι* vel *Ἀνζαῖοι* nihilo melius. Tu vero melius doctus lege *Ἀλωζαῖοι* ex Thucydide L. VII. 31., ex Strabone, qui lib. X. p. 691. ter *Ἀλωζαῖον* ponit, Plinio L. IV. 1. Stephano et aliis. Ea urbs in tabulis *Halyssio* notatur. Corrigendus et ea in voce Scylax, qui habet *Ἀλυττία*. Sed pridem id mendum in Scylace vidit et correxit eruditus Vossius. PALM. Καὶ Ἀλωζαῖοι] Una litera gentis vocabulum instruxi ex Stephani *Ἀλωζαῖος*. Elementorum in *ΑΛΥΖΑΙΟΙ* similitudo prius eorum, ceu factum fuisse in Stephani *Ανζαῖα* egregie viri eruditi observarunt, oblitteraverat. Stat et ab his partibus doctissimus Ios. Wasse ad Thucyd. V. 51. WESS.

265. 16. Ἀθυμῶνες — οἱ περὶ Ἀρναπταῖον] Iusto auctius est prius vocabulum, *Ἀθυμῶνες* adpellat ipse L. XIV. 82. et L. XVI. 29. passimque omnes. *Aryptaeum*, cui Molossi parebant, ignoro: nam de *Αρυθα* cogitare non licet, quippe plures ante annos defuncto. WESS.

265. 20. Καὶ Θρακῶν ὀλίγοι] Inserendum censeo οὐκ. RHOD.

266. 24. Καὶ οἱ τὴν ἀκτὴν κατοικοῦντες] Ἐπιδαύριοι καὶ Τροϊζήριοι, οἱ τὴν Ἀργολίδα ἀκτὴν οἰκοῦντες, uti Pausaniae dicuntur L. II. 1. p. 130. Conf. ad Nostri L. XII. 43. Dedisse vero Epidaurios et Troezenios huic expeditioni in Antipatrum nomina idem Pausan. E. I. 25. p. 60., ubi coniurarum gentium seriem recenset, testis est. WESS.

266. 36. Τοῖς Θηβαίοις ἀποκαταστήσουσι τὴν τε πατρίδα etc.] Eandem adfert caussam Pausanias L. I. 25. Partam de Boeotis victoriam tetigit Plut. Phocion. p. 752. B. WESS.

266. 54. Ὅντις ὑπὲρ τρισμυρίους] Ferri potest, si ὑπὲρ τοὺς μυρίους legatur ex huius libri cap. 16. Alioqui decem erant millia, ut supra c. 4. et L. XVII. 109. significavit. WESS.

266. 55. Πρὸς δὲ Φιλώταν — τὴν ἐπὶ Ἑλλησπόντιο Θουγλίαν] Atqui Philotae Cilicia obvenerat, Leonnato Phrygia, auctore ipso cap. 3., Iustino L. XIII. 4. et Arriano apud Photium Cod. XCII. p. 216. testibus. Ad haec Antipater auxilium rogavit

Leonnatum apud Iustin. *ibid.* cap. 6., et per legatum, ut id matura-
ret, expugnavit, quo de mox cap. 14. Haud ergo iniusta suspicio
est, in Philotae nomine admissum aliquid esse. WESS.

266. 60. Ἀπέλιπε στρατηγὸν Σίππαν] Hominem hunc ali-
bi legere non memini, manetque adeo apud me in obscuro, Sip-
pasne an Sispas fuerit dictus. WESS.

267. 81. Κατέφυγεν εἰς πόλιν Λαμίας] Λαμίας τὴν ἐν
Θεσσαλίᾳ Pausanias vocat L. VI. 4., alibi in Attic. cap. 1. eandem
contra montem Oetam collocans. Ad haec praelium ad hanc urbem
modo τὸ περὶ Λαμίας ἔργον, tum τὸν πρὸς Λάμω πόλεμον,
quamquam hoc haud iniuria praestantissimo Sylburgio suspectum
fuit, lib. VII. 6. adpellat. Aberat urbs ab amne Sperchio ad sta-
dia ferme triginta apud Strabon. L. IX. p. 662. WESS.

267. 9. Τὸ παράδοξον — εὐκλήρημα] Fortasse τὸ παρά-
δοξον vera est lectio. STEPH.

267. 12. Καὶ πληγὴς εἰς τὴν κεφαλὴν λίθῳ] Praepositio-
nem, si dictionis elegantiam corrumpere censeas, dele. Iustinus
XIII. 5. Interim in obsidione Antipatri Leosthenes, δὴξ Athe-
niensium, telo e muris in transeuntem iacto occiditur, levi dis-
crimine. De Leosthenis sponsa, quae mortuo superstes esse no-
luit, Hieronymus L. I. adv. Iovinian. p. 47. WESS.

267. 17. Τὸν ἐπιτάφιον — προσέταξεν Ὑπερίδῃ] Multi
huius meminerunt laudationis, conducti a Io. Meursio Attic. Lect.
L. IV. 4. Puto eius durare fragmentum insigne in Stobaei Serm.
CXXIII. p. 618. Namque id ex Hyperidis ἐπιτάφιῳ quodam esse
decerptum, verba ipsa loquuntur. WESS.

267. 21. Δημοσθένης ἐπεφύγει — ὡς εἰληθῶς τῶν
Ἀρπαλείων] In Dionysii Dinareho p. 116. τῶν Ἀρπαλείων ter
quaterque, recte id inprobante Sylburgio. Melius περὶ τῶν Ἀρ-
παλείων Plut. T. II. p. 808. A. et Schol. Hermogen. p. 394. Ab-
fuisse vero tum temporis Demosthenem non negavero, scito tamen
populi illi reditus iam fuerat decretus, ceu Plutarch. Demosth. p.
858. E. et Iustin. L. XIII. 5. indicarunt. WESS.

267. 24. Στρατηγὸς Ἀντίπαλος] De illo Plut. Phoc. p.
752. C. WESS.

268. 46. Ἐπανήλθεν — ἀμφίδοξον ἔχων τὴν νίκην] Ar-
rianus hoc praelio perisse refert in Photii Cod. XCII. p. 217. Ἀρ-
σίμαχος δὲ Σέυθη τῷ Θρακί πολεμῶν ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς παραβό-
λως, σὺν ὀλίγοις γὰρ καὶ ἐδδοκιμῶν, ὁμῶς ἀηρέθη. Verum per-
peram, et Photii, male excerptis, peccato. Namque eum post
illam pugnam in plures annos superstitem fuisse, ipsemet Arrianus
in narrationis progressu disertim testatur. WESS.

268. 50. Ἐκαταίων πρεσβευτοῦ] Cardianorum, popularium
suorum, tyrannus et Antipatri familiaris erat, docente Plut. Eu-
men. p. 584. D., ubi de hac eius legatione. WESS.

268. 61. Εἰς Μελίτιαν] Rectum urbis nomen Reg. sec. ser-

vavit. Dicebatur *Μελιταία* et *Μελίτεια*. Illud dabit Strabo L. IX.
p. 663., hoc Theopompus apud Stephan. in ea voce et Plut. in
Sull. p. 465. A. WESS.

268. 77. Τοῖς ὅπλοις ἤλαττοῦτο] Socordia amanuensium
elegantissimam dictionem corrumpit. Auctor dederat τοῖς ὅλοις
ἤλαττοῦτο, res eius prorsus erant infractae. Sic enim adsolet:
καὶ μάλιστα ἐν οἷς καιροῖς ἐδόκουν τοῖς ΟΛΟΙΣ ΕΛΑΤΤΟΥ-
ΣΘΑΙ Lib. XIII. 37. Polybius L. II. 53. οἱ δ' Ἀχαιοὶ, καίπερ οὐ
μετρίως ΗΛΑΤΤΩΜΕΝΟΙ τοῖς ΟΛΟΙΣ, ὁμῶς etc. Non mul-
tum abeunt Demosthenis ἠτιῶσθαι τοῖς ὅλοις Philip. III. p. 72.,
συντρίβεσθαι τοῖς ὅλοις, σφάλλεσθαι τοῖς ὅλοις, quae nunc
praetereo. WESS.

268. 80. Μένωνος ἱππαρχοῦντος] Illustri inter Thessalos
loco genitus filium Phthiam Aeacidiae, Epirotarum regi, collocavit,
e qua et Pyrrham nepotem vidit, Plut. Pyrrh. p. 383. D. et Phoc.
p. 753. A. WESS.

268. 94. Τὴν διὰ τῶν ὅπλων προσχώρησιν ἀπέγνῳ] Ex
vetustis membranis locum instauravi. Προσχώρησις exercitus
progressum recte exprimit, quem quidem eb Antipatro fuisse im-
probatum, non autem ἀποχώρησιν sive discessum, rei series pla-
nissimum facit. WESS. Προσχώρησιν, etiamsi προχώρησιν scribas,
non dubium est quin posthabendum sit reliquorum librorum scri-
pturae ἀποχώρησιν. Sed si hoc sive illud optes, aperte men-
dosum est ὅπλων, et in ὁμαλῶν convertendum. Τὰ ὁμαλὰ sio
dixit Polybius I. 30. 13. et alii.

269. 4. Ὅτε γενέσθαι τὰς πάσας ἑκατὸν ἑβδομήκοντα] Imo
vero διακοσίας καὶ ἑβδομήκοντα. Principio belli armaverant
ccxi, sicuti proditum est cap. 10. Ad quas si alias addiderint, iu-
stum utique illud erit, quod dixi. WESS.

269. 6. Τὴν ναυσχίαν εἶχε Κλέϊτος] Forsan is est, de
quo huius libri cap. 72. WESS.

269. 14. Ὅπως γὰρ οὐ προσέχων etc.] Genus hominis co-
piose descriperat Diodorus L. XXXI., uti Photii excerpta Cod.
CCXLIV. p. 1157. ostendunt. WESS.

269. 26. Τοῦτον μὲν σὺν — ἀνεσταύρωσε] Acie victum
occubuisse *ibid.* Photius scribit, sed male. Lucian. Macrob. c. 13.
cum Ariarathem vitam in annos LXXXII prorogasse ex Hieronymo
dixisset, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς Περδικκαν μάχῃ ζωορηθεὶς ἀνεσκολο-
πίσθη. Ad quem quoque modum Arrian. apud Phot. Cod. XCII.
p. 217. Illud vero καὶ τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ ἅπαντας si districtius
accipiat, verum non erit. Elusit enim insidias filius Aria-
rathes, labentibusque annis, cum alibi occupati essent Macedones,
Cappadociam recipaverit. WESS.

269. 34. Πέζους μὲν — ἑξακισχιλίους] Vid. ad cap. 12. su-
perius. WESS.

270. 50. Δὶ ἃς αἰτίας πολλοὶ, τῶν στρατιωτικῶν etc.]

Putes absolute positum, ac si vellet πολλῶν τῶν στρατιωτῶν. quo genere L. XV. 42. κυκλωθέντες οἱ Αἰγύπτιοι, πολλοὶ μὲν ἀπέθανον, οὐκ ὀλίγοι δ' ἐξωγήθησαν quod est κυκλωθέντων τῶν Αἰγυπτίων etc. Vid. Davisium ad Maxim. Tyrium Diss. XXIV. p. 587. Sed magis placet, ut πολλοὶ deleatur, quippe imprudenter ex praecedentibus hic iteratum. Porro militum multos ordines deseruisse, et ἀπειθεῖα πρὸς τοὺς ἄρχοντας ἐπεικῆς καὶ νέους ὄντας, quae verba Plut. Phoc. p. 753. A., rem Graecorum in peius ruere coepisse, constat. WESS.

270. 64. Γενομένης δὲ ἱππομαχίας etc.] Hac pugna, qua victi abierunt Graeci, gentis libertas exstincta est. Vid. Polyb. L. IX. 23. Decertata fuit ad Thessaliae Crannonem, propterea ἣ ἐν Κράννωνι μάχη Plut. ibid. et Pausaniae L. X. 3., et tali quidem in loco, quem undique aspreta incingebant. Situm enim oppidum ἐν κολῶ καὶ μεσημβρινῷ χωρίῳ apud Galeum in L. I. Epidemic. p. 350. WESS.

270. 78. Ἰδέουσι τῶν πεντακοσίων] Vid. Pausaniam L. VIII. 10., quae enim de Atheniensibus interfectis ibi prodidit, ad hanc cladem potissimum pertinent. WESS.

271. 1. Μετὰ τῶν ἰδίων στρατηγῶν] Non moveretur huic loco controversia, nisi membranae intercederent. Μετὰ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν sperni posset, at accedente voce ἐπάνοδον non item. Elige itaque, utrum velis. Ego in vulgato acquiescam. WESS.

271. 9. Ἦν γὰρ τοῖς ἡλικίως παρανόμων] Si Plut. Phoc. p. 753. audis, Demades septies iudicio fuerat damnatus, quod contra leges aliquid suaserat: ἡλώκει γὰρ ἐπὶ τῷ γραφῆς παρανόμων. Sed ille et in quibusdam aliis a Nostro dissentit. Satis erat Athenis, si qui ter hoc iudicio caussa cecidissent. Antiphanes in Sappho apud Athen. L. X. p. 451. A.

Πῶς γὰρ γένοιτ' ἂν, ὃ πάτερ . . .

Ῥήτωρ ἄφρωνος, ἦν μὴ ἄλλω τοῖς παρανόμων;

Ter proin damnati, ut Demades, concionibus prohibebantur, infamiae insuper labe adpersi. Conf. S. Petitem Comment. LL. Attic. Lib. II. Tit. 1. p. 184. WESS.

271. 19. Τὰς αὐτὰς ἀποκρίσεις πεποιθῆσθαι] Leosthenem pacem roganti Antipatro id responsi dedisse, Plut. Phoc. p. 753. C. itidem testatur. WESS.

271. 22. Ὁ δὲ φιλανθρωπῶς αὐτοῖς προσενεχθεῖς etc.] Non ea sententia Chlaeneae Aetoli apud Polyb. L. IX. 23. ita perorantis: Ἀντίπατρος — κἀκίστα μὲν ἐχρήσατο τοῖς τάλαιπώροις Ἀθηναίοις. ὁμοίως καὶ τοῖς ἄλλοις, εἰς τοῦτο δὲ ἔβρουεως ἦλθε καὶ παρανομίας, ὡς φηγαδοθηρας καταστήσας, ἐξέπεινε πρὸς τὰς πόλεις ἐπὶ τοὺς ἀνταρρηκτότας, ἣ καθόλου λελυπηκτότας τὴν Μακεδόνων οἰκίαν etc. Et verum si amamus, non ea pax, sed pactio quaedam servitutis fuit. Quod ille vero dicit Antipatrum φηγαδοθηρας elegisse, qui profugos e latebris eruerent, infamem

istum Archiam, domo Thurinum, potissimum designat, de quo Plut. Demosthen. p. 859. WESS.

276. 26. Καὶ προσέταξεν ἀπὸ τιμῆσιως εἶναι τὸ πολίτευμα] Iterat hoc dictionis genus sine lib. XVIII. καὶ τὸ πολίτευμα διοικεῖσθαι ἀπὸ τιμῆσιων. At simili in forma reipublicae Strabo L. X. p. 686. A. προσέστησαν γὰρ αὐτῆς (Chalcidis) ἀπὸ τιμῆσιων ἀριστοκρατικῶν ἀριστοκρατικῶς ἀρχόντες et recte; nam ex censu cum bonum publicum curatur, valet utique paucorum dominatus. Quare rogatus quid esset oligarchia Plato, regerit eleganter τὴν ἀπὸ τιμημάτων πολιτείαν, ἐν ἣ ὁ μὲν πλοῦστοι ἄρχουσι, πένητοι δὲ οὐ μέτεστιν ἀρχῆς de Rep. L. X. p. 550. C., et Aristoteles diversas dominatus paucorum species expliciturus, quasdam ἀπὸ μακρῶν τιμημάτων, alias ἀπὸ μικρῶν τιμημάτων, cum pro maiore minoreve censu ad honores admittuntur cives, commemorat Polit. L. IV. 5. et 9. WESS.

271. 32. Πλείους τῶν διαμυρίων καὶ διαχιλίων] Plutarchus eos qui infra censum, ab Antipatro finitum, fuerant, ὑπὲρ μυρίων καὶ διαχιλίων numerat, exclusosque a reipublicae administratione in Thracia sedem atque agros accepisse refert in Phoc. p. 754. D., et longe quidem rectius; plerumque enim civium Atticorum numerus xx millia aequabat. Σχοπέετε γὰρ, Demosthenes ait Orat. in Aristogiton. J. p. 489., εἰσὶν ὁμοῦ διαμυριοὶ πάντες Ἀθηναῖοι. Quem catalogum unis millibus superabant paucis abhinc annis, cum Atheniensium censum ageret Demetrius Phalereus. Tum εἰσοδημαῖ Ἀθηναίων μὲν διαμυρίους πρὸς τοῖς χιλίοις testis est Ctesicles in Athen. L. VI. p. 272. C. Redierant nimirum xii illa civium millia auspiciis Alexandri Polysperchontis F., infr. cap. 66. additque ix millibus, quibus reipublicae curam Antipater in manus tradiderat, rotundabant xxi millia, de quibus Ctesicles ille. Vere ergo expulsorum πλείους erant μυρίων καὶ διαχιλίων, quod et pulchre animadvertit Cl. Bonamicus in Comment. Acad. Inscript. T. XI. p. 265., Diodori verba eandem in formam refingens. WESS.

272. 38. Θεοδοσόχον δὲ Μένελλον etc.] Modesto lenique ingenio Menyllus, amicus Phocionis, operam diligenter impendit, ne praesidium gravari merito Athenienses possent, Plut. Phoc. p. 754. WESS.

272. 48. Τὴν προσηνέστην Ὀλίαν] Vide Memnonem apud Photium Cod. CCXXIV. p. 709. et Nostri L. XIX. 59. Crateram veno in Asiam reditum non hoc fecisse tempore, videbis ex huius libri cap. 24. WESS.

272. 52. Οἱ δὲ Παιδιῆνας ἀποκαταστήσας τοῖς Σαμίοις etc.] Athenienses Perdiccae opera Sami possessione deiectos, eosque indidem expulsos fuisse, consentit Diogenes Laert. L. X. 1. nisi alia ab Interprete dicere iussus. Hoc primum. Addit apert. postliminio in patriam Samios, qua annis xliii caruerant, rediisse.

Exciderant ergo sub Olymp. ciii. annum tertium, quo Athenis Archon Cephisodorus fuit. Atqui Athenis in eam insulam coloni sunt missi Archonte Nicophemo. Scholiastes ineditus in Aeschin. Or. in Timarch. p. 8. εἰς Σάμιον ἔπεισαν κληροῦχος Ἀθηναῖοι ἐπὶ ἄρχοντος Ἀθηναῖοι Νικοφήμου. Qui quidem Nicophemus cum eo magistratu sit functus anno quarto Olymp. civ. obtinuerunt Samum Athenienses spatio annorum xxxviii. Sic instam foret in Diodoro ἔτη τρισὶ δέοντα sive λείποντα τῶν τεσσαράκοντα. Id vero vetat Dionysius, ex Philochoro in serius tempus Atheniensium hanc coloniam reiiciens. Adscribenda verba sunt ex eius Dinarch. p. 118. Οἱ μὲν γὰρ εἰς Σάμιον ἀποσταλέντες κληροῦχοι κατὰ τοῦτον τὸν ἄρχοντα (Ἀριστοδήμου) ἀποστάλησαν, ὡς Φιλόχορος ἐν ταῖς ἱστορίας λέγει. Aristodemus in patria urbe praetura administravit anno Olymp. cvii. primo. Ab eo ad Cephisodorum numerari possunt anni xxx. Finge sequente anno, quo Archon Philocles erat, rediisse Samios, quod rerum series vero facit adfne, et anno ante Aristodemum eosdem insula fuisse deturbatos, rectum erit ἔτη τρισὶ πλείω τῶν τεσσάρων. Atque hoc malo. Nam Scholiastae eius levior apud me auctoritas est, et de Dionysii in his errore suspicio nulla esse propter adiuncta de Dinarchi aetate potest. Mitto de Neocle addere, patre Epicuri, qui e colonorum Atticorum numero erat Strabone L. XIV. p. 946. et Diogene testibus, de qua aetate Epicuri, et Aristodemi magistratum propius multo accedente quam quidem Nicophemi. WESS.

272. 58. Ἴνα δὲ μὴ μακρὰν etc.] Hoc placuit, quippe elegantius. De fuga Harpali traiectione in Cretam dixit L. XVII. 108. WESS.

272. 67. Ὅτιον ἑπτακισμίων] Superioris libri cap. 108. militum vi millia Harpalum coegisse dixerat, nec plura enumeravit Arrianus apud Phot. Cod. XCII. p. 217. Quare ἑπτακισμίων reingendum cum N. Blancardo ad Arrian. Exped. L. VII. p. 467. WESS.

272. 76. Κυρένας δὲ τοῦ λιμένος] Cyrene erat ἐν πελοποννησίᾳ, ut Scylax, sive, quemadmodum Strabo, ἐν τροπέοιδα πέδιω, seu iuncta a portu suo Apolloniade intervallo stadiorum lxxx. Vide utrumque, hunc L. XVII. p. 1194., illum Periopl. p. 109. Μοχ καὶ πολιορκήσας ex Reg. 2. præferrem: namque urbem primo impetu a Thimbrone expugnatam fuisse, haud liquet. WESS.

272. 79. Τάλαντα πεντακίσσια] Dedi scriptis libris, ut ita corrigeretur. Abunde quoque videntur talenta argenti quingenta. Tu si statim καταληφθέντα χροῖματά μάλυξαι, nullus intercedam. WESS.

273. 2. Ὅτιας περὶ ὀδοῦζοντα] Neque hic refragari vetustis membranis ausus sum. Et quis crediderit, rebus dubiis suspectoque Thimbrone, octingentos Cyrenaeorum portui sese cre-

dero voluisse? De Barcaeis et Hesperitis, Cyrenaeorum vicinis, nota omnia sunt. WESS.

273. 10. Ἀπαντας τοὺς στρατιώτας ἔξῃγαγεν] Corrigen- dum esse ἔξῃγαγεν non fugit doctissimum Rhodomannum, quem libens sequor. Spectant enim Thimbrōnem. WESS.

273. 21. Τὴν ὀνομαζομένην Τεύχερα] Hoc reliquerat, uti meliores libri indicio sunt, auctor, non Τύριχα, quod quidem tolerari potuisse miror. Vide, quae de hac Cyrenaeorum colonia dixi ad Itiner. Anton. p. 67. et Hierocl. Synecdem. p. 733. WESS.

273. 30. Καὶ φυγόντες εἰς τὰς ναῦς] Quisque videt hoc iustius esse: posses, si quae necessitas urgeret, καὶ καταφυγόντες, ut praepositio copulam absorpserit, ut multis in locis. Quod succedit ἐπὶ τῆς θαλάσσης καταποντισθῶσαν, non sollicito. Placet Diodoro L. XIX. 18. XX. 85. Io. Chrysostom. T. XII. Benedictin. p. 324. A. Ὅσοι μὲν πλοῖον καταποντισθέντος. Alioqui haud absurdum fuerat ex aliorum Codd. vestigiis καταπόθησαν, quod cum priore conmutatur in fragmentis Symmachi Psalm. LIV. 10. cum Montefalconii nota et Hebr. XI. 29. Auctor ipse in Excerpt. Peirescian. p. 337. συνέβη τῶν νηῶν πολλὰς — ἐπὶ τῆς θαλάσσης καταποθῆναι. WESS.

274. 39. Ἐπὶ γὰρ ἀμοσθῶτων γενομένων etc.] Supra simili in genere ἀμοσθῶτος et ἀμοσθῶτος posuit: perinde tamen erit, modo ἐπὶ γὰρ τῶν ἀμοσθῶτων scripseris. Rectius enim articulus addetur. WESS.

274. 43. Τῇ δὲ τούτων παρουσίᾳ — θαρσύνοντες] Sensus postulat πρὸ δὲ τῆς τούτων παρουσίας. Rhod. Transirem in partes Rhodomanni, nisi manu exarati aliquid commodius offerrent libri. Scribe τῇ δὲ τούτων ἀπουσίᾳ — θαρσύνοντες καὶ τοῖς et reliq. horum absentia Cyrenaei et praeclaris successibus animosiores facti. Quae cohaerent egregie. Noli vero arbitrari vitiosum esse τούτους δὲ οἱ — τὸν δὲ εἰς, quod proxime perscriptum est, quoniam dicere fere solent τούτους μὲν — δέ. Nam et vulgatum istud obvium est. Confer Cl. Davisium ad Max. Tyrium Dissert. XXVIII. 7. p. 602. WESS.

274. 72. Καὶ στρατηγὸν Ὀφέλλαν] Non aliter eiusdem nomen scribitur L. XX. 41. inque Arrian. apud Photium Cod. XCII. p. 217. et Iustin. L. XXII. 7., certe vetustioribus in libris. Ὀφέλλας apud Plut. Demet. p. 894. E. quo etiam nomine infelix puer fuit, in cuius memoriam Nemaei ludi instituti perhibentur apud Pausan. L. II. 15. et alius Damascichthonis pater, de quo idem L. IX. 5. Conf. P. Leopard. Emend. L. XVII. 10. WESS.

274. 81. Πτολεμαῖον τῷ βασιλεῖ] Manifesta haec πτολεμαῖος. Nondum hunc sibi titulum indiderat Ptolemaeus. Vid. L. XX. 54. Africae tamen hanc partem regionemque omnem Cyrenaeam

Ptolemaei imperio harum turbarum occasione fuisse subditam, testis etiam Strabo L. XVII. p. 1194. WESS.

275. 91. Τὴν τε τῶν Λαρανδίων] Ex vetustis schedis sic refixi. Laranda format Λαρανδέα, nunquam Λαρανδαῖον, ut notum ex Stephano. Situm urbi sicuti et Isaurae in Lycaonia plerique adsignant, pro qua auctor Pisidiam habet, non magno discrimine: confines enim regiones. Confer quae adscripta sunt Itiner. Anton. p. 211. et ad Synecdem. Hierocl. p. 675. WESS.

275. 93. Βάλακρον τὸν Νικάνορος] Fortasse is est Balacrus, cui Philam, Antipatri filiam, collocatam primitus fuisse significat Antonius Diogenes apud Photium Cod. CLXVI. p. 364. WESS.

275. 9. Δύναμιν οὐκ ἔχοντες ἀξιοχρεῶν] Memini saepe in his libris ἀξιόλογον et ἀξιόχρεων ab amanuensibus permisceri: hic sequor omnium consensum. Sic iterum L. XIX. 89. καὶ δύναμιν μὲν οὐκ ἔχον περι αὐτὸν ἀξιοχρεῶν. WESS.

275. 16. Τῆς δὲ φλογὸς ἀφνω πρὸς ἕνος αἰρομένης] Dant haec sententiam commodam, nec peiorem scriptus Reg. pr., quique ab eo stant alii. Itaque optio tibi deferetur. Ceterum Trogus L. XIII. eadem hanc Larandensium et Isaurorum stilo persecutus erat diligenter: at Iustinus L. XIII. 6. eius dicta in compendium redigens, turbavit omnia, quaeque de Isauris erant bene prodita, imprudenter Cappadocibus transcripsit, pulere ad Orosium, a Iustino in fraudem impulsam, docente doctissimo Fabricio L. III. 33. WESS.

275. 37. Νικαία τε ἢ Ἀντιπάτρου Φυγίης] Eadem post Perdiccae mortem in Lysimachi manum convenit, ut ex Strabone L. XII. p. 848. C. notum. Cleopatra vero ea ipsa est, de qua L. XVI. 92., primis nuptiis Alexandro Epirotarum regi collocata, ut bene Iustinus L. XIII. 5. Id prave, quod Perdiccam, dum duas eodem tempore uxores quaereret, neutram obtinuisse, addit. Duxit enim Nicaeam, quod praeter Diodorum fatetur Arrianus apud Phot. Cod. XCII. p. 220. WESS.

276. 45. Καὶ τὴν τῶν βασιλείων προστάσαν] Reposui ex Reg. pr. probatam auctori scripturam. Fuit Perdiccae βασιλείων ἐπιμελήτης, quo in munere successores dein habuit plures, indicatos inferius c. 36. 39. 48. WESS.

276. 51. Ἦγε τὴν Νικαίαν] Damnat Thomas Magister ἄγειν γυναῖκα, atque ἄγεσθαι praefert, quod certe frequentiore Atticorum usu teritur. Lysias Or. I. 2. ἐπειδὴ ἔδοξέ μοι γῆμαι καὶ γυναῖκα ἡγαγῆμαι εἰς τὴν οἰκίαν. Iosephus Belli Iud. L. I. 12. 2. πρότερον μὲν γὰρ ἤγετο γυναῖκα τῶν ἐπιχωρίων. atque ita plerique, alterum tamen non plane spernentes. WESS.

276. 59. Φανερῶς μὲν ἀπεφάνετο ἀπολογῆσθαι] Confer Arrian. apud Phot. Cod. XCII. p. 218. WESS.

276. 72. Οὐ κατεπλήρησαν ταῖς ψυχαῖς] Iure ergo Chlaeneas apud Polybium L. IX. 24. Αἰτωλοὶ γὰρ μάται, inquit, τῶν

Ἑλλήνων ἀντωφθάλμησαν πρὸς Ἀντιπάτρου ἐπέο τῆς τῶν ἀδελφῶν ἀκλήροῦντων ἀσφαλείας. Respicit exsules ab Antipatro victore Graeciae urbibus deiectos, οἷς φῶξιμον οὐδὲν ἦν πλὴν ἐνὸς τοῦ τῶν Αἰτωλῶν ἔθρους, supra dixerat. WESS.

276. 90. Στεγνὰ κατασκευασάντων] Iterum extremo L. XX. καὶ κατασκευάσας στεγνὰ τοῖς στρατιώταις παραχειμάζειν. Plenius Euripides Cyclop. v. 323. Ἐν τῆδε πέτρῳ στέγν' ἔχω σπηνώματα. WESS.

276. 92. Καὶ τροφῆς ἐνδεῆς etc.] Expectasses εἰς τοὺς ἐσχάτους ἐρχεσθαι κινδύνους ob ea quae antecedunt. Sed variavit orationem consulto, καὶ loco οἱ vel οἱ καὶ posito, quod fieri posse certum exploratumque est. Vide Th. Bezam ad Act. Ap. VI. 6. et Duker. in Thueydidis L. VIII. 73. Xenophon. Hellen. L. I. p. 343. ἐπιστολὴν ἐπέδεικνυ μαρτύριον, καὶ ἐπεμψαν οἱ στρατηγοὶ εἰς τὴν βουλὴν καὶ εἰς τὸν δῆμον. pro quo potuisset ἦν ἐπεμψαν οἱ στρατηγοὶ. WESS.

277. 2. Περί τῆς ὄλης ἐπιβολῆς] Potius ἐπιβολῆς. RHOD. Si de insidiis, Antigono structis, accipias, ferri poterit: tamen alterum illud et ego malim. De Cleopatrae nuptiis et Nicaeae divortio iam tum Perdiccam constitutum habuisse, cognosces ex Arriano apud Phot. p. 220. WESS.

277. 11. Τὴν τῆς Ἀσίας ἡγεμονίαν περιτιθέναι] Sic malui ob praestantium librorum consensionem atque orationis nexum. Quod post pauca succedit μεταστῆσαι πανοικίους illustratum alias est. Conf. not. in L. V. 20. WESS.

277. 35. Γάιος Ἀίλιος] Pro Γάιος Ἀίλιος Κοῖντος Ἀῦλιος. Livius vero hunc Aemilium vocat. RHOD. Κοῖντος Ἀῦλιος praestat. Vide Pighium in Annal. ad ann. cxxx. p. 345. et quae viri docti notarunt ad Livii L. VIII. 37. Porro in vero nomine Praetoris, qui anno huic Athenis nomen dedit, discordia est. Philoclem vocant Diodorus et Dionysius in Dinarcho p. 116., at Dioclem alii, de quibus Io. Meursius de Archont. L. IV. 14. WESS.

277. 37. Συντετελειῶς τὴν ἀρμάμαζαν] Fortasse haec sumta sunt ex Ephippo, quem de Alexandri sepultura commentatum esse, Athen. L. X. p. 434. A. docet, aut certe ex Hieronymo Cardiano, qui quidem in describendo hoc curru unus omnium excelluit. Id docent eiusdem Athenaei verba L. V. 10. Ἰερώνυμος ἐν τῇ κατασκευῇ (θανυμάζειται) τῆς ἈΡΜΑΜΑΞΗΣ, ἢ συνέβαινε κατακομισθῆναι τὸ Ἀλεξάνδρου σῶμα. Nam quod Schefferus opinatus ad Aelianum est Var. Hist. L. XII. 64. currus eius fabrum fuisse Hieronymum, id Athenaeus nusquam dixit. Sequeretur enim et Timaeum, cuius paullo ante meminit, auctorem rogi fuisse, cui Dionysius inpositus conflagravit, quod tamen absurdum. Timaeus in eius descriptione egregius fuerat, ut in curru huius enarratione Hieronymus. WESS.

278. 45. Κατεσκευάσθη χρυσοῦν σφινγίλατον] Desit, unde haec pendent, vocabulum, quod an φέρετρον fuerit an aliud, non finio. Rhodomannus in notar. Correct. φέρετρον suspicatus est, praecunte Aeliano Var. Hist. lib. XII. cap. ult. τὸ ἐπ' αὐτῆς (ἀρωμαμάξης) κατεσκεύασε φέρετρον μεγαλοπρεπῶς ἀργύρῳ καὶ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντι. WESS.

278. 47. Ἐπλήρωσεν ἀρωμάτων] Scribe ἐπλήρωσαν. Rhon.

278. 60. Ἐχων τραγελάφων προτομῆς] Vid. ad L. II. 51. Erant inter ornamenta aulaeorum Persicorum et Medicorum frequentes tragelaphorum et aliorum animalium monstrosae figurae. Aristophanes Ran. v. 868. οἷδὲ τραγελάφους, ἄπερ σὺ, Ἄ' ν τοῖσι παραπεύσμισι τοῖς Μηδικοῖς γράφουσιν. ut mirum non sit et regium hoc solium illis fuisse condecoratum. WESS.

278. 62. Δὶ ὧν κατακεχρέμαστο στίμμα] In augmentis praeteritorum pertrita haec variatio. S. Matthaeus Evang. c. VII. 25. τεθμελίωτο γὰρ ἐπὶ πέτραν. Ioseph. Ant. L. XX. 3. 2. σέθραπτο γὰρ ἐπ' αὐτοῦ. et Belli Iud. III. 7. 31. καὶ διπλῶ περιβόλῳ τετείχιστο. tum ibid. c. 10. 1. Praeterea L. IV. 11. 4. τεθῆμιωτο ἐπὶ τοῖς στυλοποιήταις. et post pauca ταῦτα μὲν — πέπρακτο. Heliodorus L. I. p. 41. καὶ γὰρ πεφοίνικτο τὴν παρειαίν. iterum ibid. καὶ τὸ βλέμμα κενήητο. Porro L. IV. p. 162. τέτατο δὲ ὁ δόρυμος. et p. 164. καὶ δεδούλωτο τῷ πόθῳ. Etiam in compositis L. VIII. p. 386. ἡ πόλις ἐκτεύρακτο. quomodo L. X. p. 508. καὶ ὁ μὲν — ἤγητο οἱ προστέτακτο. Quae quidem ex illis abunde erunt: quis enim finis foret, si omnia de hoc genere coacervare vellem? Conf. ad L. II. 8. et quae vir doctus Miscellan. Observ. Vol. IV. p. 289. in unum conduxit. WESS.

278. 69. Ἐχων Ἰωνικὰ κιονόκρανα] Conf. Vitruvium L. III. 2. cum Philandri dissertatione. Νίκην τροπαιοφόρον Victoriam cum trophaeo, quae in veterum nummis gemmisque haud rara, Suetonius vocat Galb. c. 10. WESS.

278. 74. Ἐχων ἄρμα τορευτῶν] Currum torno elaboratum Interpres dederat, communi errore, quique facile aliud agentibus subrepat, cum Lexica paene omnia huc ducant. At res prodigiosa est currus torno factus, et longe sunt diversa τορευεῖν et τορευεῖν. hoc TORNARE, illud CAELARE. Vide, quae disputaverunt viri doctissimi Cl. Salmasius in Solin. p. 738. et R. Bentleius in Horatii A. P. v. 441. Itaque currus caelo elaboratus praestat. WESS.

278. 78. Περσῶν Μηλοφόρων] Diximus de illis ad L. XVII. 59. WESS.

278. 81. Ἐχοντας — Ἰνδοῦς] Indos, per quos regebantur elephantum, apud Vegetium L. III. 24. sive οἱ κυβερνήοντες τὰ θηρία Ἰνδοῖ, ut mox cap. 34. et L. XIX. 84. atque in Maccab. Hist. L. I. c. 6. 31. WESS.

279. 98. Τὰ μὲν πλάγια etc.] Interpres quarum modioli, motus fortasse radiis, quorum succedit mentio. Equidem quae Per-

sicarum rotarum fuerit forma, non temere dixerim, neque adeo ausim αὶ μὲν πλῆμναι substituere, quod alioqui opportunum foret. WESS.

279. 2. Σιβήνην ὀδῶς κατεχοῦσας] Hanc scripturam omnes membranae ratam habent: citat tamen Stephan. Thes. T. III. p. 1147. σιβήνην, quod et ego mallet; sic iterum L. XX. 33. καὶ παρὰ τινος τῶν ὑπασπιστῶν ἀρπάσας σιβήνην. Hesychius, Σιβήνη, ὄπλον δόρατι παραπλήσιον. Glossae Σιβήνη, venabulum. quod ut in Σιβήνην mutaret Io. Vlitius ad Gratii Cyneget. v. 112., nihil necesse erat. Eaedem Ζηβήνη, venabulum, et Ζιβήνη, venabulum: quorum prius ex prava pronuntiatione originem accepit, sicuti et Hesychii Ζηβήνη (lege Ζηβήνη) ὀλοσίδηρος ἀκοντίς. Variatum enim fuit in prima vocis litera. Interpretes Alexandrini Esai. cap. II. 4. καὶ συγκόψουσι τὰς μαχαίρας αὐτῶν εἰς ἄροτρα καὶ τὰς ΖΙΒΥΝΑΣ αὐτῶν εἰς δρέπανα. i. e. Tertulliano vertente princip. L. IV. adv. Marcion. concident machaeras suas in aratra et SIBYNAS, quod genus venabulorum est, in falces. Quae doctissimi eius viri si Vlitius in numerato habuisset, non, puto, ursisset discrimen, quod inter σιβήνην et σιβήνην reperisse sibi visus est. Nam quae in prima, eadem in tertia litera scribendi discrepantia animadvertitur. Σιβήνην, σιβήνον, σιβήνον idem hastilis seu venabuli genus dixerunt. Conf. viros doctos ad Pollucem L. X. 144. WESS.

279. 13. Χλιδῶνας λιθοκολλήτους] Ne muta. Theodoretus et Procopius ad 2. Samuel. I. 10. χλιδῶν κόσμος ἐστὶ χρυσοῦς ἢ τοῖς βραχίσι περιτιθέμενος, ἢ τοῖς καρποῖς τῶν χειρῶν. Hesychius paria, insuper addens καὶ περὶ τοῖς τραχήλοις. Cui hic locus adstipulatur. Χλιδῶνες ἀμφὶ βραχίσιον sunt apud Athen. L. XII. p. 525. E. et in Siracide c. XXI. 21. atque Esai. cap. 3. 20. WESS.

279. 18. Καθ' ἧς αἰὲ γένοιτο] Hoc fide membranarum recepi: currum spectat unice, qui Babylone per Syriam Damascenam, etsi quidam progressum impedire conarentur, ab Arrhidaeo Aegyptum versus deductus est, Arrian, apud Phot. p. 220. Habet Aelian. etiam, quae huc pertinent, L. XII. 64. sed fabulam adspiciens de imagine Alexandri, quam vide. WESS.

279. 32. Κατεσκεύασεν ὄν τέμενος etc.] Locus erat urbe media, regum sepulturae destinatus, quem Σίμα vocabant, de quo Casaubon. in Sueton. August. c. 18. Vide vero quam in omnia alia abeat Pausan. L. I. 6. Dicit Macedonas Alexandri corpus Aegae in Macedoniam deportare constituisse, Ptolemaeum, postquam ab illis id inpetrasset, Memphim delatum ritu Macedonum contumulasse: inde vero labentibus annis Ptolemaei filium, Philadelphum, Alexandriam asportasse. Quae unde acceperit, ignoro. WESS.

279. 37. Διὰ τὸ τῆς ψυχῆς εὐχάριστον] Opportune his

usus est doctissimus I. C. Schwarzius Dissert. de Soloecismis Discip. Iesu Antiquat. p. 67., ut Paullinum ex Epist. ad Coloss. III. 15. καὶ εὐχάριστοι γίνεσθε vertendum esse doceret, et *benefici estote*. Idem enim φιλόδοτος καὶ εὐχάριστος ex Pollucis decreto L. V. 140. Imp. Augustus apud Iosephum, non neglectus ab eodem Schwarzio, Ant. Iud. L. XVI. 6. 2. ἐπειδὴ τὸ ἔθνος τῶν Ἰουδαίων εὐχάριστον εὐρέθη — — πρὸς τὸν δῆμον τῶν Ῥωμαίων. Nollem huc trahi γυναικα εὐχάριστον ex Alexandrina Proverb. Salomon. c. XI. 16. versione: neque enim benefica sed venusta et gratiosa, γυναικων, describitur; unde suspiceris, εὐχάριστον olim fuisse, idque ob rariorem usum mutatum. Invenies Appiani L. II. Bell. Civil. p. 371. Curionem ἐς τὸν δῆμον εὐχαριστώτατον, et Aeliani de Animal. L. I. 59. οὐδὲν τῶν μελιτῶν εὐχαριστώτερον. quae usum eius vocis adfirmant. WESS.

280. 67. Καὶ συναναγκασθεὶς μάχην συνάναυ] Conf. Plut. Eumen. p. 585. F. et Arrianum apud Phot. p. 220. WESS.

280. 89. Καὶ μάκιστα τὴν ἱπικίην etc.] Factum prudens. Reliquas copias neque magnas neque firmas habebat Eumenes, quod inexercitatae et non multo ante erant contractae. Addidit aliud, non minus consultum. Intelligebat, si copiae suae cognoscent, adversus quos pergerent, non modo non ituras, sed simul cum nuntio dilapsuras. Quare dissimulato Crateri, quem Macedones mirifice aestimabant, adventu, deviis itineribus milites circumduxit, in quibus vera audire non possent, et prius in aciem eduxit praeliumque commisit, quam scirent, cum quibus arma conferrent, testibus Corn. Nep. Eumen. c. 3. et Plut. ibid. ac T. II. p. 506. D. WESS.

281. 96. Ἐὰν κρατήσωσι τὴν μάχην] Si τῇ μάχῃ potius censueris, utere verbis similibus L. XIX. 43. Ego in vulgato acquiesco. WESS.

281. 7. Τοὺς ἱππεῖς ἐλομένον etc.] Positum est loco διελόμενον, ut alias solet. Infra L. XIX. 40. Ἀντίγονος μὲν οὖν τοὺς ἱππεῖς ἐπὶ τὰ κέρατα διελόμενος etc. WESS.

281. 12. Καὶ τὴν πικρότητα τῶν ἀφιππευόντων] Videtur rectius ἐφιππευόντων. neque enim sui equites eum ignorabant, sed, qui citato cursu invadabant, hostes. De exitu, quem Craterus fecit, paullo diversa prodiderunt Corn. Nep. Eumen. c. 4. et Plut. Eumen. p. 587. A. WESS.

281. 15. Καὶ τῷ πλήθει — περιχειμένον] Unius literae transpositione frequens in his libris vitium correxi. Vid. ad L. XIII. 51. XVI. 80. WESS.

281. 35. Ὁ μὲν Εὐμένης ἔφθασε — τὴν ἰγνὴν πατάξας] Hoc relinquendum duxi. Plut. Eum. p. 587. C. ὁ μὲν Εὐμένης τοῦ Νεοπτολέμου προεξανισταμένου τὴν ἰγνὴν ὑπέκοψεν, αὐτὸς εἰς ὄρθον φθάσας καταστήγει. WESS.

281. 41. Ἐν γόνασι βεβηκώς] Vid. T. Hemsterhusium ad

Luciani D. Deor. XXV. 1. et H. Vales. in Eusebii L. X. H. Eccles. p. 192. WESS.

282. 60. Ὅσοι βούλονται etc.] Non ὅσοι sed ὅποι legendum suspicor. STEPH.

282. 61. Καὶ δόντων τὰς διὰ τῶν ὄρκων πίστις] Corn. Nepos Eumen. c. 4. Pedester exercitus, quod in ea loca erat deductus, ut invito Eumene elabi non posset, pacem ab eo petiit. Quam quum inpertrasset, in fide non mansit, et se, simulac potuit, ad Antipatrum recepit. Quibus non dissimilia Arrianus apud Photium p. 221. WESS.

282. 67. Ἐπεβάλετο μὲν κολάσαι τὴν ἀθεσίαν] Legi etiam potest τὴν ἀθείαν. Rhod. Nollem viro docto excidisset. Cui enim bono ea animadversio? Ἀθεσίαν τοὺς ὄρκους καὶ τὴν πίστιν saepe Polybius de sprete iurisiurandi religione, Lib. XI. 27. XV. 1., et ἀθεσίαν; cum de perfidia sermo est L. II. 32. III. 78.; quae eius loca Suidas in Ἀθεσία exscripsit: tum L. III. 49. διὰ τὸ πλῆθος καὶ τὴν ἀθεσίαν τῶν κατοικούντων τοὺς τόπους βυρβάσων. et cap. 70. τὴν τε τῶν Κελτῶν ἀθεσίαν οὐκ ἐμμενῆν ἐν τῇ πίστι. Polybium solens Noster aemulatur etiam in Excerpt. Vales. p. 338. χρώμενοι δὲ τῇ συνήθει ταῖς Κορησίαι ἀθεσίαι. et post pauca οἱ τῆς κατὰ τοὺς Συρίους ἀθεσίας μὴ μετασχόντες. Convenit Hebraeorum ושב, ad quod Graece explicandum saepe adhibetur ab Aquila, docto interprete. Vid. Psalm. XXIV. 7. Daniel. IX. 24. WESS.

282. 77. Πυθόμενος τὴν κατὰ τὸν Εὐμένη νίκην] Putes agi de victoria, quam de Cratere et Neoptolemo retulit Eumenes. Sed res habet aliter. Nam eius partae nuntius tum demum venit, cum Perdicas suorum manibus perierat, ipso teste Diodoro c. 37., nec Plutarcho Eumen. p. 587. dissentiente. Ea proinde est, qua diebus ante posteriorem hanc decem Neoptolemi conatus disiecerat. Paulo ante προῆγεν ἐπὶ Κιλικίαν non muto, tametsi ἐπὶ Κιλικίας longe tritius sit. Codd. obstant. WESS.

282. 84. Καὶ γὰρ φονικὸς ἦν] Imperiosum et atrox Perdicae ingenium notarunt Iustinus L. XIII. 8. et Arrianus in Biblioth. Phot. p. 221. WESS.

283. 4. Ὁ προσηγορεύετο Καμήλων τεῖχος] Saepe τεῖχος de arce atque castello. Vid. ad L. XIII. 69. Statim rectius erit ἡγουμένων μὲν, monente in not. Auctario Rhodomanno. WESS.

283. 9. Ὅς διανοεῖτο πέμπειν τοῖς περὶ τὸν Πτολεμαῖον] Mallem composito ἐπιπέμπειν locum dedisset, ut simili in re Herodianus L. III. 5. ἐπιπέμπει ταῖς πόλεσιν ἀμφοτέρω Μανρουσίου τε ἀγοντιστάς etc. WESS.

283. 21. Καὶ τὰς ἐπάλλξεις ἐδῶπτον] Ἐδῶπτον nonnemo, cui etsi patrocinari videatur frequens τῶν ἀνεδῶπτον et ἀνεδῶπτον confusio, non accedo. Vulgatum nihil habet, cur sperni debeat. Conf. Ioseph. in Belli Histor. L. III. 1. 9. WESS.

283. 45. *Διημερεύσαντων τοῖς κινδύνοις*] Si praepositionis absentia molesta sit, inspice L. XII. 61. WESS.

283. 48. *Ἀπέναντιον*] *Ἀπέναντι* Leid. Reg. I. ut in Matth. Evang. XXI. 2. WESS.

283. 49. *Πρὸς ἣ συμβαίνει σφίξεσθαι*] Adi L. I. 33. WESS.

284. 59. *Ἐκδεχόμενος τὴν etc.*] *Resarci ἐκδεχόμενος τὴν καταροσὴν τοῦ ποταμοῦ καὶ καταπραΐνοντας.* RHOD. Optime Rhodomannus, cui viam monstrasse, nisi satis ea esset expedita, Castellionem diceret. Vertebat enim, *elephantos ad sinistram collocavit, qui fluminis impetum excipientes, fluotus mitigarent.* WESS. Eundem recte praeterire τοῦ ποταμοῦ v. 58. minus etiam dubium est.

284. 72. *Ἐγκεχωσμένην διώρυγα πάλιν ἐκφραχθῆναι*] Fossae id genus per Aegyptum, ut Nilotica aqua ex agricolarum usu dispensaretur, plures erant. Erant et *Ohomata*, sive aggeres fluvii aquam coercentes, et in aggeribus *Diacopi*, de quibus in leg. 10. D. de Extraordin. Criminib., et supr. L. I. 52. Recte vero Noster incrementi eius quod Perdiccae exercitui adeo incommo- dum in fluvii traiectu accidit, originem et causam aliunde derivat. WESS.

284. 89. *Προσέταξεν εἰς τοῦπίσω πάλιν ἀπιέναι*] Particula quaequam videtur ante vel post *προσέταξεν* omissa fuisse: aut paulo superius, secunda abhinc linea, ante vel post τῶν μὲν. Nam etsi alii quoque loci similes, aut saltem propemodum similes, reperiuntur apud hunc scriptorem, huiusmodi omissionem tamen vix eius idiomati adscribere ausim. STEPH. Legeris καὶ τῶν μὲν *διαβεβηχότων*, ut vir doctus suspicatus est, pulcre decurret orationis tenor. Id miror, nihil hic de strategemate addi, quo Perdiccam Ptolemaeus egregie circumscripsit apud Polyae. L. IV. 18. et Frontinum L. IV. 7. 20. cum nota Cl. Oudendorpii. WESS.

284. 95. *Οἱ πλείστοι δὲ παρενεχθέντες etc.*] *Fluvii impetu ablati*, ut capitis principio, *δι' ὧν ἐξεδέχετο τοὺς παραφερόμε- νους.* et L. XIV. 115. οἱ δὲ — *διὰ τὴν σφοδρότητα τοῦ ρεύμα- τος παραφέροντο.* Lucianus Hermot. c. 86. *ὅτι με παραφερόμε- νον ἐπὶ θολεροῦ τινος χειμάρρου καὶ τραχέος — ἀνέσπασας* quod viri docti, proscripto τῷ περιφερόμενον, optimo iure praep- taverunt. Scribendum itidem erat meliorum Codd. consensu in auctore Epist. ad Hebr. c. XIII. 9. *διδαχαῖς ποικίλαις καὶ ξέναις μὴ παραφέρεσθε*, i. e. *ne patimini vos abripi*, torrentis in mo- dum. Quid enim tritius tali figura? Plutarchus T. II. p. 5. E. *ὁ γε μὴν πόλεμος χειμάρρον δίκην πάντα ὄρων καὶ πάντα παραφέ- ρων.* Appian. Hannib. p. 549. οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ παραφέ- ροντος — *οὔτε στήναι — οὔτε κεῖν ἐδύνατο.* WESS.

285. 16. *Ὁ τοὺς ἅπαντας Ἕλληνας καταπολεμήσας*] Nonne rectius τοὺς ἀποστάντας. RHOD. *Ὁ τοὺς ἀποστάντας — καταπο- λεμήσας.*] Citra dubium hoc auctor reliquerat. Vitio ansam scripturae praebuit conpendium, quod et ex ἀποστάντων supra c. 4. in Ba-

sil. edito fecerat *ἅπαντων.* Confer huius libri cap. 7., et invitis Codd. ita restitutum fuisse, non indignabere. WESS.

284. 21. *Κατέσφαζαν τὸν Περδικκῶν*] Consentiant Strabo L. XVII. p. 1144., Pausanias L. I. 6. cum Kuhnii nota, et Arrian. apud Phot. p. 221. Non item Corn. Nepos in Eumene c. 5., qui quidem, cum Perdiccam a Seleuco et Antigono interfectum fuisse affirmat, difficulter fidem prudentioribus faciet. WESS.

285. 28. *Διὰ τὴν τοῦ πλήθους εἴνοιαν, τοῦτον μὲν οὐκ etc.*] *Edebatur διὰ τὴν τοῦ πλήθους εἴνοιαν βιαζόμενος, τοῦτον et seqq.* Quorum *βιαζόμενος* membranarum imperio proscripti, quippe nulli rei, hoc certe loco. WESS.

285. 39. *Εὐθὺς ἤκόν τινες ἀπαγγέλλοντες*] Recte: duo enim dies abierant a nece Perdiccae, cum victoriae nuncius in Aegyptum perferretur, Plut. Eumen. p. 587. E. WESS.

285. 47. *Καὶ τῶν περὶ αὐτὸν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν πεντή- κοντα*] Eadem Arrian. in Photii Cod. XCII. p. 221. Facta autem ea condemnatio ab exercitu, quod is vetusto Macedonum more de capitalibus rebus inquirebat, ceu notum ex Curtio est L. VI. 8. 25. WESS.

286. 67. *Ἀντιπερισπάσαι βουλόμενοι τὸν Ἀντίπατρον*] Legitimum est *ἀντιπερισπάσαι.* Polyb. L. II. 24. *ὡς ἂν ἐμβαλόν- τες εἰς τὴν τῶν Βοιωτῶν χώραν ἀντιπερισπῶσι τοὺς ἐξ ἑλληθότας, ut facta in Boiorum regionem excursions, eos qui exierant ad sua defendenda retraherent.* Plura ad L. XIV. 49. Statim *ἐππεῖς δὲ τετρακοσίους* legitimum esse, ostendunt sequentia. WESS.

286. 81. *Ἀκαρνανες ἄλλοτρώως ἔχοντες πρὸς Αἰτωλοὺς*] Perpetuae inter vicinas has gentes erant inimicitiae, quarum insigne indicium exhibent Polybii fragmenta apud Suidam in *Ἐναύειν* et *Ἐπαλχοῦντες.* Namque ad Acarnanas illorumque in Aetolos expeditionem, etsi hac serius susceptam, ea pertinere Livius L. XXVI. 25. locuples testis est. WESS.

286. 86. *Μένονα τὸν Φαρσάλιον*] Videtur is esse, de quo superius cap. 15. huius libri. WESS.

286. 99. *Εἰς Τριπαράδεισον τῆς ἄνω Συρίας*] Vocat τὴν ἄνω Συρίαν quae ultra Orontem fluvium in Ciliciam vergit L. XIX. 93. et XX. 48. Quare in *Τριπαράδεισον* haud male congruit situs urbis *Paradisi* non longe a Laodicea Scabiosa apud Ptolemaeum L. V. 15. p. 160., et Plinium L. V. 23. WESS.

286. 3. *Οἱ περὶ τὸν Πύθωνα etc.*] Non ille solum, ut voluit Interpres, sed et Arrhidaeus eius collega, indice Arriano apud Phot. p. 221., ubi de Eurydice et mota a militibus in Antipatrum seditione copiosius. WESS.

287. 19. *Δορικήτητον*] *Δορικήτητον* Reg. I. ut apud Lycophron. v. 933. Polybium, Appianum et alios. WESS.

287. 20. *Τῶν δ' ἄνω σατραπειῶν*] Bene sit amanuensi Reg. sec., qui veram Diodoro scripturam reddidit. Arrianus dicto loco,

τῶν δὲ ἈΝΩ σατραπειῶν, τὴν μὲν μέσσην τῶν ποταμῶν γῆν καὶ τὴν Ἀσβηλίτιν Ἀμφιμάχῳ τῷ τοῦ βασιλέως ἀδελφῷ ἔνευε. Adde huius lib. caput septimum, unde similem maculam detersimus. Porro Ἀσβηλίτιν refinxit ex altero Regio. Ἀσβηλα enim Ἀσβηλίτας et Ἀσβηλίτων formant, nunquam Ἀσβηλίτιν. Consentit Arrianus, uti vides. WESS.

287. 22. Ἀντιγόνη δὲ τὴν Σουσιανῆν] Corrige ocius Ἀντιγένει. Antigono, ut statim succedit, aliud muneris et amplius quidem iniunctum fuit. Iterum Arrianus, Ἀντιγένει δὲ τῷ πρώτῳ μὲν ἐπιθεμένῳ Περόδικῳ, τῶν δὲ ἀργουρασπίδων Μακεδόνων ἡγουμένῳ, τῆς Σουσιανῆς ἀπάσης ἄρχειν. Quae quidem hominem ita signant, ut dubium non relinquatur de correctionis fide. Vid. modo infra e. 62. Geminum mendum Freinshemius, cui neque hoc latuit, sustulit ex Curtii L. VIII. 14. 15. WESS.

287. 38. Καὶ Ἀντίαν Ἀντιγόνη] Supra cap. 3. Ἀντιγόνη δὲ Παμφυλίαν καὶ ἈΥΚΛΙΑΝ καὶ τὴν μεγάλην καλουμένην Φοργίαν. Optime ergo veteres schedae, praesertim cum adstipuletur Arrianus, et Philoxeno Cilicia fuerit contributa. Simile peccatum corrumpit Dexippi verba apud Phot. Cod. LXXXII. p. 200. Ἀντιγόνης δὲ Παμφυλίαν καὶ Κιλίκων μέχρι Φοργίας. Atqui Cilices priorē divisione, qua de Dexippus, imperio Philotae erant permixti. Sed scripserat καὶ Ἀντίαν ille. WESS.

287. 39. Καρίαν δὲ Κασσάνδρῳ] Arrianus Καρίαν δὲ Ἀσάνδρῳ ἔνευε, Ἀνδία δὲ Κλέτω ἐδόθη. At in priorē divisione Καρίαν Κασσάνδρῳ apud eundem est praefectus, in Dexippo vero Photii p. 200. Καρίαν δὲ Ἀσάνδρῳ. Dubium itaque Cassanderne an Asander Cariae fuerit inpositus. Freinshemius ad Curtii L. X. 10. p. 815. in Cassandri partes transiit, Nostro huius libri cap. 3. et Iustino L. XIII. 4. favente; quam tamen in Curtiano Indice sententiam repudiavit, Asandrum praecoepans. Et, me quidem arbitro, prudenter. Nam in priorē divisione, non diffidente Iustino, Cassander Antipatri filius stipatoribus regis satellitibusque praefectus est. Qui potuit ergo eodem tempore Cariam administrare? Hac vero secunda provinciarum descriptione a patre adiunctus est Antigono, ut Chiliarchi munus fungens consilia viri specularetur. Proinde Ἀσάνδρῳ et hic et cap. 3. tum etiam in Arriano, Iustino, Orosio verius erit. Porro Ἀντίαν δὲ Κλέτω reddidi, quod Lycia fuerit iuris Antigoni, Lydianque praeter Arrianum Clito adsignet ipsemet auctor L. XVIII. 52. WESS.

288. 70. Ἐποίησε προδότην γενέσθαι] Puto non ἐποίησε sed ἔπεισε Diodorum scripsisse. STEPH. Non est necesse, ut mutetur. Verte, operam dedit, ut proditor fieret, et vide ipsum Stephan. Thes. T. III. p. 434. WESS.

288. 73. Ἐπιβαλὼν ὁ Ἀντιγόνης etc.] Posset sine gravi iactura participium istud in exsilium abire, nec sede tamen, quam meliores schedae tuentur, everti. Indicatur, Antigonum, impres-

sione cum omni exercitu facta, loca ea occupasse. Simillimum est, si sola verba spectes, S. Marci Evang. XIV. 72. de Petro καὶ ἐπιβαλὼν ἔκλειε. Sed sententia longe longeque distat. Vult enim Petrum delicto, quod admiserat, ad animum revocato, in fletus fuisse solutum. Scio viros multo eruditissimos de iniecta in caput veste diligenter plura commentari, quae vereor ut illi loco pulchre conveniant. Vide hoc potius Imp. Antonini L. X. 30. τοῦτο γὰρ ἐπιβαλὼν, ταχέως ἐπέλησεν τῆς ὀργῆς, hoc ad animum si revocaveris, cito irarum oblivisceris. At ista huius non sunt loci. WESS.

288. 81. Καὶ τοῦ Ἀπολλωνίδου etc. ποιήσαντος — διάστασιν] Puto hominem designari a Plut. Eumen. p. 588. D., in praelii eius descriptione diligentius versato. WESS.

288. 87. Διὰ δὲ τὴν ἀπώλειαν — οὐκ ἀθνηῆσαι] Exterito particulam negantem, vel scribito οὐκ ἐθνηῆσαι. RHOD. Διὰ δὲ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἀποσκευῆς ἀθνηῆσαι] Prius consultus est ob scriptorum Codd. adensionem. Plutarchus nihil hac de re. WESS.

288. 93. Ὁ προσηγορεύετο Νῶρα] Phrygiae castellum dicitur a Nepote e. 5. Melius Plutarcho χωρίον ἐν μεθορίῳ Ἀνκαονίας καὶ Καππαδοκίας. Ibi enim Sargarausene, in qua Nora, progressu temporis Neorassus adpellata apud Strab. XII. p. 812. A. WESS.

288. 6. Περὶ ἑξακοσίους] Plutarchus equites quingentos et gravis armaturae ducentos, e quibus aliqui concedente Eumene aliorum abierint, annumerat: leve ergo id discrimen est. At auctor ipsemet huius lib. cap. 53. intra obsessam arcem quingentos duntaxat amicorum Eumenis fuisse ait, quae quidem faciunt; ne numeris istis strictissime inhaeream. WESS.

289. 22. Μελλόνους ἦντι φιλανθρωπίας etc.] Uberior in his exponendis Plutarchus est, quem vitae Eumen. p. 589. C. consule. WESS.

289. 27. Ὁρμησεν ἐπὶ τοὺς πορευομένους] Restitue ἐπιπορευομένους. RHOD.

289. 33. Ἰερώνυμος ὁ τὰς τῶν διαδόχων ἱστορ. γεγραφῶς] De eodem Hieronymo Cardiano Eumenisque populari inferius cap. 50. et XIX. 44. Tum περὶ τῶν διαδόχων in not. ad L. I. 3. Scripsit et τὰς τῶν διαδόχων πράξεις Agatharchides Cnidius, de quo Iosephus Antiq. Ind. L. XII. 1. 1. WESS.

289. 34. Οἶτος δὲ πολλὰς etc.] Scribe ἀπότος. De Eumene enim sermo est, non de Hieronymo, cuius obiter hic mentio inseritur. RHOD.

289. 38. Κενὸν ἔχοντας τὸ τῆς βασιλείας πρόσχημα] Conf. III. Spanhem. ad Iuliani Caesar. in notar. Conprobation. p. 33. et ad Aristophan. Ran. v. 944. Solet auctor πρόσχημα βασιλείας nomen dignitatemque regiam adpellare: nam in Excerpt. Vales. p. 313. ὁ Ἀντίοχος ἀνὴρ ἐφάνη πραγματικὸς καὶ τοῦ ΠΡΟΣΧΗ-

ΜΑΤΟΣ τῆς βασιλείας ἄξιος pro quo Polybius, quem aemulatus est, in Excerpt. p. 1446. Ἀντίλοχος — ἦν καὶ πρακτικὸς καὶ τοῦ τῆς βασιλείας **ΟΝΟΜΑΤΟΣ** ἄξιος. Tum Excerpt. Ursin. XXII. p. 322. Προσίας ἀνάξιος τοῦ τῆς βασιλείας προσήματος. Quo quidem usu Philippus, Alexandri pater, ἀρχηγὸς τοῦ προσήματος τῆς οἰκίας in Polybii L. V. 10., ὄνομα καὶ πρόσχημα τῆς Ἐπαμινώνδου στρατηγίας in Plut. Pelopid. p. 295. F., et τὸ πρόσχημα τῆς Ἀμφικτυονίας in eiusdem T. II. p. 794. B. E quibus, cetera quae ad manum sumo, liquido adparet, κενὸν τῆς βασιλείας πρόσχημα eos habere, qui nomine tenus reges sunt, aliis imperii auctoritate instructis. Iosephus Ant. Iud. L. XIV. 12. 2. de Hyrcano, rege quidem Iudaeorum, sed cuius maiestatem occupaverant Phasaelus et Herodes, **ΠΡΟΣΧΗΜΑ** μὲν εἶναι λέγοντες τῆς βασιλείας Ὑρκανὸν, τοῦτον δὲ τὴν πᾶσαν ἔξουσίαν ἔχειν. Recte ergo atque eleganter de eodem Arrhidæo et Antigono, quo de Diodorus, apud Plut. T. II. p. 791. Ἀλλ' ὁ μὲν ἄπασαν ὄληγον δεῖν κατεκτήσατο τὴν Ἀσίαν ὁ δὲ, ὥσπερ ἐπὶ σκητῆς δορυφόρημα, ζωφὸν ἦν ὄνομα βασιλείας, καὶ πρόσωπον ὑπὸ τῶν αἰεὶ κρατούντων παρονοούμενον. WESS.

289. 51. Τρεῖς δοκίμας ἐωρήσας] Pro ἐωρήσας legatur αἰωρήσας vel μετεωρήσας. Rhod. Τρεῖς δοκίμας αἰωρήσας] Sequor Rhodomanni et sermonis iudicium. Vitium peperit depravatio pronuntiatio, quae et in Porphyrio L. IV. Abst. A. c. 8. dederat ὅτι μήτε περιπάτοις ἢ ἐώραις χωόμενοι loco αἰώραις. Et ἐωρομένοις ac ἐωρεῖτο pro αἰωρομένοις, ἠωρεῖτο in Iosepho Ant. XVIII. 6. 5. cum nota Spanhemii. De re ipsa, etsi in paucis discrepantes, Corn. Nepos Eumen. c. 5. et Plut. in eiusdem Vit. p. 590. A. videndi sunt. WESS.

290. 62. Καὶ διὰ τῆς ὁμοίας συμπεριφορᾶς etc.] Dixi de voce ad L. III. 63. Hic convivium comitate coniunctum exprimit, veluti in Excerpt. Vales. p. 409. διατῆ μὲν γὰρ ἐχορῆτο λιτῆ, λούτρων δὲ καὶ συμπεριφορᾶς τροφὴν ἐχορῆσις ἀπέχετο. Polyb. L. V. 37. ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἐξῆς συμπεριφορὰν ἐγένετό τις αὐτοῖς ὀλοσχερῆς ἐννοία. Adde eiusdem libri c. 26. WESS.

290. 75. Λαομέδοντα μὲν τὸν σαυράτην ἐξώρησε] Abductus est Laomedon in Aegyptum, unde brevi post elapsus ad Alcetam sese in Cariam contulit, referente Appiano Syr. p. 194. Syria tum omnis et Phoenice in ditionem Ptolemaei una cum Iudæis, de quibus Ioseph. Ant. XII. 1. 1. et L. I. in Apion. c. 22., venit, deditque deinceps materiam bellis, quibus Lagidae et Seleucidæ invicem sese attriverunt. Vide Polybium L. V. 67. et Ioseph. Scaligerum ad Euseb. Chron. ann. MDCXCV. WESS.

290. 82. Κόιντον Ποπίλιον etc.] Annales Capitolini Ποπίλιον edunt, ubi collega ipsi additur Λεύκιος Παπίλιος. Praeteriti autem sunt a Diodoro biennii praecedentis consules iuxta atque Archontes. Quod non obscure defectum in auctore insigne

alicui arguit. Rhod. Consulium nomina recte a viro doctissimo instaurari Livius testabitur L. IX. 7. Deesse quoque bina consulium paria et duos Atticae civitatis Archontes huic libro, res est exploratissima ipsius Diodori testimonio, VII se annorum gestas res hoc libro fuisse complexum notantis cap. 1. Id in ambiguo, deficientne ante Apollodorum, an post eius magistratum cap. 58. huius libri. Posterior in mentem venit Palmerio, ut ibi videbis, prius praeter Rhodomannum hunc in modum adstruxit H. Dodwellus: *Vel hinc intelligimus, supremum superioris libri Archontem (quicunque demum is fuerit) ad annum Olymp. cxv. 3. spectare, pro mente Diodori. Et locum adeo illum esse Archippi, ni desint in fine libri XVIII. duo Archontes; non autem illum, quem fingit Meursius, Olymp. cxv. 1. praecedente Rhodomanno. Nul- lum sane Archippo adiungit Diodorus Olympionicen, aut numerum Olympiadis, quod tamen illi sollemne est in annis Olympiadum primis. Nexum praeterea, pro mente Diodori, docent adiuncti Archippo et Demogeni Archontibus Romani Coss., qui se invicem proxime excipiunt in Fastis Romanis. Similis est nexus Coss., quos cum Archonte Apollodoro committit Diodorus. Proinde magistratum tenuit Apollodorus Olymp. cxv. 2. pro hypothesibus eiusdem Diodori. Tum demum desunt in Fastis Diodori duo consulium paria. Hoc enim spatium est inter (praeturam) Philocles et Apollodori. Hic itaque statuenda est Diodori lacuna, ut desint apud illum Archontes Olymp. cxv. 1. et cxiv. 4. Et recte adeo Olymp. cxiv. 3. tenebit Archon Philocles pro hypothesibus Diodori. Sic ergo Archontes, si ad annos Olympiadum accommodentur, non incommode se, ut opinor, habebunt, saltem pro sententia Diodori.*

Olymp.	Archontes.	Olymp.	Archontes.
cxiv. 3.	Philocles.	cxv. 2.	Apollodorus.
cxiv. 4.		cxv. 3.	Archippus.
cxv. 1.		cxv. 4.	Demogenes.

Idem colligimus e Dionysii Halicarnassei Dinarcho (p. 116.) Ibi hanc habemus Archontum seriem, Philocles, Archippus, Neaechmus, Apollodorus, Archippus, Demogenes. Hinc apparet, omissos in Diodoro Archontes illis ipsis, quos diximus, locis inserendos. Sic veris Olympiadum annis assignabuntur res a Diodoro sub his Archontibus narratae. Nec aliter constabit, quod ait Diodorus, decennio patriae praefuisse, cum euceretur, Demetrium Phalereum. Fugam Demetrii Phalerei Olymp. cxviii. narrat ipse Diodorus. Itaque necesse est, ut Olymp. cxv. 3. fuerit, ad minimum, quo ad urbem Atheniensem venerit, Demetriumque Phalereum praefecerit Cassander. Illius autem anni Archontem Olymp. cxvi. 1. tribuunt Rhodomannus et Meursius, quod facere tamen ne quidem potuit Diodorus. Hactenus ille ad Dissert. V. de Cyclis p. 805. Quae, si Rhodomanni repre-

hensionem excludas, probari possunt. Lacunae vero ubi sit dandus locus, nondum constitutum est. Non poterit quidem esse sub finem superioris capituli: cohaerent artissime res Eumenis, neque ultra anni spatium prorogata obsidio fuit, quam Noris fortissime toleravit, ut ex Nepote in Eumen. c. 5. et Nostro cap. 53. abunde liquet. Malim arbitrari ante cap. 39. plura deesse. Certe eodem anno omnia, quae sub Philoelis magistratu dicuntur administrata, gesta fuisse, nemo temere opinabitur. Deficiunt autem plurima, atque in primis res Siculae, quas hoc se libro diligenter tractasse proficitur Diodorus L. XIX. 3. Praeterea molitiones Antipatri in Eumenem, expeditioque Attali in Rhodios, aliaque, de quibus obiter Arrianus in Photii Biblioth. p. 225. Dolenda proinde illa iactura, cui opem Codd., quos quidem noverim, praefracte negant. WESS.

290. 93. *Εἰς τὴν — Κρητῶν πόλιν*] Ptolemaeo L. V. 5. *Κρητόπολις* in Palat. et Coisl. libris et versione Ulmensi ann. MCCCCLXXXVI. Vulgo *Κρησσόπολις*. Cum Nostro facit Polybius, *τὴν καλουμένην Κρητῶν πόλιν* in Milyade locans L. V. 72. WESS.

290. I. *Τοῖς τὴν ἀκρόρειαν προκατέχοσι*] Aequè commodum hic atque opportunum *προκαταλαβοῦσι*. Elige ergo. Nam alterutrum ex glossa in orationem immigrasse, citra dubium est. Praelii huius memoriam servavit, in omnibus tamen minime Nostro consentaneus, Polyaeus. L. IV. 6. 7. WESS.

291. 25. *Καὶ τῶν ἐπιπέων — περιχομένων*] Detersi maculam, qua participium hoc adpersum saepe est his in libris. Confer superius cap. 30. WESS.

291. 34. *Καὶ τῶν παίδων*] *Liberos* dedit Interpres, haud scio an prave. De liberis Alcetae altum certe quidem silentium est apud Polyaeum et in illis, quae statim consequuntur. Quid enim factum illis, cum pater interficeretur? Ego *servitia* malle. WESS.

291. 36. *Ὄνομα Τερμησσόν*] Una litera auctius esse iussi urbis nomen. Scio *Τερμισσόν* Dionysii Perieg. v. 859. Sed alterum scriptorum usu, numerorum et lapidum auctoritate munitius videri, docebit Holstenii sollertia ad Stephani *Τερμισσός*. Oportet autem cito ex ruinis resurrexerit Termessus, si Alexander eam everterit ex Strabonis fide L. XIV. p. 982. C. WESS.

292. 48. *Καὶ μεστὴν ὄχρῳν φρουρίων*] Vide Strabonem L. XII. p. 855. A. WESS.

292. 72. *Προσαγόμενον τοῖς ἐκ τῆς πόλεως*] Erunt fortasse, quibus *προσαγόμενον* huic loco aptius videbitur. Mihi alia mens. *Προσάγεσθαι* alliciendi quadam potestate in Diodori hac Bibliotheca saepe recurrit. WESS.

292. 92. *Τὸν μὲν πόλεμον ἀπεστρέψαντο*] Verum erit *ἀπετρέψαντο*, de quo ad L. XV. 4. abunde. Reddamus id ipsum Polybio L. X. 13. *οἱ μὲν οὖν ἔνδον περιχωρεῖς ἦσαν ὡς ἀποτετραμμένοι τὸν κίνδυνον*. Sic enim scripserat, non *ἀποτετραμμένοι*

Idem L. III. 102. *ὁμοῦ δὲ χεμαζόμενος ἔμενε, τοὺς πλησιάζοντας ἀποτιρόβμενος*. WESS.

293. 2. *Δόντες δ' ἑαυτοὺς εἰς ληστείας etc.*] Conf. not. in L. V. 59. Demosthen. pro Coron. p. 170. *καὶ ἔδωκα ἑμαυτὸν ἐμὴν ἀπλῶς εἰς τοὺς περιεστηκότας τῇ πόλει κινδύνους*. Polyb. III. 19. *καὶ παραβόλως δίδους αὐτὸν εἰς τοὺς κινδύνους*. Noster L. XVI. 5. *μετὰ δὲ ταῦτα δούς ἑαυτὸν εἰς βίον εἰρημικόν*. et L. XVII. 108. *de Harpalo δούς δ' ἑαυτὸν εἰς τροφήν etc.* WESS.

293. 18. *Πολυπέροχοντα*] *Πολυπέροχοντα* Basil. Vat. Venet. semper. Conf. Xylandr. in Plut. Pyrrh. p. 387. WESS.

293. 25. *Ἐξέπεμψαν πρεσβευτὴν πρὸς Ἀντίπατρον*] Legationem hanc suscipere recusaverat Phocion, sic decursum est ad Demaden, Plut. Phoc. p. 755. WESS.

293. 34. *Παρακαλῶν τὸν Περδίκκων etc.*] Scripserat Perdiccae *σώζειν τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ σιμποῦ καὶ παλαιοῦ στήμονος ἡρτημένους, ut Graecos servare ex putri et vetere filo pendentes vellet*, contumeliose seni et amico Antipatro insultans, teste Arriano apud Phot. p. 217., nec dissentiente Plut. in extrema vita Demosthenis; nam in Phocion. dfecto loco literis ad Antigonom id perscriptum fuisse adfirmat, secum ipse discordans. WESS.

293. 41. *Παρέδωκε τοῖς ἐπὶ τὰς τιμωρίας τεταγμένοις*] Imo vero Cassander, si Plutarchus et Arrianus non fallunt. Quae tamen levis discordia. Caedes peracta est Antipatro vivo et probante. WESS.

293. 45. *Ἐσχάτως ἦδη διακείμενος*] De Agathoele Eclog. XII. lib. XXI. p. 865. *μετὰ δὲ ταῦτα τὸν βασιλεῦ διακείμενον ἐσχάτως ἦδη κατέβηκεν ἐπὶ τῆς πρῆς Ὀξέθεις*. Agatharchides de Rubr. Mar. p. 11. *τὸν δὲ Ἐφαιστον — εἰς Ἀθήνας ἐνεχθῆναι, διακείμενον ἐσχάτως*. Nempe *ἐσχάτα νοσήματα* Hippocrates in Aphorismis vocabat *τὰ μέγιστα, μεθ' ἃ οὐκ ἔστιν ἄλλα*, Galeno interprete Comment. p. 223. Hinc populari sermone *ἐσχάτως διακίεσθαι* et *ἐσχάτως ἔχειν* ferebantur, qui morbi violentia in extremis erant. S. Marcus Evang. cap. V. 23. *ὅτι τὸ θνητόριόν μου ἐσχάτως ἔχει* Diodorus Excerpt. Vales. p. 242. *πυθόμενος τὸν Φερεκίδην — ἐν Ἀθήναις νοσεῖν καὶ τελῶς ἐσχάτως ἔχειν*. Cultiores tamen hoc genus inprobant, quoniam *ἡ τοῦ ἐσχάτως χοῖσις ἐπὶ τοῦ ἄκρον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐνομίζετο*, quae Phrynichi verba. WESS.

293. 51. *Ἡ δὲ τοῦ χιλιάρχου τάξις καὶ προσαγωγή etc.*] Arbitror καὶ *προσαγωγή* scriptum ab auctore fuisse, ut honoris gradum, quo Chiliarchus conspicuus erat, indicaret. Plut. de Anim. Tranq. p. 466. C. *διὰ ταῦτα ΠΡΟΑΓΩΓΑΣ ἐν ἀλλοῖς διώκονσι, propterea ut honoribus in principum aulis admoveantur, student*. Confer inferius cap. 62. Tu si aliud censeas, *προσαγωγήν* accipe de admissionis officio et vide Cl. Lamb. Bos Observ. Crit. c. 35. Erant Chiliarchi partes *τὰς ἀγγελίας εἰσομιλῆσαι τῷ βασιλεῖ* apud Aelian. Var. Hist. L. I. 21., eumque adeo primum conveniebant, quibus

rege compellato erat opus. Conon *primum ex more Persarum ad Chiliarchum, qui secundum gradum imperii tenebat, Tithrausten accessit*, inquit Corn. Nepos in Conon. c. 3. Putes de eodem munere Arrianum loqui in Phot. Biblioth. p. 216. *Περδικιαν δὲ γιλιαρχεὶν γιλιαρχίας, ἧς ἦρχεν Ἡρακλείου τὸ δὲ ἦν ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΟΛΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ*. At secus est. Hephæstio praefectus erat alae equitum, quos *εταίρους* Macedones vocabant, quae dein praefectura Perdiccae fuit mandata, Nostro indice huius lib. cap. 3. WESS.

294. 66. *Περὶ τῆς τῶν ὄλων ἡγεμονίας*] Qui *Μακεδόνων ἡγεμονίαν* substituerunt Critici, non videntur animadvertisse, Cassandri patrem fuisse *ἐπιμελητὴν τῶν βασιλείων*, curamque imperii universi administrasse; quam eandem cum Cassander adfectarit, cur vulgatum mutaremus? WESS.

294. 83. *Τὴν βασιλικὴν ἔχουσαν προστασίαν*] Interpretis regia *fungens administratione*; cui favere videtur Graecorum mos, *ἐπιμελείων καὶ προστασίαν* iungentium. Philo Iud. de *Rer. Div. Hered.* p. 500. *ὦν γεωργία τὴν προστασίαν καὶ ἐπιμελείαν ἔλαχε*. Iterum de Ioseph. p. 561. E. *καὶ τῆς Αἰγύπτου πάσης τὴν ἐπιμελείαν καὶ προστασίαν παρελάμβανεν*. Mitto cetera: delectatur enim hoc genere scriptor is. Hoc ego tamen loco regiae dignitatis speciem et pompam, qua inter Macedones conspicua iterum foret Cleopatra, indicari puto. Namque regni regumque tutelam si intendisset, *τῶν βασιλείων προστασίαν* praestitisset, uti cap. 23. huius libri. Opportune Polybius de uxore Mandonii L. X. 18. *καὶ γὰρ ἦν ἡ γυνὴ πρεσβυτέρα καὶ τινὰ προστασίαν ἀξιωματικὴν ἐπιφαινόουσα*. Erat enim mulier magno natu et speciem dignitatis cuiusdam et maiestatis prae se ferebat, bene Casaubonus. Tum Excerpt. Legat. p. 1093. Philippus *ἀνέβαινεν εἰς ἄστρον μετὰ μεγάλῃς προστασίας, i. e. magna cum pompa*. Vide ad L. XVII. 34. WESS.

294. 89. *Ἰδιοπραγεῖν ἐπιβαλλομένων*] Hoc legitimum. Singuli rebus suis provinciarum praefecti studebant, prolatandisque ditionis finibus. Supra c. 39. de Antigono, *ὅπως μὴ δύνηται διαλαθεῖν ἰδιοπραγεῖν*. Et cap. 42. *πάντας* (Macedonum duces) *ἰδιοπραγεῖν βουλομένους*. WESS.

294. 98. *Περιβαλλόμενος δὲ ταῖς ἑλλήσι τὴν τῶν ὄλων ἡγεμονίαν*] Habet auctor L. XIX. 52. *περιελάμβανε* (Cassander) *ταῖς ἑλλήσι τὴν Μακεδόνων βασιλείαν*. Nihil tamen moveo. *Δύναμιν περιβάλλεσθαι* et *ἀρχὰς περιβάλλεσθαι* Isocrates, Plutarchus, atque alii, illos cum dixerint, qui copiis imperioque erant instructi, cur ad haec adhaerescamus? Succurrit ipse Diodor. L. XX. 41. *περιεβάλετο* (Ophellas) *ταῖς ἑλλήσι μετῶνα δυναστείαν*. Plutarchus Eumen. p. 590. C. *ἀλλὰ τῇ γνώμῃ τὴν ὅλην περιβαλλόμενος ἡγεμονίαν*. WESS.

294. 6. *Ἐτόλμας ποιήσασθαι — ἤλπιζεν*] Ne molestum sit *ποιήσασθαι*, ecce tibi Herodianum L. I. 12. *ἤλπισε προσάξασθαι τὸν τε δῆμον καὶ τὸ στρατόπεδον*. Cuius generis nunc plura non addo. Factum alias est. Mox *καὶ τὰς ἄλλας* articulo addito Rhodomannus in not. Auctario corrigit. WESS.

295. 26. *Πρὸς δὲ τῶν ἐαυτοῦ φίλων καθεστάναι*] Ex usu et re amicorum suorum, ut in Luciano *πρὸς ἐμοῦ λέγεις* D. Deorum XX. passimque apud alios. Vir doctissimus diversus abiit. WESS.

295. 31. *Τὰς — πόλεις φρονταῖς περιλαμβάνειν*] In hoc acquiesco. *Διαπαραλαμβάνειν*, quod schedae veteres porrigunt, duplicem scripturam, ut saepe, coniungit, quarum *διαλαμβάνειν φρονταῖς* sive *φυλακαῖς* his in libris multifariam iteratur, altera *παραλαμβάνειν* vitiosa est atque ex *περιλαμβάνειν* progenita. WESS.

295. 40. *Ἀναλαβῶν*] Corrigebat Rhodomannus *καταλαβῶν*, quod ad sententiam bene congruit. Forte tamen *ἀπολαβῶν* verius erit, quoniam auctor *τοὺς ἐπὶ τῆς χώρας ἀπειλημένους* hos ab Arrhidæo interceptos statim adpellat. Suidas ex Iosepho *διώξαντες ἀπολαμβάνουσι τοὺς πολεμίους — καὶ πάντας κτείνουσι*. WESS.

296. 62. *Διὰ τὸ χερδόνησον αὐτὴν εἶναι*] Paria Stephanus in *Κύζικος*, cui Strabonem non obmovisset L. Holstenius, adfirmantem L. XII. p. 861. insulam esse, quae duobus pontibus continenti adhaereat, si fata urbis recordatus esset, quaeque a Criticis Apollonio Rhod. I. 936. et Casaubono adscripta Straboni fuerunt. Quod vero addit Geographus duplici portu propter eos pontes fuisse instructam, partemque urbis monti, cui *Ἀρχτων ὄρος* nomen erat, accubuisse, verissimum veterum testimoniis reperitur. Docent Critici iidem, portuum uni *Πανόρμον* titulum fuisse, alteri vero *Χυτοῦ*, ad Apollon. I. 954. et 987., praeterea montem a nutricibus Iovis *in ursas εἰς ἄρχτωνος* transformati esse dictum v. 937. Video equidem in scholiis istis *Ἀρχτων ὄρος*, sed caussa adiuncta *Ἀρχτων* desiderat, ipseque Poëta v. 1150. Unde mirum accidit *Ἀρχτων ὄρος* in Strabone damnari. WESS.

296. 73. *Ἀπετρέψαντο*] *Ἀπετρέψαντο* Leid. Reg. 1. Tu vide ad L. XV. 4. adscripta. WESS.

296. 78. *Ἔτυχε μὲν ἐν Κελαιναῖς διατρέβων*] Quondam Phrygiae caput urbs Celaenae, posita loco amoenissimo, nec longe a finibus Lydiae, Cariae, Cappadociae, Pamphyliæ. Vide Dionem Chrysost. Or. XXXV. p. 432. et Strabon. L. XII. p. 866. B. WESS.

296. 89. *Οὐ φανερός ἐστιν ἀποστατήσων*] Librarii distracta voce *ἀποστάτης ὦν* provulgarunt, quos sequi nihil necesse fuerit, cum *ἀποστατεῖν* locuplete veterum patrocinio munitum sit. WESS.

296. 6. *Ἐκβαλεῖν τὸν ἐν αὐτῇ σατράπην Κλεῖτον*] Confer libri huius cap. 39. WESS.

297. 18. Πρὸς τὰς τῶν ξένων μισθοφορίας] Recipi potest μισθοφορίας ob Codd. plerorumque concordiam. Supra quidem L. XVII. 73. κατετάθησαν εἰς τὰς τάξεις ἐπὶ ταῖς πόλεις μισθοφορίας. At huius libri cap. 50. δυναμένης τῆς Ἀσίας χορηγεῖν — τοῖς ξένοις τὰς μισθοφορίας. Memini etiam discrimen, quod inter utramque vocem Grammatici constituunt, nec puto tamen in Luciano de Merc. Cond. cap. 3. et 6. μισθοφορῶν iure a doctissimo M. Solano mutari. WESS.

297. 21. Μετὰ δὲ ταῦτα συμπολιορκήσας, ἐπήει etc.] Mallem συμπολιορκήσων ἐπήει, aut, nimium si id videatur, συμπολιορκῆσαι sive συμπολιορκήσασθαι, ut quibusdam in schedis. Durum certe est vulgatum. WESS.

297. 36. Καὶ αὐτοὺς κατὰ τὴν μάχην ἀνείλε] Vide superius cap. 30. et seqq. WESS.

297. 41. Καὶ περικηφείς — διπλοῖς τέχεσιν] Male mutant membranae veteres. Conf. cap. 41. WESS.

297. 47. Λαβὼν δὲ τῶν ὄρκων τὰς πίστις] Multo plenius haec Plut. Eumen. p. 590. D., ipsam iurisiurandi formulam, qua se Eumenes obligavit, adscribens. Mox μετὰ δὲ τινα χρόνον post intervallum sat longum vir doctus verterat, quod mutavi. Constat ex Plutarcho, Antigonom statim a visa iurisiurandi ea formula artius iussisse Eumenem, qui sibi iam, Noris relicti, consuluerat, obsideri. Paulo tamen aliter Corn. Nepos in Eum. c. 5. WESS.

297. 56. Χωρὶς τῶν — φίλων πεντακοσίων] Ad sexcentos, περὶ ἑξακοσίους, una cum Eumene Noris inclusos fuisse dixit cap. 41. Porro equites prope mille ad Eumenem sese adiunxisse, postquam castello se expediverat, reperies apud Plut. dicto loco. WESS.

298. 72. Τῶν μὲν φίλων — ἐξέπεμψεν] Quid ad pleniorum verborum structuram desideretur, in aperto est. Diogenes simili ellipsi L. II. 133. πλείω συνάγων συμπόσια, ἐν οἷς καὶ ποιητῶν καὶ μουσικῶν. Alioqui insolitum non est, ut ἐξπέμψεν absolute ponatur. Supra L. XVII. 113. αἱ τε τῶν Ἑλλήνων πόλεις ἐξέπεμψαν, καὶ Μακεδόνες, miserunt et Graecorum civitates legatos et Macedones. Probant et Latini id dicendi compendium. Livius L. VIII. 25. Novi dein Coss. iussu populi quum misissent, qui indicerent Samnitibus bellum. Plura Gronov. ibid. cap. 22. Graevius in Iustin. V. 3. Cortius ad Sallust. Catil. 32. WESS.

298. 89. Καὶ μεγάλους περισπασμοὺς ἔχειν] Confer not. in L. XII. 38. et Raphelium ad S. Lucae Evang. cap. X. 32. περισπασμοῦ vocem e Polybio illustrantem. WESS.

298. 1. Λιὰ τὸ τὰς μὲν — φρουραῖς φυλάττεσθαι] Si Pausaniae fides, Antipater Graeciae libertati, finito Lamiae bello, non insidiabatur, sed Demades proditorumque alii auctores fuere ἔς τε Ἀθήνας καὶ πόλεων τῶν ἄλλων τὰς πολλὰς Μακεδόνων εἰσαχθῆναι φρουράς L. VII. 10. Atque hae sunt πατρικαὶ illae Cassandri φρουραί. Sed consule huius libri cap. 18. WESS.

298. 17. Καὶ θαρσύνειν παρακαλέσαντες] Suspicio e glossa esse παρακαλέσαντες, idque sede sua evertisse τὸ παρακλευσόμενοι. Congruum certe et opportunum. Isocrates Evag. p. 300. καὶ γὰρ ἐκείνοι παρακλεέονται τῶν δοσίων, οὐ τοῖς ἀπολειμμένοις etc. Saepae etiam Noster, cuius Lib. XVIII. 29. vide. WESS.

299. 29. Ἀλεξάνδρου μεταλλάξαντος ἔξ ἀνθρώπων] De Heroibus ac divinae sortis, quo e genere Alexander censebatur, hominibus, cum in terris esse desinunt, hoc paene perpetuum. Pausanias L. V. 19. λέγεται — ὡς χείρων ἀπηλλαγμένος ἦδη παρ' ἀνθρώπων καὶ ἡξιομένους εἶναι σύντοκος θεοῖς. Isocrates Archid. p. 176. ἐπειδὴ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης ἔξ ἀνθρώπων ἠφανίσθησαν. Plura adscripta sunt L. I. 20., quae inspice. WESS.

299. 53. Μηδὲ Μεγαλοπολιτῶν τοὺς μετὰ Πολυανέτου etc.] Nihil mihi certi de his sese offert. Credo ex horum prodicione natam urbis Megalopolis obsidionem, quam, Alexandro in ultimo oriente, sive ἔξω τῆς ἄρκτου καὶ οἰκουμένης, agente, consilii Antipatri susceptam significat Aeschines in Ctesiph. p. 77. WESS.

299. 54. Μηδ' Ἀμφισσεῖς] Videntur sedibus suis deturbati a Philippo, quod sacrum Apollini agrum ararent, et Amphityonibus. Inspice Demosthen. Or. pro Coron. p. 165. et Aeschin. p. 70. WESS.

299. 55. Μηδὲ Τρικκαίους] Ob quod delictum Triceae exsulaverint, non constat. Pharcadoniorum vicini, et montibus undique incincti erant. Illud Strabo L. IX. p. 669., hoc docet apud Galeum L. I. Antidot. p. 429. Antimachus, Aesculapii, qui Triceae colebatur, opem implorans:

Τλήκοις ὅς τήνδε μάκαρ τεκτῆναο Παίων,

Εἴτε σε Τρικκαῖοι δαῖμον ἔχουσι λόφοι,

ἢ Ῥόδος, ἢ Βούρυνα, καὶ ἀγγιὰν Ἐπίδαυρος.

Quo loco, quod obiter admoneo, egregie stabilitur fontis Burinae, quod in vetustioribus schedis invenerunt scholiastae, nomen in Theocriti Idyl. VII. 6. Triccam, ut ad eam redeam, senior aetas Tricala vocavit, teste Eustathio Iliad. B. p. 330. WESS.

Ibid. Μηδὲ Φαρκαδωνίους] In Stephano Φαρκαδίων sive potius Φαρκαδίων, quam Φαρκαδόνα Theopompus, eodem auctore, nuncupaverat. Straboni nunc quidem Φαρκαδίων, propius ad verum Mss. Φορκαδίων, optime ad Stephanum notante Iac. Gronovio. Tradiderant obsessi Pharcadonii civitatem suam Philippo, quam praesidiariis firmare cum vellet, mutata fide, in eos irruerunt maximo suo malo. Docet Polyæn. L. IV. 2. 18. Φίλιππος ἐπολιόρκει ΦΑΛΚΙΑΟΝΑ πόλιν Θεσσαλονίκης. ΦΑΛΚΙΑΟΝΙΟΙ παρέδωκαν τὴν πόλιν. ὡς δ' εἰσῆλθον οἱ Φιλίππειοι μισθοφόροι etc. Sic edunt. Tu scribe ΦΑΡΚΗΑΟΝΑ πόλιν Θεσσαλονίκης. Vol. II.

σαλίας et ΦΑΡΚΗΛΟΝΙΟΙ. Fortasse ob eam perfidiam patriae urbis possessione deiecti sunt. WESS.

299. 63. Ὁρωπὸν δὲ Ὁρωπίους ἔχειν] De Oropo Athenienses inter et Boeotos perpetuae intercesserant controversiae. Vid. L. XIV. 17. et XV. 76. Quas etsi discutere, urbe Oropiis relicta, reges Macedonum sunt conati, tollere tamen non potuerunt. Ad Pausaniam L. VII. 11. WESS.

Ibid. Σάμιον δὲ δίδομεν Ἀθηναίους, ἐπειδὴ καὶ Φίλιππος etc.] Philippum Atheniensibus Sami possessionem controversam non fecisse, testes filii sunt literae, insolentia plenae, apud Plut. Alex. p. 681. A. Rescindunt ergo reges, quae Perdiceas in Samiorum commodum nuper admodum constituerat huius lib. c. 18. WESS.

300. 82. Διὰ τὴν πρὸς Κάσσανδρον ἔχθραν] Ab Antipatro dissenserat Olympias, eiusque odio in Epirum concesserat, uti proditum fuit cap. 49. atque a Pausania L. I. 11. Patris vestigia cum Cassander premeret, utique et eius metu eadem in regione nobilissima femina moram perseverare potuit. De Alexandri filio, ex Roxane suscepto itidemque Alexandro dicto Freinshem. ad Curtii L. X. 6. 2. et Bosius in Nepot. Eum. cap. 6. agunt diligenter. WESS.

300. 4. Ταῦτα — κατὰ τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν. Ἐπ' ἀρχοντος etc.] Maximus hiatus debet notari inter ἐνιαυτὸν et Ἐπ' ἀρχοντος. Desunt enim duorum annorum gesta, ut patet ex Olympiadum numero. Supra p. 622. (lib. XVII. 113.) numeravit Olympiadem centesimam decimam quartam, Agesia Archonte. Infra p. 679. (lib. XIX. 17.) numerat Olympiadem cxvi., Democlide Archonte. Nullibi Olympiadem cxv. invenire est: nam fuit in hoc hiatu Neaechmus Archon et Apollodorus iterum Archon. Ansam errori praebuit nomen Apollodori Archontis repetitum, qui supinum vel properantem exscriptorem fefellit. Nam cum Apollodorus fuerit Archon quarto anno Olympiadis cxiv. rursus vel idem vel alius Apollodorus fuerit Archon biennio post, scilicet secundo anno Olympiadis cxv. Secundum hunc Apollodorum pro primo sumpsit, et a secundo scribere continuavit, cum deberet a primo continuo filo historiam exscribere. Desunt igitur ea quae gesta sunt Νεαίχμου Ἀρχοντος Olymp. cxv. et Ἀπολλοδώρου Ἀρχοντος τοῦ δευτέρου vel τοῦ δευτέρου, anno secundo dictae Olympiadis cxv. PALM. Deesse huic libro plura, citra dubium est. At hiatus iste alibi commodius invenitur. Vid. not. ad cap. 44. WESS.

300. 7. Κόιντον Ἄλιον] Cassiodorus Ἄλιον, Livius Ἀλιμίλιον edit. RHOD. Q. Aulium meliores Livii Codd. appellat L. IX. 15. Inspice Sigon. et Pighium ad ann. cdxxxiv. WESS.

300. 15. Καὶ θησαυροφύλακας, ὅπως αὐτῶ etc.] Praecerant thesauris, qui Quindis in Cilicia asservabantur, de quibus infra cap. 62. WESS.

301. 25. Καὶ δυνάμενον διορθώσασθαι τὴν ἐρημίαν etc.] In dubio sum, hoccine retineam, an Reg. pr. sequar. Nihil quidem certe est, cur eius scriptura damnetur, modo τὰς τῆς βασιλικῆς οἰκίας ἀποστασίας eorum intelligas, qui spreta regia familia sibi ipsi consulebant, principatum affectantes. Quae vero statim consequuntur ἢ ἐπαρόχουσαι, bene deficient in Basil. et Reg. sec. Glossae enim debentur. Corn. Nep. Eumen. cap. 6. Ad hunc Olympias, mater quae fuerat Alexandri, quum literas et nuntios misisset in Asiam, consultum, utrum repetitum Macedoniam veniret — et eas res occuparet: huic ille primum suavit, ne se moveret, et expectaret, quoad Alexandri filius regnum adipisceretur. WESS.

301. 47. Τοὺς περὶ Μένανδρον] Verum id ducis esse nomen Plut. Eum. p. 588. E. ostendit. WESS.

301. 51. Τοὺς μετ' Ἐβμένους προσάγοντας] Corrige προάγοντας. RHOD.

301. 56. Καὶ Τεύτιμος] Semper a Nostro et Plutarcho ad eum modum adpellatur. In Polyeni Strat. L. IV. 8. 2. Τευτιμάτης sive Τευτίμας, prave, ut arbitror. WESS.

301. 62. Οἵ τε Ἀργυρούσιδες — ὁμοίως ἀπήτησαν] Inepti fuerunt, qui οἱ τε γὰρ scripserunt. Itaque schedarum imperio vocem eam extrivi. WESS.

302. 74. Τὴν ἐπ' ἀμφ. τ. μ. τῆς τύχης παλλήθοιαν] Polybius pari elegantia τὴν τῆς τύχης παλιωμένην vocat L. XV. 7., Nosterque τῶν πραγμάτων παλλήθοιαν Excerpt. Vales. p. 269. Solet enim rerum humanarum vicissitudo saepe reciprocatantis aestum maris aequiparare. WESS.

302. 78. Ὡσπερ ὑπὸ θεῶν τινος οὐρακίζομενος] Recte. Sed et ad universi orbis clavum summus rerum arbiter, dispensatque admirabili vicissitudine humanae vitae rationes. Cultissime ex Platonis et Iudaeorum disciplina Philo Iud. de Conf. Ling. p. 334. B. οὐδὲ ὁ κόσμος ἄπας ἀρέτω καὶ ἀπελευθεριαζόμενος κινήσει κέχρηται, ἀλλ' ἐπιβέβηκεν ὁ κυβερνήτης θεὸς τῶν ὅλων, οἰκονομῶν καὶ ΠΗΛΛΑΙΟΥΧΩΝ σωτηρίως τὰ σύμπαντα. Et de Rer. Div. Hered. p. 523. ΠΗΛΛΑΙΟΥΧΕΙ γὰρ τὸ κοινὸν τοῦ κόσμου σάκος, ὃ τὰ πάντα ἐμπλεῖ, καὶ τὸ πτηνὸν ἄρμα, τὸν σύμπαντα ὄρανόν, ἠγιοχεῖ. Sumsit hinc colorem idem Philo, quando Maconem Caio dixisse fingit, παραπεμφθεὶς γοῶν ὑπὸ τῆς φέσεως ἐπὶ πρῶταν ἀνωτάτω καὶ τοὺς Οἰακάς ἐγγειοσθεὶς, ΠΗΛΛΑΙΟΥΧΕΙ τὸ κοινὸν ἀνθρώπων σάκος σωτηρίως Leg. ad Cai. p. 999. B. Habet hoc de genere haud pauca alia, quae, etsi elegantia mire se commendat, non exscribo. Vide de Migr. Abrah. p. 389. C. tum de Praem. et Poen. p. 918. A. WESS.

302. 3. Οὐκ ἔφησε λήψεσθαι] Consentit Plutarchus, quem vide in Eumenis vita p. 591. A. WESS.

302. 12. *Ἀπεφάνετο δὲ αὐτὸν etc.*] Hoc praestat, non γὰρ, quippe inconmodum huic loco. Sustuli quoque vocem αὐτῶ, quae sedem occupaverat post *συνεργήσιν*, scriptis et orationis serie postulantibus. WESS.

302. 20. *Ἐνεργῶς*] *Ἐναργῶς* Leid. frequenti confusione etiam in Novi Test. libris. Vid. S. Paulli Epist. ad Philem. v. 6. et ad Hebr. IV. 12. versionemque Vulgatam. WESS.

302. 23. *Ἐπιθύειν αὐτῷ ἡμέρα πάντας*] Nimis generaliter interpres expressit *sacrificent*. Auctor ipse explicat cap. seq. *ἐπέθυον ἐκ ζωοτίου χοροῦ — τὸν τε λιβανωτὸν καὶ τῶν ἄλλων εὐοιδῶν τὰ πολιετέστατα*. Verte thus illi *adolebant*, et vide not. in L. XII. 11. WESS.

303. 30. *Κατασκευασθείσης μεγαλοπρεποῦς σκηρῆς etc.*] Mirarer spretam fuisse Basil. *ἐκδόσεως* scripturam, nisi contemptius eam a Stephano et Rhodomanno habitam abunde liqueret. Ego sum in sedem restitui *σκηρῆς* vocem: neque enim sine flagitio abesse hinc tabernaculum poterat, in quo solum una cum diademate fuit collocatum veteri more, de quo Casaubon. ad Suetonii Caesar. c. 76. Commentum Eumenis ita exponit Corn. Nepos Eum. c. 7. *In principii nomine Alexandri statuit tabernaculum, in eoque sellam auream cum sceptro ac diademate iussit poni, eoque omnes quotidie convenire, ut ibi de summis rebus consilia caperentur*. Ueberius Polyaeus L. IV. 8. 2. *καὶ συνεβούλευσαν ἐκ τῶν βασιλικῶν χορημάτων ΣΚΗΡΗΝ κατασκευάσαι βασιλικήν, καὶ θρόνον χρυσοῦν βασιλικῶς κεκοσμημένον. ἐπὶ δὲ τούτου χοροῦν στέφανόν ἔχοντα διάδημα βασιλικόν καὶ παρὰ τὸν θρόνον ὄπλα, καὶ μέσον σκήπτρον, καὶ πρὸ τοῦ θρόνου κράπεζαν χρυσοῦν. ἐπὶ δὲ ταύτης ἐσχαρίδα καὶ λιβανωτίδα χρυσοῦν. καὶ λιβανωτὸν καὶ θυμιάματα εὐοιδῆ etc.* Haec enim satis adfirmant viri prudentis consilium et vocem, quam revocavi, neque opus est aut Plut. Eum. p. 591. A. aut Nostrum L. XIX. 15. auxilio ad hanc rem accessere. WESS.

303. 58. *Ἐθελοντὶ κατήντων*] Non improbat auctor L. XVI. 42 et L. XVIII. 53. *ἔθελοντὶ*. Nec minus tamen cultum, quod ex Reg. pr. produxi. Sophocles Aiac. v. 24. *Καγὼ ἔθελοντῆς τοῦδ' ἐπέζην κακῶ*. Adiunge Demosthen. pro Coron. p. 146. Thueyd. L. I. 60. Aristidem T. I. p. 337. etc. atque utere alterutro, ut lubet. WESS.

303. 65. *Ἐς Ζεφύριον τῆς Κελικίας*] Utrum intelligatur Zephyrium ad Calycadnum, an prope Anchialem, non decerno. De utroque Strabo L. XIV. p. 986. C. et p. 988. Mox καθ' οὗ — *θάνατον κατέγνωσαν* plenum est, sicuti etiam L. XIX. 51. Alioqui praetermitti solet praepositio. Conf. viri doctissimi animadversiones in Aelian. Vol. III. Observ. Miscellan. p. 241. WESS.

303. 69. *Ἐπὶ τῶν ἐν Κεῖνδοις φρονήτων τεταγμένων*] Nihil hinc demutandum. Scholion est indocti hominis, quod Reg. I.

ostentat. Variant tamen castelli nomen, modo *Κοῦνδα*, uti Plut. Eum. p. 590. F. et infra L. XX. 109., modo *Κεῖνδα*, ut cum Strabone L. XIV. 989. Noster hic et L. XIX. 56., scribentes. Sed id leve. De situ castelli maior discordia. Suidas et Io. Malala extremo Chronographiae L. X. urbem *Anazarbum* olim *Κεῖνδαν* fuisse, Abr. Ortelio non dissentiente, adfirmant. At Strabo *ἐπέκειται δὲ τὰ Κεῖνδα τῆς Ἀγγιᾶλης ἔρημα*, manifesto *Quinda* ab Anazarbo longius disiungens: cui equidem adsentiri malim, cum Suidae et Malalae de Anazarbo narrationes fidem vix inveniant. Vale- sium vide ad Amm. Marcellin. L. XIV. 8. WESS.

304. 77. *Ἀυσηρόσται τότε τὰ*] *Ultimum hoc muta in τῆν*. RHOD. Ego vero veto. Quorsum enim referetur, ita si mutabitur? Solent, fateor, hac dictione plerumque aliter uti, atque *Ἀντίγονος ἀυσηρόσται τοῖς περὶ etc.* scribere. Confer L. V. 9. Polyb. II. 41. Strabon. L. XIV. p. 993., Lucian. Necomant. c. 4. Neque inprobare tamen vulgatum ausim. Rectius ex Basil., quae ad manus erat, revocasset *προαγωγῆν*, unice huic loco congruam vocem. Describitur ea dignatio honorisque gradus. Ita ἡ παρ' Ἀλεξάνδρου προαγωγή honorem exprimit, ad quem Alexander provexerat *Peucestam* L. XIX. 14. 46. Polybius L. VI. 6. *τεθραμμένοι ἐν ταῖς τῶν πατέρων ἔξουσιαις καὶ ΠΡΟΑΓΩΓΑΙΣ*. Et Excerpt. p. 1437. *ὄντων δὲ τῶν πλείστων ἐπιφανῶν διὰ τὰς τῶν πατέρων προαγωγὰς*. Sic enim oportuit. Namque et ibi vitiosissimum *παρωγωγὰς*. Iosephus Antiq. L. XV. 1. 1. *ἐν ΠΡΟΑΓΩΓῃ τούτου ἐποιεῖτο, eos ad honores admovebat*. Et L. XVIII. 6. 1. *Βερονίκης τῆς μητρὸς τιμωμένης παρ' αὐτῆς καὶ ΠΡΟΑΓΩΓΩΝ ἡξιοκτίας τὸν υἱόν, quae Berenicem matrem in honore habuerit, filiumque dignitate auferit*. Quod postremum cur viri clarissimi Cocceius et Hudsonus in *προαγαγεῖν* converterint, reddideritque ipsi, quem vocant, contextui, contra scriptos omnes libros doctissimus Havercampus, exputare non possum. Appianus Bel. Civil. L. III. p. 935. *καὶ περὶ τῆς τῶν σφαγῶν ἀθρόας ΠΡΟΑΓΩΓΗΣ ἐπέστειλεν*. Haecenus de ea voce. Mox si *κατεσκευάσθαι* in scriptis esset, non damnarem. WESS.

304. 87. *Καὶ λάλων, οἷς ἦν etc.*] Quae sunt inter *λάλων* et *δαρεῖς* parenthescos nota egent. STEPH.

304. 2. *Ἐκεῖνον μὲν γὰρ εἰς πλείον ἰσχύσαντα*] *Legebatur μέγαν ὄντο εἰς πλείον etc.* quorum duo priora induxi, Rhodomanno et vetustis libris obsecutus. Critici enim scholio, quo sequentia illustraverat, accepta sunt referenda. Mox *παρελείσθαι* praestabit, indice H. Stephano, qui, *Repono, inquit, futurum παρελείσθαι, ut p. 788. (Lib. XX. 107.) legitur ἀρελείσθαι*. WESS.

304. 16. *Συλλαβεῖν τὸν Ἐδμήνη ταχέως καὶ ἀποκτεῖναι*] *Si dividentem particulam ἢ ex Reg. pr. interseras, sententia nasce- tur haud absurda, ut Eumenem comprehendant aut interficiant*

Fieri quidem certe potest, ut Antigonus id imperaverit: neque tamen adfirmo. WESS.

304. 22. *Αναγκαῖον γὰρ ἦν αὐτοῖς ἢ — ἀποκλίναντας*] Non plane reiculum est αὐτοῖς, neque invenustum, quod nunc legitur, modo ad sequentia referatur. Maneat ergo sua in sede. WESS.

305. 45. *Νικάνωρ ὁ τὴν Μουνυχίαν κατέχων*] Suffectus erat a Cassandro, nondum vulgata patris morte, in Menylli locum, teste Plut. Phoc. p. 755. F. Munychia natura et operibus erat munita, Piraeumque paene incingebat apud Strabon. L. IX. p. 606. A. Qui quidem opportunissimus eius situs Macedones commovit, ut eam praesidio occuparent. Ferunt Epimenidem, emunctae naris senem, considerata loci eius natura, dixisse *ἐκφαγεῖν Ἀθηναίους τοῖς αὐτῶν ὀδοῦσιν, εἰ προήδεισαν, ὅσα τὴν πόλιν ἀνίσσει τὸ χωρίον, suis Athenienses dentibus locum peresuros, si praeviderent, quantum is inconmodi urbi sit allaturus*, hasque Macedonum munitiones tot seculis ante divino ingenio prospexisse Plut. Solon. p. 84. E. Diogen. Laert. L. I. 114. Recte ille, quamquam de divinatione viri quod multi asseverant, nihil admodum est. Egregius Munychiae situs haec Epimenidi verba expressit: animadvertet hostes, quicumque tandem forent, Munychiam si insiderent, civitatem Atticam premere et conneatu posse intercludere, locumque adeo urbi detrimento futurum: quod et cum maxime suo malo experta fuit. WESS.

305. 63. *Κατὰ τὸ διάγραμμα etc.*] Vide supra c. 56. de eo. WESS.

305. 69. *Κατελύβετο τὰ τεῖχη τοῦ Πειραιέως*] Culpa occupati Piraei in Phocionem collata est: qui cum a Dereyllo moneretur, Nicanorem insidiari Piraeo, idemque postulare, ut prouideret, ne conneatibus civitas privaretur, audiente populo, negaverat esse periculum, seque eius rei obsidem fore pollicitus erat apud Plut. Phoc. p. 756. D. et Corn. Nepot. cap. 2. De Piraei claustris Io. Meurs. Piraei c. 3. agit. WESS.

306. 74. *Φωκίωνα τὸν Φώκον*] Confer Aelian. V. Histor. L. II. 16. et L. XII. 43., ubi Phocum *δοιδυχοποιὸν* sive cochlearia fabricare solitum fuisse significat, dissentiente tamen Plut. Phoc. p. 743. C. WESS.

306. 3. *Τῶν γὰρ — φιλῶν τινὲς ἐπέρχον καὶ οἱ etc.*] Non placet *ἐπέρχον*, quod quidem si in exsilium iret, revocandum nunquam censerem. Suspensa enim oratio ex *ὑπήκησαν* bene procedit. WESS.

306. 13. *Φανερός ἦν ἀδικεῖν μέλλον τοὺς Ἀθηναίους*] Consentit Plutarchus, quem in Phoc. vita p. 756. E. vide. WESS.

306. 21. *Κατέφυγον πρὸς Ἀλέξανδρον etc.*] Rem diversiore modo gestam describunt Plut. ibid. p. 757. A. et Corn. Nepos Phoc. cap. 3. WESS.

307. 39. *Φιλανθρωπὸς καὶ κεχαρισμένος ἴδωκεν ἀποχρίσεις*] Praestare sic visum est. Spem fecit legatis Polysperchon pristinae libertatis et Piraei recipiendi. Phocion vero ab Agnonide accusatus, quod Piraeum Nicanori prodidisset, ex consilii sententia in custodiam coniectus Athenasque deductus est, ut ibi de eo legibus fieret iudicium, Corn. Nepos dicto loco. *Μὲν ἐν φυλακῇ δεσμίουσιν si malueris, quod vincetus et custodia septus a Clito Athenas, ut Plutarchus prodidit, sit deportatus, non admodum pugnabo.* WESS.

307. 52. *Ἠρξάτο ποιῆσθαι τὸν ὑπὲρ ἑαυτοῦ λόγον*] Articulum, quem ipsemet auctor probaverat, eidem reddidi. Quam vero tumultuarie Athenienses Phocionis hoc iudicio sint defuncti et contra reipublicae suae morem, locuples testis Plut. Phoc. p. 757. est. WESS.

307. 67. *Τὴν τοῦ σώματος κίνησιν — ἐναγώνιον*] *Motum trepidandum* tueri fortasse Interpres poterit his Io. Chrysostomi T. I. p. 442. A. *τῶν ἐν μέσῳ πελάγει σαλευόντων οὐχ ἥττον ἐστὶν ἐναγώνιος, non minus illis sollicitus est, qui medio in mari iactantur.* At Diodorus *ἐναγώνιον* vocare solet, quidquid acre, vehemens atque exercitationi aptum videtur. Ita *ἐναγώνιον ἐνέργειαν, ἐναγώνιον γυμνασίαν, ἐναγώνιον σῶμα* suis locis dixit. Verte potius *vehementem corporis motum.* WESS.

307. 71. *Τῶν δ' ἄλλων φείδεσθαι*] Nicoclem, Thudippum, Hegemonem, Pythoclem, salutis et libertatis patriae studiosissimos, innuebat, de quorum iniusta nece Plut. Phoc. p. 758. WESS.

307. 78. *Ἦγοντο τὴν ἐπὶ θανάτῳ*] Instauravi elegantissimam dictionem, optimo cuique probatam. Herodotus L. I. 109. *ὡς οἱ παρεδόθη τὸ παιδίον κεκοσμημένον τὴν ἐπὶ θανάτῳ.* Iosephus Antiq. L. XV. 7. 4. *Μαριάμμη μὲν οὖν οὕτως ἤγετο τὴν ἐπὶ θανάτῳ etc.* WESS.

308. 84. *Πολλοὺς ἤγεν εἰς ἐπίστασιν — καὶ φόβον, ἀστάτου etc.*] Erade punctum, quod est post *φόβον* et δὲ post *ἀστάτου*. Rhod. Nisi quid desit post *τῆς τύχης οὐσης*, quod parum abest, quin valde suspicer, sequendus erit Rhodomannus. Poterat autem sine crimine abesse *διανοία* vocabulum, Basil. *ἐκδόσει* neglectum, ut in his Polybianis L. X. 37. *εἰς ἐπίστασιν ἤγαγε τὸν Ἠρόλιον τὸ γηγόμενον, i. e. res ea Publīi animum advertibat.* Et *ἀπαντῶν οὖν ἐπιστάσει* apud Appian. L. IV. Belli Civil. p. 1062. Nec damno tamen. WESS.

308. 93. *Ἐξόλησαν ἅταροι πάντες ἐκ τῶν τῆς Ἀττικῆς ὄρων*] De Phocione Dio Chrysostomus Or. LXXIII. p. 634. *οὐκ ἤρκεσεν αὐτοῖς (Atheniensibus) ἀποκτεῖναι μόνον, ἀλλ' οὐδὲ νεκρὸν εἶασαν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἀλλ' ὑπὲρ τοὺς ὄρους ἐξέβαλον.* Consentunt Plutarchus et Nepos extrema Phocionis vita. Quae quidem proditoribus, cuiusmodi crimine Phocion et amici conculderunt, Athenis perpetua erat poena. Vide S. Petiti Comment. L. L.

Attic. L. VIII. Tit. IV. p. 672. quaeque ibi a me adscripta leguntur. WESS.

308. 97. Παρ' Ἀντιγόου λαβὼν ναῦς μακρὰς etc.] Vide superius cap. 54. WESS.

308. 19. Οἱ ἐτύχανον μὲν τὰ Κασσ. φρονοῦντες] Fuisse puto ἐτύχανον γὰρ τοὶ τὰ Κασσάνδρου φρονοῦντες. Huc certe ducunt schedae veteres, quarum διετύχανον non probō. WESS.

308. 25. Τοὺς δὲ Σαλαμίνιους etc. συνέκλεισε] Ex Plut. Phoc. p. 756. D. conficias, Salaminios ante Cassandri in Atticam adventum, Nicanori, eius amico, factum vehementer voluisse. Mutato proinde animo ad Polysperchontis partes sese adiunxerant. Habet quae huc pertinere putes, Polyae. L. IV. 11. 2., sed serius ea contigerunt. WESS.

308. 32. Τὴν ἐπιδησομένην τοῖς πολιορκουῖσι] Ill. Scaliger libri sui margini adscripserat τὴν ἐπιγενησομένην quod cur vulgato praeripi debeat, nondum perspicio. WESS.

309. 44. Τὴν ἐκ τῆς αὐτονομίας παρθήσιαν ἀπέλαβον] Fiduciam libertatemque, quae illis esse solet, qui suis legibus utuntur. Τὴν ἐν τοῖς κοινοῖς παρθήσιαν parili modo dixit L. III. 53. WESS.

309. 54. Εὐθὺς οὖν τοὺς μὲν etc.] Οὗς μὲν lege pro τοὺς μὲν. vel muta sequens οὗς δὲ in τοὺς δέ. Rhod. Non opus est. Infra cap. 72. καὶ τὰς μὲν — ὧν δέ. Et L. XIX. 64. καὶ τῶν ἄλλων τοὺς μὲν πεσεῖν μαχομένους, οὗς δὲ ζωογονήσθαι. Plura alias dedi. Mox πρὸς τὰς ὑπηρεσίας τοῖς ἔργοις posuit loco πρὸς τὸ ὑπηρετεῖν τοῖς ἔργοις, substantivo casum sui verbi regente, ut saepe. Noster L. XVI. 21. ἐπὶ δὲ τὴν βοήθειαν τοῖς Βυζαντίοις τραπεζομένων quod est ἐπὶ δὲ τοὺς βοηθοῦντας etc. WESS.

309. 67. Καὶ τὴν τοῦ σώματος ὁμῆν] Non configo τὴν ὁμῆν nec tamen contemptui foret, si τὴν τοῦ σώματος ὁμῆν legeretur. Statim de iisdem beluis cap. 71. ἀχορήστους ἐποίησε τὰς τοῦ σώματος ὁμῆμας. et οἱ δ' ἕλεραντες τῇ ὁμῆν προσπίπτοντες etc. Confer tamen Africanum Cestor. cap. 24. p. 298. WESS.

309. 78. Καὶ τὰς στηριγίας ἐμπορήσας] Basileae vulgaverunt τὰς τε ὀρηγίας, qua voce plerique Lexicographorum Graeci sermonis copias locupletarunt. Ῥηπαί, inquit, tigella, substruptionibus fulturisque accommodata, ut publicae Caesari: ad loci huius sententiam non male illi quidem, quamquam vox ipsa nihili est, indigna prorsus, quae post haec locum tueatur. Paulo melius scripti libri, nec sine labe tamen. Verum est, quod Ill. Scaliger orae sui libri allevit, στήριγγας. Hesyehius, Στήριγγες, ἑρείσματα. Ita vero vocant publicas sive columellas, quarum fultura muros turresque, actis cuniculis, tantisper sustinebant, donec tigillis incensis in ruinam praecipites abirent. Στήριγματα, ἑρείσματα, στύλωματα et ὑποστύλωματα aliis dicuntur. Polybius L. V. 4.

ἐμβαλὼν πῦρ τοῖς ἑρείσμασι, ὁμοῦ πᾶν τὸ διεστύλωμένον κατέβαλε τεῖχος. Et cap. 100. moenia ὑπόρουζαν καὶ διεστύλωσαν. τῶν δὲ ἑρείσματων οὐ δυναμένων ὑποφέρειν τὸ βάρος etc. Suffodiendi modum declarat Apollodorus Poliorcet. p. 17. interque alia τὸ τεῖχος στύλωμασιν ἐρειδέσθω, αἰτ, πυκνοῖς μᾶλλον καὶ λεπτοῖς. Tum καὶ οὕτω κατακαίντων τῶν ὑποστύλωμάτων, καταπέσεται ὅλον τὸ τεῖχος etc. Adde Fl. Vegetium L. IV. 24. WESS.

310. 6. Δάμιδος ἡγουμένον etc.] Notum est Damidis in Alexandrum, ut deus haberetur, imperantem dictum, συγχωροῦμεν Ἀλεξάνδρῳ, ἐὰν θεῷ, θεὸς καλεῖσθαι, ex Plut. Apophthegm. Lacon. p. 219. E., sed alius is ac domo Spartanus fuit. WESS.

310. 12. Θύρας γὰρ μεγάλας πλείονας ἴλοις et seqq.] Non erit absurdum attentius consideranti Reg. pr. πλείστοις, nec tale tamen, ut vulgatum sede evertere possit. Statim haec tabulata θύρας κατακεκέντρωμένας vocat, alii σανίδας κεντροτάς, quod acutissimis clavis essent confixa. Vid. Is. Casaubon. ad Aeneam p. 1806. ed. Gronov. et Iust. Lipsium Poliorcet. L. V. 3. Nonnunquam et tribuli spargebantur, ut ingruentium beluarum, pedes et plantas transfoderent. Τριβόλοι χαλκεύονται σιδηροί, ὄξει, ἐδραῖοι, παχεῖς, οἱ κατὰ τὴν πορείαν τῶν θηρίων τῶν πελαζομένων ὀπιτοῦνται Africanus Cestor. cap. 24. p. 298. WESS.

310. 34. Τὴν διὰ τῶν φίλων ἐπιστροφὴν ἐποιοῦντο] De verborum structura mitto dicere: frequens illa scriptori est nostro. Vid. ad L. V. 8. Evenit elephantis, quod sparsis per opportunos aditus tribulis, cum irruunt, assolet. Διπλοῦν δὲ ἐκ τούτου πλεονέκτημα, ἢ γὰρ ἀλγίστας (elephas) ἀναίρει τοὺς ἑαυτοῦ, παραμυθούμενος ἀνάτονον τὴν ἀλγηδόνα, ἢ ἴστασθαι μὴ δυνηθεῖς πασοῦδι πάται, ibid. Africanus scribit. WESS.

311. 49. Προσλαβέσθαι δὲ καὶ Ἀρρῆδαϊον] Confer huius libri cap. 52. et Κιανῶν πόλιν ne muta. Tyana enim longius ab Arrhidaei praefectura aberant, Cappadociae contributa. Cuius, quam Prusiadem deinde adpellarunt, Phrygiae, quae Arrhidaeo parebat, erat contermina. Vid. ad Hieroclis Syneedem. p. 692. WESS.

311. 60. Ἐνίκη ὁ Κλ. ἦτος] Meminit victoriae Polyaeus L. IV. 6. 8. Clitus autem ea animi fuit insolentia, ut, paucis inimicorum navibus depressis, Neptunus dici ac tridentem gestare sustinuerit, referente Plut. Or. II. de Fort. Alexand. p. 338. A. Neque enim alius is esse videtur. WESS.

311. 63. Ἐλάττους Leid. Cett. ἐλάττω. Vid. ad L. I. 92. WESS.

311. 72. Ταύταις μὲν διεβίβαζεν εἰς τὸ πέραν] Hoc adsciscere ex Reg. pr. et Leid. placuit, orationis serie postulante. Cetera, quae ab iisdem mutantur, librariorum inconsiderantiae debentur. In rei vero gestae ordine nihil admodum dissentit Polyaeus ibid. WESS.

311. 81. Ἐν τοσοῦτω δὲ Ἀντιγονος] Hunc in modum L. IV. 55. ἐν τοσοῦτω δὲ τὸν μὲν Ἰάσονα — δόξα. Et L. XIV. 83. saepeque alias. Quid subintelligatur, operose disquirere in re expedita supervacaneum erit. Mox πεζῶν potius censui ob τῶν ὑπασπιστῶν τοὺς ἀλκιμοτάτους Polyaei et sermonis indolem. WESS.

311. 89. Καὶ τὰς μὲν τοῖς ἐμβόλοις τύποντες ἀναθήτων] Quod felici coniectura adsecutus erat Ill. Scaliger, id auctoribus schedis correxi: namque nihili est vulgatum ἀναθήτων, et amanuensium lapsu, qui et ex ἀναθήτων L. XVII. 58. in Reg. 1. progenuerat ἀναθήτων, natum. Diodorus L. XIV. 72. αἱ δὲ πλείοσι ἐμβολαῖς ἀναθήτουσαι τὰς συγγεγομφωμένας σανίδας simili in re. WESS.

312. 8. Κατελημμένην ἀδίκως ὑπὸ Πτολεμαίου] Vide, quae scripta sunt huius libri cap. 43. WESS.

312. 15. Καὶ κατὰ τὴν Βαβυλωνίαν ἐπιθευένον etc.] Tametsi non inconmodam dent sententiam, quae in Reg. pr. leguntur, cur tamen vulgato praeferantur, caussa non est gravis. Periculum vero, in quod Eumenes circa Babylonium agrum sollertia Seleuci incurrit, uberius, sed ad Tigrim amnem, describitur sequentis libri cap. 13. WESS.

Ibid. Σελύκου] Λευκοῦ Vat. simile vitium apud Hesychium in Λεπταλέον. Confer Suidam Voc. Ὀργεῶνας. WESS.

312. 25. Ἰππεῖς δὲ χίλιος καὶ τριακοσίους] In dubio animus est, hoccine mordicus retineat, an dissidentium Codd. sequatur auctoritatem. Tacent scriptorum alii, omniaque integra decernenti relinquunt. WESS.

312. 41. Ὡς δὲ ἀνεθεωρήθη τὸ συμφέρον] Sic L. XII. 15. ἀναθεωρούμενος δὲ καὶ μετ' ἀκριβείας ἐξεταζόμενος. Et L. II. 5. S. Lucas de Paulo A. A. XVII. 23. διερχόμενος καὶ ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα. pro quo Clemens Alexandrinus Stromat. I. p. 372. καὶ ιστορῶν τὰ σεβάσματα, sed glossam pro vero amplexus. Hinc ἀναθεώρησις pro diligente rei consideratione apud Suidam, sive Diodorum potius, cuius verba, quod monere neglexi, Grammaticus exscripsit e L. XIII. 35. WESS.

313. 50. Ἀπὸ τιμήσεων ἄχρι μῶν δέκα] Vide superius cap. 18. Antipater, cum post Lamiacum bellum Atticam rem publicam ordinaret, omnibus, quorum census drachmarum duo millia excederet, ad honores aditum patefecerat, aliis, qui infra eum censum erant, exclusis. Filius, quod multis ea res gravis esset, mutavit, illis etiam rei publicae administratione permessa, quorum bona x minas sive drachmas mille aequabant. Vid. Cl. Bonamici Dissert. T. XI. Comment. Acad. Inscript. p. 256. WESS.

313. 53. Οὗτος δὲ παραλαβὸν τὴν ἐπιμέλειαν etc.] Videtur Demetrius statim atque Athenis a Cassandro fuit inpositus, civium censum egisse, quo liqueret quinam honoribus fungī possent. Meminit eius Ctesicles apud Athen. L. VI. p. 272. C., ubi

nunc prave τῇ δεκάτῃ πρὸς ταῖς ἑκατὸν Ὀλυμπιάδι pro τῇ πεντεκαίδεκάτῃ. Scio virum magnum cxvi Olympiadem maluisse. Sed rei series vix patitur, ut ultra finem Olymp. cxv. recensensus iste populi proferatur. Accessit ad rempublicam Atticam Demetrius anno tertio Olymp. cxv. Opus statim fuit tali censu, ut Cassandri constitutio valeret. Sed hoc leve est. Ab isto vero anno Demetrius per decenni spatium Athenas Atticas summa cura et prudentia administravit, magna in laude apud cives fuit versatus, ut praeter Diodorum L. XX. 46. testificatur Diogenes Laert. L. V. 75. Videtur quidem Plut. Demetr. p. 893. C. Phalerei Demetrii potentiam annis xv. circumscribere, qui a bello Lamiano et clade prope Crannonem defluerint ad restitutam Atheniensibus a Demetrio Poliorcete ἀυτονομίαν. Sed non sunt districte accipienda, quae ibi produntur. Toto eo spatio vixit Athenis paucorum dominatus, valuit etiam gratia et auctoritate Demetrius; verum ita, ut primo quinquennio eius potentiae collegas haberet Phocionem pluresque alios. Quibus civium quodam furore sublatis, solus deinceps reipublicae curam in decem annos gessit. Habet Ill. Scaliger ad Euseb. ann. mcccix. quae hinc in viam reduci poterunt. WESS.

313. 57. Τοῖς ἀπὸ τῆς νίκης ἀκροστολοῖς] Rostris ex victoria relatis Interpres, non satis ex vero. Ἀκροστόλια in summa navium prora erant, quibus titulus, sive index, qui nomen navis continebat, inscriptus erat. Supra rostra erat στόλος, cuius summa pars ἀκροστόλιον. Vide Cl. Salmasium in Solin. p. 403. et Io. Scheffer. de Milit. Nav. L. II. 6. p. 157. Id vero in more habebant, ut victis navibus τὰ ἀκροστόλια detraherent, iisque suas in victoriae argumentum ornarent. Exempla, si velis, reperies L. XX. 53. et cap. 88. Porro quae Nicanoris mortem spectant, et fraudem, qua a Cassandro circumventus periit, ea copiosius descripsit Polyaeus. L. IV. II. I. WESS.

313. 66. Τῆς Ἀντιπάτρου συμμαχίας] Legi debet τῆς Κασσάνδρου, ut bene vidit Rhodomannus. Nam Antipater inter vivos agere dudum desierat. WESS.

313. 73. Τὴν βιβλίον αὐτοῦ περιγράφομεν] Sustuli labem, qua hoc verbum adperserunt librar. saepissime. Vid. not. in L. I. 41. p. 51. WESS.

ministrasset, uti docetur L. XXII. Eclog. XII. Natus ergo est circa initium Olymp. cv. Iam Timoleon sub principium Olymp. cx Siculis Graecisque ad Syracusanae civitatis ius aditum dedit, quo tempore annis XVIII paullo maior erat Agathocles. Proinde ἐπταέτους δ' ὄντος αὐτοῦ de aetate, qua a patre agnitus est, accipi dumtaxat debet. WESS.

319. 7. Ἐπὶ τῷ Κορμισσῶ] Plutarchus in Timol. (p. 248. D.) confirmat eam quae in textu est lectionem. STEPH. Κορμισσῶ] Κορμῆσον ποταμὸν vocat Plutarchus, Κορμισσῶν rectius Lycophron v. 961. et eius commentator Tzetzes, pluresque alii. Vid. Ph. Cluver. Sicil. Antiq. L. II. p. 267. et Holsten. ad Steph. in Κορμισσῶ. WESS.

319. 18. Δάμας γὰρ τις τῶν ἐνδοξῶν] Meminit hominis Iustinus L. XXII. 1., sed *Damasconem*, cuius uxorem adulterio cognitam post viri mortem in matrimonium receperit Agathocles, vocitans. WESS.

319. 26. Ἐν ταῖς ἔξοπλασίαις φέρειν] Φορεῖν Reg. I. Mallem ἔξοπλασίαις, ut saepe ante, dedisset. WESS.

320. 41. Περὶ ὧν τὰ κατὰ μέρος etc.] Rerum Sicularum libro superiore proximo ne minima quidem fit mentio. Ideo parenthesis haec tota alicui removenda videatur. Atqui haec ipsa non minimam nobis suspicionem movet, vel antecessisse hunc librum alium, quo res Siculorum fuerit complexus; vel easdem commode alicubi fuisse intertextas, maxime cum bis exiguo intervallo eadem ἀνάμνησις repetatur. Et haec forte causa est, quod biennii etiam magistratus desiderantur. RHOD. Tractaverat res Siculas superiore libro, et ea quidem parte, quam omnibus in libris defectam ostendimus L. XVIII. 44. WESS.

320. 50. Οἱ μὲν περὶ Σωσίστρατον ἐδυνάστευσαν τῆς πατρ.] Nihil refert Σώστρατον legas an Σωσίστρατον hoc plenum, illud contractum est. Quid? Polyaeus Σωσίστρατον itidem adpellat, et qua via, expulso Agathocle, dominatum Syracusis occupavit, docet L. V. 37. WESS.

320. 58. Καὶ παραβόλοις ἐγχειρῶν πράξιεν] Hoc melius. Supra L. XV. 31. καὶ παραβόλοις πράξιεν χρωόμενος. Et L. XX. 3. ἐπιτέλεσται πράξιν παραβολωτάτην. WESS.

320. 67. Κεκοινωνηκότων τῆς τῶν ἔξου.] Explevi orationem, articulis destitutam, ut leniore tractu pergeret. WESS.

320. 88. Παρήγγειλε καὶ τοῖς σαλπικταῖς] Locus, si quae necessitas urgeret, σαλπικταῖς esse posset, uti apud Lucian. Ver. Hist. L. I. 17. Sed ea quidem nulla est. Vide not. in L. III. 37. WESS.

321. 95. Τοῦ μὲν ἔτι διώκειν ἀπέστησαν] Putarem τοῦ μὲν ἐπιδιώκειν fuisse olim, idque vulgato esse elegantius, nisi auctor hoc dicendi genus alias probaret. Vid. mox cap. 9. WESS.

321. 4. Ἀεστορίδου τοῦ Κορινθίου] Fortasse in continuis illis turbis cum Syracusani ex metropoli sua, ut olim Timoleonem, accessiverant. WESS.

321. 16. Ἀνοδία τοῦ ἐτέρου μέρους τὴν etc.] Τοῦ ἐτέρου μέρους reiectanea. RHOD. Ἀνοδία τὴν ὁδοπορίαν ἐποιήσατο] Si legeris distracta voce cum Regio pr. ἄνω διὰ τοῦ ἐτέρου μέρους ferri utenque voces istae possent. Sustuli tamen Codd. imperio. Ἀνοδία χρῆσασθαι Philoni dicuntur, qui per asperum ac difficile iter progrediuntur lib. de Temulent. p. 247. B. et L. I. Vit. Mos. p. 628. Straboni διὰ ὁρῶν, καὶ ἀνοδιῶν καὶ κυκλοπορείας L. XI. p. 795. C. et L. XVI. p. 1127. A. WESS.

321. 26. Παρουθεῖς εἰς τὸ τῆς Δήμητρος ἱερὸν] Egregie his usus est Io. Fr. Gronovius Obs. L. IV. 4., ut in Iustino L. XXII. 2. legi oportere teneret: *Tum Hamilcari* (Agathocles) *expositis ignibus Cereris tactisque, in obsequia Poenorum iurat.* Sic enim olim mos ferebat, ut in templis atque ad aras καθ' ἱερῶν iurarent. Vide virum doctissimum ad Appian. Hispan. p. 431. WESS.

321. 36. Μετὰ τὴν ὀλιγαρχίαν ὑφηγημένον τῆς πόλεως] Lege κατά. Neque enim sexcenti isti, restituto populari imperio, Syracusis praecerant. Fuerant, cum paucorum dominatus valeret, praecipua potestate instructi, qua, reipublicae mutata forma, exciderant. Nihil clarius. WESS.

322. 47. Τοὺς τε ἐκ Μοργαντίνης] Vid. L. XI. 78. et XIV. 78. Videntur autem Morgantini tanto cupidius ad Agathoclem sese adiunxisse, quod eum sibi praetorem et ducem antea inposuerant ipsi apud Iustin. L. XXII. 2. Mox doctissimus Interpres καὶ τοὺς αὐτῷ πρότερον συμπορευθέντας πρὸς Καρχηδονίους vertit, cum illis, qui adversus Carthaginienses operam ei prius navaverant: haud scio an male. Ex Iustino quidem certe constat, Agathoclem ad Carthaginienses, cum patria exsul aberat, sese adplicuisse. WESS.

322. 62. Εἰς τὸ Τιμολεόντιον] Nepos Cornel. Timol. cap. ult. *Timoleonem*, et Plut. extrema vita Timol. *Τιμολεόντειον* vocant: cum Nostro facit Polyenus, estque discrimen perleve et in veterum scriptis frequens. Sylburgium vide ad Pausan. L. II. p. 171. WESS.

322. 63. Τοὺς περὶ Πείσαρχον καὶ Δεκλέα etc.] Inmanem hanc perfidiam et crudelitatem attigit etiam Polyaeus L. V. 3. 8., sed *Τίσαρχον καὶ Διοκλέα* praecipuos ex illis sexcentis, et verius, me iudice, adpellans. In reliquis non usque quaque consentit, ut nec Iustinus L. XX. 11. 2. WESS.

322. 79. Οἱ μὲν γὰρ χαριέστατοι τῶν πολιτῶν] Nam gratiosissimi civium Interpres. Tu vide not. in L. XI. 88. WESS.

322. 99. Τὰς ἰδίας εὐπορίας ἐπανορθώσασθαι] Imo ἀπορίας ἐπανορθώσασθαι. STEPH. Adstipulor Stephano. Statim αὐ-

λειους θύρας vocat, quae ipso aedium in vestibulo erant. Philo Iud. de Congres. Quær. Erud. Causs. p. 425. ὡσπερ γὰρ ἐν μὲν οἰκίαις ΑΥΛΕΙΟΙ πρόκεινται κλισιάδων, ἐν δὲ πόλεσι τὰ προάστια, δι' ὧν εἰσὼ βαδίζεν ἐνεστίν. Harpocration. Αἰλεις; ἢ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρώτῃ θύρα τῆς οἰκίας. Ubi Valesium vide, et ad Euseb. L. IV. Vit. Constant. c. 7. atque ad Evagrium H. Eccles. L. IV. 1. WESS.

323. 22. Πρὸς τοὺς Ἀκραγαντίνους] Consule c. 70. inferius. WESS.

323. 32. Καὶ συνήθη τοῖς συγγραφεῦσι τραγωδίας] Δεινοπάθειαν, ut Suidas explicat, sive tragicam et cum indignatione coniunctam descriptionem. Vide Seyerianum Or. vi. de Mundi Creat. T. VI. p. 499. B. operum Io. Chrysostomi. WESS.

323. 39. Ἐπρωτοὶ καὶ αὐτοῦς] Ultimas voces in Latinis neglexerat Interpres. Solos seorsimque agentes exprimunt, ut alias dictum est. Conf. Cl. Laub. Bos Animadv. c. 4. WESS.

323. 45. Δεινοκράτην μὲν ἀρῆξε] Fuit Dinoerates exsulum deinde dux, multumque negotii tyranno facessivit, quamquam et ipse praevaricator ac tyrannidis cupidus. Vide infra c. 104. et L. XX. 80. Ad eum referunt numum Syracusanum, ΔΕΙΝΟ. inscriptum, L. Begerus Thes. Brand. T. I. p. 298. et Sig. Havercampus in Parutae Num. p. 1050., coniectura non admodum certa. WESS.

323. 55. Τὸ μὲν χλαμύδιον ἐαντοῦ περιέσπασε] Non multum dissimile Gelanis, sed viri melioris, institutum descripsit auctor L. XI. 26. WESS.

324. 70. Οὗτος μὲν ἐχειροτονήθη] Ferri utemque vulgatum potest: praeoptarem tamen, mei si res esset arbitrii, οὕτως μὲν. WESS.

324. 75. Τὴν ἔχθραν εἰς κενὸν — ἐνδείκνυσθαι] Frustra nulloque profectu. S. Paullus Epist. ad Philipp. II. 16. οὐκ εἰς κενὸν ἔδοξαμον, οὐδὲ εἰς κενὸν ἐκοπίασα. Heliodorus L. X. p. 502. τῶν σκελῶν δὲ ἀπρῶτα σκαιρόντων καὶ εἰς κενὸν ἀερονομούντων. quod posterius luctatorum et pugilum est, cum verberant ictibus auras, aut, ut Seneca loquitur Quaest. Nat. L. VII. 23., quum manus exercent et in ventum iactant brachia. WESS.

324. 82. Καὶ πολλοὺς μὲν εἰερογετῶν etc.] Firmat Polybius, Agathoclem referens constabilita tyrannide πάντων ἡμερώτατον δοκεῖν γεγονέναι καὶ πρώτατον Excerpt. p. 1383. WESS.

324. 87. Ἄπερ εἰώθυσι ποιεῖν σχεδὸν ἅπαντες οἱ τύραννοι] Bene Claudianus de iv. Cos. Honor. v. 290.

— — sors ista tyrannus

Convenit: invidiant claris, fortesque trucidant,
Muniti gladiis vivunt, septique venenis.

Ancipites habeant arces. —

Confer Io. Stobaeum Tit. XLVII. WESS.

324. 95. Ῥωμαῖοι — διεπολέμουν πρὸς Σαμνίτας] De Samnitici belli duratione non admodum discordat Livius L. VIII. 23. Ferri etiam adpellant ἀπὸ τῶν Σαμνίων Graeci, docente ad Strabon. L. V. p. 383. viro magno, nisi Eustath. in Dionysii Perieges. v. 375. Σαμνίτας Diodorum praeferre monuisset, et hi id libri loquerentur. WESS.

324. 2. Καὶ προσαγ. Κανουσίους] Non moveor auctoritate earum schedarum, quae Κανουσίους praeoptant. Vulgatum tuentur Graecorum plerique et Latini. Vid. Ph. Cluver. Ital. Ant. L. IV. p. 1221. De re ipsa sic Livius L. IX. 20. et ex Apulia Theanenses Canusinique, populationibus fessi, obsidibus L. Plautio consuli datis, in deditionem venerunt. Tum post pauca: Et duae Romae additae tribus, Usentina ac Falerina. Unde apertum cuivis erit, iure rescriptam esse τὴν Ὠφεντίναν, quo modo et Sigonius citat ad eum Livii locum, legitimamque esse Φαλερινάν, ut ibidem Sigonius ex suo codice. WESS.

324. 6. Πρὸς μὲν Βρεττίους διελύσαντο] Vide obiter de eo bello loquentem cap. 4. huius libri, et de Menedemo L. XXI. Eclog. IV. ubi Crotoniatarum tyrannum fuisse factum indicatur. WESS.

325. 30. Προσλαβόμενος Αἰακίδην τὸν Ἠπειρώτην] Pyrrhi regis patrem, quem Αἰακὸν Dexippus et Syncellus perperam adpellant, apud Pausan. L. I. 11. p. 27. et Iustin. L. XIV. 5. WESS.

325. 33. Ἐν Ἐδίοις τῆς Μακεδονίας] De mendo cogitare noli. Meminit urbis in Dasseratarum finibus positae Ptolemaeus L. III. 13. p. 93. WESS.

325. 50. Παρανομήσασα τοὺς etc.] Malim εἰς τοὺς. STEPH.

325. 54. Ἐξ ἔτη καὶ μῆνας τέτταρας] Iustinus ibid. sex annis post Alexandrum potitum fuisse regno ait. Septem vero illi contribuunt Porphyrius et Dexippus, inchoatum, ut solent, pro absoluto numerantes. Porro inpotentis vetulae post reditum ex exsilio atrocem vindictam et nefariam in cognatos crudelitatem non praeteriit Pausanias L. I. 25. et L. VIII. 7. Nimirum

— — Regnabit sanguine multo,

Ad regnum quisquis venit ab exsilio,

vere dixit incertus auctor apud Sueton. Tiber. c. 59. WESS.

326. 65. Τὸν μὲν ἄνδρα περιέστειλεν] Interpretis obvelavit generalius est. Moritura regina morientis mariti corpus composuit, vestibusque involvit, ut fato functos solent. Iosephus Antiq. L. XIX. 4. 1. καὶ γὰρ τὸν νεκρὸν περιέπλεξε τοῦ Γαῖου, καὶ ἀναδέμενος ἐπὶ κλίνης καὶ ΠΕΡΙΣΤΕΙΛΑΣ ἐκ τῶν ἐνδεχομένων etc. Auctor ipse Excerpt. Vales. p. 282. ἀναλέξας δὲ τὰ τοῦ σώματος ὄσῳ καὶ φιλανθρώπως ΠΕΡΙΣΤΕΙΛΑΣ ἀπέστειλε. Haec de verbo. Fuit Eurydice, primitus Adeia dicta, magni animi femina, Philippi neptis, filia Amyntae et Cynnes sive Cynanes,

Vol. II.

armorum non inperita, uti docent Arrian, in Photii Biblioth. p. 220. et Polyæn. L. VIII. 60. Confer doctissimos viros Ioach. Kuhnium et Iac. Perizon. ad Aeliani Var. Histor. L. XIII. 36. WESS.

326. 72. Κατέστρεψε δὲ τὸν Ἰόλλου τάφον] Aiumt hoc demum tempore quorundam indicio fuisse cognitum, venenatam potionem Alexandro praeuisse Iollani, proptereaque in mortui iuvenis reliquias Olympiadem saeviusse: *ἐκω δὲ ἔπει* (a morte Alexandri) *φασὶν μηνύσεως γενομένης τὴν Ὀλυμπιάδα πολλοὺς μὲν ἀνελεῖν, ἐκράψαι δὲ τὰ λείψανα τοῦ Ἰόλα τεθνηγότος, ὡς ταύτων τὸ φάρμακον ἐγχείαντος* Plut. in extrema Alexandri vita. WESS.

326. 86. Ἐν ταῖς ὀνομαζομέναις Καρῶν κήμαις] Diceres propter Carrhas fuisse, mora Abrahami et Crassi clade nobilitatas, nisi illae L. XIX. 91. extra Babyloniam, uti erant, locarentur. WESS.

326. 91. Καθ' ὃν καιρὸν ἡ δευτέρα etc.] Vide L. XVIII. 39. WESS.

326. 99. Πρὸς Ἀρτιγέννη] Sic Basileae vulgarunt, et melius: namque eum ad modum vocabulum id Diodorus terminare adsuevit; neque praeter morem ille, de quo Demetrius περὶ Ἑρμην. sect. CLXXVII. WESS.

327. 15. Ἔτι γὰρ — περὶ γῆν ἦν] Repono περὶ γῆν. ΣΤΕΡΗ. Libens viro doctissimo subscribo. Alioqui ex schedis ἦσαν δὲ τὰ σκάφη ταῦτα τῶν παρ' Ἀλεξάνδρου rectius fuerit. WESS.

327. 27. Ἐκινδένευσεν — τὸ στρατόπεδον ὑπὸ τῆς πλημυς etc.] Nihil hinc demuto. Quae Codd. aliqui offerunt, modo leviter adiuves, sententiam dant minime malam, nec meliorem tamen. Liqueat autem Eumenem insidiis his ad Tigrin flumen fuisse circumventum: proinde secum ipse dissentit auctor, propter Euphratem eas instructas memorans superioris libri cap. 73. WESS.

327. 50. Διὰ τὴν τοῦ σίτου σπάνην] Id miror vehementer. In Susiana frumenti uberrimus erat proventus, saepeque terra centesimam frugem, non nunquam et ducentesimam reddebat. Πολύαιτος δ' ἄγαν (Susiane) ὥστε ἑκατοντάχουν δι' ὀμάλου καὶ κριθῆν καὶ πρὸν ἐκράψαν. ἔστι δ' ὅτε καὶ διακοσιοντάχουν Strabo ait L. XV. p. 1063. C. WESS.

327. 65. Γένει Παρθναῖος. δς Φιλώταν etc.] Haec sunt morbosa valde. Python genere Macedo domoque Eordensis fuit, a Parthorum genere alienissimus. Testem huic rei fero Arrianum Ἀναβ. L. VI. 28. Deinde Philotas cui regioni praefuerit, tacetur absurde; quam tamen Parthiam fuisse ex sequentibus conficiat. Atqui eam provinciam sorte obtinuerat Philippus, quod praeter Arrianum in Photii Biblioth. p. 223. indicavit Diodorus L. XVIII. 39. Ecquid ergo dubii superesse potest, dedisse auctorem στρατηγός — σατραπειῶν ἀπασῶν γενομένου, Φίλιππον μὲν τὸν Παρθναῖας προῦπάχοντα στρατηγὸν ἀπέκτεινε. Scripti certe libri ex magna parte hoc verum praestant. WESS.

328. 71. Καὶ μεγάλας ἐπιβολαῖς περιβαλλομένον] Si μέγαλον ταῖς ἐπιβολαῖς ex Reg. pr. malueris, nihil reluctabor. Vulgatum non placet. Quae verò consequuntur, proba sunt. Vide Aelian. Hist. Var. L. XIV. 48. WESS.

328. 78. Συνήθροιστότων εἰς τὸ αὐτό] Ne move. Interpretes Alexandrini Nehem. IV. 8. συνέθροισαν ἅπαντες ἐπὶ τὸ αὐτό. S. Lucas A. A. II. I. ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό ubi diligentissimi Raphelii ex Polybio notas inspicere. WESS.

328. 84. Σατραπείαν δ' εἶχεν ἔτη πλείονα τῆς Περσίδος] Revocavi ex Basil. et scriptis veriolem scripturam. Peucestae enim non maior tantum Persidis pars, sed universa parebat, ut L. XVIII. 39. traditum fuit: cuius quidem praefecturam cum ab Alexandro acceperit apud Arrian. Exp. Alex. L. VI. 28., iustum utique est ἔτη πλείονα. WESS.

328. 95. Πολέμων δ' ὁ Μακεδὼν] Imo vero Τληπόλεμος. Hoc nomine Carnianiae praefectum omnes describunt. Vid. L. XVIII. 39. et XIX. 28. Arrian. Exp. L. VI. 27. etc. WESS.

328. 97. Καὶ Σιβύριος] Optime scripti Codd. Vitium, quod praefecti huius nomen saepe foedavit, non fugit viros eruditos Ian. Gebhardum ad Nepot. Eumen. c. 13. et N. Blancardum in Arrian. L. VI. p. 429. WESS.

328. 6. Ἐκ δὲ τῆς Ἰνδικῆς Εὐδαμος etc.] Εὐδαμος huius libri cap. 44. et Arrian. L. VI. 27. Sed hoc leve. Constat ex eodem Arriano Eudamum in Indis ab Alexandro fuisse relictum, et Poro tanquam custodem adpositum. WESS.

328. 11. Πέσοι μὲν πλείους τῶν μυρίων et reliq.] Haec bona si fuerint, error est in superioribus numeris. Sede ad calculos, et peditum ampliorem numerum, equitum paullo minorem reperies. Equidem sine membranarum suffragio nihil tentare sustineo. Vide tamen inferius cap. 27. WESS.

329. 30. Ἰστατο γὰρ — σκηνή] Vide not. in L. XVIII. 61. WESS.

329. 34. Συνήγε καθ' ἡμέραν συνέδοιον] Adscriperat III. Scaliger libri sui orae συνέηγετο aut συνέληθε, quorum alterutrum et ego mallet, vulgato quippe praestantius. Non recte enim dixeris Eumenem in singulos dies eum consessum coegisse. Id praesidis erat, quam dignitatem praefectorum ceteri homini meo negabant. WESS.

329. 39. Οἱ βασιλεῖς συνετετάχεισαν διδόναι] In hoc acquiesco. Συνέστησαν Reg. I. glossa est, alibique locorum sedem occupare commodiorem potest. Conf. And. Dounaeum Praelect. in Demosthen. Or. de Pac. p. 14. WESS.

329. 59. Ἀτταλος καὶ Πολέμων etc.] Horum cladem et captivitatem L. XVIII. 45. persecutus fuit. WESS.

329. 65. Ἐπεισάν τινος τῶν τῆρ. αὐτοῦς λῦσαι] Perperam omittitur pronomen in Reg. schedis: neque enim absentiam

eius ferre potest verbum λέσαι, quo de erudite Sam. Clarke ad *Iliad.* A, 20. WESS.

330. 93. Πρὸς τὴν Ἀντιγόνην γυναικα Στρατονίην] Meminit feminae in Demetrii, cuius mater erat, vita p. 889. D. Plutarchus. Mox καὶ δεύτερος διὰ ταύτης ἐπισημασθεὶς cum uno comito optime Interpres: sic enim moris est. Aeschines Or. de Leg. Fals. p. 52. δέκατος δὲ αὐτὸς προσηβούσας, legatus cum novem sociis profectus. Τέταρτος ἐξήκει de Abrahamo cum filio et duobus vernis ad sacrificii locum pergente Philo Iud. de Abrah. p. 374. A. Ἀναυροσίδων δὲ τρίτον αὐτὸν ἀντὶ ἐκεῖνον πέμψαντες Plut. Sol. erat. Daemon. p. 576. A. Ἄλλ' ὄγδοον Νῶε, δικαιοσύνης κήρυκα, ἐφέλαξε i. e. Noam cum septem aliis in altera S. Petri Epist. cap. II. 5. Neque enim audiendi illi sunt, qui ὄγδοον κήρυκα connectunt imprudenter. WESS.

330. 4. Ἐπ' ἄρχοντος — Δημοκλείδου] Non aliter Dionysius in Dinarch. p. 116. At stadii victorem Eusebius Demosthenem Laconem non sine erroris suspicione vocat. De Coss. anni huius Livius. L. IX. 20. WESS.

330. 18. Ὁμοίωσαν ἐπὶ τὸν Τίγριν ποταμὸν] Verius multo legeretur τὸν Πασιτήριον. Neque dubito, quin auctor ita scripserit, stulti vero librarii primam vocabuli partem amputarint. Mox ἢ τῆς ὁρενῆς egregie Basil. ἕκδοσις. WESS.

330. 19. Ἡ τῆς ὁρενῆς ἔχεται] Fortasse ἤ. RHOD.

330. 24. Φερόμενος — ἐπὶ σταδίου ἐπιτακτοῦ] Non repeto, quae de hoc loco alias disputata fuerunt. Vide ad L. XVII. 67. WESS.

331. 28. Τοῦτον δὲ τὸν ποταμὸν πρόβαλλόμενοι] Absurdum est προλαβόμενοι veteram quorundam librarum. Auctor suum tuetur. L. XVII. 18. προβαλλόμενοι τὸ ὄριον τοῦ προειρημένου ποταμοῦ. Tum huius lib. cap. 25. προβεβλημένοι γὰρ ἀμφότεροι ποταμὸν τινα. Alibi προβλήματι φείδρον, aut προβολαῖς ποταμῶν χρώμενοι simili in re. WESS.

331. 36. Ἐπὶ τῷ μὴ τετελεῖται τῆς στρατείας] Repone στρατηγίας, et post συνεχώρησεν interpunge. RHOD.

331. 47. Καὶ σκοπὸς ἐχούσης ὑψηλῆς] Etsi σκοπὴ et σκοπιὰ saepe in scriptis permisceantur, pari tamen paene sunt potestate, neque opus est, ubi nullus membranarum dissensus, ut sibi concedant. Vide accuratissimum T. Hemsterhusium in Luciani D. Marin. l. I. Ceterum mos ille, qua in speculis collocatī clamore alter alteri, secundus tertio, atque ita κατὰ διαδοχὴν significabant, si quid accidisset, per erat in Perside antiquus. Xerxes enim Graecis bellum illaturus λέγεται διαστῆσαι ἀνθρώπους ἀπὸ Σούσων μέχρις Ἀθηνῶν, ὡς δυνάσθαι διὰ φωνῆς δηλοῦσθαι τὰ γινόμενα ἐπ' αὐτοῦ ἐν Ἑλλάδι τοῖς Πέρσαις, διαδεχομένων τῶν διεσπῶτων τὰς παρ' ἁλλήλων φωνάς. Haec Cleomedes Κηκλ. Θεωρ. L. II. p. 169., insuper addens, διὰ δύο γυγθήμερον ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος

εἰς Πέρσας clamorem eum, gestarum rerum indicem, pervenisse. Alium nunciandi modum, et accenso quidem et sublato igne, describit Diodorus huius libri cap. 57. WESS.

331. 69. Πρὸς τὸν Κοπράτην ποταμὸν] Non praeterit hoc Susianes flumen Strabo L. XV. p. 1060., haud longo intervallo a Pasitigri provolvi significans. Bene sit ergo illis Codd. exscriptoribus, qui suum isti fluvio nomen hoc tandem loco servarunt. Iam quod consequitur ἐπέσχε τῆς πορείας, cur damnetur, nihil est. Indicat progrediendi inpetum aliquantisper Antigonum stitisse, ut mox cap. 24. διόπερ ἡμέρας τινὰς ἐπέσχε τῆς πορείας. et c. 26. τῆς μὲν πορείας ἐπέσχον, τὴν δὲ στρατιὰν διέτασσον. WESS.

331. 70. Ἐπέσχε τῆς πορείας καὶ] Haec glossematis speciem habent, ideoque a nobis sunt praeterita. RHOD.

331. 73. Σταδίου] Σταδμοῦς Bas. Reg. 2. Ven. male: nimium enim est intervallum. WESS.

332. 81. Διαβὰς τὸ ζεύγμα τοῦ Τίγριδος] Praestat Πασιτήριδος. Illum intelligi res ipsa suadet; et Plutarchi Eumen. p. 591. D. locuples testimonium. Vidit id ipsum eruditissimus Cellarius Geogr. Vet. L. III. 19. p. 791. WESS.

332. 91. Ἐπὶ τοῦ πλήθους τῶν ἐπιβάντων] Iustum hoc est. Ἐπιβάται, quos librariorum socordia progenuit, οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον, hoc quidem certe loco. WESS.

332. 2. Ἐπὶ πόλεως Βαδάκης] Nusquam hanc urbem reperire memini, neque adeo decernere tutum est, ultra verior sit scriptura. De Eulaeo secus, quod flumen, urbem Susa atque arceem alluens, neque Straboni, Plinio, Arriano ac Ptolemaeo praeteritum, Danielis vaticinia 778 cap. VIII. 2. vocitant. Sitne vero idem ac Choaspes Herodoti L. I. 188., doctorum virorum certamen est, de quo si quid explorati nosse velis, ad Salmasium in Solin. p. 494. adire consultum erit. WESS.

332. 12. Ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ κολώνος] Contrahe in unam vocem ἐπικόλωνος. RHOD. Ἡ μὲν γὰρ ἐπικόλωνος] Erat, cum ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τὸν Κορωνὸν ab auctore venisse suspicarer, iterque indicari, quod praeter radices Coronae montis, de quo Ptolemaeus L. VI. 1. p. 170. et Ammianus L. XXIII. 6., in intimam Mediam pertinebat: quam blandientem coniecturam nunc quidem tueri recuso. Aptum est, quod Rhodomannus, probante Reg. pr. amplexus est, eiusdemque commatis, cuius ἐπίκρημος. Sit proinde inter singularia scriptoris Nostri. WESS.

332. 14. Ἡ δὲ διὰ τῶν Κοσσαίων ἐθνῶν] Reddidi genti suum nomen, scriptis addicentibus. Vid. L. XVII. 111. Mox οὐ φέδιον — παρελθεῖν στρατοπέδῳ aequae opportunum foret. WESS.

333. 37. Ἐπειδὴ ποθ' ἦκον ἐπὶ τὰς δυσχωρίας] Noli discrepantium Codd. auctoritatem sequi. Quae enim illi adstruunt, aliena sunt, atque ex praecedentibus temere repetita. WESS.

333. 52. Καὶ τοῖς ἄλλοις κινδυνεύσας] Ferri haec possunt. Neque ahsonum tamen censendum est καὶ τοῖς ὄλοις κινδυνεύσας ex vetustis membranis. Quod elegans est profecto, Antigonumque in periculum amittendae summae rei venisse exprimit. Ita κίνδυνος et κινδυνεύειν περὶ τῶν ὄλων supra L. XIII. 7. atque apud Appianum Mithridat. p. 326., tum πίπτειν τοῖς ὄλοις, σφάλκεσθαι τοῖς ὄλοις, ἠτιῶσθαι τοῖς ὄλοις, συντρίβεσθαι τοῖς ὄλοις, ab optimo quoque usu frequenti teruntur. WESS.

333. 66. Τῆς δὲ χώρας ταύτης αἰεὶ τετραπόδων γεμούσης] Inter alias Mediae ubertates et comoda Strabo et hanc ponit, quod solum eius equis alendis maxime fuerit habile, ἱππόβοτος δὲ ἐστὶ διαφερόντως L. XI. p. 796. C. Nimirum prata illic erant virentia, foetusque equarum nobilium, de quibus Ammianus L. XXIII. 6. ut merito Μηδίαν τὴν εὐπποτάτην vocaverit Max. Tyrius Dissert. XXVII. p. 323. ed. Londin. Longe aliter cum Perside olim comparatum erat, in qua χαλεπὸν ἦν τρέφειν ἵππον καὶ ἱππεύειν ἐν ὄρειῃ τῇ χώρᾳ, καὶ ἰδεῖν ἵππον πᾶν σπάνιον, Xenophonte teste Κυροποιδ. L. I. p. 7. Mitto alia a diligentissimo B. Brissonio conducta de Pers. Regno L. III. 29. WESS.

333. 79. Διέστησαν πρὸς ἀλλήλους] Sine gravi caussa hinc discedunt librorum aliqui. Superius cap. 16. τούτων δὲ πρὸς ἀλλήλους δίσταμένων. Saepereque alias. WESS.

334. 92. Ἔως τῆς καλουμένης κλιμακος κολλη] Climax collis cuiusdam nomen fuisse videtur, quod difficilem et scalarum in modum adscensum, κλιμακωτὴν πρόσβασιν, praeheret. Talis in Ciliciae finibus Climax atque in Syria, alibique terrarum apud Strabonem et Ptolemaeum memoratur. WESS.

334. 98. Καὶ φύσεις ὑδάτων] III. Scaliger βλύσεις ὑδάτων ad libri sui oram malebat, Rhodomannus in notar. Correct. ὄσεις ὑδάτων. quod et ego praefero. Dixit ὄσεις ὑδάτων superioribus in libris semel iterumque Diodorus: confunduntur etiam ὄσεις et φύσεις a librariorum natione, uti L. IV. 56. p. 300. Iam nihil certius, Persidem plurium rivorum et fluminum lapsu rigari. Vid. Strabon. L. XV. p. 1060. WESS.

334. 1. Ἦν δὲ καὶ λείας παντοδαπῆς πλήθος] Praedam multiplicem vertit Interpres, quem non sequor. Omne genus pecudes intellige, quas Peucestes vi non abegit, sed ab indigenis sibi mitti postulavit. Hesychius, Λείη, ἡ τῶν θρεμμάτων ἀγέλη. Hesiodus Theogon. v. 444.

Ἐσθλή δ' ἐν σταδμοῖσι σὺν Ἐρμῇ λήϊδ' ἀέξεν,

Βουκολίας τ' ἀγέλας τε —

ubi scholia: Λήϊδα δὲ τὴν τῶν τετραπόδων κτήσιν φασί. λήϊα γὰρ τὰ τετραπόδα λέγονται. Sed quid alios advoco? Diodorus de Nabataeis L. XIX. 97. αὐτοὶ δὲ διελόμενοι τὴν λείαν, ἄλλοι κατ' ἄλλους τόπους ἀπῆλκνον εἰς τὴν ἔρημον. Quo loco quid tandem liquidius? Dicit Nabataeos pecudes suas fuisse dispertitos, easque

in diversa solitudinis loca, ne in Demetrii potestatem venirent, abegisse. De praeda ibi nihil. WESS.

334. 8. Ὡς δὲ ποθ' ἦγον εἰς Περσέπολιν τὸ βασιλεῖον] Confer not. in L. XVII. 72. WESS.

334. 21. Καὶ τῶν ἐταίρων οἱ μετ' Ἀλεξ. στρατεύσαντες] Probum hoc et elegans: contra ea vulgatum generalius. Nota est in Macedonum militia cohors equitum, qui ἐταῖροι ex Philippi regis instituto dicebantur. Eos, ut saepe alibi his in libris, auctor innuit. Vide H. Vales. ad Polyb. Excerpt. p. 358. ed. Gron. De vitii origine quid multa? Nihil tritius confusione τῶν ἐταίρων καὶ ἐτέρων in membranis. Inspice sollertissimi Io. Millii notas in S. Iacobi Epist. c. IV. 12. et L. Kusteri ad Suidam voc. Τὸς ἐταίρους τραγῶδ. WESS.

334. 25. Τοῦ δ' ἐπὶ πᾶσιν ὄντος δυοῖν etc.] Legebatur ὄντος ἐντός δυοῖν σταδίων. Ego scriptis obsecutus una cum Rhodomanno ἐντός, quippe superfluum et ex priore natum vocabulo, induxi. Mox ἀλλαιαῖς optime Stephanus, addicentibus Reg. pr. Ven. et Vat. schedis. Adde Cosmam Indicopleusten Topograph. L. V. p. 197., qui de ἀλλαιαῖς voce non male, et lege in citatis ibi Hyperidis verbis εἰσιῶντο, ut apud Pollucem L. IV. 122. WESS.

335. 31. Κεκαλυμμένας ἀλλαιαῖς etc.] Invenio in scriptis exemplaribus ἀγχείαις, item αἰχαιαῖς in editione typographica superioris temporis ἀγχαιαῖς. Ego ex ἀγχαιαῖς feci αἰχαιαῖς, parva mutatione magnum (ni fallor) loco hūc adiumentum afferens. Ut autem hic κεκαλυμμένας ἀλλαιαῖς habes, sic apud Plutarchum in Artocerxe (p. 1026. B.) ἐκάλυψεν ἀλλαια. Sed et copulata ἀλλαιαῖ ac περιστροφώματα reperiuntur et apud alios scriptores: aut certe ἀλλαια καὶ περιστροφώματα. STERN.

335. 35. Ὡστε μηδένα μὲν παρενοχλεῖσθαι τῶν ἐστιωμένων] Sic malui ex scriptis Codd. Commodius enim. Meminerunt, sed obiter, splendidi huius convivii Plut. Eumen. p. 591. et Polyaeus Strateg. L. IV. 8. 3. WESS.

335. 53. Ἔστι δὲ προσέγων] Rectius προύγων. RHOD.

335. 54. Ἡ δ' ἐπιστολή Συρίοις γεγραμμένη γράμμασιν] Polyaeus, quem haec Diodori aemulatum suspiceris, eadem dicto loco. Σύρια γράμμασι non alia fuisse videntur ac Herodoti L. IV. 87. Ἀσσόρια, de quibus supra ad L. II. 13. p. 127. WESS.

335. 67. Παρήγαγεν εἰς κρίσιν Σιβύριον] Instauravi praefecti huius nomen, saepe amanuensium culpa pravum. Vid. superius cap. 14. WESS.

336. 83. Λαβῶν etc. τοὺς πρότερον ἐπόπτους ὄντας et seqq.] Commentum, cuius et Plut. Eum. p. 591. D. commemorat, prudens et usus in re militari magni. Romanos vide, quorum milites donativi partem dimidiam apud signa deponebant, ut minus de deserendo cogitarent, sed fortius dimicaret, et more hu-

mani ingenii illorum maximam curam agerent, in quibus fortunam suam verti norant, Vegetius de Re Mil. L. II. 20. WESS.

336. 95. Πρὸς ἐνόμιον προικαλέσατο] Non dubium est, quin hoc praestet. Προκληθεὶς εἰς μέθην, προικαλέσασθαι εἰς ἔλεον et προκληθεὶς πρὸς συμμαχίαν, quae suis locis recurrunt, προικαλούμενος εἰς φίλας Dion. Chrysost. Or. XXXI. p. 322. C. id iubent. WESS.

336. 6. Ἐπικολούθει τοῖς οὐραγοῦσιν] Vicinia vocum ΘΗΡΑΓΟΥΣΙΝ et ΟΥΡΑΓΟΥΣΙΝ haec verba misere foedaverat. Eumenes inter beluas et earum ductores, ut tumultu liber attenuatum valetudine corpus reficeret, versari instituit? Nihil absurdius. Quin ipse elephantorum barritus hominem enecasset. Multo iustius est, quod amplexus sum. Audi Plut. Eumen. p. 591. F. ἐτύχανεν ὁ Εὐμένης ἐκ νόσου τινὸς ἐπισφαλοῦς ἐν φορείῳ κομιζόμενος ἔξω τοῦ στρατεύματος ἐν ἡσυχίᾳ διὰ τὰς ἀγροντιὰς, Eumenes ex ancipiti morbo extra agmen quiete in lectica ob vigilias ferebatur. Equid apertius? WESS.

336. 26. Τὸν δὲ στρατεύεσθαι etc. διανεμέν] Quae praecedunt, διανεμῆν sibi iungi postulant. WESS.

336. 30. Καὶ λόγον εἶπε τῶν παραδεδομένων καὶ παλαιῶν] Laudo Interpretis fabulam, quam saepe λόγος innuit, Io. Alb. Fabricio Bibl. Graec. L. II. 9. 6. docente. Vulgatum vero cur innovaverim, ut patefaciam, opus non est. Amplectentur ultro, quibus hae deliciae sapiunt. Ceterum veterem hanc fabellam descripsit Aphthonius Fab. 7., interque Aesopicas ex Palatino Codice p. 268. Is. Nic. Neveletus, sed paullo diversam, publicavit. WESS.

337. 48. Παρήγγειλε — ἀναξενγγνῆεν] Posses ex Reg. pr. ἀναξενγγνῆεν. Nec necesse tamen. In mandatis et minis saepe alterum potius est. Callimachus H. in Dian. v. 251.

— ἀλαπαξέμεν ἠπελησε
Ἀνγδαμὶς ἔβριστῆς — —

ubi Stephanus ἀλαπαξέμεν citra caussam. Vide quae statim sequuntur. WESS.

337. 50. Ἀληθῶς ὑπέβαλε — — εἰς τὴν Γαβηνήν] Γαβηνήν legendum. Ita enim Strabo nominat L. XVI. (p. 1080. B.) ubi Elymaeorum provinciam facit Gabianam. Persiae igitur particula est. Pro ὑπέβαλε legatur ὑπέλαβε. RHOD. Ἀληθῶς ὑπέλαβε — εἰς τὴν Γαβηνήν] Adsentior viro doctissimo, atque utrumque mutuo. Prorsus enim ineptum hoc quidem loco ὑπέβαλε erat. Γαβηνήν hanc provinciam et Polyaeus vocat Strateg. L. IV. 6. 13. Ὀλην τὴν Γαβηνηῶν Plut. Eum. p. 592. C. pro Γαβηνηῶν. WESS.

337. 65. Τῆς μὲν πορείας ἀπέσχετο] Hoc equidem non dāmo: solet tamen auctor τῆς πορείας ἐπέσχε magis adamare, veluti post pauca τῆς μὲν πορείας ἐπέσχον, τὴν δὲ στρατιὰν διέτασσον etc. WESS.

337. 82. Ἦλανθεν ἀπὸ οὐτῆρος] Dionysius Rom. Ant. L.

XI. p. 720. Οὐδερῆνος δὲ — ἀπὸ οὐτῆρος ἐλαύνων τὸν ἵππον, ἀφικνεῖται. Sophocles Oed. Colon. v. 893.

— — πάντ' ἀναγκάσει λεῶν
Ἄνιππον, ἱππότην τε θυμάτων ἄπο
Σπεύδειν ἀπαι οὐτῆρος. — —

Quod genus, equos effusis habenis incitatos exprimens, saepe fellit interpretes, ut in Observat. libris ostendi. WESS.

338. 92. Ὅτι τὰς ἐλπίδας ἐν αὐτοῖς ἀντέχουσι τῆς νίκης] Sic libri omnes. Haud paullo ea in dictione simplex est verbum familiarius. Appian. L. IV. Belli Civil. p. 1057. καὶ ἐν μόναις ταῖς χεραὶ τὴν ἐλπίδα ἔχουσι. tum ibid. p. 1060. οὐκ ἐν τῷ μάχεσθαι τὰς ἐλπίδας ἔχουσι. Quin ipse Diodorus L. XX. 7. ἐν μόνῳ τῷ νικῆν ἔχουσι τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας. WESS.

338. 2. Ἴππεις δ' οὐτακισθίλους] Μυρίους καὶ τριακοσίους in aciei descriptione cap. 29. enumerat. Aut haec ergo boni coloris non sunt, aut ibi numeros mendae maculaverunt. WESS.

338. 8. Ἐχοντα τὸ περὶ αὐτὸν ἄγλημα τῶν ἱππέων] Interpres ἄγλημα turmam et agmen vertit. Mallem Livii et Curtii exemplo Graecam vocem retinuisset: nam Latina illa non satisfaciunt. Notat in Macedonum militia plerumque selectorum equitum alam, sed numeri non semper eiusdem, ut hoc ex Diodori loco et pluribus aliorum, ab Hugonē de Equest. Milit. L. III. 5. et Frejnsheimio Curtiani Indicii voc. Agema in unum conductis, liquet abunde. WESS.

338. 12. Τῆς ὑπερωρείας] Scribe ὑπωρείας. Mox ὦν ἠγεῖ mutilatum ex ἠγεῖτο. RHOD.

338. 17. Ἐξ Ἀραχωσίων ἱππεις ἑξακοσίους] Nihil interest hoc serves, an Ἀραχωσίας ex cap. 14. recipias. Id mirum Silyrtio hic equites DC contribui, cum illic centum duntaxat et sedecim adduxisse feratur. Similem aliorum in ducum equitibus discordiam, si animum intendas, reperies: unde non iniusta suspicio de numerorum notis, ut saepe, corruptis. WESS.

338. 23. Ἐλέφαντας μὲν ἐν ἐπιταμίῳ] Τάξει videlicet, de qua L. XVII. 57. Scripsi paullo ante ex Reg. pr. τοῦτοις ἴσοι, quoniam ita Diodorus adsuevit: caeteroqui insolitum non esse prorsus, ut patrio casui ἴσος iungatur, norunt eruditi. WESS.

338. 26. Ὀχρωσάμενος τὸ λαὸν κέρας] Defendi nullo potest modo δεξιὸν κέρας, quod editos omnes occupavit. Versatur in sinistri cornu describenda acie, qua brevi post absoluta orationem ad dextrum tandem cornu convertit. Optime ergo τὸ λαὸν Reg. sec. WESS.

Ibid. Συνήμεν αὐτῶν] Lege αὐτῶ. RHOD.

339. 35. Ἀφηγουμένον τοῦτων — Ἀντιγένονος καὶ Τευτάμου] Detraeta una litera his pristina rediit sanitas. Supra e. 24. προήγε μετὰ τῆς δυνάμεως, ἀφηγουμένου Πενκέστου καὶ Ἀντιγένονος. WESS.

339. 39. τὰ τούτων διαστήματα τοῖς ψιλοῖς τὴν τάξιν ἀνεπλήρωσεν] P. 348. 29. πληρώσας τὰ διαστήματα τοῖς ψιλοῖς τάγμασιν. 349. 86. τὰ διαστήματα τοῖς ψιλοῖς διέλαβε τάγμασι. Quod hic quoque praestabit.

339. 46. Τὸ Εὐμένους ἄγμα, τοὺς ἴσους etc.] Totidem alae Eumenis, quam *agema* vocant, equites tribuit Plutarchus in eius p. 586. E. WESS.

339. 56. Πεῖσὸ μὲν τρισμύριοι πεντακισχίλιοι] Nunquam tot pedites ex illis, quae supra prodidit, conficies. Equitum quidem ratio constat, sed additae in summam non sunt alae duae, ad quinquagenos profundae. Praeterea elephantos cxxv annumeravit. Scribendum ergo ἑξήκοντες δὲ ἑκατὸν εἴκοσι καὶ πέντε, modo superiora a mendis sint libera. WESS.

339. 67. Ὅτι μάλιστα ἐπίστευεν] Ἐπίστευον corrigit Rhodomannus, qui audiendus erit, nisi si ad Eumenem referatur. WESS.

339. 68. Καὶ Ἀρμενίας ἀριπποτοξότας] Video, quid obmoturi sint, qui ἀριπποτοξότας probabunt. Sed hinc non discedo. Vid. not. in L. I. 8. p. 122. At unde ἐκ Παρθυαίας ἀριπποτοξόται membranarum quarundam venisse putabimus? Equae hoc nomine per vastum orientis tractum regio natione? Nulla, nulla inquam. Sola amannensis inconsiderantia vitiosum id propagavit. Scriptum erat ΕΚ ΠΑΡΘΥΑΙΑΣ, e quo ipsi, oblitteratis fortasse vetustate et situ duarum literarum transversis virgulis mirificum extuderunt ΠΑΡΟΥΑΙΑΣ vocabulum. Ego vero haud scio an rectissimum ἐκ Παρθυαίας sit? Notissimi sunt Parthorum equites et sagittarii. Ovidius Trist. L. II. 225.

Nunc petit Armenius pacem: nunc porrigit arcus
Parthus eques. —

Clarius Appianus de Cassio L. III. Belli Civ. p. 1001. καὶ αὐτῶ τινες καὶ ΠΑΡΟΥΑΙΩΝ ΙΠΠΟΤΟΞΟΤΑΙ σννεμάχων. Iterum p. 1003. καὶ τοὺς ΠΑΡΟΥΑΙΩΝ ΙΠΠΟΤΟΞΟΤΑΣ ἀπέπεμπε τιμήσας. Mitto addere Parthos sagittis atque arcu multo nobiliores esse Armeniis. Vide tamen et Aelian. Tactic. cap. 45. WESS.

339. 74. Τοὺς δ' ἀπὸ Φοργίας] Ἐχόμενα δὲ τούτοις ἀπὸ Φοργίας in marg. Steph. Reg. 1. Lege ἐχόμενος δὲ τούτων et bonum erit. WESS. Qui non meminerat Polybii XII. 17. 7. τάξει τοὺς μισθοφόρους ἐχόμενος τούτοις, nec Diodori III. 24. aut Platonis Gorgia p. 494. eodem modo loquentium frustra ex parte ab editoribus sollicitatorum.

339. 76. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τοῖς τε ἀντίπποις ὀνομαζομένους] Nisi erro atque huius opinionis frustra sum, dederat auctor τοὺς τε ΑΜΦΙΠΠΟΥΣ, quod peccato, illius, de quo proxime, non dissimili in ΑΝΘΙΠΠΟΥΣ boni isti viri commutaverunt. Qui enim quaeso ἀντίπποι; Equites contrarii, Interpres ait. Atqui omnes, qui hosti obiiciuntur, equites contrarii. Ἀμφίπποι desul-

tores sunt, veteri militia nobilitati. Aelianus Tactic. c. 37. τάττα δὲ τοιαῦτον σχῆμα μάλιστα πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἴστρον βαρβάρους, οὓς καὶ ΑΜΦΙΠΠΟΥΣ ἔλεγον, ὡς εἰθισμένους μεταβαίνειν ἀπὸ ἑλλων ἰππων εἰς ἄλλους. ubi plura Sixtus Arcerius. Nescio autem an mox deleri debeat copula. Ita quidem certe iidem describerentur a Diodoro atque Aeliano Thraeces, qui cap. 27. Θρᾷκες ἐκ τῶν ἕνω κατοικιῶν, i. e. in Istrum et Scythiam usque porrecti. WESS.

340. 90. Παρὰ δὲ τῶν συμμάχων πεντακόσιοι] Interpres aliud agens, et a sociis missi totidem. Ego correxi culpam, a N. Blancardo ad Arrian. sui L. III. p. 183. levi brachio perstrictam. WESS.

340. 98. Συναγωνιζομένων — Ταρυντιῶν ἑκατὸν] Meminit eorundem paullo ante, estque Tarentinorum equitum non obscurum inter auxilia nomen. Livius XXXV. 28. Dein Cretenses auxiliares, et, quos Tarentinos vocabant, equites, binos secum trahentes equos, ad prima signa misit. Ceterum paullo ante τὸ τάγμα δὲ τοῦτο adfectum mihi videtur. Scripseris πρόταγμα δὲ τούτων, ante vero horum ordinem, sive horum antesignani etc. Ita plane cap. 27. πρόταγμα δὲ τούτων ἴλας δύο ξυστοφόρων. tum c. 28. καὶ τούτων πρόταγμα, τῶν Εὐμένους παίδων ἴλας δύο etc. WESS.

340. 6. Τὸ μὲν γὰρ δεξιὸν κέρασ — προεβάλετο etc.] Vereor ut scriptoris mentem assecutus sit Interpres. Προβαλέσθαι est obiicere, ἐπιστελλασθαι subducere. Statuit Antigonus dextro cornu, cui fidebat maxime, hostem adgredi, sinistrum paullo longius retrahere, ut hoc cedendo dimicaret, illo hostem propius urgeret. WESS. Verterat Rhodom. dextrum cornu in longum protenderat.

340. 28. Ἐξαγαγὼν ἐπὶ κέρασ τὴν ὀλίγην τάξιν] Quae tandem τάξις ὀλίγη ista? Expeditine equites, quos sinistro ex cornu accessit Eumenes? Atqui non eos tantum, sed suos omnes in hostem duxit. Fuit fortasse τὴν ὀλίγην τ. ξιν, qua in cornu exporrecta in hostilem aciem ingruere coepit. Ἐξάγειν ἐπὶ κέρασ et ἄγειν ἐπὶ κέρασ in Graecorum acie id expriment. Aelian. Tactic. c. 29. ὁρθία δὲ (φάλαγγξ) ὅταν ἐπὶ κέρασ πορεύεται, πολλαπλάσιον ἔχουσα τὸ βάθος τοῦ μήκους. Clarius paullo Max. Tyrius Diss. XII. p. 131. ed. Lond. νήχονται ἐπὶ μιᾶς τεταγμένοι (certae) ἀλλήλαις ἐπόμεναι, ὥσπερ στρατόπεδον ἐπὶ κέρασ βαδίζον. Sic enim optime correxit Io. Davisius, sed cui latuisse videtur nota Arcerii in Aeliani eum locum. Adde L. Kusterum ad Suidae Ἐπικαίως παραπλέοντας. WESS.

341. 38. Ταῖς μὲν ἡλικίας ἤδη προβεβήκεισαν] Augmentī defectus morari neminem debet. Deesse saepe ostensum alias fuit. Προβεβηκότας ταῖς ἡλικίας dixit et L. XII. 18. XIII. 89. τοὺς προεληλυθότας ἤδη ταῖς ἡλικίας Xenophon Hellen. L. VI. p. 453. Aliter S. Lucas Evang. cap. I. 18. καὶ ἡ γυνή μου προβεβηκνῖα ἐν

ταῖς ἡμέραις αὐτῆς. Quod Hebraeorum morem sonat clarissime. Dixeris eorum sermone כַּמְבַּרְבָּרִי וְיִשְׁמַח, et verba convenient optime. WESS.

341. 43. Τό, τε εὐώνυμον κέρας — πεφευγότας] Nihil frequentius hac esse enallage, saepe monitum est. S. Lucas Evang. c. XIX. 37. ἤρξαντο ἅπαν τὸ πλῆθος — χαιρόντες αἰνεῖν τὸν θεόν. WESS.

341. 66. Περί λόγων ἀφάς] Iterum cap. 43. κατανησάντων δὲ καὶ τῶν περὶ τὸν Εὐμένη περὶ λόγων ἀφάς. Suidas, Ἀφάς λόγων Ἡρόδοτος λέγει cuius locum L. Kusterus indicavit. Interpres bene primae facis tempus erat. Censorinum audi de Nat. Die cap. 23. Post id sequitur tempus, quod dicimus LUMINIBUS ACCENSIS, antiqui PRIMA FACE dicebant. WESS.

341. 72. Ὡς ἂν τέτταρσι πλέθροις] Fuisse videtur ὡς ἂν ἐν τέτταρσι etc. WESS. Infra p. 348. 21. μετὰ δ' ἡμέρας ὀλίγας ἐν τεσσαράκοντα σταδίοις ἀντιστρατοπεδευσάντων τῶν δυνάμεων ἐξετάζαν ἀμφότεροι τὸ στρατόπεδον uno ex libro scripsit Wesselingius, quum abesset praepositio. Polybii I. 39. 12. πολλὰς δ' ἐν τῇ Σελινονντία παρατατόμενοι τοῖς πολεμίοις ἐν ἑξ καὶ πέντε σταδίοις repositum est pro librorum scriptura ἑξ καὶ πέντε σταδίων. XIV. 8. 3. προθέμενος τοὺς ἰππέας ἐν ἑπτὰ σταδίοις παρενέβαλλε. Hic quoque praepositio deest libris. Sed additae plura ibi exempla citavit Schweighaeuserus.

341. 73. Τῶν ἰππέων ὁ φρουραγὸς] Putes ἵππων praestare, nec praestat tamen. Vid. L. XIX. 49. WESS. in Add.

341. 86. Οὔτε γὰρ τοῖς στρατιώταις δυνατόν ἦν etc.] Namque illa phalanx Alexandri magni, quae Asiam peragrarat, deviceratque Persas, inveterata cum gloria tum etiam licentia, non parere se ducibus, sed imperare postulabat, sic eleganter de Macedonibus his Corn. Nepos Eumen. c. 8. WESS.

341. 94. Προτιμότερον ἐν ταῖς μάχαις εἶναι τὸ τῶν etc.] Si qui προτιμότερον, a Diodoro saepissime usurpatum, maluerint, illis equidem non pugnabo. Fuisse vero certissimum reportatae victoriae inter Graecos argumentum, ius et potestatem habere in eorum corpora, quos acies confecerat, res est testata. Erat imperatori αἰτήσις τῶν νεκρῶν ἀσχήμεν καὶ περιέχουσα ἤτις ὁμολόγησιν, Noster propterea ait L. XVII. 68. De Archidamo Iustinus L. VI. 6. qui cum caedi suos iam et victos videret, per praecionem corpora interfectorum ad sepulturam poscit. Hoc est enim signum apud Graecos victoriae traditae. Quorum quidem et Plut. in Nicia p. 527. A. verba antestatus etiam fuit Io. Kirchman. in Append. de Funer. c. 4. WESS.

342. 8. Καὶ παρακατασχάν τὸν — κήρυκα etc.] Causam habebat, ne hostes nosse, quot suorum superiore proelio ceciderant, possent. Polyaeus Lib. IV. 6. 10. Ἀντίγονος πλείονας ὄν-

τας τοὺς οἰκίους νεκροὺς λαθεῖν βοεῶμενος, ἐπὶ τοσοῦτον κατέσχε τὸν κήρυκα (ab Eumene missum) ἐφ' ὅσον αὐτῶν πάντων τὰ σώματα ἕκαστον. WESS.

342. 17. Αἰήνυσε γὰρ ἕως Γαδάργων τῆς Μηδίας] Inferius c. 37. ἐν Γαδαμάλοις, sive Γαδάροισι, variant enim libri, τῆς Μηδίας. Idem Mediae tractus est, quidquid ad Polyaeum L. IV. 6. 11., ubi ἐν Γαδαμάροισι τῆς Μηδίας, obloquatur Maasvicius. Regionis verum nomen nondum reperi. WESS.

342. 33. Ὅντος δὲ παλαιῶ ῥήμον παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς] Apud Cathaios supra L. XVII. 91. Consentit egregie Strabo L. XV. p. 1024. B., sed paucis defungens et longe ab elegantissima hac Diodori ἐκφράσει remotus. WESS.

343. 56. Καὶ τῶν ἄλλων νομίμων εἰργασθαι] Explicat Plato L. IX. de Ll. p. 871. πρῶτον μὲν τῶν νομίμων εἰργασθαι, μήτε ἱερὰ, μήτε ἀγορὰν, μήτε λιμένας, μήτε ἄλλον κοινὸν ἐνέλογον μηδένα μάταιον. Sed latius adhuc porrigitur, copiosissime docente Des. Heraldo Animadv. in ius Att. et Rom. L. VII. 23. WESS.

343. 62. Ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀλλήλας ἀμιλλᾶσθαι] Non praeterit hanc in Indis feminarum, ut una cum maritis conflagrarent, contentionem Plutarchus T. II. p. 499. C. Venuste Propertius L. III. Eleg. XI. 15.

Felix Eois lex funeris una maritis,

Quos Aurora suis rubra colorat equis.

Namque ubi mortifero iacta est fax ultima lecto,

Uxoribus positus stat pia turba comis:

Et certamen habent leti, quae viva sequatur

Coniugium, pudor est, non licuisse mori.

Gaudent victrices et flammae pectora praebent,

Inponuntque suis ora perusta viris.

Sic bene vulgatum Ardent victrices mutavit H. Stephanus Schematism. L. V. 10. probante Io. Broukhusio, quem, et Passeratii Commentarium, vide. WESS.

343. 81. Ἡ δὲ ἐπὶ τῇ νίκη περιχαρῆς ἀπῆει etc.] Valerius Maxim. L. II. 6. 14. ext. postquam de contententibus Indorum uxoribus dixisset, opportunè, Victrix, addit, gaudio exsultans, deductaque a necessariis laetum praeferebantibus vultum, coniugis se flammis superiacit, et cum eo tanquam felicissima crematur: superatae cum tristitia et moerore in vita remanent. Sed hausit ille ex Ciceronis fontibus Tuscul. Disput. L. V. 27., ubi Camerarius et Davisius plures excitaverunt. Id addo, variis ad hanc diem Indiae in locis veterem morem durare, beatasque eas praedificari feminas atque in coelum ferri, quae in mariti rogam ustulandae insiliunt. Testes, qui rem oculis usurparunt, plurimi sunt. Unum adi Ludov. Romanum Navigat. L. VI. 9., culte funerandi hunc ritum persequentem. WESS.

344. 91. *Χρυσῶν ἀστερισμῶν — λίθοις διελημμένους*] Ordo verborum διελημμένων postulat. Addita enim stellulis illa lapillorum lumina erant, ut auro mutuum praestarent lenocinium. Quin equidem hand scio an ἀστερισμῶν scripserit auctor? Ἀστερισμὸς certe et καταστερισμὸς, quo titulo Eratosthenis insignis libellus est, aliud indicat. WESS.

344. 1. *Τὴν πυρὸν τοῖς περιήλθεν*] Sollemnis tali in de-
cursione numerus ternarius. Homerus Iliad. Ψ, 13.

Οἱ δὲ τοῖς περὶ νεκρὸν εὐτρυχῶς ἤλασαν ἵππους
Μυρόμενοι. —

Virgilius Aen. XI. 188.

Ter circum accensos cincti fulgentibus armis

Decurrere rogos: ter moestum funeris ignem

Lustravere in equis. —

Plura si cordi fuerint, Kirchmannum de Funer. L. III. 3. et quos ad Statium advocavit Theb. VI. 214. Gasp. Barthius, consule. WESS.

344. 7. *Ἐκ τῶν Παρατάκτων εἰς τὴν Γαβρινῆν*] Cur Γαβρινῆν receperim, dictum superius fuit. De praelio in Paraetacis Corn. Nepos Eum. c. 8. *Hic in Paraetacis cum Antigono conflixit, non acie instructa, sed in itinere: eumque male acceptum in Mediam hiematum coegit redire.* Sic enim optime viri doctissimi Ob. Gifanius et D. Lambinus pravum *hic in par aetatis* constituerunt ex hoc Diodori loco. Id vero parum congruet, quod de *acie non instructa* addit Nepos, si pressius urgeas. Instruxit enim eam Eumenes accuratissime, sicuti cap. 27. et 28. liquido tradunt. Salva res erit, si Eumenem castris non factis et acie ante ea in campo, ubi commodum erat, structa, sed in itinere conflixisse putes. Lambinum vide de Paraetacis plura adspergentem. WESS.

344. 21. *Τὰ περὶ τῶν ἀδελφῶν καὶ τὸν Ἰόλλου τάφον* et reliq.] Ita lege, ut et habet unus codex, non Ἰόλλου τῶν ἀδελφῶν, ex pagina 676. (L. XIX. 11.) STEPH. Verba sunt, ἀεὶ μεν τὸν Νικόνορα τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κασσάνδρου, κατέστρεψε δὲ τὸν Ἰόλλου τάφον. Bonum ergo factum, quod ex optimae fidei membranis H. Stephanus admisit. WESS.

344. 33. *Ἀκούων δὲ — προσκαθῆσθαι Πολυπέρονα*] Malo προσκαθῆσθαι. Aliud προσκαθῆσθαι, in obsidionibus tritum, et cum priore permisceri a librariis solitum. Adi Sylburgium ad Pausan. L. IV. 21. Mox Κάλλαν non sollicito, tametsi Κάλλαν in Macedonibus multi probent. Auctor a more suo non deflectit. WESS.

345. 42. *Ἀριστόνοον μὲν ἀπέδειξε στρατηγὸν*] Domo Pel-
laeus et Pisaei F. Aristonius erat, inter septem olim corporis Ale-
xandri custodes, et propterea in summa dignatione et gratia, ut
ab Arriano L. VI. 28. et infra cap. 50. indicatur. WESS.

345. 46. *Πρὸς δὲ τοῖς Δηιδάμειαν τε τὴν Αλακίδον*] Iustinus de Olympiade L. XIV. 6. *Itaque audito Cassandri ad-*

*ventu, cum nuru Roxane et nepote Hercule in Pydnam urbem
concedit. Proficiscenti DEIDAMIA, Aeacidae regis filia, et Thes-
salonice privigna, et ipsa clara Philippi patris nomine, multae-
que aliae principum matronae, speciosus magis quam utilis grex,
comites fuere. Quae, si nepotem Herculem excepias, eum enim
Alexandrum adpellare dabuerat, hinc sumta putes. De Deidamia
Aeacidae bene ad eum locum Berneggerus. WESS.*

345. 65. *Τὴν μὲν πόλιν περιεχαράκωσεν*] Vide not. in L.
XIII. 49. WESS.

345. 72. *Στρατηγὸν ἐξέπεμψεν Ἀταρόλαν*] Habet de Atar-
rhia quaedam Freinshem. ad Curtii L. V. 2. 5., nec certae tamen
fidei. WESS.

345. 88. *Ὅπερ οὐδέποτε γενέσθαι συνέβη*] Oblitus eorum
videtur, quae de Alceata, Aeacidae huius avo, prodidit L. XV. 13.
Ceterum Aeacidae calamitatem attingunt Plut. principio vitae Pyr-
rhi et Pausan. L. I. 11. p. 27. WESS.

346. 94. *Ἐπιμελητὴν ἄμα καὶ στρατηγὸν Ἀνκίσκου*] Con-
fer huius libri cap. 88., et perspicies, Lyciscum Aeacidae in Epiro
successorem Alceatam bello vehementi paene oppressisse. WESS.

346. 7. *Ἐν Γαδαμίλοις*] Adi ad not. c. 32. huius libri.
WESS.

346. 10. *Ἐτόγγων — τὴν χειμασίαν — ὡς ἐπίλους etc.*] Nihil hinc demuto. Plut. Eum. p. 592. C. hiberna tanto spatio
fuisse dissepta refert, ut, qui in primis erant, mille ferme stadia
a postremis abessent. Quae nulla aut levis est discrepantia. WESS.

346. 23. *Παρασκευάσασθαι δέχ' ἡμερῶν ἄνωρα σιτία*] Perperam in his membranae aliquid innovant. Polyaeus, L. IV. 61.
11. *προσέταξε δὲ ὄψασθαι μισθὸν ἀσκόδης, καὶ πλησῆσαι τοῦ-
τος ὕδατος, καὶ σιτία δέκα ἡμερῶν πέμψαντας* (imo πέμψαντας
cum Casaubono) ἔχειν. Latina Nepotis Eum. c. 8. ferme eadem
sunt: *Ad haec rem conficiendam imperavit (Antigonus) quam
plurimos utres atque etiam culleos comparari: post haec pubu-
lum; praeterea cibaria cocta decem dierum.* Uterque probe, in
coctis tamen cibariis, ut puto, discrepantes. Erat eorum usus in
expedito itinere, eum festinato usus erat, non infrequens. Noster
L. XIX. 96. *καὶ τοῖς μὲν παρήγγειλε φέρειν ἄνωρα σιτία
πλειόνων ἡμερῶν.* Plut. de Athen. Glor. p. 349. A. *οἱ μὲν στρα-
τηγὸι πολλάκις παραγγέλλαντες ἄνωρα σιτία κομίζειν.* At eadem
fuisse ac *cocta*, non dixerim, tametsi non sim ignarus decreti,
quod Nepotis verbis adposuit Ian. Gebhardus. Vocant Graeci τρο-
φήν ἄνωρον, quidquid, ut edatur, ignis opera non habet opus.
Suidas in Ἄνωρα σίτη bene, Ἄνωρος τροφή, ἢ δι' ὀπίωρος καὶ
λαχάνων. Quo victu sese Sertorius oblectabat, δίαίτων ἄνωρον
probans apud Plut. Sertor. p. 574. B., et M. Cato, ἀρίστῳ ἄνωρον,
eodem auctore, contentus. Quin et Scipio exercitus ad Numan-
tiam corruptiorem disciplinam corrigens, militibus iniunxit ἀρι-

στῶν ὀρθοῦς ἄνθρωπον ὕψον, δειπνοῦντας δὲ προσφέρεσθαι καὶ κρέας ὀπτόν ἢ ἐφθόν in Polyaeni L. VIII. 16. 2. Qui quidem victus cum nihil praeferat insoliti, mira mihi semper accidit M. Meibomii confidentia, Diogenem Laertium nullo iure sollicitantis. Scripsit ille Pythagoreos parabili cibo fuisse usos, ἄπυρα προσφερομένους L. VIII. 13., et Zenonem ἀπύρην τροφῆν χρῶμενον L. VII. 26. Homo meus τροφῆν ἄπυρον de cibariis non coctis neminem usurpasse ait: non certe Hippocratem, nec quemquam artis Apollineae mystam: legendum esse ὄσπρια priore loco et posteriore ὄσπριον τροφῆν. Cogitasset producta exempla, saltem Suidam in consilium misisset, ἄπυρον τροφῆν ex Diogene citantem, et meritam temeritatis notam vitasset. Iam cum ἄπυρα omnia frigida sint, et ὡς ἐκ πυρὸς ἄπυρα οὐα non cocta apud Aretaeum Morb. Acut. L. I. 10., non iniuria conficias ἄπυρα non cocta cibos eos indicare, quos citra ignis operam sumebant. Mecum sentit H. Stephanus ad Plut. Sertor. p. 574., quem vide et Cl. Salmasium ad Capitol. in Gordian. c. 21., nimium eo quidem loco, ut alias dicetur. WESS.

346. 36. Ἐκρον πῦρ μεθ' ἡμέραν τε καὶ νύκτωρ] Polyaeus de iisdem L. IV. 6. 11. ἄλλοι δ' αὐτῶν παγετώδους νυκτὸς γενομένης πῦρ ἀνέκασσαν etc. WESS.

346. 40. Ἀρομύδας καμήλους διατείνει γὰρ etc.] Plut. Eum. p. 592. D. ἰππαστορίας καμήλους vocat, de quarum in cursu celeritate supra auctor L. II. 54. et copiosissime S. Bochartus Hierozoic. P. I. lib. II. 4. Ego vero celare hic suspicionem non possum, quae Basilii M. Homil. in Divit. legenti suborta fuit. Describit praesulum doctissimus luxum et opes ditiorum interque alia p. 53. Tom. II. ἀγέλαι, inquit, καμήλων, τῶν μὲν ἀχθοφόρων, τῶν δὲ νομάδων. Puto fuisse δρομύδων, quarum opportunior illie utique mentio erit. WESS.

347. 49. Μένειν ἐπὶ τῶν ὄρων] Legebatur ἐπὶ τῶν ὄρων, quod Rhodomannus corrigi iussit: qui si Basil. ἐκδοσιν inspexisset, pro vero id potuisset putare. WESS.

347. 61. Καὶ πρὸς τὴν ἀποδείξησιν πανταχόθεν εὐφρῆ] Solum hoc iustum et probum est. Quae addebantur, ex amanuensium progenita sunt nimia diligentia. Plut. Eum. p. 592. E. καὶ τόπον ἐξ ἀπόπτου καταφανῆ τοῖς ὀδεύουσιν τὴν ἔρημον (Eumenes) περιβαλλόμενος, καὶ διαμετρήσας, ἐπέλεγε πρὸς πολλὰ καίειν ἐν διαστήμασιν, ὥσπερ οἱ στρατοπεδεύοντες. Adiunge etiam Nepotem Eum. c. 9. WESS.

348. 99. Λογχοφόρους μὲν Μήδους] Male postremam vocem schedae quaedam omittunt. Vid. supr. c. 29. et Plut. Eum. p. 594. D. WESS.

348. 3. Τῶν πολεμίων παρελίσθαι] Sustuli hinc et, quorum oportebat, amandavi praepositionem κατὰ, inportunam admodum et nulli hic quidem rei. Rectum quoque est παρελίσθαι,

quo de H. Stephanus ad L. XVIII. 62. Utriusque opinionis auctores habeo membranas Reg. pr. WESS.

348. 10. Ἐν μέσῳ μὲν ἀπειληρότες τὰ σκευοφόρα] Non erat profecto, ut de his quidquam mutaretur. Usitatissima res tali in agmine erat. Solo utar Polyaeno L. III. 10. 7. ἔταξε (Timotheus) τὸ στρατόπεδον εἰς ἑτερόμηκες πλινθίων, τὰ μὲν σκευοφόρα, καὶ τὴν ἵππον εἰς τὸ μέσον λαβῶν. De πλινθίῳ Aelianus Tactic. cap. 41. WESS.

348. 28. Παρ' ὄλην τὴν δύναμιν τοὺς δ' ἑλέφ.] Παρ' ὄλην τὴν δύναμιν (hic erado punctum) τοὺς ἑλέφαντας πληρώσας pro πληρώσαστες. RHOD. Παρ' ὄλην τὴν δύναμιν τοὺς ἑλέφ. etc.] Nemo dubitare potest, quin ita scripserit, ut constituta a Rhodomanno verba sunt, Diodorus. Cur ergo id recipere abuierem? Παρέταξε non mutavi, etsi verius multo sit προέταξε. Sic cap. 28. παρὰ δὲ τὴν ὄλην τοῦ κέρατος τάξιν ΠΡΟΕΤΑΞΕΝ ἑλέφαντας τεσσαράκοντα. WESS.

348. 80. Σὴν δ' αὐτοῖς καὶ Μιθριδάτης] Consentit egregie Polybius, de huius Mithridatis nepote L. V. 43. scribens, ὁ δὲ Μιθριδάτης εὐχετο μὲν ἀπόγονος εἶναι τῶν ἐπὶ Περσῶν ἐνός, τῶν ἐπιανελομένων τὴν Μίανον. In Appiani Mithridat. p. 303. noster ἀνὴρ est τοῦ βασιλείου γένους Περσικοῦ, additurque floruisse Antigoni familiaritate, venisse in manifestum vitae discrimen ex quodam somnio, quod Antigonus per quietem viderat, id tamen fuga vitasse, atque in Pontum delatum sibi regnum ibidem firmasse. Ab istis Lucianus Macrob. c. 13., ubi ex condito instauratione eo regno ΚΤΙΣΤΗΣ adpellatur, nihil dissentit. Quae omnia veterum testimoniis satis cum sint munita, non debuerat doctissimus lac. Palmerius Exercit. p. 212. Mithridatem hunc Mithridatis facere filium, Ariobarzanisque nepotem, nedum Plut. Demet. p. 890. C. verba Μιθριδάτης ὁ Ἀριοβαζάνου παῖς mutare ac scribere Μιθριδάτης ὁ Μιθριδάτου τοῦ Ἀριοβαζάνου. Praefereunt quidem speciem aliquam, quae de aetate Mithridatis Ariobarzanis F. obmoventur. Plutarchus aequalem perhibet Demetrio Antigoni, et νεανίσχον adolescentem. Atqui Mithridates Ariobarzanis, si considerentur, quae ad L. XVI. 90. adscripta sunt, contendunturque cum L. XX. 112. hoc tempore sexagenario maior erat. Male proin νεανίσκος. Qui quidem Plutarchi dissensus virgula dignus erat, in ceteris movendum nihil. Quia vero Mithridates hoc praelio cum Eumene contra Antigonum stetit, fuga ea in Pontum, de qua Appianus, Plutarchus et Lucianus, hac pugna prior censeri potest. WESS.

349. 1. Προστάξας πλησίον παραγ. ἀναβοῆσαι] Edehatur ante προσταξας τῶν ἐναντίων πλησίον. Ego vero binas voces, quae medium occupant spatium, imprudenter ex superioribus repetitas, Codd. iussu exterminavi. WESS.

349. 4. Ἐπὶ τοὺς πατέρας, ὧ κακαὶ κεφαλαὶ] Verbum imperativi modi, quod eum ἐπὶ τοὺς πατέρας iungatur, aut liberiorum incuria praetermisit, (credo) aut subaudiendum auctor reliquit. ΣΤΕΡΗ. Deest ὁμοιῖνυτε, aut, modo rectum sit in Plutarcho, ἀμαρτάνετε. Proclamasse enim Argyraspides ait in Eumen. p. 593. D. ἐπὶ τοὺς πατέρας ἀμαρτάνετε, ὧ κακαὶ κεφαλαὶ. Sed forsitan verbum ipsi reticuerunt, ut solent irati aut metu deiecti. Notum est Pompeii, cum profligato exercitu ad castra eius occupanda Caesariani pergerent, οὐκοῦν καὶ ἐπὶ τὴν παρεμβολήν; etiam in castra? apud Plut. Pomp. p. 657. E. Certius est scribi post pauca ὄψεσθε oportere. WESS.

349. 6. Οὐς μετ' ὀλίγον ὄπονται] Ὅψεσθε. RHOD.

349. 12. Τόσαυτη περὶ αὐτοὺς ἦν εὐχειρία] Posset blandiri παρ' αὐτοῖς, nisi auctor vulgatum pro suo putasset. En tibi ex L. II. 46. διαβεβοημένης κατὰ πῦσαν τὴν οἰκουμένην τῆς περὶ αὐτὰς ἀρετῆς. Et infra c. 54. μεγάλη — ἐμπειρία περὶ τούτους ἐνυμιοῦσι. Mitto τὴν περὶ τὸ αἶμα ὄψιν L. XIV. 115. aliaque plura. De Argyraspidum provecta aetate consentientem videbis Plut. Eum. p. 593. D. WESS.

349. 20. Αἰ' ὧν παρεστήσατο etc.] Expectasses δι' οὗ. Vulgatum si dedit auctor, in animo eius σύσσημα fuerunt. Παρεστήσατο inivitis libris innovare nolo, nec satis tamen placet. WESS.

349. 28. Ὡστε μηδένα δύνασθαι συνορᾶν] Cultius hoc visum est. Polyaeus eadem in re L. IV. 6. 13. αἰρεται νεφελάδης κόνης ἐπισκοτοῦσα καὶ φίλοις καὶ πολεμίοις, ubi necesse non erat, ut φίλους καὶ πολεμίους corrigeretur. Polybius L. IX. 31. ὃ κατὰ μὲν τὸ παρὸν ἴσως πρώτοις ἐπισκοτήσῃ Μακεδόσι. Aristides T. II. p. 218. καὶ ὁ πυροξυσμὸς ἐπεσκοτήσῃ τῇ πρὸς τὴν πόλιν δυσμενεία. quod in τὴν — δυσμενείαν doctissimus Sam. Iebb citra caussam convertit. Sed ad rem. Pulverem, qui prospectum hoc praelio turbavit, Plut. Eum. p. 593. E. silentio non pressit. WESS.

350. 32. Ἦλιξε γὰρ — λήσεσθαι — ἀκοντὶ κρατήσῃ] Si in membranis κρατήσῃν reperiretur, non foret pro reiciculo: nec tale tamen vulgatum, cui vis sit admovenda. Conf. L. XIV. 14. et cap. 91. p. 712. WESS.

350. 53. Πολλοὶ παρ' ἀμφοτέρων ἐπιπτον] Longe verius est παρ' ἀμφοτέρωσι, quod saepe in his libris amanuenses mutatum iverunt. WESS.

350. 77. Ἄλλα καὶ τὴν τῶν πολεμίων προσλ.] Adscripserat praestantissimus Rhodomannus τὴν τῶν πολεμίων pro πολεμίων. Erat in Stephanica ἐκδόσει culpa exscribentium τῶν πολεμίων. Id correxit. Paulo post ἠναγκάσθη εἶξιν rei series postulabat. Sermo enim est de Eumene. Mutavit auctor, ut ducem exercitusque meliorem partem tempori cessisse doceret. Ceterum ad quinque hostium millia ab Eumenianis, quod proxime dixit Diodorus, fuisse caesa, agnoscunt Iustinus L. XIV. 3. et Polyaeus L. IV. 6. 13. WESS.

351. 89. Καὶ τῶν περὶ τὸν Πευκέστην κατηγοροῦν etc.] Non iniuria quidem illi: pugnaverant enim Peucestes admodum segniter, sive, ut Plutarchus ait, παντάπασιν ἐκλελυμένως καὶ ἀγεννῶς in Eum. p. 593. D. WESS.

351. 14. Καταθέμενος εἰς σιρόν] Lege σορόν. RHOD. Haud absurda Rhodomanni coniectura est, illorum Codd. qui σορόν praeferrunt, auctoritate paene munita. Habet et vulgata, quo se tueatur. Σιρούς et σιρόν vocant ὀρύγματα sive fossas, servandis frugibus aptas. Scholiastes Demosthen. Orat. de Cherson. p. 60. Σιρός ὁ λάκκος τοὺς θησαυροὺς καὶ τὰ ὀρύγματα, ἐν οἷς κατετίθεντο τὰ σπέρματα, ΣΙΡΟΥΣ ἐκάλουν οἱ Θουάκιες καὶ οἱ Αἰθῖνες. Philo de Telor. Construct. p. 86. τὰς δὲ κριθὰς δέει καὶ τοὺς πυροὺς ὡς βέλτισται καθάραντας, καὶ ΣΕΙΡΟΥΣ ὡς βαδνυτάτους ὑπαιθροῦς ὀρύξαντας etc. Mitto Varronem, Columellam, et ceteros, quos testimonium reddere iusserunt Raderus et Freinsheim. ad Curtii L. VII. 4. 24. praetereaque H. Vales. in Harpocrat. p. 51. Transiit hinc vocabuli potestas ad alias speluncas, etiam eas, quibus rustici lupis atque id genus feris insidias moliebantur, uti apud Longum Pastor. L. I. p. 13. et p. 15. Finge iam Antigenem Antigoni imperio in fossam fuisse deiectum, vivumque iniectis lignis ustulatum, ecquid insoliti erit? Simile exemplum si tibi postules, inspicere Acta Martyrum Sincer. p. 418. Th. Rainarti. Quae quidem vulgato ut patrocinantur, cedam tamen ubi membranae edixerint. WESS.

351. 15. Εὐδτημον δὲ τὸν ἐξ Ἰνδῶν etc.] Semper alias Εὐδαμον adpellat. Vid. ad huius libri c. 14. Mox Κέβαλον legitimum videtur. Macedones enim pro Κεφάλῳ dicebant Κέβαλον, soliti Φ in Β convertere, Βλίππον καὶ Βαλακρόν καὶ Βερονίκην λέγοντες, quae Plutarchi verba Quaest. Graec. p. 292. D. WESS.

351. 23. Περὶ Νῶρα τῆς Φονγίας] De castelli situ confer L. XVIII. 41. WESS.

351. 26. Ἀεῖλε τὸν ἄνδρα] In egregii viri morte describenda diligentius et operosius versati sunt Plut. Eum. p. 594. et Corn. Nepos in eiusdem vita c. 12. WESS.

351. 33. Ἐπὶ Ἀντιγόνοῦ ἐτύγγανε φιλανθρωπίας] Fece- runt haec benevolentiae Antigoni in Hieronymum argumenta, ut eius in laudibus, alioqui aspere Alexandri successores traducere solitus, plurimus esset. Docet Pausanias L. I. 9. p. 23. WESS.

352. 39. Εἰς τὴν ἐπαρχίαν — Ράγας, ἢ ταύτην etc.] Eadem Duris Samius in Strabon. L. I. p. 103. C. Δούρις δὲ τὰς ΡΑΓΑΙΑΣ, τὰς κατὰ Μηδίαν, ὀνομάσθαι φησὶν ὑπὸ σεισμῶν ΡΑΓΕΙΣΤΗΣ τῆς περὶ τὰς Κασπίας πύλας γῆς, ὥστε ἀνατραπῆναι πόλεις σιγγὰς, καὶ κόμιας, καὶ ποταμοὺς ποικίλας μεταβολὰς δέξασθαι. ubi τὰς ΡΑΓΑΣ mavelim. Sic enim ceteri vocitant. Audi eundem Strabon. ex Posidonio L. XI. p. 783. B. τοῦνομα δὲ ταῖς ΡΑΓΑΙΣ ἀπὸ τῶν γενομένων σεισμῶν γενέσθαι

γραφῶν, ἢ φ' ὧν πόλεις τε συγχαί και κῶμαι διοχλίου, ὡς φησι Ποσειδώνιος, ἀνειράπησαν. Atque haec speciose illi quidem: conveniebat opinioni soli eius ingenium et vocabulum ΡΑΓΑΣ, quod suo e sermone repetebant. Ego vero vehementer fallor, aut regioni a vicina urbe id cognominis venit. Rhaga Mediae oppidum erat haud ignobile, eo titulo iam ante Alexandri expeditiones ex Arriano *Ἀναβ.* L. III. 20. insigne, *Ράγα τῆς Μηδίας* in Tobiae Histor. cap. IV. 1. Credemusne Medos Graecorum adeo studiosos fuisse, ut eorum voce regionis suae urbem nuncupare voluerint? Apage ineptias. Habent Asiae dialecti ρα, ρη aliaque verba, uade si coniecturis fidendum esset, urbis eius cognomen extundi posset facillime. Sed nolo in re ambigua operam perdere. WESS.

352. 58. *Μναῖα γὰρ ἔπιτον*] Opportunum hic est S. Ioannis illud Apocalyps. c. XVI. 19. *καὶ χάλαζα μεγάλη ὡς τάλαντιαῖα καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους.* WESS.

352. 61. *Θεατροειδοῦς δ' οὔσης τῆς Ρόδου*] Iterum de Rhodo L. XX. 84. *οὔσης δὲ τῆς πόλεως θεατροειδοῦς.* Eandem theatri formam praeferebat urbs Hierosolymitana, Iosepho teste Antiq. L. XV. 11. 5., quae tamen an ad elegantiam Rhodi proxime accesserit, merito dubites. Vide mihi Aristidem in Rhodiaca p. 342. et Strabonem L. XIV. p. 964. WESS.

352. 65. *Τῶν δ' ἐν τοῖς τέχεσιν ὀβελίσκων συμφορ.*] Sunt hoc loco ex Interpretis opinione ὀβελίσκοι fistulae, tubi sive formae, sicuti Aquaeductuum scriptoribus nuncupari solent: quo quidem usu vocabulum id reperire nusquam memini, vereor etiam, ut quisquam alius. Quid? nulla necessitas urget, ut a constanti vocis significatione discoedas. Fac in cloacarum exitu, ubi moenia permeabant, destituta fuisse verua (ὀβελίσκους) brevi spatio, ut aquarum colluvies effluere posset, disiuncta, et planus erit Diodori locus. Namque in aquagiis et cloacis in hanc usque diem cum idem observetur, opportunumque sit ad insidias vitandas atque hostem aditu intra urbem prohibendum, cur Rhodios rem utilem et commodam adeo insuper habuisse censemus? Sententia est, veruum erat in cloacis sub ipsis moenibus delixam, limo et quisquilliis ita fuisse obstructam, ut aquae transitum negaret. WESS.

352. 67. *Πῶς μὲν ὁ περὶ τὸ Δεῖγμα — τόπος*] Athenis δεῖγμα forum erat, quod inibi τὰ δέγματα τῶν πωλουμένων mercatores sibi ostenderent. Vid. Harpocrat. in *Δεῖγμα* et scholia in Aristoph. Eq. v. 975. Meminit praeter alios Aelian. Epist. 18. *καὶ περιβλέπει τὸ Δεῖγμα καὶ πολὺς ἐστι, νῆ Δία, τόκους ἐπὶ τόκοις λογιζόμενος.* ubi Interpres, ubi solet, aberrat turpiter. Rhodi *Δεῖγμα* itidem forum rerum promercalium fuisse videtur, multis ornatum statuis. *Ἔστησαν ἀνδριάντας ἐν τῷ τῶν Ροδίων Δεῖγματι* invenies in Polybii L. V. 88. Porro Bacchi templum, quod eadem in urbe erat, memorant multi apud Io. Meursium Rhod.

L. I. 11., qui quidem recte fecisset, si Aesculapii hoc fanō sua collectanea adauxisset. WESS.

353. 2. *Ὅπως — κοινολογησάμενος — ποιήσεται*] Reddo auctori vetustis e membranis suam scripturam. Quod edebatur, consilium Antigoni prorsus evertet. Prae se enim ferebat, Peucestam in Perside relictum iri, sese vero ad mare quam primum descensurum. Confer Polyaeu. L. IV. 6. 14. WESS.

353. 8. *Παρ' Ἀλεξάνδρου προαγωγῆς — τετευχότα*] Supra c. 15. *διὰ τὴν παρ' Ἀλεξάνδρου προαγωγῆν*, de eodem Peucesta, et de Aristonoo mox c. 51. *διὰ τὴν παρ' Ἀλεξάνδρου προαγωγῆν.* Quod et hic praestabilius. Habent, quae adfirmare hoc possunt, viri doctissimi Solanus et Hemsterhusius ad Luciani Halc. c. 2. *Μοχ εἰ πεπολιτευμένον*, ut c. 48., non absurdum foret. Vide tamen L. XIII. 27. et c. 32. WESS.

353. 15. *Καὶ μεγάλας ὑπογραφόντων ἐλπίδας*] Adscripsit not. Correct. Rhodomannus, *ὑπογραφόντων suspectum est pro ὑποδεικνόντων aut ὑποφαινόντων.* Prudentius Is. Casaubonus instituit, usum verbi *ὑπογράφειν* hoc Diodori loco stabiliens in Strabon. L. I. p. 67. Exemplis agemus, quae suspicionem omnem amolientur. Polybii L. V. 36. *ἠναγκάζοντο πάντας ἐκκαλεῖν — καὶ πᾶσιν ΥΠΟΓΡΑΦΕΙΝ ἐλπίδας.* et post pauca, *ὑπογραφῶν αὐτῷ μεγάλας ἐλπίδας.* Tum L. X. 32. *καὶ πᾶσι τοῖς αὐτοῦ μεγάλας εἰς τὸ μέλλον ἐλπίδας ΥΠΟΓΡΑΨΑΣ.* Accedat citatum a Suida testimonium. *Υπογράφεται δέκνεται. Οἱς πᾶσιν ἢ συγκλητός ἀγαθὸς ἐλπίδας ὑπογράφουσα* etc., quae vide in Excerpt. Ursini, quod L. Kusterum fugit, ex Diodoro Eclog. 10. Denique hoc Gregorii Nazianzeni Or. III. p. 93. C. *οὕτω χάκειν τὰ μὲν ἤδη παρηγομεῖτο, τὰ δὲ ΥΠΕΓΡΑΦΕΤΟ ταῖς ἐλπίσι, καὶ ταῖς κατ' ἡμῶν ἀπειλαῖς.* Quibus omnibus in locis *ὑπογράφειν ἐλπίδας* idem est ac *spem ostentare.* WESS.

353. 23. *Ἔχοντα πένθος — πεντακοσίους*] Non spernerem καὶ ἰσπεὶς πεντακοσίους ex Reg. 2., si quid aliunde praesidii accederet. Statim ἀναλαβῶν recipi potest, retineri etiam vulgatum: quod enim illud iteretur, id quidem insolens non est. WESS.

354. 31. *Καὶ μετεσχηγότες τῆς ἐπιβολῆς*] Pro *ἐπιβολῆς*, RHOD.

354. 48. *ὑποστάντες ἀνηρέθουσαν*] Nisi intelligas τὴν ἐπιφορὰν τῶν πολεμίων ὑποστάντες aut τὸν κίνδυνον ὑποστάντες, ut alibi loquitur, scribendum erit ἀποστάντες. Sed vide c. 18. p. 332. WESS.

354. 55. *Καρμανίαν εἴωσεν ἔχειν Τληπόλεμον*] Non aliter scripsit auctor. Conf. not. in c. 14. huius libri. WESS.

354. 58. *Καὶ πολλοὺς ἔχοντας συναγωνιστὰς*] Hoc satis erat. Quae addebantur, schedarum auctoritate librariis remisit. WESS.

354. 66. *Καὶ Σιβύριον*] Vid. L. XIX. 14. WESS.

354. 70. Τῷ μὲν λόγῳ πρὸς τὰς ἐν τῷ πολέμῳ χρείας] Plut. extrema Eumenis vita, Antigonus ὡς ἀσεβείς καὶ θρησιώδεις τοὺς ἀργυροσπίδας παρέδωκεν Ἰβροτίῳ (Σιβυρτίῳ) τῷ διοικούντι τὴν Ἀρκαδίαν, πάντα τρόπον ἐκτρέφειν καὶ καταφθεῖραι καλέσας. Quibus non dissimilia Polyaeus L. IV. 6. 15. WESS.

354. 78. Τοῖς δ' ὑπακούουσι ἰδιώταις etc.] Raro proditoribus scelera bene procedunt: contra iis etiam, quos anteponunt, invisī sunt, ut vere apud Tacitum Ann. I. 58. Segestes. Vide Ian. Gebhardum in Nepotis Eumen. c. 13., qui hoc de genere plura. WESS.

355. 97. Τὴν τε χρυσὴν ἀναδενδρόδα] Saepe Persicis rebus scriptores vetusti χρυσᾶς πλατάνους καὶ χρυσὴν ἄμπικον inserunt, docente Brissonio de Pers. Regn. L. I. 77. Mireris ergo ad haec Io. Chrysostomi Hom. VII. in Epist. ad Coloss. p. 377. B. λέγεται τις παρ' αὐτοῖς βασιλεὺς τοσοῦτον ἐνβολῆσαι τῇ τουρῆ, ὥστε πλατάνον ποιῆσαι χρυσὴν καὶ οὐρανὸν ἄνωθεν, καὶ οὕτω καθίσαι nuper adscripsisse virum doctissimum, quis sit ille rex qui sibi platanum fecit auream, ut sub umbra eius sederet, nescio, nec usquam me legere memini. Adeo saepe infida memoria est, depositumque abnegat. Tu vide Herodotum L. VII. 27. WESS.

355. 19. Χολυκὸς πέντε τοῦ μηνὸς] Vix satis illi homini sano ad victum erant unam in hebdomadem, siquidem χολυκὸς ἡμέρησιος τροφῆ, docente Diogene Laertio L. VIII. 18. cum nota Menagii. WESS.

355. 22. Καὶ τοὺς ἵππους κατακόψαι] Lege ἵππους. Rhod. Καὶ τοὺς ἵππους κατακόψαι] Nihil certius Rhodomanni coniectura, cui ego, etsi libri omnes vetuissent, locum dedissem. Equitem pro equo posuisse Virgilium Georg. III. 116., et ante eum Eūnium notum ex A. Gellio est Noct. Attic. L. XVIII. 5., sed ὑπόζυμα καὶ ἵππους κατακόψαι πρὸς διατροφὴν iumenta et equites ad victum concidere, quis tandem? Franci victricibus Hungarorum armis intra Pragae moenia compulsi, rem istam magno suo malo cum maxime experiuntur. WESS.

355. 24. Ἐτι προσανέχοντες ταῖς ἕξωθεν ἑλλήσιν] Sibi servent, quod librarii heic intruserunt. In vulgato acquiescendum est. Polybius L. V. 72. οὗτοι μὲν ἐθαρσῶς ἐπέμενον τὴν πολιορκίαν, προσανέχοντες ταῖς ἑλλήσιν τῆς βοήθειας. Et Excerpt. p. 1405. ἔτι μίαν ἑλλίδα καταδοκούντες — καὶ ταύτη προσανέχοντες. Iosephus de Bello L. IV. 2. 1. καὶ ταῖς ἀπὸ τῶν καρπῶν ἑλλήσιν αἰ προσανέχοντες. Notat in bona spe esse, eaque nisi. Mox ἕξω τάξεως auctoris est, qui et τοὺς ἕξω τάξεως cap. 22. atque alias dixit. WESS.

355. 36. Καὶ τὴν δρωοδίαν ἀνυπομόνητον] Postremam vocem auctor praefert. Vid. L. III. 29. et c. 34. WESS.

356. 58. Ἐπεχείρησε πενήτην γαῖν κατασπᾶν] Polyaeus πεντηκοντήρη a Polysperchonte clam submissam Olympiadi, ut

eam conscenderet, refert, sed rem a Cassandro fuisse cogitam L. IV. 2. 3. WESS.

356. 63. Οἰομένου δὲ δεῖν τοῦ Κασσάνδρου τὰ κατ' αὐτὴν etc.] Suspecta non fuisse, quae edebantur, miror vehementer: consistere certe invicem sibi pugnancia, non queunt. Si enim se suaque omnia victori Olympias permisit, non utique corporis sui salutem pacta est: tanto minus, cum ipsa aliter, ut vulgata ferebant, censeret. Sequamur potius scriptos libros et vertamus, cumque Cassander arbitraretur, debere eam omnia sua sibi permittere, difficulter persuasit, ut etc. Ἐπιτρέπειν τὰ περὶ αὐτῶν sive τὰ κατ' αὐτῶν frequens scriptori nostro est, neque dissimile admodum Polybiano δοῦναι ἐπιτροπὴν περὶ αὐτῶν, de quo alias. WESS.

356. 77. Φυγόντα — εἰς Βέδιν διαστρατοπεδ. ἔξπολιόκησε] Urbem Bedyu legere non memini; Βέδος — πόλις est in Hesychio, sed literarum series et Etymologus Βεῦδος, quod Phrygiae oppidum, requirunt. Parum etiam placet διαστρατοπεδεύσας sive διαπεριστρατοπεδεύσας. Cui enim bono illa compositio? Ab illis disseptam praepositionem διὰ si praecedenti vocabulo, ut oportere arbitror, adstruxeris, nascetur Βεδένδια, prout Basil. voluit. At aequè id obscurum. Quis enim ΒΕΛΥΝΑΙΑ sive ΒΕΛΥΝΑΙΑ, unde alterum id progigni potuit, memoravit? Erat cum de Bendidio, quo de Livius XXXVIII. 41. cogitarem, quod etsi a Bisaltis longius fuerit disiunctum, constat Thracibus, e quo genere et Bisaltae, Dianam Βένδιν fuisse dictam, suaque sibi Bendida per vastum regionis eius tractum habuisse. Verum nihil discernere tutius est. WESS.

356. 80. Τὸν Εὐμένη ζῶντα ἠγοούμενος] Retineri hoc potest. Dubites tamen haec glossa sit, an eorum librorum, in quibus τὸν Εὐμένους θάνατον οὐ πυθόμενος sive ἄγνοῶν, id namque Reg. sec. voluisse videtur. Verum res eodem redit. WESS.

357. 89. Διὰ τὴν παρ' Ἀλεξάνδρου προαγωγὴν] Vide not. in cap. 35. huius libri. WESS.

357. 13. Οἰτοὶ μὲν οὖν παρεσκευασμένοι etc.] Libet addere Iustini verba L. XIV. 6.; haec mire ad ἄρματα: sed Olympias ubi obstinatos venire ad se armatos vidit, veste regali, duabus ancillis imixa ultro obviam procedit. Qua visa, percussores attoniti fortuna maiestatis prioris, et tot in ea memoriae occurrentibus regum suorum nominibus, substiterunt; donec a Cassandro missi sunt, qui eam confoderent, non refugientem gladium nec vulnera, aut muliebriter vociferantem. Sic ille. Pausaniae L. IX. 7. dissensum viri docti dudum notarunt. WESS.

357. 23. Ἀδελφὴ δὲ Ἀλεξάνδρου τοῦ στρατεύσαντος etc.] Si per membranas stetisset, servari potuerant exterminatae voces. Regnum enim Epiri a Philippo adiutus capessivit Epiensis Alexander, sicuti scriptum est L. XVI. 73. De expeditione eius in Ita-

ham et infelici eventu Livius L. VIII. 24. Πορρο πλείστα καὶ μέγιστα in Alexandri magni gestis rebus optimum fuisset, nisi aliud eadem schedae dedissent. WESS.

357. 32. Ἀλεξάνδρον δὲ ἀδελφὴν ὁμοπάτριον] Iustinum, qui patrem Thessalonicae dedit *Aridaeum* L. XIV. 6. errare notissimum est. Philippus consueverat cum Nicesipoli Pheraea, e qua filiam tulit Thessalonicae. Vid. Athenaeum L. XIII. p. 557. C. et Pausan. L. IX. 7. WESS.

357. 34. Ἐπὶ τῆς Περσικῆς] Lege citra haesitationem Περσικῆς. Haec enim Thraciae urbs est, cum Pellene sit urbs Aethiopiae. Consule Stephanum. RHOD. Ἐπὶ τῆς Περσικῆς] Non aliter scribendum hoc loco censuerunt viri clarissimi Is. Casaubonus in Strabo L. VII. p. 510. et Duker ad Thucyd. L. IV. 120. Estque res certissima ex Strabonis loco, Pausan. L. V. 23. et Livio L. XLIV. 11. Adde Philargyrium in Virgilio Georg. L. IV. 391. ibique pro *Coronae* lege *Toronem* ob Apollodor. L. II. 5. p. 113. et Stephan. in *Τορόνη*. WESS.

358. 57. Ἐν δὲ Κύννῳ — ἔθαπεν ἐν Αἰγαῖς] Ex Diyllo Atheniensi haec sumta videntur, qui apud Athenaeum L. IV. 14. p. 155. Κάσσανδρος ἐκ Βοιωτίας ἐπαντὸν καὶ θάψας τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασίλισσαν (Eurydicae et Philippum) ἐν Αἰγαῖς καὶ μετ' αὐτῶν τὴν Κύννῳ τὴν Εὐροδίκης μητέρα, καὶ τοῖς ἄλλοις τιμῆσας οἷς προσήκει, καὶ μονομαχίας ἀγῶνὰ ἔθηκε. Perit Cynna, ingentis animi mulier, Philippi et Audatae Illyriae F., mox a fratris Alexandri morte summo Alcetae scelere, ut praeter Diodorum testantur Polyaeus L. VIII. 60. et Arrianus in Biblioth. Photii p. 220. Plura, quae vitam eius illuminant, viri doctissimi ad Aelianum Var. Hist. L. XIII. 36., non praeterito Interpretis, qui hic verterat *Cinnam*, quem *Alcetas* sustulerat, peccato! WESS.

358. 63. Πολιορκούμενος ἐν Ναξίῳ τῆς Πελοποννήσου] Nullam equidem Naxio, Perrhaebiae oppido, quod meminerim, alibi non lecto, controversiam movissem, nisi si Reg. I. viam ad verum monstrasset. Refinge eius ἐν Ἀζώρῳ in ἐν Ἀζώρῳ, et urbem habebis, quam Strabo Ἀζωρον τῆς Τριπολιτιδος vocat L. VII. p. 504. Distinctius Livius L. XLII. 53. Deinde saltu angusto superatis montibus — descendit ad (Tripolim vocant) AZORUM, Pythium et Dolichen incolentes. Tum L. XLIV. 11. In Perrhaebiam inde ducit, et inter AZORUM et Dolichen stativa habuit. Atque hoc ego tantisper legitimum putabo, donec Naxio bonae fidei patronus aliunde suboriat. WESS.

359. 89. Τὸν ἐπὶ Δευκαλιωνος κατακλισμοῦν] Praepositionem stigmatē inussit Steph., nec est in Reg. 2. Ven. Basil. Habet ipse Diodorus L. I. 10. WESS.

359. 92. Ὅν τινες μὲν Σπαρτὸν προσηγόρευσαν] Vide Schol. in Euripid. Phoeniss. v. 802. et Tzetzen ad Lycoph. v. 1204. WESS.

359. 96. Ἐγγελεῖς καταπολεμήσαντες] Abit Diodorus, ut pulere animadvertit Is. Casaubonus ad L. I. p. 78. Strabonis, a ceteris scriptoribus, qui Cadmum cum Harmonia ad Encheleas in Illyridem ultro abiisse, eorumque duces ex oraculo constitutum produnt. Sic Apollodor. L. III. 5. 4. et Pausanias L. IX. 5. WESS.

359. 4. Καὶ καταφρονήσαντος τῶν πραγμάτων] Haud scio, an προστάξαντων, ut Thebis imperantes Polydorus contemserit, olim fuerit. Id quidem certe constat, etiam hic Diodoro cum ceteris male convenire. Ferunt illi Polydorum regnum reliquisse filio Labdaco, hunc Laio, quem Zethus et Amphion eius possessione deiecerint: Amphione vero fati functo, illud ipsum tandem recuperasse Laium. Confer Apollodorum et Pausaniam dictis locis. Scio, quae de Zetho et Amphione commentatus sit Eustathius in Homer. p. 933. et 1682. Sed neque ea congruunt. WESS.

359. 8. Ἀπὸ Βοιωτοῦ τοῦ Μελαμπέως etc.] Vid. ad L. IV. 67., ubi de Boeoti genere paulle aliter. WESS.

359. 12. Εἰς Ἀλακομενίαν καὶ τὸ Τίλφωσιον ὄρος] Strabo L. IX. p. 634. B. ὥστε καὶ Θηβαῖοι κατὰ τὴν τῶν Ἐπιγόνων στρατείαν ἐκλιπόντες τὴν πόλιν, ἐκείσε (Alalcomeniam) λέγονται καταφεύγειν, καὶ εἰς τὸ ἀπερχόμενον ὄρος ἐρεμνὸν τὸ Τίλφωσιον. Ceterum montem Τίλφωσσατον auctor vocat L. IV. p. 310., ubi adscripta vide. WESS.

359. 16. Οἱ καταλειφθέντες ἔξέπεσον — ὑπὸ Πελασγῶν] Iterum Strabo L. IX. p. 616. ὡς δ' αὐτὸς ὑπὸ Θρακῶν καὶ Πελασγῶν ἐκπεσόντες (Thebani) ἐν Θετταλίᾳ συνεστήσαντο τὴν ἀρχὴν, μετὰ Ἀργυροῦ ἐπὶ πολὺν χρόνον. Tum p. 630. κατέλαβον δ' αὐτὴν (Coroneam) ἐπανιόντες ἐκ τῆς Θετταλικῆς Ἀργῆς οἱ Βοιωτοὶ μετὰ τὰ Τρωϊκά, Nostro probe consentiens. Thucydides quidem, quod Casaubonus monere haud neglexit, exsilio moram multo breviorē illis tribuit, anno LX post Troiae ἄλωσιν Boeotos rediisse adfirmans L. I. 12. At Nostrum idem Strabo adiuvat, dum eos patrium in solum postliminio inmigrasse sub tempus coloniae Aeolicae, δὴ ἐστὲλλον εἰς τὴν Ἀσίαν οἱ τοῦ Ὀρέστου παῖδες ibid. p. 616. A., prodidit: amque Aeolica migratio centum circiter et triginta annis, quod intervallum quatuor generationes aequare potest, bello Troiano fuit posterior, Herodoto Vit. Homeri cap. ult. teste. WESS.

359. 19. Κατὰ τὸν γεν. ἐπὶ τῶν κοράκων χρησμοῦν] De corvis vide quae annotat Erasmus in proverbio *Ad corvos*. RHOD. Boeotis Arnen Thessalicam incolentibus oraculum cecinerat, ἐκπεσεῖσθαι λευκῶν κοράκων φανέντων, sive fore, ut conspectis corvis albis inde exciderent. Id puerili quodam lusu factum cum esset, relicta Arne in Boeotiam redierunt. Sic Zenobius Cent. III. 87., quem Schol. Aristoph. Nub. v. 133. exscripsit, Zenodotum vocans. Adfert alia idem Scholiastes, quae vide et loco παρὰ τὸν Παυσανίαν.

τικὸν κόλπον lege τὸν Παγασητικὸν, de quo Scylax et Geographorum alii. WESS.

359. 28. Εἰκοστῷ δ' ἔτει ὑστερον — ἀνέστησε τὴν πόλιν] Ratio constat. Urbem, quam Alexander anno secundo Olymp. cxi everterat, Cassander sub initium Olymp. cxvi instauravit. Recte ergo vir magnus Athenaeum notavit Animadvers. L. I. 16. WESS.

359. 33. Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ τὸ πολὺ etc. ἀνέστησαν] Pausaniam, e quo haec lucem accipiunt, inspicie L. IX. 7. WESS.

360. 49. Καὶ τὴν Ἐρμιονίδα — παρέλαβε] Urbem Argolidis credo vicinamque intelligit regionem, quam τὴν Ἐρμιονίδα Thucydides L. II. 56. et Pausan. L. II. 34. p. 192. adpellant. Alioqui urbs Hermione aut Hermion dici solet. Est in Orphei Argonaut. v. 1134. χθαμαλή τε καὶ εὐβοτος Ἐρμιονία, cui cum Hermione, quae de descensu ad inferos praedicantur, sunt communia, ea tamen alia est. Interpres longe illic a vero aberravit. WESS.

360. 51. Ἐπὶ τὸν Ἴσθμὸν Γερανίας] Credo legendum ἐπὶ τῆς κατὰ τὸν Ἴσθμὸν Γερανίας. Nullibi enim legitur Ἴσθμὸς Γερανίας. PALM. Aut id iustum est, quod vir eruditissimus addendum censuit, aut περὶ Γερανίας. Vid. Pausan. L. I. 40. qui Γερανίαν hunc montem itidem vocat. Porro μὴ συγκαταβαίνοντος, vel συγκαταβάντος, quod Leid. in suo libro invenit, videtur praestare. Iustior certe caussa erat eorum militum ad Isthmum relinquendorum, quod Alexander sui copiam non faceret; qui si ad certamen descendisset, pares illi ob exiguum numerum haud fuissent. WESS.

360. 56. Ναύτιος Σπόριος etc.] Nomina consulum sic in ordinem ex Fastis redige atque emenda, Σπόριος Ναύτιος καὶ Μάρκος Ποπίλιος. Et paullo ante pro Γερανίας Γερανίας, qui mons est inter Megara et Corinthum. RHOD. Σπόριος Ναύτιος καὶ Μάρκος Ποπίλιος] Instauravi Popillii nomen, saepe librorum socordia defectum. Cetera scriptis debentur libris. Vid. Livium L. IX. 21. Porro κατέστησαν ex κατεστάθησαν natum videtur: ceteroqui ὑπάτους Σπόριον Ναύτιον etc. verius foret. WESS.

360. 66. Τῷ δ' Ἀντιγόνοι λόγους ἀπαιτούντος etc.] Seleucus praefectum quendam, Antigono ignaro, mulctaverat. Haec irarum principia. Ὑβρίζωντος δέ τινι τῶν ἡγεμόνων τοῦ Σελεύκου, καὶ οὐ κοινώσαντος Ἀντιγόνοι παρόντι, χαλεπήνους ὁ Ἀντιγόνος ἦται λογιζομένους κτημάτων τε καὶ χρημάτων. Appianus Syr. p. 195. ait. WESS.

360. 80. Εὐμενὲς καὶ φιλόφρων] Noli quidquam mutare. Conf. L. XVII. 103. et Suidam in Δημήτριος. WESS.

360. 86. Προσελθόντων αὐτῷ τῶν Χαλδαίων] De horum disciplina diligentissime egit L. II. 30. etc. WESS.

361. 1. Διοκῶσι δὲ καὶ Ἀλεξάνδρῳ etc.] Nota res est ex L. XVII. 112. WESS.

361. 16. Ἀρετῆς ἐπομεμενητέρας πρόστιμον] Ill. Scaliger libro suo alleverat ἀρετῆς θάνατον ὑπομεμ. quo auctario haud scio an Diodorus se iactare possit. WESS. in Add.

361. 32. Καταστήσας σατραπὴν Πύθωνα] Pythonem Agenoris F., cui Indiae loca, Paropamisadis contermina, fuerant contributa L. XVIII. 39. et infra c. 69. WESS.

361. 35. Ὡς δ' εἰς Μάλλον παρεγένετο] Nemo dubitat, quin auctor ita scripserit. Vid. huius libri cap. 79. et not. in Hieroclii Synecdem. p. 704. WESS.

361. 37. Παρέλαβε δὲ καὶ τὰ ἐν Κύνδοις χορήματα] De castello hoc et veriore eius scriptura ad L. XVIII. 62. Innuit autem Strabo L. XIV. p. 989. Eumenem inde gazam abstulisse, quod si strictissime, et de universa quidem, accipiatur, vero parum conveniet. Mox ut συνέχεσθαι bene procedat, subintellige ex sequentibus συνέβαινε. WESS.

362. 46. Ἡξίον Κανναδοκίαν etc.] Non dissentit Appianus Syr. p. 195. καὶ ἑμοῦ προεβέβαντες (Ptolemaeus, Lysimachus, Cassander et Seleucus) τὸν Ἀντιγόνοι Ἡξίον τὴν ἐπιπέτητον αὐτῷ γενομένην γῆν τε καὶ χορήματα πρὸς τὴν σφῆς νέμισθαι καὶ πρὸς ἐπέρους Μακεδόνας, οἱ τῶν σατραπειῶν ἐκπεπρωμένοι. Nedom Iustinus L. XV. 1. WESS.

362. 66. Πτολεμαῖον δὲ τὸν ἀδελφίδου — ἀπέσπειρε] Constitutus a patre praefectus Hellesponti Ptolemaeus non multo post Dionysii, Heraclae Ponticae tyranni, filiam sibi matrimonio iunxit, Memnone in Photii Biblioth. p. 710. referente. De Amiso, quam librarii Ἀμισσὸν et Ἀμισσῶν saepe scribunt, Atheniensium colonia, eiusque fati conferendus praeter Strabon. XII. p. 823. Appianus est Mithrid. p. 380. WESS.

362. 73. Ἀριστόδημον τὸν Μιλήσιον etc.] Erat ex Antigonoi intimis Aristodemus, sed adulandi artibus infamis, Plut. Demet. p. 892. et p. 896. WESS.

362. 77. Αὐτὸς — τὴν Ἀσίαν — διέλαβε πρῶτος] Persarum institutum erat, in speculis tota Asia collocare, qui sublatis in altum facibus alter alteri, secundus tertio atque ita κατὰ διαδοχὴν ostenderent, quid factum esset. Quem morem auctor de Mundo, neque enim Aristoteles est, cap. 5. p. 195. ed. Vulcan. ita describit: τὴν δὲ σύμπασαν ἀρχὴν τῆς Ἀσίας — διείληφεν — ἡμεροδρομοὶ τε καὶ σκοποὶ, καὶ ἀγγελιαφόροι, καὶ φύλακες φροντωριῶν τε ἐποπτεῖρες. τοσοῦτος δ' ἦν ὁ κόσμος καὶ μάλιστα τῶν φροντωριῶν, κατὰ διαδοχὰς πρῶτον ἄλλοις ἐκ πέρατων τῆς ἀρχῆς μέχρι Σούσαν καὶ Ἐμβατῶν, ὥστε τὸν βασιλεὺς γινώσκων ἀθρημερὸν πάντα τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ καινοροόμενα. Clarius adhuc Aeschylus Agamem. v. 290.

Φροντὸς δὲ φροντὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πρὸς Ἐπέμπευ. —

Reliqua non addo, quippe longiora. Vide ibi Stanleium et ad Pers.

v. 247. et praeter ceteros Balth. Stolbergium Dissert. de Angariis. c. 3. WESS.

362. 84. *Στρατοπεδείσας δὲ ἐν Τύρῳ*] *Ad Tyrum Interpres.* Sic Artemidorus Oneirocr. L. IV. 26. de Aristandro, *ἔνυχεν ἐν Τύρῳ τε ὦν καὶ πολεμοῦντι Τυρίους τῷ βασιλεῖ συνῶν, erat ad Tyrum et regi Tyrios oppugnanti praesens.* Forte hic Palaetyrus intelligitur, de qua cap. seq. WESS.

363. 91. *Ἡρώων μὲν μεδίωνων μυριάδας etc.*] Nolo hoc proscribere, neque tamen absurdum *μεδίωνους* erit, quod Leid. suis in schedis reperit, modo per adpositionem quandam dictum censeatur. Lysias Or. XXXI. 7. *ἔστειλε πενήκοντα μυριάδας στρατιῶν.* S. Auctor Ep. ad Hebr. c. XII. 22. *ἀλλὰ προσέληλύθατε — καὶ μυριάσιν ἀγγέλων πανηγύρει.* Optime enim ita connectuntur ista, ut eos *ad myriadas angelorum conventum accessisse* innuat. Namque ex Origene quod adfertur *καὶ μυριάδων ἀγγέλων πανηγύρει*, id Spencero debetur. Manu exarati Codices a vulgata scriptura non abeunt. Vide ipsum Origen. L. VII. Cont. Celsum p. 714. et L. IV. *περὶ Ἀρχ.* p. 183. ed. Paris. WESS.

363. 99. *Πῆρες δ' ἐστὶ ξύλων κεδρίων, καὶ πευκῶν etc.*] Celeberrimus virtute et doctrina S. Bochartus citat legitque *καὶ πευκῶν* Phal. L. I. 4., quod in contextum, quem vocant, recepissem, si libri scripti fuissent auctores: ut enim plane Interpretis et Codd. quorundam exemplo praetereatur, caussa non erat. Libanus cedris, piceis cupressisque laetissime vestitus erat. Cyrillus Comment. in Esai. L. V. Tom. IV. p. 848. *ἄθος ἐστὶ τῆς Φοινίκης ὁ Λίβανος, κέδροις τε καὶ κηπαρίσσοις καὶ ΠΕΥΚΗι κατάκομιον.* unde *ξύλα κέδρινα καὶ πεύκινα* Salomonis usui ex Libano caeduntur 1. Reg. V. 8. Adde H. Relandum, virum diligentissimum, sed Diodori oblitum, Palaestin. L. I. 48. WESS.

363. 2. *Ναπηγέα*] *Ναπήγια* Reg. 1. Leid. ut apud Aristoph. in Avib. v. 1157. WESS.

363. 22. *Ὅτι Νικοκρέων μὲν καὶ τῶν ἄλλων etc.*] Idem Nicocreon est, atque is de cuius superbo et crudeli ingenio Digenes Laert. L. II. 129. et IX. 59. WESS.

363. 24. *Καὶ Λαπίθιος ἐστὶ δὲ Μάριος καὶ Κερωνίτης*] Legendum est *Λαπήθιος*, ab urbe *Λαπήθῳ*, cui praerat. *Λαπήθῳ* enim plerique omnes vocant, etiam Ptolemaeus L. V. 14., modo sequamur schedas Coislinianas. Porro rectum est *Μαριεύς*, quod saepe in his Diodori libris amanuenses depravarunt. Cypri oppidum erat *Μάριον*, inde *Μαριεύς* apud Stephanum. Hanc utramque mendam Celeb. Iac. Gronovius ad Periplus Scylacis p. 98. sustulit. Restat *Κερωνίτης*, cuius urbem Diodorus modo *Κερωννίαν*, modo *Κερωνίαν*, librariorum tamen peccato, adpellat. Verum est *Κερωνία* sive *Κερώνεια*, ut apud Scylacem. Scio virum magnum in Strabon. L. XIV. p. 1001. *Κερωνίαν* praeoptasse ex Ptolemaeo. Sed eius non constat scriptura. In vetere Interprete et Mss. Coislin.

Κερωνία, quod a *Κερωνία* distat parum, neque multum deflectit, prout nostra aetate nuncupari adsolet, *Cerines*. Confer not. in Hieroclis Synecdem. p. 707. WESS.

363. 28. *Εἰς τὴν τ' Ἰόππην etc.*] *Εἰς redundare videtur*, scribit in not. Correct. doctissimus Rhodomannus, a quo dissentire hoc quidem loco nolo. Posset salvum tamen esse, modo pronomen ante *ἀπειθοῦσας* collocaretur. WESS.

363. 34. *Εἰς τὴν πρὸς Παλαιτύρῳ στρατοπεδείαν*] Bel-lissime mihi restitutus in integrum hic locus videtur. Castra Antigonis ἐν τῇ Τύρῳ fuerat metatus, ut Tyrum, in insula positam, oppugnaret, uti super. cap. vidimus. In continente contra eam Tyrum erat *Παλαιτύρος*, sive *παλαιὰ Τύρος*, sicuti L. XVII. 40. dicitur. Strabo L. XVI. p. 1099. *μετὰ δὲ τὴν Τύρον ἡ Παλαιτύρος ἐν τριάκοντα σταδίοις.* Curtius L. IV. 2. 4. *Esse templum Herculis extra urbem (Tyrum) in eam sedem, quam PALAETYRON ipsi vocant.* Iusta ergo ἡ πρὸς ΠΑΛΑΙΤΥΡΩι στρατοπεδεία. Ceterum de certamine super Palaetyro virorum multo doctissimum Iac. Perizonii Orig. Babyl. c. 6. et H. Relandi Palaest. L. III. p. 1070. aliud monebo nihil, nisi adeundum Camp. esse Vitringam ad Esai. c. XXIII. p. 665., eumque rem ita, me quidem iudice, expedivisse, ut dubium superesse nullum videatur. WESS.

364. 36. *Ὁ πιστευθεὶς ὑπ' Εὐμένους τῶν ὄστων τῶν Κρατεροῦ*] Putes ad pleniorum verborum structuram *τὴν ἐπιμέλειαν* aut *ταφήν* τῶν ὄστων requiri. Plerumque enim ita loqui adsueverant. Supra L. XVII. 80. *Παρμενίον πεπιστευμένους τοὺς βασιλέως θησαυροῦς.* Et L. XX. 19. *Πτολεμαῖος ὁ στρατηγὸς Ἀντιγόνον δυνάμεις πεπιστευμένους.* S. Paullus Epist. ad Rom. cap. III. 2. *ὅτι ἐπιστεύθησαν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ.* At secus res habet hoc loco. Plenum erit ὁ πιστευθεὶς *περὶ τῶν ὄστων*, quam praepositionem modo addit, modo negligit Diodorus. Exemplo sint, *ὄστος δὲ πιστευθεὶς περὶ τῶν ὄλων* L. XIV. 12. Et ibid. c. 66. *παρὰ δὲ τοῖς πολίταις πιστευθεὶς ἅπαξ στρατηγίας.* Tum huius libri cap. 87. *ἐπειδὴ Πτολεμαῖον εἴδρα — καὶ τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα πραγμάτων πιστευόμενον ἀπάντων.* WESS.

364. 51. *Καὶ τὰ πρόγματα λαμβάνοντα etc.*] Praestantissimae feminae infelicem exitum, de quo Plut. Demetr. p. 911. B., innuere videtur. Mater fuit Antigoni Gonatae, ut ex eiusdem Plut. p. 906. E. constat. Male ergo nunc in Stephano *Φίλα, πόλις Μακεδονίας, κτίσμα Δημητρίου τοῦ Ἀντιγόνοιο παιδός, τοῦ Γονατῆ καλονομένου, ὃς ἀπὸ μητρὸς Φίλας ἐπὶ τοῦ Πηρείου ἔκτισε πόλιν Φίλαν*, editur. Scripserat ipse, debuerat certe, *κτίσμα Ἀντιγόνοιο τοῦ Δημητρίου παιδός.* Atque hoc quidem diu est, cum corrigerem: quia tamen id ipsum ad Plut. Demetrium p. 7. ed. Londin. animadvertit doctissimus M. Solanus, eidem in solidum contribuo. WESS.

364. 65. Τοῦ Κασσάνδρου στρατηγῶ] Fortasse *Ἀσάνδρου*. Vide mox c. 62. WESS.

364. 69. Καὶ Ζιβύτην τὸν βασιλέα — καταλαβῶν] Hic Bithyniae rex seu dynasta Plutarcho in Quaestionibus Graecis (T. II. p. 302.) dicitur Ζειποίτης, Pausaniae Ζηποίτης in Eliacis (L. V. 12.) At Memnoni (cap. 21. p. 721. Biblioth. Photii) Ζηποίτης, cui magis eredo: fuit enim Heracleota Bithyniae vicinus. Haec dubia parit iotacismus inferioris Hellenismi. Inde errorum amplissima messis. PALM. Καὶ Ζιβότην etc.] Hoc praetuli, quippe verius. Ζηποίτην, πόλις Βιθυνίας, ἀπὸ Ζηποίτου βασιλέως, Stephanus inquit, et Tzetzes Chil. III. 950.

Ὁ τοῦ Ζηποίτου μὲν υἱὸς ἐκείνος Νικομήδης

Ὁ κτίσας Νικομήδειαν. —

Livius habet *Ziboetam*, huius fortasse filium, L. XXXVIII. 16. cum Gronovii nota. Fuit Ziboetes Astacenis et Chalcedoniis, sicuti Plut. T. II. p. 402. clarissime docet, gravis adversarius. Astaceni ab eiusdem filio Nicomede videntur tandem oppressi, certe Astacenus, condita prope eam Nicomedia, paulatim incolis vacuefacta est. Iam quod Tzetzes, et ante eum Memnon, Nicomediae conditorem perhibent Nicomedelem Ziboetae F., ea in re consentientem non habent Stephanum, qui Νικομήδεια, πόλις Βιθυνίας Νικομήδους τοῦ Ζήλου παιδός, si tamen ita scripserit. Alibi idem, ἐστὶ καὶ Ζήλου — πόλις Καππαδοκίας, ἣν ἐκτίσεν ὁ Νικομήδους υἱὸς Ζήλος. Et melius. Nam Zeilas, Nicomedis F., et in regno successor est apud Memnon. c. 23. Unde priore loco τοῦ Ζήλου πατρὸς praestaret utique. Verum illud nunc non agimus. WESS.

364. 77. Ὡς δὲ ποθ' — Σέλευκος ἔτυχε μὲν πολιορκῶν Ἐρυθράς] Mutavi distinctionem auctoritate Reg. primi Seleucus obsidebat Erythras, cuius urbis obsidionem, Ptolemaeo adveniente, solvit, aliorum classe properans. *Erythrae* in Ionia erant, loco aspero positae, Herodoto Vit. Homer. c. 18. indice. Oppidi incolae Ἐρυθραίους multi memorant, etiam Plutarchus Quaest. Graec. p. 298. B., quos nollem a viro consultissimo Histor. Foed. Part. I. p. 139. loco motos. WESS.

364. 89. Ἐτι δὲ ὡς Ὀλυνθίους — κατόπισεν εἰς τὴν διμύνημον ἐαυτῶ etc.] Cassandream Antigonus innuit, in quam praeter alios Olynthii commigrarunt. Confer huius libri cap. 52., et me nihil iniuria innovasse agnosces. WESS.

365. 1. Ἐλευθέρους, ἀφρορήτους, ἀυτονόμους etc.] *Liberos, immunes, suis legibus esse Graecos*, ut Livius loquitur L. XXVIII. 32., sive ἀυτονόμους καὶ ἀφρολογήτους, quomodo L. XVII. 24. Noster. Adi Ezech. Spanhemii Orb. Rom. Exercit. II. 9. WESS.

365. 32. Τὸν τῆς Καρίας σατράπην Κασσάνδρον] Scribe *Ἀσάνδρον*, et mox iterum βοηθήσοντας τοῖς περὶ τὸν Ἀσάνδρον. *Asander* enim Cariae fuit satrapes, uti ad Lib. XVIII. 39.

evicimus. Quin equidem haud scio an et huius libri c. 57. et c. 60. in rebus Amisi, a Cassandro et Cassandri duce Asclepiodoro obsessae, idem *Asander* intelligi debeat. Cassander quidem certe in Macedonia rerum suarum satagebat, neque in Cappadociam exercitum traducere poterat commode, quod in facili erat *Asandro*, Cariae praefecto. Vitium, quo ducis nomen adpersum hic est, recurret in sequentibus haud semel. WESS.

366. 40. Τῶν δὲ πάντων στρατηγῶν Μεγέλαον τὸν ἀδελφόν] Vide L. XX. 48. WESS.

366. 53. Κερωννίαν μὲν καὶ Λάπιθον ἐξεπολιόρκησαν] Diodorus Κερωννίαν καὶ Λάπιθον dederat, et mox τὸν βασιλέα τῶν Μαριέων. Respice not. in cap. 59. et c. 79. WESS.

366. 61. Καὶ Ῥόδον] Expungendas has esse voces in Ad-dend. admonet Rhodomannus, cui refragari quidem nolim, quamquam caussa, quae adiungitur, parum est praegnans. Seorsum ait de Rhodiis memorari: quod verissimum, sed de Hellesponto itidem memoratur seorsum. In membranis paullo plus praesidii. Tolle ergo, si lubet. Porro *Themisonis*, Cypriorum regis, cui Aristoteles τὸν προτρεπτικὸν scripserit, meminit Teles in Stobaei Serm. XCIV. p. 516., quem eundem esse, non temere dixero. WESS.

366. 65. Σὺν ταῖς ἐν Τύρῳ καταλειφθείσαις] Nihil hoc ad rem. Lege καταληφθείσαις, et eas intellige, quas capta Tyro suam in potestatem redegit. WESS.

366. 70. Ἄφρακτοι δὲ τριάκοντα] Interpres *cxxx apertae*, quasi ἑκατὸν καὶ τριάκοντα scribendum censuisset: quo quidem modo proxime acceditur ad navium numerum, quem finivit antea Diodorus, fit tamen iusto is auctior. Ut fatear ingenuae, desiderari puto *triremium* numerum: nam nullas prorsus in tanta classe fuisse, cui tandem credibile fiet? WESS.

367. 96. Ὅχι ἑπακούοντων δ' αὐτῶν] Sequi debuerat ὄχι ἑπακούοντος δ' αὐτοῦ. quod et necessarium erit, nisi Polysperchontem et eius filium Alexandrum animo scribentis obversatos autumes. WESS.

367. 10. Ἀπαντας ἀνείλον παρὰ τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων νόμιμα] Vide L. XIII. 23. Humanissimus Graecorum mos erat et Deorum, ut ferebant, responsis constabilitus, supplicibus parcere. Dodonaeo Iovi adscribitur in Pausan. L. VII. 25.

Μηδ' ἰκέτας ἀδικεῖν. ἰκέται δ' ἱεροὶ τε καὶ ἄγροί. Quin ἀλιτηρίους et consceleratos adpellabant τοὺς ἀμαρτάνοντας εἰς τοὺς ἰκέτας in Schol. Aristophan. Equit. v. 443. Plura Sam. Petitus Leg. Attic. L. I. Tit. 1. p. 85. edit. Nov. et Stanleius in Aeschyli Eumen. v. 232. WESS.

367. 16. Ἐπιμελητὴν τῆς πόλεως ἀπέλιπεν] Cuius tandem? An *Stymphaliotum*, de quo paullo superius, oppidi? Fors est, ut πόλις regionem ipsam explicet, quod a sermonis usu non dissentire, ex Strabone L. VIII. p. 546. constat. WESS.

367. 17. *Καὶ θείς τὸν τῶν Νεμίων ἀγῶνα*] Illustrissimus et nunquam sine laude memorandus Iosephus Scaliger in suis ad Eusebium notis p. 85. hoc loco Diodorum graviter reprehendit et hanc narrationem accusat falsi, eo quod Nemeus agoni trietericus erat, et nunquam cadebat in secundum Olympiadis annum, sed semper tertium. At ignoscant mihi tanti viri manes, si Diodorum hoc loco tueri confido: non est enim in culpa forte Diodorus. Fuerunt enim Nemea duplicita, aestiva scilicet et hiberna, ut ex Pausania liquet in Corinthiacis (cap. 15.) ubi sic ait de Argivis: *καὶ δὴ καὶ δρόμον προτιθέουσιν ἀγῶνα, ἀνδράσιν ὠλισμημένοις Νεμίων πανηγύροι τῶν χειμερινῶν*. Et in Eliacorum II. (cap. 16.) post lacunam haec verba sequuntur: *ἐκ Νεμίων τε καὶ Ἰσθμίων αὐτὸν βασιλεὺς Ἀδοιανὸς ἐς Νεμίων ἀγῶνα τῶν χειμερινῶν ἀπέδωκεν Ἀργείοις*. Aestiva Nemea mensis Panemi die XII. celebrabatur, ut ait antiqua hypothesis Nemeorum Pindari. Panemus autem Attico Hecatombaeoni respondebat, ut ipse Scaliger asserit in suis de mensibus laterculis, et erant illa celebria Nemea trieterica et periodica. Hiberna vero fuisse annua iure putamus, sicut Athenis Panathenaica magna penteterica erant, et quinto quoque anno celebrabantur: minora vero quotannis. Hoc igitur loco Diodori Cassander post aestatem et autumnum in sua expeditione consumptum, dum in Macedoniam ad hiberna exercitum suum reducebat, Nemeorum agona hibernum curavit, non vero trietericum. PALM. Studium Diodori defendendi laudare possum, non item defensionem. Falsa res est, singulis annis Nemeos hibernos fuisse celebratos. Nemei enim ludi trieterici erant, binique qualibet Olympiade redibant. Id nos Critici veteres ad Pindarum docent Argum. Nem. III. et V. praeterque ceteros omnes Imp. Iulianus Ep. XXXV. p. 408. C. *Λιτὰ δέ ἐστι*, inquit, *Νεμια παρὰ τοῖς Ἀργείοις, καθάπερ Ἰσθμια παρὰ Κορινθίοις*. Addit his Imperator, suo tempore duos alios ab Argivis ludos edi, *ὥστε εἶναι τέσσαρας πάντας ἐνιαυτοῖς τέσσαρασι, ut quatuor omnino ludi annis quaternis sint*. Quae quidem sola validissime infringunt doctissimi Palmerii sententiam. Bina quaternis annis si Nemea celebrabantur certamina, Nemea hiberna non fuerunt annua. Aliam, qua Diodoro succurreretur, viam munire Sam. Petitus coepit Comment. L. L. Attic. Lib. I. Tit. I. p. 135. Pertendit Nemea anno quarto Olympiadis fuisse edita, et quoniam tertio quoque anno instaurabantur, secundo eadem anno acta. Idem in mentem venerat Setho Calvisio, probante in Prolegom. ad Pindari Nemeonic. Erasmo Schmidio. Atque hoc firmari si posset, commodissimum foret. Annus enim est Olymp. CXVI. secundus, quo Nemeum hunc agone Cassander dedit. At obstant Nemeorum a viris illis doctissimis producta exempla, quae si cum eura examinentur, partim in Olympiadis annum primum, partim in eiusdem Olymp. tertium incurrent. Ipso examine abstineo, quod diligentissime eo perfuncti

sunt D. Petavius ad Iuliani Epist. XXXV. p. 117. et H. Dodwellus Dissert. VII. de Cyclis p. 300. Dices, si Nemei ludi perpetuo primis et tertiis Olympiadum annis respondeant, quid Diodoro fiet? Paucis ut absolvam, illud ipsum, quod viri excellenti eruditione Paucis ut absolvam, illud ipsum, quod viri excellenti eruditione Scaliger, Petavius, Dodwellus de eo praedicaverunt. Retulit in annum secundum Olymp. CXVI. partem rerum Cassandri, quae sequente tertio erant administratae, quoniam pleraeque ante Archontem Nicodorum evenerant: quod illi non esse insolens, alias ostendimus. WESS.

367. 24. *Πρότελλον*] Pro *Προπέλαον*. RHOD. Vid. infra c. 68. WESS.

368. 37. *Ἀφροδισιάδα*] *Ἀφροδισία* Leid. male. Vide Stephanum in *Ἀφροδισία*. WESS.]

368. 42. *Ἀμφοτέρους κατεστρατήγησε*] Durum est *ἤκουσε*, deinde *κατεστρατήγησε* sine copula, ac videtur fuisse dicendum *ἀμφοτέρους οὖν κατεστρατήγησε*, vel ponenda aliqua alia particula ante *ἀμφοτέρους*. aut certe pro *ἤκουσε* debuisse praecedere *καὶ ἀκούσας*. Nisi hunc locum sicut et alios huiusmodi Diodori idiomati adscribamus. STEPH.

368. 51. *τῶν ἀπὸ τοῦ στόλου παραβοηθεῖν*] Servari istud potest. Blanditur tamen vehementer *τῶν ἀπὸ Ῥόδου νεῶν παραβοηθεῖν* ex scriptis membranis. Ipse auctor id asserit, cum in praecedentibus *παράπλει ταῖς ἀπὸ Ῥόδου ναυσὶν* de eadem hac classe. WESS.

368. 65. *Ἐπὶ τὸ κελούμενον Ἐρογγια*] Erat in Palaestinae Aegyptique finibus. Ptolemaeo L. IV. 5. *Ἐρογγια Σιρβωνίδος λίμνης*, Plinio L. V. 13. *emersus Sirbonis lacus*. Ostium, quo in mare lacus iste erumpebat, fuisse videtur olim, quod dein ingestae oppleverunt arenae. *Τὸ δ' Ἐρογγια συγκέχλωσται* ait Strabo L. XVI. p. 1102., quem vide L. I. p. 114. cum nota Casauboni. WESS.

368. 69. *τὰ προχθέντα τῶν Ἑλλήνων*] Mirum si *προχθέντα τῶν Ἑλλήνων* dixit, pro *προχθέντα ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων*. STEPH.

368. 76. *Διέφραστο τοὺς πιστεύσαντας ταῖς ἐπαγγελίαις*] Nisi *πιστεύσαντας ταῖς ἐπαγγελίαις* artissime iunxeris, praestabilius, cultus certe, *τῆς ἐπαγγελίας* erit, uti scriptis in libris, et Plut. in Demetrio p. 903. B. Habet de Messeniorum obsidione, ab Agathocle suscepta, Polyaeus quaedam L. V. 15., nec huius tamen temporis. WESS.

369. 90. *Πολλοὶ συνδεδραμῆκεισαν*] Sic schedae omnes, a quibus dissentendi causa non est. Indulgent in his sibi Graeci plurima. *Παρακεχωρήκεισαν* L. XV. 62. *προβεβήκεισαν* L. XIX. 30. *καταβεβήκει* mox cap. 69. *ἀναπεπόμφεσαν* Eclog. XXXII. p. 330. Ursini generis sunt eiusdem. Porro praepositionem *κατὰ*, quae ante οὐδὲν sedem invaserat, Codd. iussu eliminavi. WESS.

369. 99. *Εἰς Ἀβάκαινον*] Hoc verissimum. Vid. ad I. XIV. 78. WESS.

369. 3. *Θερέτην πόλιν τῆς Ἀπουλίας — εἰλον*] Opportune Acro in Horat. L. III. Od. IV. 16. *Ferentum oppidum est Apuliae, Venusinae civitati vicinum, in valle situm.* Cuius Grammatici verba insuper haud habuit de oppido disputans ad Liv. L. IX. 16. Car. Sigonius, quem de *Nuceria Alfaterna* ibid. cap. 41. consulit. WESS.

369. 10. *Κόιντος Πόπλιος τὸ δεύτερον*] *Κόιντος Πονβ-λλιος τέταρτον.* At Diodorus pro hoc nomine ubique scripsisse *Πόπλιος* videtur. Rhod. Belle Rhodomannus. Fuit Publilius hoc anno quartum consul, uti Tabulae Capitolinae ostendunt. Vid. Pighium ad ann. CDXXXVIII. hos consules Livio L. IX. 22. reddentem, ibidemque Sigonium, qui suo e Diodori libro *Πόπλιος*, quod restitui, citat. WESS.

369. 17. *Κατέλαβεν — πολιορκούντας τὴν Κυλλήνην*] Navale Eleorum erat, ab Elide stadiis cxx disjunctum. Pausan. L. VI. 26. p. 518. *Κυλλήνη δὲ σταδίου μὲν εἰκοσι ἑξήκοντα καὶ ἑκατὸν ἀπέστηκε — καὶ ὄρμον παρεχομένη ναυσὶν ἐπιπέσειον, ἐπίγειον δὲ οὐσα Ἑλείων.* WESS.

369. 24. *Καὶ τοῖς Αἰγείοις — ἀποκαταστήσαι*] Mallem *Αἰγέοις*, ut apud Pausan. L. VII. 24. et Plut. Caton. Mai. p. 343. A. Huc quoque ducit *Αἰγιαλὸν*, quod mox e Mss. sequetur, vocabulum ex *Αἰγέων* progenitum. Ausus sum id quidem retingere: nam *Αἰγισαίων* illud omnes ineptias superabat. Hoc non moveo, quod Achaetae *Αἰγίς* et Polybius scribat L. II. 41. p. 179. WESS.

370. 52. *Ἡ δὲ γυνὴ Κρατησιπάλις*] Commeminit feminae, de clandestinis eius et Demetrii amoribus quaedam adspersens, Plut. in Demetr. p. 892. E. Vid. infra L. XX. 38. WESS.

370. 56. *Καὶ πολλοὺς τῶν ἀπόρων ὑπολαμβάνουσα*] Sic plane Excerpt. Peirescian. p. 360. *καὶ τοὺς ἀπόρους τῶν στρατιωτῶν ὑπελάμβανεν.* Nam *ἀνελάμβανεν*, quod H. Valesius substituit, eidem remittimus. Egrege Diotogenes ex Pythagorae sectatoribus apud Io. Stobaeum Tit. XLVI. p. 330. *δεῖ γὰρ ἐς τοῦτο πεπῦσθαι τὰ χρήματα, ὥστε φίλους ἐνεργετῆν, καὶ δεομένους ΥΠΟΛΑΜΒΑΝΕΝ, καὶ ἐχθρῶς δὲ μετὰ δίκας ἀμύνασθαι, ἰς divitiarum fructus esse debet, ut amicis bene faciamus, egenos sublevemus, et inimicos iure ulciscamur.* Quod verissime dictum neglectiorem verbi usum abunde illustrat. WESS.

370. 73. *Περὶ τὸν καλούμενον Καμπύλον ποταμὸν*] Legere alibi id flumen non memini. Nomen a flexuosissimis orbibus, quibus Maeandri in modum volvebatur, videtur inpetrasse. *Καμπύλα τὸσα* Homeri et *καμπύλοι ὄδοντες* Lycophronis huc ducunt. WESS.

370. 81. *Εἰς Στράτον πόλιν συνώκησαν*] Ex hoc loco credo accepit Ortelius suam *Stratopolim*, quam posuit in suo Le-

xico. Sed legendum est *Στράτον πόλιν.* nam *Στράτος* urbs erat Acarnaniae caput ac veluti metropolis, ex Thucydide, Xenophonte, Polybio, Strabone, et aliis. PALM. Eadem Palmerius Graec. Veter. L. III. 5., et recte, ut ex scriptis Codd. adparet. WESS.

370. 83. *Ἄλλοι συνῆλθον ἐπὶ Σαυρίαν, Δεριοῖς δὲ etc.*] Urbis *Sauriae*, quod quidem sciam, nusquam alia mentio est. Palmerius, Graec. Antiq. L. III. 8. eandem reperisse se negat, sicut et *Derienses*, quos tamen, si *Θυριοῖς* refinxeris, tuebitur Stephanus in *Θυρέα*, ubi *ἔστι καὶ Ἀκαρνανίας Θύριον διὰ τοῦ τοῦ ἐθνικὸν Θυριοῦς.* Vide ibi lac. Gronovium, cui egregium hoc commentum debetur. De *Agrinio* apud Polyb. L. V. 7. WESS.

371. 91. *Καὶ διαβάς τὸν Ἐβρον ποταμὸν*] Foedum profectum: Hebrum Thraciae fluvium in Illyriam transfert hic locus. Ita non scripserat proculdubio Diodorus. Lege confidenter *Ἀρίνον*, qui necessario transvadandus erat Cassandro, ut in regione Glaucae subiectas penetraret ex Apolloniatum regione, unde proficisebatur. PALM. Quaeramus amplius de isto Illyridis Hebro: nisi quis *Arsum* haud procul Epidamno, quem transmittere ex Apolloniatum finibus profectus Cassander debuit, esse putet. *Dri-nus* Palmerii longius abest, nec spernendus tamen. WESS.

371. 25. *Εἰς Κῶν*] *Εἰς Κῶ* L. XIII. 69. At vide not. in L. XVII. 27. WESS.

371. 28. *Κάσσανδρος δὲ*] Verius *Ἀσανδρος* ob L. XVIII. 39. et XIX. 62. Quem verò *Prepeldum* appellat, is *Πρόπελλος* est huius libri cap. 64. scribentium peccato, quo et *Πέριλλος* et *Περύλαος* confundi solent. WESS.

371. 34. *Περὶ Κάριμα τῆς Καρίας*] Feliciores *Caprima* ista eruent: mihi ignota sunt. *Υλάριμα* Cariae notiora sunt, nec eadem propterea. Vid. ad Hieroclis *Syneedem*. p. 688. WESS.

372. 50. *Ἐνεδρεῖν τοὺς περὶ Πτολεμαῖον*] Tametsi praecesserit cap. 68. *ἀπέστειλαν ἐνεδρεῖν τοῖς πολεμίοις*, non sequor libros, in quibus *τοῖς* inest. Vulgatum enim illi nihil concedit. S. Lucas Evang. c. XI. 54. *ἐνεδρεῖν τοὺς αὐτόν.* Iosephus de bello L. II. 21. 3. *ἐνεδρεῖν τοὺς Πτολεμαῖον τὸν Ἀγρίππυ.* Appianus Civil. Belli L. III. p. 881. *καὶ τοὺς ὀλίγους ὁ Δολαβέλλας ἐνεδρεῖσας.* Haec sufficient: nam ut ex Diodoro, cui saepe placet, loca stipem necesse non est. WESS.

372. 63. *Γεγονὸς ἔτη δύο πρὸς τοῖς εἰκοσιν*] Eadem Plut. Demet. p. 891. A. et Appian. Syriac. p. 196. WESS.

372. 80. *Συσκευάζομενον τὰς πόλεις*] Sic de eodem Agathocle L. XIX. 102. *διανοοῦμενος καὶ ταύτην τὴν πόλιν συσκευάζει.* Et iterum cap. 106. Adde Demosthenem Or. de Cherson. p. 54. et quae ibi Critici veteres. WESS.

373. 98. *Μετὰ τὴν πρὸς Ἀντίπατρον μάχην etc.*] Vide L. XVII. 63. Videntur Spartani *τοὺς τρέσαντας*, ita vocare so-

lebant omnes, qui ex praelio re male gesta aufugerant, ignominiae nota, quam leges irrogabant, liberasse, invito tamen Acrotato. Prudentius simili in re versatus est Agesilauis, referente eius in vita Plutarcho, et maculae id genus describente p. 612. E. WESS.

373. 2. Πληγὰς τε ἐνεφορήσαν] Veneto Codici laus instaurati debetur loci. Xiphilinus, ut alios mittam, in Nerone Ἰούλιος δὲν τις Μουναῖος — προσέειπέ τε αὐτῷ καὶ πληγὰς πολλὰς ΕΝΕΦΟΡΗΣΕΝ. WESS.

373. 15. Καὶ τὸ τῆς οἰκίας σχῆμα προσέπεισθαι etc.] Mirum, ni initium ultimi verbi ansam librariis dederit omittendi τοῦ προσενθόν, quod alii bene seruarunt, in hoc vitiosi, quia προσέπεισθαι neglexerunt. Scribe προσέπεισθαι προσενθόν, et hians oratio bene progredietur. WESS.

373. 30. Ἀνίλωσε] Ἀνάλωσε. Leid. satis Attice. Vid. Thom. Magistrum in Ἀνάλωσα. WESS.

Ibid. Τὰ μὲν πολιτενόμενος] Interpres, quasi κακῶς πολιτενόμενος esset, Latina adornavit. Ego vero longe praeferrem ex scripto Peiresciano πολιτενόμενος seu πολιτελούμενος, si de vocis usu res certa foret. Contra enim se ponerentur διανοσφιζόμενος et πολιτελούμενος elegantissime, et altero magnificus apparatus, altero peccatus, quo utroque reditus dilapidavit Acrotatus, indicaretur. At verbum istud ostendi mihi cupio. Putes eruditissimum Valesium id ubi ubi reperisse: nam Excerpt. p. 124. τὰ μὲν πολιτελούμενος, non ut vulgo, inquit, πολιτενόμενος, egregia emendatio. Simus itaque hoc Catone contenti. WESS. Πολιτελέσασθαι sic dixit Diogenes L. X. 11. p. 609.

373. 42. Διήσεν εἰς τὴν Λαζωνικήν] Reliqua viri fata exsequitur Pausanias L. III. 6. et VIII. 27. p. 656. WESS.

374. 51. Καθάπερ προῦπῆρχον] Foedere, quod cum Timoleonte sociaverant, omnes Graeci nominis in Sicilia urbes Poeni liberis reliquerant. Vid. L. XVI. 83. Quare aut priora tempora respiciunt haec, aut urbes eas contra pacta suae iterum ditioni adiecerunt. WESS.

374. 70. Πλειστικὴν μὲν φρουρὰν ἔχουσαν etc.] Ph. Cluverius Ital. Antiq. L. II. 15. p. 772. Πλειστικὴν corrigebat ob Livium: sed nondum certo constat Plestinam Marsorum et Plistiam Samnitium eandem fuisse: adde Plistiam in manu exaratis Livii libris Plisticum scribi, quod non esse de nihilo pulere monuit Cels. Io. Fr. Gronov. ad L. IX. 21. WESS. Πλειστικὴν probarunt suo etiam adsensu Scaliger et Is. Vossius. IDEM in Add.

374. 74. Ρωμαίων Σατιζόλων πολιορκούντων] Interpretandum Satriculam oppugnant Romani: quod idem ille Cluverius Ital. Ant. L. IV. p. 1184. improbat: Saticolam enim urbem istam cum Graecis tum Latinis dici; quod verum. Livium ad dicto loco et Stephanum Byzantinum voc. Σατίκολα. WESS.

374. 90. Κοῖντον Αἴλιον ἑπαρχον] Αἴλιον pro Αἰλιον scribendum Tabulae Capitolinae monent, tametsi Aemilium edti Livius. Rhod. Κοῖντον Αἴλιον] Accedo Rhodomanno. Ὄλιον, quod quibusdam in libris, Car. Sigonius probavit, dictum arbitratus, quomodo Claudium et Clodium, plaustrum ac plostrum efferunt ad Livii L. IX. 22. At Αἴλιον saepe Noster, nunquam Ὄλιον aut Ὄλιον scribit. WESS.

374. 92. Περὶ τὰς καλουμένας Λαυτούλας] Livius ita L. IX. 23. obviam itum hosti, atque ad ΛΑΥΤΥΛΑΣ accipiti proelio dimicatum est. Tum, invenio apud quosdam, adversam eam pudicam Romanis fuisse, atque in ea cecidisse Q. Aulium magistrum equitum. Unde conficitur, quod et in mentem Ph. Cluverio venit It. Ant. L. III. p. 1012. Λαυτούλας melius esse. Certe Latinae originis si oppidi hoc vocabulum sit, quod mihi nondum liquet, Lautulas praestabunt. Vid. Cl. Arn. Drakenborchium ad Livii L. VII. 39. Mox ἐπέστη τῷ πλήθει praeferrem. WESS.

374. 95. Μόνος ἐπέστη τῷ τε πλήθει] Vel τότε legendum, vel τῷ. Nam verbum ἐπέστη etiam dativum regit. Rhod.

375. 2. Ἀποικίαν ἐξέπεμψαν εἰς Λουκερίαν πόλιν] Mutuo sibi auxilio fuerunt schedae veteres: quod unis deerat, alterae expleverunt. Quin H. Stephanus in Codd. suorum aliquo id reperisse videtur: namque inter operarum peccatum vulgatum refert. Sed Livium audi L. IX. 26. Eoque ira processit, ut Romae quoque, quum de colonis mittendis Luceriam consuleretur senatus, multi delendam urbem censerent. — Vicit tamen sententia ut mitterentur coloni. Sic ille, verum Coss. M. Poitellio et C. Sulpicio, eaque parte Nostro minime consentaneus. Λουκερίαν Diodoro reddiderunt Is. Casaubonus in Strabon. L. VI. p. 435. et Ph. Cluverius Ital. L. IV. p. 1215. et III. Scaliger ad libri sui oram. WESS.

375. 7. Ἀλλὰ καὶ τοὺς μετὰ ταῦτα etc.] Claudicabit oratio, nisi ἀλλὰ κατὰ τοὺς sive cum H. Stephano καὶ κατὰ τοὺς rescripseris. Vitium frequens et ex scribendi compendio natum. Vid. Coteler. Monum. T. II. p. 589. In Leontio Act. 4. de sectis p. 462. non multum dissimile reperies: τοὺς χρόνους γὰρ ἐκείνους, βασιλεὺς εἰς ἣν ἐν Ρώμῃ, καὶ εἰς ἐν Βυζαντίῳ editur vulgo. Quanto melius in scripto Vossiano: δύο γὰρ ἐγένοντο κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους βασιλεῖς, εἰς ἐν Ρώμῃ et reliq. Sed sunt hoc de genere plura isto bonae frugis in libello, de quibus alias. WESS.

375. 12. Μάροκος Πόπλιος] Ποιτήλιος pro Πόπλιος. Rhod. Vid. Livium cum nota Sigonii, et Fastos Pighii ad ann. cxxxix. WESS.

375. 14. Καλλαντιανοὶ κατοικοῦντες ἐν τοῖς ἀριστεροῖς etc.] Non muto, quantumvis L. XIV. 37. de Salmydesso auctor, οὗτος δ' ἐστὶ μὲν ἐπ' ἀριστερῶ τοῦ Πόντου. Eodem enim redit et diserte Strabo L. XII. p. 816. A. καλεῖται δὲ τὰ ΑΡΙΣΤΕΡΑ τοῦ Πόντου Θρακικά. Ceterum Καλλαντιανοὶ semper appellandi

erant urbis *Callatidis* sive *Callatae* incolae, ut dixi ad Anton. Itiner. p. 227. Confer. L. XX. 113. WESS.

375. 43. *Ἀπέσταλκεν* — ἐπὶ βοήθειαν τοῖς Καλλιαντιανοῖς] Quod in pr. Reg. erat βοηθήσων τοῖς Καλλ., commodius fortasse videbitur, nec est tamen. Sive enim ἀπέσταλκε τοῖς Καλλιαντιανοῖς, seu βοήθειαν τοῖς Καλλ. artissime iunxeris, verborum ordo nihil habebit insolens. Regunt saepenumero utroque in sermone verbi sui casum substantiva, estque geminum huic L. XVI. 21. καὶ τῶν συμμάχων — ἐπὶ τὴν βοήθειαν τοῖς Βυζαντιοῖς τροπομένων. Alia si desideres, ecce tibi Dionysium Ant. Rom. L. I. p. 8. καὶ πολιτείας μεταδόσει τοῖς μετὰ τοῦ γενναίου ἐν πολέμῳ κροτηθεῖσι. Arrian. Αναβ. Αλεξ. L. I. c. 11. p. 25. μῆριν Προϊάμον παραιτούμενον τῷ Νεοπτολέμῳ γένει. Plautum Amphit. I. 1. 12. *Opulento homini hoc servitus dura est.* Et Mercat. II. 11. 37. *Filius quam advexit matri ancillam suae.* Sallustium Catil. c. 32. *Quod neque insidiae consuli procedebant.* Haec sufficiunt. Adde tamen Cel. Iac. Perizon. ad Sanctii Minerv. L. IV. 4. 11. WESS.

376. 47. *Περὶ τὸ καλούμενον ἱερὸν κατεστρατοπέδωσεν*] Fanum erat ad ipsum Ponti os in continente Asia, ab Europa stadiis ferme XII disunctum. Docet praeter alios Polybius L. IV. 39. et Noster L. XX. 112. Vide quae de eo copiose satis scripta nuper sunt ad S. Petiti Comment. L. L. Attic. L. V. Tit. 4. p. 503. WESS.

376. 52. *Παραγενόμενος δὲ ἐπὶ τὴν — ὑπερβολὴν*] Saepè de itinere per ipsos montium vertices ὑπερβολὰς τοῦ ὄρους Strabo, veluti L. IV. p. 313. B. ὥστε τὰς δὲ αὐτῶν ὑπερβολὰς τοῦ ὄρους πρότερον ὄσας ὀλίγας — νυνὶ πολλαχόθεν εἶναι καὶ ἀσφαλεῖς. Adde ibid. p. 315. B. et L. VII. p. 449. A. WESS.

376. 65. *Ἐξέπεμψε Τελεσφόρον*] Haud scio an idem sit Telesphorus, quem provinciarum olim praefectum Lysimachus, quod Arsinoen suam, crebrius vomentem, hoc ambigui soni versu *Κακῶν κατάρχεις τήνδε Μοῦσαν εἰσάγων* perstrinxerat acute, caveae inclusum circumferri exercitatumque interfici iussit, Athenaeo L. XIV. 1. p. 616. et Plutarcho de Exsil. p. 606. B. testibus. Nam quod Antigono cum maxime militat, id nihil officit. Deseruit eius dein partes, aliis sese adiuncturus infra cap. 87. WESS.

376. 92. *Πάλιν ἐπελθὼν ὁ Φίλιππος — ἐν οἷς ἦν καὶ Αἰακίδης*] Cassandri frater Philippus erat, qui praelio ad Oeniadas cum Aeacide congressus eundem superavit vulneratumque interfecit. Operae erit Pausaniam audire, *γενομένης δὲ Φιλίππου τε ἀδελφοῦ Κασσάνδρου καὶ Αἰακίδου μάχης πρὸς Οἰνιάδας, Αἰακίδην μὲν τραπέζην κατέλαβε μετ' οὐ πολὺ τὸ χρεῶν lib. I. 11. p. 27. WESS.*

377. 2. *Κάσσανδρος ὁ τῆς Ἀσίας κυριεύων*] Lege τῆς Καρίας, ut supra p. 704. (cap. 62.) τὸν τῆς Καρίας σατράπην Κάσσανδρον. PALM. Bene Palmerius. Addidisset *Κάσσανδρος Καρίας* huic praefecto fuisse nomen, suus huic loco color redisset. Vid. not. in L. XVIII. 39. WESS.

377. 10. *Καὶ Σέλευκον*] Non videtur de nihilo eorum Codd. scriptura, in quibus καὶ Κάσσανδρον. Fortasse lectum olim utrumque fuit, ut amicitiam cum Ptolemaeo, Seleuco et Cassandro, quam prius coluerat, missis legatis instauraverit. Vid. libri huius cap. 68. WESS.

377. 22. *Πλὴν τῆς ἄκρας*] Vide L. XX. 27. et Strabonem L. XIV. p. 963. WESS.

377. 25. *Ἐπὶ τὴν Ἰασσον πόλιν ἐκπεμφθεῖς etc.*] Plerique Ἰασσον, cuius cives in numis *IACCEIS*, adpellant, nec tamen omnes, sicuti ad Hieroclis Synecdem. p. 689. ostensum fuit. At id leve. Quae sequuntur *ἡναγκάσθη προσδέσθαι τοῖς περὶ Ἀντιγόνου*, Interpres ad Ptolemaeum retulit, tanquam is cum Antigono se coniungere sit coactus: qui quidem Antigoni eum dux fuerit et fratris filius atque ab eodem ad Iassum occupandam missus, in aperto utique est, id parum procedere. Lege *ἡναγκάσθη ταύτην προσδέσθαι etc. urbem eam partibus Antigoni se adiungere coegit*, et clara omnia exiunt. WESS.

377. 47. *Ἐπέπλευσαν — καταφρονοῦσι τοῖς πολεμίοις*] Erunt fortasse, qui καταφρονοῦντες τῶν πολεμίων maluerint ex Reg. pr.; ego aliud censeo, et a vulgato non deflecto, quippe gestae rei satis congruo. WESS.

378. 57. *Ἀντιστρατοπέδωσαντο — περὶ Κίνναν πόλιν*] Urbis *Cinnae* nulla apud Livium in anni huius historia, nulla apud alios, quod rescire quitum est, mentio recurrit. Id Philippum Cluverium inpulit, ut de Luceria cogitaret Ital. Antiq. L. IV. p. 1212., cui, nisi aliud Codd. scripti imperaverint, accedere non possum. Nam et nihil fere commune habent *KINNA* et *ΛΟΥΚΕΡΙΑ*, et praefert Italicum quid *Cinna*, ex nobili Corneliorum familia haud ignotum. Livium quod attinet, eius dissensus morari neminem debet, in gestis huius anni rebus diversos annales secuti. Ipsum adi L. IX. 24. et seqq. Fors ergo *Cinna* obscurum in Samnitium finibus oppidum fuit. WESS.

378. 68. *Γάϊον Μάτιον*] *Γάϊον Μάτιον* et *Μάριον Φόσλιον ἱππαρχον*. Rhod. *Γάϊον Μάτιον*] Ita scripsi ex Sigonii, *Μάτιον* citantis ad Livii L. IX. 26., codice: cetera, etsi a Rhodomanno bene correctae sint, non audeo mutare. Liqueat autem hinc et ex Tabulis Capitolinis, Dictatorem C. Maenium rei in Campanos gerendae, non quaestionis in eos exercendae causa fuisse dictum. Livius alios secutus annales dissentit. WESS.

378. 77. *Ἄντιον ἀνέλον*] *Itaque sive timore eius, seu*

conscientia, Calavios, Ovium Noviumque, (ea capita coniurationis fuerant) priusquam nominarentur apud dictatorem, mors haud dubie ab ipsis conscita iudicio subtrahit; hactenus Livius dicto loco. WESS.

378. 82. Γάιος Ἰούνιος] Supple δεύτερον ex Livio (L. IX. 28.) Licet has vices rarissime annotet Diodorus, brevitati suae gratificans. RHOD.

378. 85. Παρμενίων Μιυληναῖος] Eusebio Παρμενίδης Μιυληναῖος, quod eodem redit. WESS.

378. 86. Στρατηγὸν Πολέμωνα] Quis fuit ille Polemo; de quo Diodorus solus meminit? Nullus profecto. Lege ex historia Πτολεμαίων, ut infra hac eadem pagina et infra p. 742. (L. XX. 19.) PALM. Nullus dubito, quin verum assecutus sit vir eruditissimus. Ptolemaei, ducis Antigoni et eiusdem ex fratre nati, in his rebus frequentissima recurrit mentio, Polemonis, nisi sicubi illum loci possessione everterit, ut hoc et seq. capite, nulla. Supra vide cap. 57. WESS.

379. 98. Καὶ τὰς εἰς Ὁροῦ ναῦς] Legendum esse Ὁροῦ, (licet Ὁρου non solum sit in excusis quibusdam codicibus, sed et in scriptis) ex initio huius paginae ac sequentis apparet. STEPH.

379. 99. Καὶ τειχίσας τὸν Σαλαγανέα] Τὸν Σαλαγανέα; quae Stephano urbs est Boeotiae. RHOD. In margine adscriptum est Σαλαμονέα, utrobique male. Lege Σαλαγανέα. Est enim ὁ Σαλαγανεύς urbs Boeotiae, de qua Dicaearchus, Strabo, Livius, Stephanus et alii. PALM. Καὶ τειχίσας τὸν Σαλαγανέα] Instauravi urbis nomen, eoque fidentius, quod virorum doctorum coniecturae et discordes Codd. scripturae huc ducerent. In Ptolemaeo L. III. 15. neglecta una litera Σαλαγανεύς, quod librorum peccatum, sicuti et hoc ipsum corrigendum monuit Abr. Ortelius. WESS.

379. 12. Ἡ τῆ βασιλεία βοηθῶν, ἐπὲρ τῶν οἰκείων etc.] Prima fronte videtur restitui posse hic locus addito duntaxat verbo coniunctivi modi ante vel post ἀγωνίσασθαι. Sed erit Ἀντίγορος nominativus participii βοηθῶν, quum potius debeat esse Κάσσανδρος, meo quidem iudicio: quare lectionem margini adscriptam huic praefero, orationem ἀνακόλουθον esse dicens, et quum praecessisset, ἢ μένοντος Κάσσανδρου περὶ τὴν Εὐβοίαν, sequi debuisse ἢ τῆ βασιλεία βοηθοῦντος. Sed in priore loco post μένοντος Κάσσανδρον subiungitur αὐτὸς καταλάβη, videlicet ὁ Ἀντίγορος. at in posteriore, quum et participium et coniunctivus ad eandem personam ferantur, dicere non potuit ἢ τῆ βασιλεία βοηθοῦντος ἀποβάλῃ. ideo dixit ἢ τῆ βασιλεία βοηθῶν ἀποβάλῃ. STEPH. Hic enormis ἀσυντάξια est: cui scholion marginis quidem mederi, sed nimis violenta castratione, conatur. Quid? si βοηθοῦντα scribas, et post Κάσσανδρον restituas ἀναγκάσῃ; RHOD. Recto quidem decurret tenore Diodori oratio, si monitori Rhodmano suffrageris eiusque laudaveris medicinam: at ea violenta

tior est atque omni schedarum veterum patrocinio caret. Res sepius in H. Stephani habet expositione, cui et Codd. auctoritas pondus addit, et Graecorum saepe ex usu ordinem verborum variantium consuetudo. Illam ergo amplector, cetera lectori integra relinquens. WESS.

379. 15. Πλείσταρχον μὲν ἀπέλειπεν ἐπὶ τῆς — φρουρᾶς] Cassandri frater Plistarchus fuit, de quo Pausanias L. I. 15. et Plut. Demetr. p. 903. plura. WESS.

379. 31. Διέδοξε — κατὰ πόλιν εἰς τὴν χειμασίαν] Vid. ad L. XV. 38. Novi probe Illust. Scaligeri decretum in Act. Liter. Schurzfleischii p. 27., quod sermonis usu non firmari animadverto. Ecce tibi Polybium Excerpt. p. 1421. σὺν δὲ τοῦτοις καὶ πλείους ἑτέροις ἐξηριθμηταὶ ΚΑΤΑ ΠΟΛΙΝ ὀνομαζόντων. ubi κατὰ πόλιν, citra controversiam est ex singulis oppidis. Adde Ioseph. L. II. B. I. cap. 10. 3. πάντων γὰρ τῶν ἐποτεταγμένων ἔθνων ΚΑΤΑ ΠΟΛΙΝ συγκαθιδρυκῶτων τοῖς ἄλλοις θεοῖς καὶ τὰς Καισαροῦ εἰκόνας. Et Basilium M. de Spiritu Sancto c. 7. κατὰ τε χώραν καὶ ΚΑΤΑ ΠΟΛΙΝ ταύτῃ κέχρηται τῇ φωνῇ. Sed desino: quae alias conduxit, abunde sunt. WESS.

379. 43. Ἐπικρατοῦς γὰρ ἡ πόλις ἐστὶ etc.] Ad Graeciae principatum retinendum Chalcide nihil poterat esse opportunius. Philippus, Persei pater, propterea eam inter τὰς πέδας τῆς Ἑλλάδος sive Graeciae conpedes non immerito numerabat apud Polyb. L. XVII. 11., Livium L. XXXII. 37. Plut. Flamin. p. 374. D. Mox Πολέμων rectius Πτολεμαῖος erit. WESS.

380. 62. Καὶ τῶν Ὀπουντίων τὰ Κασσάνδρου φρουρῶντων] In his nihil est quod offendant. Si qui tamen cum Reg. I. sentire malint, fruantur arbitrio suo. WESS.

380. 85. Καὶ τὸν τῆς Κερυνίας δυνάστην] Margini adscriptam lectionem comprobare videtur locus quidam p. 705., in quo nomen idem legitur, sed eum *vv.* Ibi autem cum Κερυνία copulatur non Λαπίθια sed Λάπηθος. Pro quo secundum Stephanum Λάπηθος scribendum fuerit per η. Nam illi Λάπηθος urbs est Cypri, Λαπίθη Thessaliae. Apud Strabonem (L. XIV. p. 1001.) scriptum est Λάπαθος. STEPH.

380. 86. Τὸν τοῦ Μαλιέως] Si hoc non est parentis Stasioeci proprium, ut τὸν τῶν Μαριέων, scilicet βασιλεία, legam, certa ratione adducor. Est enim Μάριον (pro quo alibi Μάριος perperam in historia nostra legitur) urbs Cypri, cuius gentile Μαριεύς, ut Stephanus docet. Ideo haud scio an non supra p. 705. A. legendum sit Μαριέων pro Μανίων, Mariensium non Μανενσίων: quorum idem Stasioecus rex ibi nominatur. RHOD. Non repeto, quae de Lapetho et Mario, Cypri oppidis, scripta superius sunt ad huius lib. c. 62. WESS.

381. 93. Ποσιδεῖον καὶ ποταμοῦς Καρῶν] Non memini

Ποταμὸς Καρῶν alibi legere. Flumen Syriae Καρῶν est in Stephani Καρῶν, a quo id Mesopotamiae oppidum nomen indeptum fuisse ait. Sed id ab ora Syriae superioris maritima, de qua heic loci, aberat longius. *Posideum* non obscura Syriae urbs erat prope Orontis ostium ex Ptolemaeo L. V. 15. atque aliis. Ipse auctor eius commemorat Excerpt. Peirescian. p. 378., ubi prave nunc *Μαλδίον*. WESS.

381. 12. Σταθμὸς εἴκοσι καὶ τέσσαρας] Quidam mansiones reddunt, de quibus lege Herodotum (L. V. 53.) ubi singulis CL stadia tribuit, quae quinque milliaria Teutonica, demto quadrante cum duobus stadiis efficiunt. Stathi igitur XXIV constituunt CXII milliaria cum dimidio, si XXXII stadia pro uno milliari acceperis. RHOD. Herodotus non dicit σταθμὸν aequare CL stadia, sed diurno itinere totidem stadia posse absolvi: nec longe tamen ab isto intervallo afuisse videtur. Graeci saepe itinera σταθμοῖς, ut Latini castris metiuntur. Noster quidem certe L. XIV. 29. σταθμὸν de diurno itinere accepit. Nam quod apud Xenophont. *Ἀναβ.* L. IV. p. 265. de Graecis ἐντεῦθεν ἐπορεύθησαν διὰ Χαλύβων ΣΤΑΘΜΟΥΣ ἐπὶ legitur, id ipse expressit διήληθον ἐν ἡμέραις ἐπτά. Unde manifestum est, citatissimo itinere usum fuisse Antigonum, qui VI diebus σταθμὸς sive mansiones XXIV percourrerit. Mallet autem in praecedentibus εἴς ἡμέραις, etsi non nesciam, quid vulgato patrocinetur. WESS.

381. 28. Περὶ τὴν παλαιὰν Γάζαν τῆς Συρίας] Mirum est Gazam hic semel iterumque παλαιὰν adpellari, et Παλαιάσαν in Dexippi fragmento apud Syncellum Chronograph. p. 266. Fuitne duplex olim Gaza, uti Tyrus et Palaetyrus? Ita puto. Vide ordinem rei gestae. Ptolemaeus castra metatur ad Palaegazam: eandem in urbem suas copias coegit Demetrius. Pugnatur. Victus abit Demetrius, retroceditque cum equitibus ordines servantibus Gazam usque: mox ubi sub solis occasum Gazam praeteriisset, equitum aliqui in urbem se, res suas ablaturi, recipiunt, et ab insequente Ptolemaeo una cum urbe capiuntur. Haec cap. 84. Quae quidem, nisi plane erro, ita comparata videntur, ut Palaegaza et Gaza diversae sint censendae, nec longo tamen intervallo disseptae. Putares Παλαιάσαν eam esse, quam Alexander expugnatam evertit, quoniam de illa Strabo L. XVI. p. 1102. A. κατασπασμένη δ' ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, καὶ μένονσα ἔρημος, eversa ab Alexandro Gaza est, manetque deserta. Verum obstat situs, qui nobilissimae Gazae, quam Alexander occupavit, idem mansit: habent praeterea ultima Strabonis verba plurimum difficultatis; neque enim verum est, quod et viri docti dudum viderunt, Gazam post Alexandri tempora desertam durasse. Diodorus, quem illi neglexerunt, advocabo. Refert huius lib. cap. 59. Antigonum Ioppen et Gazam, quod dicto audientes non erant, pugnando cepisse. tum eandem Gazam a Ptolemaeo fuisse subactam cap. 84.

eundemque principem Ioppen, Samarlam et Gazam, adventante maximis cum copiis Antigono, destruxisse, infra c. 93. Haec, alia ut mittam, Strabonis ista καὶ μένονσα ἔρημος sollicitant vehementer, paeneque efficiunt, ut cum Palmerio adscititia autumem, praesertim quoniam Xylander vertendo eadem praeteriit. Uteunque id ceciderit, persevero ea in opinione, duplicem fuisse Gazam, proboque illa Hieronymi de Loc. Sacr. vehementer, anti-guae civitatis (Gazae) locum vix fundamentorum praebere vestigia: hanc autem, quae nunc cernitur in alio loco, pro illa, quae corruit, aedificatam. Adi nunc ad S. Lucae A. A. cap. VIII. 26., ubi de Gaza αὐτὴ ἐστὶν ἔρημος, et hanc Palaegazam, missis eruditorum fluctuationibus omnibus, intellige. Habet de duplici Gaza Palmerius etiam Exercit. p. 85. nonnulla, quae, ut alias fortasse ostendam, consistere non possunt. Vid. et not. in Antonini Itiner. p. 151. WESS.

381. 36. Καίπερ νέος ὢν παντελῶς] Annis XXII non maior. Confer supr. c. 69. WESS.

382. 50. Τοῦ τε πατρὸς ἤδη γεγηρακός] Suidam haec, et quae consequuntur, exscripsisse in Δημήτριος, L. Kustero minime latuit. WESS.

382. 53. Ἐτι δὲ κεκοσμημένος ὄπλοις βασιλικῶς] Mera παραδιόρθωσις est Reg. I. scriptura: vulgatam Suidas quoque tuetur. Erat Demetrius ἰδέα καὶ κάλλι προσώπου θαυμαστὸς καὶ περιτὸς, omnemque fictorum et pictorum artem frustrabatur, Plut. Demet. p. 889. D. teste. Astris propterea et soli, astrorum pulcherrimo, comparatur in Ithyphallico carmine apud Athen. L. VI. 15., sicuti probe monuit magnus Animadversor. Conf. infra L. XX. 93. WESS.

382. 77. Καὶ πλαγιοφύλακας τὰς ἴσας] Scio φύλακας et φυλάκους veteres subinde probasse, decretumque Eustathii in Homer. p. 1365. illa de re, nec hic tamen recipio. Superius cap. 28. πλαγίως φυλακτοῦσας ἔξω τοῦ κέρατος Ἰλας nuncupavit. WESS.

383. 10. Ἐταξαν δὲ ἐπὶ τοῦ κέρατος τοῦ τῶν etc.] Scribe ἐπὶ τοῦ κέρατος τούτου τῶν ἰππ., ut post pauca προέταξαν τοῦ κέρατος τούτου καὶ τὰ ψιλικά. WESS.

383. 13. Κομίζοντας χάρακα σειδηρωμένον] Sollemne ad beluarum equitumque impressionem impediendam inventum erat κατασπείρειν τριβόλους σιδηροῦς ἢ σανίδας ἐμβάλλειν κεντροῦσας, uti Plut. in Arophetegm. p. 200. B. loquitur. Relege quae dicta ad L. XVIII. 71. fuerunt. WESS.

383. 34. Κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ἐπιστροφήν] Nihil moveor illorum Codd. imperio, haec qui mutant. Tritum est in Graecorum militia ἐπιστροφῆς vocabulum apud Aelianum Tact. c. 31., dicunturque ἐπιστροφῆν ποιῆσθαι, qui in hostem iterum sese convertunt. WESS.

383. 51. *Τινὰ μὲν αὐτῶν περιπέλοροντο*] De verborum structura dictum supra L. V. 8. fuit. WESS.

384. 60. *Ἀπρακτον ἐποίησεν τὴν βίαν αὐτῶν*] Si ἡ τοῦ χάρακος πῆξις praecederet, nihil hic quidem salebrosi foret. Nunc verba consideranda, ac si dictum τοῦ Πτολεμαίου — προειρημίον fuisse, quod praeter morem Diodoro atque aliis haud accidere, notam est. Vide hoc L. XIX. 96. τῶν δὲ περὶ Ἀθήναων κατηγόροι, φάσκων — ὑπ' αὐτοῦ etc. WESS.

384. 88. *Διελθὼν σταδίους ἑβδομήκοντα καὶ διακοσίους*] Usus his est Cel. H. Relandus Palaestin. L. II. 14. ut quantum Gaza ab urbe Azoto afuerit, demonstraret: non male quidem ille, quamquam revera intervallum indicatur, quo Palaegaza et Azotus disseptae erant. WESS.

384. 96. *Ἐπεσον μὲν πλείους τῶν πεντακοσίων*] Haec sana praestare nolo. Caesorum numerus pro cladis eius magnitudine et multitudine captivorum minor est. Puto fuisse πλείους τῶν πεντακοσίων, quem numerum Plutarchus edit in Demet. p. 891. A. ἐσφάλη περὶ πόλιν Γάζαν ἠττηθεὶς (Demetrius) ὀκτακοσίων ὑλόντων καὶ πεντακοσίων ἀποθανόντων. Ut ut erat, in tempore pugnae huius pugnae egregie Diodoro convenit cum Castore Chronographo apud Ioseph. L. I. C. Apion. c. 22. p. 455. WESS.

385. 7. *Καὶ συνδέμενος πάλιν πρὸς αὐτὸν*] Ordo sermonis πρὸς αὐτοὺς exposulabat. At Diodorus ad unum transit Seleueum, quem Babyloniae possessione everterat contra datam fidem Antigonus. Ceterum Iustinus Demetrio privatum omne instrumentum ac familiam a Ptolemaeo fuisse redditam, adiecto hoc verborum honore scribit. *Non se propter praedam, sed propter dignitatem inisse bellum; indignatum quod Antigonus devictis diversae factionis ducibus, solus communis victoriae praemia corripuisset* L. XV. 1. WESS.

385. 11. *Προσέταξεν ἐπὶ τὰς ναυαρχίας διελεῖν*] Non audeo citra Codd. auctoritatem τὰς ναυαρχίας configere: ingenue tamen ut fatear, τὰς νομαρχίας scripsisse autor videtur. Omnis Aegyptus, uti notissimum, in Nomos sive νομαρχίας erat descripta: per quas praefecturas commodius capti, ut custodirentur, distribui potuerunt, quam per navium, quod vulgata requirunt, praefecturas. Sed ea coniectura est. WESS.

385. 14. *Ἐπῆει τῶν κατὰ Φοινίκην πόλεων etc.*] Cultus si autumaveris ex Reg. I. ἐπῆει τὴν κατὰ Φοινίκην, τῶν πόλεων et reliq., me adstipulatore uti poteris. Vulgatum tamen sedem tueri passus sum, quod et id patronos nancisci posset. WESS.

385. 23. *Σιδῶνα μὲν προσηγάγετο*] Ineptus essem, de Sidone si commentari instituerem: incidit tamen, quod ἀπροσδιόριστον non videbitur. Appellatur urbs in Iosuae cap. XI. 8. יָבֵן, Σιδὼν ἡμεγάλη, qui titulus urbis amplitudinem et celebritatem describens interpretum quorundam animum advertit:

quaerunt nodos, ubi nulli sunt. Audiamus Rabanum Maurum L. II. in Ios. p. 728. Tom. IX. Ampl. Collect. ed. Martene, vocat autem — etiam eos, qui circa Sidonem magnam sunt. Ego quidem cum in locis Sidonis aliquotiens demoratus sim, nunquam conperi, duas esse Sidonas, unam magnam, aliam parvam, quantum ad terrenum pertinet locum. Tum rem ut expediat, allegoriis et mysticis disputationibus absurdissime abutitur, quas tangere nolo. Vide vero quid Rabani ex verbis conficiat doctissimus libri editor ibid. p. 668. *Inter alia praecelata, inquit, quae plurima huic operi inspersit, discas (Lector) commorationem eius nonnullam in Orientis partibus, cuius nec Rudolfus, nec Trithemius meminere. Sic enim habet in illa verba capitis XI. 8., usque ad Sidonem magnam. Ego quidem cum in locis Sidonis etc. Atque haec Rabani peregrinatio referenda videtur in iuvenilem eius annos, cum nequid esset Fuldae magister, fortasse nec monachus, nedum abbas Fuldensis, aut archiepiscopus Moguntinus. Ecquando ergo, liceat mihi rogare? Operae utique pretium fuisse conmonstrare, Ludovici Pii, Lotharii et Caroli Calvi aetate Syriam et Palaestinam Christianorum ex Europa peregrinationibus adeo fuisse frequentatas, ut Rabanus Sidone aliquoties commorari sine incommodo quiverit. Sed quid circutione utor et virum doctum ad incitas urgeo? Nunquam de se Rabanus, etsi suo in libro, professus est ea. Codicem enim ex sanctorum patrum dictis, in historiam Iesu Nave sensu allegorico prolatis, uti ipse ad Fridericum; nostrae urbis olim praesulem, perscripsit, studiose collegit, et ea quidem religione, ut una cum pulvisculo, quod dici solet, ex Origenis in Iosua Homiliis a Rufino Latina veste indutis, abraserit omnia. Contende utrumque opus, et nihil olim ex tripode verius pronuntiatum reperies. Quin ipsa illa, quae scribenti ansam praebuerunt, verba Hom. Rufini XIV. in Ios. p. 430. ed. Paris. leguntur omnia. Id vero Theologo latuisse et Benedictino e S. Mauri societate mirarer profecto, ni vastam considerarem monumentorum, undique labore in credibili conductorum, molem, quae singulis attentioem animi curam negavit. Redeo ad Diodorum. WESS.*

385. 29. *Ἐλοιδορήσε φροτικῶς*] Sententiam non male expressit Interpres gravissimis conviciis incessit, etsi odiosum quiddam atque insolens designet vocabulum istud. Non me quidem fugit M. Ant. Mureti in Aristotel. Ethic. L. I. 5. asperior contra Lambinum disputatio, at ridiculum et sordidum ut ubique τῶ φροτικῶ probissime congrueret, nunquam efficere potuit. WESS.

386. 53. *Τὰς μὲν ναῦς — ἀπέδωκε*] Non proseribo ἀπέδωκε, nec caussam video, cur ἀπέδοτο aliarum schedarum damnari debeat. Potuit Telesphorus accepto pretio naves hostibus vendere, potuit easdem Antigoni praefectis reddere. Tacent monumenta, arbitriumque eligenti relinquunt. WESS.

386. 73. *Παρέλαβε τὴν Κυλλήνην*] Supra vide huius lib. c. 66. WESS.

386. 78. *ὑπὸ Ἀρυβλίου τοῦ πατρὸς*] Hunc alii scriptores *Arybdan* nuncupant. Magnus fuit avunculus Alexandri Magni; Alcetas frater est Aeacidæ. Vide R. Reineccium in Molossici regni descriptione. RHOD. Lege *Ἀρύμβου*, vel *Ἀρρύμβου*, nam utroque modo legitur apud auctores. PALM. Praestat *Ἀρύμβου*. Vide not. in L. XVI. 72. Erat Alcetas ingenio truci et iracundo, fueratque propterea a patre regia domo expulsus. Pausaniae hoc debemus L. I. 11. p. 27. *Ἡπειρώται δὲ Ἀλκίταν ἐπὶ βασιλείᾳ κατεδέξαντο, Ἀρυμβόν μὲν παῖδα καὶ ἀδελφὸν Αἰακίδου πρεσβύτερον, ἀκρατῆ δὲ ἄλλως θυμοῦ, καὶ δὲ αὐτὸ ἐξελασθέντα ὑπὸ τοῦ πατρὸς*. WESS.

386. 84. *Περὶ Κασσωπίας πόλιν*] Duplicem Cassiopen, sive Cassopen maritimam et mediterraneam Ptolemaeus habet L. III. 14., quarum hanc huius esse loci I. Palmerius arbitratur Graec. Veter. L. II. 4. p. 266., me non invito. Altera illa mediterranea videtur navale et portus fuisse. Reliquas Cassopiae urbes annumerat Demosthen. Or. de Halon. p. 52., neque multum refert *Κασσωπίας* scribas an *Κασσωπίαν*. Conf. Itiner. Anton. p. 521. WESS.

386. 93. *Κατέφυγεν εἰς Εὐρυμένης, πόλιν Ἡπειρωτικῆν*] *Eurymenas* Thessaliae urbem in Magnetum finibus Scylax Periopl. p. 60. Stephanus ex Hecataeo et Livius L. XXXIX. 25. memoraverunt. Diodorus Epiroticam ait, quam rem admiratione dignam proficitur Cl. Iac. Gronovius ad Stephanum. Mihi eadem non videtur, additoeque πόλεως Ἡπειρωτικῆς titulo a Thessalica clarissime discerni. WESS.

387. 13. *Ὅτι τὴν φρουρὰν ἐβαλόντες*] Vid. huius libri c. 78. WESS.

387. 28. *Αὐτὸν τε κατέσφαξαν καὶ δύο τῶν υἱῶν*] In regnum redux sibi subiectos furibunde adflixerat. Καὶ τότε ἤκων (Alcetas) ἐξεμείνετο εὐθὺς εἰς τοὺς Ἡπειρώτας ἐς ὃ νύκτιω αὐτὸν τε καὶ τοὺς παῖδας ἐπανοστήσαντες ἐκτείναν Pausanias inquit L. I. 11. p. 27. WESS.

387. 33. *Ὁὐ πλείους τῶν ὀκτακοσίων etc.*] Paulo aliter Appianus de Syr. Bell. p. 196. καὶ πλείους ἐς τοῦτο (ad Babylonem recuperandam, Ptolemaeus) ἔδωκεν αὐτῷ χίλιους καὶ τριακοσίους ἱππίας. WESS.

387. 57. *Ἐν μὲν γὰρ Βραγχίδαις αὐτοῦ χρηστηριαζομένου*] Aliud responsum, Seleuco de futura felicitate ab Apolline Didymeo redditum idem Appian. ibid. p. 198. servavit. Forte utrumque regem movit Seleucum, ut Milesiis ἐς Βραγχίδας remitteret Apollinis abeneam statuam, quam olim Xerxes Ecbatana deportari iusserat, apud Pausan. L. I. 16. p. 39. WESS.

388. 62. *Ἄοιτι πάντα γίνεται τὰ καλὰ — — διὰ πόρων*] Eadem Democriti sententia, suadentis τοὺς πόρους διώκειν, δὲ ὧν τὰ μεγάλα καὶ λαμπρὰ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις in Plut. adv. Colot. p. 1126. A. et Xerxis, qui ad Artabanum μεγάλα προήματα μεγάλοισι κινδύνοισι ἔδδει κατατρέσθαι apud Herodot. L. VII. 50. et cuius tandem non, modo ne vecors fuerit? Praeclare Philo Iud. de Sacrif. Abel. et Cain. p. 134. B. *Ἀρχὴν γὰρ, εἰ δὲ ἰ ἀληθὲς ἐπιπύ, παντὸς ἀγαθοῦ καὶ ἀρετῆς πύσης ὁ θεὸς ἀνέδειξεν ἀνθρώποις πόρον, οὐ χωρὶς τῶν καλῶν παρὰ τῷ θνήτῳ γένει σπουδαιότερον οὐδὲν εὐρήσεις*. WESS.

388. 69. *Τῶν ἐν Κάροις — Μακεδόνων*] Geminatam mactem caninam literam. *Carrhae* enim intelliguntur, Crassi post dein clade nobilitatae, et superstitioso cultu sub Christianorum imperio infames. Conf. not. in Hierocl. Synecd. p. 714. WESS.

388. 93. *Σελευκὸς — ἀνεκτίσθη τὴν Βαβυλωνίαν*] Haec sunt initia nobilissimae per Orientem aerae Seleucidarum, quam cum recepta Babylonia et anno primo Olymp. cxvii. inchoandam esse, clarissimum in modum patefecerunt viri eruditi. Praeter ceteros inspicie H. Norisii Epoch. Syromaced. Dissert. II. 1. p. 70. WESS.

388. 9. *Καταπεφρονηκότων καὶ etc.*] Lego *καταπεφρονηκότως*, qua voce utitur alibi, ut sint copulata duo adverbia *καταπεφρονηκότως καὶ οὐδύτως*. STEPH. Si cuius animo alludescat pro vulgato certare, fruatur arbitrio suo. Mihi H. Stephanus verum assecutus videtur. Mox c. 93. de Cille ipseniet Diodorus, *στρατοπεδεύειν καταπεφρονηκότως*, et de Athenæi militibus c. 95. *καὶ οὐδύτως ἔχοντες τὰ περὶ τὰς σφλακὰς*, tum interiectis *παύσι, τῶν δὲ περὶ τῶν Ἀθηναίων στρατοπεδευσάντων ΚΑΤΑΠΕΦΡΟΝΗΚΟΤΩΣ*. WESS.

389. 18. *Τὰ δὲ προσκόποντες τοῖς — πραττομένοις*] Hoc retinendum censeo, tametsi *προσταττομένοις* non male conuenire huic loco videatur. Infra simili in re L. XX. 4. *δρῶν — δυσχεραίνοντας τοῖς πραττομένοις*. Scripturae compendium ut *πραττεσθαι* et *προσταττεσθαι* ab amanuensibus confunderentur, effecit. Vid. L. I. 2. et III. 53. etc. WESS.

389. 20. *Ἐργα μετὰ τῶν φίλων διὰ τῆς ἐρήμου*] Eundem tamen pugnando Seleucus occidit deinceps. Appian. Syr. p. 197. *Νικαίονα*, ita hominem adpellat perpetuo, κτείνας αὐτὸς ἐν τῇ μάχῃ, τὸν δὲ Ἀντιόχου Μηδείας οὐτραπέδων ἀπολελειμμένον. Conf. ibid. p. 200. WESS.

389. 37. *Περὶ Μυούντα*] Syriae hanc urbem, neque enim Ioniae Myuntis ratio ulla esse potest, alibi reperire non memini. Plutarchus expeditionem Cillae, et quomodo a Demetrio sit circumventus, memorare non neglexit in Demetrio p. 891. C., sed nihil de Myunte, in cuius descriptione cum schedae conspirent veteres, a suspicionibus abstineo. WESS.

389. 43. Τὴν ἤπταν ἀναμαγήσασθαι διελήθη] Si postea displiceat verbum, quoniam de Demetrio sermo est, διελήθη adsumi potest. Ἀναμαγήσασθαι necessarium videbatur, de quo plura ad L. XVI. 19. WESS.

389. 50. Ἐν Κελαυαῖς τῆς Φοινίκης] Saepe Antigonus amoena ista in urbe, si otium esset, morari solebat. Inspice Plut. Demet. p. 891. D. WESS.

390. 68. Ἄκην μὲν τῆς Φοινίκης Συρίας] Lege Φοινικοσυρίας. RHOD. Non opus esse, ut in his quidquam mutetur, videbis ex H. Relandi Palaest. L. I. 9. *Acen*, quae Ptolemais deinde fuit, supra L. XV. 41. illustravimus. WESS.

390. 71. Ὅσα δυνατόν ἦν ἄγειν καὶ φέρον] Vide C. Signonium Emendat. L. I. 4. et I. Fr. Gronovium Obs. L. III. 22. Perpulatum est in praeda, quae aut abigitur aut auferitur. Herodotus L. I. 88. ἀλλὰ φέρονται τε καὶ ἄγονται τὰ οὐκ. Ioseph. Ant. L. II. 10. 1. ἐμβαλόντες εἰς τὴν χώραν, ἔφερον καὶ ἤγον τὰ τῶν Αἰγυπτίων. Aliud longe indicat in his Pselli de Daemon. Oper. p. 21. cum de daemone, qui se incredibili insolentia iactarit τῶν ἐπιγίων ἀπάντων δημιουργῶν ἄγειν τε καὶ φέρον τὸ ἐγκόσμιον πᾶν, i. e. *terrestrium omnium creatorem, quique res in mundo omnes regat atque administret.* Quo etiam modo Plut. T. II. p. 486. Ε. ὁ ἀδελφὸς ἄγει καὶ φέρει πάντα, καὶ θανάλλεται, *frater administrat et omnia curat, estque in admiratione.* Interpretes Pselli aliud scotatus est. Ceterum ἄγειν ἢ φέρον si commodius autumaveris, succurret Plut. Demet. p. 891. F. ἐκ δὲ τῆς χώρας ὅσα φέρον ἢ ἄγειν ἠδύνατο etc. Nec res tamen magni momenti. WESS.

390. 74. Ἐπὶ τὴν χώραν τῶν — Ναβαταίων] Imperito amanuensi debetur *νομάδων* vocabulum. Vid. Plut. Demet. p. 891. E. in tempore susceptae huius expeditionis Nostro egregie consentaneum. WESS.

390. 88. Μὴτε σῖτον σπείρειν, μὴτε φύτευειν etc.] Rechabitarum idem olim mos, idem institutum. Ipsimet profitentur apud Ieremiam vatem c. XXXV. 7. imperatum sibi a maioribus fuisse, לא תשתו יין אהם וכניסם ער עולם וביה לא תכנו וודע כל ימיכם, תודע וכרם לא תשעו ולא יהיה לכם בי באהלים חשבו כל ימיכם. *Vinum ne bibite in perpetuum, nec vos, nec liberi vestri: domum ne struite, frumentum ne serite, neque vitem plantate, neque sit vobis illa, sed in tentoriis habitate semper.* Qui quidem Rechabitae cum ex Kineis genus deducant, Kinei vero Iethronis, soceri Mosis, eadem olim, quae Nabataei, loca incolentis, sint posterius, adparet ab antiquissima aetate hanc vitae disciplinam in Arabia convaluisse, eamque a Rechabitarum maioribus in terram Palaestinam fuisse inportatam. Mansit Saracenis, indidem ortis, eademque Arabiae loca incolentibus, in sera tempora idem ferme vitae usus: nec eorum quisquam, verba Ammiani sunt e L.

XIV. 4., aliquando stivam apprehendit, vel arborem colit, aut arva subigendo quaerit victum. tum post pauca, victus universis caro ferina est, lactisque abundans copia, qua sustentantur, et herbae multiplices — et plerosque nos vidimus FRUMENTI usum et VINI penitus ignorantibus. Cetera mitto, id quod dixi, comprobantia. Ueberius enim rem declaravi Observ. L. II. 2., ubi, si tanti putes, vide. WESS.

390. 92. Διαλαμβάνοντες τοὺς ταῦτα κτιομένους etc.] Forte inter caussas instituti et ea fuit, quam Diodorus memorat, quamquam vitae genus, quod amplexi erant, et soli, in quo agebant, ingenium, hos mores paene requirebat. Habitabant loca οὔτε σῖτον, οὔτε οἶνον, ut ipsi infra c. 97. aiunt, ferentia: praeterea pastores erant, incertis sedibus semper vagi. Quare nec frugibus, neque vitium atque arborum culturae studere ex comodo poterant. WESS.

390. 2. Διαδεχόμενοι παρὰ τῶν κομιζόντων etc.] Confer superius L. III. 42. WESS.

391. 10. Ὅσῳ μὲν μεγάλα ποιοῦσιν] Eisdem cisternas attingit L. II. 48. WESS.

391. 19. Ποτιζοῦσι δὲ καὶ τὴν λείαν] His in notat, suarum Correct. adscripserat Rhodomannus, pro λείαν posse etiam legi ἀγέλην, sed eodem vocabulo tamen iterum Diodorum uti, quod verum est, et λείαν non esse mutandum clamat. Vide ad huius libri c. 21. WESS.

391. 23. Τὸ πέπερι ἀπὸ τῶν δένδρων καὶ μέλι πολὺν etc.] Puto copulam sedem suam migrasse scriptumque olim fuisse πέπερι καὶ ἀπὸ τῶν δένδρων μέλι etc. Nam cui bono πέπερι ἀπὸ τῶν δένδρων scriberetur? neque enim aliunde haberi posse, veteres autumaverunt unquam. Ad mellis eius ingenium indicandum prorsus opportunum erat, ἀπὸ τῶν δένδρων colligi. In Arabia enim variisque aliis Asiae locis mel quoddam in arborum folia depluit et concreta colligitur. Polyaeus ὄν μέλι, Amyntas ἀερόμελι, quod in poculis dilutum bibatur, vocat, sicuti superius L. XVII. 75. declaravimus. Ad hoc Aelianus Hist. Anim. L. V. 42. ἐν Μηδία δὲ ἀποστᾶζειν τῶν δένδρων ἀκούω μέλι. Aristoteles Admirand. non longe a principio, φασὶ δὲ καὶ ἐν Ἀσδίᾳ ἀπὸ τῶν δένδρων τὸ μέλι γίνεσθαι πολὺ. Isidorus Origin. L. XX. 2. Siquidem huc usque in India et Arabia colligatum (mel) reperitur, ramis inhaerens in similitudinem salis. Quae quidem omnia ad firmandam coniecturam videntur abunde esse. Iam cum Ioannis Baptistae, in Iudaeae desertis, ipsaque adeo Nabataeae vicinia, agentis τροφή fuerint ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριον, S. Matthaeo referente Evang. c. III. 4., non absurda eorum suspicio est, qui hoc de melle cogitaverunt. Vetus scriptor in Ἀκρίδῳ apud Suidam, ἦσθαι δὲ ἀκρίδας ὁ Προδόσμος καὶ μέλι ἄγριον, ὅπερ, ἀπὸ τῶν δένδρων συναγόμενον, MANNA τοῖς πολλοῖς προσαγορεύεται.

Et eius sententiam qui amplexus est, Cl. Salmasius Dissert. extrema de Manna, tum H. Relandus, hoc ipso Diodori loco usus, Palaest. L. I. 57. Non me fugit, quid obmoveri possit, oppositumque illi sententiae sit a Cl. Altmanno in Dissert. quae Tempe Helvetica T. I. p. 61. exornat. Sed revera mel istud magis monstrat tenuem S. Ioannis victum, quam mel, quod ab apibus in arborum truncis et scopulorum rimis deponitur. Et quis illud *ἀγριον* esse dixit? Novi ex Plinii L. XI. Hist. Nat. c. 16. *genus mellis, minime probatum, silvestre*, quod tamen aliud erat, conveli post primos autumnus imbres, cum erice sola floret in silvis, ad alvearia solitum. Verum desino, arbitriumque suum cuique relinquo. WESS.

391. 30. Ὑπογύτων δ' αὐτοῖς οὐσῆς πανηγύρειος] Ea esse videtur, de qua Diodorus L. III. 43. WESS.

391. 33. Ἀπολιπόντες ἐπὶ τινος πέτρας] Ita si scripsit, celsius quoddam saxum agri Nabataei intellexit: ego vero dubito. Erat ea in regione urbs Petra, totius Nabataeae metropolis, e Nostri L. III. 42. et Strabonis L. XVI. p. 1112. nemini non cognita. In illam conduxisse videntur bona, quae moveri poterant, etiam senes, uxores, liberorumque capita, praesertim loco opportuno et scopulis incincto positam, tametsi, uti statim sequitur, muris non circumdatam. Omnia quidem certe, quae succedunt, urbem postulant. Fors ergo ἐπὶ τῆς Πέτρας fuit olim. WESS.

392. 72. Ταῖς γὰρ ἐντυχίαις εἰωθέν ὡς ἐπίπυον etc.] Non abludit Isidori Pelusiotae L. II. Ep. 296. εἰώθασιν γὰρ ἄνθρωποι, οἷς ἀδόκητος μάλιστα ἐήμεροῖς ἐπιπίπτει, εἰς ὕβριν χωρεῖν. Verumque adeo est et usu conprobatum, fortius saepe adversas res et prudentius tolerari, quam secundas. Δοκεῖ δέ μοι, ὡς Κύρη, χαλεπώτερον εἶναι εἶρεσιν ἄνδρα τὰγαθὰ καλῶς φέροντα ἢ τὰ κακά· τὰ μὲν γὰρ ὕβριν τοῖς πολλοῖς, τὰ δὲ σωφροσύνην τοῖς πᾶσιν ἐμποιεῖ Gobryas elegantissime inquit in Xenophontis Cyropaed. L. VIII. p. 175. WESS.

392. 82. Ἐπιστολὴν γραμμαντες Συροῖς γραμμασι] Literas Assyrias Σύρια γραμματα adpellare amat. Vid. L. II. 13. et XIX. 23. Hinc vero discimus, Nabataeos Arabes iisdem olim literis fuisse usos, quibus Assyrii et Hebraei: neque diffiteri Arabes possunt, novitia sua esse elementa, ultro agnoscentes ipsi vetustiorum sua in gente olim usum fuisse, quae ex normae Hebraicae progressu 𐤀𐤁𐤁𐤀 Abgad Hevez fictis vocabulis adpellabantur. Ordo, nomina, figurae ab Hebraeis non discrepabant. Conf. Ed. Pocockium Specim. Histor. Arab. p. 155. et praeter ceteros Alb. Schultens in elegantissima Dialect. Clavi c. 2. p. 321. WESS.

392. 89. Βουλόμενος ὑπαγαγέσθαι — εἰς ὄαθυμλαν] Illustravit hoc genus And. Dounaeus ad Demosthen. Orat. de Pace p. 98. WESS.

393. 8. Φέρον ἄπυρα σῖτα] Supra ἄπυρα σῖτα. Sed eodem redit. Conf. Suidam in Ἄπυρα, Eustathium in Homer. p. 1704. quaeque adscripta sunt huius libri c. 37. WESS.

393. 19. Οὐσῆς μῆς ἀναβ. χειροποίητον] Vide L. II. 48. Δείων Interpres de praeda iterum accipit. Tu pecudum greges intellige. WESS.

393. 29. Βασιλεῦ Δημήτριε] Aut errant Nabataei, aut Demetrio blandiuntur; nondum enim regis titulo Antigonus Demetriusque insignes erant. Ceterum persimilis, quod commodum huic loco adscripserat Camusatus, oratio Sandanis est ad Croesum regem apud Herodotum L. I. 71. WESS.

393. 33. Εἰς τὴν χρεῖαν] In Stephanica ἐκδόσει operarum errore εἰς τῆς χρεῖαν erat: quod vitium bene Rhodomannus correxit. WESS.

393. 45. Ἀλλὰ — δούλους ἔξεις ἀθύμονος] Videri potest parum hic necessarium vocabulum δούλους, neglectum quoque a Reg. 2. et Basil., quibus tu si adstipuleris, feram equidem, nec proseribam tamen. Constat eo praesente haud male sententia. WESS.

393. 58. Κατὰ μέσην τὴν σατραπείαν τῆς Ἰδουμαίας] Lacum Asphaltiten L. II. 48. in Nabataeorum regione locat: unde non inmerito suspectae sunt, praetereunturque quibusdam in libris τῆς Ἰδουμαίας voces. Servandae si sint, dicendum erit, Idumaeae provinciam suo ambitu lacum istum fuisse complexam: quam in rem opportuna erunt haec Hieronymi ex Comment. in Obad. c. 1. *Omnis australis regio Idumaeorum de Eleutheropoli usque Petram et Ailam (haec est enim possessio Esau) in speculis habitavitunculas habet.* Nam ab Eleutheropoli Palaestinae ad Petram Nabataeorum porrecta si fuit Idumaea, lacus utique κατὰ μέσην τὴν σατραπείαν τῆς Ἰδουμαίας fuit. WESS.

394. 63. Τῶν κατ' ὕδατος εἰωθότων ζώων] In infinitivum deesse, qui cum εἰωθότων inungatur, perspicuum est: eum autem ex p. 92. (L. II. 48.) addere possumus, ubi eadem habentur, legiturque εἰωθότων ζώων εἶναι. STEPH.

394. 75. Ὅσμη — — πνεύματος μοχθηροῦ] Desit L. II. 48. μοχθηροῦ vocabulum, quam omittendi eius causam habuisse videntur librarii. Ego retineri posse puto: addenda tamen praepositio est, quam neglectam bene in Addend. advertit Rhodomannus, scribendumque μετὰ πνεύματος, ut L. II. 48. Cetera, quae lacum spectant, dicto loco illustravimus. WESS.

394. 96. Ἐπικάθηται οὐ πλείω τριῶν] Πλείους pro πλείω. nam id et constructio et sensus exigit. RHOD. Paene praefero επικάθηται τρεῖς ex Reg. 1. Solet tamen Diodorus illud πλείω nomine quodam modo usurpare adverbii potestate instructum. Vid. ad L. I. 92. et XIII. 94. WESS.

394. 5. Οὐ καταδέεται, — ἀλλὰ ἐπινήχεται τοῖς etc.] Vespasianus ἐκέλευσέ τινος, νεῖν οὐκ ἐπισταμένους, δεδέοντας

ἰπίσω τὰς χεῖρας, φέρηται κατὰ τοῦ βυθοῦ, καὶ συνέβη πάντα ἐπινῆσθαι in Ioseph. L. IV. B. Iud. c. 8. 4. Mitto Galenum aliosque plures, ab H. Relando Palaest. L. I. 38. diligenter in unum conductos, WESS.

395. 15. Μὴ μισημένης γὰρ ταύτης τοῖς λοιποῖς ἀρρώσιν etc.] Confer not. in L. I. 91. et quae Io. Nardius observavit de bitumine, in ventre cadaverum Aegyptiorum Florentiae animadverso, ad Lucretii L. VI. p. 637. WESS.

395. 27. Ἐπιμελήτην ἔταξεν Ἰερώννυμον] Non Ἰερώννυμον sed Ἀρχόνον habet vulgata editio: pro quo Ἰερώννυμον ex nostris exemplaribus recte repositum esse cum ex aliis tum ex Pausania (L. I. 9. p. 23.) constat. STEPH.

395. 32. Εἰς ἑξακισχίλους ἐπιπλέοντες οἱ etc.] Ante ἐπιπλέοντες post distinctionem pone καὶ, et abice οἱ subiunctum. RHOD. Εἰς ἑξακισχίλους ἐπέπλεσαν ἐν ταῖς — καὶ σχεδὸν etc.] Ita locum, male antea decurrentem, ex vetustis libris instauravi. Rhodomanni proba fuisset medicina, si per schedas stetisset. Idem vir doctus paullo ante in Addend. legendum putavit καὶ τὸ τέλος εἶλε, quo sine iactura carebimus, WESS.

395. 41. Καὶ τῶν — εὐτυχημάτων] Ferri hoc potest: nec pravum tamen, modo ad Nicanorem referatur, εὐτυχημάτων. Vide modo libri huius c. 91. WESS.

395. 57. Τοὺς μὲν αὐτῶν ἐκλιπόντας τὸν Ἐεφράτην] Salebrosa ea sunt. Vix fieri potest, ait Rhodomannus in not. Addend., ut hic locus non sit mendosus. Quid enim est ἐκλιπόντας τὸν Ἐεφράτην est? Melius conveniret διαβάντας. A quo non dissentio. Edixit Patrocles, ut qui militum Babylone erant, pars Euphratem transirent, seque in vicina Arabiae deserta reciperent, ceteri trans Tigrin in Susianen profecti saluti consulerent. WESS.

395. 58. Πρὸς Ἐυτελεῖ καὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν] Prioribus exterminatis Περσίδα θάλατταν scribatur. Quid enim mare rubrum cum Susiana propinquitatis habet? Nisi κατάροισιν συνεδοκίμην esse iudices, de qua supra etiam monui. RHOD. Neutrum viri docti iustum est. Nusquam ego quidem Eutelem istum reperire memini, nec propterea tamen in exsilium ablegandus est: namque illum amanuenses ex se tanquam araneos fluxisse, quis crediderit? Multo minus θάλασσα Ἐρυθρὰ in Περσίδα convertenda est. Quid enim veterum in scriptis vulgatus eo Persici sinu titulo? Audi ipsum Diodorum huius libri c. 17. de Pasitigrade fluvio, καὶ φερόμενος μὲν ἀπὸ τῆς ὀρεινῆς — εἰς τὴν Ἐρυθρὰν ἔξεροῦνται θάλασσαν nam Persicum ibi sinum indicari, quisque videt. Plura ad Rhodomannum in ordinem cogendum adposita sunt L. II. 11. WESS.

396. 67. Ὡν τὴν ἑτέραν ἑλάν] Operae erit pretium Plut. Demet. p. 891. inspicere. WESS.

396. 73. Ἐν ᾧ — τὴν ἔφοδον ἀπὸ πύργου] Praeferent ἄφοδον fortasse aliqui, quibus adsentiri nihil est necesse. Interpres scriptoris mentem belle expressit, expeditionem. WESS.

396. 83. Κατεστρατοπέδευσαν ταῖς τῶν Ῥωμαίων παρεμβολαῖς] Quam diversum hoc a παρεμβολαῖς! et quam ridiculum! RHOD. Ph. Cluverius Ital. Antiq. L. III. p. 1037. haec Diodori exscribens κατεστρατοπέδευσαν ταῖς τῶν παρεμβολαῖς habet, haud dubie ex Rhodomanni coniectura, quam neque ego, nisi tu Σιαντιῶν mulueris, improbarerō, modo πρὸς ταῖς etc. legatur. WESS. Σιαντιῶν in Addi proposuerat Rhodom.

396. 88. Τὴν τε Φοετομανῶν πόλιν εἶλε] Nulla hoc nomine gens in Italia. Quare in Φοετομανῶν voce corrigenda operam non abutuntur viri docti: e quibus quidem P. Faber Seme-strium L. II. 7. p. 76. τῶν Σορανῶν Livio favente legit. Is enim L. IX. 24. Iam Sora, inquit, capta erat, — et quos reliquos fortuna — fecerat, in deditonem accipiunt. Ex his ducentos viginti quinque — vinctos Romam deducunt. — Omnes — virgis in foro caesi ac securi percussi, summo gaudio plebis. Obstat tamen Fabro haud parum, quod Soranorum ea caedes ante hos duos annos in Livii annalibus peracta sit, et magnum Σορανῶν inter et Φοετομανῶν vocabula discrimen intercedat. Aliud vide Ill. Scaligeri ad libri sui marginem et Ph. Cluverii It. Antiq. L. III. p. 1037. legentium Φοελλανῶν, quod sese commendat melius: namque Fregellas hoc anno a Dictatore fuisse receptas ibid. Livius c. 28. testis est: discrepantia praeterea exigua est inter Φοετομανῶν sive ΦΕΤΕΜΑΝΩΝ, et ΦΡΕΓΕΛΑΝΩΝ voces. Ad hoc suo ex codice τὴν τε Φοελλανῶν πόλιν citavit C. Sigonius in diet. Livii locum. Quo minus tamen plana omnia sint, idem in causa Livius est. Nihil de Fregellanis ille, Romam deductis et securi percussis. Hoc amplius ad Fregellas a Dictatore C. Poetelio rem gestam refert, de Fabio tacens, sicuti et scriptores Capitolini. Ergone alios scriptores hac in re duces habuit Diodorus? Quod cum saepe alias fecerit, dictu non absurdum est. WESS.

396. 92. Ραβδίσας ἐπέλεξε] P. Faber et Lexica vulgata ἐπέλεσε ex hoc Diodori loco proferunt, quo modo Excerpt. Valesii p. 409. καὶ ραβδίσας ἐπέλεσε. tum Eclog. 1. Lib. XXXVI. p. 906. τοὺς μὲν ἀπειθοῦντας — ραβδίσας ἐπέλεσε. At contra scripti libri veniunt, quorum auctoritas exigua erit, si valeat Eustathii decretum, πελεκῶ περὶ ἔύλων λέγεται, πελεκίω δὲ ἐπὶ προσβάτων καὶ ἀνθρώπων in Homer. p. 1531. Suidas non dissimilia prodit voc. πελεκῶ, quibus adstipulari non vereor. WESS. Formam ἐπέλεξεσεν Cassio Dioni exemit Maius p. 535., afferens tum πελεκισμός Diodori Exc. Vatic. p. 95. tum ἐπέλεσε hoc ipso ex loco, quasi omnibus libris confirmatum sit.

396. 94. Κελίαν καὶ τὴν Νωλανῶν ἀρόπολιν ἔξεπολιόκησε] Urbis Celiae, non longo intervallo Venusia disiunctae, me-

minit Ptolemaeus L. III. 1. p. 74., sed ea et a Nola multum aberat, et a Livio non memoratur, qui captas decus Nolae, scribente, ad Consulem trahunt, adiciunt Atinam et Calatiam ab eodem captas. Haec moverunt Ph. Claverium Ital. Ant. L. III. p. 1037., ut Καλατίαν praecoptaret. Ego dubito. WESS.

396. 99. Εἰς τὴν νῆσον τὴν Ποντίαν καλούμενην] Concordat Livius L. IX. 28. WESS.

396. 1. Τῆς εἰρηνης ἄρτι γενημένης] Credo ἄρτι damnatum ab amanuensibus esse, quod Athenis aliud notaret. Criticos audi ad Aristophan. Nub. v. 1148. διαφέρει τὸ ἄρτι τοῦ ἄρτιως παρ' Ἀττικῶν. ἄρτι μὲν γὰρ, ἀρτι τοῦ ἄρτι, ἄρτιως δὲ, πρὸ ὀλίγου. Quorum sententiae cum Atticae eloquentiae princeps non paruerit Demosthen. initio Orat. de Leg. Fals., cur tandem in Diodoro non feratur? De pace Agathoclem inter et Messenios coalita supra c. 75. WESS.

396. 12. Οἱ δὲ Μεσσηνιοὶ etc.] Fortasse evenit hac tempestate, quod de Messeniorum nobili cive Megacle a Polytaeno proditum est L. V. 15. Paulo ante Rhodoman. προβούλεισθαι τὴν φίλιαν in not. Addend. corrigit, quem minime sequor. WESS.

397. 31. Μετεμύλοντο μὲν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις] Alibi μετεμύλοντο τοῖς πεπραγμένοις. Sed praepositionem, ut libitum est, addit et negligit. Conf. L. XV. 9. et huius lib. c. 75. WESS.

397. 48. Ἐπὶ τὴν Κεντοριπίνων πόλιν] Rectius Κεντοριπίνων, etiam post pauca, fuerit, uti L. XIII. 83. et XIV. 78. WESS.

397. 61. Τὴν μὲν ἐξ Ἀθηνῶν] Videtur deesse accusativus qui cum τὴν iungatur. STEPH. Praecessit φορητοῖς πλοίοις, sequi proin debuerat τὸ μὲν ἐξ Ἀθηνῶν. At Diodori animo obversabatur vox νῆσος. Memini geminum hunc locum in superioribus tractavisse. WESS.

398. 66. Περὶ τὴν Βρεττανίαν] Si περὶ τὴν Βρεττανίαν discordantes librarii dedissent, nihil, ut ex Polybio L. I. 56. notum, commisissent absurdi: nunc eorum amplexi sunt sectam, quibus Βρεττανίαν et Βρεττανίαν confundere mos turpis fuit. Vide Is. Casaubon. in Athen. L. V. 11. et infra Eclog. VIII. Lib. XXVI. WESS.

398. 87. Τὸν Ἐκτόμον καλούμενον λόφον] Cognominis caussam declarat cap. 107. huius libri. WESS.

399. 15. Προσέταξε — τὴν μὲν Ρωζάνην etc. κατασφάξαι] Non dissentit Iustinus L. XV. 2. Si tamen Pausaniae credis, Roxanen Alexandrumque eius filium Cassander ἀπέκτεινεν ὑπὸ φαρμάκων L. IX. 7. WESS.

399. 30. Ἐπὶ Πολλίτιον, Μαδδουκίτιον ὄσσαν πόλιν] Non recordatus horum Diodori fuit diligentissimus Cellarius, cum post Teate et Aternum, Marrucinatorum descriptas urbes, subderet, an plura oppida habuerint Marrucini, nullo indicio vel a geographis vel historicis est proditum: nec mirum silentium illorum,

quia, eodem Strabone testante, has gentes χωιρῶν ζῶσιν, in vicis habitabant magis quam in oppidis Geograph. Vet. L. II. 9. p. 763. Nusquam etiam Pollitium a Ph. Cluverio in Marrucinis attingitur, alioqui accuratissimo Diodori excerptore. Vicit utriusque diligentiam L. Camarra de Teate Antiq. L. I. 4. WESS.

399. 32. Καὶ κατόμισαν τὴν προσαγορ. Ἰντέραμναν] Et Interamna et Casinum ut deducerentur coloniae, senatus consultum factum est. Sed triumviros creavere ac misere colonorum quatuor millia insequentibus consules M. Valerius, P. Decius. Sic viri docti in Livio L. IX. 28. corrigunt rectissime. Demiror tamen neminem stabiliendae coniecturae Diodori haec, quibus nihil ad eam rem opportunius, advocasse. WESS.

399. 39. Τριήρεις μὲν κατήρισαν] Solet plerumque ea in re κατήρισαν auctor usurpare: parum tamen refert. Polybius L. I. 29. καὶ τὰς αἰχμαλώτους ταῦς καταρτίσαντες. et Excerpt. Leg. LXVII. p. 1234. καὶ παραντίκα καταρτίσαντες τριήρεις etc. WESS.

399. 45. Καὶ ζευγίππας διακοσμούς] Rhedarios Interpres, obscure. Ego dubito utri indicentur, desultoresne, binos trahentes equos, ἀμφιπποὶ, de quibus nos alias et Excerpta in Coislin. Biblioth. p. 508., an bigae, e quibus antiquissimo tempore pugnabatur, sive ζεύγη πολεμιστήρια in Diodori L. I. 54. Posterius, tametsi ζευγίππας alibi legere non memini, similis vero videtur. Conf. L. V. 21. et 45. Mox Βαλλιάρας, nisi oblitum eorum fuisse velis, quae commentatus est L. V. 17., reliquisse censendus est. Plures tamen scriptorum liquidam in hac voce non geminant, insulasque Βαλιαρίδας, uti statim Diodorus, nuncupare adsolent. WESS.

399. 56. Εἰώθασιν] Εἰώθεισαν Reg. 1. Leid. non male si εἰώθεισαν facias. WESS. Immo v. p. 412. 96.

399. 58. Μέλασι ῥάκκιοι κατακυλῶπτιν τὰ τεῖχη] De nihilo non est Venet. et Basil. scriptura. Solebant Phoenices, quorum Poeni propago, in luctu et post gravia delicta σακκίους sive ciliciis sese involvere. Menander in Porphyrii de A. A. lib. IV. 15. de Syris:

— Εἶτα σακκίον ἔλαβον, εἰς θ' ὄδον

Ἐκάθισαν αὐτοὶ ἐπὶ κόπρον. —

Plut. de Superst. p. 168. D. Ἐξω κάθηται σακκίον ἔχων, ἢ περιεζωσμένος ῥάκκιοι ἠντιροῖς. Cuius utriusque verba non fugerunt Ill. Hug. Grotium ad S. Matth. c. XI. 21. Iudaeorum similem lugendi ritum explicantem. Addo ex Iosepho Ant. XIX. 8. 2. ἢ πληθὺς δὲ αὐτίκα — ἐπὶ σάκκον καθεσθῆισα. et de Bello Iud. L. II. 12. 5. οἱ ἄρχοντες — σάκκους ἀμπερόμενοι καὶ τέφραν τῶν κεφαλῶν καταχέοντες. Atque haec pro σακκίους. Mos ipse in publico luctu singularis est, et ab aliis, nisi fallor, neglectus

Non multum tamen dissimile, certe eiusdem originis, quod infra L. XX. 9. proditur. WESS.

400. 67. *Καὶ δόξας ἀγαθὸς εἶναι*] Vid. Iustin. XXII. 3. WESS.

400. 92. *Ἡ καὶ νῆ Δία χορημάτων* etc.] Nihil hinc demuto: rarior est in his Diodori libris asseverandi formula *νῆ Δία*, quae forte librariis eam prorsus omittendi fuit occasio. Alii cum servant, satis huic loco opportunam, cur exterminabimus? Statim *καὶ τὰς αἰτίας αὐτῶν ἀνέλαβεν* brevius extulit loco *ἀνέλαβεν εἰς αὐτόν*, ut L. XX. 4. WESS.

400. 6. *Τὸν Ἐκνομον λόγον*] Meminerunt eiusdem Polybius et Plutarchus, docente Ph. Cluverio, et castellum *Daedaliū*, quò de Antonini Itiner. p. 94., ab hoc Phalaridis non distinguente, Sicil. Antiq. L. I. p. 214. Mihi posterius longe incertissimum semper visum fuit. WESS.

400. 9. *Τὸν διαβεβοημένον πρὸς τὰς — τιμωρίας*] Eleganter Silius Italicus L. XIV. 211. de Phalaridis tauro:

Ductor Grosphus erat, cuius caelata gerebat,

Taurum parma truce[m], poenae monumenta vetustae.

Ille, ubi torreret subiectis corpora flammis,

Mutabat gemitus mugitibus: actaque veras

Credere erat stabulis armenta effundere voces.

Haud inpune quidem: nam dirae conditor artis

Ipsè suo moriens immugit stebile tauro.

Adde, quae adscripta sunt L. XIII. 90. Diodori. WESS.

400. 15. *Ἦν ποταμὸς, ὃν ἀμφότεροι* etc.] Himera est, uti ex cap. 109. et L. XX. 3. videbis. WESS.

401. 45. *Ἦς ἔννεγε*] Confer L. II. 30. et not. in L. I. 8. WESS.

401. 61. *Οἱ γὰρ ἄνδρες οὗτοι μναίους λίθους* etc.] Latius de his perscripsit auctor L. V. 17. et 18. Iunge illa etiam, quae conduxit Had. Iunius Animadv. L. I. 2. WESS. Suidas in *Μναίος* haec habet: *οἱ τῶν Βαλιαρίδων νήσων σφενδονῆται μναίους λίθους ἔβαλον*. quae ex his et proxime praegressis a Grammatico fuisse concinnata, manifesto liquet. Scribe tamen in eius excerpto *Βαλιαρίδων*, ut Diodorus adsuevit. IDEM in Add.

401. 74. *Ἡ μὲν μάχη ταχὺ πάλιντροπος ἐγένετο*] Habet de hoc vocabulo Eustathius aliqua in Homer. p. 1047., sed longius arcessita. Tu, si videtur, recurrere ad L. XVII. 27. WESS.

401. 86. *Καὶ ταῦθ' ἄλκιον τοῦ ῥέματος ὄντος*] Himerae, in Libycum mare evolventis, aquae salsae erant. Vitruvius L. VIII. 3. *In Sicilia flumen est Himera, quod a fonte cum est progressum, dividitur in duas partes: quae pars profluit contra Etruriam, quod per terrae dulcem succum percurrit, est infinita dulcedine; altera pars, quae per terram currit,*

unde sal foditur, salsum habet saporē. Sic lege ex scripto Franequerano. Vero quidem parum congruit, Himeram fluvium, qui in Tuscum mare pergit, et eiusdem nominis alium, in Libycum mare egredientem, uno fonte scaturire, quod veterum sibi plerique persuaserunt, docente Ph. Cluverio Sic. Antiq. L. I. p. 211., constat tamen hoc salsi saporis esse flumen, et ab indigenis propterea *Salsi* hunc usque in diem nuncupari. WESS.

402. 20. *Ὁ δ' Ἀγαθοκλῆς ἀπολιπὼν* etc.] Pro *ἀπαγαγὼν*. RHOD. *Ὁ δ' Ἀγαθοκλῆς ἀπαγαγὼν τὴν* et reliq.] Optime vir doctus. Optassem equidem, ut hoc saltem in loco Stephanus, et, qui eius *ἐκδόσει* presse inhaesit, Rhodomannus, aliquam Basil. editionis rationem habuissent. Vitassent quidem certe turpissimam maculam, quae haec Diodori inquinavit. WESS.

ANNOTATIONES

IN

LIBRUM VIGESIMUM.

403. 12. Πτολεμαῖος δὲ Νικοκρέοντα] Νικοκλία nativum est pro Νικοκρέοντα. RHOD. Vid. ad L. XX. 21. WESS.

403. 35. Ὡς Καρχηδόνιοι Βομίλκων et seq.] Bene Basil. Bomilcar enim est. Μοx κατέλευσαν, lapidibus cooperuerunt, verius erit. Conf. L. XX. 45. WESS.

404. 40. Ἐν τῇ Τυβόρνιᾳ Κάπριον ἐξεπολιόρησαν] Καίριον habent scripti quidam codices dict. loc., ubi de castello inquirere consultum erit. WESS.

404. 83. Ῥωμαῖοι τὸ μὲν ἔθνος τῶν Ἀσκληῶν κατεπολ.] Vitium habet haec scriptura, ab Interprete bene animadversum. Vide L. XX. 102. WESS. Vertit Rhodomannus *Aequorum*.

406. 9. Πρὸς τὴν τῶν πράξεων ἐπίγνωσιν] Aut aliquid post ἐπίγνωσιν sive ante τῶν φιλοτίμως desideratur, aut nobis reliquit author repetenda ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verba illa, τὸ συνεχές διασπῶσιν. ut sit, ἀλλὰ καὶ τὸ συνεχές διασπῶσι τῶν φιλοτίμως ἐχόντων etc. Sed hoc posterius credere durum est. STEPH. Rhodomannus ab H. Steph. iudicio nihil dissentit: et qui posset, cum res per se loquatur? Diodorus ipse quid reliquerit, non temere affirmayero; neque male tamen defectum verbis ex principio L. XV. μεσολαβοῦσι τὴν ἐπιθυμίαν expleveris. WESS.

406. 11. Ἐν δὲ ἐγκώμια καὶ ψόγους καὶ τῶν ἄλλα etc.] His et superioribus auctor argumenta, in quibus declamandis Rhetores studium ponebant, designat. Τρία τὰ ἀνωτάτω εἶδη, Scholiastes in Hermogenis Rhetor. p. 12. ait, τῆς ῥητορικῆς, συμβουλευτικόν, δικανικόν, πανηγυρικόν. Ad prius pertinent λόγοι προεσβητικοί, ad secundum δημηγορίαι, ultimum complectitur, sicuti idem docet, τὰ ἐγκώμια καὶ τὸν ψόγον. Haec caussa, cur in Aphthonii et Libanii Progymnasmatibus hoc genus declamationes non desiderentur. Confer L. Cresollii Theatr. Rhetor. L. III. 6. WESS.

406. 26. Τὸ γὰρ τῆς ἱστορίας γένος ἀπλοῦν etc.] Pro-

fecta haec sunt ex Polybil imitatione. Vide librum eius I. 5. et quae notavit Is. Casaubonus p. 108. ed. Gronov. WESS.

407. 34. Ἐβάλλομεν ἐκ τῆς ἱστορικῆς πραγματείας] Quod Diodorus reliquerat, id veterum auxilio schedarum tandem recepit. Ipsemet alibi hoc genus probavit et Dionysius T. II. p. 129. δεύτερόν ἐστι, inquit, τῆς ἱστορικῆς πραγματείας ἔργον. Liqueat autem clarissimum in modum, concionum in historia usum non districte auctorem damnasse, neque adeo recte reprehendi, quasi in leges suas peccarit ipse, orationes historiae inserendo. Bodino eam criminationem tribuit G. Io. Vossius Art. Histor. c. 20., Nostrum egregie defendens, quamquam Bodinum Methodi Hist. c. 4. si inspexeris, inter crimina, quorum reus peragitur Diodorus, istud non reperies. WESS.

407. 44. Πολλὰ ἀναγκαῖως παραλειφθήσεται] Omnino legendum est παραλειφθήσεται non παραλειφθήσεται, et paulo post non dubito quin κεκραμένην habuerit ipsum ἀντογραφοῦν. STEPH. Πολλὰ ἀναγκαῖως παραλειφθήσεται] Coniecturam viri doctissimi Basil. ἐκδοσῆς et schedae Reg. I. verissimam praestant. Redeat ergo suam in sedem. Κεκραμένην citra Codd. auctoritatem refingere non sustinui, tametsi unice probum, scriptoriquae placens L. V. 69. WESS.

407. 60. Ἐτη συνάγεται — τῶν ὀκτακοσίων ὀγδοήκοντα] In mendo est vox ultima. Ab urbe Troia eiusque excidio abierunt ad annum Olymp. cxv. tertium 1000CLXVI anni. Sic auctor ipse L. XIX. 1. Adde in summam annos vii., quorum res gestas eo se libro perscripturum professus est, habebis Olymp. cxvii. annum alterum, in quo cum maxime versatur, sive a capta Troia 1000CLXXIII. Dederat proinde τῶν ὀκτακοσίων ἑβδομήκοντα. Nihil apertius. WESS.

407. 68. Γάϊον Ἰούλιον] C. Iunius erat, ut bene Interpres. Vid. Livium L. IX. 30. Vitium peperit librorum socordia. Auctor enim ipsemet suis utrumque nominibus in priore consulatu L. XIX. 19. designavit. WESS.

407. 78. Μηδ' ἂν ἐγχειρήσειν — ἀντιταχθῆναι] Ineptum hoc quidem loco ἐγχειρήσειν erat. Quod ex membranis revocavi ipso sermonis genio sese commendat. Vide hoc saltem de Nino rege στρατεύειν ἐπὶ Βακτριανὸς ἐνεχείρησεν L. II. 5. et Alexandri monachi de Crucis Invent. ipso in principio, τοῦτο τὸ ἐπιταγμα — δεξιόμενος ἐγχειρήσειν ἰδεύλισα. Sic enim scripsit, quod Gretserum neglexisse miror. WESS.

408. 87. Βαρυνόμενος τοῖς προστάγμασιν] Polybium de durissimo, quod Poeni in Afros inhihebant, imperio vide L. I. 72. WESS.

408. 88. Τὸ δὲ μέγιστον, διαρπάσειν etc.] Agathocles oratione ad expeditionis socios apud Iustinum L. XXII. 5. latius omnia haec exsequitur. WESS.

408. 2. Χωρὶς τῆς πανοπλίας ἐπηρέσιον καὶ χαλινὸν] Non

puto aberrasse a scriptoris mente Interpretem [qui vertit *stragulum equestre*.] Solet, fateor, *ὑπηρέσιον* nautarum esse et remigum. Scholiastes ad Thucyd. L. II. 94. *ὑπηρέσιον ἐστὶ τὸ κώας, ὃ ἐπικάθηται οἱ ἐρέσσοντες, διὰ τὸ μὴ συντολθεῖσθαι κῆρὸν τῆς πηγῆς.* Unde sane istud Isocratis de Atheniensibus, ad renum admotis, *οἱ μὲν ἄρχαι τῶν Ἑλλήνων ἀξιούντες, ὑπὲρ ἑσίων ἐχόντες ἐξβαίνουσι.* Or. de Pac. p. 248. At in equitibus, cum *ὑπηρέσιον* frasco adiungitur, quid aliud erit, ac vestis, sessura substernenda? Porro *ἡμῶς* — *ἔχειν* dictum videtur, ut *ὄπως* — *γνωσθῆναι* in Luciani Parasit. c. 32. et *ὄπως* — *πράττειν* in scripto Ciaronont. supra L. XIV. 19. WESS.

408. 30. *Διεζέλευτο οὖν σῶσαι ἑαυτοὺς μετὰ τῶν ἰδίων κτήσεων* etc.] Fraudem, qua civium copiosiores circumvenit tyrannus, aliter paullo Polyænus Strateg. L. V. III. 5. enarrat, praeter alia, *καὶ ὅτι προσέλαβεν, αἰεὶς, ἐπιτρέψας τοῖς βουλομένοις σῶσαι ἑαυτοὺς, ἐξίεναι τῶν νεῶν μετὰ τῶν ἰδίων κτημάτων.* Quae quidem verba non multum ab istis Diodori, abtudent, sententia plurimum, etsi prave. Censebimusne in navibus, quibus in Africam tramissurus erat Agathocles; τὰ ἴδια κτήματα habuisse hos homines omnia? Fuerat profecto commodius et rei gestae congruentius *ἐξίεναι τῆς πόλεως.* Urbe enim Syracusana ut una cum facultatibus sese ditiores subducerent, tyrannus animo agitabat, quo eas universas possessoribus pessumdatis intervertere posset. At Polyænus secutus aliud est. WESS.

408. 34. *Τούτους μὲν — ἀνέλε*] Mille et sexcentos: tot enim discessisse Iustinus L. XXII. 4. prodidit, qui mox de servis ad pileum vocatis et militiae adscriptis, *omnes inde servos, militaris aetatis, libertate donatos, sacramento addegit, eosque et maiorem partem ferme militum navibus imponit.* Quae Nostri verbis cum optime respondeant, nihil utique erat, cur Schefferus nodum ibi in scirpo quaereret. WESS.

409. 40. *Ἐντροπῇ*] *Ἐντροπῇ* Basil. frequenti confusione. Vid. T. Hemsterhus. ad Lucian. Dial. Mar. X. p. 316. WESS.

409. 68. *Τηλικαύτην ἔκλειψεν ἡλίου συνέβη γενέσθαι.*] Passus id deliquium sol fuit Syracusis mensis Sextilis die xv. feria vi. hora viii. ut viri docti, Calvisius, Petavius atque alii ostenderunt. Docet insuper Iustinus ibid. c. 6. Agathoclem eius rei causam militibus exposuisse, atque illis esse adversum, ad quos eatur, prodigium, studiosè docuisse. Iunge Frontinum Strateg. L. I. 12. 9. in eo errantem, quod lunae hanc deminutionem putarit. WESS.

410. 98. *Πρόμναν ἀναχρονουμένον*] Interpres [qui retro *inhibita ruppri*] antiquum obtinet. Vid. ad L. XI. 18. WESS.

410. I. *Πρὸς τὰς καλουμένας Λατομίας*] Vicinae urbi lapicidinae nomen fecerant. Strabo L. XVII. p. 1191. A. post urbem Tunetem descriptam καὶ λατομῆαι τινές, καὶ ἐπ' αὐτῶν

πόλις διαώνυμος. ubi Diodori minime oblitus est Is. Casanbonus. WESS.

410. 10. *Ταῖς κατεχούσαις Σικελίαν θεῶς Δήμητροι καὶ Κόρη* etc.] Vid. L. V. 3. In Cereris et Proserpinae tutela Siciliam veteres deputabant, unde eandem *ἔχειν* et *κατέχειν* sollemni praene phrasi dicebantur, ut in Sophoclis Oed. Colon. v. 39. Eumenides, *αἱ γὰρ ἑσφοβοὶ θεαὶ σφ' ἔχουσι.* et v. 54. *Χάρος μὲν ἑσφὸς πᾶς ὄδ' ἐστ', ἔχει δὲ τὴν Σικελίαν Ποσειδῶν.* Plura diligentissimus Ez. Spanhem. ad Callim. H. Pallad. v. 53. WESS.

410. 13. *Λαμπαδέουσα ἀπάσας τὰς νῆας*] Ceres raptam filiam quaesitum itura, *accensis ex Aetnae crateribus facibus, λαμπαδάς ἐκ τῶν κατ' Αἰτνῆν κρατήρων ἀναρραμένη,* dixit alibi Diodorus, varias orbis partes oberrare coepit. In eius rei memoriam τὸν μετὰ τῶν λαμπαδῶν δρόμον, uti Liban. T. I. p. 353. B. loquitur, Deae isti celebrasse videntur. Huc quidem certe tyrannus respicit *λαμπαδέουσα* suam classem. *Λαμπαδέουσαι* enim eorum erat, qui cum lampade discurrebant, eamque aliis per manus tradebant. Vetus scriptor apud Suidam, *Ἀριστογόνοσ οὖν, Διονύσοσ μύσθης, ΛΑΜΠΑΔΕΥΕΣΘΑΙ μέλλου.* Sumsit hinc colorem Philo Iud. de Div. Her. p. 486. D. cum mira suavitate de accendendo virtutis studio precatur, *ἐκένθσ οὖν γίνουμαι, ἕνα — ἀναφλέγηται σσιτήριον φέγγος, ὃ ΛΑΜΠΑΔΕΥΟΜΕΝΟΝ ἐπαλλήλοισ διαδοχῆς, ἰσχύρονον γενήσεται κόσμω.* Harpocratiorem vide in *Λαμπάς.* WESS.

410. 27. *Τὸ δὲ στρατόπεδον ἐπηλάτεις*] Quod in Iosuae libri c. VI. 20. Alexandrini interpretes dederant *ἠλάτεις πᾶς ὁ λαὸς ἕμ' ἀλαλαγμῷ μεγάλω καὶ ἰσχυρῷ,* verterant olim ante Hieronymum aliqui *ululatu magno ulularunt,* alii *iubilarunt iubilato magno.* Neutrum probat Rufinus Homil. VIII. in eum Iosuae lib. p. 422. *Et quavis,* inquit, *iste sermo inproprie translatus esse videatur: ἀλαλαγμὸς enim in Graeco scriptum est, quod neque iubilum, neque ululatum proprie significat; sed illam magis ostendit vocem, qua belli tempore exercitus clamorem consonum tollens, unanimiter sese cohortari ad praelium solet.* Recte profecto, neque ab hoc loco aliene. Rabanus Maurus eadem omnia habet suo in Commentario p. 695. Tom. IX. collect. amplissimae, firmatque adeo opinionem, quam ad superiorem librum prodere memini. WESS.

410. 40. *ὑπὸ τῆς Ἀγ. γοητείας καὶ ἀνοίας παραλογ.*] Post *γοητείας* aufer *καὶ ἀνοίας,* scioli alicuius infartum. RHOD. Mallem et ego *καὶ ἀνοίας* librorum veterum auctoritate amotum. Sin tamen, leniore medicina reponendum *καὶ ἀπνοίας* erit, uti a celeb. T. Hemsterhusio ad Luciani Iud. Vocal. c. I. factum animadverto. WESS.

411. 49. *Ἐπὶ τὴν ὀνομαζομένην Μεγάλην πόλιν*] Soli debetur Diodoro urbis huius accuratior notitia. Habet quidem Io.

Garnérius in Diss. H. de Synodis ob Pelagium vivo Augustino celebratis post Mar. Mercatoris Oper. pagina 179., habet, inquam, *Romanum Megalopolitanum* in Proconsulari Africae provincia Episcopum, adscribitque ignotum sibi esse, qua parte eius provinciae *Megalopolis* ista sedem habuerit. Didicisset hinc, modo verba meminisset, oppidi situm: quamquam, ut sedulo agam, de *Megalopolitano* illo Praesule res nondum est expedita. Adpellatur, quod H. Norisius et Th. Ruinartus ad Not. Afric. p. 112. ed. Ven. admonere haud praeterierunt, fidelioribus in Codicibus *Meglapolitanus*, sive *plebis Meglapolitanae*, quemadmodum in Carthagin. Collat. c. 133. p. 271., eique patronus accedit *Coronius Meglapolitanus*, quem Notitia Eccles. Africae ex Proconsulari provincia una cum aliis in exsilium missum fuisse refert Hunerici regis iussu. Neque id tamen scriptionis discrimen tanti videtur, ut alii eum urbi inponendum arbitrer. *Meglapolis* dicendi compendio ex *Megalopoli* nasci facile potuit. Ad hoc eadem erat in provincia, in qua haec Diodori; quin, si Notitiae ordo iustus est, prope Clupeam, a qua citra omne dubium haec *Μεγάλη πόλις* brevi spatio fuit dissepta. WESS.

411. 61. *Ἐπὶ θάτερα δὲ μέρη τὸ πεδίον ἐνέμοντο βοῶν*] Discordia amanuensium ansam praebuit, hoc ut eligerem. Si qui aliud maluerit, utatur suo iudicio. Ego vero hanc regionis Punicae amoenitatem, villas sumtuosissimis praetoriis distinctas, pasca armentis et pecudum gregibus lactissima, iucundamque istam rivorum a fontibus deductionem attentius considerans, imaginem, tenuem tamen, agri Batavici videre videor, et eius inprimis, quem aquis lene sonantibus Vechta radit. Offerunt sese ulro plura alia meditati, quae missa faciam. Id maximopere velim, ut hi libertatis et honestioris mercaturae fructus sine labe possessoribus diutius perennent, quam Carthaginiensibus! WESS.

411. 78. *Καὶ πρὸς τὸν Λευκὸν Τύννητα*] Hanc etiam urbem qui praeter Diodorum attigerit, recorder neminem. Non equidem ignoro Ab. Ortelii iudicium, *Album* hunc *Tunetem* et *Tunetem* pro eadem urbe putantis. At multa obstant. Oppidum *Tunes* Carthagine distabat spatio XV M. P., ut Livius L. XXX. 9. sive ὡς ἑκατὸν εἴκοσι σταδίων, sicuti Polybius ait L. XIV. 10. *Album* ab eadem urbe *Tunes* longius aberat. Adde, hanc urbem ab Agathocle solo fuisse aequatam: *Tunetem* deinceps illius in potestatem venisse et praesidium satis accepisse validum. Sic auctor ipsemet c. 17. Errat ergo vir sollertissimus. WESS.

412. 90. *Ἀπ' αὐτῶν*] *Ἦν αὐτῶν* Reg. 2. Vid. not. in L. IV. 46. WESS.

412. 92. *Εἰς τὴν χώραν προσάγουσαν*] *Προάγουσαν*. RHOD. *Εἰς τὴν χώρ. προσάγουσαν*] Extrivi literam, quae loci sententiam interturbabat. Factum etiam alias, sed Codd. imperio. Vid. L. XVIII. 59. WESS.

412. 95. *Ἀπὸ καὶ ταῖς πρόροις δέξρεις κατεπέτασαν*] Navalibus in praeliis, aut sicubi ad loca infesta classem admovebant, fieri id moris erat. Quare Metellus insulis Gymnesiis propius sese et naves adiuncturus, *ΔΕΡΡΕΙΣ* ἔτεινεν ὑπὲρ τῶν καταστρωμάτων, σκέπη πρὸς τὰς σφενδόνας in Strabon. L. III. p. 256. Poenorum haec alia consuetudo. Segestria ista, prorae oppansa, nigricantis fuisse coloris videntur, uti in luctu atque inferiis usus ferebat. Hinc navis inferias Achilli solutura ἐκ *Θετταλίας μέλανα ἰστία ἠρμένη ἐς Τροίαν* ἐπλει apud Philostrat. Heroic. c. 19. p. 741. Conf. not. in L. IV. 61. WESS.

412. 15. *Προκατεπεπτώκει ταῖς ψυχαῖς*] Verius censeo *προσκατεπεπτώκει* ex Reg. 1. Praeterquam enim quod ignara rei bellicae multitudo erat, animo quoque conciderat. Qua in re *καταπίπτειν* et *ἀναπίπτειν* sedem quandam habent. Pausanias L. X. 20. *τοῖς δὲ γε Ἕλλησι κατεπεπτώκει μὲν ἐς ἅπαν τὰ φρονήματα*. Synesius L. II. Provid. p. 117. B. *οὔτοι μὲν — τὸν καταπεπτώκτους ταῖς γνώμας* etc. Polybius Excerpt. p. 1430. *ἡττηθέντες δὲ κατὰ τὸν κίνδυνον οὕτως ἀνέπεσον ταῖς ψυχαῖς*. Philo L. I. vit. Mos. p. 630. E. *τά τε σώματα παρεῖντο, καὶ τὰς ψυχὰς ἀναπεπτώκεισαν*. Alia tibi, si desideres, dabit vir doctus Miscellan. Observ. Vol. X. p. 206. WESS.

412. 29. *Ἄνωτα καὶ Βορμύλλαν*] *Βορμύλλαν*, expuncto ρ., ut etiam in sequentibus. RHOD. *Καὶ Βορμύλλαν*] Ex Basil. ἐκδόσει, ducis nomen instauravi. *Bonilcar* dicitur Iustino, neque id nomen aliter in Livii libris scribitur, apud Appian. Pun. p. 22. *Βορμύλλαν*. Ceterum *διὰ τὴν ἰδίαν τούτοις ἀπιστίαν* ex more venit, quo nominibus saepe verbi sui, uti dictum supra fuit, casus adstruitur. Aliud spectavit Cl. Iac. Gronovius ad Stephan. Byzant. in *Ἄβαι*, quem vide. WESS.

412. 36. *Ἡ πρὸς τὰς τιμωρίας πικρία τῶν Καρχηδονίων*] Certissima est Diodori animadversio. Exempla atrocitatis istius quasi per saturam suppeditabunt Valer. Maxim. L. II. 7. ext. 1., Polybius L. I. 11. 24., Livius Epit. 50., Iustinus XIX. 2. XXI. 4. 6., Polyaen. L. V. 11., Appian. Pun. p. 67. etc. WESS.

413. 57. *Εἰς τὸν ἱερὸν λόχον*] Carthaginiensium nobilissimi et ditissimi ad duo ferme millia et quingentos sacram eam cohortem explebant. Vid. L. XVI. 80. WESS.

413. 64. *Ἐδωκεν Ἀρχαγάθω τῷ νύτῳ*] *Archagathum* pleurumque Diodorus et Iustin. L. XXII. 5. vocitant. At Polybio Excerpti Leg. I. p. 1087. *Ἀγάθαρχος* est, probante H. Valesio ad Nostri Excerpt. p. 257. Vid. infra c. 56. WESS.

413. 75. *Τὰ τῶν ἀσπίδων ἔλυτρα ῥάβδοις διέτεινε*] Pari modo *τοῦ λυτροῦ τοῦ δόρατος* Aristophanes Acharn. v. 1119., qua de voce copiosius viri eruditissimi Is. Casaub. in Athen. I. 7. et Th. Gatak. ad Antonini Imp. L. IX. 3. p. 266. Solebant milites contra imbres, pulverem, aliasque iniurias scutis tegumenta induere, τὰ σκῦ-

τινα τῶν ὄλων σκεπάσματα in Plutarchi Lucull. p. 510. A. Quem quidem morem abunde cum declaraverit Iust. Lipsius Annal. Mil. Rom. L. III. 2., verbum non addam. WESS.

413. 87. Ἐκίσταν οἰωνοζομένων, διὰ τὸ δοκεῖν etc.] Noctua praetervolans victoriae omen Graecis ad Salamina in Persas pugnaturis fuerat. Hinc γλαῦξ ἔπιτατο de felici rerum successu elegans proverbium. Hesychius, Γλαῦξ ἔπιτατο. πρὸ τῆς μάχης ἐκ Σαλαμῖνι γλαῦκά φασι διαπτήναι τὴν νίκην προσημεινόντων. quibus gemina Zenob. Cent. II. 98. et Append. Vat. I. 48. Indidem noctuae volatus victoriae auspiciū censebatur, γλαῦκος πτήσις εἰς νίκης σύμβολον ἐλογίζετο non Athenis tantum, sed tota Graecia in Schol. ad Equit. Comici v. 1091. Quin ipse poeta Vesp. v. 1081.

Γλαῦξ γὰρ ἡμῶν πρὶν μάχεσθαι τὸν στρατὸν διέπιτατο, vulgi eam persuasionem respiciens. WESS.

414. 93. παρουστατικώτερον τὸν κίνδυνον ὑπέμειναν affert Suidas v. παρουστάται.

414. 11. Ἀνετρόπησαν ταῖς ψυχαῖς] Sic L. XL 31. ἀνατραπέντες ταῖς ψυχαῖς πρὸς φεγγὴν ὤρησαν. WESS.

414. 23. Δὸς τοῖς — ἀσημον ἐκλειμα] Putes Basil. voluisse ἐκλειμα, quod pravum. Id auctor vult, Bomilicarem sensim aciem hostilem vitasse cessimque ivisse. Vocabulum ipsum Lexicographorum copias augere potest. WESS.

414. 43. Οὐ πλείους χιλίων] Sed praelio conmisso, duo de Siculis, tria millia de Poenis cum ipso duce cecidere, ita Iustinus L. XXII. 6., haud parum cum Diodoro dissidens. Iustinum exseripsit, sed male intellectum Orosius. Censuit bonus vir duos tantum ex Agathoelis exercitu periisse; quod iste noluit, sed duo millia de Siculis, tria de Poenis occubuisse. Vide Oros. L. IV. 6. WESS.

414. 46. Ἐν αἷς ἐκομίζετο ζεύγη χειρόπεδῶν] Par olim insolentia Spartanorum, qui πέδας φερόμενοι ἐπὶ Τεγεῆτας ἐστρατεύοντο. Contigit iisdem quod Poenis: victi pedicas gestare debuerunt ipsimet, quibus Tegeatas innectere constituerant apud Herodotum L. I. 66. Cuiusmodi iustae talionis exempla in mundo habeo plura, quae nunc praeternitentur. WESS.

414. 50. Εἰς συνεργασίαν ἐμβολεῖν] Probe Interpres in *ergastula* Ecce iterum Diodorus Excerpt. Peirese. p. 369. καὶ τούτων τοὺς μὲν πέδαις δεσμευῶν εἰς τὰς συνεργασίας ἐνέβαλλε. Vocis, in copiosis Graeci sermonis Thesauris praeteritae, compositio rem eam belle declarat. WESS.

414. 69. Ἡρακλέα τὸν παρὰ τοῖς ἀποίκους] Auctoris a mente non aberravit Rhodomannus. [qui vertit *coloniae suae patrōnum*]. Id subvereor, ut recte expressa sint verba. Hercules ὁ παρὰ τοῖς ἀποίκους is esse debet, qui apud maiōris patriae colonos est. Atqui omnia, quae succedunt, Herculem Tyrium expostulant, quem Poeni etiam missis pretiosissimis donariis impense placare connituntur. Ergone παρὰ τοῖς ἀποικι-

σταῖς fuit olim? Non dico, etsi, modo libri id darent, pro malo haud putarem. Hoc mihi quidem satis constat, Herculem τὸν παρὰ τοῖς ἀποίκους coloniarum esse, quem sibi infestum Carthaginienses ob infrequentiore religionis cultum arbitrati, Tyrum mittunt, qui placent et venerentur, quoniam inde ipsi, Gaditani, ceterique coloni domo profecti acceperant. Hercules censebatur idem, quamquam praecipua religionis sedes Tyri erat. Quotannis autem τὰς πατρῶν ἀπαρχὰς selectissima navi, quam ἱεραγωγὸν vocant Graeci, Tyrum religiosissime mittebant. Vide Polyb. Exc. Leg. CXIII. p. 1310. WESS.

415. 79. Τὸς ἐκ τῶν ἱερῶν χρυσοὺς ναοὺς τοῖς ἀφιδρύμασι] Io. Dougtaeus Analect. Sacr. Pars. II. 61. aurea cum simulacris delubra vertit, aediculas esse portatiles, quae Deorum simulacra suo ambitu complectebantur, opinatus; quod quidem auctor si voluisset, ναοὺς αὐτοῖς ἀφιδρύμασι scriptum fuisset. Vid. Davisium ad Max. Tyrium Dissert. VII. p. 520. ed. noviss. Nam ut nunc verba habent, aediculae signis, quae Tyri erant, tramissae fuerunt. Id bene, quod his Diodori usus sit vir doctus ad ναοὺς ἀργυροὺς Ἀρτέμιδος illustrandos, e quibus fabricandis victum Demetrius Ephesi tolerabat in S. Lucae A. A. cap. XIX. 24. Fuerunt enim eiusdem haud dubie generis. Hae parvae aedes ad formam templi Ephesii superstitionis Dianae sacris parabantur, istae in delubris omnia Carthagine dedicatae Tyrum amandabantur Herculi consecrandae. Pertinet huc ἀργυροῦν ναοῦ ἐργευστάτης Cratinus ex Arteniōri Onirocrit. L. IV. 33. WESS.

415. 82. Ἡτιῶντο δὲ καὶ τὸν Κρόνον etc.] Eusebius haec exseripsit Praep. Evang. L. IV. 16. p. 161. A. Saturnum Carthagine victimis humanis fuisse cultum, res est testatissima. Vid. L. Vivem ad Augustini L. VII. de Civ. D. cap. 19. et H. Grotium in Deuteron. c. XVIII. 10. WESS.

415. 92. Διακοσίους μὲν τῶν ἐπιφανεστάτων παιδῶν etc.] Pescennius Festus in libris historiarum per saturam refert, Carthaginienses Saturno humanas hostias solitos immolare, et quem victi essent ab Agathocle, rege Siculorum, iratum sibi Deum putavisse; itaque, ut diligentius piaculum solverent, ducentos nobilium filios immolasse, haec adposite Lactantius Inst. L. I. 21. Adiunge Eusebium Or. de Laud. Constant. c. 13. p. 646. ἡγοῖ (Diodorus) τῷ Κρόνῳ διακοσίους τῶν ἐπιφανεστάτων παιδῶν δημοσίᾳ θῆσαι τοὺς Ἀθῆνας: οὐκ ἐλάττους δὲ ἐπιδοῦναι τῇ θυσίᾳ τριακοσίους ἑτέρους. et eum a Diodori mente quadautenus aberrasse perspicies. Noster ccc istos sese ultro mactandos obtulisse, Eusebius liberos totidem numero immolandos dedisse illos trecentos significat. WESS.

416. 96. Ἀδριαὺς Κρόνον χαλκοῦς, ἐπετακὸς τὰς χεῖρας] Locus illustris et ab eorum nemine, qui nefandum Molechi cultum exposuerunt, neglectus. Quin et simulacrum hinc effinxerunt. Vol. II.

Vide Strabon. L. XVII. p. 1191. et Hirtium de Bel. Afr. c. 79. WESS.

419. 57. Καὶ γὰρ Ἐλύμαν] Sic scripsi. Conf. c. 17. Ἐνίκησαν et ἀνείλον, quod vetustis in membranis, non laudo. Series ipsa de Agathocle omnia haec dici, clarissime manifestat. WESS.

419. 63. Βοηθήσας Ἀυτολέοντι τῷ τῶν Παιόνων βασιλεῖ] Tzetzes Chil. VI. 472. ex Diodoro Ἀυτολέοντι vocat, natus librum, Reg. 2. similem. Vulgatam scripturam Ariston ὁ Ἀυτολέοντος, a Lysimacho in Paeonum regnum, non sine fraude tamen, reductus, constabit apud Polyæn. L. IV. 12. 3. Quae vero Tzetzes subiungit de Xermodigesto, qui Autoleontis thesauros in fluvii Sargentii alveo absconditos Lysimacho indicavit, ea haud scio an deprompta magnam partem sint ex Decchali simili instituto, de quo Xiphilinus in Traiano. Quaeram alias diligentius. WESS. In numis ἈΥΤΩΛΕΟΝΤΟΣ conspicitur, unde Ἀυτολέοντι ex Tzetze et Reg. 2., sive Ἀυτολέοντι, verius arbitreris. Numos reguli, eiusdemque originem et gestas res diligentissime explicuit Nobilissimus Bimardus ea Diatribe, quae Dissertationum Academ. Corton. Part. II. exornat p. 160. etc. IDEM in Addend.

419. 65. Τοὺς δὲ Ἀυταριάτας — κατόκισε] Tacet de raris, quarum multitudine Autariatae divexati patrio solo excesserant. Vide not. in L. III. 30. et Athen. L. VIII. p. 333. A.; nam operarum illic errore Athen. p. 383. videbis. WESS.

419. 67. Παρὰ τὸ καλούμενον Ὀρβηλὸν ὄρος] Longe ineptissimum Ὀρβηταῖον erat ὄρος, nusquam ferrarum lectum; quo magis miror in eo probando obdurare doctissimos potuisse viros, H. Steph. et L. Rhodomannum. Quanto melius OPBHLION ὄρος, ex librariorum quadam inconsiderantia in OPBHLION conversum? Magno is mons tractu inter Moesiam et Macedoniam porrigebatur, docentibus Strabon. L. VII. p. 502. Antipatro in Epigram. Anthol. L. VI. p. 569. et Ptolem. L. III. 9. Bene ergo Iustinus L. XV. 2. Cassander veritus ne Macedoniam occuparent (Autariatae) facta pactione in societatem eos recipit, agrosque iis ultimos Macedoniae adsignat. Vidit hanc loci maculam et dextre abluit Celeb. Barbeyracius Hist. Pact. et Foeder. Part. I. p. 254. Accipe aliud genus. De Philippo Polyæn. ἐνέβαλεν εἰς τὴν Ὀρβηλίαν χώραν ἢ δὲ ἐστὶ φαραγγώδης καὶ δασεῖα, Strateg. L. IV. 2. 16. Quaerunt viri docti, qui tandem Arbelii illi? Nihil Casaubonus decernit, Maasvicius Ἀργιλίους corrigit. At βάρβαροι post pauca illi ipsi dicuntur; qui quidem titulus Argiliis non convenit, Graecis et Andriorum colonis. Tu mecum τὴν Ὀρβηλίαν χώραν refinge, et difficultas evanescet omnis. A monte accolae Ὀρβηλίοι et regio Ὀρβηλία, quomodo Ptolemaeus L. III. 13. p. 93., dicebantur. Barbari erant, quippe Thracum originis, silvasque et saltus incolebant. WESS.

419. 73. Τῆς ἐφ' Ἑλλησπόντιοι στραπειίας etc.] Haec erat Ptolemaei istius praefectura, sicuti ex Memnone in Photii Biblioth. p. 709. alias ostendi. WESS.

419. 82. Καὶ στρατηγὸν Λεωνίδην] Meminit eius Suidas in Δημήτριος ὁ Ἀντιγόνο. Statim διεπέμπετο δὲ καὶ πρὸς τὰς ὑπὸ etc. citra dubium scripsit Diodorus, quod Rhodomannum minime fugit. WESS.

420. 96. Τὸν ἐκ Βαρσίνης Ἡρακλέα] Freinshemium ad L. X. 6. 11. Curtii consule. WESS.

420. 17. Νικοκλέα τὸν βασιλέα τῶν Χαλκίων] Auctor Indici huius libri Νικοκρέοντα vocavit, neque alius profecto est ac Nicocreon, quem Paphiorum regem Ptolemaeus Cypro ducem superioris libri c. 89. inposuisse traditur. Sed is et Nicocles et Nicocreon vero nomine dicebatur. Istud hic iteratur saepius estque in Polyæni L. VIII. 48. et Athen. L. VIII. 11. p. 352. hoc dabit idem Athen. Ibid. p. 349. F. Quin Ἀριστοκρέων Origeni est L. VII. C. Cels. p. 733., sed forsitan memoriae parum fidae peccato. Vide magnum Animadversorem ad Athen. L. VIII. 9. et, quem is suo merito laudavit, P. Leopard. L. I. Emend. c. 10. WESS.

420. 22. Ὀρῶντες ἀδρόους γεγονότας etc.] Tolerari haec possunt. Haud scio tamen, an meliora sint habenda, quae Reg. pr. liberaliter offert: talia certe, quae ab inscitu amanuensi non exspectes. WESS.

420. 29. Ἐαυτὸν ἀπέκτεινε] Polyænus dict. loc. εαυτὸν ἀνεκρέμασεν, genus mortis clarius exponens. Addit de Axiothea eiusque et cognatarum tragico exitu plura, quae ibi legi malim. Id tamen monere absurdum non fuerit, apud Athenaeum L. VIII. p. 349. F. Nicocreonis uxorem Βιοθέας nomine insignem esse, idque ab eruditissimo P. Leopardo defendi quodam Ovidiano in Ibin versu. Mihi alia mens. Ovidii is vers. 517. aliorum spectat, Brotraeque exitum describit, docente Salvagnio. Nicocreonis uxor omnibus aliis Axiothea est. Lege ergo in Machonis apud Athen. fragmento Ἡ Νικοκρέοντος εἰσοῦσα Ἀξιοθέα Γυνὴ μετὰ παιδίσκης etc. Reguli nomen, ut correxit Leopardus, firmant Eclogae Hoeschelianaë, quas magnus animadversor vidit, reginae vero, scriptores, quos memoravi. Vitii, ne id negligam, origo praecedenti εἰσοῦσα debetur, quod primam literam voci ablatam sibi vindicavit, nobisque Βιοθέαν pro Ἀξιοθέα reliquit. WESS.

421. 52. Βεβασιλευκότος ἔτη τριάκοντα ὀκτώ] Non aliter L. XVI. 52. At enim Parysades regni habenas capessiverat anno Olymp. cvii. quarto: itaque ante annum, cuius gestae res hoc recensentur loco, factis concessit. WESS.

421. 57. Διαβὰς τὸν Θάριν ποταμὸν] Nec hoc fluvii nomen, neque Θάριν, prout in quibusdam dicitur membranis,

inustum videtur. Mutemus literarum ordinem, refingamusque *Ψάθιν*, quod flumen, in Maeotidem sese evolvens, ex Palat. et Coisl. schedis dabit Ptolemaeus L. V. 9. p. 149. Mecum sentit consultissimus Barbeyracius Hist. Foed. Part. I. p. 256. WESS.

421. 62. *Καθάπερ ἐστὶ Σκόθαις νόμιμον*] Credo et morem innui, quo rex mediam aciem curabat, quoque castra plaustris circumdabantur. Describit posteriorem diligenter Paullus Piasecius, Polonis suis in hunc diem *Tabor* id genus adpellari admonens, Chronic. Rer. Gest. p. 333. et seqq. WESS.

421. 85. *Λειψθέντες ἐν τῇ μάχῃ*] Absentiam praepositionis desiderare noli. Iosephus Belli Iud. L. I. 6. 2. ἀλλ' ἐν τῇ πρώτῃ συμβολῇ λειψθεὶς εἰς Ἱεροσόλυμα συναλεύνεται. Adde Raphaelii ex Polybio observat. in S. Iacobi Epist. c. I. 4. Porro regiam ad flumen Thapsin seu Psathin potius, eruditissimus Barbeyracius suspicatur in urbe fuisse, quae Ptolemaeo, eidem fluvio accubans, *Auchis* est. Mihi non liquet. WESS.

421. 99. *Διστύλωτο δ' οἴκοις*] Interpres ad alterum regiae aditum haec retulit: ego ad ipsam regiam. At quid *διστύλωτο οἴκοις* erit? an *columnatis aedificiis interseptus*, ut ille? Non arbitror. *Διαστύλωθῆναι* ea perhibentur, quae columnis aut trabibus suffuleiuntur, ut in Polybii L. V. 4. et c. 100. Id de regia, in locis palustribus condita, verum esse posse, dubitat nemo. Quo vero modo *οἴκοις, domibus*? Praesertim super aquis habitacula cum fuerint. Non equidem intelligo, ut nec Reg. pr. scriba, cui propterea consultius visum est, vocem eam negligere. Longe melius officium suum functus est Reg. sec., cuius *εὐλόσι* si distrahas scribasque *διστύλωτο δ' εὐλόσι, columnis egregie erat suffulta*, habebis illud ipsum, quod auctor reliquit. WESS.

422. 37. *Εἰς Γάργαζαν πόλιν*] Nusquam legere hanc urbem memini. Abr. Ortelius sitne *Gerusa* Ptolemaei rogat? Non dixero. In celebritate quadam *Panticapaeum* est, urbs magna et Bosporanorum metropolis et regia, Eustathio ad Dionysii Perieg. v. 314. teste. WESS.

422. 59. *Εἰς τοὺς καλουμένους Κήπους*] De Demosthenis avo materno, in Bosporum profecto, Aeschines Or. in Ctesiphont. p. 78. *κακεὶ λαμβάνει δωρεὰν παρὰ τῶν τρυόνων τοὺς ἀνομασμένους ΚΗΠΟΥΣ*. Quem locum cum citet Harpocration in *Κήπος*, merito H. Valesius refinxit *πόλις δὲ ἐστὶ κατὰ Βόσπορον καλουμένη ΚΗΠΟΙ*. Urbs erat haud exigua, ab hortis amoenis adpellata, Milesiorumque colonia; Plinio propterea *Cepi Milesiorum* L. VI. 6. et Scymno Chio,

Κήπος δ' ἀποισιθεῖου διὰ Μιλήσιον. ubi *Κήποι* praestare putes, nisi in Tabula Peutingerorum inter Hermionassam et Stratoeliam oppidum *Cepos* collocatum reperitur. WESS.

422. 61. *Βουλόμενος ἀσφαλῶς θέσθαι τὰ κατὰ τὴν ἀρχὴν*] Vide Cel. T. Hemsterhusium ad Luciani Neeyom. c. 21. et Th. Galtakerum in Imp. Anton. L. VI. 2. Elegans est in rebus prudenter beneque constituendis ἀσφαλῶς et εὖ θέσθαι. Philostratus Vit. Apoll. L. VII. 36. *Ἄλλ' ἐστὶν τὰ αὐτοῦ εὖ θέσθαι διδασκαμίνω δ' αὐτὸν etc.* et L. VIII. 7. p. 351. *ἔλεγον ἐς τοὺς Ἀχαιοὺς... εὖ τίθεσθαι τὰ αὐτῶν τοιαῦτα ἐν ἀρχῇ δόξαντας*. Paulo diversius hoc poëtae apud Plut. T. H. p. 467.

— — ἀλλ' ὁ τρυγάνων.

Τὰ πράγματ' ὀρθῶς ἂν τιθῆ, πρᾶξι καλᾶς.

Id enim vult, felici eum fore statu, qui rebus praesentibus prudenter utatur. Quod ipsum personatus Themistocles Epist. IX. Habronycho praecipit, *σὺ δὲ οὖν, Ἀβρόνυχε, τὰ παρόντα εὖ τίθεσο, καὶ τῶν μελλόντων ἐκ τοῦ μηκίστου εὐλαβοῦ*. WESS.

423. 81. *Καλλαντιανῶν δὲ πολιορκουμένων etc.*] Lege *Καλλαντιανῶν*, de quorum obsidione, a Lysimacho instituta, dixit obiter L. XIX. 83., sed haec serius contigit. *Psoam* invenient alii. WESS.

423. 89. *Ἠμόχους καὶ Ταύρους, ἔτι δ' Ἀχαιοὺς etc.*] Iungit eosdem Appian. Mithrid. p. 365. Infames autem eos, et praecipue Tauros, seclerum atrocitate ac rapinis, quibus navigantibus incommodabant, fuisse, auctor indicavit L. III. 43. WESS.

423. 1. *Ἐκ γὰρ τῆς Σινδικῆς ἐπανίων*] Nullam equidem huic loco status controversiam movissem, nisi Basil. et Vat. ansam dedissent. *Ἰνδικῆς*, modo paullum adiuvetur, unaque litera auctius procedat, verum dabit. *Sindi* regibus Bosporanis parebant, quorum regio *Σινδική*. Lege itaque *ἐκ γὰρ τῆς Σινδικῆς*. Vitium peperit praecedens articulus, cuius ultima litera primam huius vocabuli absorpsit, neque in Diodoro tantum, sed multis aliorum in verbis. Is. Casaubonum ad Strab. L. XI. p. 757. vide et Is. Vossium ad Scylacem p. 74. et Holsten. in Stephan. Byzant. voc. *Σινδοί*. WESS.

424. 16. *Ὅτε δοῦλον οὔτε ἐλεύθερον — εἰα τοῦτ' ἔχειν ὄνομα*] Frequens olim nomen *Μῦς*. Plures in unum conduxit Aegid. Menagius ad Diogenem L. X. 3., eo insignes. Addatur in eumulum CANINIA P. L. MUS ex Thes. Gruteri p. DCCCCLXVI. 9. WESS.

424. 28. *Τὴν ὀχουμένην ἐπὶ τοῦ τεθρίππου σκηρῆν*] Bosporanorum et Scytharum has aedes Seneca Herc. Fur. v. 534. *multivagas domos*, ipsas gentes patriis sedibus hospitas, vocat eleganter. WESS. Illustrat haec Hemsterhusius ad Plut. Aristoph. p. 369. egregie: illum ergo adi et Ioseph. Barbarum Itiner. p. 436., similes currus Tartarorum describentem. IDEM in Add.

424. 32. *Ἐμβαλόντες εἰς τὴν Ἰταλίαν*] *Εἰς τὴν Σαντίαν* ego pro *Ἰταλίαν*. Et pro *Ἰτάλιον Τάλιον* placet. Rhod. *Ἐμβαλόντες εἰς τὴν Ἀπουλίαν*] Ego vero hoc amplectar, Reg. 2. fidem

secutus, donec certius auxilium suborietur aliunde. *Τάλιον* non admitto. Cur enim? Aequè mendo fortasse contaminatum est ac *Ἰτάλιον*. Mihi quidem certe nec *Italium* nec *Talium* lectum unquam est. Ad *Livium* si adeas L. IX. 31., incertior, quam fuisti, abibis. Tacet enim, belli a Romanis dextre administrati non oblitus. WESS.

424. 42. *Καταράξαν — καὶ Κεραυνίαν ἐκπολιορχήσαντες*] De his urbibus idem iudicium esto, quod de *Italia*. Maxime per me quidem demeretur, qui ex *Apulia* aut *Samnio* eas eruerit. WESS.

424. 48. *Ὁ τῆς Αἰγύπτου δυναστείων*] Hoc malui. neque enim *Aegypti* hoc tempore rex erat *Ptolemaeus*. Scio βασιλείαν latius posse accipi, praestat tamen, quod revocavi ex errore. Auctor ipse c. 19. οἱ περὶ Πτολεμαίων τὸν Αἰγύπτου δυνάστην etc. WESS.

425. 60. *Τούτων μὲν κατέλιπε* etc.] Vid. supra c. 19. WESS.

425. 74. *Περὶ τὴν καλουμένην Στυμφαλίαν*] *Stymphalia* fuit in *Peloponneso*; at locus, de quo nunc agitur hoc loco, non fuit in *Peloponneso*, ut ex sequentibus patet paulo post, ubi ait de eodem *Polysperchonte*, de quo hic agitur; ἐπεχείρησε μὲν διὰ τῆς Βοιωτίας προάγειν εἰς Πελοπόννησον. Ergo, si mihi credis, leges *Στυμφαλίαν*. nam ea, quae supra dixit, καθήγαγεν ἐπὶ τὴν πατρῴαν βασιλείαν Ἡρακλέα, docent eam non fuisse in *Peloponneso*: non enim fuit *Peloponnesus πατρῴα βασιλεία* *Herculis Alexandri filii*, sed *Macedonia*, inter quam et *Aetoliam*, ubi copias paraverat, iacet regiuncula *Stymphaea* dicta. PALM. Parum abest, quin redundantem literam exteram. Citra omnem enim controversiam *Στυμφαλίαν* aut *Τυμφαλίαν* auctor scripsit. Locus necis, qua infelicissimus iuvenis perfide oppressus est, regionisque tractus, quem castris *Polysperchon* occupaverat, id sibi expostulant. Vide not. in L. XVII. 57. WESS.

425. 84. *Τὰς προγεννημένας καὶ κατὰ Μακεδονίαν δωρεάς*] Expungatur καὶ. RHOD.

425. 91. *Ὁ δὲ Πολυσπέρχων ἀνελὼν τὸν νεανίσκον*] Vendidit iuvenem *Polysperchon* centum talentis *Cassandro*, vocatumque ad coenam et insidias suspicantem, sed blanditiis circumventum, convivarum manibus strangulavit. Sic *Plutarchus* T. II. p. 530. C. Scelus patratum est in *Epiri* urbe *Trampya*. *Lycophronem* audire *Alexand.* v. 800. operae erit pretium:

Ὁ, τ' αἰπὸν νεῶν Τραμπύας ἐδέθλιον,
Ἐν ἧ ποτ' ἀδίδε Ἡρακλῆ γθίσαι δρόζων
Τυμφαίος ἐν θοίναισιν, Αἰθίων πρόμος.

Qui quidem draconem *Tymphaeum* adpellat *Polysperchonem*, *Aethicum*que ducem, quod *Epirotis*, quos inter *Aethices*, *Tymphaeis* vicini, docente *Stephano* in *Αἰθία*, imperabat. In *Tzetzae* scholion, tenebras poetae ad hunc modum optime dispel-

lennis: *Ἀλεξάνδρον τοῦ Μακεδόνα καὶ Βαρσίνης* (sic iure *Potterus*) τῆς Περσίδος νίδος ἐγένετο καλούμενος Ἡρακλῆς, ὃν ἀνέλετο καλέσας εἰς δαίτηνον Πολυσπέρχων ὁ Τυμφαίος, Αἰθίων βασιλέως, χωρίζομενος Κασσάνδρῳ. Τυμφαῖοι, Ἠπειρωτικὸν ἔθνος, λέει, χωρίζομενος. Hactenus ille; cuius et poetae verba *Στυμφαλίαν* sive *Τυμφαλίαν* in superioribus verissimam esse, liquido commonstrant: neque latuit id *Palmerio*, illis stabiliendae coniecturae dexterrime uso, *Vet. Graec.* L. II. 9. p. 343. Porro *Herculem Alexandri veneno sublatum* prodit *Pausanias* L. IX. 7. In *Iustino* diligentiam requiras: *Trogum* suum, ut *Prologus* clamat, male expressit L. XV. 2. WESS.

425. 3. *Ἀφ' ἑαυτοῦ Ἀνομιχίαν καλέσας*] *Cardium Lysimachus* evertit et in proximo loco sui nominis hanc urbem condidit. *Conf. Pausan.* L. I. 9. p. 24. et inferius *Excerpt. Peirescian.* p. 298. WESS.

425. 6. *Ὁ Ἀρεῖας νίδος*] *Arabicum* nomen in *Gracciam* transfert haec lectio. *Lege Ἀρεῖς*. Sic enim ab omnibus expressum est nomen filii *Cleomenis Spartani*. PALM. *Ὁ Ἀρεῖς νίδος*] Non temere dixerim, *Aretae* nomen, quod pluribus *Arabum* regulis inpositum novimus, *Arabicum* esse. *Aretam* quidem certe *Spartanum* L. XIV. 70. *Diodorus* memoravit. Vel sic tamen ex vestigiis *Reg. pr. Ἀρεῖς* refinxit, tum quod ab aliis omnibus ita nuncupatur, tum quoniam viri eruditione praestantes *Ioseph. Scaliger Canon.* *Isagog.* L. III. p. 332. et *D. Petavius Doct. Temp.* L. X. 53. hoc maluerunt. Scribi praeterea debuerat ὁ Ἀρεῖς νιδός; nam *Aerotati filius Aereus* fuit, *Cleomenis* nepos. Ego vero non mutavi, incertum arbitratus auctoris peccatum sit an librarium. Vide *Pausan.* L. III. 6. et de *Cleomene* ad *Nostri* L. XV. 60. WESS.

426. 12. *Τὴν μὲν οὖν σιτοπομπείαν διεκόλνε*] *Conf. not.* in L. XIII. 88. WESS.

426. 22. *Προστάξαντες καταλαβέσθαι τὸν Εὐρύηλον*] Excusabo audaciam, si ea est, qua *Εὐρύηλον* in *Εὐρύηλον* converti. *Euryelum* nemo novit *Syraecis*; *Euryelum*, et variante dialecto *Euryalum*, plures. *Stephanus*: *Εὐρύηλος* οὕτως ἡ ἀκρόπολις τῶν Ἐπιπολῶν· πολίτην δὲ τοῦτο Συρακουσῶν ἀπόκημον. *Livium* addo, qui L. XXV. 25. *Marcellus* — ad *Euryalum* signa referri iussit. *Tumulus est in extrema parte urbis versus a mari, viasque imminens, ferenti in agros mediterraneaue insulae, personaeque situs ad conneatus excipiendos.* et tanto quidem cupidius, quod *Nostri* si ad illius comparentur verba, res dubio careat. WESS.

426. 53. *Τὰ δὲ διὰ τὴν τῶν πολεμίων ἐπιράναιον* etc.] *Conspirantes scripti libri* mihi persuaserunt haec a *Diodoro* venisse omnia. Redeant ergo postliminio suam in sedem. WESS.

427. 72. *Τῆς στρατείας τὴν κρατίστην*] Praestat στρα-

τιῶς. De Agathoclis ad Himeram amnem clade copiosius extremo lib. XIX. Diodorus. WESS.

427. 73. Οἱ δὲ τευχῆρεις ἀποληφθέντες] Scribe ἀπολειφθέντες. Rhod.

427. 81. Ὅτι πολλὰ τὰ κενὰ τοῦ πολέμου] Vide L. XVII. 86. Paulo ante προσλαβόμενος ἀπάντη καὶ φόβον si qui ex Reg. pr. ductibus effingere velint, illis liberum esto. WESS.

427. 88. Ὅς ἐφησεν αὐτὸν εἰς τὴν ὑστεραίαν etc.] Tangit historiam, nec ubique consentiens, Cicero L. I. de Divinat. c. 24. Apud Agathoclem scriptum in historia est, Hamilcarem Carthaginensem, cum oppugnaret Syracusas, visum esse audire vocem, se postridie coenaturum Syracusis: cum autem is dies illuxisset, magnam seditionem in castris eius inter Poenos et Siculos milites esse factam: quod cum sensissent Syracusani, inprovise eos in castra irrupisse, Hamilcaremque ab his vivum esse sublatum. Ita res somnium comprobavit. Sequitur Cicero nem, ut saepe, V. Maximus L. I. 7. 8. Confer Victorium Var. Lect. L. XX. 12. WESS.

428. 17. Ἐλόμενοι στρατηγὸν Ξενοδόκον] Correxī ducis nomen ex Ven. favente auctore. Bene Rhodom. in not. Addend. Ξενοδόκον qui infra etiam Ξενοδόκος scribitur p. 791. (c. 57.) et deinceps. WESS.

428. 32. Θεμέλιος τὰ ὅπλα παραδοῦναι σφᾶς αὐτοὺς] Sic hoc libro c. 46. καὶ τοὺς μὲν φρουροὺς ἠνάγκασαν θέσθαι τὰ ὅπλα. Caesar Octavianus apud Appian. Belli Civil. L. V. p. 1110. προὐκλήθητο ἐπὶ βήματος καὶ προσέταξε μὲν ἅπασιν θέσθαι τὰ ὅπλα. Quae quidem si in numerato habuisset doctissimus Hudsonus, cautius rem instituisset ad Thucyd. L. II. 2. Athenis θέσθαι ὅπλα saepe erat περιθέσθαι, nec semper tamen, ut Critici veteres monuerunt ad Aeschin. Or. in Timocrat. p. 5. et Thucyd. L. VIII. 93. Adde P. Leopardum Emendat. L. XI. 20. Atticum istum morem sequutus Libanius T. II. p. 43. μᾶλλον μὲν οὐκ ἢ καὶ πρόσθεν, inquit, ἠγάπησεν ὑπὲρ πατρίδος, ὥσπερ ὅπλα, τοὺς λόγους θέμενον, magis quam quidem antea dilexit eum, qui pro patria orationes, tanquam arma sumserat. Interpres aliud spectavit, non animadvertens a scriptore suo Demosthenis in Midiam. p. 360. et Lyeurgi in Leocrat. p. 153. elegantias imitatione quadam exprimi. WESS.

428. 36. Ἐπὸρθον τὴν τε Λεοντίνην] Si discordes librarii Νεητίνην scripsissent, traxissent fortasse in partes lectorum aliquos: nunc nihil est, cur vulgatum repudietur. Consule Ph. Cluverium Sic. Antiq. L. II. p. 360., de Echella ibid. disputantem. WESS.

428. 65. Πλησίον τῆς παρεμβολῆς τῶν πολεμίων] Media vocabula τῆς παρεμβολῆς ad sententiam necessaria admodum non sunt. Omittuntur etiam in vetustis quibusdam membranis, quas

sequi si qui voluerit, duces habebit. Simile C. Claudii factum a Livio proditur, Claudius consul — caput Asdrubalis, quod servatum cum cura attulerat, proiici ante hostium stationes — iussit L. XXVII. 51. WESS.

429. 70. Τὸν τοῦ βασιλέως θάνατον] Lege, quae de regibus Carthaginiensium disputata fuerunt ad L. XIII. 43. WESS.

429. 75. Εἶασε τὴν εὐροίαν μένειν ἐπὶ τῆς αὐτῆς etc.] Ineptae amanuensis explicationi acceptam refer εὐροίας vocem. Εὐροίαν tuebitur Polybius L. II. 44. ἐγένετό τις εὐροία πραγμάτων. et L. III. 10. λέγω δὲ τὴν εὐροίαν τῶν κατ' Ἰβηρίαν πραγμάτων Καρχηδονίους. et c. 15. μὴ λανθάνειν Ρωμαίους τὴν γενομένην εὐροίαν Καρχηδονίους τῶν κατ' Ἰβηρίαν πραγμάτων. Tum L. V. 14. τοῖς θεοῖς ἔδυνε εὐχαριστήρια τῆς γεγενημένης αὐτῷ περὶ τὴν ἐπιβολὴν εὐροίας. Quibus omnibus in locis felicem rei successum eo vocabulo designari, quis est quin perspiciat? Synesius, sed diversiore figura, in Dion. p. 36. D. philosophos flumine quodam orationis usos τοὺς σὺν εὐροίᾳ ἐρμηνεύοντας, et p. 40. B. Aristophanis e Nubibus versus στοργγύλως καὶ σὺν εὐροίᾳ prolatos habet. Adde not. in L. II. 45. WESS.

430. 87. Ἐδόκει γὰρ ἔχειν λάθρα τοῦ πατρὸς τὴν Ἀλκίαν] Scelus hoc Archagathi iterum tangitur L. XX. 69. WESS.

430. 90. Ἀρπάσας σιβύνην] De teli huius vero nomine quaesivimus L. XVIII. 27. WESS.

430. 96. Πολλοὶ — τῶν ἐφ' ἡγεμονίας τεταγμένων] Tametsi praecesserit τις τῶν ἐφ' ἡγεμονία τεταγμένων, noli eos amplecti libros, qui haec mutatum ierunt. Vide potius adscripta L. XIII. 14. WESS.

430. 19. Διόπερ ἀποθέμενος τὴν πορφύραν] Tyrannica ea vestis, quam Hiero, ne cives offenderet, posuit, induit autem Hieronymus, avi modestiam spernens. Livius L. XXIV. 5. nam qui (Syracusani) per tot annos Hieronem, filiumque eius Gelonem, nec vestis habitu, nec alio ullo insigni differentes a ceteris civibus vidissent, conspexere PURPURAM ac diadema ac satellites armatos. WESS.

430. 27. Δειλία συνεσχημένον] Ita legi debere monet Rhodomannus, et iure. Operarum in Steph. editione peccatum est συνεσχημένον. WESS.

430. 34. Καὶ τοῖς ὄχλοις εὐχαριστῶν] Ex sermonis Attici cultiore usu proscribitur a Grammaticis τὸ εὐχαριστεῖν. Id voluit Phrynichus, quando Eclog. p. 8. Εὐχαριστεῖν, inquit, οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν, ἀλλὰ χάριν εἰδέναι, eiusque vestigiis inhaerens Thomas Magister. Alioqui falsum est, neminem id vocabuli usurpasse. Arrianum et Epistol. Phalaridis auctorem obviam optime Grammaticorum nationi ire iussit clarissimus Io. Alberti, neque Diodorum neglexerunt eruditi Lipsienses T. IX. Supplement. Actor. suorum p. 15. et 372. Exscribam locorum aliqua, ut quaerendi molestiam

et X. 22. Causam caecitatis aliam, sed ex superstitione repetitam, dabit idem Livius L. IX. 29. et Valerius Maxim. L. I. 1. 17. WESS.

432. 29. Ἐπ' ἄρχοντος — Χαρίνον] Seneca de Epicuro Ep. 18. hoc certe in his epistolis ait, quas scripsit Charino magistratu ad Polyaeum. Quem locum signaverat manus recentior ad oram Reg. pr. In Dionysii T. II. p. 116. Καρίμος est. Porro victor, qui stadii coronam abstulit, apud Eusebium Ἀνδρομένης Κορίνθιος audit. WESS.

432. 37. Παρέλαβε παρὰ Κρατησιπόλεως] Artes, quibus magni animi femina Corinthum, invitis praesidiariis, Ptolemaeo tradidit, Polyaeus L. VIII. 58. exsequitur. WESS.

432. 40. Τὸ δилоγεῖν — παρήσομεν] Sic L. XVI. 46. τὸ δилоγεῖν περὶ αὐτῶν παρήσομεν. et ante Nostrum Xenophon de Re Equestr. p. 745. εἰ δέ τις δилоγεῖν ἡμῶς αἰεταί, ὅτι περὶ τῶν αὐτῶν λέγομεν νῦν τε καὶ πρόσθεν, οὐ δилоγία ταῦτά ἐστιν. Ceterum Ptolemaei studium libertatis Graecorum restituendae tangit Suidas in Δημήτριος ὁ Ἀντιγόνοσ. WESS.

432. 55. Θυγάτηρ δὲ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου] Lege de eius et Alexandri Epirotarum regis nuptiis supra L. XVI. 92. WESS.

433. 71. Κλεοπάτρα — περιμύχης γενομένη] Vid. not. in L. III. 10. et XII. 66. Potuisset et in procis nobilissimae feminae Perdiccae numerare, de quo, Arrian. in Photii Biblioth. p. 220., insuper docens Sardibus eam post fratris mortem vitam plerumque egisse, et contra Antipatri criminationes animo se plus quam muliebri defendisse, alia tamen occasione, p. 225. WESS.

433. 85. Τοὺς καλουμένους Ζούφοντας] Sic omnes libri. Equidem Ζυφοντας hos in Numidia reperire non memini: invenient fortasse alii. WESS.

433. 17. Βαρεῖς ἐπικείμενος] Βαρέως legendum. Rhod. Infra c. 65. οἱ δὲ βάρβαροι βαρέως ἐπικείμενοι, recte haud dubie: nec propterea tamen id heic inculcandum fuerat: vulgatum enim aequè probum. Vide haec ex Diodoro deprompta: καὶ βαρεῖς ἐπικείμενοι τοῖς ἀπὸ τῆς Ἰταλίας Ἑλλήσι L. XIII. 110. οἱ μὲν περὶ τὸν Ἐπαμινώνδαν βαρεῖς ἐπικείμενοι etc. L. XV. 56. et οἱ μὲν Μακεδόνες — βαρεῖς ἐπέκειντο τοῖς πολεμοῖσιν L. XVII. 12., tum Ἄνων — ἐπέκειντο βαρῶς τοῖς Ἑλλήσι L. XX. 12. Quae omnia mutanda esse, ne Rhodomannus quidem, modo post fata liceret, profiteretur. WESS.

434. 40. Μακρὰν ἐαντοὺς ἐξετόπισαν] Conf. L. III. 17. et 69. Aristoteles, sed paullo aliter, L. V. Politic. c. 11. ἀλλὰ τοῖς γ' ἐκτοπίζουσι τράννοις ἀπὸ τῆς οἰκίας καὶ συμφέρει τοῦτο μᾶλλον. WESS.

434. 45. Εἰς τὸ φρούριον] Quale illud atque ubi locorum? Forsfuit εἰς τι φρούριον. WESS.

434. 56. Πρὸς Ὀφέλλαν εἰς Κυρήνην] Lege supra L. XVIII. 21. de hoc principe et Iustin. L. XXII. 7. WESS.

434. 75. Γεγαμηκῶς Εὐθυδικην τῆν Μιλτιάδου θυγατέρα] Meminit feminae, quae post Ophellae mortem in Demetrii nuptias transiit, sed alio nomine Plut. Demet. p. 894. E. ἡγάγετο χηρῆνουςαν ΕΥΡΥΔΙΚΗΝ, ἣ Μιλτιάδου μὲν ἦν ἀπόγονος τοῦ παλαιοῦ, συνοικῆσασα δὲ Ὀφέλλῃ, τῷ Κυρήνης ἀρχαντι. Uter verum servaverit, nolo decernere, quamquam familiarius est Ευρυδικες in Graecia nomen. WESS.

435. 93. Ἠνώχους δὲ καὶ παραβάτας] Recipi potuerat παραβάτας, nisi poeticum esset. Vide supra L. V. 29. et L. XII. 70. Strabo in simili re L. XV. p. 1035. B. δύο δ' εἰσὶν ἐπὶ τῷ ἄρματι παραβάται πρὸς ἠνώχῳ. [Sic melius enim manu scripti eius libri. WESS.]

435. 1. Περὶ Ἀντομόλας] Legendum Ἀντόμαλα. Strabo L. XVII. p. 1193. B. εἰθ' οἱ Φιλαιῶν βωμοί. καὶ μετὰ τούτους Ἀντόμαλα φρούριον. et Apollodorus apud Stephan. Ἀντομάλακα nam ita locum alii adpellitant; Cl. Salmasium vide in Solin. p. 271. WESS.

435. 9. Τῶν γὰρ γινόμενων αὐτῇ παιδίων etc.] Paria scholiastae de Lamia ad Aristoph. Pac. v. 757. ἣ δὲ ἀποθνησκόντων αὐτῆς τῶν παιδίων βαρυνθμοῦσα, τὰ τῶν ἄλλων παιδία διὰ φθόνον ὑποκλέπτουσα ἀγῆρει διὰ τοῦτο καὶ τὰς τίτθας ἐκφροβούσας τὰ βρέφη καλεῖν ἐπ' αὐτοῖς τὴν Λαμίαν. Adde Strabonem L. 1. p. 36. cum Casauboni nota. Solebant Graecorum antiquissimi historici cupide Lamias suis libris intexere, Λαμίας τινὰς ἰστοροῦντες ἐν ἑλαῖς καὶ νάπαις ἐκ γῆς ἀνεμένας, sicut Dionysius ait T. II. p. 139. Equidem non dubito, quin ex hoc fonte hauserit τὸν ΛΙΒΥΚΟΝ ΜΥΘΟΝ Dio Chrysostom. p. 83. et Fabulam ΛΑΜΙΑΝ Euripides. WESS.

435. 21. Ὡς εἰς μάρσιπον ἐμβάλοι] Non absurdum est εἰς ἄρσιπον, quod idem atque ἄρσιγον sic vocant cophinum sive vas ex vimine textum, docentibus Grammaticis. Inspice Schol. in Comici Aves v. 1306. et Etymolog. in Ἀρσίγος. Porro non iniusta suspicio est paullo ante scriptum fuisse τοὺς κατὰ τὴν χώραν ὑπολαμβάνειν. WESS.

435. 23. Εἰς τὸ προειρημένον μέτρον μεταφέροντες] Μέθρῳ pro μέτρον. Rhod.

435. 27. Τίς τοῦνομα τὸ ἐπονείδιστον βροτοῖς] Non iniuria docti viri suspicantur, versus hos ex Euripidis Lamia, cuius Prologum Lactantius citat Instit. L. I. 6. sumtos esse: priorem, turpiter heic claudicantem, Ios. Barnesius exhibet,

Τίς τοῦνομα πᾶσι τοῦπονείδιστον βροτοῖς,
ad sententiam bene, sed citra auctoritatem omnem. Illust. Scaliger et Is. Vossius margini sui libri adscripserant.

Τίς τοῦνομ' αἰσχρὸν κάπονείδιστον βροτοῖς.
versuique et sententiae bene consuluerant. Quid poeta dederit, in incerto manet. WESS.

436. 31. Ἀλλὰ καὶ τῆς ξηρᾶς τροφῆς ἀπολιπούσης] Ad illustrandum hunc locum, et historiae pleniorē cognitionem facit locus Theophrasti de Ioto arbore (Hist. Plant. L. IV. 4.) πολλὸ δὲ τὸ δένδρον καὶ πολὺκιστόν. τὸ μὲν οὖν Ὀφέλου στρατόπεδον, ἤνικα ἐβάδιζεν εἰς Καρχηδόνα, καὶ τούτῳ φασὶ πλείους ἡμέρας ἀπολιπόντων τῶν ἐπιτηδείων κεχοῆσθαι. Id est, arbor est ibi frequens et multi fructus; exercitum itaque Ophellae, cum Carthaginem iret, per plures dies eo fructu usum fuisse aiunt deficiente comœatu. PALM.

436. 35. Πολλῇ τῇ συμφορᾷ περιέπιπτον] Πολλοὶ προπολλῆ. RHOD. Ego vero intercedo. Πολλῇ τῇ συμφορᾷ est insigni ac difficili calamitate. Quo usu πολλῇ τῇ ἐδσεβεῖα διαφέρειν singulari pietate excellere L. III. 10., ὥστε καίπερ πολλῆς οὐσῆς τῆς ἐπὶ θάλατταν ἀγωγῆς τῶν τηλικούτων φορτίων, hoc est, difficili et laboriosae, ut bene vir magnus, apud Strabonem L. XII. p. 865. B. et καὶ γίνεται πολὺς ἐνταῦθα ἀγὼν, μοx acre illio ortum certamen est, in Appiani Mithrid. p. 313. WESS.

436. 37. Ὁμοίαν ἔχοντες τὴν χροάν τῇ — χόρα] Cerastas intelligit, quas serpentes δεινὸς εἶναι τὸ δῆγμα Callias prodiderat L. X. Rer. Agathocl., hanc, puto, Ophellae expeditionem executus, in Aelian. de Animal. L. XVI. 28. Posses et Hammodytas arbitrari. Lucanus L. IX. 715.

Concolor exustis, atque indiscretus harenis

Hammodytes: spinaeque vagi torquente cerastae.

aut eam pestem, quae isti poetae tabificus seps. Aelian. Hist. An. L. XVI. 40. τὴν χροάν ἐκτρέπει (seps) τὴν ἑαυτοῦ, καὶ ἔοικε τοῖς τόποις, καθ' οὓς ἴσχηται. At prius vero propius. Vide Diodorum L. III. 50. WESS.

436. 41. Πλείον ἢ δύο μῆνας κακοπαθήσαντες] Tantundem temporis Cato itinere suo, cum Cyrenis ad haec loca pergeret, absolvit. Lucanus L. IX. 940.

Bis positus Phoebe flammis, bis luce recepta

Vidit harenivagum, surgens fugiensque, Catonem.

Quamquam Strabo et Plutarchus citius has solitudines emensum, ut Micyllus probe monuit, referunt. Mox διαχωρίζοντες ex membris auctori restitui. WESS.

436. 43. Διαχωρήσαντες] Lege διαχωρίζοντες. RHOD.

436. 67. Καὶ προχειρότερον ἑαυτὸν πιστεύσας] Aut deest vocabulum, aut αὐτῷ scribendum. Voluit fortasse προχειρότερον ἑαυτὸν πιστεύσας τῷ τυράνῳ. Negligit autem eam fraudem, qua Agathocles Ophellam, regulum impudicum, circumscripsisse perhibetur in Polyaei Strateg. L. V. 3. 4. WESS.

436. 74. Αἰσιδαίμονες γὰρ οἱ μέλλοντες ἐγχειρᾶν etc.] Egrege. Illustre exemplum, quo solo defungar, pete ex prudentissimi scriptoris Annal. XV. 51. etc. WESS.

437. 81. Οὐκ ἐτόλμα δὲ ἀποκαλέσασθαι πρὸς τὴν τυραννίδα] Concisum est et cultum, quod Reg. I. offert, nec praestabilius tamen. Ἀποκαλέσασθαι πρὸς τὴν τυραννίδα Diodoreum est de tyrannide, quam quis palam invadit. WESS.

437. 86. Οὔτε — ἔγνω τὴν ἐπίθεσιν τῆς τυραννίδος] Scabiam, quae per omnes editos serpsit iteratis ἐν τῇ πόλει τοῖς, adhibita ex Reg. pr. medicina sustuli. Scripsissem ex eodem εἶτε γὰρ Ἀγαθοκλῆς — ὁδῶς ἂν ἐκράτησε τῆς Καρχηδόνας. εἶτε εἴλετο ἂν — εἶτε πάλιν οἱ — ὁδῶς ἂν αὐτὸν ἐχειρῶσαντο etc. suavius enim et nitidius. Sed nolui nimius videri. WESS.

437. 10. Τὸ μεσολαβεῖν τὴν διήγησιν] Relege adscripta ad L. XI. 2. WESS.

437. 17. Ἐν τῇ καλουμένῃ Νεῖα πόλει] Arbitrarium est uno duobusque vocabulis oppidi id nomen efferre: non item ἔξω τῆς — οὐσῆς retinere. Series postulat οὐσῆ. Neapolis ista prope veterem Carthaginem erat, illi paene adhaerescens. Itaque alia atque ea est, qua de supra c. 17. et Thucydides L. VII. 50. Erunt fortasse, qui Magalia putabunt, qua Poeni voce novam villam, teste Isidoro L. XV. Orig. c. 12., describunt: at ea partem Carthaginis faciebant, Byrsam ambitu suo complexa. Confer Servium in Aeneid. I. 372. et S. Bochartum de Phoenic. Colon. L. I. 24. p. 470. Ego suburbium Carthaginis Neapolim hanc fuisse opinor. WESS.

437. 20. Μισθοφόρους δὲ χιλίους] Hic quippiam ad integrandam sententiam deest, ut παρακελευσάμενος, vel ἀναλαβὼν, vel συναγαγὼν. RHOD. Μισθοφόρους δὲ τετρακισχιλίους] Hoc malui. Mille conductitii et civium quingenti, quos edd. annumerabant, nimis erant pauci ad tantae amplitudinis urbem, in qua, postrema obsidione, septingenta ferme hominum millia reperiabantur, Strabone L. XVII. p. 1189. auctore. Deesse vero ad pleniorē sententiam participium aliquod, optime Rhodomannus perspexit. WESS. In ed. Hanov. expressum παρακαλεσάμενος.

438. 38. Ἀπὸ τῶν οἰκῶν] Ita scriptum ab auctore fuit, ut bene Reg. pr. Ἐπὶ nihili hoc quidem loco erat. WESS.

438. 46. Αὐτὸν δὲ τὸν Βομιλκῶν αἰκισάμενοι δεινῶς] In crucem Bomilcarem sustulerunt. Iustinus L. XXII. 7. ob quam noxam in medio foro a Poenis patibulo (Bomilcar) suffixus est: ut idem locus monumentum suppliciorum eius esset, qui ante fuerat ornamentum honorum. WESS.

438. 54. Πρὸς τὰς — Πιθηκούσας] Sic melius. Appian. L. V. Bell. Civil. p. 1130. ἐς τῆσον ἀρμισθῆ τὰς Πιθηκούσας, ἢ νῦν ἐστιν Αἰνῶν. Firmat scripturam origo vocis: Πιθηκούσας facit Πιθηκούσας. P. Cluverius L. IV. Ital. Ant. c. 4. Πιθηκούσας scribens ad originationem attendisse animum non videtur. WESS.

Vol. II.

438. 61. Τὸ καλούμενον Κάπριον] Veriusne sit Κάπριον an Καίριον non finivero. Putares in posteriore latere *Caere*, nisi id oppidum diu antea praefectura fuisset. Livius in gestis anni huius rebus L. IX. 41. *Tarquinienses metu subegerat frumentum exercitui praebere, et inducias in quadraginta annos petere. Volsiniensium castella aliquot vi cepit.* Addit deinde, tantum terrorem sui fecisse consulem, ut nomen omne Etruscum *foedus peteret: ac de eo quidem nihil impetratum: induciae annuae datae.* Unde conficias *Caprium* sive *Caerium* ex Volsiniensium fuisse castellis. Adde Cluver. Ital. L. II. p. 557. WESS.

438. 67. Ἀναξικράτης] Hoc Archonte Athenis, exacto Demetrio Phalereo, libertatem fuisse restitutam agnoscunt Dionysius T. II. p. 116. et Plut. in Rhet. Vit. p. 850. Statim *κατεστάθησαν* primitus fuit et *Ὀδολόμνιος*, quod fide membranarum refinxit. Inspice Livium L. IX. 42. WESS.

439. 78. Καὶ κήρυγμα ποιησαμένον] Multo haec plenius et distinctius Plut. Demet. p. 892. Invectus classe sua in Piraeum, cum silentium et audientiam impetrasset Demetrius, per praecone pronuntiavit, *ὅτι πέμψειεν αὐτὸν ὁ πατὴρ ἀγαθῆ τύχῃ Ἀθηναίους ἐλευθερώσοντα, καὶ τὴν φρονεῖν ἐκβαλοῦντα, καὶ τοὺς νόμους αὐτοῖς καὶ τὴν πάτριον ἀποδύσοντα πολιτείας. Sese, quod felix faustumque sit, a patre missum esse, ut Atheniensibus libertatem restitueret, praesidium eiceret, ac leges illis et patriam reipublicae formam redderet.* Habet, quae horum referri debent, Polyae. Strateg. L. IV. 7. 6. WESS.

439. 96. Ἐπιχε παραπομπῆς] Parum refert hoc an *παραφυλακῆς* recipias. Opus erat Demetrio comitatu, cuius praesidio tueri se ab infesta Atheniensium multitudine poterat: hoc enim moderationis et reipublicae cum cura administratae pretium abstulit, ut vulgi mobilis odia in se derivaret, absens indicta causa damnaretur, statuae everterentur, eraderenturque psephismata, uti notum ex Philochoro apud Dionysium in Dinarch. p. 113. Bene Plut. Demet. p. 892. D. *εἰς Θήβας αὐτὸν, ὡσπερ ἠβούλετο, μετὰ ἀσφαλείας* (Demetrius Poliorcetes) *συνέξέπεμψεν.* Thebis, quod omnibus cognitissimum, auctorque prodit, deinceps in Aegyptum se recepit, sed Cassandro fati functo, Antigoni metu, Hermippo teste in Diogenis L. V. 78. At Antigonus, Demetrii Poliorcetae pater, ante Cassandrum praefectus ad Ipsam pugnans occubuit; quare aut errasse Hermippus, aut Antigonus iste, quae Usserii coniectura, idem censendus est, ac Antipater Cassandri F., quem Eusebius et Dexippus Antigonus vocitant. Ut ut est, Hieronymi in explicandis Demetrii Phalerei rebus, legationeque ad Poliorceten Demetrium obita, errores erudite expedit III. Scalliger ad Chron. Eusebii ann. MDCCIX. WESS.

439. 8. Οὐσης τῆς Μουνυχίας ὄχυρᾶς] Vid. not. in L. XVIII. 64. WESS.

439. 22. Ὁ μὲν Δημήτριος κατασκάψας τὴν Μουνυχίαν] Negligit gestae rei ordinem Diodorus. Demetrius, occupato Piraeo praesidiisque ad Munychiam relictis, Megara contendit: qua urbe in ditionem potestatemque redacta, Munychiam, summa vi oppugnata, occupavit. Sic Philochorus apud Dionysium T. II. p. 113. et Plut. Demet. p. 893. B. Munychiae vero inpositum a Cassandro praefectum Dionysium habet etiam Suidas in *Δημήτριος*. WESS.

439. 25. Γράψαντος ψήφισμα Στρατοκλέους] Lege Plut. Demet. p. 893., honores Demetrio patrique eius Antigono ab Atheniensibus, in turpissimam adulationem versis, decretos diligenter exponentem, sed Stratoeli, homini impudentissimo, aliud multoque insolentius psephisma contribuentem. WESS.

440. 31. Καὶ συντελεῖν αὐτοῖς κατ' ἐνιαυτὸν etc.] Festum Dionysiorum diem mutato nomine *Demetria* appellarunt. *Τῶν ἑορτῶν τὰ Διονύσια μετωνόμασαν Δημήτρια*, Plutarchus ait. Confer Io. Meursii Graec. Fer. L. II. in *Δημήτρια*. WESS.

440. 33. Ἐνθραυόντων αὐτοὺς εἰς — πέπλον κατ' ἐνιαυτὸν] Nisi librariorum nimia diligentia repetitas ex superioribus putes voces *κατ' ἐνιαυτὸν*, in errore Diodorus erit. Peplus non erat annuus, sed quinto quoque anno, cum Panathenaea magna celebrarentur, ab Atheniensibus spectabatur: testis praeter alios Plautus Mercat. I. 1. 66. Scio probe Grammatici verba ad Aristophan. Equit. v. 563. *ἐπισκευάζετο δὲν ὁ πέπλος κατ' ἕκαστον ENLAYTON, καὶ ἐπομπέετο ἐν τοῖς Παναθηναίοις.* Sed ille ab errore, quem Io. Meursius Panathen. c. 17. perstrinxit, tueri se non potest. Verius ex eadem natione alius ibid. adscripsit, *διὰ τετραετηρίδος* Minervae navim, ex qua peplus pendeat, instrui. Porro Diodori inconsiderantiam, si tamen eius est, tetigit Is. Casaubonus ad Capitolini Antoninum Philosophum c. 21. De pepli vero textura post diligentem Meursii operam plura addere supervacaneum existimo. WESS.

440. 35. Μετ' ἔτη πεντεκαίδεκα — ἐκομίσατο] Vide, quae dicta fuerunt ad extremum L. XVIII. p. 318. WESS.

440. 43. Ἐδωκεν — πεντεκαίδεκα μυριάδας] Eadem Plutarchus, sed a Demetrio patris nomine promissa Atheniensibus referens, de legatione nihil, p. 893. B. Porro Imbrum post pauca πόλις vocat eo ex more, quo insulas, una eiusdem nominis urbe insignes, Graeci πόλεις passim adpellant, de quo ad Itiner. Anton. p. 523. abunde. WESS.

440. 63. Ναὺς δὲ ταχυνναυτοῦσας μὲν τριήρεις etc.] Rhodomannus in not. suarum Addend. correxit *ταχυνναυτοῦσας καὶ τριήρεις* quo carere possumus. In navium Demetrii numero veteres dissentiunt, uti ex Polyaeo L. IV. 7. 8. cum Maasvicii nota apertum est. WESS.

440. 65. Καὶ πορεῖα τῶν παντοδυσῶν ἰκανά etc.] Sunt po-

ρεῖα, Salsarium audis Observ. ad Ius Att. et Rom. p. 736., *vectoria et actuaria navigia, non solum militibus vehendis, sed etiam quibuslibet idonea, unde et vectoria appellata Caesari*: haud male. *Στρατιωτικὰ πορεῖα* auctor infra c. 50. et 74. habet, et c. 83. *ἰδιωτικὰ πορεῖα τῶν ταῖς ἀγοραῖς χρωμένων*. Longe alius fuerunt generis *πορεῖα ὑπότροχα*, quorum ope naves ex uno in alium portum per siccum trahebantur apud Polyb. fine L. VIII. WESS.

440. 70. *Ἐἴτε — Οὐρανίαν καὶ Καρπασίαν*] De *Carpasia* Cypri res est explorata. *Uraniae* patronum alias paravi Nonnum Dionys. L. XIII. 452., quem pari caussa excitatum video ab eruditissimo Bocharto de Phoen. Colon. L. III. 3. p. 353. Sed dubito cum maxime, parumque absum a mendii suspitione. *Ἡρανία*, quod Steph. e manu exaratis Codd. eruit, ducit ad *Κερυνίαν*, quam urbem, *Carpasiae* vicinam, amanuenses his in libris mendosissime scripserunt, *Κερυνίαν*, *Ἡρανίαν* aliisque modis adpellantes. Ceterum Menelaus, qui Ptolemaei in insula res curabat, eiusdem frater erat, Nostro L. XIX. 62. una cum Plut. Demet. p. 895. teste. WESS.

441. 91. *Ἦν ὠνόμασεν Ἀντιγονίαν*] Lacus erat in agro Antiocheno, e quo fluvius *Archeutas*, sive *Ἀρκευθος* potius, ut in Strabon. L. XVI. p. 1090. D., progrediebatur; quem inter et lacum sita erat *Antigonia*, nisi fallit Io. Malala Chronograph. p. 254.; et stadiis quidem ab Antiochena urbe quadraginta, affirmante disertissimis verbis Libanio in Antioch. p. 348. C. In eam vero nominis sui urbem *Antigonus* plures Athenis colonos deduxit, sicuti iidem perhibent. WESS.

441. 98. *Σελεύκου καθελόντος αὐτὴν*] *Seleucus* *Antigoniam* evertit post praelium ad Ipsum, quo *Antigonus* cecidit, *Libanio* et *Malala* ibid. testantibus. At quae haec verborum sribilligo *μεταγωγόντος* (sic melius scriptae schedae) ἐπὶ τὴν κτισθεῖσαν μὲν ὑπ' αὐτοῦ, ἐπὶ ἐκείνου δὲ κληθεῖσαν *Σελεύκειαν*; quis ita loquitur, qui ab eodem principe urbem conditam et cognominatam profitetur? Cur non ἐπὶ τὴν κτισθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ καὶ κληθεῖσαν *Σελεύκειαν*. Adde, ceteros scriptorum auctores esse, eversa *Antigonia* incolae *Antiochiam* a *Seleuco* fuisse traductos. Audi *Strabonem* L. XVI. p. 1089. partem *Antiochenae* urbis primam ὁ *Νικάτωρ* συνήκισε, μεταγωγὸν ἐκ τῆς *Ἀντιγονίας* τοὺς οἰκήτορας, ἦν πλησίον ἐτέλιεν *Ἀντίγονος* ὁ *Φιλίππου* μικροῦ πρότερον. et *Libanium* *Antioch.* p. 349. C. *Ἀντιγονίαν* δὲ αὐτὴν ἠφάνισεν — τὸ δὲ πλήρωμα δεῦρο (*Antiochiam*) μετέστησεν. ἐν οἷς ἦσαν καὶ *Ἀθηναῖοι*. Qui quidem satis erunt locupletes. Accedat in eum Ius Io. Malala p. 256. ὁ δὲ *Σελεύκος*, μετὰ τὸ καταστρέφειν τὴν *Ἀντιγονίαν*, ἐποίησε μετακίησαι τοὺς *Ἀθηναίους* εἰς ἣν ἔτισε πόλιν *Ἀντιόχειαν* τὴν μεγάλην. Equid apertius expectari potest? Ergone *Diodorus* in alia omnia ivit? Nolo equidem di-

strictie id negare: nec fero tamen insulsum istum sermonem. Mei res si foret arbitrii, scribi debuisset ἐπὶ τὴν κτισθεῖσαν μὲν ὑπ' αὐτοῦ, ἀπὸ πατρὸς δὲ κληθεῖσαν *Ἀντιόχειαν* adfirmarem. Constat enim *Seleucum* patri *Antiocho* istum honorem habuisse, ut *Syriae* haec metropolis eius superbiret nomine. *Τούνομα* ἀπὸ τοῦ *Συρια* *Ἀντιόχου* *Libanius* ait: nam quod *Malala* p. 255. *Chronograph.* καλέσας αὐτὴν *Ἀντιόχειαν* εἰς ὄνομα τοῦ ἰδίου αὐτοῦ *νείου*, τοῦ λεγομένου *Ἀντιόχου Σωτήρος*, id meliorum auctoritate abunde repulsum est. WESS.

441. 22. *Τὴν ὀνομαζομένην Ἐλέπολιν*] *Amplior* et veterum scriptorum testimonii celebratio ea *Helepolis* est, qua *Demetrius Rhodum* oppugnavit c. 92. huius libri. Vocem explicat *Hesyehius*, *Ἐλεπόλεις μηχανήματα, οἱ κοιοὶ ἢ οἰαδήποτε, δι' ὧν αἱ πόλεις καθαιρούνται*. haud absurde: nihil certe necesse fuerat, ut οἰαδήποτε exemplo *Clarissimi* *W. Trilleri* Emend. *Hesyeh.* p. 15. in ἡ ἴα δήποτε aut οἰσὶν δήποτε converterentur. Vocant enim *Ἐλέπολιν* omnia id, cuius ope urbes capiuntur, seu homo sit seu machinae genus. Inspice *Euripid.* *Iphig.* *Aul.* v. 1476. et 1511. *Ioseph.* *Bell.* L. II. 19. 9. cum nota *Ez. Spanhemii*. WESS.

442. 47. *Περὶ τὸ μεσονύκτιον*] *Supra* L. XVIII. 31. ἡ μὲν ὄρα κατελήμβανε μεσονύκτιος. quod aequae ac *μεσονύκτιον* *Phrynichus* cum *Thoma Magistro ποιητικόν* esse pertendit, non satis ex vero: *περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον* dixit *Lucianus*, uti monuit *Clar.* *Io. Alberti* ad *S. Lucae* c. XI. 5., dixerunt alii. *Μοχ* τοὺς *πυροφόρους* adpellare videtur τοὺς *πυροφόρους* οἰστούς, quibus *Tyrios* fuisse usos *Arrianus* ait L. II. p. 96.; ipse infra τὰ *πυροφόρα* et βέλῃ *πυροφόρα* c. 89. 98. et *πυροφόρους* vocat. WESS.

442. 64. *Ἐκατὸν καὶ τεσσαράκοντα*] Totidem naves *Ptolemaeo* dat *Polyaenus* L. IV. 7. 7. At *Plut.* *Demetr.* p. 895. D. centum et quinquaginta, forsitan librariorum nimia diligentia: nam neque hic, neque in *Polyaeno* mendii ulla suspicio suboriri poterit: quod uterque adiunctis *LX* *Menelai* ducentarum numerum rotundet. Verum leve istud et in numeris paene sollemne. Quod succedit, τούτων δ' ἦν ἡ μέγιστη, πεντήρης, ἡ δ' ἐλαχίστη, τετραήρης, quarum maxima *quinqueremis*, minima *quadriremis*, id indicare videtur, unam duntaxat *quinqueremem* in ea *Ptolemaei* classe fuisse, ceteras omnes *quadriremes*. Atqui in sequentibus plures maximarum navium, τῶν μεγίστων *σκαφῶν*, in hostes *Ptolemaeus* ducit, iisdemque adversarios in fugam vertit. Adde, sub *Demetrii* signis plures maximae molis fuisse naves, hepteres hexeresque, neque consultum fuisse illis molibus *quinqueremem* et *quadriremes* obicere. Vidit haec omnia, animadvertendaque censuit doctissimus *Marc. Meibomius* de *Tirim.* *Fabr.* p. 608. ed. *Graev.*, propterea corrigens ἡ μέγιστη, πεντεκαίδεκτης *quindecim ordinum navis*; quae si probetur, eadem

445. 27. *Τοὺς δηλώσαντας περὶ τῶν κατορθωθέντων*] Nihil refert, hoc malueris an *κατορθωμάτων*. Missus ad Antigonum est Aristodemus Milesius: qui qua insolentia et fastu senem, de praelii eventu anxium, torserit, docetur ab eodem Plut. p. 896. WESS.

445. 34. *Αὐτὸς ὁμοίως ἀνέλαβε τὸ διάδημα*] Exercitus in Aegypto Ptolemaeum regem, ne propter nuperam cladem victoribus minor videretur, salutavit. Appianus Syr. p. 197. *ἀνέϊπε δὲ καὶ Πτολεμαῖον ὁ οὐκ αἰσῶν στρατὸς βασιλεῖα, ὡς μὴ διὰ τὴν ἥσαν μειονεκτοῦ τῶν νικησάντων*. Eadem Plutarchus in Demet. p. 896. WESS.

446. 43. *Πυθόμενος τοὺς — δυνάστας ἀνηρημένους*] Claudicat oratio, quippe manca. Adstruxit Rhodomannus τὸ διάδημα in notar. Correct., me non invito. Quod vero Diodorus continuo subiungit, *καὶ διάδημα μὲν οὐκ ἔχρινεν ἔχειν*, id videtur convelli posse veteri numo, qui in Parutae Tab. c. lii. Agathoclis diadematum repraesentat caput: nec iuvat tamen; siquidem aut a tyranni adulatoribus aut post eius mortem percussus est: firmant auspicionem crines, quibus istud caput egregie vestitum est, caruit autem, dum in vivis esset, Agathocles. Vid. Illust. Ez. Spanhem. Dissert. VIII. de Num. Praest. p. 546. et Sig. Havercampum ad Parut. p. 1047. WESS.

446. 51. *Διὰ τὸ μὴ λίαν αὐτὸν ἐγκατεῖν εἶναι*] Si cui blandiatur Reg. pr. scriptura, non equidem invidere: mihi vulgata placet. Agathoclem myrtea corona capitis calvitium obtegere fuisse solitum Aelianus non reticuit Var. Hist. XI. 4. WESS.

446. 57. *Διδὸνς ἕφεσιν τῶν ἐγκλημάτων*] Sic supra c. 45. et Iosephus Bel. Iud. L. I. 24. 4. *διδὸνς τῶν προημαρτημένων ἕφεσιν*. Philo Vit. Mos. L. III. p. 675. C. *ἕνα θύση περὶ ἀφέσεως ἁμαρτημάτων*, quod genus et *βαπτισθῆναι εἰς ἕφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν* frequens est in sacris N. T. libris. Idem Philo Leg. Cai. p. 1032. *ἀτήσασθαι φόρων ἕφεσιν*. Par usus vocis *παρέσεως*, cum de delictis, tributis, reliquisque, quae condonantur, sermo est. Vide, neque enim id agere consilium est, Epistol. Phalarid. 80. et 92. Philon. de Insid. Potiori Struct. p. 181. A., et quae erudite disputavit vir praestantissimus, mihique longo usu cognitissimus, H. Venema Dissert. Sacr. L. I. 4. p. 72. WESS.

446. 70. *Προκειμένον αὐτοῖς σκοπῶν πολιτικῶν*] Non dissimile crudelitatis exemplum ad urbem Rhegium in Phytone Dionysius edidit tyrannus apud Philostrat. VII. Vit. Apoll. c. 2. Tu Nostri L. XIV. 112. lege, et mecum animadvertite πόρον Ἀγαθοκλέους turrim Agathoclis triginta ab Utica stadiis huius obsidionis tempore videri excitatam, qua de Appian. Punic. p. 13. WESS.

447. 2. *Ἐπὶ τὴν Ἴππου καλουμένην ἄκραν*] Interpres equi arcem verterat, quod hic et inferius mutavi. Satis adparet

urbem Uticae vicinam fuisse, meritoque a Polybio τοὺς Ἴππουκούς καὶ τοὺς Ἴππουκούς L. I. 70. 73. coniungi. Clarius situm signat Scylax Peripl. p. 119. *ἀπὸ Ἰνύκης εἰς Ἴππου ἄκραν... Ἴππου πόλις, καὶ λίμνη ἐπ' αὐτῇ ἔστι*. Liqueet enim ultra Uticam in occidentem versus plagam hanc Hippuacram sedem habuisse. Errat ergo Appianus Punic. p. 111., aut aliam intelligit, cum de Pisonē: *ἀπὸ δὲ ταύτης εἰς Ἴππουκῶτα μετέλθεν, ἢ μεγάλη τε ἦν, καὶ τεύχεσι, ἀκροπόλει, καὶ λιμένι καὶ νεωραῖσι ὑπ' Ἀγαθοκλέους τοῦ Σικελιωτῶν τυράννου κατεσκευάστο καλῶς μέση δ' οὖσα Καρχηδόνος καὶ Ἰνύκης etc.* At aliam indicasse, plura dissuadent: namque inter Carthaginem et Uticam nemo magnam adeo urbem collocauit; ad hoc clarissime Zonaras Pisonem urbem Hipponem, quam ultra Uticam fuisse omnes norunt, obsedissem tempore ex Dione perscribit. Proinde eandem urbem, idem etiam nomen, modo Ἴππουκῶτα legeretur, habemus, ab Agathocle, postquam in ditionem redacta fuerat, egregie auctam et munitam instructam. Accedat Polybius L. I. 82., Hippacritas una cum Uticensibus acriter conatibus Agathoclis sese obiecissem, plane uti Diodorus, referens. Iam eo Africae in tractu, quem memoravimus, celebri cum nomine Hippo Diarrhytus fuerit, merito mihi semper decevissem Cel. S. Bochartus visus est L. I. 29. de Phoen. Colon. p. 474., Hipponem et Hippuacram, de qua hic agitur, eandem esse urbem. Novi in alia omnia ivisse Abr. Berkelium ad Stephan. in Ἰππουκῶτα, qui si attendisset ad lacum, quem Ptolemaeus et Plinius, ut docte Bochartus monuit, Hipponē Diarrhyto adiungunt; praeterea Zonaram, Annal. L. IX. 29. p. 464. ed. Paris. Hippacritas et Hipponem non distinguere, rectius ea opera supersedissem: nam in Ptolemaeo duplicem Ἰππου ἄκραν, tum in Numidia, tum ad Syrtim maiorem, quod reperit, id nihil eius caussam iuvare, in sequentibus monebitur. WESS.

447. 11. *Αἰβοφοίνικες δὲ etc.*] Vide L. XVII. 113. Quod sequitur de nominis eius caussa, idem usu venit Καρομεμφίταις in Aegypto, ut pulchre significavit Iac. Gronovius ad Stephan. in Καρικόν. Ptolemaeo sunt Αἰβυκοὶ Φοίνικες. WESS.

447. 25. *Ἀρχάγαθον τὸν υἱὸν*] Firmant schedarum aliquae et Basil. ἔκδοσις H. Valesii suspicionem, de qua huius libri c. 11. WESS.

447. 27. *Ξενόδοκος, ὁ τῶν Ἀκραγαντίνων etc.*] Praestat Ξενόδοκος, uti c. 31. WESS.

448. 38. *Εἰς τὸν Ἀκράγαθα*] Sequor scriptos libros et Graecorum morem, etsi non ignorem, quid pro vulgato adferri possit in medium. WESS.

448. 52. *Ἐπεβύλετο — εἰς τὸν Κεντόριπα ναρεῖσ.*] Iustum hoc si putes, Κεντόριπα primo casu urbs erit: atqui id nemo habet. Τὰ Κεντόριπα Strabo L. VI. p. 417., περὶ Κεντόριπα Polyb. I. 9. aliique. Soribe εἰς τὰ Κεντόριπα, quod viri doctissimi

Ph. Cluverius Sic. Antiq. L. II. 6. p. 309. et Jos. Wasse ad Thucyd. L. VII. 32. amplexi optime fuerunt. WESS.

448. 79. Συνεχῶς ἀκοντὶ περιπεποιημένος τὴν νίκην] Ad hanc victoriam pertinere numum opinantur, AEINO. cum victoriae signo inscriptum, Begerus Thes. Brand. T. I. p. 297. et Sig. Havercampus ad Sicil. Parutae p. 1050. WESS.

449. 87. Οὗτος γὰρ Τύκας — χειρώσάμενος] *Tuccam* esse arbitror, et Numidiae quidem: nam plures eo nomine Africa habebat, de quibus ad Anton. Itiner. p. 48. Numidiae videri, oppido vicini Numidae persuadent. Lege de ea Dion. Cassium L. XLVIII. p. 421. et Ptolemaeum L. IV. 3. Haud vero scio, an adiungere debeam, nominis istius originem erutam esse a diligenti viro lac. Hasaeo ex תיכיס, *Tuccim*, quas *simias* putat, atque ex Africae ora in Palaestinam Salomonis aetate allatas ob 1. Reg. X. 22. et 2. Chron. IX. 21. Res enim admodum est incerta, et multis originationum ambagibus implicata. Adi, si hoc genere caperis, Bibl. Bremensis Class. II. Fasc. III. p. 471. etc. WESS.

449. 90. Τὴν ὀνομαζομένην Φελλίνην] Putes a *suberis* copia hanc urbem, et *Asphodelodes* a lacto *asphodeli* proventu Graecos adpellasse: mihi, quod quidem meminerim, nec *Phelline* urbs, neque *Asphodelodes* usquam sese obtulerant: nam *Belliniensis* Africae Episcopus, qui concilio Cabarsussitano subscripsit, ad *Phellinem* referri non posse videtur. WESS.

449. 93. Τρίτην δ' εἶλε Μεσχέλαν] *Meschelam* sive *Meschalam* nondum reperi, nisi *Maxulam* velis, quod tamen urbis eius situs non permittit. Conf. not. ad Anton. Itiner. p. 58. Est in Stephano Μέγασα πόλις Αἰβύης, quam nostram esse, non dixerō. Id mihi satis liquet, frustra eam Appiano Punic. p. 114., ubi de Pisone ἐπολιόρκει τὰ μεσόγεια, inculcari a viro eruditissimo: revera enim tum temporis Calpurnius Piso in subigendis mediterraneis Carthaginiensium oppidis operam ponebat, ut ex seq. Appian. pug. cognosces. At id nunc non agitur. Hoc non negligendum, Diodorum L. III. nihil de hac urbe, nihil de Graecis, Troia reversis, perscripsisse, atque adeo ἐν τῇ τρίτῃ βίβλῳ vitio laborare. WESS. Τρίτη ex τρίτη repetitum pro ἐβδόμῃ, ut videtur.

449. 97. Ἐξῆς δὲ τὴν ὄρου. Ἄκουσιν Ἰππὸν etc.] Si *Hippuacra*, quam supra investigavimus, sit *Hippo Diarrhytus*, nihil commodius et locorum descriptioni convenientius censi poterit, quam ab *Hippone*. Regio nihil hanc discrepare. S. Bochartus, vir summus, ea fuit sententia de Colon. Phoenic. L. I. 24., nec illam tamen Abr. Berkelio persuadere potuit. Observat enim ad Stephanum in Ἰππονόκρω, Africam habuisse duos *Hippones* totidemque *Hippuacras*, testeque utitur Ptolemaeo, a quo L. IV. 3. *Hippuacra* non longe ab *Hippone* Regio, et aliud eiusdem nominis promontorium prope Philaenorum aram collocatur. Atque hoc quidem bene habet. Vellem tamen animadvertisset, *Hippuacrae* sive *Hippi* promonto-

rio, quod a Philaenorum ara prope aberat, hic locum esse non posse. Est illud enim longo spatiorum intervallo ab illo disseptum tractu, in quo Eumachus rem gessit, hoc est, a Numidia: in qua, Ptolemaeo auctore, cum fuerit *Hippuacra* sive promontorium *Hippi*, habueritque urbem *Hipponem*, manet utique vero adfinis *Bochi*, habueritque urbem *Hipponem*, manet utique vero adfinis *Bochi*, opinio, et tanto quidem magis, quoniam superior *Hippuacra*, quam Agathocles occupavit, haud longe ab Utica disiuncta fuit, sicuti nec *Hippo Diarrhytus*. Adde non absurdum videri, utramque urbem a suo *Hippi* promontorio, unde unde adpellato, quoniam in eo sedem tenebat, nomen esse indeptam. Quae vero sequitur *Acris*, eam incassum quaesivi. WESS.

449. 6. Εἰς τὴν καλουμένην Μιλτήνην] Fuit in hoc Numidiae tractu oppidum nobile *Mileum*, quo de ad Optat. Milevitani L. I. I. nuperus editor, quod aliud tamen esse videtur. WESS.

449. 19. Μεθερμηγενομένης Πιθηκούσσης] *Seylax* p. 119. Peripli urbem maritimam *Πιθηκούσσης* memorat, quam tametsi Is. Vossius ab hac non discernit, aliam puto: haec mediterranea fuit longeque a mari disiuncta, sicuti series rerum ab Eumacho gestarum patefacit. *Seylacis* *Pitheccussae* non longe ab ea silva fuisse videntur, quam ex *Posidonio* descripsit *Strabo* L. XVII. p. 1183. A. Vide vero in quas se fraudes induant, qui aut aliorum fide veterum loca citant, aut scriptores negligenter pervolvunt. Usus his *Diodori* verbis lac. Hasaeus, ut clariora adparerent, addidit: *Tres istas urbes non proprie civitates fuisse, sed loca habitationum coniecere fas est, quas simii incolebant. Eas autem esse specus, non est quod dubitemus, cum a simiis integrae civitates condi nec soleant nec possint.* Quid censes? Lege cetera in Bibl. Bremensis. Clas. II. Fasc. III. p. 594. et mirare. WESS.

449. 23. Καθάπερ παρ' Αἰγυπτίους οἱ κύνες] Confer L. I. 87. In ταμείοις et ταμείοις permiscendis librarii sibi multa permittere solent, docente Cel. Dukero ad Thucyd. L. I. 69. WESS.

450. 32. Πιθήκων αἷμα ποτίσειαν] Pro αἷμα ποτίσειαν, quid si αἷμα ἀποτίσειαν legatur? STEPH. Credo Stephanum verum coniectando esse adsecutum. Quorsum enim istud, *simias sanguinem biberunt?* qua de re nihil in praecedentibus. Aliud est, quod me moratur. Non video, quo modo hic congruere queant verba ἐπὶ τῶν ἀνατεινομένων, in magnifico sese efferentes. Agitur de fraude capitali, iactantiaeque nullus hic locus est. Scribe ἐπὶ τῶν ἀνατεῖ κτεινομένων, in eos qui inprave occiduntur, quemadmodum Reg. sec. Adde iam, ὅτι πιθήκων αἷμα ἀποτίσειαν eos simiae sanguinem luere, et dicti caussam agnosces. Videtur, ne id praeteream, Iunius vitium perspexisse, qui de hoc proverbio ex Nostro: unde etiam apud eos dicatur de iis, qui iam occisi et e medio sublati sint, ὅτι πιθήκων αἷμα ποτίσειαν, i. e.

simias sanguinem eos profudisso. Forte ἀποκτεινομένων voluit. WESS.

450. 57. Καὶ μακρὰν ἀποσπᾶσθαι τῆς Καρχηδόνος] Longius ab urbe Carthagine digredi. Polyænus L. VI. 16. 4. ὡς δὲ μακρὰν ἀπεσπᾶσθησαν ἄχρι πελάγους διώκοντες. quae scriptoris verba, plurimumque aliorum, non fugerunt accuratissimam T. Hemsterhusii diligentiam ad Luciani D. Deor. XX. 5., quorsum, si de verbi usu edoceri velis, recurre, et ad Miscellan. Observ. Vol. X. p. 210. WESS.

450. 62. Ἀλλ' εἰς περιουσίας etc.] Lege ἐκ περιουσίας. RHOD. Idem malo et ego. Vide Gataker. ad Anton. L. VI. p. 196. Alii ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος ἀναλίσκειν simili in re, ut Stobaeus Serm. XV. p. 152., quod tamen sicuti et ἐκ περιουσίας ad alia transfertur. Ἐκ περιουσίας κατηγορεῖν ex Demosthene explicat Harpocration. Ἐκ περιουσίας πονηροί, sive, ut postea adpellantur, ἐξ εὐπορίας πονηροί in Oratoris eius Or. I. in Steph. p. 630. Τοὺς ἐναντιωθέντας ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος εἶλον Philo L. I. Vit. Mos. p. 642. E. Sed desino. WESS. Ἐκ περιουσίας recipiendum esse et Ursinus monuit. IDEM in Add.

450. 84. Ἐρήδρευε τῇ πόλει] Lege τινὲ πόλει, et statim in eodem versu ἐφελκόμενον pro ἐφελκόμενος. RHOD. De participio ἐφελκόμενον nullum dubium est. At τινὲ πόλει non patiuntur sequentia. Arbitrari malim deesse hic urbis eius nomen, quam Poenus insederat. WESS.

451. 1. Ἐαβαλότων οὖν — εἰς ἀστυτάτους] Ab hac scriptura ut discederem, glossa librarii Veneti permoveri non potui. Proba est me iudice. WESS.

451. 24. Καὶ τῶν ἀπὸ τῆς χώρας εἰσβολῶν ἀπέκλεισε] Interpres vertit ac si ἐπὶ τῆς χώρας esset, quod haud sane absurdum. Id agebant Poeni, angustiis locorum occupatis, ne Graeci in regionem, Carthagini vicinam, excurrere possent. Qua quidem sententia illud ἀπὸ sive ἐπὶ non admodum est necessarium. Herodotus L. II. 75. εἰσβολὴ ἐξ οὐρέων σταινῶν ἐς πεδὸν μέγα. tum post pauca τὰς δ' ἴβρις — ἀπαρτίσας ἐς τὴν εἰσβολὴν ταύτης τῆς χώρας. Sed praestat ἐπὶ hoc quidem loco. WESS.

451. 26. Ἐστρωτοπέδενον Ἀτάρβας] Idem vir doctus in Latinis Atarbas retinuit. Ego Adherbalem esse iussi, secutus Polybii Romanorumque morem. Vide Polyb. L. I. 46. WESS.

452. 48. Καθάπερ ἦν συντεθειμένος] Non tuto. Ferri tamen poterit συντεθειμένος Reg. I., si qui id maluerint. WESS.

452. 62. Τοῦ δόλωνος ἀρθέντος] Sic bene: nam quae in schedis quibusdam mutantur, Grammatico debentur. Dolon ex minimis erat velis, ad proram, uti Isidorus Orig. L. XIX. 3. ait, adhaerescens. Idem ex Procopio L. I. Vandal. c. 17., citato a Suida, liquet. Polybius Excerpt. p. 1409. ἐκ δὲ τοῦ κινδύνου μῆς νηὸς ἐπαρμένης τὸν δόλωνα διὰ τὸ τετραμένην αὐτὴν θαλαττοῦσθαι.

Adde Schefferum, in hoc velo nimis parcum, L. II. Milit. Naval. c. 5. p. 140. WESS.

452. 76. Πειρᾶσθαι προκαλέσθαι τὸν ἄνδρα] Parum abest, quin πειρᾶσθαι καὶ προκαλεῖσθαι ex veteri libro recipiam, quippe cultum et opportunum. Quoniam tamen ceteri omnes pro vulgato stant, id de possessione non deieci. WESS.

452. 85. Ἐν ἀνέσει καὶ σκιαροφία] Verum est σκιαροφία, quod amanuensium socordia saepe in σκιαροφίαν abiit. Vide Sylburgium ad Clenardi Grammat. p. 502. et viros doctos in Polucis L. IV. 147. et L. VI. 185. WESS.

453. 91. Ἰππεῖς δὲ πλείω] Pro πλείους, ut saepe in hoc scriptore. WESS.

453. 3. Θηρώμενος τὴν — εὐνοίαν] Sic ἔπαινον ἢ τιμὴν θηρώμενοι Philo Iud. de Cherub. p. 128. D. Θηρώμενοι δόξαν Musonius in Stob. Serm. XXIX. p. 202. et θηρώμενος ἔλεον Iosephus Ant. XIV. 9. 4. Quin θηρώσει τὴν ἀρετὴν, οὐδὲ δίχα τούτων ἀθήρατον οἶσαν, in Clemente Alexand. Strom. L. I. p. 336., tum θήρα τῆς νυκτὸς ζητουμένης ιδιότητος Iamblichi de Myster. p. 7. et θήρα τοῦ μέλλοντος ibid. p. 79. Qua etiam translatione τὴν ἀλήθειαν ἰσχυρατεῖν Philo Iud. Vit. Contempl. p. 893. Quorsum autem haec? ut dictionis elegantiam exponerem, et cultissime Ciceronem scripsisse, non pudet igitur Physicum, id est, speculatorem venatoremque naturae etc. L. I. Nat. Deor. c. 30. Errant, qui otiosam et frigidam eam Physici interpretationem putaverunt, Davisio strenue renitente. WESS.

453. 10. Καθάπερ τινὰ τῶν ἡθολόγων etc.] Erant ἡθολόγοι morum quidam et affectuum imitatores et effectores ad risum movendum apud Ciceron. L. II. Orat. c. 59. Eosdem, certe ex eadem factione, Manetho

ἠθολόγους, γλένης θ' ἡγήτορας, ἕβριγέλωτας,

Ἐν τ' ἀρεταλογίᾳ μνθεύματα ποικιλ' ἔχοντας

vocat Apotelesm. L. IV. 446. Conf. Budaicum Annot. Prior. in Pandect. p. 254. et Salmas. in Vopisci Aurel. c. 42. Porro Ill. Scaliger εἰκάζειν, quod paullo superius legitur, mutavit in κακάζειν, quem cur sequar, caussa non est. WESS.

453. 17. Τὰ κριωτάτα μέρη τοῦ σώματος] Vid. not. in L. I. 55. et L. II. 58. et enumerationem τῶν κριωτάτων μερῶν τοῦ σώματος apud Proclum in Paraphr. Tetrabibl. Ptolem. L. III. 17. p. 209. et eiusdem libri veterem scholiastem p. 138. Hic iugulum faucesque indicari, unusquisque videt: metu enim tonsorum filias suas Dionysius tondere docuerat: quarum ipsarum, postquam adultae aetati adpropinquabant, manibus ferrum non ausus committere, instituit, ut candentium iuglandium putaminibus barbam sibi et capillum adurerent ex Cicerone Tuscul. Disp. V. 20. scribit Valer. Max. L. IX. 13. ext. 4. Adeo meticulosi sunt tyranni! WESS.

453. 21. *Λαβάν ὄντων*] Hoc Suidas in genere poculi, Hesycheus in specie phialae genus facit. RHOD. Praestaret μέγα, nisi ὄντων χωροῦντα δύο χοῦς Diphilus dixisset apud Eustathium in Hom. p. 1286. qui tamen id poeticum esse et animadvertendum indicat. Figuram eius poculi describit Ulpianus ad Demosth. Midian. p. 363. ὄντα, inquit, ἐπιμήκη ποτήρια κερατοειδή. ἄνω μὲν ἐρυνόμενα, εἰς δὲ δὲ λήγοντα. nec dissentit Athen. L. XI. p. 497. Lege Salsmasius in Solin. p. 663. WESS.

453. 29. *Κεραμεῦ καὶ καμινεῦ* etc.] Meminit dieti resposique Agathoclis Plut. Apophthegm. p. 156. E. Mox ἐτραπέλια scurrilem in iocando urbanitatem exprimit. Aristoteles Eth. Magn. L. I. 31. optime: ἐτραπέλια δ' ἐστὶ μεσότης βωμολοχίας καὶ ἀγροικίας. ἐστὶ δὲ περὶ τὰ σκώμματα. — ἐστὶ δὲ ὁ ἐτραπέλος διττῶς πῶς γενόμενος. καὶ γὰρ ὁ δυνάμενος σκῶναι, καὶ ὁ υπομεινὴ σκαπτόμενος, ἐτραπέλος: καὶ ἡ ἐτραπέλια τοιαύτη. Iunge Des. Heraldii Animadv. in Martial. L. I. 42., plura si velis. WESS.

453. 36. *Τὸν ἀριθμὸν πεντακοσίους*] Tyranni hoc scelus copiosius persequitur Polyaen. L. V. 3. 3. WESS.

454. 71. *Τοὺς — παρήλλατον οὐδὲν ἐνοχλοῦντας*] Rei series scriptum olim fuisse οὐδὲν ἐνοχλοῦντας persuadet: secutus et id Interpres est. WESS.

454. 75. *Ἀνηρέθησαν Ἀγαθοκλέους*] Rectius, meo quidem iudicio, τῶν Ἀγαθοκλέους. STEPH.

454. 81. *Καὶ πολλοῦ πρὸς τοὺς ἱεροκταντ. ἄνδρας κατέχοντος*] Non repeto, quae de inmani hac Carthaginiensium religione in superioribus animadversa sunt. Hic mecum observa τὴν ἱερὰν σκητὴν πλησίον οἶσαν τοῦ βωμοῦ, sive sacrum in castris tabernaculum prope eam aram, in qua capti illi Graeci diis adolebantur. Monuit olim Servius ad Aen. L. VI. 68. solitos fuisse Carthaginienses breviter deorum simulacra in lecticis portare, fortasse ut circum agros et castra circumferri possent, cuiusmodi deorum baiulos variis Matheseos suae locis Firmicus Maternus memorat. Hinc vero discimus, Poenos exemplo Phoenicum suorum, qui γὰρ ζυγοφορούμενον honori Dei Agrotae, sive *Schaddai*, uti explicat Bochartus, circumgestabant apud Euseb. Praep. Evangel. L. I. p. 35., suis in castris tabernaculum habuisse, in quo sacra Saturno sive *Molecho* facerent, quorsumque respiciat vates Amosus c. V. 26. מלכּוֹ מַלְכּוֹ מַלְכּוֹ מַלְכּוֹ, id est, interprete S. Stephano A. A. cap. VII. 43., καὶ ἀνέλαβετε τὴν ΣΚΗΝΗΝ τοῦ ΜΟΛΟΧ. Ut enim Phoenices et Poeni, ita Israelitae isti degeneres tabernaculum, sive φορητὸν γὰρ, Molechi circumgestabant, eiusque numini victimis humanis litabant. Rem ipsam viderunt viri egregii, sed Diótori, qui mirifice causam eam potuerat iuvare, obliti, Camp. Vitringa Obs. Sacr. L. II. I. et Io. Spencerus Leg. Hebr. L. III. 3. p. 805. nam de aediculis sive

ναῖσκατος quae ad Amosum alii commentantur, a veterum quidem more non abhorrent, sed ibi ἀπροσδιόνυσα sunt. WESS.

454. 90. *Τῶν γὰρ σκητῶν ἐκ καλάμου — συγκειμένων*] *Hibernacula Carthaginiensium, congesta temere ex agris materia exaedificata, lignea ferme tota erant. Numidae praecipue arundine textis floreaque pars maxima tectis — habitabant*, sic de Poenorum Numidarumque castris Livius L. XXX. 3. WESS.

455. 34. *Μετὰ τὸν ἐμπρησμὸν τῆς παρεμβολῆς*] Basil. ἐμπρησμὸν voluisse videtur, quod minime malum. Culpa librariorum est, has voces permiscendum: in Polybio certe L. IX. 34. τὰς πρὸς τοὺς ἐμπρησμοὺς παρασκευὰς mutarunt Cod. Augustani scribae, iusseruntque esse πρὸς τοὺς ἐμπρησμούς. Contra ea ἀρχαίων ἐμπρησμὸν, ut olim scripserat Hyperides apud Pollucem L. IX. 156., pro imperio in ἐμπρησμὸν converterunt, sicuti etiam in Athenaeo de machin. p. 4. WESS.

456. 58. *Τοῖς κenoῖς τοῦ πολέμου*] Abunde proverbii usus illustratus est L. XVII. 86. WESS.

456. 72. *Καὶ συνεβίβασε — Ἡρακλείδην τὸν γὰρ Ἀρχαγάθον* etc.] Heraclidae, Agathoclis F., meminit Polyaenus L. V. 3. 4. Eum autem, Archagatho praeterito, a patre fugae comitem fuisse adscitum, negat Iustinus L. XXII. 8., in aliis praeterea Diodoro non consentiens. WESS.

456. 85. *Τὴν ἠμδιονοργίαν ἐξέθησαν*] Non fraudem tantum, sed perfidiam et scelus, quo exercitum hostium furori tradebat. Supra L. IV. 11. ἐχρήσαντο καὶ τότε τῇ συνήθει ἠμδιονοργίᾳ καὶ τόλμῃ de conductitiis militibus, in seditiones et facinora proiectis. et L. XIX. 33. ἐπιπολαζούσης δὲ τῆς ἠμδιονοργίας, qua Indorum uxores in maritis veneno necandis grassabantur. Recte proin ad hominem ex fraudibus et flagitiis quasi consutum S. Paulus in A. A. cap. XIII. 10. ὁ πλήρης παντὸς δόλου καὶ πάσης ἠμδιονοργίας. Polybium, longum ne faciam, praetereo L. XIII. 2. XVII. 30. et Excerpt p. 1402. Mox ἐμπεσοῦσης δὲ πτοίας sine dubio verum est. Ipse auctor c. 68. ἐνέπεσε φόβος εἰς τὸ στρατόπεδον. WESS.

456. 96. *Ἐμπεσοῦσης δὲ* etc.] Ἐμπεσοῦσης scribatur. RHOD. Ἐμπεσοῦσης non neglexit Ill. Scaliger sui libri margini adscribere. WESS. in Add.

457. 12. *Κουίεσθαι τοὺς αἰεὶ διδομένους μισθοὺς*] Sic pulere Reg. I. Οἱ αἰεὶ διδομένοι μισθοὶ stipendia sunt, quae serie quadam militibus darentur: namque in continua successione et temporis et loci cultissimum istud est adverbium. Superius c. 45. καὶ ὡς τογχανοῖεν αἰεὶ γινόμενοι, id est, ad aedes, quas progredientes subibant. Et L. XVI. 76. αὐταὶ δὲ ταῖς οἰκοδομαῖς αἰεὶ κατὰ τὴν — ἀνάβασιν ἀλλήλων ὑπερέχουσι et statim ταῖς αἰεὶ κατωτάταις οἰκίαις — ἐχρῶντο. Quem in modum, ut erudite Is. Casaubonus ad Athen. L. VI. 6. ostendit, οἱ αἰεὶ βασιλεύοντες,

οἱ αἰ ὑπατοί, qui alius post alium regnum consulatumque administrant. WESS.

457. 17. Ἀντίχον ταῖς παρ' Ἀγαθοκλ. ἑλίπουν] Sus-tuli glossam, qua cultam dictionem librarii deformaverant. Vid. not. in L. II. 26. WESS.

457. 21. Ἦν — — ἐξηγούσαν χώραν ἐξηγήμαζον — ἐξημεροῦν] Explicat auctor ipsemet huius lib. c. 81. καὶ τὴν χώραν ἐξηγούσαν, ἀφανίσαντες πᾶν τὸ δυνάμενον ἐνεργεῖν ἡμερον καρπὸν, et vastitatem agris induxerunt, exstirpatis omnibus, quae mitiorem fructum ferre possent. Et L. XVI. 83. αἱ δὲ χώραι διὰ τὴν ἀργίαν ἐξηγούοντο, καὶ καρπῶν ἡμέρων ἀφοροὶ καθειστήκεισαν. Hinc silvescens atque incultus obsitus ager τόπος δεινῶς ἐξηγούμενος Aeschini Or. in Timarch. p. 14. Omnia alia ἐξημεροῦν, de quo ad L. I. 15., complectitur. WESS.

457. 27. Οἶον τῆς θείας προνοίας] Interpres ad supplicium retulit, quod divina providentia Agathoclis filii inposuit: eum, si placet, sequere. Mihi locus videtur defectus et mancus. Suadet ipsa oratio, quae verba haec excipit, parum, ut nunc habet, conveniens atque cohaerescens. Quid desit, quantumque, ob schedarum silentium non temere affirmavero. Mox μοῖραν, quippe Grammatici commentum, aliorum relegavi. WESS.

457. 39. Ὡς — τῶν ὑστερον α. γεγενημένων τὸ θεῖον ἐπιστῆσαι] Nisi τὸ θεῖον divinam vindictam, quam praesentem deinde expertus est Agathocles, indicet, sana haec praestare non ausim: mallem quidem certe τοῖς ὑστερον αὐτῷ γεγενημένοις τὸ θεῖον ἐπιστῆσαι, divinum numen intento illas in res fuisse animo, quae illi deinceps contigerunt. Quomodo τῷ ἐπιστῆσαι utuntur Plut. T. II. p. 111. D., Liban. T. I. p. 933. D. atque alii. WESS.

457. 52. Εἰς τὴν τῶν Ἐγεσταίων πόλιν] Ita correxi, ut in urbis hoc nomine sibi constaret. Vid. L. IV. 23. WESS.

457. 60. Παρὰ τὸν Σκάμανδρον ποταμὸν] Memoravit Segestanorum id flumen Strabo L. XIII. p. 905. C. Scripsi autem τοὺς μὲν γὰρ ἀπορωτέρους ex Reg. pr. quod sequentia eam vocis scripturam desiderarent. WESS.

458. 64. Ἐνίους δ' ἀστραγάλους etc.] Lectionem marginis interpretatus sum. RHOD. Ἐνίον δ' ἀστραγάλους ἐπέτεμε] Nolui his locum negare, ut Latina Graecis responderent: quamquam mihi non probantur universa. Quid enim καὶ προστιθέμενος βιωτέρον hoc verborum ordine? Video sententiam Interpretis, quam Graeca ferre posse dubito. Quid? vulgata si distinguas, ἐνίους δ', ἀστραγάλους προστιθεῖς βιωτέρον, δειναῖς ἀλγηδῶσι περιέβαλλεν, vertasque, quosdam, adnotis vehementius talis, gravissimis cruciatibus dicebat, absurdane erunt? Praesertim si ἀστράγαλοι inter tormenti fuerint genera, quod apud Stephanum Thes. T. V. p. 558. significatur. Certe flagella olim crudelio-

res talis sive ossiculis armabant, ut ictus infligerentur atrociores et penetrantiores, μάστιγες ἀστραγάλωται Plut. Adv. Colot. p. 1127. atque aliis. Sed viderint peritiores. WESS.

458. 75. Πέζων συνέτριβε] Pro συνέτριβε assumendum iudicavi ex margine συνέτριβε. RHOD. Πέζων συνέτριβε] Adstipulor viro doctissimo. Κάρκινοι aut fasciae videntur fuisse ex ferro, de quibus Gorraeus ex Galeno, aut calcei quidam, ut in Hesychio et Polluce L. VII. 90. Utraque ad hoc tormenti genus accommodari potuisse, non dubium est. Statim ὑπὸ τοῦ βάρους ex Scaligeri margine melius erit. WESS.

458. 86. Ἀλλὰ Δικαιόπολιν μετονομάσας] Agathocle mortuo pristinum nomen recuperavit. Vid. Ph. Cluverii Sic. Antiq. L. II. p. 266. WESS.

458. 94. Ποικιλώτατον — τῶν προγεγονότων] Superlativus est pro comparativo. Euripides Androm. v. 6.

Νῦν δ' οὐτις ἄλλη δυστυχεστάτη γυνή
Ἐμοῦ πέφυκεν. —

458. 98. Ἐσχατογῆρους] Sic plerique omnes, neque ego mutabo. Ξενοφῶν — ἐσχατογῆρος ὢν superius L. XV. 76. De Aristodemō Strabo οὗ διηκούσαμεν ἐσχατογῆρω, νέου παντελῶς ἐν τῇ Νύσῃ L. XIV. p. 962. WESS.

458. 3. Καὶ καθόλον πᾶς ὁ μέλλων etc.] Omissum a librariis suspicior verbum pass. indic. modi, praet. imperf. numeri singul. quod erat ante καθόλον, vel post ἀπολειφθεῖσι. Quod verbum si quis desiderari nollet, ex πᾶς ὁ μέλλων necesse haberet facere πάντα τὸν μέλλοντα. STEPH. Ego retineo. Oratio σολοχοφανῆς est, inque optimis scriptorum reperitur. Scholiastes ad Pindari Pythion. Od. VII. 6. τὸ δὲ ΝΑΙΩΝ ἀντὶ τοῦ ναίοντα ὡς καὶ Ὀμηρος, (Il. B. 350.) Φημί γὰρ οὐκ κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα εἴτα ὑποβαίνων, Ἀστράτων ἐπιδέξια, ἀντὶ τοῦ Ἀστράπτοντά φησιν. De qua syntaxi plura Eustathius ad eum poëtae versum p. 236. WESS.

458. 8. Καὶ θρήνος ἐγένετο συμφορητὸς] Etsi plane absurdum non est ἀφόρητος, haud melius tamen vulgato. Conplotatio a miseris undique orta innuitur, quomodo conferta et constipata multitudo συμφορητὸς ὄχλος Dionysio T. II. p. 185. Lege, quae disputavit Davisius ad Max. Tyr. Dissert. XVII. p. 563. edit. noviss. WESS.

459. 22. Ἦχε Κόροιβος] Verum nomen fuit Κόροιβος, et sic scribitur apud alios, et nomen Graecis usurpatum est. PALM. Ἦχε Κόροιβος] Vitium, quod Coroebi nomen deturpaverat, animadvertit Sylburgius ad Dionysii Dinarch. p. 116. Fuit iste Cōrēbus non adeo Archon, quam ἱερεὺς τῶν Σωτήρων, i. e. Antigoni et Demetrii Deorum Σωτήρων sacerdos. Namque Athenienses, libertate recepta in adulationem versi, Σωτήρας ἀνέ-

γραμμῶν Θεοῦ (Antigonum et Demetrium) καὶ τὸν ἐπὶ οὐρανὸν καὶ πύκτιον ἕχοντα καταπαύσαντες, *ΙΕΡΕΑ ΣΩΤΗΡΩΝ* ἐχειρότονον καὶ ἑκάστον ἐπιαντόν, Plut. Demet. p. 898. D. Quo quidem honore primus defunctus est Coroebus, postremus Diphilus. Vide ibid. p. 911. D. WESS.

459. 28. *Εἰς τὴν Ἀντιγονίαν*] Confer huius libri c. 48. WESS.

459. 38. *Ἀυδεῖν τὴν τῆς Πλαάδος δύσιν*] Haud dubie quod sub Vergiliarum occasum coelum inhorrescere et mare saevire soleret: tum enim ἄνεμοι χειμέριοι ὡς τὰ πολλὰ, καὶ ψύχη ἤδη καὶ πάγη, Geminus ait Elem. Astron. c. 16. WESS.

459. 49. *Περὶ τὰ καλούμενα Βάραθρα*] Lege, quas scripsit L. I. 30. et not. ad Hieroc. Synecd. p. 727. WESS.

459. 55. *Καὶ πνεύματος ἐπιγενομένου Βορέιον*] Aquilonem istum, Palaestinae hanc oram infestantem, nautae μελαμβόρειον, Iosepho Belli L. III. 9. 3. teste, adpellabant. WESS.

459. 58. *Ἐπὶ πόλιν Ῥαφίαν*] Non est consilium ea repetere, quae de Raphia et Casio ad Itiner. Antonini p. 151. olim scripsimus. WESS.

460. 68. *Κλύδιος ὄρνυμνον, τραχ. ἐκινδ.*] Distinguentium post τραχύτερον. RHOD.

460. 72. *Ἐκλείσθαι τὸ εἰς πότον — ὕδωρ*] De augmenti defectu nihil nunc dicam: factum alias. *Εἰς ποτὸν* rectius erit, si valeat Grammaticorum canon: ποτὸς δὲ νυμνον σημαίνει τὴν πόσιν παροξυνόμενον σημαίνει τὸ συμπόσιον. Noster, nisi librariis adscribere malis, in eo observando parum religiosus est. Quod succedit statim *εἰς — σπάνιν κατεκλείσθησαν* id alibi est *συνεκλείσθησαν*, veluti *συνεκλείσθησαν εἰς φόβους* et *συνεκλείσθησαν εἰς ἀμνησίαν*. Tu vide diligentissimum Raphelium in S. Pauli Epist. ad Galat. c. III. 23. WESS.

460. 87. *Προκαταληφῶς τοὺς ἐνκαιροτάτους τόπους*] Peltusium inprimis, uti seq. cap. docetur et a Pausania Attic. c. 6. p. 16. WESS.

460. 89. *Ἐν τοῖς κοντωτοῖς*] Alibi plenius πλοίοις κοντωτοῖς L. XIX. 12. 18. WESS.

460. 96. *Εἰς τὸ μεταβολῆς ἐπιθυμεῖν*] Nihil hic subesse ulcers suspicari videntur viri docti: ego vero persuaderi mihi non aliter sinam, quin locus sit mancus et imperfectus. Cur enim non dixit δι' αἰτίας τινὰς μεταβολῆς ἐπιθυμοῦντας; et unde *εἰς τὸ — ἐπιθυμεῖν* aptum suspensumque est? Adde, ut plena sit oratio, δι' αἰτίας τινὰς εἰς τὸ μεταβολῆς ἐπιθυμεῖν φερομένους, aut simile aliud. WESS.

460. 4. *Ἐπὶ τὸ καλούμενον Ψευδόστομον*] Plura Nili falsa, ut Plinius L. V. 10. vocat, ora erant. Hoc illud fuisse videtur, quod Διόλκος Ψευδόστομον, non multum ab ostio Phatnitico, Ptolemaeo L. IV. p. 116. dicitur. WESS.

460. 9. *Προκαταλαμβανούσης νεκτὸς*] *Περικαταλαμβ.* Reg. 1. satis bene. Vid. infra c. 99. WESS.

461. 12. *Τὸ καλούμενον Φαγνητικὸν*] Non Φαγνητικὸν, sed Φατμικὸν fuit antea vocatum, videlicet p. 20. (L. I. 33.) quam extat ibi et alia lectio Φατμικὸν. Apud Strabonem (lib. XVII. p. 1153.) legitur Φατμικὸν. Fortasse altera illa lectio non Φατμικὸν, sed Φατνικὸν esse debuit, ex quo depravatam Φατμικὸν, sed Φατνικὸν esse debuit, ex quo depravatam hic Φαγνητικὸν. STEPH. Optime Stephanus. Ex ΦΑΤΝΙΚΟΝ a negligente scriba facile effingi ΦΑΓΝΗΤΙΚΟΝ potuisse videt quisque. Itaque H. Valesius bene id Diodoro reddidit ad Amm. Marcellin. L. XXII. 16. Conf. not. in L. I. 33. WESS.

461. 22. *Ἀκούων ἔσει καὶ λήναις ὠχνῶσθαι φροσιῶς*] In his illustrandis operam posui ad Hieroclis Synecd. p. 726., ubi vide WESS.

461. 27. *Ἐπὶ τὴν γῆν ἔξεβρόσθη*] Scriptura Basil. vitiosa est. Lege adscripta L. XIV. 68. Paulo ante καὶ τῶν στρατιωτ. πορείων ἅμα converti debere in ἄλλα aut certe τινὰ, monuit doctissimus Rhodomannus. Prius praefero, siquidem ΑΛΛΑ in ΑΜΑ transformatum et alias fuit. WESS.

461. 31. *Φελακαῖς ἰσχυραῖς καὶ πολλαῖς*] Assumentum est καὶ πολλαῖς. RHOD.

461. 57. *Ἀπὸς δὲ τὸ δεύτερον etc.*] Contra Perdiccae, Aegyptum invadentis, consilia et conatus qui se Ptolemaeus sit tutatus, copiose Diodorus L. XVIII. 33. et seq. tradidit. WESS.

461. 63. *Οἱ υἱοὶ Ζάθρας καὶ Κλέαρχος*] Vitio infectum est prioris nomen: verum est Ὁξάθρας sive Ὁξάθρας, quod ab avo materno reportasse videtur. Vid. Memnon apud Phot. Cod. Biblioth. CCXIV. p. 712. et Simson. Chron. ad Ann. 3699., praeterea Schefferum in Iustin. L. XVI. 5., sed in errorem, cuius scriptorem suum reum peregit, sese ultro induentem: namque Iustini Satyrus non est hic Zathras, sed Clearchi I. frater, qui, dum adolesceret Timotheus, Clearchi F., tyrannidem Heracleae retinuit et tuitus est, ut bene Iustinus et Memnon apud Phot. p. 705. Ceterum idem Memnon Dionysio principatus annos xxx duntaxat largitur, Noster melius. Conf. L. XVI. 89. WESS.

462. 67. *Διὰ τὰς γεγενημένας — ἀτυχίας*] Postulant hoc conspirantes schedae: quamquam, verum si amamus, nihil admodum interest. WESS.

462. 87. *Καὶ μηδὲ ποθ' ἐαντὸν — ἀπελίσας*] Putes comode abesse potuisse pronomen, nec id exterminandum tamen. Vult auctor, nunquam antea sibi fortunisque suis desperasse Agathoclem extremis in rebus. Ita σωτηρίαν ἀπελπίζειν, τὸ Ζῆν ἀπελπίζειν, eiusque generis alia suis vidimus locis; quin mox ἀπελπίσαντος — τὰ κατὰ τὴν δυναστείαν. S. Lucas Evang. c. VI. 35. καὶ δυνάστετε, μηδὲν ἀπελπίζετε. i. e., ut recte viri docti, nihil desperantes. et Galenus L. VI. Conposit. Medic. se-

eund. Gener. p. 396. καὶ αὐτῇ ἐπιμένειν μὴ ἀπελπίζοντες. WESS.

462. 1. Καλὸν ἐντάφιον ἢ τυραννίς] Conf. not. in L. XI. 11. et XIV. 8. Heliodorus Aeth. L. I. p. 14. καὶ καλὸν ἐντάφιον τὴν σωφροσύνην ἀπενεγκαμένη. WESS.

462. 2. Καὶ ὁ κηδεστής Μεγακλῆς] Aut alios hic duces habuit, aut secum ipse dissentit: supra enim L. XIV. 8. Polyxeno Dionysii adfines dictum istud contribuitur. Sed vide ibid. notata. Hoc mihi liquido constat, prave Megaclem hunc Dionysii *socerum* ab Interprete perhiberi. Habuit enim Dionysius uxores tres, primam omnium Hermocratis filiam, tum Locrensem Dorida, Xeneti F., et Aristomachem, Hipparini F., nullum Megaclem *socerum*. Forsan ergo Megacles est Dionis frater atque adfinitate Dionysio coniunctus: at tum errorem Diodori eiusque, quem hoc loco auctorem sequitur, manifestum habebimus. Nam quo tempore tyranno animum Megacles isto dicto addidisse proditur, nondum illi nobiles erant filiae et soror Polyxeno enuperat. WESS.

462. 11. Οὐδὲ τὰς ἀνθρωπίνης ἐλπίδας ἐξελέγξας τῇ πέτρῃ] Adleverat margini ex Ism. Bullialdi schedis Fr. Dionys. Camusatus, „vertit Rhodomannus neque spes humanas refellens. Sed male. „Potius, sibi vindicans aut asserens. Vel, ad refellendam nam, lam fortunam spes humanas, quas experientia rerum ipsi largiri poterat, non opponens.“ Sic Bullialdus. Mihi, pace viro-rum praestantissimorum dixerim, neutrum satis arridet. Genus lo-quendi consideremus. Hoc Polybianum est Excerpt. Legat. p. 1132. παρακαλῶν τοὺς Ῥωμαίους, μήτε τὴν τύχην ἴαν ΕΞΕΛΕΓΧΕΙΝ, ἀνθρώπους ὑπάρχοντας: ubi ἐξελέγχειν τὴν τύχην quid aliud erit, ac fortunae successum tentare? Id rei et verborum se-ries expostulat. Eidem et hoc debemus Excerpt. p. 1419. de Ga-zacis, qui, Syriae rebus post captam Tyrum paene desperatis, Alexandro tamen ausi erant resistere, μόνοι τῶν κατὰ Συρίαν ἐπίστησαν καὶ πάσας ΕΞΕΛΕΓΧΑΝΤΕΣ (malim ἐξελέγξαν τὰς) ΕΛΠΙΔΑΣ, soli e Syris sese opposuerant, et omnia, quae sperari poterant, experiri decreverant. Tum p. 1447. τοιμασοῦν εὐκότως οὗτοι καὶ δικαιολογίαν καὶ κοίσις ὑπέμενον, καὶ πάσας ΕΞΕΛΕΓΧΟΝ τὰς ΕΛΠΙΔΑΣ. Contende nunc Diodori verba οὐδὲ τὰς ἀνθρωπίνης ἐλπίδας ἐξελέγξας τῇ πέτρῃ et verte, neque experiundo ea, quae homines in spe habere pos-sunt, periclitans. Id vero nimis arcessitum, etsi non est, si aut-maveris, accipe ἐλπίδας de exspectatione rei malae, ut apud Thu-cydid. L. VII. 61. et Appian. Syr. p. 145. atque alios, et Latine exprime, neque experientia redarguens mala, quae mortalibus evenire possunt. Alterutrum certe probum erit. WESS.

463. 43. Πρὸς δὲ τοὺς Καρχηδονίους — συνέθετο τὴν εἰρήνην] Meminit, sed obiter, Iustinus extremo Lib. XXII. Adde Nostri L. XXI. Eclog. 12. WESS.

463. 51. Σώραν καὶ Ἀρταν] Livius L. IX. 43. In Samnio quoquo — novi motus exorti. Calatia et Sora, praesidiaque, quae in iis Romana erant, expugnata. Scribe ergo καὶ Καλατίαν et vide Ph. Cluver. Ital. Antiq. L. IV. p. 1180. Detruncatum priore parte urbis nomen est ex vicinia copulae καὶ, quae saepe, voca-bulo, cuius initium ΚΑ, sequente, aut perit ipsa, aut eam syl-labam absorbet. Atque id in ignara librariorum natione ferendum utenque est. Quid de viris doctis dicemus, qui Graeca, a se pri-mum edita, torquere, connectere distrahereque pro arbitrio so-lent? En tibi M. Ant. Boldetti Observat. in S. Martyr. Coemeter. L. II. 5. p. 382., ubi hoc vulgatura versumque epigramma:

ΕΥΨΥΧΙ ΚΕΚΟΥΝΔΑΟΥ
ΔΙΟΔΩΑΝΑΤΟΣ ΡΗΓΙΤΑΝΑ.

Eupsyche Secunda bis immortalis Rhegitana. Et p. 390.

ΔΙΟΓΕΝΕΤΟ ΑΦΡΟΔΙΣ ΖΗΤΑΚ ΕΤΗ ΙΙΙ ΜΗΝΑΘ Θ
ΗΜΕΡΑΘ Κ. ΜΗ ΑΥΠΟΥ ΤΕΚΝΟΝ ΟΥΔΙΟ ΔΙΟΔΩ
ΝΑΤΟΘ.

Decessit Aphrodisis, qui exiit annos III, menses novem, dies XX. Ne contristare, fili, non oblivioni traderis natus. Ecquid vidisti melius? Utroque in lapide erat ΟΥΔΙΟ ΔΙΟΔΩΑΝΑΤΟΘ, qua tristi formula fato functos saepe prosequabantur, ut in Gruteri Thes. p. DCCCXXXIII. 11. MXXX. 4. Praeterea ΕΥΨΥΧΙ feminae nomen haud est, sed εὐψύχη i. e. esto bono animo Secunda, quem ad modum ΕΥΨΥΧΙ ΤΕΚΝΟΝ ΟΥΔΙΟ ΔΙΟΔΩΑΝΑΤΟΘ in Thes. p. DCXCI. 6. Quo de genere plura mihi in mundo sunt, quae nunc praetermittentur. WESS.

463. 54. Ἰλιόσιον Σιλβίου] Est Σιλοῦσιον in Apulis Peuce-tiis apud Strabon. L. VI. p. 434., ex quo Silvini in Plinii L. III. 11. cum nota Harduini. Porro Diodorus alios hic annales ac Li-vius, qui de Samnio, igne ferroque vastato, tacet, videtur se-cutus. WESS.

464. 69. Τοῖς μὲν Ἀγινῆταις] Legatur Ἀναγνῆταις. Rhod. Nihil a Rhodomanno dissentit Ph. Cluverius Ital. Antiq. L. III. p. 982. Vide Livium L. IX. 43. WESS.

464. 74. Ἦρχεν Εὐξένιππος] Hoc placuit ob Dionysium in Dinareho p. 116. Scio Io. Meursium de Archont. L. IV. 16. ea fuisse sententia, huic Archonti, sive sacerdoti potius θεῶν σωτή-ρων, nomen Euxenippi, Xenippi et Xeniae fuisse. At Xenippi titulus hinc sumtus est: Xenias, quem eundem putavit, alius est, et hoc multis annis prior. Inspice verba Plut. in Hyperide p. 850. B. et erroris cubilia habebis. WESS.

464. 92. Καὶ τὴν — διαθήκην ἐξείθεθεν] Confer H. Vales. ad Amm. Marcellin. lib. XXIII. 6. et Freinshem. in Curtii L. X. 5. 5. WESS.

464. 8. Τοὺς πλείοντας — ἐκ τῆς Ῥόδου κατάγειν] Fre-quens est de mercatorum navibus cum intervertuntur atque in

alium, quam destinarent, et hostibus quidem amicum, portum devehuntur. Demosthen. Or. in Polyclem p. 667. καὶ Χαλκηδονίων καὶ Κυζικηνῶν καταγόντων τὰ πλοῖα, ἕνεκα τῆς ἰδίας χρείας τοῦ σίτου. Sed audi Harpocrationem, optime hoc genus declarantem, κατάγειν τὰ πλοῖα λέγεται ἀντὶ τοῦ ληΐεσθαι καὶ κακοῦν, καὶ μὴ εἶν τοὺς πλείοντας ὅπου βούλονται πλεῖν, ἀλλ' εἰς τὰ οἰκεία χωρία τοῖς ληστεύουσι κατάγειν ubi Valesium si consulueris et A. Dounaeum Praelect. in Demosth. Or. de Pac. p. 184., cumulatissime tibi satis esse factum dices. WESS.

465. 26. Τὸν ἐν Ἐλωρύμοις λιμένα] Lege Λωρύμοις ex Thueydide, Strabone, Appiano, Stephano etc. PALM. Τὸν ἐν Λωρύμοις λιμένα] Librarii admodum infesti huic fuerunt oppido: mutarunt eius nomen in Λώρμα alias, hic Ἐλώρμα pari audacia esse iusserunt. Represserunt tamen eos praeter Palmerium uterque ad libri sui marginem, Ios. Scaliger et Is. Vossius. Erant Λώρμα Ῥοδίων τι φρούριον ἐν τῇ περὶ αἴα, sive in opposita Asiae continenti, ut Appianus Bell. Civil. L. IV. p. 1010. ait. WESS.

465. 29. Ἰπρητικὰ δὲ πλεῖο] Sic scripsit, serie orationis comonstrante. Navium id genus alibi illustravimus. WESS.

465. 44. Καὶ τὰς ἱππηγούς] Confer L. XI. 3. et Celeb. Dukerum in Thueyd. L. VI. 43., tum Philochorum apud Dionysium T. II. p. 122. et Philostratum Heroic. c. XIX. 20. ubi ποιῶνται ναῦς τῶν ἱππαγωγῶν τρόπον rectius legeris. WESS.

465. 54. Οὔσης τῆς πόλεως θεατροειδοῦς] Vid. ad L. XIX. 45. WESS.

466. 77. Ὡς τῆς πόλεως προσπολεμούσης ὑπὲρ αὐτῶν] Si longissime hinc exularet τὸ ὑπὲρ, praeferebam προσπολεμούσης, uti apud Pint. Periel. p. 158. F. Appian. Excerpt. Ursini XXIII. p. 361. et supra L. XIV. 98. Nunc commodius explebitur oratio intellectis πρὸς τὸν Ἀντίγονον vocabulis. WESS.

466. 87. Ἀγοράσαντας παρὰ τῶν δεσποτῶν ἐλευθεροῦν etc.] Ex hoc genere volones erant, quorum operam post Cannensem cladem Roma non detrectavit, apud Livium L. XXIV. 11. et Festum, fuerant etiam illi, de quibus Sueton. Aug. c. 25. et Velleius L. II. 111. WESS.

466. 89. Τὰ μὲν σώματα δημοσία διαπέσθαι] Eo Rhodii scito Atheniensium morem, de quo ad L. XI. 33., imitati sunt. Quin indidem sumtum esse τοὺς νιόδες (eorum, qui pugnando pro patria perierant) στεφανῶσαι τοῖς Διονυσίοις ναυοπλίη, clarissime videbis, si Aeschinem Orat. in Ctesiphont. p. 75. et quae S. Petitus Conn. LL. Attic. L. VIII. Tit. 3. conduxit, cum his contuleris. WESS.

466. 92. Δημοσία προικέσθαι] Sic L. XVI. 56. ἀλλ' ἵνα προικίας ἀμφοτέρως συνοικίη. Verbum rarius et in Lexicis vix obvium. Notavit conpluscita doctissimus Hoeschelius ad Photii Biblioth. p. 95. WESS.

466. 1. Ἄπας δ' ἦν ἐνεργός etc.] Rhodi architecturae, machinarum bellicarum et armorum artificium egregie exercebatur, Strabone L. XIV. p. 965. et Philone de Tel. Confic. p. 51. auctoribus. Quae quidem res quin illis opportuna hoc maxime fuerit tempore, non dubium est. Imo parum abest quin existimem, hanc eam fuisse tempestatem, qua Rhodiorum feminae crines suos ultro detonderi sunt passae, ut funes inde ad machinarum usum necti torquerique possent, teste Aristide Orat. Rhod. 9. 355. et Frontino Strateg. I. 7. 4. WESS.

466. 12. Καὶ τῶν αἰχμαλώτων τὰ δυνάμενα etc.] Verba consideranda sunt ac si τῶν αἰχμαλώτων σωματίων forent: sic saepe de captivis. WESS.

466. 20. Ἐπὶ — φορηγῶν διαβεβηκότων] Quum διαβεβηκότα eā fere dicantur, quae divaricata sunt, ut extremo lib. I. ostensum, suspicabar olim ἰδίᾳ βεβηκότων, i. e. quae seorsum progredenterentur, fuisse: augebat suspicionem confusio utriusque in Mss. vocabuli. Sic quod in altera S. Paulli ad Corinth. est c. V. 10. ἵνα κομισθῆται ἕκαστος τὰ διὰ τοῦ σώματος, haud pauci legebant τὰ ἴδια τοῦ σώματος. Origeni praeter alios περὶ Ἀρχ. L. III. p. 133. id reddendum est. Edunt sane τὰ διὰ τοῦ σώματος, sed Rufinus propria corporis vertit, secutus τὰ ἴδια, quomodo Origenes ipse Homil. XIX. in Ierem. p. 266. Hoc obiter. Nunc ἰδίᾳ βεβηκότων non probo, arbitratus vulgatum non aliud indicare ac ἴσων βεβηκότων, quod statim succedit. De turribus, navibus inponendis, Athenaeus de Machin. p. 9. WESS.

467. 27. Ἐπὶ τετραπέδων ξύλων etc.] Super ligna quadrupedia Interpres, quae inter natandum quem usum praebere potuerint, non bene capio: mallet quidem certe ἐπὶ τετραπέδων ξύλων super ligna quadrata, ut inferius c. 95. WESS. Vid. Lobeck. ad Phrynichum p. 546.

467. 33. Ἐπέθετο — τρισπιθῶμων — τοὺς πορρωτάτω βάλλοντας] Sic huius libri c. 50. καὶ τῶν τρισπιθῶμων ὀξυβελῶν τοὺς ἱκανοὺς ταῖς πρώταις ἐπέστησε. Hic recte additur τοὺς πορρωτάτω βάλλοντας. Nam genus hoc machinae ad tria usque stadia et amplius in hostes tela vibrabat, id certe, cuius architectus Agesistratus perhibetur. Ὁ γὰρ τρισπιθῶμος αὐτοῦ καταπέλτης ἐβαλλε τρία στάδια καὶ ἡμιστάδιον Athenaeo teste de Machin. p. 3., cui Philon. de Tel. Fabric. p. 99. iunge. WESS.

467. 42. Τρεῖς δ' ἐπὶ φορηγῶν πλοίων etc.] Lege de hoc defensionis genere multa praecipientem Philonem de Tel. Construct. p. 95. WESS.

467. 48. Ὁμοῦσι] Ὁμοῦσι. RHOD.

467. 49. Βελοστάσεις — τοῖς — μέλλονσι καταπέλταις] Καταπέλταις, non accusandi casu. RHOD. Adstipulor Rhodoman- no, qui βελοστάσεις telorum receptacula non male vertit. In Maccab. quidem lib. I. 6. 20. et 51. a veteri Interprete ballistae

esse iubentur, neque Cangius in Glossario dissentit; fuisse enim βελοστάσεις iaculorum quandam congeriem, uno ballistae ictu in hostes coniectam. At loca, quibus id firmare admittitur, non probant: nam Philonis Belopoeic. p. 81. verba tabulatum describunt, machinis telisque recipiendis aptum: et haec, quae praeteriit, clarissime p. 82. τοῖς μεγίστοις καὶ πλείστοις βέλεσι αἱ βελοστάσεις κατασκευάζονται. Imo ibid. p. 97. μηχανημάτων στάσεις vocat. De structura ἑπὶ — εἰρησθαι, quae in praecedentibus est, dictum fuit alias. WESS.

467. 56. Τὸ χῶμα τοῦ μεγάλου λιμένος] Io. Meursium vide de maiore minoreque Rhodiensium portu L. I. Rhod. c. 13. et de πέτραις adscripta L. I. 32. WESS.

467. 61. Παρεκόμεσαν τὰς μηχανὰς] Solet Diodorus a singulari ad plurale non raro transire: alioqui παρεκόμεσε hic potius foret. WESS.

468. 90. Τοῖς ταλαντιαῖοις πετροβόλοις συνέτριψε] Erant ballistae istae omnium vehementissimae. Philo Tel. Struct. p. 85. οὔτε ταλαντιαῖος πετροβόλος, ὅς ἐστι σφοδρότατος, ἢ οὐκ ἀφίξεται. Latine recte dixeris ballistas talentarias ex Sisennae L. IV. Hist. apud Non. Marcellum c. XVIII. 22. Ceterum Rhodiorum μεσοπέγγαι, quae interturria nova dictione Rhodom. vertit, firmissimo opere fuisse exaedificata ibid. p. 84. Philo significat. WESS.

468. 98. Πολλῶν καὶ μεγάλων πετρῶν κατὰ τὸ συνεχές etc.] Rhodii ingentis magnitudinis lapides iuxta aggerem maioris portus demerserant, ut accessum hostibus difficiliorem facerent. Athenaeus Machin. p. 3. de Apollonio, τηλικαῦτα ἤγαγε φορτία λίθων ἐπὶ τὸ χῶμα τὸ περὶ τὸν λιμένα τὸν ἐν ΡΟΔΩΙ, ὥστε καὶ ἀπορῆσαι πολλάκις τοὺς ὀρῶντας αὐτὰ, πῶς ποτε εἰς τὰς ναῦς ἀνελάμβανε, καὶ τίνι τρόπῳ ἐξέλειτο αὐτὰ. Quae saxa Philo Belop. p. 99. προσβλήτας κατὰ τὸ τεῖχος adpellat, alii προβόλους. Gregorius Nazianz. Or. III. p. 106. διὰ προβόλων τε καὶ ἐφάλων εἰς ὄρμον ἐπέγεσθαι. Eleganter vero de matrimonio Io. Chrysostom. Or. de Virginit. p. 274. D. λιμὴν γὰρ ἐστὶ τῆς σωφροσύνης — ἀντὶ γὰρ προβόλων προστήσας τὴν ἐννομον μίξιν etc. Quae quidem loca, obiter ut id addatur, in Musaeo v. 31.

— γάμων δ' ἀδίδακτος ἐοῦσα

Πύργον ἐπὶ προβόλων παρὰ γείτονι ναῖε θαλάσση legi posse significant. Nam πύργον ἀπὸ προγόνων, uti nunc est, difficiles habet explicatus, ut elegantissimi ingenii iuvenis Io. Schraderus Animad. in Musaeum c. 4. agnoscit ultro, neque locum tueri potest. Turrim vero, quam Hero inhabitabat, saxi huiuscemodi fuisse inpositam, Musaeus proficitur ipsemet planissime, cum v. 336. de Leandri cadavere:

— παρὰ κορηίδα δὲ πύργου

Ὄρητιόμενον σπιλάδεσσιν ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀκούτην. Sed in viam. Mox interpretes σκαφῶν οὐκ ὀλίγων ἐποκειμένων

ἐν σκαφῶν non paucae appulissent, non satis considerate neque ex sermonis usu. Praestitisset cum in brevibus fuissent incompactae. Vide ad L. I. 31. WESS.

468. 20. Καὶ τὰ ἀγροστόλια τοῖς θεοῖς ἀνέθηκον] Confer L. XVIII. 75. et rostra viri docti non probabis. WESS.

469. 34. Κατέσβεσαν τὰ προφύρα] Si dissidentes schedae τοὺς προφύρους dedissent, laudem fuissent meritae. Philo Belopoeic. p. 100. πρὸς δὲ τοὺς προφύρους καὶ τοὺς τριβόλους, τοὺς καιομένους, καὶ τὰς λαμπάδας etc. et ib. p. 104. εἶθ' ὅταν ἐγίγνωσι τοῖς προφύροις καὶ τοῖς ἡμμένοις τριβόλοις. Sic enim loco προφύροις scribendum. Adde Nostrum huius libri c. 97. Porro Prytanes ordinarii Rhodiorum erant magistratus, summa rerum administrandarum potestate instructi. Clare Appianus Bell. Civil. L. IV. p. 1006. ἥπερ ἐστὶν ἀρχὴ παρ' αὐτοῖς μάλιστα αὐτοκρατορῶν. Atque hac illi regiminis auctoritate utebantur in sex menses, unde Stratoctes τὴν δευτέραν ἐκμηρον προτανεῖν in Polybii Leg. Exc. LXVII. p. 1232. Cetera ex Io. Meursii Rhod. L. I. 19. et Ezech. Spanhemii Diatrib. de Prytanib. p. 696. ed. Graev. pete. WESS.

469. 49. Θρασύτερον — προέπιπτον εἰς τὸν κίνδυνον] Nihil innovo, etsi εἰς δάκρυα, εἰς γέλωτα προσπίπτειν in usu versentur. Habet trahitque aliquid ex temeritate προπίπτειν, de quo ad L. XV. 65. WESS.

469. 52. Ὁ μὲν ναύαρχος — καὶ ὁ τριήραρχος] Si Excecestus classis universae fuit praefectus, quis locus triremium praefecto esse poterit? Malim triremis, qua Excecestus vehebatur, praefectum. Ναύαρχος classis est imperator; quare Arrian. de Onesicrito, qui navis gubernator se scriptione sua classi imposuerat, ναύαρχον ἐαυτὸν γράψας, κυβερνήτην ὄντα Lib. VI. 2. Discrimen ita Philo Iud. Creat. Princip. p. 728. A. exsequitur, ναύαρχος δ' ἐπιβατικοῦ καὶ πληρωμάτων (πρῶτος) καὶ πάλιν φορτίδων καὶ ὀγκάδων ναύκληρος, κυβερνήτης δὲ πλωτήρων. Et Plut. T. II. p. 807. B. quem non exscribo. Addam potius, Manethonem L. IV. 397. πρωτάρχας νεῶν rariore titulo naucleros vocare, atque a gubernatoribus distinguere. Versus hi sunt:

Ναυσιβάτας φαίνει καὶ ἐν ὕδασι ἱστορας ἄνδρας,
Ἔσσεσθαι σκαφῶν κυβερνητήρας ἄπνους,
Πρωτάρχας τε νεῶν, οἳ πολλάκι ναυφθορίασιν
Χείματος ὀρητιόμενον βλοτον λείψουσι δι' ἄλμης
Νηχόμενοι. —

In quorum priore ἱστορας ἄνδρας mutavi, ipso scriptore praecedente. Sic L. I. 324.

Ναυσιβάτας δεικνύει καὶ ὕδατος ἱστορας ἄνδρας
Πρωτάρχας σκαφῶν, οἳ πολλάκι ναυφθορίασι
Χείματος ὀρητιόμενον βλοτον λείψουσι δι' ἄλμης
Νηχόμενοι. —

Scripti in eorum altero *πρωτάρχας*, ex quo *πλωτάρχας* effectum fuerat, et in tertio *βλοτον λείψουσι* nam *βλοτον σώζουσι*, uti schedae dabant, versus non patiebatur modulus. Ipsemet Manetho omnia ista vera praestat. WESS.

469. 64. *Πύλην ἀνοίξαντες*] Haec Diodori manus. Quae hinc discrepant, exscriptoribus debentur. WESS.

470. 88. *Περὶ τὸ καλούμενον Τόργιον*] Neque *Γόργιον* neque *Γοργόνιον* in Sicilia memoratur usquam. Contra ea mons *Τόργιον*. Hesychius: *Τόργιον*, ὄρος ἐν Σικελίᾳ, ὅπου νεοττεύουσιν οἱ γῆπες, ἀφ' οὗ καὶ αὐτοὶ (in Lycophron. Alex. v. 80.) *τόργιοι*. Observarunt illud viri egregii Ab. Ortelius in Thesauro et Ph. Cluverius Sic. Antiq. L. II. p. 394., idque hic olim fuisse opinantur, coniectura plausibili. Locum eadem in insula *Ἀμφικίας* dictum neuter reperire potuit, neque ego. WESS.

470. 16. *Αἰὶ γὰρ ὁ τύραννος — πιστεύω — καὶ ὄρκων κατεφρόνει*] Hinc detestabilis tyranni vox, cum iurisiurandi religionem solita sibi perfidia fregisset, ad amicos, *δεινῆσαντες ἐξεμέσωμεν τοὺς ὄρκους* apud Polyaen. Strateg. L. V. 3. 1. WESS.

471. 31. *Εἰς τὴν τῶν πολεμίων παράδεισον*] Quid? si *παράδοσιν*. Rhod.

471. 32. *Ῥωμαῖοι μὲν Παλινοὺς καταπολεμήσαντες*] Illust. Scaliger *Πελλήγους* ad libri sui marginem correxit, nec aliter Ph. Cluverius Ital. Ant. L. II. 14. Vide huius libri c. 102. WESS.

471. 35. *Τὴν Φαλερῆτιν πορθούντων*] Livius L. IX. 44. eodem, inquit, anno in campum Stellatam agri Campani Samnitium incursiones factas. Unde *Φαλερῆτιν*, i. e. agrum *Falerinum*, hic rectius puto. Campo enim Stellati paene coniunctus erat Falernus. WESS.

471. 37. *Σημεῖας μὲν οὖν ἀνέϊλον etc.*] *Σημελας* alii scribunt, ut Ioseph. Belli L. II. 9. 2. Livius ibid. signa militaria sex et viginti capta fuisse refert, praeterea Samnitium imperatorem *Statium Gellium* et urbem, quae capta fuit, *Bovianum* adpellans: reddere quidem ex Diodoro conatus illi est *Bolan* doctissimus Sigonius, sed invitis viris clarissimis Iac. Perizon. Animadv. Hist. c. 4. et Arn. Drakenborchio, quos vide. Ut ut est, absolvi Livius incoGITANTIAE non potest, in tempore Boviani occupati plane sibi contrarius. Vid. eiusdem lib. c. 31. *Bolan* Diodorus extr. lib. XIV. *Βόλας* nuncupavit. WESS.

471. 46. *Σώραν, Ἀρπίναν καὶ Σερεντίαν*] De Sora et Arpino, sic enim praestat, non est dubium. Postrema urbis viros eruditos diversa in studia scindit. Livius ita dicit loco: *Eodem anno Sora, Arpinum, Censennia recepta ab Samnitibus*. Ubi *Censennia* non alia ac *Σερεντία* est. At eam *Censenniam*, sive *Consentiam*, ut aliis in libris, Glareanus et Ph. Cluver. Ital. Antiq. L. III. p. 1044. *Aeserniam* faciunt, Alb. Rubenius, non obloquente Gronovio, viro longe doctissimo, *Cerfenniam*. Mihi po-

tior, quandoquidem optio defertur, Rubenii coniectura videtur. De urbe dicam nihil. Vid. Anton. Itiner. p. 309. WESS. Rhodom. „*Legendum videtur Κωνσεντίαν cum Livio.*“

471. 58. *Τὴν καλούμενην Ἐλέπολιν*] Opus fuit Epimachi Atheniensis, describiturque ab Athen. Machin. p. 7., sed in numero corrupto, atque ex Vitruvio L. X. 22. instaurando, Plut. Demet. p. 898. B., Amm. Marcellino L. XXIII. 5. Quos omnes hac machinae descriptione post se Noster reliquit, forsitan ea in re secutus Dioclidem Abderitam, quem in Helepolis partibus mensura usuque delineandis excelluisse Athenaeus Deirnos. L. VI. 9. prodidit. WESS.

471. 59. *Ἐσχαρῶν γὰρ ὄντος τετραγώνου*] Plut. ἤς ἔδρα μὲν ἦν τετραγώνος. Itaque bene Interpres *basis*. Firmant eius versionem haec Athenaei Machin. p. 5. ubi de Hegetoris testudine eiusque basi: *γίγνεται τὸ μὲν μήκος τοῦ ἔσχαρῶν πηχῶν δύο καὶ τεσσαράκοκτα — τὰ δὲ σκέλη τὰ ἐπὶ τοῦ ἔσχαρῶν πηγνύμενα τέσσαρα συντίθεται* et Apollodor. Poliorcet. p. 28. *τὸ κάτω ἔσχαρῶν in turris descriptione, quamquam ibi focum, qui inferius est, inepte vertunt. Vitruvius L. X. 21. Basis comprimatur, quae Graecis ἔσχαρῶν dicitur. Aliam ἔσχαρῶν significationem, et utriusque causam pete ex Animadv. Casaubon. ad Athen. L. V. 9. WESS.*

471. 72. *Βραχὺν λείποντες — πηχῶν*] Hic *κλονες* inserendum. Rhod.

472. 84. *Ἦσαν μὲν γὰρ ἐκ βυρσοῦν περιεδραμμένα*] Dixi aliqua ad L. XVII. 45. Nihil olim in defendendis turribus et moenibus usitatius erat: unde *βυρσοῦν τοὺς πρόγους ἀργαῖς βύρσαις* apud Athen. Machin. p. 4. Coria oppandebantur cruda et laxa, *βύρσαι νεόδοροι βοῶν* Iosepho Bel. Iud. L. III. 1. 10., *δέξῃς ὀρεσσόμεναι διπλαῖ καὶ χαλάσματα ἔχουσαι, ἵνα ἐκλήηται τὰ πεμπόμενα βέλη* Apollodoro Poliorc. p. 15., quem vide et p. 32. et lege *καὶ μὴ παραπτόμεναι (δέξῃς) τῶν σανίδων, ἵνα ἔχουσι τόπον συνελθεῖν καὶ ἐκλῦσαι τὸ βέλος*. Defit vulgo negandi vocula contra mechanici mentem. Adhibebantur etiam sacci alga et acere oppleti, quin et panni vestesque crassiores, *προβολαὶ ἱματίων καὶ ὀθόνην κεκλασμένα* in Appiani Mithrid. p. 370., *centones* in fragmento Sisennae apud Nonium Marcellum c. 1. 177., *κέντροντες* Bitoni de Machin. p. 109. *ἐστεγάσθω τὸ μὲν πρόωτον ἔλη ἔνλην, εἶτα ἐπάνω κέντροσιν ὡς ὅτι μάλιστα*. Addiderunt ibi ἦτοι ἱματισμοῖς, quod, quia glossam sapit, praetermisi. Lege Fontanin. Antiq. Hort. L. II. 5. WESS.

472. 95. *Χελώνας τὰς μὲν χωστρίδας*] Vid. L. II. 27. et de testudine *χρισφόρη* Athen. de Machin. p. 3. WESS.

472. 10. *Εὐμήχανος γὰρ ὦν*] Sic iterum huius libri c. 104. *Poliorcetae* Demetrii cognomen explicat parili modo Amm. Marcellin. L. XXIII. 5. WESS.

473. 26. Καὶ τὸ σύνολον, ἐξήλον τὴν μυθολογομένην etc.] Eadem omnia de Demetrio Plut. eius in vita p. 889. F. Lege Casaub. in Athen. L. VI. p. 280. WESS.

473. 48. Τὰς καλουμένας — φυλακίδας] Naves speculatoariae fuisse videntur, quae excubarent, Rhodi oram legerent, piratasque arcerent, quales προφυλακίδας Thucyd. L. I. 117. vocat, et nos superius Carthaginiensium vidimus, et τὰς περὶ τὸ στόμα τοῦ Πόντου φυλακίδας extr. hoc libro. Carpathus, de qua sequitur, iuris erat Rhodiorum seriore etiam aetate, uti ex Dionis Chrysost. Rhod. p. 325. C. constat: redigit autem illa mihi in memoriam verba Suetonii et Columellae, quae adscribam. Columellae haec sunt L. VIII. R. R. c. 16. *Sola ex pretiosis piscibus muraena, quamvis Tarsensis Carpathiique pelagi, quod est ultimum, vernacula, quovis hospes freto peregrinum mare sustinet.* Sic legunt vulgo. At Mss. *quamvis Tartesiaci*, quod unice verum et recipi debuerat vel ob Aristophanis Ran. v. 478. *μυράναν Ταρτησίαν.* Sequuntur Suetonii Vitell. c. 13. *Muraenarum lactes a Carpathio usque, fretoque Hispanico per navarchos ac triremes petitarum commiscuit.* Ita verba Budaeus constituit, quem sine causa ab Interpretibus fuisse desertum, Columella, ne quidem indice, planissime ostendit: namque eius Tartesiaca et Carpathium pelagus Suetonii Carpathium Hispanicumque fretum, muraenis abundans, stabilit firmissime. Sed ad alia proferendum. WESS.

473. 55. Τριῶν ἀρηγοῦμενος τριημιολίων] Pro τριημιολίων. De triremioliis, ut de caeteris navium generibus, consulatur Bayfius de Re Navali (p. 581. ed. Gronov. Thes. Ant. Graec. T. XI.) qui illas auctoritate Appiani infra magnitudinem iustarum triremium ponit. RHOD. Vox nihili τριημιολίων. Legendum τριημιολίων, quae vox apud Polybium ter aut quater occurrit. Bayfius legebat τριημιολίων. Sed, ut puto, male. Dicere autem, quid sit τριημιολίος νῆς aliquis poterit ex coniectura et nominis notatione, sed deerit auctoritas. Puto igitur sic dictam navem, quae tertia parte excedit navem ordinariae magnitudinis, ut ἡμιόλιος esse videtur ea, quae media sui parte excedit. Id tamen nolim adeo affirmare, quin aliam interpretationem admittere paratus sim, si meliori ratione firmetur: et forte τριημιόλια posset esse, quae tribus quartis partibus excederet, et sic foret maior hemioliis. PALM. Τριῶν ἀρηγοῦμενος τριημιολίων] Sic extrita litera abundante cum Reg. 2. malui, etsi veritatem eius scripturae praestare nolim. In Polybio quidem L. XVI. 1. 2. τριημιόλια aliquoties memorantur, sed doctissimus Interpres trieremioliis habet in Latinis, nec Bayfius loc. in Rhodom. nota indicato aliter profert ex Ms. quem Venetiis acceperat. Clarissime vero τριημιολίας memorat Athenaeus L. V. p. 203. et quadremi minores fuisse indicat. Iam quae τριημιολίων, si ita Diodorus scripserit, fuerit amplitudo, in dubio est. Laz. Bayfius ex Appiani prooemio infra iustarum triremium

magnitudinem eas ponit: ubi ἡμιόλια a triremibus distinguuntur, τριημιολίων nulla mentio. A Bayfio non longe deflexit Ill. Scaliger ad Euseb. Chron. an. MCCXXX. *Quae citra magnitudinem, inquit, τριήρους, ea dicebatur τριήρης ἡμιόλια.* Nam τὸ ἡμιόλιον continet assem cum semisse. Ideo τριημιολία erat magnitudine τῆς διήρους, et praeterea paullo amplior. Neque multum a Scalligero Cl. Salmasius Observat. ad Ius Attic. et Rom. p. 707. quum, *Hesychius, ait, τριημιολία, νῆς μακρὰ ἄνευ καταστρώματος. Ut plurimum vulgares triremes fuere constratae, hoc est, cum καταστρώματι. Sed falsum est, eam esse τριημιολίας significationem.* Nam τριημιολία nihil aliud fuit, quam ἡμιόλια triremis, id est, τριηκόντορος τριήρης, nempe terno remorum ordine instructa, ac triplici ἑρσία incitata. Si simplex τριακόντορος sive ἡμιόλια tricenos habuit remiges in uno ordine, triplex in ordinibus ternis nonaginta habuerit oportet. Tum, trieres sunt longae naves cum ternis remorum ordinibus, τριημιόλια vero sunt hemioliis, quae ternos similiter ut τριήρεις naetae sunt remorum ordines, et triplici ἑρσία impelluntur, sed multum longitudine et magnitudine cedunt legitimis τριήρεσι. Atque haec quidem ipsis maximorum virorum verbis exponere malui, ut haberent lectores quos sequerentur: mihi, ne dicam dolo, de navibus hemioliis et trieremioliis res nondum videtur ad liquidum deducta. WESS.

473. 64. Τὸν — ἀπέστειλεν εἰς Αἴγυπτον] Lege Plut. Demetr. p. 898. D., humanitatis generosique animi officia in Rhodiis hic desiderantem. WESS.

474. 80. Καλῶς πρὸς τὸ δόξαν καὶ τὸ συμφέρον βουλ.] Mallem πρὸς τὴν δόξαν. Cessit hoc laudi Rhodiis, quod monumenta hostium non everterint, cuius magni animi bello a Mithridate pressi simile dederunt argumentum: *statuam enim eius, quae erat apud ipsos in celeberrimo urbis loco, ne tum quidem in ipsis urbis periculis attigerunt,* sicuti refert Cicero L. II. Verr. c. 65. Nec hi tamen perpetui Rhodiorum mores: Dionis Chrysostomi aetate in statutis decernendis videbantur egregie liberales, summo tamen reipublicae dedecore et eorum iniuria, quos bene de se meritos hoc olim honore erant prosecuti. Eradebant vetera nomina et titulos, inscriptis aliis; statuae erant eadem, sed histriorum in morem personas mutabant: quas eorum sordes egregie Dio perstrinxit in Rhodiaca p. 312. D. et seqq. WESS.

474. 93. Δημητρίον — διὰ τῶν μεταλλῶν etc.] Verior haec est lectio, illique persimilis, quam sagacissimus Marklandus restituit Max. Tyrio Dissert. VI. p. 662. edit. nuper. Si qui pro vulgata stare maluerint, uti poterunt Polybio L. XVI. 1. ἡλιζον — προσκατερέσειν τῇ τῶν ΜΕΤΑΛΛΩΝ κατασκευῇ. Et Philone Beloroeic. p. 99. καὶ καπνιστέον τοὺς ἐν τοῖς ΜΕΤΑΛΛΟΙΣ ὄντας. Utrobique, nisi voces ex μεταλλείων et

μεταλλείαις sint deformatæ, τὰ μέταλλα cuniculos indicant. WESS.

474. 95. Οἱ ταῖς ὑπονομαῖς χροόμενοι] Is. Vossius ὑπονομαῖς maluit, neque absurde. Hesychius tamen, Ὑπονομαῖ — ὄχετοί. WESS.

475. 21. Καὶ τοῦ πρὸς τὸ τεῖχος τόπον παντὸς ἀνακαθαρθέντος etc.] Demiror nullam hic fieri mentionem eius commenti, quo architectum Diognetum Demetrii Helepolin et accessu ad muros prohibuisse, et, ut nec progredi nec regredi postea potuerit, effecisse memorat Vitruvius L. X. 10. In Plut. Apophthegm. p. 183. Demetrius sociata cum Rhodiis pace Helepolin iisdem reliquisse perhibetur: quæ res Vitruvii narrationi veri quandam speciem conciliare potest. WESS.

475. 31. Προσθουμένην μὲν ἐκινήτως] Non probo προσθουμένην schedarum quarundam, quantumvis c. 91. οἱ δ' ἐκ τῶν ὀπισθεν μερῶν παριστάμενοι προσώθουον legatur: id enim hinc refingendum arbitror. WESS.

475. 56. Τριάκοντα μυριάδες ἀρταβῶν] Herodotus L. I. 192. definit; Artaba mensura Persica est, capaciore quam medimnus Atticus tribus choenicibus Atticis. Medicam tamen Artabam Suidas et Epiphanius (Ponder. c. 24.) medimno Attico aequalem faciunt, eo quod LXXII sextarios contineat. Cum Lipsiensi igitur scaphula (Scheffel) congruit. RHOD. Medicam Artabam capere medimnum Atticum, testis etiam Polyænus L. IV. 3. 32. At hic Aegyptia, ubi mensuræ id genus agnoscit Schol. in Aristophan. Acharn. v. 108., intelligitur: ea vero complectebatur tres modios et tertiam modii partem. Rhemnius Fannius de mensur. v. 88.

Est etiam terris, quas advena Nilus inundat,

Artaba, cui superat modii pars tertia post tres.

Namque decem modiis explebitur Artaba triplex.

Quibus consentanea Hieronymus in Daniel. c. XI. 5. et Esaiam c. V. 10. commentatur. WESS.

476. 74. Τοῖς δ' ἄλλοις βέλεσι πυρφόροις etc.] Inserere καὶ ante πυρφόροις. RHOD. Ut καὶ inseratur, pati possum; quamquam ex animi mei sententia si loquendum sit, potior mihi et cultior videtur ea scriptura, quam ex Vatic. aliisque membranis excerptam dedi. WESS.

476. 11. Καὶ τάφρω βαθεῖα περιέλαβον] Sic bene. Vide not. in L. XI. 30. WESS.

476. 16. Πρὸς τὴν περσικὴν τῆς Ἀσίας] Vertitur ad ulteriorem Asiae continentem. Retineri potuerat ad Peræam Asiae exemplo Livii L. XXXII. 33. Rhodii Peræam (regio est continentis adversus insulam, vetustæ eorum ditionis) repetebant. et c. 35. Rhodiis regionem, quam Peræam vocant, reddere. Aliis ἢ περσικὰ τῶν Ῥοδίων, ut Straboni L. XIV. p. 962. D. et

ibid. p. 990. A. Appiano Excerpt. Ursini XXI. p. 358., Polybio Leg. LXVII. WESS.

477. 34. Καὶ τὸν στρατηγὸν αὐτῶν Ἀμεινίαν etc.] Amianiam suam in sedem immigrare iussi; nam Ἀμεινίας ab Hebraeo aliquid trahit. WESS.

477. 49. Διόπερ οἱ πρόεσβεις ἀπὸ τῶν ἑρατοῦ] Plutarcho si fides, Atheniensium legati amicitiam Rhodios inter et Demetrium certis legibus instauraverunt in Demetr. p. 899. A. Scio Dacerium vitium in Plutarchi verbis reperisse et Aetolos substituisse ex Nostro; cui accedere non possum. Quæ sequuntur in Plut. Atheniensis valide tuentur: constat etiam hinc, eorum aliquas in conciliandæ pacis studio partes fuisse: ad hoc, Plutarchus ibid. paucis hæc in re defungitur, unis Atheniensibus contribuens, quod Aetolis debebatur præcipue. WESS.

477. 84. Ἀλκιμος μὲν — πολλοῖς περιπεσόντες etc.] Erat Alcimus domo Epirota, ἀνὴρ πολεμικώτατος καὶ ῥωμαλειώτατος, ut Plut. Demet. p. 898. D. ait, ceciditque ad ipsum Rhodiensium theatrum strenue pugnans. WESS.

478. 90. Καὶ ὁ πρότασις Δαμοτέλης] Vide superius c. 89. WESS.

478. 4. Οἱ Ῥόδιοι συνέθεντο] Τὴν εἰρήνην, quæ in Reg. pr. his præfiguntur, adfirmare possunt hæc Diodori ex c. 102. Ῥωμαῖοι μὲν καὶ Σαμνῖται — πρὸς ἀλλήλους εἰρήνην συνέθεντο. Possunt tamen peræque intelligi; quare ea non addidi. Pacis leges memorat et Plut. Demet. p. 899. A., sed Nostro hac quidem parte inferior. WESS.

478. 14. Καὶ τῶν δούλων — Ἐλευθερίας — ἤξιωσαν] Confer huius libri c. 85. WESS.

478. 16. Εἰκόνας Πτολεμαίου, Κασσάνδρου etc.] Delendum censeo Πτολεμαίου. Nam de honore eius diviniore separatim paulo post dicetur. RHOD. Εἰκόνας Κασσάνδρου καὶ Ἀνσιμάχου] Induxi Πτολεμαίου nomen, a Mss. non immerito damnatum; puto καὶ supervacaneum quoque esse ante τῶν δευτερευόντων: hi enim ambo reges sunt, qui Rhodiis multa ad urbis salutem contulerunt, etsi Ptolemaeo concedentes. Lege c. 97. WESS.

478. 24. Οἰκοδ. παρ' ἐκάστην στοὰν πλεωρὰν σταδία] Transpone sequens πλεωρὰν ante στοὰν. RHOD. Οἰκοδ. παρ' ἐκάστην στοὰν πλεωρὰν σταδία] Hæc sunt turbata: legendum παρ' ἐκάστην πλεωρὰν στοὰν σταδία. hoc manifestum est. PALM.

478. 25. Ὁ προσηγόρευον Πτολεμαῖον] Habet hinc Io. Meursius Rhodi suæ L. I. 12. lucum Ptolemaeum. Ego vero adiungo Rhodios hoc tempore Ptolemaeum ΣΩΤΗΡΑ, teste Pausania Attic. c. 8., nuncupasse, eoque titulo in numis insignem circumferri, præterea tanquam Deo Paeano composuisse et sollemnibus diebus recitasse. καὶ ὁ εἰς Πτολεμαῖον δὲ τὸν πρῶτον Ἀργύπτου βασιλεύοντα νικίαν ἐστὶ, ὃν ἄδουσι Ῥόδιοι. ἔχει γὰρ

τὸ τῆ Παιῶν ἐπίφθεγμα, quae Athenaei verba sunt L. XV. p. 696. F. WESS.

478. 33. Οἱ γὰρ περὶ Κάσσανδρον etc.] Athenienses Cassander terra marique premebat; quae eos caussa permovit, ut Rhodios inter et Demetrium pacem instaurare conarentur, auctore Plut. Demet. p. 899. A. WESS.

479. 43. Ἐξὼν ἔτος] Ponti regnum Eumelus administravit annis V et totidem mensibus, uti memoravit huius libri c. 25. WESS.

479. 57. Δοῦναι τὰ κατὰ τὸ πρυτανεῖον] Pecuniam in Prytaneo repositam vir doctissimus: mihi signa fuisse videntur Aeoli et Vulcani, quos ambo Liparaci in honore habebant, illum ut κτίστην supra L. IV. 67., hunc urbis insulaeque suae patronum et tutelam, numis etiam civitatis inscriptum Thes. Brandenb. T. I. p. 363. Addi vero ex hoc loco in Prytaneorum et Prytanum catalogum, quem viri longe doctissimi Is. Casaubonus ad Athen. L. XV. 19. et Ez. Spanhemius Diatrib. de Prytanib. p. 699. ed. Graev. instituerunt, Prytaneum poterit Liparae. WESS.

479. 62. Ὁ μὲν Αἰολὸς περὶ τοὺς etc.] Αἰολὸς ut supervacuum et a sciolo infartum reiiciatur. RHOD. Ὁ μὲν περὶ τοὺς τόπους — λεγόμενος etc.] Ego exterminavi. Aeolum intelligi, quisque videt.

— — Hic vasto rex Aeolus antro
Luctantes ventos tempestatesque sonoras
Imperio premit et vinclis et carcere firmat,

Poeta Aen. I. 56., cui auctor ipsemet adiungatur L. V. 7. WESS.

479. 66. Ἐπὶ θεοῦ τοῖς ἀνθρώποις κατακαύσας ζῶντα] Vide Lib. XXI. Eclog. 12. Spirans Agathocles rogo fuit inpositus, et paene vivus Vulcani, ignis praesidis, flamma absumentus. WESS.

479. 68. Τῶν περὶ τὴν Αἴτνην σωζόντων — ἀποσχέσθαι] Amphinomum et Anapiam designat, quibus, Aetna Catanam vicinamque omnia flammis vastante, ignes transitum praebuerunt, ut patrem matremque ex incendio eriperent. Claudianus Carm. XXXV. 31., Diodori exemplo, Vulcano acceptum refert:

Haud equidem inmerito tantas virtute repressas

Enceladi fauces obriguisset reor:

Ipse redundantem frenavit Mulciber Aetnam,

Laederet exempli ne monumenta pii.

Plura de piis istis fratribus Corn. Severus Aetn. v. 624. cum Io. Clerici nota. WESS.

479. 77. Ἐτη εἴκοσι δύο καὶ μῆνας ἔξ] Plus temporis gestum cum Samnitibus bellum abstulit, si inchoatum fuerit, uti Livius L. VII. 29. prodidit, M. Valerio Corvo III. et A. Cornelio Cossu Coss. Sed magna de belli eius duratione lis scriptores vetustos distrahit. Lege Pighium in Fast. ad ann. CDX., Sigonium ad Livii L. XXIII. 5. et viros doctos ad Florum I. 16. WESS.

479. 79. Εἰς τὴν τῶν Αἰζλων χώραν] Haec est illa nostrorum exemplarium inconstantia, de qua supra (L. XIV. 102.) querebar: antea Αἰζοι et Αἰζανοί, hic Αἰζλοῖ et Αἰζαλοί. Itidem hic Μαροῦκιοὶ vel Μαροῦκιοί, antea (L. XIX. 115.) Μαθούκιοὶ vel Μαθούκιοι. STEPH. Αἰζων scribe pro Αἰζλων. RHOD.

Ibid. Ἐχειρώσατο τεσσαράκοντα πόλεις] C. Sigonius citat ad Livium L. IX. 45. ἐχειρώσατο μὰ πόλεις quod si ex scripto codice sumsit, verissimum erit. Sic Livius ibid. unum et quadraginta oppida intra dies quinquaginta oppugnando ceperunt — De Aequis triumphatum: exemploque eorum clades fuit, ut Marrucini, Marsi, Peligni, Frentani mitterent Romam pacis petendae amicitiaeque. E quibus optimi scriptoris Παλληγοὶ Diodori Πελεγγοὶ esse debent, ut pulere Rhodomannus, Illust. Scaliger ad libri sui oram, et post utrumque Ph. Cluverius Ital. Antiq. L. II. 14. p. 755., qui quoque Αἰζλων in Αἰζικλὸς convertit eodem libro p. 774. De Marrucinis diximus L. XIX. 115. WESS.

480. 94. Πρώτερον συντρέψαι — ἢ ἐπ' αὐτὸν etc.] Hyperbaton est. Prius Prepelaeum, Cassandri ducem, obterere, quam in Cassandrum pergeret, et tum imperii sedem aggredi. Vir doctus in Latinis id neglexit: corrigit in Addend. suis ἢ ἐπὶ, quod non placet. WESS. Non melius Rhod. ibid. v. 24. 25. bis τὰ πρὸς.

480. 1. Παρεσιέπεισεν ἐντὸς τοῦ τείχους] Occupata, qua Pellenen iter erat, porta. Τὰς ἐπὶ Πελλήνην πόλιν πόλιν vocat in Sicyonis captae historia Polyaeus L. IV. 7. 3., etsi prave Παλλήνην libri editi nunc praeferunt. WESS.

480. 10. Συνεπιλαβόμενος τῆς οἰκοδομίας] Pravum erat συνεπιλαβόμενος, quod, etsi Reg. 2. non addixisset, mutare sustinuissem. Nunc confidentior sum. Auctor ipse L. XIX. 63. ἐνταῦθα δὲ (Cassander) συνεπιλαβόμενος τοῖς Θηβαίοις τῆς τῶν τεχνῶν οἰκοδομίας. atque ad eum modum saepe. Rhodomanno librariorum id non latuerat delictum. WESS.

480. 12. Δημητροιάδα — τὴν πόλιν ἀνόμασαν] Consentiant Strabo L. VIII. p. 587., Plut. Demet. p. 900. B. Pausanias L. II. 7., et numi, nisi in eorum explicatione erretur, quod puto. Vid. not. ad Itiner. Anton. p. 328. Quae sequuntur, honores declarant planissime, qui urbium conditoribus, τοῖς κτίστοις, in Graecia deferri solebant, de quibus Ill. Spanhemius de Us. et Praest. Numis. Diss. IX. p. 562. et nos antea. WESS.

480. 33. Εἰς τὴν καλούμενον Σισύφιον] Sisypho, antiquissimo Corinthiorum regi, consecratum videtur fuisse seu templum sive monumentum. Corinthum a Demetrio per fraudem interceptam fuisse, civibus portam aperientibus Polyaeus L. IV. 7. 8. itidem docet. WESS.

481. 48. Βούταν μὲν κατὰ κράτος εἶλε] Lege Βούραν. Nam licet Buram eam terrae motu et maris inundatione periisse supra dixerit, tamen e Polybio (L. II. 41.) patet, eam urbem in-

οἱ αὐτοὶ ὑπατοὶ, qui alius post alium regnum consulatumque administrant. WESS.

457. 17. Ἀντιῶνον τοῖς παρ' Ἀγαθοκλ. ἐπίσιν] Sustuli glossam, qua cultam dictionem librarii deformaverant. Vid. not. in L. II. 26. WESS.

457. 21. Ἦν — — ἐξηγρώσαν χάραν ἐξηγρώσαν — ἐξημεροῦν] Explicat auctor ipsemet huius lib. c. 81. καὶ τὴν χάραν ἐξηγρώσαν, ἀφανίσαντες πᾶν τὸ δυνάμενον ἐνεργεῖν ἡμερον καρπὸν, et vastitatem agris induxerunt, extirpatis omnibus, quae mitiorem fructum ferre possent. Et L. XVI. 83. αἱ δὲ χάροι διὰ τὴν ἀργίαν ἐξηγρίοντο, καὶ καρπὸν ἡμέρων ἀροροὶ καθειστήκεισαν. Hinc silvoscens atque inculta obsitus ager τόπος δεινῶς ἐξηγρωμένος Aeschini Or. in Timarch. p. 14. Omnia alia ἐξημεροῦν, de quo ad L. I. 15., complectitur. WESS.

457. 27. Οἷον τῆς θείας προνοίας] Interpres ad supplicium retulit, quod divina providentia Agathoclis filii inposuit: eum, si placet, sequere. Mihi locus videtur defectus et mancus. Suadet ipsa oratio, quae verba haec excipit, parum, ut nunc habet, conveniens atque cohaerescens. Quid desit, quantumque, ob schedarum silentium non temere affirmavero. Mox μοῖραν, quippe Grammatici commentum, aliorum relegavi. WESS.

457. 39. Ὡς — τῶν ὑστερον α. γεγενημένων τὸ θεῖον ἐπιστῆσαι] Nisi τὸ θεῖον divinam vindictam, quam praesentem deinde expertus est Agathocles, indicet, sana haec praestare non ausim: mallem quidem certe τοῖς ὑστερον αὐτῶ γεγενημένοις τὸ θεῖον ἐπιστῆσαι, divinum numen intento illis in res fuisse animo, quae illi deinceps contigerunt. Quomodo τῶ ἐπιστῆσαι utuntur Plut. T. II. p. 111. D., Liban. T. I. p. 933. D. atque alii. WESS.

457. 52. Εἰς τὴν τῶν Ἐγεστυίων πόλιν] Ita correxi, ut in urbis hoc nomine sibi constaret. Vid. L. IV. 23. WESS.

457. 60. Παρὰ τὸν Σάμανδρον ποταμὸν] Memoravit Segestanorum id flumen Strabo L. XIII. p. 905. C. Scripsi autem τοὺς μὲν γὰρ ἀπορωτέρους ex Reg. pr. quod sequentia eam vocis scripturam desiderarent. WESS.

458. 64. Ἐπίου δ' ἀστραγάλους etc.] Lectionem marginis interpretatus sum. RHOD. Ἐπίου δ' ἀστραγάλους ἐπέτεμε] Noli his locum negare, ut Latina Graecis responderent: quamquam mihi non probantur universa. Quid enim καὶ προστιθέμενος βιωτέρον hoc verborum ordine? Video sententiam Interpretis, quam Graeca ferre posse dubito. Quid? vulgata si distinguas, ἐπίου δ', ἀστραγάλους προστιθεὶς βιωτέρον, δεινὰς ἀληθῶσι περιέβαλλεν, veritasque, quosdam, admotis vehementius talis, gravissimis cruciatibus vivebat, absurde erunt? Praesertim si ἀστράγαλοι inter tormenti fuerint genera, quod apud Stephanum Thes. T. V. p. 558. significatur. Certe flagella olim crudelior

res talis sive ossiculis armabant, ut ictus infligerentur atrociores et penetrantiores, μάλιστα ἀστραγάλωται Plut. Adv. Colot. p. 1127. atque aliis. Sed viderint peritiores. WESS.

458. 75. Πιέζον συνέτεινε] Pro συνέτεινε assumendum iudicavi ex margine συνέτριβε. RHOD. Πιέζον συνέτριβε] Ad stipulam viro doctissimo. Κύρνοι aut fasciae videntur fuisse ex ferro, de quibus Gorraeus ex Galeno, aut calcei quidam, ut in Hesychio et Polluce L. VII. 90. Utraque ad hoc tormenti genus accommodari potuisse, non dubium est. Statim ὑπὸ τοῦ βάρους ex Scaligeri margine melius erit. WESS.

458. 86. Ἀλλὰ Δικαίωπολις μετανοούσας] Agathocle mortuo pristinum nomen recuperavit. Vid. Ph. Cluverii Sic. Antiq. L. II. p. 266. WESS.

458. 94. Ποικιλώτατον — τῶν προγεγονότων] Superlativus est pro comparativo. Euripides Androm. v. 6.

Νῦν δ' αὖτις ἄλλη δυστυχιστάτη γυνή
Ἐμοῦ πέφυκεν. —
Nec raro alii. WESS.

458. 98. Ἐσχατογήρους] Sic plerique omnes, neque ego mutabo. Ἐνοσφῶν — ἔσχατογήρους ἄν superius L. XV. 76. De Aristodemo Strabo οὗ διεκρούσαμεν ἔσχατογήρω, νεοὶ παντελῶς ἐν τῇ Νέσῃ L. XIV. p. 962. WESS.

458. 3. Καὶ καθόλου πᾶς ὁ μέλλων etc.] Omissum a libris suspicor verbum pass. indic. modi, praet. imperf. numeri singul. quod erat ante καθόλου, vel post ἀπολεσθεῖσι. Quod verbum si quis desiderari nollet, ex πᾶς ὁ μέλλων necesse haberet facere πάντι τὸν μέλλοντι. STEPH. Ego retineo. Oratio σολοικοφανής est, inque optimis scriptorum reperitur. Scholiastes ad Pindari Pythion. Od. VII. 6. τὸ δὲ ΝΑΙΩΝ ἀντὶ τοῦ ναίοντα ὡς καὶ Ὀμηρος, (II. B. 350.) Φημὶ γὰρ οἶν κατανεῦσαι ὑπερμελέα Κρονίων· εἴτα ὑποβαίων, Ἀστράπτων ἐπιδέξια, ἀντὶ τοῦ Ἀστράπτοντι φησιν. De qua syntaxi plura Eustathius ad eum poetae versum p. 236. WESS.

458. 8. Καὶ θρήνος ἐγένετο συμφορητὸς] Etsi plane absurdum non est ἀφόρητος, haud melius tamen vulgato. Conplotatio a miseris undique orta innuitur, quomodo conferta et constipata multitudo συμφορητὸς ὄχλος Dionysio T. II. p. 185. Lége, quae disputavit Davisius ad Max. Tyr. Dissert. XVII. p. 563. edit. noviss. WESS.

459. 22. Ἦοξε Κόροιβος] Verum nomen fuit Κόροιβος, et sic scribitur apud alios, et nomen Graecis usurpatum est. PALM. Ἦοξε Κόροιβος] Vitium, quod Coroebi nomen deturpaverat, animadvertit Sylburgius ad Dionysii Dinarch. p. 116. Fuit iste Cordebus non adeo Archon, quam ἱερεὺς τῶν Σωτήρων, i. e. Antigoni et Demetrii Deorum Σωτήρων sacerdos. Namque Athenienses, libertate recepta in adulationem versi, Σωτήρας ἀνέ-
VOL. II. 24

bem *Salmoniam* memorarit. *Σαλωνείαν πόλιν Βιθυνίας* Stephanus habet, propter quam ager erat uber et boum pascuis optinnus, *χώρα ἀρίστη βομβοσίοις*, inquit Strabo L. XII. p. 848. Vide, scriptumne ἐν — *Σαλωνίας πεδίω* fuerit? Quod una litera auctius procedere potuit facile. WESS.

485. 84. *Λαρείον τοῦ βασιλέως ἀδελφιδῆν*] Quin pro ἀδελφιδῆν legendum sit ἀδελφιδῆν nemini dubium esse debet: siquidem Oxyarten illius patrem, fratrem Darii fuisse constat. Sed *Ἀμιστρον* non *Ἀμηστον* vocant cum alii, tum Strabo (L. XI. p. 820.) At *Ἀμηστορις* dicta fuit Xerxis uxor, ut ex Herodoto (L. VII. 114.) et Ctesia notum est. Plutarchus de superstit. (p. 171. D.) *Ἀμηστορις δὲ ἡ Ξέρξου γυνὴ δώδεκα κατώρουζεν ἀνθρώπους ζώοντας ὑπὲρ αὐτῆς τῶ ἄδη.* In illis autem Ctesiae fragmentis quae a me fuerunt edita (p. 8. meae editionis) scribitur *Ἀμιστρις* cum utrobique: ubi et filia dicitur Onophae, et inter eius liberos annumeratur Artaxerxes. Quin etiam una ex Artaxerxis filiabus *Ἀμιστρις* a Plutarcho (Artaxerx. p. 1025.) vocatur. Iam vero et hunc Darii fratrem (quem *Ὀξιάδην* vocat Diodorus) *Ὀξιάδην* ab aliis nuncupatum invenimus. Plutarchus ibidem, *Λαρείον γὰρ καὶ Παρουσίτιδος παῖδες ἐγένοντο τέσσαρες, πρεσβύτατος μὲν Ἀρτοξέρξης, μετ' ἐκείνον δὲ Κῦρος· κωτέρου δὲ τούτων Ὀσιάνης καὶ Ὀξιάδης.* A Memnone itidem *Ὀξιάδης* hic appellatur, et eius filia *Ἀμιστρις*, item *Ἀμιστρη* uno in loco, et ab eodem idem quod et a Biodoro hic adnotatur, eam videlicet ab Alexandro prius datam fuisse Cratero uxorem. Extat autem hic locus in illis fragmentis ex Memnonis historiis, quae excudi una cum excerptis ex Ctesia et Agatharchide. Ibi lege p. 80. STEPH. Solus Basil. ἀδελφιδῆν, ex compendio, ut puto, scribendi, quo saepe hae voces, docente Iac. Perizonio Animadv. Histor. cap. 10. p. 436. confusae permixtaeque a librariis sunt. Bonum ergo factum, quod Stephanus in ἀδελφιδῆν defendendam inpendit. Mallem etiam suum illi patrem asseruisset, quem imprudens ex Plutarcho Darii Nothi F. perhibet. Fratre enim Darii, ultimi Persarum regis, Oxyarte progenitam esse Amestrin, Memnon et Arrianus *Ἀναβ.* L. VII. 4. testantur. Verum tamen illud, Oxyarten istum ab aliis *Ὀξιάδην* scribi. Ipsemet Diodorus eorum numerum auget L. XVII. 34. 77. Iam Amestrin quod spectat, eam ex dialecti differentia alii *Ἀμιστρον*, *Ἀμηστον* alii vocant: nam *Ἀμιστρις* soni quadam vicinia ex *Ἀμηστορις* originem accepit, reſingique in Ctesia debet, ut factum nuper a Clarissimo Davisio in Dissert. xxvi. Max. Tyrii p. 597. Plura de nobilissima femina non addo: otium enim conanti fecit Ill. Ezech. Spanhemii Diss. de Num. Praest. VIII. p. 495. sollertissima diligentia. WESS.

485. 90. *Ἀνεχούσης δὲ χρόνον ἑκατόν τῆς — ἡμέρας*] Venerat Athenas Demetrius mense Munychione. Parva mysteria, τὰ πρὸς Ἄργον, ita apud Plut. legendum esse optime vidit Peti-

tus, tradita erant mense Anthesterione; maiora restabant, peragenda Boëdromione mense. Postulanti Demetrio, ut et minoribus et maioribus initiaretur eodem tempore, dictante plebis scitum Stratocele, datum fuit, ut mensis Munychion esset dicereturque Anthesterion, atque eo ipsi parva mysteria edocto ac lustrato, ut moris erat, darentur: tum deinde, ut idem Munychion parili fictione fieret Boëdromion, quo Demetrius in maioribus ἐπόπτης esset, eaque oculis usurparet, quae sacrorum absconditorum ritus concedebant. Sic Plut. Demet. p. 900. E., e quo viri docti S. Petitus LL. Attic. Lib. I. Tit. 1. p. 100. ed. nov. et Ism. Bullialdus ad Theonis Smyrn. Mathematic. p. 218. praeter alia rectissime efficiunt, parva magnaue mysteria eodem vertente anno fuisse tradita. Eos adi et Is. Casaubon. in Athen. L. VI. p. 280. WESS.

486. 5. *Πρόνας μὲν καὶ Πτελεὸν προσηγύγετο*] *Pteleum* Thessaliae nemo peritior ignorat: at *Pronas* quis ostendet? Sunt *πρόνες* saepissime τόποι ἠψηλοί, quo de genere plures per Thessaliam reperiebantur; verum hic oppidum designatur. Stephanus *Πρόανα*, πόλιν Θεσσαλικήν, οὐδετέρως λεγομένην agnoscit, sed dubiae fidei, uti Holstenius bene admonuit. Ego parum absum, quin suspicem, fuisse olim μετὰ δὲ *TAYTA ANTPΩNA* μὲν καὶ *Πτελεὸν*, unde dein *Πρόνας* inprudenciores scribae extuderint. *Ἀντρον* *Antronem* quidem certe vicinum fuisse Pteleo oppidum Livius docet L. XLII. extr., et Strabo L. IX. p. 665. Quam tamen coniecturam, si qui *Pronas* in hac Thessaliae ora eruerint, una litura citissime auferam. WESS.

486. 6. *Διον καὶ Ὀρογομενὸν* etc.] Credo *Διον* indicari, cuius Poëta meminit Il. B, 538. iuxta Ceneum Euboeae promontorium. Vide Geographum L. X. p. 684. et Eustathium p. 280. Habuit et Thessalia *Dium*, quod paullo tamen longius aberat. WESS.

486. 25. *Καραδοκῶν τῆν — τῶν ὄλων κρίσιν*] Praefero *καραδοκῶντες*, ut cultius. Quis enim est, quin simile quid sequatur? Gregorius Nyssenus Ep. II. p. 25. ed. Caraccioli, ἦν δὲ ἰδεῖν ἐτέρωθι ἄλλην ἰχθύων ἀγέλην, βοτρυδὸν περὶ τρύφος ἄρτον περικνωμένους καὶ ἄλλον ὑπ' ἄλλον παρωδουμένους. Auctor L. III. Esdr. c. IV. 6. ἐὰν εἴπη — ποιῆσαι πόλεμον ἕτερος πρὸς ἕτερον, ποιούσι. Valer. Flaccus L. VII. 511.

— Tamen perstant desixus uterque,

Et nunc ora levant audaci lactu iuventa.

De quo genere plura ad Sallust. Catil. c. 6. Rivius et Cortius. WESS.

486. 39. *Ἀροβῶς — εἰδὼς οὐ προσδεξόμενον αὐτὸν*] Vid. Cl. Barbeyracii Hist. Foeder. Part. I. p. 262. Pacta ista non valuerunt, ut probe prospexerat Demetrius: quae quoque Cassandro caussa fuit, ut Thessaliae urbes suo iterum subderet imperio, sicuti cap. seq. proditur. WESS.

487. 47. *Μετὰ δὲ ταῦθ'*] Sic ex Reg. pr. malui. S. Ioan. Evang. c. III. 22. *μετὰ δὲ ταῦτα ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς*, ad quem modum saepissime Diodorus. WESS.

487. 59. *Πρὸς τῷ Χαλκηδονίων ἱερῷ*] De fano hoc Iovis Urii ad ipsum Ponti os in Asia sito, *ἱερῷ τῷ πρὸς σιόματι τοῦ Πόντου* in Zosimi L. I. 34., dictum supra fuit. Adde Marcianum Heraclcot. Peripl. p. 68. et 99. ed. Hudson. WESS.

487. 65. *Μιθριδάτης ἐπήκοος ὢν Ἀντιγόῳ* etc.] Haec, si Plutarchum audias, non mediocre turbam faciunt: is enim in vita Demetrii (p. 890.) Mithridatis huius (qui hic Mithridatis filius dicitur) Ariobarzanem fuisse patrem, non Mithridatem ait. Sed forte Plutarchus deceptus est in patris nomine, qui fuit avus, et in eo proclivis error fuit, eo quod duo Mithridates alii habuerunt etiam patres nomine Ariobarzanes. Sed aliam ecce turbam facit ipse Diodorus, qui apud Photium seriè deducit regum Cappadociae, ubi ne verbum quidem huius Mithridatis fecit, et eodem tempore Ariarathes et Ariamnas multos recenset. Ariarathes enim, ut ait, regnabat temporibus Alexandri magni, ab Eumene vel Perdica victus et necatus: eius filius Ariarathes ad Armenium Ardoutem fugit, et postea contractis ab eo auxiliis, Amyntam pepulit, et occidit Macedonem, qui praefecturam eius regionis obtinuerat, et sic suam ditionem recuperavit, et regnum filio suo adhuc vivens transmisit Ariarathi. Ideo vereor, ne hoc loco *Καππαδοκίας* vox irrepserit, aut eam posuerit Diodorus pro quadam eius parte, regio nomine et non contemnenda Cappadociae parte in potestate regum manente. De *Arrhine* vero, cuius dominatum habuit hic Mithridates, magnum est apud alios auctores silentium, tum Graecos tum Latinos. In margine adscriptum est *Μαρίνης*. Sed est obscurum per obscurius. Si quis credat ex eo debere *Μυρίνης* scribi, fruatur sua coniectura; sed *Myrine* mihi videtur nimis longe distare a Cio. PALM. De Mithridate hoc *Κτίστη*, seu regni Pontici instauratore, abunde disputavimus L. XVI. 90. et L. XIX. 40. satisque Palmerio, viro doctissimo, uti arbitramur, fecimus. Nam de Cappadocia quod hic adfertur, quasi in hunc ea locum irrepserit, id nemini persuadebitur, modo meminerit Appiani in Mithridat. p. 303., planissime Mithridatem hunc praeter Pontum Cappadociae imperasse referentis. Verius longe regni eius pars, Ponto adfinis, intelligitur. WESS.

487. 67. *Ἀρξὺς ἀντιῆς καὶ Ἀρδίνης*] *Μυρίνης* corrigit Io. Vaillaut. Hist. Reg. Pont. p. 31. estque ex *Μαρίνης* Reg. I. facilis is transitus. At situs in Aeolide, Mysiae Cio longius remotus, obstat, multo etiam magis, si Myrina Lemni intelligatur, uti ibid. p. 35. perscriptum est. Sed imprudenti id excidisse puto. Verior erit scriptura *καὶ Καρίνης*, quae Mysiae urbs fuit apud Herodotum L. VII. 42., e quo quidem *Καρίνην* Stephanus citat, ipsemet alibi, uti Berkelius monuit, in *Βενναμία* semel iterum

Καρίνην servans. Stat a meis partibus Cl. Iac. Gronovius ad priorem Stephani locum, quamquam ad Herodotum ob schedas Medic. alia. WESS.

487. 69. *Πολλοὺς προσεκτήσατο*] *Πολλά*. RHOD.

487. 82. *Καὶ Γαλατίας*] Non est dubium, quin reponi debeat confidenter *Καλατίας*. PALM. Optime Palmerius *Καλατίας* sive *Καλλατίας* potius. Vide ad Anton. Itiner. pag. 228. WESS.

488. 15. *Παρά Λουσιμάχῳ*] Restitue *Λουσιμάχῳ*. Sed *ἀνανταπόδοτος* hic est oratio et hiulea. Participio enim (*αὐτομολήσαντες*) nihil verbi respondet, nec indicatur quid transfugae illi egerint. Reficiatur ergo *ἦλθον* vel simile aliud. RHOD. *Παρά Λουσιμάχῳ*] Ex veteri libro id restituo. Cetera quae vir doctus notavit, non plane aliena sunt. Poterit tamen et salva esse oratio, si nominativi illi absoluti sint, sicuti in S. Lucae A. A. cap. VII. 40. *ὁ γὰρ Μωσῆς οὕτως — οὐκ οἶδαμεν τι γέγονεν αὐτῷ*. Id enim genus cum Diodorus atque optimus quisque, ut supra vidimus, sibi elabi patiantur, utique et hic locum potest habere. WESS.

488. 31. *Τὸν γενόμενον — πόλεμον περὶ τῶν ὄλων*] Elegans est schedarum Reg. pr. *γενομένην κρίσιν — περὶ τῶν ὄλων*, et Diodoro saepe probatum, quemadmodum exempla, Lib. XVII. 56. adstructa, docebunt. Tu *πόλεμον* si praeoptaveris, pugnam ad Ipsum intellige, uti *κίνδυνον περὶ τῶν ὄλων* Appian. Mithrid. p. 326. WESS.

A N N O T A T I O N E S

IN

EXCERPTA LIB. XXI. — XXVI.

489. 1. Conf. p. 559. 33. REISK.
489. 7. *Δὶ καὶ μητρόπολις οὐσα*] Lege Eclog. I. lib. XXV. et adscripta quae sunt L. I. 2., tum Teletem in Stob. Serm. XCH. p. 510. WESS. Mox v. 10. *ὁ γὰρ Ἄ.* Rhod. in Add.
489. 11. *Πολεμῆσας οἱ Πτολεμαῖοι* etc.] Articulus in commatis locum mendose irrepit. Nisi quis *ἦτοι τὸ διασαφητῶν* hic fuisse arbitretur. Lege porro *Σελ. Βαβυλωνίων.* Rhod.
489. 21. *Πλοὶ καὶ πέζι*] *Πλοῖσι καὶ πεζοῖς.* Rhod. *Πολιορκουμένη πλοῖσι καὶ πεζοῖς*] Recepti hanc correctionem Rhodomanni an Hoeschelii; neque enim cuius ea ceteraque sint, satis adparet. Leguntur in margine edit. Augustanae, quae Hoeschelio debetur, anni MDCCCII. Suas esse ait Rhodomannus, sibi certe tribuit, cui et eas auferre nolo. Recepti autem tanto promptius, quod amanuensis compendio scripturae videantur deberi, quamquam *πέζι ex πέζῃ* facilius nasci potuit. Simile peccatum dat Eclog. II. lib. XXII. WESS.
490. 26. *Πολλὰ κενὰ τοῦ πολέμου*] Conf. L. XVII. 86. WESS. Redeunt haec in Exc. Vat. p. 48. 1. — 3. ed. Lips.
490. 31. *Καὶ πόθῳ μὲν τοῦς Τέμνας* etc.] Ita corrige: *καὶ πνθόμενος τοῦς τε Ἀήνας καὶ τοῦς Τυβήηνους ἀπητηγέ- ναι αὐτῷ μισθοτοῦς, τοῦς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀρχάγαθον κατὰ τὴν ἀπουσίαν αὐτοῦ διαχειρίζοντας* etc. Rhod. *Καὶ πνθόμενος τοῦς τε Ἀήνας* etc.] Nimius est vir doctus. Quod restitui, clarissime edunt Excerpta Peiresciana p. 257., sed plenius *ταρα- χωδῶς ἀπητηγέται.* WESS.
490. 36. *Πόλιν ὀνομαζομένην Ἥθας*] Videndum an sit *Clampetia.* Ethas in Bruttis non invenio. WESS.
490. 39. *Εἰς Συρακόσας*] Infra sic etiam singulari numero scriptum offertur: quod ab authore factum an sit, affirmare non possum. Vetus et veruina appellatio est in plurali ac in penultima cum *ov*, *διαθόγγως.* Rhod. *Εἰς Συρακούσας*] Quum Dio-

derus semper ante *Συρακούσας* scripserit, auctorque Eclogarum sibi non constet, cur hanc inconstantiam feremus? Nemo indignabitur, credo, qui *Συρακόσας* et *Συρακούσας* auctoris consuetudini redditos viderit. WESS.

490. 42. *Διανοούμενος ἐπὶ Κρότωνος*] Lege *διανοούμε- νος δ' ἐπὶ Κρότωνα στρατεύειν πρὸς.* Rhod.

490. 44. *Πέμπας αἰκλίσφορον μὴ θορυβεῖσθαι αὐτὰς ψευ- δῶς, θέλων αὐτὴν πολιορκῆσαι Ἀνάσσαν τὴν θυγατέρα λέγων.* Lege *ἐπιψεν ἀγγελιαφόρον μὴ θ. αὐτὸν ψευδῶς. θέλων γὰρ αὐ- τὸν (δ' αὐτὴν idem in marg.) πολιορκῆσαι Ἀ. τὴν θ. λέγει.* Rhod. F. *μὴ θορυβεῖσθαι αὐτὸν ψευδῶς.* haec est epicrisis historici. *Falso,* seu ea vero in re mentiebatur. θέλων δ' αὐτὴν. REISK.

490. 45. *Μὴ θορυβεῖσθαι αὐτὸν, ψευδῶς θέλων* etc.] Recte haec videntur instaurata, *ψευδῶς* tamen et praecedentibus adhaerescere poterit. Lanassa, Agathoclis F., quam Appiani Excerpt. VII. Ursini *Ἀνάσσαν* vocat prave, Pyrrho dotalem attulit Corcyraeorum urbem, a patre nuper in ditionem redactam, deinde maritum deserens in Demetrii amplexus transiit, Plut. in Pyrrho p. 387. F. et p. 388. D. tradente. WESS.

490. 55. *Ομόδορος Βαοβάρορος καὶ Ἰάπυγας* etc.] Lege *ὁμόδορος Βαοβάρορος, Ἰάπυγας τε καὶ Πενκελιος.* Strabo L. VI. (p. 390 etc.) Rhod.

490. 58. *Ἀπολείπων εἰς Κρότωνα εἰς Συρακόνσας ἔλκε- σεν*] Rhodomannus *ἐν Κρότωνι*, quo nihil admodum opus erit: optimus quisque *εἰς* ponit, ubi *ἐν* commodius videbatur. Conf. not. in L. III. 44. *Συρακόνσας* recurrit iterum extrema Eclog. 11. L. XXII. et 14. etiam L. XIII. 75. Itaque non moveo ob causas, alio loco allatas. WESS.

490. 60. *Ὅτι Διάλλος, Ἀθηναῖος συγγραφεὺς*] Lege *Διάλλος* et quae notata sunt L. XVI. 14. De Psaone Plataeensi Ionsius Hist. Philos. L. I. 2. et H. Vales. Emend. L. III. 14. WESS.

490. 65. *Ἀγηρέθου — δέκα μυριάδες*] Duris augendo verū fidem superieicisse videtur. Tu Livium consule L. X. 29. 30. WESS.

490. 69. *Προσκαλεσάμενος Δημήτριον βασιλέα*] Rhodomanni edit. his adstruebat *Ἀντιπάτρου* vocem, quam praepositione augendam *κατ' Ἀντιπάτρου* vel *τὸν Ἀντιπάτρου* idem vir doctissimus in not. Correct. censuit: ego suam illi sedem ex Hoeschelii libro reddidi. De Antipatro, Cassandri F., Thessalonicae matris interfectore, fratreque eius Alexandro, utriusque etiam caede, copiosius Plut. Pyrrh. p. 389. Demetr. p. 906. et Justin. XVI. 1. et seqq. WESS.

490. 78. *Ὀντος*] *Ὀντος* δὲ et 84. *δ δὲ λαβῶν.* Rhod.

491. 90. V. Exc. Vat. p. 48. 7. ibique Mai.

491. 97. *Δέκα μόνους ἄνδρας ἀνελῶν*] In Excerptis Peiresc. pag. 258. *πλὴν γὰρ ἀνδρῶν δέκα καὶ τεττάρων — ἀπέ- λυσε τῶν ἐγγλημάτων ἅπαντας,* forsān melius. WESS.

491. 2. Στολήν] Καὶ στολήν. RHOD.

491. 3. Ὁξύθεμι τῶν φίλων ἕνα] Sic bene Rhodomannus. Auctor ipse Eclog. seq. Ὁξύθεμις, ὁ περιφθεῖς ὑπὸ Δημητρίου. Meminit eius adulatoris Athenaeus L. XIV. 1. p. 614., nec agnovit tamen interpres. WESS.

491. 10. Εἶργειν — τῶν — σιτοποιιών] Εἶργειν — ἀπὸ τῆς ἐκ — σιτοποιίας. RHOD. Non audeo virum doctum sequi. Lege not. in L. XIII. 88. Paulo ante παρασκευῆν idem refingit, quod praestaret, nisi illud Graeciae inferioris videretur. WESS.

491. 13. Εἶχε δὲ ταῦς etc.] Ἐχων δὲ ταῦς· vel, si εἶχε retinetur, in antapodosi lege ὁμῶς δέ. Tum pro Αἰγυπτιαῖος scribe Αἰγυσταῖος, quod infra scriptum Αἰγεταιῖος videtur comprobare. RHOD.

491. 16. Μαίνων ἦν Αἰγυσταῖος τὸ γένος] Mallem Μένων. Rectum Αἰγυσταῖος, sive Ἐγυσταῖος, uti solet Diodorus, est. Vid. L. XX. 61. de Segestanorum excidio. WESS.

492. 28. Πολὺν τοῦ κατὰ λόγον ὑπεραίρων] Πολὺ τοῦ καταλόγου (vel τὸν κατάλογον) — στρατοπεδεύοντος δ' αὐτοῦ. RHOD. τὸς τοῦ καταλόγου. IDEM in marginibus Hoeschelianaesuaeque editionis. — Locus est defectus, quem Excerpt. Peiresc. p. 258. hunc in modum explent: πολὺν τοῦ κατὰ λόγον ὑπεραίρων τῆς ἰδίας ἡλικίας, i. e. longe, quam aetas ferret, fortitudine et audacia praestantior. WESS.

492. 34. Γράφας ἐπιστολήν etc.] Γράφας δ' ἐπιστ. — τοῦτω παραδιδόναι τὰς — δι' αἷς αἰτίας etc. RHOD. Eclogarum auctor ad sermonis cultum parum attendit. Itaque nescio, an supervacaneae sint istae correctiones. Certe δι' αἷ ὁ μὲν satius fuerat. Statim post Μαίνωνα γοῦν vel γὰρ τὸν Αἰγυστ. idem vir doctus. WESS.

492. 45. Ὑπὸ τοῦ κλύδωνος ἐπιγόντες] Hic deesse videtur ἐκβρασθέντος, vel ἔξενεχθέντος. RHOD.

492. 49. Ὁ μὲν φαρμάκῳ σηπτικῷ χρίσας] Sic debuit. Σηπτικῷ nihili est. Φάρμακον σηπτικὸν et σηπτικὰ Graeci vocant, quae illita molliorem carnem prorsus exedunt. Vid. Celsum L. VII. 21. et H. Steph. Thesaur. T. III. p. 776. WESS.

492. 61. Καὶ κατέκωσεν — ἐμπνονν ἔτι etc.] Huc spectant, quae L. XX. 102. leguntur. WESS.

492. 69. Βιώσας δὲ δύο πρὸς τοῖς ἑβδομήκοντα ἔτη] Aut hic in numeris error est, aut apud Lucianum Macrobr. c. 10. Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Σικελίας τύραννος ἐτῶν ἐνενηκονταπέντε τελευτῆ, καθάπερ Δημοχάρης καὶ Τιμαῖος ἱστοροῦσιν. Citat enim uterque Timaeum. Mihi Diodori sententia videtur melior. Vid. L. XIX. 1. et de Timaeo, quem Tauromenitam rectius alibi vocat, et Callia, rerum Agathoclis scriptoribus Excerpt. Peiresc. p. 261. WESS.

492. 75. Τὰς ἀνατιθείσας — κατέσπασαν] Fuit ἀνατιθείσας. Syracusani non statuas tantum Agathoclis everterunt, sed eiusdem cognatos et familiares, Sosistrato impulsore, ex urbe eiecerunt in Polyaei L. V. 37. WESS.

493. 78. Περειγῶς] Περειγῶς vel περηνγῶς. RHOD.

493. 83. Καὶ δυναστείας ἀντέχεσθαι] Rhodomannus ἀντέχεται. Mallem equidem ἀντέχεσθαι, quod vides. WESS.

493. 88. Πολὺν] Rhod. et Hoesch. καὶ πολὺν, quos sequor WESS.

493. 92. Ἀτιμαζομένων ἐν ταῖς ἀρχαιοεσίαις] Optime correctum est ab eodem docto viro. Malum vero illud Syracusis haud semel obtigit, ut a mercenariis militibus, civitate donatis, seditione ob non delatos sibi magistratus opplerentur. Conf. L. XI. 73. et Is. Casaubon. ad Polyb. L. I. p. 126. ed. Gron. WESS.

493. 6. Ἐκάλεισαν δὲ ταύτην Μαμερτινήν] Hinc sumsit Hieronymus, quod se alibi legisse negat Casaubon. in Polyb. I. p. 125., cum Messanam dictam olim fuisse Mamertiam in Chron. Euseb. et L. I. advers. Iovian. prodidit. Falsa tamen res est, eodem Casaub. et Ph. Cluverio Sicil. Antiq. L. I. p. 87. profitente. Incolae dicti sunt Mamertini, urbs nunquam. Martem Italiae quidem populi Mamertum sive Mamertem nuncupabant; unde Campani isti Mamertini. Lege Festum in Mamers et Mamertini, praeterea que Tzetzen ad Lycophron. v. 938., ubi haec Diodori advocat. WESS. Paulo mutatis verbis haec eadem leguntur p. 561. 53. REISK.

493. 10. Κοινωνεῖν. ἀισχρόν γάρ ἐστι etc.] Huc pars sententiae de officio eius, qui ex Aeacidarum prosapia natus sit, librarii oscitantia traiecta fuerat, quae Eclog. XX. tandem ponitur. RHOD.

493. 17. Ἀγνοῆσαι κατὰ τὸν βίον] Τὰ κατὰ. RHOD. Recte deest τὰ, neque addi debuerat. ἀγνοεῖν idem est atque ἀμαρτάνειν. REISK.

493. 24. Τοὺς ἰδίους οἶκους λαμπροῦς κατασκευάζειν etc.] His similia scribit Libanius Proshonet. Iulian. p. 182. Ego vero adfirmare non audeo, partem eius esse orationis, qua Appius Senatum, in Pyrrhi amicitiam pronum, compellavit. WESS.

493. 28. Πῶς ἀνχρήσαιντο περὶ αὐτῶν] Τοῖς περὶ. RHOD.

494. 38. Ἐπὶ — τῶν φίλων ἀρπαγῆν] Quid si ἀρμογήν? RHOD. Locum inepte ab excerptorum scriptore demutatam integriorem praestant Exc. Vat. p. 49. 19.

494. 40. Vid. Exc. Vat. p. 50. 1.

494. 49. Τὸ μὲν ὄνομα φέρειν Πύρρον τοῦ Ἀχιλλέως] Acute et contumeliose in regem Pyrrhum, qui factis Achillem magis quam generis origine referre studebat, teste Plutarcho in eius vita p. 387. A. WESS.

494. 69. *Δέκιος ὁ Ῥωμαῖος*] Verius *Ῥωμαίων*. Decius Iubellius domo Campanus fuit, non Romanus. WESS.

494. 77. *Συνήρῃσαν δὲ καὶ Μαιμερτίνοι. μετὰ τῶν etc.*] Distingue post *Μαιμερτίνοι*, et subiunge *οἱ μετὰ τῶν λειψθέντων* (vel *ληψθέντων*) — *στρατηγὸν αὐτὸν ἐποίησαν*. Suppetias illis tulerant in occupando Rhegio, et ducem sibi postea istum fecerunt cum opibus, quas habebat reliquas, vel in occupatione Rhegii acceperat. Hunc puto sensum esse fragmenti, quem confirmat diserta Polybii hac de re narratio L. I. 7, qui ad enodationem huius loci adeatur. RHOD. *Συνήρῃσαν — Μαιμερτίνοι, (οἱ) μετὰ τῶν etc.*] Adsentitur viro doctissimo Is. Casaubonus ad Polyb. I. p. 122., a quibus, cum verborum series, uti nunc est, eam postulet sententiam, dissentire nolo. Longe tamen alii scriptorum inde deflectunt. Nam Decium Mamertinorum ducem fuisse creatum, quis est, qui tradiderit? Immo Messanam abiisse negat Appianus, sed Rhegii mansisse, medicum Messana accessivisse, dein Rhegio a Romanis capto, in eorum manus venisse meritumque supplicium voluntaria antevertisse nece Excerpt. Peirese. p. 454. WESS.

495. 81. *Κανθάριον ἐπήλειψε*] Lege *κυνθάρσιον*. RHOD. *Κανθάρσιον ἐπήλειψε*] Sic plane in Excerpt. Peirese. p. 265. In Appiano *καὶ χοίρας τοῖς κατακαύουσι καὶ δαπανῶσι*, quod eodem redit. Cantharides corrodente atque exedente vi sunt instructae, uti notum ex Dioscoride Alexiph. c. 1., Scribonio Largo c. 57., Plinio L. XXIX., 6. Paulo ante *ὄντος* ad pleniorē sententiam addidi. WESS. Nempe ante *τὴν ὕβριν*, sed nihil eo opus in hoc scriptore.

495. 85. *Φιντίας εἰς Ἀκράγαντα*] Rhodomannus *ἐν Ἀκράγαντι*, quem sequi non audeo. Solet compendiariae huius auctor illum praepositionis usum adamare. Verius *Τυνδαρίον* refinxit, quomodo Ecloga 8. At *περὶ τὸν Ὑβλαιον* quid erit? an *λόγον* intellexit? Est profecto illa loci descriptio ambigua. WESS.

495. 92. *Καὶ λειψθεῖς πολλοὺς — ἀπέβαλε*] *Αρηφθεῖς* mutavi. Vid. L. XI. 68. WESS.

495. 96. *Ἔστι δὲ αὐτὴ παραθαλάσσιος*] Situm urbis et haec et Eclog. 1. lib. XXIV. bene signant, copiosius descriptum a Ph. Cluver. Sicil. Antiq. L. I. pag. 213. et Rich. Bentleio de Epist. Phalarid. Dissert. p. 94. WESS.

Ἰβιδ. Καθαίων] *Καθαίων γὰρ*. RHOD. *Κ. δὲ idem* in Add.

495. 1. *Ὅθεν μαιφθόνον γεγονότος etc.*] Nimis haec sunt abrupta. Vide an *ὅτι* voluerit. Pertinent ad Phintiam, pleniusque in Excerpt. Peirese. p. 265. traduntur. WESS.

495. 4. *Ὅτι ἐπὶ Γαλατῶν Πτολεμαῖος etc.*] Ptolemaeus Ceraunus, nequam et confidentis ingenii princeps. Lege Iustin. L. XXIV. 5. Plut. Pyrrho p. 397. et Pausan. Phocic. c. 19. p. 843. WESS.

495. 6. *Ὅτι ἡ Καδμεία νίκη etc.*] Aristides T. II. p. 219. *κεκοιμένοι γὰρ καὶ τεταλαιπωρημένοι, ἀσθήσουσι τάχα δὴ τὴν ΚΑΔΜΕΙΑΝ ΝΙΚΗΝ νενίκηότες, πρὸς ἡμᾶς ἀκεραλοὺς καὶ καρτεροὺς ἐὰν ἀγωνίζωνται*. Confer. not. in L. XI. 12. WESS. V. Exc. Vatic. p. 51. 7.

495. 13. *Ἐν ἄγριον κνηροῦντος*] Sic praestat, nisi *κνηροῦντα* loco secundi casus, ut saepe, positum velis. Lege notas Gronovii ad Arrian. L. V. p. 222. et Hemsterhusii in Luciani Haleyon. c. 8. Ad id vero Phintiae somnium venandique studium non sine ratione numi ex Parutae Tab. CLIV., inscripti spumante apro et *ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΦΙΝΤΙΑ*, a L. Begero Spicileg. Antiq. Fascic. I. p. 5. referuntur. Id in Excerptore culpandum, quod *ἐν* in paucorum verborum ambitu diverso genere ornet. WESS.

495. 17. *Ἐπὶ Θυνίωνος*] Adpellatur *Θυνίων* in Dionysii Excerpt. Peirese. p. 540. et Plut. in Pyrrho p. 398., unde *Θυνίωνος* verius erit et *Θυνίων*. Ad Hicetam referendi Syracusani numi *ΕΠΙΚΕΤΑ* in Parutae Tab. CLIV. WESS.

495. 19. *Καὶ Σωσίστρατος*] Infra *Σωσίστρατος*, quod hinc et ex Plutarchi dicto loco corrigit Rhodomannus. Sed idem nomen est, propterea *Σωσίστρατος* in Dionysio cit. loc. et Pulyaeno L. V. 37., artes, quibus Syracusis potitus fuit, exponente. WESS.

495. 23. *Ἐκριναν — διακώλυν Πύρρον etc.*] *Πύρρον* refingit Rhodom., quod verum erit, aut *τῆς* — *διαβάσεως* certe. WESS.

495. 28. *Καρχηδόνιοι συμμαχίαν ποιήσαντες*] Foederis huius non oblitus est Livius Epit. lib. XIII. quod Polybius L. III. 25. ex ipsis tabulis exhibet. WESS.

496. 35. *Τῆς Νήσου κωριέοντος*] Thynion, seu Thoenon potius, insulam Ortygiam, quam NASON Syracusani vocabant, armatis insederat militibus, reliqua urbs Sosistrato parebat. *Τὴν ἐν Συρακοῦσαις νῆσον* Thoenoni tribuit Dionysius Excerpt. Vales. p. 541. auctorque ipse Ecloga sequente. WESS.

496. 43. *Πεῖ*] *Πεῖων*. RHOD.

496. 49. *Ἐξ ἧς ἐγέννησεν Ἀλέξανδρον*] Lege Plut. in Pyrrho p. 387. Nam Iustinus Helenum ex Agathoclis filia susceptum referens L. XXIII. 3. errorem excusare non potest. WESS.

496. 55. *Καὶ διάρας Σικελίαν*] Rhodomannus, *Forte*, inquit, *διαβάς εἰς Σικελίαν*. Ego vero *διάρας* non damno, *εἰς* recipio: cogitandum tamen, fueritne *καὶ διάρας, τῆς Σικελίας κατ. εἰς τὴν Ταυρομένηον* sive *Ταυρομένηαν*, ut Rhodom. malebat, quomodo Diodorus plerumque. WESS. In margine Hoeschelianae Rhodomannus *ἴσ. εἰς Σικ. vel διαβάς*.

496. 57. *Ταυρομένηας*] Est ineptum eclogarii commentum, ut *Μαιμερτίνην* p. 493. 7. *Ἐρκίνης* 498. 38. *Ἐντελλίνα*

503. 83. et fortasse *Κεντρορίων*, ut apud Ciceronem Verr. IV. 23., p. 499. 5., si quidem ibi *Ἀγροίων* in *Ἀγροίον* potius quam *Ἀγροίαιον* convertendum est.

496. 67. *Καὶ παραλαβῶν* etc.] *Lege παρέλαβε — τὴν δ' ἄλλην παρὰ Συρακουσίων — Σωιστράτον.* Nam ita Plutarchus hunc vocat, cui et *Θυνίων* est *Θοίων* (in Pyrrho p. 398.) RHOD.

496. 79. *Ὁ δὲ σύμπας στόλος σὺν ταῖς* etc.] In numeri notis vitium esse reor. Pyrrhus a Sosistrato et Thoenone accepit *ναῦς χαλκχειβόλους ἑμοῦ τι διακοσίας rostroas ferme naves ducentas*, teste Dionysio Excerpt. Peirese. p. 540. Praeterea in Siciliam transmiserat ex Italia peditum xxx. millia, equitum duo et quingentos, nam Appiani Excerpt. Ursin. VII. equitum octo millia veri fidem videntur excedere, navibus ducentis apud Plut. Pyrrh. pag. 397. Quid si *πλείονος τριακοσίων* fuerit? WESS.

497. 91. *Μετὰ πεντεκαίδεκα μυριάδων*] Sic bene Rhodomannus. In Pausaniae L. X. 19. in catalogum peditum duo millia adduntur, equites vicies mille fuisse perhibentur et quadringenti, sed specie tenus, reapse plures, sicuti ibidem docetur. WESS. Conf. Exc. Vat. p. 51. 19., ubi praestat *καταλαβῶν* pro *μεταλαβῶν*.

497. 95. *Ἀποβαλὼν, ὡς μὴ ἰσχύσας*] Sic corrigatur *ἀπέβαλεν, ὥστε μὴ ἰσχύσαι ὕστερον.* RHOD.

497. 4. *Βασιλέα — Κιχώριον*] Pausanias *Ἀιχώριον* semper adpellat L. X. p. 844. et p. 856., ubi de Brenni morte non dissimilia. Iustinum adde L. XXIV. 8., cui de veneno quod ex Pausania adscripsit Vossius, nihil est. WESS.

497. 9. *Τοῖς λοιποῖς*] *Ἄμα τοῖς λοιποῖς.* RHOD.

497. 14. *Διὰ δὲ τοῦ Δαρδάνου διερχόμενοι*] *Lege τῶν Δαρδάνων*, et vide Plinium Lib. IV. cap. 10. RHOD. *Διὰ δὲ τῶν Δαρδάνων διερχόμενοι*] Optime Rhodomannus. Per Dardanorum fines, quos in Graeciam maturantes transierant, Plutarcho teste, redire constituerunt. Id vero tolerabile, quod ab auctore subiungitur, *καὶ οὐδεὶς ὑπέλειφθη ἀπελθεῖν οἶκον.* Non item Iustini L. XXIV. 8. *Quo pacto evenit, ut nemo ex tanto exercitu — vel ad memoriam tantae cladis superesset.* Superfuerunt enim plures, pars in Asiam, alii in Aegyptum deportati. Confer Callimachum H. Del. v. 145., quaeque ibi veteres Critici et Illust. Spanhemius. WESS.

497. 18. *Ἐπὶ τὴν Ἀρόγαντα*] Diodorus, si paucos a librariis depravatos seposueris locos, *τὸν Ἀρόγαντα* vocat: aliud Eclogarum excerptori placuit. Vid. Eclog. 2. lib. XXIII. Statim *λέγοντες* inseite iteratur. WESS.

497. 30. *Βελῶν πλῆθος ἐστράτευσεν* etc.] *Deest forte μεθ' ὧν ἐστράτευσεν.* Mox numerus elephantorum deficit. RHOD. Paullo ante *ἐπικρατίαν* legebatur. WESS. qui dedit *ἐπικρατίας*.

497. 35. *Ἀζώνιας περιέλαβεν*] *Eo cognomine urbem areemve*

in Sicilia non reperies. Ph. Cluverius Sicil. Antiq. L. II. p. 390. *Μάζαρον*, quod Selinuntiorum castellum erat L. XXIII. Eclog. 9. substituit, haud scio an prave. *Ἀλιηναῖοι καὶ Ἀλιεταῖοι* ab eodem *Ἀλικναῖοι* et *Ἀλιεσταῖοι* esse iubentur: quorum hoc pari peccato deturpatum Eclog. 12. lib. XXI. animadvertimus, illud recurret L. XXIII. Eclog. 3. WESS.

498. 36. *Εἶτα Ἀλιηναῖοι*] Pro *Ἀλιηναῖοι* lege *Ἀλικναῖοι* auctoritate Plinii et Stephani. RHOD.

498. 43. *Καὶ τὴν Ἡρακλέους τόξιν ἀμιλλώμενος*] Haec egregie a Plut. in Pyrrho p. 398. A. illustrantur. WESS.

498. 47. *Κατὰ κράτος εἶλε*] *Legebatur κατακράτος*, quod vitiose atque ac si adverbium esset compositum, scribi, recte monuit Rhodomannus: sed in scriptis libris et vetuste cuspis *κατακράτος* frequentatur. In Basil. Diodori *ἐκδόσει* paene perpetuum est. *Κατακράτος, κατατάχος, κατιδιαν, τηνηταχίστην* et similia semper Reg. pr. *Lege* quae de hoc genere diligentissime commentatus in Celeb. Dukeri Praefat., Thucydidi praefixa, Ioseph. Wasse. WESS.

498. 49. *Ἐπήρε πρὸς τὴν Αἰγίνων*] Praestat *ἀπήρε*. Primum etiam est *Αἰγίνων* vocabulum, quod post Rhodom. in not. Correct. operam Ph. Cluverius Sicil. Ant. L. II. p. 390., *Ἰετινῶν* esse iussit. Quae statim succedunt, utrique favent. WESS.

498. 53. *Τῶν κατὰ τὴν Σικελίαν*] Rhodomannum secutus sum. Posses leviora opera ac mutatione *κατὰ τὴν τῶν Σικελῶν* legere. WESS. Non *κατὰ τὴν* sed *κατὰ* Rhod.

498. 55. *Καὶ τῶν Ἐρκίων*] Infra Lib. XXIII. Eclog. XII. *Ἐρκίην φρούριον* nominat. RHOD. Polybius Lib. I. 56. *ἐπὶ τῆς Εἰρκίης λεγόμενον τόπον*, cui propter mare inter Erycem et Panormum sedem attribuit. Consule Ph. Cluverii Sicil. Antiq. L. II. p. 277. WESS.

498. 58. *Μετὰ τὴν ἄλωσιν — Μοτύης*] Inspice not. in L. XIII. 54. WESS.

498. 65. *Μηχανὰς — πλῆθος ἄπιστον*] *Debetur compendii auctori. Diodorus μηχανῶν* etc. *πλῆθος* scripsisset. WESS.

498. 71. *Συνθέσθαι*] *Ἐτοιμοὶ συνθέσθαι.* RHOD.

498. 75. *Ἀποκαλοῦντες μηδενὶ τρόπῳ συγχωρεῖν*] *Deesse ἔλεγον* arbitratur Rhodomannus, quicum, tametsi id verbum saepe reticeatur, dissentire nolo. WESS. *Ἀποκαλοῦντες* hic idem est atque *ἀπαγορεύοντες.* REISK.

498. 78. *Εὐθὺς*] *Εὐθὺς οἶν.* RHOD.

498. 84. *Ἡθροίτο*] *Ἡθροίετο.* RHOD. in marg.

498. 86. *Καὶ βελῶν — ἀγομένων*] *Ἀχθομένων*, quod olim erat, ita vir doctus refinxit, arbitratus et *ἐκχεομένων* posse legi. Ego *ἀφιεμένων* praeferrem. WESS.

498. 87. *Πολλῶν*] *Καὶ πολλῶν μὲν — ἐπεβ. δὲ καὶ.* RHOD.

499. 90. *Τῶν*] *Χωρὶς* vel *πλὴν τῶν.* RHOD.

499. 99. Πολλὰ μὲν φροῦρια αὐτοῖς etc.] Hic lacuna est, non nisi ex auctore aut accuratioribus manuscriptis explenda. Si tamen divinare liceat, haec interim post φροῦρια intexere τοῖς στρατιώταις διακατεῖχον, vel ἡσφάλισαν. Rhod. Hiatus manifestus. Quid desit, nemo facile dixerit, quamquam historia obscura non est. Lege Is. Casauboni Commentar. in Polyb. p. 134. WESS.

499. 5. Ἐπὶ τὸ Ἀμήσελον] Ad amnem *Cyamosorum* ait Polybius L. I. 9., unde refingendum esse Diodorum suspicatur Casaubonus dicto loco, cui ego quidem adsentiri non possum. Hic de castello, illic de amne sermo est, rebus utique diversis. *Ameselum* alibi, fateor, non est obvium: at multa sunt Siciliae oppida et castella, quae uni Diodoro debentur. Mox *Κεντροπίνων* et *Ἀγρονάτων* restitui nomina, a librario depravata. WESS.

499. 19. Ἐμβαλὼν δὲ εἰς Μεσσήνην] *Εἰς Μεσσηνίαν* legit Ph. Cluverius Sicil. Antiq. L. II. p. 303. Sed *Μεσσήνη* hoc loco non est urbs, sed regio, χώρα, non πόλις, de quo iam olim monuit auctor *Ἐθνικῶν*, sicuti optime animadvertit Is. Casaubonus in Polyb. p. 136., qui et mox παρὰ τὸν Λόττανον ex Polybio suo L. I. 9. *Λογγανὸν* refingit, Cluverio non dissentiente. WESS.

499. 21. Ἰππεῖς δὲ αῶ] Lege α φ'. eodemque versu ἰππεῖς δὲ μ'. Hic maior numerus extritus est. Rhod. Ἰππεῖς δὲ χίλιους πεντακόσιους] Ἐκδοσις Hoescheliana correctionem Rhodomanni exhibet. Mox ἰππεῖς δὲ μ' citra dubium vitiosum est. Is. Casaubonus ad Polyb. p. 136. numeri notam μ' progenitam censet ex α, sive ζ', i. e. χίλιους, mille, probabili coniectura. WESS.

499. 24. Θύσαι] Καὶ θύσας. Rhod.

499. 27. Περιχαρῆς ἦν] Ὁ δὲ περιχαρῆς ἦν καὶ εὐθὺς vel εὐθὺς δ'. Rhod.

499. 38. Καὶ τὴν εὐκαρίαν τοῦ τόπου πλεονεκτοῦντος] Fuisse puto καὶ διὰ τὴν — πλεονεκτοῦντων, continuata enallage, quam exorsus erat. WESS.

500. 40. Ἐπὶ καὶ τὸν λόγον etc.] Aut οἱ δὲ τὸν cum Rhodomanno lege, aut, quod mihi magis arridet, ἐπεὶ δὲ καὶ οἱ τὸν etc. Sic certe proxime a vulgato receditur. WESS.

500. 44. Ἐπιχειμένων τῶν Συρακουσίων δυνάμει] Ἐπιχειμένων δὲ τῶν Συρακουσίων πύση τῆ δυνάμει. Rhod.

500. 50. Νυκτερεύσαντος αὐτοῦ] Praestat νυκτερεύσαν ex Rhodomanni coniectura. In Hamilcare, Syracusas oppugnante, simile exemplum descripsit L. XX. 30. Diodorus. WESS.

500. 51. Εἰς τὴν — παρεμβολὴν] Ἐν τῇ — παρεμβολῇ. Rhodom. in marg. Hoescheliana suaeque.

500. 64. Ἐν τῇ Ἀπάρας νήσοις] Ἐν τῇ Ἀπάρας (vel Ἀπάρα) νήσῳ. Rhod.

500. 71. Εἰσήγαγεν — στρατιώτας μ'] Nimis exiguum

hoc praesidium: ideo maior etiam hic numerus videtur omissus. Rhod. Idem peccatum, de quo paullo ante. Aberrans librarius μ' posuit pro ζ', i. e. quadraginta pro mille. WESS.

500. 80. Πολεμῆσαι Μεσσήνην] Noli mutare. Mox auctor L. XXIII. Eclog. 2. ἐποίησαντο — σιμυαλίαν Ρωμαίους πολεμῆσαι, et plurimis aliis in locis. Vide L. IV. 61. WESS. πρὸς vel ἐπὶ enim addi voluerat Rhodomannus.

500. 86. Ἡγεμονίας] Romanorum. V. Schweigh. ad Polyb. vol. V. p. 171.

500. 87. Ἄντων ὁ Ἀντίβον] Prospera Hanno sub adventum in insulam fortuna usus est, deinde offendit, a Mamerthinis arce, quam tenebat, expulsus: quem casum, ut erant Poeni in duces si quid male cesserat, crudeles, crucis supplicio luit, Polybio L. I. 11. referente. WESS.

501. 98. Ἐπὶ τοῦ λόφου — Χαλκιδικοῦ] Sic melius. Polybius περὶ τὸ Χαλκιδικὸν ὄρος, nullo discrimine. Nam Diodorus montes Siciliae, etiam celsissimos, λόφους vocare adsuevit. Imminebat mons Chalcidicus Messanae oppido a parte meridionali. WESS.

501. 1. Εἰς τὰς καλουμένας Ἐνέεις] In notarum suarum Addend. Ἐνέας Rhodomannus refingebat, quem sequi noli. Polybium potius dicto loco audi, περὶ Πελοποννήσου στρατοπεδεύσαντες, τῷ δὲ πεζῷ — περὶ τὰς Σήρεις καλουμένας. Vides vocabuli productionem bene habere, nec liquidum tamen, ultra scriptura, Senes an Eunes, praestet. WESS.

501. 8. Τῆς πολιορκίας προσεπηγγέλλετο] Ista sic in ordinem redigenda sunt et supplenda: πολιορκίας. δημιουργῶν δὲ προσεπηγγέλλετο, πρὸς Ἱερόνα πολέμῳ (vel πολέμῳ) μὴ ἐπιβήσασθαι. Rhod. Vereor ut locum bene vir doctus perceperit. Appius Claudius legatos misit ad Hieronem et Carthaginenses, qui utrosque monerent, Messanam obsidione solverent: iisdem Consul mandavit, ut Hieronem privatim convenirent, eique confirmarent, nihil a se hostile contra ipsum cogitari. Quare de oratione Appii, quae Latinis inseruntur, non conveniunt. Locus negligentia aut excerptoris aut amanuensis mutilus est: sententiam optime vestigavit Casaubonus ad Polyb. p. 146. WESS.

501. 20. Πρῶτον ἄσπίδας τετραγώνους εἶχον] Credo in Diodoro fuisse θύρεους, scuta, quae ferme quadrata. Ἄσπίς rotunda erat. Conpendiariae auctor imprudens haec permiscuit vocabula, forsitan etiam plura. Nam de Tyrrhenis clypeos esse sumtos, exploratum non est. Romuli aetate Argolicos clypeos Romani gerebant, quibus rex iste scuta Sabina mutavit et substituit teste Plut. Rom. p. 30. Post dein clypeis iterum fuerunt nisi usque in Veiens bellum, quo scuta pro clypeis fecerunt apud Livium L. VIII. 8. Praeterea, uti Iulius Caesar ait in Sallust. Catil. c. 51., arma atque tela militaria ab Samnitibus sumse-

runt; ab Etruscis vero pugnae statariae, *σταδίατας μάχης*, ordinem, si fides Athen. L. VI. p. 273. F. Fieri potest, ut Excerptor Diodori disputationem de Romanorum armis et quid illi in re militari ex usu suo mutaverint, male pereceperit. Tu Lipsium ad Milit. Rom. L. III. 2. WESS. Recte coniecisse Wesselingium de *Συρροῖς*, non recte de Etruscis, ostendunt Exc. Vat. p. 54. 13. ed. Lips.

501. 26. *Ἐργυρον εἰς Συρακούσας*] Sic Diodorus. Alii Hieronem cum Romanis pugnassee, sed infeliciter, prodiderunt, uti Polyb. L. I. 11. Lege magni viri Comment. p. 146. in eum scriptorem. WESS.

501. 30. *Τῶν ἐπιπέτων ἀμφοτέρων* etc.] Duo Manii Otacillius et Valerius. Ad Polyb. I. 16. WESS.

501. 34. *Ἦσαν πρόβειες — παρ' Ἀλαιοσίνων*] Quod olim erat *παρὰ Λαοσίνων* correxi. Qui enim illi in Sicilia *Laesini*? *Ἀλαιοῖνοι* sive *Ἀλαιοσῖνοι* notissimi sunt. Vitium optime vidit et sustulit Ph. Cluver. Sicil. Antiq. L. II. p. 288. WESS.

501. 35. *Πεσοῦσης καὶ ἐν ταῖς*] *Ἐμπεσοῦσης καὶ ταῖς*. RHOD.

501. 36. *Ἐπίδοσιν — Ῥωμαίοις ἦσαν* etc.] Hic deficit *ἐπήγγειλαν* vel *ἐπέσχοτο*. RHOD.

502. 44. *Λαβόντες δραχμῶν ἑξήκοντα*] Sociata pax est *ἐφ' ᾧ τὰ μὲν ἀρχαῖα χωρὶς λήτρων ἀποδοῦναι τὸν βασιλέα Ῥωμαίοις, ἀργύριον δὲ προσθεῖναι τάλαντα τοῦτοῖς ἑκατόν, ut rex captivos omnes sine pretio Romanis redderet, insuperquo argenti talenta centum adiceret* apud Polyb. L. I. 16. At Diodori drachmarum centum et quinquaginta millia longe infra eam summam sunt, talentaque duntaxat viginti quinque rotundant, quae nec Romanorum cupiditati neque opibus regis Hieronis bene convenire videntur. Corrigit numerorum notas vir magnus ad Polyb. p. 162.; scripsisse Diodorum *δραχμῶν ἑξήκοντα* hoc est quingenta millia drachmarum, sive *μυριάδας ἑξήκοντα*, i. e. sexcenta millia, quae centum aequant talenta; cui quidem hac in re nolo obniti, aliud censeo de verbo *ἦσαν*, quod mox ad integrandam sententiam ante *χρητέειν* adstruit. Melius est Rhodomani additamentum. WESS.

502. 45. *Ἀποδοῦναι χρητέειν*] Deesse existimo *συνεχώρησαν*, et postea legendum *Συρακουσίων καὶ — ἐπ' αὐτοῖς*. RHOD. Qui ad marginem Hoeschelianaе suaeque ed. *Συρακούσης — αὐτῆς*.

502. 46. *Ἀρῶν — Ἀλώρων, Νεατίνων* etc.] Casaubon. diet. ad Polyb. loco refingit *Ἀρῶν* sive *Ἀρῶν*, qui Plinio *Acrenses*, *Ἐλωριτῶν* et *Νεατίνων* ob Ptolemaei *Νέκτων*. In alia omnia ab Ph. Cluverius Sicil. Antiq. L. II. p. 353. et p. 357., *Ἀρῶν*, *Ἀσοντίνων* retinens, tum vero *Μεγάρων*, *Ἐλώρων*, *Νέκτων*, *Ταρρομενῶν*. oppida enim recenseri, non oppidanos: quae quidem causa praegnans non videtur. Id certum est, *Ἀ-*

λώρων primam syllabam ex corrupta pronuntiatione sicuti et alteram vocis *Νεατίνων* videri natam: huius urbis incolae *Νεητῖνοι* aut *Νητῖνοι*, ut optime Cluverius, oppidumque *Νέκτων* et *Νητῶν*, dicebantur: illius verum nomen *Ἐλώρων* erat, et civium *Ἐλωριτῶν*, quod forte voluit Excerptor, sive *Ἐλωριτῶν* potius, idque ambo habuerunt a vicino fluvio, notabili ob pisces cicures et hominum ex manibus edentes. Docent Stephanus, Athenaeus, Plinius et Aelianus, sed mire nunc pravus: *καὶ ἐν γλώσσῃ δὲ Σικελίας ὅπερ ἦν πάλαι Συρακουσίων φράσιον*. Sic vulgo L. XII. de Animal. c. 30. Tu ἐν *Ἐλώρῳ* refinge; nam Gili *Πελώρων* istie ne flocci quidem est. WESS. *Νεατίνων* reponit Rhodom.

502. 49. *Εἰς τὴν Σιρρώνιον*] Urbs et promontorium erat non longe a Megaride. Lege Ph. Cluver. Sicil. Ant. L. I. p. 136. WESS.

502. 52. *Καὶ Μάκελλαν*] Situm urbis vestigat idem Cluver. S. A. lib. II. p. 375., quem non longe a Messana Dio in Excerpt. Peiresc. p. 637. seiunctum fuisse indicat. Verberbum *Μακέλλης* illustrare memini ad Itiner. Anton. p. 490. De Adranone S. Bochartus Colon. Phoenic. L. I. 29. WESS.

502. 57. *Καὶ Ἀλιναῖοι ἐποίησαν*] *Ἀλιναῖοι* bene Rhodomannus. Quae succedunt continuo, ea flagitiosissime sunt corrupta, neque instaurari possunt, nisi meliores schedae unde unde eruantur. Fecit fateor desperatis medicinam Ph. Cluverius, sed talem, quae modum excedit. Ita legit, *Ἀγιδάλλον δὲ, ὅπερ ἦν καλοῦσι τὸν Ἀσέλιον*, ex postrema Eclog. I. lib. XXIV. Praeterea *Τυνδάριοι* iuventur esse *Ἀρῶνιοι*. Mihi non liquet. Vide Sicil. Antiq. L. II. p. 390. WESS.

502. 64. *Ἐγραψε δρόματα ἐπὶ καὶ ἐννεμήκοντα*] De fabularum numero nihil dissentit Auctor *περὶ Κομωδίας*. Annos aetatis xcv. Philemoni Suidas, xcvi. Lucianus Macrob. c. 25. contribuant: utri verius in incerto est. Id mihi liquet annis xc., cum decederet, fuisse maiorem. Fabulas Philemon docere coepit ante Olymp. cxiii., uti Auctor ille *περὶ Κομωδίας* refert. Mortem cum vita conmutavit anno primi Punici belli iii., sive Olymp. cxxix. 3., namque eum ad annum, quae hic referuntur, pertinent omnia. Fac iam xxv. aetatis attigisse, cum primam scriberet Comoediam, illud, quod adfirmavi, manifestum apprehendetur. WESS.

502. 68. *Ἄλλα μυριάδες ὀπίσθον*] Verterat vir doctus, Romanorum, qui Agrigentum obsederunt — centum millia erant, inconsiderate. Cui persuaderi poterit Romanorum in ea expeditione fuisse centum millia? Existimamus nos quidem cum duobus consulibus binos consulares exercitus adfuisse, eosque iustos ac plenos: sed in quatuor legionibus, etiamsi auxilia numeres, plures non fuerunt milites illis utique temporibus quam xxxviii millia, idque ad summum. At hoc Diodorus non dicit: verum

istud potius, Illi, qui Agrigentum cum Romanis obsidebant — centum millia hominum erant. — Haec Casaubon. ad Polyb. p. 170. verissime. Sustuli ergo ex Latinis istam maculam. WESS.

502. 71. Μετὰ τὴν πολιορκίαν] Lege κατὰ τὴν. namque Hanno antequam Agrigentum Romanis dederetur, in Siciliam transmisit. Inspice Polyb. L. I. 18. Mox εἰς Σικελίαν recipi potest, quamquam Eclogarum auctor discrimen inter εἰς atque ἐν rarius attendit. WESS. εἰς Σικελίαν reponi iusserat Rhodom.

502. 74. Φιλῖνος δὲ ὁ Ἀκραγαντῖνος etc.] Lege de Philino prudens Polybii iudicium L. I. 15. WESS.

502. 80. Πεζοὺς μὲν γ'] Hic depravatus est numerus. Quis enim crediderit Hannonem duobus praeliis L. Poenorum millia amisisse, cum maiorem peditatum non adduxisset? Postea legendum videtur ζωγολίας vel διὰ ζωγολίας. Et statim ἐλέφαντας δὲ συνέβη θανεῖν. RHOD. Vir magnus ad Polyb. p. 188. sic corrigit, στρατιώτας, πεζοὺς μὲν μισίους — ζωγολία δὲ δ. ἐλέφαντάς φασι θανεῖν, peditum amisit CCXX. — qui vivi in potestatem venerant, fuere etc. haud male quidem, quanquam de peditum numero in dubio adhuc sum. Quis enim alius tot amissos esse prodidit? Ad hoc ζωγολίας tolerabile videtur, de quo Rhodom. in notar. suarum Correction. Ζωγολίας tamen etiam masculino genere usurpare animadvertitur Diodorus. Ζωγολίαν sane ζῶντα interpretatur Favorinus. Ideo neque hic neque alibi sexus et cusus mutatione vel additione opus erit. Vide Hoeschelium ad Phot. Biblioth. p. 27. et inferius L. XXV. Eclog. 2. WESS. In margine Hoescheliana suaeque ed. συνέβη μὲν θανεῖν Rhod., interpunctionem, quam recte post θανεῖν ponit Hoescheliana, transferens ut videtur post τριόκοντα. Vtrumque mirabiliter recepit Wesselingius.

503. 83. Καὶ ἡ Ἐντελλίνα] Imo vero Ἐντελλα, cuius cives Ἐντελλῖνοι. Vafrum Hannonis consilium, quo de statim, explicat Casaubonus de strategemate, quo Gallos mercenarios, qui non manebant in fide, simul et Romanos ultus est, ad Polyb. p. 189. WESS. V. ad p. 496. 57.

503. 86. Ἐξ δὲ μηνῶς] Ex Polybio L. I. 19. septem mensium spatium obsidione Agrigenti absumentum esse, comode conficitur. WESS.

503. 87. Ἀούλους δὲ ἄκραγαντες] Casaubonus δούλους δὲ ἄκραγαντες adfert, idque mutat in δούσαντες ad Polyb. p. 191., cui non obloquitur Zonaras, Agrigentinos omnes in servilem conditionem redactos referens Annal. L. VIII. p. 290., neque etiam Orosius L. IV. 7. Ad certius, quod ἰσπεῖς μί φ', χιλίους καὶ πεντακοσίους esse pertendit, ἢ pro α' vel γ', i. e. c. i. s., ut supra semel atque iterum, posito. WESS.

503. 89. Ἰσπεῖς δὲ μί φ'.] Forte φ μί. RHOD.

503. 92. Μύστρατον δὲ πολιορκήσαντες] Verum oppidi nomen Μύστρατον, quod hic et inferius restituendum. Vide Ph. Cluverium Sicil. Antiq. L. II. p. 383. WESS.

503. 97. Καὶ ἀπέκτεινεν ἑξακισχιλίους] In Hoesch. edit. ἐννεακισχιλίους. Ad Himeraeorum Thermas proelium est commissum, quo σχεδὸν εἰς τετρακισχιλίους Romanorum Hamilcar occidit: sic certe Polyb. L. I. 24. Mox Μάζαρον sive Μάζαρα multo erit rectius. WESS.

503. 3. Μετόκισε τοὺς Ἐρυκίνοους] Rhod. Ἐρυκηνούς. At melius istud. Drepanum Eryceinorum fuerat portus, quem civibus eo transductis Eryceae eversa urbe oppidum Hamilear constituit sub annum belli Punici I. sextum aut septimum. Errat enim Ph. Cluverius, in annum eius belli primum referens Sicil. Antiq. L. II. p. 236. Nam quae antecedunt sequunturque haec in Ecloga, maximam partem a Coss. A. Atilio et C. Sulpicio administrata fuisse ex Polyb. L. 44. videbis. Adde Zonaram Annal. L. VIII. p. 292. ed. Venet. WESS.

503. 14. Ἐπὶ Σιτιάναν ἐλθὼν] Ibidem Polybius ἐπὶ πόλιν Ἰππύων, qui omnia haec utrique consulum contribuit, et verius. WESS.

503. 17. Ἐλλε καὶ] Ἐλλε δὲ καὶ. RHOD.

503. 19. Ἐπι δὲ ποταμὸς Ἄλυκος etc.] Lacera haec sunt Excerptoris aut describentium socordia. Desunt post fluvii nomen haud pauca, quibus indicabatur Halycum extremum finem esse Carthaginensium in Sicilia ditionis, quod Ph. Cluverius Sicil. A. lib. I. p. 220. pulchre vidit. Scribe ergo ἐπι δὲ Ἄλυκος . . . καὶ ἄλλαις ἰσχατος. WESS. Pro ἄλλαις Rhod. ἄλλων.

503. 21. ὅτι — ὑπερέχουσιν] Reguli verba ad legatos Carthaginensium Exc. Vat. p. 56. 25.

504. 27. Ἐπὶ τὴν φρυσιήν ἐλάβειαν] Ad cautelam naturalem interpres. Ego pietatem, quae hominibus a natura est ingenerata, malim. Ita fieri solet, ut, qui prosperis rebus infrequentissimi religionis fuere cultores, adversa ubi contigerint aut senectus premere coeperit morbosior, religiosissimi videantur, ne dicam superstitiosissimi. Lege de Tullo rege, nam prudens alia praetereo, Livium L. I. 31. Vide tamen, praestetne καὶ πολλάκις ἐν ταῖς etc. in superioribus? WESS. Reperiuntur haec etiam in Exc. Vat. p. 56. seq., quae docent τοῦ θεοῦ male reponere Rhod.

504. 29. Ὅτι ὅσῳ ἐστι τινὰ ἐχθροὺς γενέσθαι] Ὑπὲρ τοὺς ἐχθροὺς. Locus autem iste mancus est. Post ἄγαν δὲ restitue τὴν ἀπὸ τῶν. RHOD. Ὅτι ὅσῳ ἐστι τινὰ (ὑπὲρ τοὺς) ἐχθροὺς — χροῖσσιτο πεθόμενος] Sunt haec misere luxata, sanitatem tamen receptura, si ea inter se aptentur, quae coniuncta vides, Reliqua sic ordino: Τῇ μὲν τῶν — καταγορία διορθοῦσθαι συμβαίνει — καταφερομένους ἄγροιαν: τῇ δὲ ἐπὶ — εὐφημίᾳ προτρέπεται κ. λ. Et ne putes, audacius hic me grassatum, adi Excerpt.

Peirese. p. 266., ubi ea omnia. Praemiseraat Diodorus salubrem hanc admonitionem, praeposueratque narrationi, qua victoris Atilii insolentiam insecutamque calamitatem exsequabatur. Reddeant ergo addicentibus istis schedis suam in sedem. WESS.

504. 39. *Ἐν Λιβύῃ διαβάτων*] *Εἰς Λιβύην διαβάτων*. RHOD.

504. 49. *Ἀπὸ τῆς προὔπουροῦσας αὐτῷ δόξης etc.*] De Regulo haec dicta fuisse ex iisdem Excerptis cognosces: quae αὐτῷ eum habeant, cur non restituerem? Mox συγχεροσημένον in iisdem est. WESS. αὐτῷ — προὔπ. — συγχ. etiam Rhod.

504. 54. *Προαφηρημένος ἐαυτοῦ*] *Ἐαυτῷ* Rhod. in margine Hoeschelianae et suae ed., quod tacite admisit Wesselingius, quamvis sciret *προαφηρημένος δὲ αὐτοῦ* (lege *ἐαυτοῦ*) esse p. 564. 86.

504. 57. *Τοὺς γὰρ πᾶσι κρατοῦντας etc.*] Xanthippus, qui rerum successu ferociore contudit Romanos. In Excerpt. p. 267. melius *τοῖς ὅλοις ἡλάττωσι*. WESS. Mox *προσδοκῶντας* Rhod.

504. 63. *Πάντα — βᾶσιμι καὶ δυνατὰ*] Sic correxit Rhodom., qui et *ἄγειν* sibi suspectum profitetur, in *διεξάγειν* forte mutandum. Mallem ego, in exsilium ut abiret. Paulo superius *δοιοῦντων εἶναι περιεγένετο* recte Excerpta. De ipsa re operae pretium feceris, si Polybium L. I. 35. inspexeris. WESS.

504. 69. *Κατισχόντος*] Placet *κατιθύνοντος*. Legendum hac etiam est *πρὸς τὸ συμφέρον*. RHOD. Sequi non audeo. Sunt laciniosa haec folia, nec sententiam praestant integram. Forte senatum spectant Romanum, audita suorum in Africa clade, minime fractum suisque consiliis difficillima quaevis exsuperantem. WESS.

505. 71. *Φιλιστος ἱστορικὸς ἦν*] Philistum historias scripsisse, nemo dubitat: at hoc tempore, quod Latina indicant, quis credet? Mortem hominis descriptam vide L. XVI. 16. Videtur Diodorus Philistum ad testimonium advocasse; alioqui praestaret *Φιλίσιος*, quem domo Agrigentinum gestas bello Punico I. res scriptioe sua exsecutum esse, superius Eclog. VIII. prodidit. WESS. Verterat Rhodom. *Philistus tunc historiam scripsit*.

505. 74. *Ναῦς εἰκοσι καὶ τέσσαρας παραλαβόντες*] Imo CXIV., si Polybio fides. *Ναῦς ἑλαβον αὐτάνδρους ἑκατὸν δεκατέσσαρας. τοὺς δ' ἐν Λιβύῃ διαμείναντας νεανίσκους ἀναλαβόντες ἐκ τῆς Ἀσιπίδος ἑπλεον αὐθις τῆς Σικελίας*, sic scribit L. I. 36., his multo distinctius, sicuti et de naufragio amissisque navibus cap. seq. Mox *ἐξ αὐτῆς Καμαρίνας* hiuleum videtur et barbarum. Fortasse voluit Excerptor *ἐξ αὐτῆς πρὸς Καμαρίνας*, illico ad *Camarinam* aut quid simile. Certe *μακρὰς ναῦς* scripsit, non *μικρὰς*, ut ex Polybio apertissimum. WESS. De numero navium, qui iam ne apud Polybium quidem sibi respondet, v. Schweigh. ad I. 36.

505. 87. *Εἰς τὸ Ὀλύμπιον*] Egit de amplissimo hoc Iovis fano, nunquam tamen peracto, L. XIII. 82. WESS.

505. 90. *Εἰς τὸ Κεφαλόδην ἐλθόντες*] Hoc alibi Diodorus nominat *Κεφαλοῖδιον*. atque ita legendum esse monet articulus. RHOD.

505. 95. *Ἐκβιβάζαντες*] Vid. ad lib. XIII. 4. WESS.

505. 1. *Καὶ τῆς ἐκτὸς πόλεως κροιεύσαντες*] Hanc *Νέαν πόλιν* Polybius, partem alteram *Παλαιάν* L. I. 38. at Zonaras Annal. L. VIII. p. 296. veterem urbem *τὴν ἄκραν*, illam *τὴν κάτω τοῦ Παρόρου* πόλιν vocat. WESS.

505. 5. *Μυρία δὲ σώματα etc.*] In not. Corr. adscripsit Rhodomannus: *haud scio, an hic non legi debeat post punctum μυρία δὲ σώματα, decem millia. Requiritur enim copula δέ. Cui adsentior ob orationis seriem. Id itaque restituo*. WESS. Nempе excederat *καὶ* in Rhod. editione.

505. 9. *Ἰεῖνοι δὲ ἐκβαλόντες*] Monuit ibid. vir doctissimus superius non *Ἰεῖνους* sed *Ἀγίλους* fuisse adpellatos. Tu vide ad Eclog. XIV. lib. XXII. notata. WESS.

505. 11. *Καὶ Ἡνωτταρίνοι καὶ Τυνδαρίδαι*] Possunt levi opera *Τυνδαρίδαι* fieri *Τυνδαρίται* ex Rhodomanni decreto. Sed qui genus, unde domo *Ἡνωτταρίνοι* fuerint, id vero dictu perdifficile. Ph. Cluverio Sicil. suae L. II. p. 393. abunde visum fuit de vocis corruptela admonuisse; mihi, si verum fateri licet, *HMIXAPINOI*, qui *Hemicharenses* in Plinio, fuisse videntur. Lege quae de urbis eius veriore nomine disputata sunt Miscellan. Observ. Vol. V. tom. III. p. 104. WESS.

505. 13. *Ἀπὸ τῆς ἐν Μεσσηνίᾳ*] *Ἀπὸ τῆς ἐν Μεσσηνίᾳ* Rhod. Qui in margine Hoeschelianae suaeque ed. *ἐπὶ τῆς ἐς Μεσσηνίαν* et mox 17. *ἐς Ῥώμην* scribi iusserat.

505. 15. *Μὴ λασάντων αὐτοὺς ὀρμησαι*] Rectius legeris *ὀρμησαι*, ut ambiguitas vitetur. RHOD.

505. 18. *Ἀπόλεισαν ναῦς — ἑκατὸν πενήκοντα*] Adi Polybium, qui de hac expeditione et naufragio diligentius lib. I. 39. WESS.

506. 27. *Καὶ φθάσαντες. ὁ μὲν*] Vitiosa haec sunt et mutila, quae sic utcumque restituuntur. Post *φθάσαντες* insere *ἦλθον*. Et porro *ὁ μὲν οὖν* vel *δὴ*. RHOD. qui in marg. posuerat *οὐ καὶ φθάσαντες ἦγον. ὁ μὲν οὖν*.

506. 30. *Μόνως*] *Μόνοι*. RHOD.

506. 35. *Καὶ Ἐρκτὴν φρούριον*] Vide Eclog. L. XXII. 14. WESS.

506. 36. *Οὐκ ἴσχυσαν*] *Ἐλεῖν οὐκ ἴσχυσαν*. RHOD. V. p. 497. 95.

506. 39. *Ἀπὸ τῆς Σελιωνντίας — εἰς τὸ Πάνορμον*] Oportuerat *εἰς τὸν Πάνορμον*. Sequentis libri Eclog. I. *εἰς τὴν Πάνορμον*, et paullo superius hac Ecloga, excusatus est. Flumen,

Panormo vicinum, Vibius Sequester *Orethum*, loca aspera, quae superanda erant, ut ex Selinuntiorum finibus in agrum Panormitanum transitus pateret, Polybius L. I. 40. τὰ στενά vocat, descripta a Ph. Cluverio Sicil. Ant. L. II. p. 278. WESS.

506. 43. Πάλιν δὲ καὶ τῶν ἐμπόρων etc.] Copulativa hic superflua est: et recurrit anantapodoton Diodoro non alienum; nisi cui libeat post *πληροίμενοι* aliquid inserere verbi, ut *ἐθροῦρον* aut simile, et δὲ inter *ἐπιπεσόντος* et *Καικίλιον*. Analogicus contextus hic foret: *ἐπιπεσὼν δὲ Καικίλιος ὁ ἕπατος αὐτοῖς, κατὰ κράτος αὐτοὺς ἐνίκησε, καὶ τῶν ἐλεφάντων*. RHOD. Verborum, quae defectu laborant, et corrupta sunt, sententiam non male expressit Rhodomannus. In captorum elephantorum numero ingens est dissidium, his cxx., aliis plures pauciores numerantibus, uti diligenter ostendit Pighius in Fastis ad. ann. dmi. p. 49. Nec dubito tamen, quin numeri nota hic sit vitiosa; longe enim infra summam est, quam plerique scriptorum signarunt. Sed vide Polyb. L. I. 40. et Florum L. II. 2. WESS.

506. 54. Ναυοὶ — διακοσίας καὶ τεσσαράκοντα] Polybius non ultra ducentas annumerat, bellique hunc fuisse annum XIV. ait L. I. 41. WESS.

506. 56. Εἰς τὴν Πάνορμον] Εἰς τὸ Πάνορμον καὶ ἔ. (ἔ. δὲ in Add.) — ἦν πολ., et paullo ante τῶν δὲ Σελινοντιῶν πόλιν. RHOD.

506. 59. Καὶ χωστρίδας καὶ χελῶνας] Mallem abesse media copula: notae in re militari *χωστρίδες* sunt *χελῶναι*. Vid. ad lib. II. 27. Mox iterum tamen *χελῶναι* et *χωστρίδες* distinguuntur. WESS.

506. 62. Ἐνδεκα μυριάδες] Si de solis accipias Romanis, numerus inmanis erit. Credo in summam additos Siculos, qui operas Romanis praestabant. Obsessos praeter civium copiam Polyb. L. I. 42. εἰς μύριους sive ad x millia fuisse prodit. Itaque numeri index in sequentibus haud dubie est vitiosus. WESS. Nempe ineptum Rhodomannianae errorem ab se repetitum, *πεζοὶ ἔ. pro πεζοὶ ἔ.*, intuebatur Wesselingius.

506. 65. Καὶ ἀνεθάρσθησαν μετὰ τοῦ Ἀτάροβου] Turpis ἀγγχεῖς, ab Interprete non animadversa, haec foedavit. Scribi debuerat, ἦλθεν — βοήθεια . . . καὶ οἴτος μετὰ τοῦ Ἀτάροβου, καὶ ἀνεθάρσθησαν. Venit enim una cum classe, quae recentem militem et annonam circumsessis adferebat, Adherbal, uti ex Polybio L. I. 44. et clarissime ex Zonara Ann. L. VIII. p. 298. conficitur. WESS.

507. 83. Πάντα δὲ πολεμικὰ ὄργανα] Polybium recte feceris si inspexeris et Zonaram, hunc Annal. L. VIII. p. 299. illum L. I. 48. WESS.

507. 90. Σπανίαν] Σπάνιν Rhod. Vulgatum est in Hesychio. WESS.

507. 91. Κρωβροτοῦντες γὰρ μόνον etc.] Κρωβροτοῦν-

τες γὰρ μόνον ἦσαν. Sic lectio genuina habere se videtur, tametsi quid sibi velit non satis appareat. RHOD. Κρωβροτοῦντες γὰρ μόνον etc.] Passus sum hoc sedem suam recipere. Sed locus, ut plures in his Eclogis, mutilus est. Narraverat, credo, Diodorus, Romanos ad Lilybaeum morbo fameque fuisse inmanem in modum divexatos: addiderat his causas ex corrupto victu, quas Excerptor magnam partem praeteriit. Pestilentiae et annonae defectus non oblitus est Zonaras. WESS.

507. 1. Ἀνεθάρσθησαν αὐτοῖς] Legendum esse ἀνεθάρσθησαν, non fugit Rhodomanni secundas in Correct. not. curas. WESS.

507. 2. Τῶν δὲ Ῥωμαίων τὸν ἕπατον διαδέξαμένον] Hoc genus *διαδέχασθαι τὸν ἕπατον*, *consuli successorem dare*, recentiori Graecorum dialecto debetur: veteres, quod quidem meminim, ignorarunt. Frequens est in Paschali, uti vocatur, Chronico. Exempli causa de Iustiniano p. 268. ad Venet. καὶ εὐθὺς διεδέξατο τὸν ἕπατον τῶν Πρωτοπόρων Ἰωάννην καὶ ἐποίησεν αὐτὸν ἕπατον τὸν Πατριτικὸν Φωκῶν. Statim Praetorii Praefectum Iouannem praefectura exiit, sublecto in eius locum Phoca Patricio. Plura si velis, consule diligentissimum Du Cange Appendic. ad Glossar. Graec. infim. p. 55. WESS.

507. 4. Καὶ παραλαβὼν] Ὅς παραλαβὼν. — καὶ πάλιν ἡ θάλασσα πάντα κατεσκόρησε. RHOD. Claudii Pulchri insolentiam atque inconsiderantiam vide in Excerpt. ex Diodoro Peirese. p. 271., utereque, si libitum fuerit, additamentis Rhodomanni: mihi non admodum videntur necessaria. WESS.

507. 7. Τὰς ἀρίστιας ταῦς ἐξήρησε] Scripsit auctor ἐξήρησε, ut adsolet. Ἐν τοσοῦτῳ δὲ Ἀρτίγονος ἐξαργύσας τὰς μακρὰς ταῦς L. XVIII. 72. saepeque alias. WESS. in Add.

507. 8. Πολεμήσαν αὐτοὺς] Praepone participio *κατὰ* vel *muta* αὐτοὺς in αὐτοῖς. RHOD.

507. 9. Ἀπολέσας ταῦς ἑκατὸν ἑπτακαίδεκα] Si Polybium audis, amissis navibus xciii cum reliquis xxx fugam ingressus est Claudius L. I. 51.; a Polybio parum dissentit P. Orosius, quem vide L. IV. 10., ut paene putem in numeris Diodori inesse errorem. WESS.

507. 10. Κραταῖν] Κραταῖν vel κρατεράν. RHOD.

507. 13. Ἐν τηλικούτῳ κινδύνῳ ὄντας Καρχηδονίους etc.] Nisi ad absolutos accusativos Excerptor recurrat, haec difficulter excusabit Grammaticis. De x quoque navibus, quibus Poeni Romanorum cxx, sive, ut apud Polybium, cxxiii, exsuperaverint, iusta dubitandi causa est. WESS.

507. 19. Ἐκ τῆς Δρεπάνης] Cur non ἐκ τῶν Δρεπάνων, uti antea? Vide Ph. Cluver. Sic. A. lib. II. p. 236. WESS.

508. 24. Τῶν νεῶν τῶν ὁμοουσῶν] Rhodom. in notar. Correct. τῶν νεῶν redundare ait. Fortasse compendiariae auctor τῶν δὲ νεῶν τῶν ὁμοουσῶν voluit. Lege Polybium L. I. 53. WESS.

508. 30. *Εἰς τὴν Φινιάδα*] Confer lib. XXII. *Eclog.* 2. Oppidum erat portu defectum, *πολιματίων ἀλμεινον, σάλου* δ' ἔχον καὶ *προβολὰς*, scribit Polybius. Mox *ναῦς μεγάλας* et *μικρὰς* distinctim ponit, has longas sive militares, illas onerarias easque maiores intelligens: alioqui *μικρὰς* refingere in facili foret. Inspice Io. Schefferi *Milit. Nav.* L. II. 2. WESS.

508. 35. *ἔξ' — καὶ φορηγοῖς*. RHOD.

508. 48. *Πρὸς τὴν γῆν τῆς Καμαρίνας*] *Πρὸς τῆ γῆ τῆς Καμαρίνας*. RHOD. Nescio an haec redeant *Exc. Vat.* p. 59. 8.

508. 51. *Κάμψαντες τὸν Πάχυνον*] Eadem Polyb. L. I. 54., cui adiunge P. Orosium L. IV. 10. WESS.

508. 57. *Ἦλθε τὸ Λιλυβαῖον*] In *Addend.* Rhodom. *πρὸς τὸ Λιλυβαῖον*. non male. Poterit tamen Excerptor se tueri Stephani auctoritate, qui a Lilybaeo adiectivum habet *Λιλυβαῖος*. WESS. In annot. Rhod. *ἀμφὶ τὸ vel κατὰ τὸ*.

508. 63. *Ἐνυρίενσε τοῦ χωρίου*] Carthalo non Aegithalli tantum potitus est, sed Iunium Consulem, Zonara referente, una cum praesidio, quod in oppido erat, cepit. WESS.

508. 70. *Εἰς δὲ τὸν Λόγγωνα Κατάνης* etc.] Non caret mendis hic locus, nec quomodo corrigendus et supplendus sit, apparet. Interim lego *ἐν δὲ τῇ χώρᾳ Κατάνης*. In membro etiam mox sequente defectus est post *Βάροκας ὁ Καρχηδόνιος*. RHOD. Nihil hunc locum mendosi tinnire, haud equidem dixerim. At nimia est medicina, quam vir doctissimus adhibet. Opinor voluisse Excerptorem, prope oppidum agri Catanensis *Longonem* castellum esse, cui nomen *Italio*. Id si admittas, utique mala non erunt, quae hic produntur. Ecce enim urbem tibi *Longonem* sive *Longonam* ex Stephano: *Λογγώνη, πόλις Σικελίας*. Scio diligentissimum veteris Siciliae descriptorem L. II. p. 394. Stephani illam *Longonem* inter urbes incerti situs retulisse, sed melius L. Holstenius et ante eum Casaubonus ad Polybium L. I. p. 136. WESS.

509. 73. Conf. *Exc. Vat.* p. 59. 11.

509. 81. *Παρέλαβε τὴν πόλιν*] Adi Polybium L. I. 58. et partem duntaxat Erycis intelligendam esse cognosces. WESS.

509. 83. V. *Exc. Vat.* p. 60. 3.

509. 86. *Αγατῖνος* δὲ ὁ ἑπάτος] Pro *Αγατῖνος* forte scribendum *Καλατῖνος*, tametsi hic Dictator fuit, non Consul. RHOD. Verum est *Αντάτιος*. Lutatius enim Catulus classe trecentarum navium, ut planissime Orosius L. IV. 10., in Siciliam transvectus portum ad Drepana occupavit Polybio teste L. I. 59., sive, quod idem, τὸ *Ἐρυνκίων ἐμπόριον*. Namque Erycini portu et emporio semper usi sunt, ubi postea Drepana fuerunt condita. Confer not. in L. XV. 73. WESS.

509. 92. *Πρὸς τὸν Ἐρυνκίον ἐρχόμενος*] Hic Anantapodoton est iterum et haud dubie defectus. RHOD. Recte et ex vero

Rhodomannus. Hanno cum valida classe missus erat Carthagine, ut popularibus, ad Erycem haerentibus, subsidio esset, delatusque ad insulam Hieram, priusquam hostes cognoscerent, ad Erycem adpellere magnopere contendebat. Consul Lutatius, cognito Hannonis consilio, ad insulas Aegates hostibus occurrit, sui que potestatem fecit. Sic plenius Polybius L. I. 60. WESS. Diodorus, ut apparet etiam ex *Vat. Exc. p. ed. Lips.* 61. IV., non Polybium in his sequitur, sed ut videtur Philinum. Quare neque hic de lacuna cogitandum nec post *ὀγδοήκοντα* de supplemento: Romani enim naves octoginta perdidisse dicuntur sic ut triginta funditus, quinquaginta ex parte pessundatae sint.

509. 96. *Ῥωμαῖοι δὲ ὀγδοήκοντα (ἔλαβον)*] Addidi id verbum, ne oratio claudicare pergeret. Polybius Poenorum demersas fuisse naves quinquaginta, captas a Romanis *ἀντάνδροις*, sive una cum classiariis et vectoribus, septuaginta, praeterea captivorum ferme millia decem, lib. I. 61. prodidit. Quae vero statim succedunt, *τριήκοντα μὲν εἰς τέλος, πενήκοντα δὲ εἰς ἐπιμερισμὸν*, ea non intelligo. Videtur Diodorus, modo haec eius sint, de manubiis aliquid addidisse, sed quod poeta ait,

— — *Brevis esse laboro,*

Obscurus fio. — —

id Excerptori hic, uti saepe antea, usu venit. WESS.

509. 6. *Ἐτῆ*] *Ἀέ ἔτη*. RHOD.

509. 11. *Ἐπὶ ταῖς — Κυρίαις Ἀόξαις ἀπεφῆγαστο*] Aurea Philosophi verba Diogenes servavit L. X. 144. *ὁ δίκαιος, ἀταρακτώτατος· ὁ δ' ἄδικος, πλείστης ταραχῆς γέμων*. ubi accuratissimum Menagium, minime Diodori oblitum, inspice. WESS.

509. 22. *Αἰβνες, Φοίνικες*] An *Αιβνοφόνικες* scripsit? *Φοίνικες* certe, sive *Poeni*, non bene his accensentur, neque habet Polyb. L. I. 67., quem Diodorus exscripsit. WESS.

509. 23. *Οἱ καὶ εὐτασίαν τότε*] Defectus hic est. *Τότε* autem novam sententiam exorditur. Legi interim potest *οἱ καὶ ἀποστασίαν ἐποιούντο*. RHOD.

510. 25. *Τότε συνιδεῖν ἔστιν ἐπ' αὐτῆς τῆς πείρας*] Haec Diodorus ex Polybio excerpit, *τότε γὰρ ἦν*, scribente L. I. 84. *ὡς εἴκει συνιδεῖν ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας, πηλίκην ἔχει διαφορὰν ἐμπειρία μεθοδικῆ καὶ στρατηγικῆ δύναμις ἀπειρίας καὶ τριβῆς ἀλόγου στρατιωτικῆς*. Id bene, quod *στρατηγικὴν σύνεσιν* servaverit Excerptor; ea enim verior scriptura et ipsi Polybio restituenda, quemadmodum ad Lib. XV. 69. ostendimus. WESS. Conf. *Exc. Vat.* p. 62. 5.

510. 28. *Ὅττω τῶν κατὰ τὰς ἁμαρτίας* etc.] *Ὅττω τῶν κατὰ τὰς ἡγεμονίας ὄντων*. RHOD. Si vir doctissimus Polybii recordatus fuisset, manum haud dubie ab *ἁμαρτίας* voce abstinisset. Sic ille, *Ὅττω καὶ κατὰ ταύτας τὰς ἁμαρτίας μεγάλην ἔχει διαφορὰν ἢ μειοτήτης, καὶ τὸ μηδὲν ἀνήκεστον ἐπιτηδεύειν*

ἐκονσίως, et multo melius, lib. I. 88. Egerat Diodorus, ducem suum secutus, de Uticensium et Hippacritarum continuando in defectione studio, quod spes ipsis veniae apud Poenos esset nulla, addideratque egregiam illam narrationi sententiam. Lege Excerpt. Peiresc. p. 277. WESS. Conf. Exc. Vat. p. 63. 6.

510. 34. Καὶ τῶν σφαγέντων ἀνδρῶν τιμὰς ὑπερβαλλούσας] Hic iterum magnus est hiatus. Non enim causa rebellionis tantum decurtatur, sed eventus etiam belli cum aliis circumstantiis praeteritur. RHOD. Τιμὰς ὑπερβαλλούσας (ἀπῆτον)] Addidi claudicanti orationi vocem postremam ex Polybio L. I. 68., qui conductitorum horum militum insolentiam et enormia postulata, secutique belli causas egregie persequitur, sicuti et Appian. Excerpt. Ursini XVIII. p. 356. WESS.

510. 36. Ὑπὸ Ἀμιλκα τοῦ Βάρκα] Haud possum exputare cur uncinis circumdiderint τοῦ Ἀμιλκα nomen viri docti? nulla quidem certe causa aderat; Amilear enim est cognomine Barca, Hannibalis pater. Mutatur praeterea ἐκράνιστο a Rhodomanno in ἐστρατεύσατο, quod, qui volet, adsciscat: ego Excerptoris sermoni tribuo. Ceterum quod praecessit, καὶ ἐπολέμησαν ἔτη τέσσαρα καὶ μῆνας τέσσαρας, eo firmari egregie potest Livianum istud e lib. XXI. 2. *his anxius curis (Amilear) ita se Africo bello — per quinque annos — gessit*, cui infensior Sigonius ob Polyb. L. I. 88., fortasse hinc adiuvandum, fuit. WESS.

510. 44. Πολεμήσας δὲ Ἰβήρας καὶ Ταρτησίους] Rhodomannus πρὸς Ἰβήρας. At solet Excerptorum auctor, exemplo meliorum, praepositionem in hoc genere negligere. Scribe vero Ταρτησίους aut Ταρτησσίους, uti oportet, et vide de Amilearis Hispanica expeditione Appian. Iber. p. 428. WESS. In annot. Rhod. καταπολεμήσας δὲ Ἰ.

510. 49. Εἰς τὰς ἰδίας στρατιάς vel ἰδίους στρατιώτας. RHOD.

510. 51. Καὶ φηγῶν] Hic muta φηγῶν in ἐφηνεν. et πρὶν in πρό. tum statim πάλιν ἐφηνε καὶ τὸ πλεῖστον — διὰ ζωγρίας ἐλήφθη. RHOD.

510. 53. Καὶ ζωγρίας ἐλήφθη] Sic post pauca ζωγρίας δὲ ἔλαβε διαγίλους. Quae quidem faciunt, ut nihil mutandum censeam. Ipse vir doctissimus additamentum, quod hic adstruxerat, secundis curis repudiavit ad Eclog. 8. L. XXIII., et merito. Alexandrini Interpretes Deuteron. II. 33. οὐ κατελίπομεν ζωγρίαν. et clarius Maccab. L. II. cap. XII. 35. καὶ βουλόμενος τὸν κατάρατον λαβεῖν ζωγρίαν. Ctesias Persic. c. 9. p. 637. ed. Gronov. ζωγρίαν δὲ λαβὼν τὸν Ἀμυρταῖον. Quibus in locis si praepositionem desse velis, nescio an iniqua sis postulaturus. WESS.

510. 57. Τῇ παιδοῦ προσηγάγετο] Putes hinc lucem accendi παιδοῖς ἀνθρώπινῃς σοφίας λόγοις in priore S. Paulli ad Corinth. c. II. 4. At contra accidit. Scripserat τῇ παιδοῖ, ut alibi Diodorus adsuevit. Vidit et hoc Rhodomannus. WESS.

510. 65. Καλέσας αὐτὴν — Ἀζραν Αἰετὴν] Interpretes Candidam Arcem. Cogitaveram de Promontorio albo; at istud in Africa ad fretum Herculeum contra Mellariam vicum Hispaniae apud Plinium L. III. H. Nat. principio. Itaque alii Poenorum hanc in Hispania coloniam indicent. De Helice, nisi Illice sit Plinii, aut, uti a Mela scribitur, Illice, quod suspicari licebit, idem iudicium esto. WESS.

511. 71. Φιλίαν] Φιλίας. RHOD.

511. 76. Ὑπὸ τοῦ ρέματος διεφθάρη] Non ita Polybius L. II. 1., nec Appianus Iber. p. 428. Tu vise Clarissimi Ar. Drakenborchii notas ad Silium Italicum L. I. 143. Statim ἐπὶ τοῦ ἴππου Rhodom. mavult. WESS.

511. 80. Ἀμιλκας μὲν οὖν, καίτεροι πολλοῖς etc.] Haec subiuncta fuisse videntur elogio, quo mortuum Amilearem Diodorus prosecutus erat. Partem eius servant Excerpt. Peiresc. p. 278. WESS. Mox 89. ἐκπολεμήσας corrigit Rhod.

511. 93. Ἐσχε θυγατέρα βασιλέως Ἰβήρων] Lege βασιλέως Ἰβήρων. ἐπὶ πάντων δ' Ἰβήρων. RHOD. Non muto. Usus patitur Ἰβήρων et Ἰβηρικῶν, ut ex Stephano notum. WESS.

511. 96. Ἦν προσηγόρευσε Νέαν Καρχηδόνα] De Nova Carthagine, quod de matre eius Sallustius, tacere praestat, quam pauca dicere. Adi S. Bochartum de Phoenic. Colon. L. I. 35. et P. Marcum Marc. Hisp. L. II. 5. Alteram urbem ab Asdrubale conditam, ubi reperero, indicabo. WESS.

511. 99. Ὑπὸ δὲ οὐδέποτε ἐπιβουλεύεις ἐσφάγη] Adsentitur Appian. Iber. p. 430., Polybius L. II. 36., Livius L. XXI. 2., neque opus est alios addere. WESS.

511. 5. Ἀνεῖλον — ἓνα Ῥωμαίων ἴππων] C. Atilium, quo de Polybius L. II. 28., sicuti de priore adverso Romanis praelio ibid. cap. 25. WESS.

511. 6. Ῥωμαῖοι δὲ καὶ αὐτοὶ ἔχοντες] Lege εἶγον. RHOD.

Ibid. Πέζων μεριάδας ὁ, ἵππων δὲ ἐπιταξιμνρίους] Hic enorme in utroque numero mendum est, pro ὁ forte ἔ et pro ἐπιταξιμνρίους ἐπιταξιμνρίους scribendum. Imperfecta etiam constructio est, nec sequentia carent vitio. Lego tamen, ἐν δύο δὲ πολέμοις (pro δύο μάχαις) ἠττημένων, enallage numerorum auctori frequentissima. RHOD. Manum vir doctissimus a numeris mutandis cohibuisset, si in mentem venissent, quae Plinius habet L. III. 20., aut ista saltem Polybii L. II. 24. τὸ δὲ σύμπαν πλῆθος τῶν δυναμένων ὅπλα βασιάζειν, αὐτῶν τε Ῥωμαίων καὶ τῶν συμμάχων, πέζων μὲν ὑπὲρ τὰς ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ ΜΥΡΙΑΔΑΣ, ἵππων δὲ εἰς ΕΠΤΑ ΜΥΡΙΑΔΑΣ. Inde enim haec sumta. Quae succedunt, a Rhodomanno recte in ordinem redigantur, relinquenda tamen barbari Excerptoris genio. WESS.

511. 10. Ὅστε καὶ τὸν — θερῖσαι τὸν τράχηλον] Con-

pendiariae auctor antiquum obtinet, paucaque hinc et inde decerpendo orationem luxat. Diodorus descripserat pugnam, qua Gallorum ad XL millia perierant, captaque ferme decem fuerant una cum regulo Concolitano: addiderat regum alterius Aneroesti, ex praelio elapsi, voluntariam necem. Itaque iustum est *θεροῖαι*, neque malum censebitur *ὑπ' αὐτοῦ*, sive *ὑφ' αὐτοῦ*, modo intelligatur consul Aemilius, cuius ductu atque auspiciis gesta ea sunt. Lege Polyb. L. II. 30. 31. WESS.

512. 18. *Ῥωμαίοις σίτον ἀπέστειλε*] Saepe Hiero eiusmodi liberalitate Romanorum horrea replese legitur apud Livium L. XXII. 37., Eutropium L. III. 1., alios. WESS.

512. 23. *Ζακαραθαίων δὲ ἡ πόλις πολιορκουμένη etc.*] Corrigebat Rhodomannus *Ζακαραθαίων δὲ τῆς πόλεως πολιορκουμένης*. tum *συνήγαγον εἰς τὰ ἱερά τὸν χουσόν*. Neutrum equidem probō. Priora, ut pleraque in his Eclogis, sunt defecta. In posterioribus τὰ ἱερά sunt donaria vasaque sacra. Audiatur Appian. Iber. p. 435. *τὸν μὲν χουσόν καὶ ἄγρον, ὅσος ἦν δημόσιός τε καὶ ἰδιωτικὸς — εἰς τὴν ἀγορὰν συνήνεγκαν καὶ μολύβδω καὶ χαλκῷ συνεχώνευσαν, ὡς ἀχρεῖόν Ἀντίβη γενέσθαι*. Quae mire sunt Diodoro consentanea, sicuti etiam, quae de erumpentibus ex urbe Saguntinis et in hostes strenue pugnantibus adduntur: alii enim aliter. Conf. Livium L. XXI. 14. Mox *ἀργύρεα σκεύη* idem Rhodomannus. WESS. Tum *χωνέουσαντες* δὲ Rhod.

512. 31. *Ἐαυτὰς δὲ ἀγχόνης ἀπέκλιξαν*] Rhodom. *verterat vapore fornacum semetipsas suffocarunt*, arbitratus, credo, scribendum esse *χώνης* aut *χωνέας*: dein secundum curis *pro vapore fornacum*, inquit, *verte laqueo*. *δὲ ἀγχόνης enim cum doctissimo Hoeschelio est legendum*. Et bene. Verum hinc dubium id augetur, de quo ad Eclogarum initium commemoravi. *Δὲ ἀγχόνης* adpositum est margini edit. Hoeschelii, sicuti ceterae omnes emendationes, quarum partem probavi, alias repudiavi. Et omnes tamen sibi tribuit vir eruditissimus. Ut ut est, *δὲ ἀγχόνης* recipiendum censui. WESS. *Ἀγχοντες* pro *δὲ χώνης* Rhod. in suae ed. margine.

512. 42. *Θνητῇ δὲ φύσει, καὶ ὅλος ἐπιτετευγμένη etc.*] Illustrat egregium hunc locum Francisc. Iunius in Catalogo Architect. etc. p. 21. et p. 141. etc. Mox *ἐπὶ τῇ τῶν — κατασκευῇ* Rhodomannus optime. WESS.

512. 49. *Προσαγαγόντες εἰς ἀκροατήν]* *Προσαγαγόντες εἰς ἀκροατήν*. Tum *τὰς ἀγνοίας ἐλέγχων*. Rhod. *Προσαγόντες* scriptum in ed. Hoeschelii, et *προάγοντες* in annotationibus Rhodomanni. Recte tamen Wesselingius, quamvis per errorem, *aristum* ponit.

513. 59. *Ἔστὶ γὰρ τινα τῶν ἀνθρώπων φιλόφθονα etc.*] Ornat hanc nationem, nondum intermortuam, ex virtutibus suis

Diodorus, nec minus Basilius Magnus Homil. XI. p. 25. Tom. II., quem adhaere non poenitebit. WESS.

513. 69. *Ἐὐδοξίαν ἐπιφέρεισθαι]* *Ἀποφέρεισθαι*. Quae statim annectuntur, sic emendo: *εἰσὶ γὰρ τινες, οἶμαι, φύσεις — καὶ καθ' ἑαυτὸν etc.* Rhod.

513. 75. *Οὔτε βουλόμεναι δοῦν, οὔτε δυνάμεναι]* Et qui possent tandem invidentiae hac macula infecti? *Ὅσοι γὰρ τὰ καλῶς ἐφθέντα ἢ πραχθέντα διὰ φθόνον οὐκ ἐπαινοῦσι, πῶς οὔτοι ἂν τοῖς ἔργοις ὠφελήσαιεν;* ut probe olim et praeclare Anaximenes. WESS.

513. 77. *Διὸ τοὺς εὐφρονοῦντας etc.*] Nescio an mutatione accusativi in dativum restituendus hic locus sit isto pacto, *τοῖς μὲν etc. καταρωθωκόσιν ἀρετήν*. vel post *εὐφρονοῦντας* collocetur praepositio *ἐπὶ*, vel *ἐς*, vel *πρὸς*. Tu, lector, iudica, et melius *εὐστόχη*. Rhod. *Διὸ (χρῆ) τοὺς εὐφρονοῦντας etc.*] Hoc recepi, et *τοῖς καταρωθωκόσιν*, quamquam praestare nolim, ita venisse ab auctore. WESS.

513. 83. *Χειμαλειπτήσας]* Pro *χειμαλειπτήσας* repono *σομαλειπτήσας*. Etiam hic Apodosis comparationis resecta est. Rhod. *Χειραλειπτήσας]* Verius esse *χειραλειπτήσας*, quorsum *χειμαλειπτήσας* Hoeschelium manifesto ducit, didici ex Suida, qui in *Χειραλειπτήσας*. *Φάβιος Δικτάτωρ, καθ' ἑαυτὸν ἀγαθὸς ἀθλητῆς πολλὸν χειραλειπτήσας χρόνον, ἐπὶ τὸν ἀγῶνα κατήντα, ἀντὶ τοῦ, ἀσκήσας τὴν χεῖρα*. Itaque id instaure, et quae de Hannibale adscripti, tanquam non dicta habeto. Fabium enim spectant clarissimo Suidae indicio. WESS. in Add.

513. 85. *Καὶ δύναμιν πεποιημένος]* Sic pro *πεποιημένω* refingo. Pertinent ad Hannibalem, qui multis ante se certaminibus praeparaverat, quam Romanos adgrederetur. Vir doctus in not. suarum Correctionibus *περιπεποιημένων* scribendum monuerat, quasi *δύναμιν ποιέσθαι* a sermonis genio ablueret, quod secus esse ad L. XI. 39. exemplis firmavi. WESS.

513. 87. *Σώσιλος δὲ ὁ Ἰλιος]* Rhodom. *ὁ Πλιεύς*. Vulgatum defendet Stephanus Byzant. in *Ἰλιον*. Sositum ob aniles fabulas et leves rumusculos historiae insertos graviter taxat Polybius L. III. 20. Vide Vossium *Histor. Graec. L. I. 17.* male haec exscribentem atque ea ex causa notatum a Bosio ad Nepot. Hannib. c. 13. Menodoti vero, domo Perinthii, qui res Graecas commentariis suis est complexus, apud alios plerosque obscurissima est fama. Vossius plures eo nomine recenset, de Perinthio nihil. Habet hominem Io. Ionsius Lib. IV. de *Script. H. Phil. sect. 37.*, sed aliam in patriam transcriptum. *Menodotus Corinthius*, inquit, *libris XIV. τὰ Ἑλληνικὰ complexus est, ut auctor est Diodorus Sic. Ecl. L. XXVI.*; quem quidem errorem Rhodomanni Latinis debet, in quibus et domo *Corinthius* et scriptor librorum XIV

perhibebatur. Mihi suspicio est, neque enim asseverari potest, Menodotum ab eo non esse diversum, quem Diogenes Laërtius L. II. 104. et lib. IX. 115. testem adpellavit. WESS.

513. 90. Κατὰ δὲ Ῥωμαίους ἢ Λεγόν etc.] Vide distinctius in describendis legionibus militumque, qui in singulis, numero versatum Polyb. L. II. 24. et III. 107. et Appianum Hannib. p. 550. WESS.

513. 93. Τῇ τῶν φθασάντων — συνεπιθέσθαι] Τῶν πραισιάντων — συνεπιθέσθαι. τὴν γὰρ ψυχὴν etc. Etiam hic cento imperfectum habet sensum. RHOD.

513. 98. Ἀργυρίον ἕξ τάλαντα] Legebatur ἀργυρίον τάλαντα, quod viri docti Hoeschel. et Rhodom. prudenter mutaverunt in ἀργυρίον ἕξ τάλαντα. Est tamen, qui numeri notam suspectam facit, Polybius L. IV. 88., plura talenta ab Hierone in Rhodios benignissime collata referens. Ceterum si Diodorus terrae tremorem, quo colossus Rhodius et Rhodus ipsa corruit, Hannibale in Italia bellum gerente accidisse censuit, ut rerum series videtur innuere, in errore fuit. Citius enim terra movit subversusque colossus est, uti dona Seleuci Callinici et Antigoni Dosonnis, de quibus Polybius, expostulant. Lege Simson. Chron. ad ann. 377. Forte Diodorus, Hieronis mortem, quam hoc contigisse tempore Excerpt. Peirese. p. 281. indicant, referens, eius in elogio, istius in Rhodios liberalitatis meminerat. WESS.

513. 2. Ἡ νῦν καλουμένη Φιλιππόπολις etc.] Habet ex Polybio L. V. 100. Μακεδόνας δ' εἰσοικίσας (Philippus) Φιλίππου τὴν πόλιν ἀντὶ Θεβῶν κατονόμασεν. quo loco cum Palmerius Φιλίππου τὴν πόλιν corrigit, viri sollertiam laudo; nec sequor tamen. Haec Excerpta Polybianae scripturae patrocinantur, neque nocet admodum Stephanus. Nam ceteri isti scriptores, quos testimonium dicere iussit, Philippos Thraciae manifesto errore in Thessaliam transportarunt. WESS.

514. 4. Καὶ μέρων παντοίων καὶ παντοίας etc.] Ante haec insere χρήσις, tum καὶ μέρων παντοίων πολυτέλεια. Tres autem voces καὶ παντοίας τροφῆς suppositivae videntur. RHOD. Καὶ μαλακῆς ἐνῆς καὶ μέρων etc.] Nihil addi debet neque auferri; tantum παντοίας τροφῆς scribe, et sana omnia praestabit auctor ipse in Excerpt. Vales. p. 278. Descripserat his Campanas delicias, quibus acer ille et paene invictus Hannibalis exercitus plane infractus est. Itaque τὴν μὲν μαλακὴν καὶ — ἑπομονήν nihil hoc quidem loco est. Succurrebat Rhodomannus, τὴν μὴ μαλακὴν substituendo. Quanto rectius ipsemet auctor in Excerptis illis τὴν μὲν ἀλκὴν καὶ etc. WESS.

514. 11. Καὶ τὰς πόλεις τῆς Ῥώμης Βρετανίας etc.] Pro Βρετανίας restituendum Βρεττίας. RHOD. Καὶ τὰς — τῆς

[Ῥώμης (καὶ) Βρεττίας etc.] Hoc secutus sum, tametsi non ignorem Cl. Salmasium verbis istis usum fuisse ad Solin. p. 227., ut Athenaeum Βρεττανίαν, Bruttium adpellasse teneret. Puto in doctorem amanuensium haec esse delicta, adstipulorque et Casaubono in Athen. L. V. 11. et Holstenio ad Steph. Σάμιον, patria arbitratis. Mox ἕως Κροτωνῆς Graecorum recentiorum est: neque cum vero bene congruit, omnes Italiae urbes, Roma atque Neapoli exceptis, in victoris Hannibalis ius et ditionem concessisse. Atque haec sufficiant. Laetabimur, si citra offensas gravioribus ex lacunosis istis incilibus et salebris emersisse videamur. WESS.

A N N O T A T I O N E S

IN

EXCERPTA PHOTII LIB. XXXI.—XL.

515. 15. Καὶ τὸ τελευταῖον — τὸ κύνειον ἦσαντες] Haec hoc Diodorus ex Polybii historiis, unde pleraque haec verbotenus descripta sunt. Vid. Excerpt. Legat. p. 1280. ed. Gron. WESS. Conf. infra p. 624. 94. et Exc. Vat. p. 91. 30.

515. 18. Διόπερ ἰδεῖν ἐστὶ παρὰ Ῥωμαίοις etc.] Haec superioribus non satis apta connexaque sunt. Puto fuisse a Diodoro adscripta post memoratam contentionem, quae Romae inter Praetorem Iuventium Thalmam et M. Antonium Pomponiumque tribunos plebis fuit, utrum Rhodiis bellum esset inferendum an delictum condonandum. Refer huc Eclog. Ursini ex Diodoro XIX. et quae apud Livium L. XLV. 21. WESS.

515. 26. Καὶ τὰς ἄλλ. ἐπιβολὰς λυμ. βλέπτειν etc.] Ita correxit Rhodom., addicentibus scriptis libris. WESS. Etiam ἀλλήλων correxerat Rhod., quod neglexit Wesselingius.

516. 36. Ὁ χορὴ παθεῖν] Glossema in margine omnino putidum est, παθεῖν τὸν κατὰ πόλιν etc. Rhod.

516. 38. Εἰς τὸν ἐν Ἀλβαῖς κάραρον] De carcere Albano Strabo L. V. p. 368. cum not. Casauboni, et viri docti ad Velleium L. I. 11. Videtur autem Diodorus consulto Latinum retinuisse vocabulum, sicuti et Plut. in P. Aemil. p. 274. F. Mox ἐννεακλίνον iustum est. WESS.

516. 53. Συμπὰς ἴς γὰρ οὗτοι γενόμενοι διὰ τὸ etc.] Auxi orationem paucis verbis ex scripto Amstelodamensi et eo libro, quem H. Steph. in Italia versaverat. Opportuna sunt scriptorisque dictioni concinunt egregie. WESS.

516. 58. Ἀλλ' οὐδὲν οὕτω γλυκὺ — ὡς τὸ ζῆν] Experiuntur id plerique omnes. Eleganter et vere auctor Elegiae de Spe:

Credula res: quam nulla potest fortuna fugare,

Spes stat in extremis officiosa malis.

Spes vetat aeternis mortis requiescere portis,

Et curas ferro rumpere sollicitas.

Lege Synesium de Insomn. p. 146. B. WESS. Conf. Exc. Vat. p. 92. 10.

516. 61. Εἰ μὴ Μάρκος Αἰμίλιος προκαθ. τοῦ βουλευτηρίου] In Latinis curiae praesidens. Ego principem senatus malle. M. enim Aemilius Lepidus ab tertiis iam censoribus princeps fuerat lectus, teste Livio L. XLIII. 15. Scio Plutarchum in Aemil. p. 274. mutatum Persae carcerem Paulo Aemilio contribuere, quae res nihil habet difficultatis. Potuit auctore Paulo Aemilio ad Senatum M. Aemilius referre, ut in libera custodia rex haberetur. At istud περὶ αὐτὸν ἀξίωμα non satis placet. Invenit H. Valesius in Excerpt. Porphyrogenetae τηρῶν τὸ τῆς βουλῆς ἀξίωμα. unde rectius fuerat περὶ αὐτὴν, quod Rhodom. expressit. Cultius praeterea arbitror, quod idem Vales. ex schedis productum laudavit, τὸν ἐξ ἀνθρώπων φόβον. WESS.

516. 70. Διετὴ γὰρ χρόνον φιλοτιμήσας etc.] Quadrienno postquam captus fuerat, Perses Albae in libera custodia decessit, si Velleio veritas constat L. I. II. Accedit Porphyrius parum discrepans in Excerpt. Scaligeri, εἰς Ἀλβην μετατεθείς καὶ τηρούμενος μετὰ πέντε ἔτη τελευτῆ. Fors itaque peccatum in annis istis duobus est. Periisse vero Persen insomniis, Mithridates Epist. ad Arsacem inter Sallustii Fragm. L. IV. Histor. et Plut. Aemil. p. 275. indicant. Ceterum paullo ante κεναῖς ἐπιτοίσι προσανέχων a scriptore venisse censui. Nam errantes librarios in istis saepe labi, quis est, quem fugiat? WESS.

517. 73. Ὅτι λέγουσιν — ἐαυτοὺς ὡς τῆς Καππαδοκίας etc.] Videtur Diodorus occasione legationis, qua Ariarathes amicitiam cum Romano renovavit apud Livium Epit. lib. XLVI. et Polyb. Legat. cix. p. 1302. de regum Cappadocum origine istam παρέμβασιν instituisse. At quid sibi volunt haec Syncelli Chronograph. p. 219. Καππαδόκων βασιλεῖς ἐπὶ χρόνον ἑκατὸν καὶ ἐξήκοντα διαρκέσαντες, κατὰ τοὺτους ἤρξαντο τοὺς χρόνους, ὡς Αἰδωρος γράφει. Cappadocum reges septem annis CLX regnando perseverantes hac aetate, ut Diodorus scribit, prima regni fundamenta posuerunt? Equidem, verum ut fatear, non omnia laudo. Illic quae describuntur, conveniunt pleraque in tempus belli Punici primi, aut illi certe proximum. Atqui inde prima regni Cappadocum initia exorsum esse Diodorum, res est falsissima. Ad hoc septem ait Syncellus Cappadocum fuisse reges: hic recensentur plures. Adde eos, qui Ariarathen, de quo auctor Ecloga haec extrema, continua serie usque ad Ariarathen Ariarathae et Laudices F., quem Mithridates per summum scelus occidit, exceperunt, et plures in catalogum addendi erunt. Vide tamen an hoc Syncellus spectaverit. Indicat Diodorus haec Ecloga Ariarathen, filium Ariarathae, quem vita et regno Macedones everterunt, Cappadociam armis recuperatam filio Ariamnae reliquisse. Puto eundem superioribus libris perhibuisse, ab

isto Ariarathae, aut, si mavis Ariamne, nova regni Cappadocum instaurati primordia coepta esse, continuatamque eius administrationem in annos CLX. usque ad ultimum Ariarathen. Congruent tempora, modo ultimi Ariarathae mors, neque esse quod impediatur videtur, in principium Olymp. CLXX. referatur. Eam vero Syncelli verborum sententiam si qui reiciant, sponte melioribus cedam. WESS.

517. 78. *Ἀδελφὴν ὑπάρξαι γνησίαν Ἀττίσαν*] Retinendum *Ἀτίσσαν*, alterum in marginem relegandum. RHOD.

517. 81. *Παῖδα Γάλλον*] Hocce iuveni nomen fuerit an *Γάμος*, non dixero. *ΓΑΜΟΝ* et *ΓΑΛΛΟΝ* una duntaxat litera, ad scripturae errorem prognerandum prona, distinguit. Mox *εἰς Κόρον* bene schedae. Porro Anapham, quem auctor unum e septem Persiae principibus perhibet ex Cappadocum sententia, Ctesias Persic. c. 14. Onopham adpellat. Scribe praeterea *ᾧ φρασι δὲ ἀνδρῶν συγκορηθῆναι*, ut oratio sibi constet. WESS.

517. 95. *Καὶ Ὀλοφέρνης*] Infra eodem nomine alius est, qui tamen in Excerpt. Peiresc. p. 335. *Ὀροφέρνης*, etiam apud Athen. L. X. 11. p. 440. et Iustinum L. XXXV. 1., sed Legat. cxxvi. Polybii *Ὀλοφέρνης* et Appian. Syr. p. 189. WESS.

517. 12. *Περόντος τε ἐν τῇ μάχῃ*] Captus Ariarathes est et victoris arbitrio in erucem sublatus, ut ipsemet Diodorus L. XVIII. 16., et Arrianus cum Luciano, quos ibid. excitavi testes, prodiderunt. Accedat in cumulum Appianus Mithridat. p. 302. *Ἀριαράθην Καππαδοκίας ἡγούμενον* — *εἶλε* (Perdiccas) *καὶ ἐκρέμασε*. Forsan ergo hoc Photio debetur. WESS.

518. 19. *Παρὰ τοῦ βασιλέως — Ἀρδούτου*] Hominem ignorant Armeniorum annales a Mose Chorenensi in ordinem digesti: quod quidem minime mirum. Parum enim antiquissimas patriae suae res habuit exploratas. Praetereunt etiam, si bene memini, alii. Post pauca *Μακεδόνας* scriptum olim fuisse, pulchre animadvertit Rhodomannus. Rei series et scripti Codd. idem sibi postulant. WESS.

518. 26. *Τὴν τούτου θυγατέρα Στρατονίκην συνήκισε*] Puella id nominis ab avia Stratonice, seminarum nobilissima, quam Smyrnaei *Θεῶν Στρατονίκην* in Oxoniensi marmore vocant, inpetrasse videtur. De nuptiis eius et Ariarathae, quantum quidem recorder, tacent alii. WESS.

518. 35. *Ὀνομαζομένην Ἀπτιοχίδα*] Eadem Appianus Syriae. p. 145. Hac affinitate Antiochus Ariarathen sibi adiunxit in belli adversus Romanos consortionem. Confer Livium L. XXXVII. 39. et XXXVIII. 39. WESS.

518. 50. *Καὶ ἐπὶ τοσοῦτον — προέβη τὰ — εὐνοίας*] Ab hac patris filiique laudabili contentione *ΕΥΣΕΒΟΥΣ* titulum, quo Ariarathen numi ornant, repetunt viri docti, Nonius ad

Goltzii Numism. p. 305. et Seguinus Select Numism. p. 61., sed dubia admodum coniectura, ut bene vidit Illust. Ez. Spanhemius de Usu et Praestant. Num. Diss. VIII. p. 469. WESS.

518. 59. *Ἐμβιωτέρον ὑπῆρχεν*] Pro *Ἐμβιωτέρον* scribe *Ἐμβιωτήριον*, quo vocabulo vix quidquam elegantius est. RHOD. *Ἐμβιωτήριον ὑπῆρχεν*] Placet viri doctissimi iudicium, etsi simile exemplum non sit ad manus. *Ἐμβιωτῶν* illorum est, qui iuvenile exemplum non sit ad manus. Libanius T. II. p. 268. B. eunde et libenter alicubi vitam agunt. Libanius T. II. p. 268. B. *ἦν μὲν οὖν γνώμη τῷ νεανίσκῳ ταῖς Ἀθήναις ἐμβιωταί τε καὶ ἐντελευτήσαι.* quo modo Eusebius *ἐμβιωταί καὶ ἐγγηράσκων* coniungit Praep. Evangel. L. V. 33. p. 229. D. Ipsam rem, de qua agitur, firmare Epistolae poterunt Carneadis ad hunc Ariarathen, quarum Diogenes L. IX. 65. meminit. WESS.

518. 64. *Τῶν γὰρ Ῥωμαίων οἱ ταῖς ἐγγενείαις etc.*] Haec partem fecerunt descriptionis iustorum, quae magnifica Aemilio Paulo fuerant persoluta: id Photius planissime indicat. Addiderat auctor Paulli meritissimas laudes, quarum reliquias Excerpta dabunt Peiresc. p. 325. Cetera, quae hic produntur, a Polybio copiosius et cultius traduntur L. VI. 51. Mox Rhodom. *γινώσκων ἐφ' ὅσον ἕκαστοι* pro *ἕκαστος* ex margine adsciscit. WESS.

519. 81. *Ὡς Μέμμιος ἐξαπέλευς*] Quae librarii mutant, omnes ineptias post se relinquunt. *Ἐξαπέλευς* praetor est, uti in Excerpt. Peiresc. p. 346., *Ἐξαπέλευς ἀρχὴ* praetura apud Polybium L. III. 40. Caussam, cur Graeci ita vocarint, ignorat nemo. De Memmio praetore alii certiora docebunt. Mihi Mummus esse videtur, de quo Appianus Iberic. p. 483. WESS.

519. 83. *Καὶ λαβόντες ἐκπαράσκων*] Muta *ἐκπαράσκων* in *ἀπαράσκων*. Nam lectio marginis prorsus aliena est. RHOD.

519. 86. *Οἱ μὲν Ἀρουακοί*] *Lusitanos* verterat Interpres, aliud agens. *Arenaci* sunt sive *Arenacae*, *Ἀραιονάκαι*, *Ἀρεονάκαι* Ptolemaeo et Straboni. Scribe ergo *Ἀρεονακοί*. WESS.

519. 91. *Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀπὸ μὲν τῆς μάχης etc.*] De pugna Alexandri cum Demetrio legatur Iosephus Antiq. Iudaic. L. XIII. 418. RHOD.

519. 93. *Εἰς τὰς καλουμένας Ἀβας*] Quaerendae sunt Abae istae Arabiae; nam, quod suspicabar olim, *εἰς τὰς καλουμένας Σάβας*, id, etsi haud male et hic et in sequentibus videatur posse convenire, nemini obtrudo. Vid. supra L. III. 47. Porro Arabum regulus *Dioles*, ad quem Alexander Balas fugit, forte Malehus est Iosephi A. I. lib. XIII. 5. 1., aut *Elmalchuel* scriptoris libri Maccabaeor. I. cap. XI. 39., ubi Grotium vide. Namque ad eum Alexander iste filium Antiochum alendum et servandum miserat. WESS.

519. 6. *Ἐνθα — Ἀπόλλωνος Σαοπηδοτίου ἱερὸν εἶναι*] Seleucia erat. Zosimus L. I. 57. *ἐν Σελευκείᾳ κατὰ Κιλικίας*

Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἕδρον, καλουμένον Σαρπηδονίου, καὶ ἐν τούτῳ χρηστέριον. et quidem propter ipsum mare in litore, sicut egregie docetur a Basilio Seleuciensi praesule lib. II. de Mirac. S. Theclae p. 136. et in eiusdem vita p. 122. ed. Pantini. WESS.

519. 8. Ἐνεγκόντα θεὸν διμορφον] Hermaphroditum intellige, alioqui θεὸν haud foret absurdum. WESS.

520. 18. Προικίσας συγκατέκτισε] Notetur verbum in Lexicis haecenus desideratum προικίζειν, id est, dotare. Laërtius προικὴ ἐπιδιδόναι. Philo (p. 787.) προικίζει τὴν παῖδα ὁ φθόρος ἄλλω, ζῆμισθόμενος χρήμασιν. Epiphanius p. 456., μὴ προικισμέναι ὑπὸ τοῦ λόγον. atque inde ὁ προικισμὸς ibidem. Horum prototypum est ἡ προίξ, dos: hinc θεράπαινοι προικίδιαι apud Philonem lib. περὶ εὐγενείας (p. 909.) Ἄπροικον γῆμαι, ἀπάγειν, λαβεῖν Lucianus, Athenaeus, Laërtius. HOESCHEL.

520. 24. Ἐπειτα τῷ προετῷ μεγάλων etc.] Restitue ἔπειτα καὶ προετῶν μεγάλων. Aut inter τῷ ἐν προετῶν inserte πάθει vel οἰδήματι. Non equidem minori admiratione dignum est, quod annales Teutonici (Historicae relationis titulo) hoc anno, quo ista vertimus, 1510., de mercenario quodam milite, Daniele Burcamero, memoriae produnt et confirmant. Is enim tamen androgynus erat, ducta ante septennium uxore, haecenus ἀπαις ob impotentiam cum illa vixerat. Superiori autem anno in Belgio ex venerea cum Hispano quodam coitione praegnans factus, mense Maio foemellam peperit, quae in sacro Christi lavaero Elisabethae nomen accepit. Mammam tamen alteram, in quo latere virilia sunt, inutilem ad lac infanti praebendum habere ibidem memoratur. Hoc pro demonstratione nobis fuerit, non καθόλου verum esse, quod de ἀγονία seu sterilitate Hermaphroditorum vulgo perhibetur. RHOD. Si προετῶν legeretur sublato articulo, sana possent haec videri. Statim περὶ τὸ ἦτρον fuisse videtur: nam τὸ ἐπὶ τοῦ ἀμφαλοῦ, ὑπογάστριον καὶ ΗΤΡΟΝ, Rufus Ephesius ait. Ceterum de mutatione sexus narrantur aliquot exempla cum a Medicis, tum a Plinio historiarum lib. VII. 4., a Ioanne Ioviano Pontano L. X. de Reb. Coelestib. c. 5., quae Hoeschelii ad hunc locum verba. Alia si velis, adi Phlegontem Trallianum de Reb. Mirab. c. 6. etc. Mercurialem Lect. Var. L. VI. 20., Vivem et Coqueum ad Augustini L. III. Civit. D. cap. 31. et quae sua aetate Romae contigisse memorat Burnetus in Epistol., ex itinere scriptis p. 170. WESS.

520. 37. Ἀγωγὴν οἰκοῦρον καὶ ἑπανάδρον διαφυλάττειν] Feminam ἑπανάδρον S. Paullus ad Rom. VII. 2. Polyb. Excerpt. p. 1390., Artemidorus Oneirocrit. L. I. 80., et οἰκοῦρον idem Paulus ad Tit. c. II., Philo de Exsecr. p. 932., Dio Cassius L. LVI. p. 657. Artemidorus L. II. 33., Euripides Hecub. v. 1276., alique memorant, quod indicasse satis erit: neque enim nunc vacat, singula excutere. WESS.

520. 39. Ἐρωαφρόδιτον εἶναι] Ἀδρόνθηλον Nazianzenus, ἀνδρόγυνον Lucianus, γυνάνδρον Philo. HOESCHEL.

520. 42. Ταῖς ἀδρόνθηλαῖς συμπεριφοραῖς καθωμιλῆσθαι] Vide not. in L. III. 63. p. 233. WESS.

520. 59. Τὴν ἀλήθειαν διασαφῆσαι etc.] Diodori textum ita in ordinem redigendum esse puto: τὴν ἀλήθειαν διασαφῆσαι, καὶ θεμῶν τετολιμηκότι τὴν καθυποκρινόμενὴν ἐσθῆτα λύσασαν δεῖξαι πᾶσι τὸ τῆς φύσεως ἀδρόν. RHOD. Illust. Scaliger malebat τὴν καθυποκρινόμενὴν τὸ τῆς φύσεως ἀδρόν ἐσθῆτα λύσασαν. quod commodius. WESS.

521. 71. Αἰ' ὦν ἐξωδεύοντο] Αἰ' ἦς, nisi enallagen statuas, potius foret. WESS.

521. 79. Φανέντος τοῦ βασιλέως] Vide scriptumne fuerit σφαγέντος ob ea, quae de regis Alexandri caede Eclogae principio prodita sunt? Mihi id quid significantius et grandius accideret, nisi tu, Lector, aliud censeas. WESS.

521. 92. Ἀὐτὴ τὸν ἐπὶ τῆς φύσεως ἀποδεδαιγμένον etc.] Legisse Interpretem ἀπὸ τῆς φύσεως ex eius Latinis arbitreris. Ἐπὶ si retineatur, tum φύσις eam partem, ut saepe, notabit, qua feminae censentur. Vide Artemidorum L. V. 63. Mox παρ' αὐτὸν — καλούμενον κτένα, τόπον etc. ex Stephani schedis, secutus Scaligeri et Rhodomanni iudicium, probavi. WESS.

521. 93. Παρ' αὐτὸν δὲ τὸν καλούμενον τόπον σφριγγωθέντος etc.] Hic intertextendum κτένα et τόπον in τόπον vertendum. RHOD.

522. 21. Καὶ τὰ τοῖς ἀδρόνθηλαῖς ἀόρατα ἰδοῦσα] De Dianae apud Epidaurios sacris Pausanias L. II. 27. Contra vero Tiresiae, si fabulis fides, accidit, qui imprudens lavantem cum vidisset Minervam, in feminam perhibetur mutatus a Io. Malala Chronograph. p. 47. Tu vide III. Spanhemium in Callimachi H. Pallad. v. 82. p. 605. WESS.

522. 33. Κατ' ἀρχὰς γούν τοῦ Μαρσικοῦ πολέμου etc.] Prodigia, quae sub Marsici belli initium Romam terruerunt, describuntur plura ab Sisenna in Ciceron. L. I. Divin. c. 44. et P. Orosio L. V. 18., androgynum tamen praetereuntibus. WESS.

522. 38. Ζῶντα προστάξαι καῦσαι] Plerumque in mare deportabantur haruspicum praecepto. Lege Schefferi notam ad Iul. Obsequentem c. 81. Nec combustorum tamen desunt exempla. Memorabile est, modo verum, apud Phlegontem Rer. Mirabil. c. 2. WESS.

522. 46. Καὶ παρ' ἐναντιὸν ἀλλήλας ὀχεύειν] Sic Aelian. de Animal. L. I. 25. Oppianus Cyneget. L. III. 289. pluresque alii, a Leone Allatio in unum conducti ad Eustathii Hexaëmer. p. 183. WESS.

522. 49. Προσώρισται τὸ ψευδογραφοῦν etc.] Videntur haec manca atque una alterave defecta voce. Recte vero fabulam de

gemino hyaenarum sexu explodit, plane consentiens Aristoteli Hist. Animal. L. VI. 32., ubi ἡ δὲ θήλειά υἴνα ἔχει μὲν τι ὅμοιον τῷ τοῦ ἀρρένου λεγομένῳ αἰδοίῳ nisi cum Clariss. Cor. Pauw ad Horapollin. p. 386. legeris, oratio non constabit. Philosopho adstipulatur Eustathius Hexaem. p. 39. WESS.

522. 59. Ὑψος μὲν εἶναι πηχῶν τεσσαράκοντα] Lege Appianum de Bell. Punic. p. 95., haec accuratius exsequentem. Statim Rhodomannus καὶ τοὶ τοιοῦτων ὄντων praefert. WESS.

523. 64. Ὅτι Μασανύσσης etc.] Masinissa. Scripti omnes et H. Steph. editio Μανασσῆς, quod ut suspectum reieci in marginem. Illud reperies apud Plut. in vita Catonis Maioris (p. 352. A.) et alibi; pro quo in Polybii excerptis Ecloga cxviii. Μεσανύσσης legitur. Apud Lucianum in Macrob. (cap. 17.) Μασανισσῆς. HOESCHEL.

523. 65. Ἐνεήκοτα μὲν ἐβίω ἔτη] Lege, quae de Masinissae aetate disputavi Observat. L. I. 29. De liberis, quos moriens reliquit, inter veteres non convenit. Nempe gentis more ex concubinis plures tulerat, legitimos pauciores. Hinc discordia. Vide Eutropium L. IV. 11., Valer. Maxim. L. V. 2. 4. Extern. Appianum Punic. p. 106. Zonaram Annal. L. IX. p. 351. WESS.

523. 73. Ἐπὶ δὲ τὸν ἵππον ἐπιβαίνων συνεχῶς etc.] Hoc vulgato praetuli. Aemulatur Polybium Excerpt. p. 1472. καὶ τὴν ἐπὶ τῶν ἵππων κακοπάθειαν ἡμέραν καὶ νύκτα συνεχῶς διακαρτερῶν, οὐδὲν ἐπισχεν etc. WESS.

523. 77. Ὑἱὸν εἶχε τετραετῆ] Idem ex Polybio narrare Plutarchum libro εἰ προσβυτέρῳ πολιτευτέον p. 791. adscripserat Hoeschelius. Tu vide Polybii Excerpt. p. 1472. WESS.

523. 79. Ὡς ἐκάστῳ τῶν νιῶν ἀπολιπεῖν etc.] Nihil huic apud Polybium. Is auctor est, Masinissam, cum Numidia ante suam aetatem frugibus ferendis parum felix censeretur, reapse ostendisse nullum esse fructum, quem ferre recusat: πρώτος καὶ μόνος ἐπέδειξε, διότι δύναται πάντας ἐκφέρειν τοὺς ἡμέρους καρπούς, οὐδὲ ὁποῖός ἦττον, ἐκάστῳ τῶν καρπῶν ἐν διαστάσει μυριοπληθεῖς ἀγρούς κατασκευάσας παμφόρους. Postrema, quae vides, his originem, nisi fallor, dederunt. Legisse enim videtur ἐκάστῳ τῶν παιδῶν ἐν διαστ. μυριοπλέθρους etc., quam recte non dixero. L. Kusterus ad Suidam in Μασανύσσης in Polybianis illis frustra diligentiam exereuit. WESS.

523. 84. Καὶ καταργήοντα — ἀνελῶν] Copiosius hac de caede Zonaras Annal. L. IX. p. 351. Prusias iste cognomento Κυννηδός, victo Perse Macedonum rege, turpissime Romanis blanditus est, eorum sese libertum professus. Vide Ursini ex Diodoro Ecl. xxii. WESS.

523. 90. Ὑστερον δὲ Οὐριάτθον κινήσαντες] Hoc elegi, quamquam Οὐριάτθον verius est. Hominis genus vitaeque institutum pari paene modo describit Dio Cassius in Excerpt. Pei-

resc. p. 614. Statim Rhodomannus ὁρεῖω βίω συνήθης σύνεργον εἶχεν in not. Correction., quod et paullo audacius et minime necessarium. WESS.

524. 6. Καὶ κατ' ἀξίαν — ἐξῆρε τοῖς δώροις] Videbantur haec posse tolerari. At unde ἐξαιρέτοις δώροις natum dicemus? An errore calami? Imo vero secus habet. Ostendunt, quid auctor dederit ipse, videlicet κατ' ἀξίαν τιμῶν τοὺς ἀνδραγαθήσαντας ἐξαιρέτοις δώροις. Inspice Excerpt. Peiresc. p. 346., et falsum me negabis. WESS.

524. 10. Οὐτέλιον αὐτῷ καταπολ. στρατῷ] Pro Vitellio Flori Epitome (Epit. Livii lib. LII.) edit M. Vetiliū. Οὐτέλιον ergo scribendum. RHOD. Οὐτέλιον Appianus Iber. p. 490. et Orosius L. V. 4. itidem adpellant, sed hic fuga cum paucis elapsus addit, quod Diodorus, Livius, Appianus infitiantur. Vide viros clarissimos Duker. et Drakenborch. ad Livii Epit. LII. Doctissimus Freinshem. ad Flori L. II. 17. alibi animam habuit occupatum, cum Claudium Unimanum, quem Viriathus simili clade oppressit, a Diodoro Vitellium nuncupari memorat. WESS. Scripturae Οὐτέλιος Suetonii de hoc Vitellio silentium Vitell. c. 1. opponit Beckerus Commentat. de Viriatho p. 112. Atque ille quoque Vitellius qui Graeci caput absceidit infra p. 604. 59. uni Diodoro sic dicitur, reliquis Septimuleius.

524. 14. Εἶτα ἀναλαβὼν] Defit εαυτόν. De Fabio Serviliano eiusque gestis qua prosperis qua adversis in Hispania rebus et foedere cum Viriatho, aequis conditionibus sociato, Appian. Iber. p. 497. WESS.

524. 16. Ἄλλ' ὄγε Σκηπίων] Restitue ex Flori L. II. 17. Κηπίων, vel Καπίων. Adhibe etiam C. Sigonii Commentarios de Fast. Rom. U. C. ann. 13CXIII. Ταύταμον Appianus Tantalum vocat. RHOD. Ἄλλ' ὄγε Καπίων] Sic scripsi, Fastis postulantibus. Librariis saepe usu venit, ut, spreto Caepionis nomine, notius Scipionis adsumerent. Exempla dabit Celeb. Iac. Perizonius Animad. Histor. c. X. p. 426. WESS.

524. 25. Ὡς Ἀντιόχος ὁ βασιλεὺς etc.] Antiochus Pius, sive Sidetes, est, de quo Hierosolyma obsidente Iosephus Ant. L. XIII. 8. 2. WESS.

524. 36. Τοὺς γὰρ ἀλφρούς ἢ λέπρας ἔχοντας et seq.] Fabulam de Iudaeis propter lepram, sive tabem, quae corpora foedaret, Aegypto pulsus ut veram commemorat quoque Cornel. Tacitus lib. Histor. V. 3. quae Hoeschelii verba. Commemorant eandem, uti notum, gentis odio plures. Quin ipsum Mosem vitiligne infectum et propterea Ἄλφα dictum, διότι ἀλφοῖς το σῶμα κατάστικτος ἦν, ait Helladius apud Phot. Biblioth. Cod. CCLXXIX. Cuius calumniae originem optime vestigasse mihi videtur Camp. Vitranga Observat. Sacr. Dissert. III. lib. I. cap. 1.

Namque quae Io. Nicolai in *Disquisit. de Mose Alpha c. 2.* et seqq. conduxit, accessita nimis sunt. WESS.

525. 48. Ὁ νόμιμον εἰσεῖναι μόνον τὸν ἱερέα] Pontificem seu ἀρχιερέα intelligi, nemo ignorat. Tralatitium enim id est, et saepe obvium. Quem ἱερέα vocaverat, is brevi post ἀρχιερέως apud Porphyrium de *Abstin. L. 1. 25.* Romanorum Pontifex magnus Graecis modo ἱερέως, modo ἀρχιερέως audit, docente Spanhemio *Dissert. XII. de Praest. Num. p. 423.* Sed quid aliena conquiri? Iudaeorum summus antistes ἱερέως in *S. Matth. Evang. c. VIII. 4., Lucae A. A. c. V. 24., Epist. ad Hebr. X. 11.* dicitur. WESS.

525. 50. Ἄγαλμα ἀνδρός — καθήμενον ἐπ' ὄνου] Antiochi Epiphaniis aetate de asino, asinique capite in sanctissimo templi penetrali reperto, spargi plura sunt coepta, quae Iudaeorum osiores, sibi tamen parum constantes, cupide arripuerunt, merito notati a Iosepho *L. II. C. Apionem c. 7.* et seqq. Diodorus, ut *Eclog. L. XL.* indicat, Iudaeos Mosemque huius stultitiae absolvit. WESS.

525. 55. Αὐτὸς δὲ συστήσας τὴν μισανθρωπίαν] Non dubito, quin legendum sit *μισήσας*. quod facillimo errore in *συστήσας* a librario inerudito vel negligente mutari potuit. Et hanc sententiam ipse contextus evincit. RHOD. Sic iam Steph.

525. 59. Προσέταξε τῷ — ζωμῷ — καταδύναται] Non multum ab istis abludunt haec Iosephi de Antiocho Epiphane, ἕως μὲν κατέθνηκε ἐπὶ τὸν βωμὸν, τὸν νεὸν δὲ τῷ ζωμῷ τούτων περικέδρανε, συγχέας τὰ Ἰουδαίων νόμιμα *Antiq. L. XIII. 8. 2.* Sed plura Antiochus ille designavit, edictoquo proposito, aris pro foribus positos cunctos thus adolere, hederaque coronatos Baccho pompam instituere iussit: si qui recusent, eos post ludibria et tormenta neci dandos omnes: βωμοὺς πρὸ τῶν θυρῶν τιθέντας ἅπαντας ἐπιθύσειν, καὶ μισσοῖς ἰσχυρομένους πομπεύειν τῷ Διονύσιῳ. τοὺς δὲ μὴ βουλομένους ὑποτάσσεισθαι, τοὺς μετὰ ἐμπαιγμὸν καὶ ἔτασμον βασάνων ἀναιρεῖσθαι Hippolytus de *Antichristo cap. 49.*, cuius ego in verhis μετὰ ἐπαγγισμὸν, quod nihili erat vocabulum, mutavi, et ἐπιθύσειν de thure, quod arae inponitur, accipiendum censui: ea enim verbo potestas, sicuti supra *L. XII. 10.* et *L. XVIII. 6.* indicatum est. Idem paullo ante aras ubique positas ait, ἵνα μηδεὶς δύνηται τῶν ἁγίων μήτε ἀγοράσαι, μήτε πωλῆσαι, ἐὰν μὴ πρῶτον ἐπιθύσει. τοῦτο γὰρ ἔστι τὸ χάραγμα, τὸ ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς (*Apocalyps. XIII. 16.*) διδόμενον. Verte ibi nisi prius in moleto cum viris doctis, et multum de vi et elegantia verborum deteretur. WESS.

525. 64. Ἀναγκάσας προσενέγκασθαι] Ἀναγκάσασθαι lectio est codicis A. Schotti, in quo coaluerunt, ut apparet, duae dictiones in unam pro ἀναγκάσας, vel ut H. Steph. *cod. sec. ἀναγκάσαι προσενέγκασθαι.* Caeteroquin ἀναμασάσθαι notae significationis verbum, idem quod *Clem. Alex. ἀναμαρτυράσθαι.*

Haec Hoeschelius. Ego vero paene puto, verba τῶν τε κρείων ἀναγκάσας etc. veterem sedem migrasse, positaeque olim fuisse post καταδύναται. Ibi certe per forent accommodata. WESS.

525. 71. Φόρους τε — προξάμενος] Synesius *Epist. LXXXIX. Ζητῶς ὁ προξάς πέρνει τοὺς διπλοὺς φόρους, id est, εἰσπραξίας vel εἰσπραξάμενος.* Iterum Hoeschelius. Quod additur de muris Hierosolymorum deiectis, id Iosephus ex parte quadam largitur, non oblitus addere, fuisse Antiocho suosores ἐξελείν τὸ ἔθνος διὰ τὴν πρὸς ἄλλους αὐτῶν τῆς διαίτης ἀμειξίαν, plane ut Diodorus, *Ant. Iud. L. XIII. 8. 3.* WESS.

525. 73. Ἐπὶ ἧ' ἔτεσι τῶν Σικελῶν εὐροούντων] Non potest probari, quod Diodorus scribebat *lib. XXXIV. a Carthagine capta ad primum bellum servile esse annos LX μετὰ τὴν Καρχηδονίων κατάλησιν, καὶ ἑξῆς.* Nam LX anni post captam Carthaginem perveniunt ad numerum MDCCCXXXV. A capta vero Carthagine ad primum bellum servile sunt tantum anni XIX. Non dubium, quin error sit in nota numeraria. Ita Ill. Scaliger ad Eusebii Chron. ann. MDCCCXXX., cui de errore adstipulari nondum possum. Namque XIX annos ab eversa Carthagine ad initium servilis belli abiisse, ut credam, annales non patiuntur. Deleta Carthago est anno U. C. IJCVII., flagrabatque iam isto bello Sicilia *Coss. Ser. Fulvio Flacco et Q. Calpurnio Pisone*, ut scribit P. Orosius *L. V. 9.* Qui cum honorem illum sint auspicati anno IJCVIII., res est manifesta. Praeterea ad Siciliae pacatiorem statum nihil admodum proderat Carthaginis excidium: multum vero fracta Poenorum bello II. potentia; a cuius belli fine, sive U. C. anno IJLIII., si sexaginta annos, quibus res Siciliae prosperimae fuerunt, numeres, ad U. C. annum IJCVIII., primaque servilis belli initia devenies. Probi ergo numeri sunt. Porro Servilis belli historiam literis consignavit Caecilium Calactinum ex Sicilia, teste Athenaeo *L. VI. p. 272. F.* Egit de eodem Posidonius, quem Diodorus cum alibi ducem sibi adsciverit, ut supra ostendi, neque hac in parte neglexisse videtur. Inspice Athenaeum *L. XII. p. 542. B.* et *Excerpt. Peiresc. p. 366.*, et nihil verius esse conperies. WESS.

525. 78. Ἐκ τῶν σωματοτροφείων etc.] Putes ergastula indicari. Vide *Excerpt. Peiresc. p. 365.*, ubi de his copiosius; indidem καὶ μετὰ φόνων ἦν ἅπαντα post pauca scribi debere, verbaque οἱ ἐδέσποζον ληστῶν a Photio venisse, cognosces. WESS.

526. 92. Καὶ κριταὶ τοῖς — στρατηγοῖς γινόμενοι] Sic scripsit, uti in iisdem *Excerpt. p. 366.* Iudicia ex lege Semproniana tum penes Equites erant: hinc illae lacrymae. WESS.

526. 1. Θεῶν ἐπιτάγμασι καθ' ὕπνον] Nihil muto. Frequens formula in literatis lapidibus ΕΞΕΠΙΤΑΓΜΑΤΟΣ, ΚΑΤΑ ΠΡΟΣΤΑΓΜΑ, ΚΑΤΑ ΚΕΛΕΥΣΙΝ, EX PRAECEPTO, EX IMPERIO, de omnibus, qui per quietem moniti aliquid susci-

piunt. Vide Thes. Gruteri p. xxi. 1., xxxviii. 10. Reinesium Clas. I. 113 et 196. Donium Clas. III. 45. etc. Aristides T. I. p. 512. εὐθὺς ἔξαρχῆς προείπεν ὁ θεὸς ἀπογράφειν τὰ ὄνειρατα, καὶ τοῦτ' ἦν τῶν ΕΠΙΤΑΓΜΑΤΩΝ πρῶτον. et p. 514. ἀνυπόδητον τε γὰρ προελθεῖν ΕΠΕΤΑΞΕ, καὶ ἐβόων δὴ ἐν τῷ ὄνειρατι — τετέλειται τὸ ΠΡΟΣΤΑΓΜΑ. quo ille modo sacris in orationibus, quas vocat, saepissime. WESS.

526. 12. Καὶ φλόγα διὰ τοῦ στόματος ἤφει] Florus egregie ad hunc locum L. III. 19. Syrus quidam nomine Eunus — fanatico furore simulato, dum Syriae deae comas iactat, ad libertatem et arma servos, quasi numinum imperio, concitavit; idque ut divinitus fieri probaret, in ore abdita nuce, quam sulphure et igne stipaverat, leniter inspirans, flammam inter verba fundebat. Pari inopostura Barcochabam Iudaeam stipulam in ore succensans anhelitu ventilasse, ut flammam evomere putaretur, ex Hieronymo ad Flor. monere eruditissimus Freinshemius haud neglexit. WESS.

526. 34. Καὶ τὴν ἀνταπόδοσιν — οὐ χωρὶς σπουδῆς etc.] Pepercit illis novus e servo rex, qui ante ob vaticinia in convivii ipsam laudaverant et partes e coena comiter distribuerant, ut Excerpt. Peirese. p. 369. docent. WESS.

527. 37. Διμόφιλος τις ἦν Ἐγκαῖος etc.] Praecipuum hominis huius uxorisque crudelitas servili bello occasionem praebuit. Vide Posidonium in Athen. L. XII. p. 542. et Excerpt. Peirese. p. 366. WESS.

527. 40. Μεγαλλίς] In Peirese. Excerpt. p. 369. Μεταλλίς, pari errore ac unguentum μεγάλλειον et μετάλλειον subinde veterum in scriptis adpellatur. Lege Is. Casaubon. ad Athen. L. XV. 12. WESS.

527. 53. Μηδ' αὐτῶν τῶν ὑπομαζίων φειδόμενοι] Basilus M. Homil. de Fam. p. 65. B. παιδίων ἐπιμάζιον οὐκ ἦν ἐν ταῖς τῆς τεκούσης ἀγκύλαις. quod tamen ad oram scripti libri ὑπομάζιον est, ut saepe apud Ioan. Chrysostomum T. II. p. 549. D. et T. III. p. 114. E. etc. Ἐπιμαστιδίου παιδας dabit Apollodorus Bibl. L. III. 5. 2., quos alii, etsi prave, ἐπιμαστιδίου vocant. WESS.

527. 66. Μόνης δὲ τῆς θυγατρὸς — φειδόμενοι] Quanto puellam studio ab omni noxa defenderint, vide in Excerpt. Vales. p. 369. WESS.

527. 70. V. Exc. Vat. p. 112. 25.

527. 79. Πλάνον τε ἀπεκάλον] Sycophantam, uti explicat A. Gellius Noct. Attic. L. XVI. 7. S. Paullus I. ad Timoth. c. IV. 1. προσέχοντες πνεύμασι πλάνοις, attendantes spiritibus seductoribus, bene vertit Novatianus de Trinitat. c. 29. Nam πλάνης, quod scripti quidam libri habent, et Io. Chrysostom. T. I. p. 272., quamquam non constanter, et Gelasius Cyzicen. Hist.

Nicen. p. 13. melioris scripturae παράγραμμι esse, docte monuit Novatiani editor Iakson. WESS.

527. 86. Οἷονεῖ τινα καλὸν οἰωνὸν ἐχούσης] Saepe olim ex imperaturi nomine de eventu coniciebant. In Britannia, Honorio principe, Constantinum ex infima militia, propter solam spem nominis, sine merito virtutis Imperatorem electum refert Orosius L. VII. 42. Indidem venit nominum mutatio sub principatus initia atque in consecratione, de qua plura Ill. Spanhem. ad Iuliani Caesar. conprobat. notar. p. 14. WESS.

528. 89. Ἐξωρημένους τῶν Ἐνναίων] Sic pro Ἐννέων correxi. Idem viderat Rhodomannus. De Enna, a fugitivis occupata divexataque Cicero L. IV. Verr. c. 50. WESS.

528. 96. Τὴν τε συμβιοῦσαν αὐτῷ] Interpres uxorem, ego contubernalem ex Latinorum more praeferrem. Ceteroqui σύμβιος de uxore maritoque haud infrequens. Vide Thes. Gruteri p. DCLXVII. 2. DCLXXX. 6. WESS.

528. 9. Κλέων τις Κλίξι] Plura de latrone hoc Excerpt. Vales. p. 370., quae adi. et Livii Epit. LVI. WESS.

528. 20. Ἀενκίω Ἰγυαίω] Hunc et praetorum alios, servili hoc bello in Sicilia prostratos, habet Florus L. III. 19. WESS.

528. 28. Καὶ κατὰ τὴν Ἀττικὴν] Altero in Sicilia servili bello servos in Attica turbas dedisse Posidonius auctor apud Athenaeum est L. VI. p. 272. Nostro adsentitur Orosius his verbis, in metallis quoque Atheriensium idem tumultus servilis ab Heraclito praetore discussus est. Apud Delon etiam servi novo motu intumescentes, oppidanis praevenientibus, oppressi sunt, lib. V. 9. WESS.

528. 36. Ἔως Ῥουτίλιος ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς etc.] Pro Ῥουτίλιος scribatur Ῥουπύλιος. Ita enim ex auctoritate veterum, Ciceronis, Val. Maximi, Flori etc. vertendum mihi fuit. RHOD. Ἔως Ῥουπύλιος ὁ Ῥωμαίων etc.] Viro egregio suum nomen reddidi, ut praeter Rhodomannum decreverat Ill. Scaliger ad Euseb. Chron. ann. MDCCCLXXXIX. Fuerunt librarii et Graeci et Latini Rupilio saepe infesti, Rutiliumque esse iusserunt. Vide viros eruditos ad Valer. Maxim. L. II. 7. 3. et Livium Epit. LIX. Modo scribi debuerat κατεκόπησαν, quomodo ibid. legit vir excellentissimus, et in Addend. corrigit Rhodom. WESS.

529. 51. Ὑπὸ τῶν τραυμάτων δειξας νεκρὸν] Multis vulneribus confectum interfecisset. Interpres paullo aliter. Quod sequor, sermonis usus admittit. Libanius Epist. 109. καὶ μέμφομαι γε τὸν παρόντα χρόνον, ὅτι με μὴ δείκνυσι ἕτερον Δαίδαλον, quod alterum me Daedalum non efficiat. WESS.

529. 66. Κατέστρεψε τὸν βίον ἐν τῇ Μοργαντίνῃ] Pediculari morbo confectum Eunum fuisse non negat Plutarchus, de loco dissentit, λέγεται τὸν ἀρξάντα τοῦ δουλικοῦ πολέμου περὶ Σικελίαν δραπέτην, Ἐύνοον ὄνομα, μετὰ τὴν ἄλωσιν εἰς ΡΩ-

MHN ἀγόμενον ὑπὸ φθειρίσεως ἀποθανεῖν in Vita Sullae p. 475. A. Ceterum quod modo praecessit ἅμα τετάρων, de eo Hoeschelius ita: *notetur τὸ ἅμα cum genitivo, quod cum alibi etiam in hoc (Photii) opere occurrat, ne dubita, quin et supra p. 1977. vers. 11. a fine ἅμα Ἰωσεδὲκ τοῦ ἀρχιερέως auctor (Photius) scripserit. Tum καταφρῆγῶν — εἰς τινὰς κοιλιάδας Rhodomannus malebat.* WESS.

529. 69. Παντὸς αὐτὴν ἠλευθέρωσε λησθησίου] Fugitivis partim in ordinem redactis, partim oppressis, Rupilius de decem legatorum sententia Siculis decretum statuit, quam illi *legem Rupilianam* vocabant, deque universa insula optime fuit meritis. Lege Ciceron. L. II. Verr. c. 13. et L. III. 40. WESS.

529. 73. Ὅτι ὑπὸ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις ἐν Ῥώμῃ etc.] Photius, diversas res stipans et compendio referens orationem hanc paullo inconcinniore reddidit. Proelium, quo Iugurtha et Bocchus superati fuerunt, Sallustius Iugurth. c. 101., et captum Iugurtham cap. 113. commemoravit diligenter. WESS.

529. 87. Σχεδὸν ἑξακισμυρίων] Auger numerum Valerius Antias, octoginta millia Romanorum sociorumque ea tempestate trucidata, quadraginta vero calorum et lixarum, referens in Orosii L. V. 16., nec dissentit Livius Epit. LXVII. WESS.

530. 98. Τίτος Μενούτιος] Infra nominatur Οὔετιος, quod dein bis repetitur. Lectori quidem hic arbitrium permitto. Mihi vero Minutii nomen retinere placuit, quod et margo annotatum habet. RHOD. Mihi non liquet. Fuerunt hac tempestate Minutii, fuerunt Vettii. Quis in tanta librorum discordia, aliis tacentibus, temere alterutrum damnabit? Finge tamen scriptum fuisse τίς ἦν Τίτος μὲν Οὔετιος, ἱππεὺς Ῥωμαίων etc. et potior Οὔετιος, uti post dein appellatur, erit. Viderint alii. WESS.

530. 8. Πάλιν ἔταξε τριάκοντα ἡμερῶν προθεσμίας] Lege Salmasii Foen. Trapezit. p. 481. Eleganter Basilius Magnus Homil. in Psalm. XIV de obaerato, οὐ νέκτες ἐκείνω ἀνάπυσιν φέρουσιν, οὐχ ἡμέρα φαιδρὰ, οὐχ ἡλιος τερανδός, ἀλλὰ δυσχεραίνει τὸν βίον, μισεῖ τὰς ἡμέρας πρὸς τὴν ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΝ ἐπεγομένηας, φοβεῖται τοὺς μῆρας ὡς τόκον πατέρας. et ibid. p. 110. E. ὅτ' ἂν ἡ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ προσάγῃ, μεριμνᾷ τι ψεύσεται; ποίαν πλασόμενος πρόφασιν τὸν δανειστὴν διακρούσεται; Noster Minutius, sive Vettius, aliter his se angustiis expedit. WESS.

530. 10. Ὁ δὲ οὐδὲν πλέον εἶχεν] Sic scriptum fuit. Cultum est, neque uno usurpatur modo. Pausanias Attic. cap. 10. p. 25. εἶναι δὲ οὐδὲν ἔτι οἱ πλέον, nihil ultra potuisse efficere, ut bene viri docti. Andocides de Myster. p. 2. ἡνίκά οὐδὲν ἦν πλέον τοῖς πεπονθόσι, cum nihil interfectis prodesset. Διὰ τοῦτο σὺλλέγεσθε, ἵνα τοῖς μὲν ἀναισχυνταῶσι μηδὲν πλέον ἦ

Isaeus de Astyph. Hered. p. 78. Τί ἔσται πλέον τῷ γε ἀποθάνοντι; Antiphon de Caed. Herod. p. 140. Εἶτα, ἔφη, τί πλέον αὐτοῖς Plutarch. Symp. L. VII. 4. Habet et hoc de genere aliqua L. Kuster. in Comici Plut. v. 531. WESS.

530. 16. Ἀνέστησε πρὸς ἀποστασίαν οἰκέτας] Mallem ἀνέσεισε, quod viri docti ex scriptis Codd. eruerunt. Ipsemet auctor hac Ecloga συγχρόνως ἀνέσειον τῶν οἰκετῶν, et καὶ ἀνασειεῖν πρὸς ἀπόστασιν τοὺς οἰκέτας. Alia invenies L. XIII. 91. WESS.

530. 27. Ἐγεβάλλετο χάρακα] Quod Ill. Scaliger adscripsit ἐβάλλετο χάρακα, magis in usu versatur. Confer Alexandrinos Interpretes Ezech. c. XXI. 22. Libanium T. II. p. 129. D. WESS.

530. 30. Τῶν κατὰ πόλιν στρατηγῶν ἀπέδειξεν ἕνα] Praetores, in quorum tum numero L. Lucullus, intellige. Supra Eclog. 2. lib. XXXI. τῶν κατὰ πόλιν στρατηγῶν εἰς ἐνέβαλεν αὐτὸν (Persen regem) εἰς τὸν ἐν Ἀλβαῖς χάρακον. Interpres (vertens qui tum domi erant) aliud spectavit. WESS.

531. 38. Συμβολῆς γενομένης] Pro συμβουλῆς quis non συμβολῆς scribat, nisi Graecarum literarum prorsus ignarus? RHOD.

531. 49. Ὅσπερ προοιμαζόμενα ταύτην] Nihil muto. Scio illud Philosophi Polit. L. VII. 1. ἀλλὰ γὰρ ταῦτα μὲν — ἔστω προοιμασμένα τῷ λόγῳ, ex usu veteris Graeciae positum. Nostro convenit Iosephi istud L. II. Belli c. 2. 2. τὸν δὲ — προοιμασάσθαι τὴν βασιλείαν τρισχιλλῶν πολιτῶν γόνω. Solent Graeci recentiores, ut docte monuit Cel. Hemsterh. ad Luciani Somn. c. 3., in transiendo hoc et προομιόν vocabulo luxuriare. Vide sodes προομιόν τῆς ἀλώσεως Ioseph. B. I. lib. II. 17. 10., προομιόν τοῦ δυστυχῆος L. XVIII. Antiq. 6. 9., βασιλείας προομιόν Libanii Basil. p. 110. B., προομιόν συμβολῆς Or. VII. p. 237. C., τοὺς λέκους ὁ Ἀπόλλων προομιόν λοιμοῦ ποιῆται Philostrati Heroic. X. 4. p. 710., ἐν προομιόις τῆς Χριστοῦ παρουσίας Io. Chrysostom. T. XI. p. 762. E.; quae quidem ferri et probari utcumque ob suavitatem possunt, non item alia, ad Hieroclis Synecdem. p. 674. obiter indicata. WESS.

531. 53. Ἐκ τῶν πέραν θαλατῶν ἔθνων etc.] Πέραν θαλάττης Ioseph. Scaliger una cum Rhodomanno, a quibus dissentire non possum. WESS.

531. 56. Ὑπὸ τῶν δημοσίων] Pro δημοσίων lego cum H. Stephano ex Glossario Latino-Graeco δημοσιωνῶν, hoc est τελωνῶν. RHOD. Adstipulor viris doctissimis. Vulgo quidem Lexicographi δημοσιωνῶν vilem interpretantur, a Suida decepti. Verba, quae Grammaticus exscripsit, publicanum designant, sicuti δημοσιώνιον Plut. T. II. p. 820. C. publica, quae redimuntur. Glossae melius, Δημοσιώνης, Publicanus. Haec de voce. Mi-

sera vero provincialium conditio, qui a publicanis nullo suo merito ex libertate in servitutem abrepti in ergastulis deprimebantur: cui violentiae uti Senatus obviam ire conatus hoc est tempore, ita opus saepe fuit, ut ergastula possessorum, in quibus sine discrimine liberi servique supprimebantur, repurgarentur. Quid Augustus, Tiberius, Hadrianus in afflictorum conmodum constituerint, Sueton. August. c. 32., Tib. c. 8., Spartian. Hadr. c. 18., docent. Iunge Scribon. Largum Conposit. cxxxI., eiusque verba illustrantem Gronov. ad Senec. de Ira L. III. 9. WESS.

531. 66. *Οἱ δ' ἐν ἀξιώματι*] Praepositionem ex edd. margine adiunxi. Intelligit Siculos, domi nobiles, *τοὺς ἐν ἀξιώματι κειμένους* in Excerpt. Peirese. p. 293. Poteris etiam ἐν ἀξιώμασι, si elegantius arbitreris, adsciscere. Theodoretus certe H. Eccl. L. II. 17. et L. III. 22. *τοὺς ἐν τέλει καὶ ἀξιώμασι, decuriones et honoratos*, ut bene Valesius, vocat. Porro rei, de qua agitur, Dio Cassius commemorat Excerpt. Peirese. p. 633., P. Licinium Nervam compendium ex isto iudicio quaesivisse docens: neque enim *ἄδωρον* sive satis munitum adversus pecuniam fuisse: concursu tamen et servorum et dominorum, et ne quid turbarum ab alterutra factione daretur, desistere coactum. WESS.

531. 74. *Εἰς τὸ τῶν Παλικῶν τέμενος*] Vide supra L. XI. 89., et cognosces servorum ibi fuisse quoddam quasi asylum. WESS.

531. 77. *Κατὰ τὴν Ἀγκυλίων χώραν*] H. Steph. *Ἀγκυρίων* coniciebat: quae quidem coniectura non spernenda foret, si Stephani Byzantini *Ἀγκυρίων, πόλις Ἰταλίας*, ad Siciliam, ut Berkelius censuit, et ante eum Cluverius, pertineret. In Italia quidem certe *Ancyrium* istud nemo reperit. Putes huc facere *Ἀγκύρας*, unde *Ἀγκυραῖοι*, lib. XIV. 48., nisi et id dubiae esset fidei. Ph. Cluverius *Ἀγκυλίων χώραν* tuetur Sicil. Ant. L. II. p. 389., neque ego configere audeo. Mox *ἀδελφῶν δνεῖν* si hic, et post pauca, tolerare nolis, *δνοῖν* esse poterit; nec constant tamen sive scriptorum seu librariorum culpa eius in usu sibi perpetuo veteres, quod exemplis alias firmavimus. WESS. Rhod. „*δνοῖν. Nam δνεῖν foemininum.*“

532. 90. *Ἐπὶ τὴν προδοσίαν ὁρᾷ*] Lucem huic dictioni adspargunt a Cl. Iensio notata ad Luciani D. Mort. XI. 3. WESS.

532. 6. *Πόπλιον Κλόνιον*] Habent vetusti lapides CLONIOS, alioqui rarius obvios: si qui Cluvium intelligere malit, illi Stephani versio, in qua *P. Clonius*, auxilio veniet. De C. Titinio, cui cognomen GADAEQ, quique operam in opprimendis fugitivis Licinio Nervae haud futilem navavit, deque cognominis eius caussa, nihil novi. WESS.

532. 13. *Μετὰ τῶν ἐνότων στρατιωτῶν*] Praestaret *συνόντων*. WESS.

Ιβιδ. Διαβὰς τὸν Ἄλβαν ποταμὸν] Videtur esse *Alla-*

va Itiner. Anton. p. 88. ob viciniam Heracleae, sicuti ibi admonui. *Caprianum* montem soli debemus Diodoro. Confer Ph. Cluver. Sic. Ant. L. I. p. 222. WESS.

532. 27. *Καὶ ταῖς δυσχεραῖαις ἐπλεονέκτον*] Sic bene. Polybius L. X. 26. *καὶ πενθανόμενος τῶν ἐγγυρῶν τὴν τε δυσχεραῖαν τῶν τόπων*. Quod in aliis erat libris, Grammatici scholio acceptum referendum est. Mox scripsi ex Amstel. *ἐγγυρῶν*. Vulgatum mendosum esse, non fugerat Rhodomannum. WESS.

532. 32. *Καὶ πάντες τῶν δούλων*] Pro *πάντες τῶν δούλων οἱ πλείους* legendum existimo. Insolens enim foret ista constructio, et nescio quem solocicismum redolens. Rhod. ista constructio, et nescio quem solocicismum redolens. Rhod. *Πάντας ἀνθρώπων* bonae fidei Codd. nobis obtulerunt principio Lib. primi, quos ut ibi probare non potui, ita nec *πάντες τῶν δούλων* placent. Forsan Excerptori debentur: nam a Diodoro venisse ut credam, nondum adducor. WESS. Xenophon Reip. Ath. III. 3. *πᾶσι διαφράσαι ἢ πόλις τῶν δεομένων οὐκ ἰκανή*. Dionysius vol. II. p. 1208. 8. R. *πάντας ἐπερβαλέσθαι πλοῦτω βασιλέων*. vol. IV. 2034. 7. *ἀπάξει Ῥωμαίων ἅπαντας ἐκ τῆς πόλεως*. Quos locos comparavit Schaeferus Thes. Steph. c. 7223. C.

533. 39. *Τῆς ἱεροσκοπίας ἐμπειροῦ*] Hoccine ab auctore venerit, an *οἰωνοσκοπίας*, discernere non audeo. Fieri potest, ut utriusque artis, si tamen hoc digna nomine est, usum et peritiam habuerit Salvius: ceteroqui *θετικῆς* pars quaedam, *ἱεροσκοπία*, et augurii *οἰωνοσκοπία*. Vide Aeschyl. Prometh. v. 486., Galenum in Hippocrat. de Rat. Vict. p. 41. et Cyrillum Contr. Iulian. L. VI. p. 198. At istud tanti non est. Quod continuo succedit, *καὶ γυναικαῖαις θεαῖς ἀλομανοῦντα*, disquisitionem meretur. Ill. Scaliger adscripsit Photio, „*Γυναικαῖαις θεαῖς ἀλομανῶντα, modus tibia facientem in spectaculis thymelicarum mulierum*. Nam profecto *ἀλομανοῦντα* tam ridiculum, quam quae Latine reddere conatus est H. Stephanus. Quis sanus dixerit *ἀλομανῶ θεαῖς*; quis hoc intelligit? Hominem de faece vulgi notat, hariolum et tibicinem, non tragoedorum, aut comoedorum, sed thymelicarum saltatricum.“ Hactenus vir summus, vocem, ut adparet, corrigens. Stephanus verterat, *et in mulierum corona cantu tibiarum ad insaniam usque perstrepere solitus erat*, quod merito improbat. In usu enim *ἀλομανεῖν* si unquam fuerit, non aliud atque insanum tibiarum amorem indicare aptum fuit; quae quidem significatio hic parum videtur conveniens. Probemus ergo Scaligeri *ἀλοῦντα*, aut quoniam vocabulo nimium detrahitur, *ἐλομανοῦντα*. Norunt omnes, eius praecipuam esse sedem in agro, qui silvescit et sarmentis luxuriat, ex Strabone L. XIV. p. 1003. atque aliunde: transferri vero cultissime ad homines, qui animi vitio luxuriant, a Synesio de Insom. p. 148. B.; cuius et Plutarchi verba Lexicorum conditores non ignorarunt. Erit itaque *ἐλομανεῖν θεαῖς γυναικαῖαις* eiusmodi mulierularum

in spectaculis luxuriose se gerere atque insolenter, quod ab ingenio Salvii istius non abhorret. Viderint tamen peritiores, quorum arbitrio haec stabunt cadentque. WESS.

533. 41. Πόλις ἀργίας καὶ τροφῆς νομίζων] Deficit ad pleniorum structuram quidpiam. Forte αἰτίας aut simile aliud. WESS.

533. 63. Ἐνθὺς ἐπὶ προτερήματος ἦσαν.] Legebatur ἐπὶ προτερήματος, quod III. Scaliger verissime correxit. Sic L. III. 70. τὸν μὲν Κρόνον ἐπὶ τοῦ προτερήματος ἐπιόρξαι. et L. XV. 35. γενόμενος δ' ἐπὶ τοῦ προτερήματος. tum L. XVI. 5. καὶ ταῖς τελευταῖαις μάχαις ἐπὶ τοῦ προτερήματος γενόμενος. Bene ergo mutavimus. WESS.

533. 77. Τὴν Μοργαντινῶν] Cur non Μοργαντινῶν, ut in superioribus? Vide Ph. Cluver. Sic. Ant. L. II. p. 335. WESS.

Ibid. Κήρυγμα δοῦς τοῖς ἐν αὐτῇ δούλοις etc.] Ante κήρυγμα refice κατὰ, vel muta κήρυγμα in dativum κήρυγματι. Et ibidem inter αὐτοῖς et ταύτην restitue τὴν. RHOD. Non veritabo, si qui κήρυγματι praeoptaverit: cetera auctario nullo indigent. WESS.

534. 84. Καὶ Αἰνβαϊτῶν χάραν] Syllaba penultima diaeresi distrahitur, auctorisne iudicio an exscriptorum, incertum. Numi in Parutae Tab. xciv. ΑΛΑΥΒΑΙΤΑΝ et ΑΙΛΥΒΑΙΤΑΝ. Stephanus Αἰνβαϊτῆς, unde Latinorum LILYBAETANI. Vide Ph. Cluver. Sic. A. lib. II. p. 234. Quod sequitur continuo ἐνόσει πρὸς ἀπόστασιν illustrat N. Abramus ad Ciceron. pro Milon. c. 25. et nos supra L. XI. 86. WESS.

534. 88. Οὗτος οἰκονόμος ὢν δυοῖν ἀδελφοῦν] Dispensator erat, ut ille in S. Lucae Evang. c. XII. 42. et XVI. 1. Confer L. Pignor. de Serv. p. 330. Quia vero Athenio bellum, ab aliis inchoatum, incredibili pertinacia continuavit, hinc fax et signifer secundi servilis in Sicilia belli perhiberi solet a Floro L. III. 19. aliisque. Tangunt ὀλιγήμερον hunc βασιλέα Appian. Mithrid. p. 355. et Dio Cassius Excerpt. Peirese. p. 637. WESS. Mox 92. ἐπειτα δὲ Rhod.

534. 10. Παρασκευαζομένον δὲ αὐτοῦ τὴν etc.] Ex Amstelod. refinxit, Diodori secutus consuetudinem. WESS.

534. 16. Τοῖς περὶ Ἀθηναίωνα, ὀδοιποροῦντας] Legebatur τοῖς — ὀδοιποροῦντας. Quod dedi, ab H. Stephano venit, et multo elegantius est. WESS.

534. 20. Εἶχε — Σικελίαν πᾶσα σύγχρησις] Hoc malum non erit, si πᾶσα de summa confusione accipiatur. Confer Doctissim. I. Fr. Reitzium ad Luciani Amor. c. 19., et de proverbio κακῶν Ἰλιῶς Diogenian. Cent. IV. 42. cum Schotti nota. Quae vero his succedunt, ipsemet auctor clarius exponit in Exc. Peirese. p. 389. WESS.

534. 27. Καὶ δοῦλα τῆς παρυνόμου χειροκρασίας] In Excerpt. dicto loco χειροκρατίας, quod praestat. Polybius L. VI.

7. p. 637. μεθίσταται δ' εἰς βίαν καὶ χειροκρατίαν ἢ δημοκρατία. et interpositis quibusdam, τότε δὴ χειροκρατίαν ἀποτελεῖ. WESS.

534. 33. Καὶ θύσας τοῖς Παλικοῖς ἤρωσι] Citra haesitationem ita correxi. Palici Dii sive heroes in Sicilia nobilissimi et servorum tutela. Italici nulli. Ipsi hi servi, ut supra memoravit Diodorus, in Palicorum luco de rebellione consilia in medium contulerant, in quo nunc victoriae monumenta suspendunt. Error ex literarum progenitus est similitudine, quae in τοῖς ΙΤΑΛΙΚΟΙΣ et ΠΑΛΙΚΟΙΣ, foedavitque Strabonis etiam exemplaria L. VI. p. 421., hinc atque istinc maculam eluente Casaubono. WESS.

535. 34. Μίαν τῶν ἄλοργῶν περιπόρφρων στολήν] Si toga praetexta, uti videtur, cur μία τῶν ἄλοργῶν περιπόρφρων; Solet certe Diodorus τῆβενναν περιπόρφρον L. V. 40. et mox in Salvii, iam regis, ornatu describendo tum περιβόλαιον περιπόρφρον hac Ecloga, ubi de Minutio, togam eam vocare, nusquam, quod quidem meminerim, ἄλοργῶν περιπόρφρον. Neque sane necesse erat, cum praetexta tantum, non ex purpura tota esset. Vide Oct. Ferrar. R. Vest. L. II. 3., et perpende, utrum excerptori alterum istud adiectivum debeatur? WESS.

535. 36. Τρόφιον μὲν ὑπὸ τῶν ἀποστ. προσηγορεύετο] Exemplo fortasse Diodoti, qui Syriae occupato regno, TRYPHON adpellatus est. Lège III. Spanhemii Diss. VII. de Num. Praest. p. 443. WESS.

535. 54. Καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἀχόρον] Placebat olim καὶ ἐπὶ μᾶλλον, quo et S. Paullus utitur in sua ad Philipp. cap. I. 9., nunc nihil muto, Photio istud relinquens, qui L. XXXVII. Ecl. I. ἐπικρατούντων δ' ἐπὶ μᾶλλον τῶν Ῥωμαίων. Arcem urbemque Τρόκαλα Rhodomannus scribere et nominare ex Stephano περὶ πόλεων malebat, sed frustra: Diodori scripturam tuetur Cicero L. V. Verr. c. 4., fugitivos eum locum tenuisse addens, et Ptolemaei Τρόκλα. In numo Parutae T. cxxxiii. ΤΡΙΑΚΑΛΑ. Adi sis Phil. Cluver. Sic. Ant. L. II. 12. et L. Holsten. ad Steph. in Τρόκαλα. WESS.

535. 60. Ἦν καὶ περιβόλω πόλεως etc.] Verborum ordo non bene decurrere videtur. Puto sic meliorem fore, ἢ καὶ περιβόλω — βασιλείοις ἐχοῖτο, πύση — πεπληρωμένη. Post pauca καὶ ἐπισκομοῦσαν ἐπιτήδευε βασιλείαν vocabulorum traiectione obscurantur. Structura postulabat ἐπισκομοῦσι βασιλείαν, ἐπιτήδευε. WESS.

535. 73. Α. Αιζίνιον Λούκουλλον] Mutavi priorem syllabam, ut sibi auctor in Luculli nomine constaret. De Cleptio nihil dicam, nisi eundem mihi videri, quem in historia belli Marsici L. XXXVII. Eclog. I. Cleptium semel iterumque vocat auctor. WESS.

535. 79. Ἑπτακισχίλων καὶ μυρίων] Numeri superiores

sani si sint, in his menda erit. Scribe *ἑξακισίλους καὶ μυρίους*. WESS.

536. 87. *Πηλοῖον Σαρθαίας*] De vocis scriptura nihil potest constitui. Ph. Cluverius Siciliae urbem fuisse censet, cuius rudera durent, *Aeristiae* nomine nota. Mihi non liquet. Eum vide Sicil. Ant. lib. II. 12. p. 375. WESS.

536. 93. *Ἐχων — ἐπιεῖς ἐπιλέκτων*] Aut legendum *τῶν ἐπιλέκτων*, aut recipiendum, quod in aliis Codd. reperiebatur, *ἐπικρατῶν*. WESS. *τῶν ἐπιλ.* Rhod. voluerat.

536. 6. *Τεταπείνωτο τὸ οἰκετικόν*] Memini alias exemplorum cumulo defectum, quo iusto brevius *τεταπείνωτο* videtur, confirmare. Vide saltem L. II. 8. WESS.

536. 20. *Ὑστερον φωνῇ κατεδικάσθη*] Negat Plutarchus initio Luculli sui. Servilius Augur [repetundarum L. Lucillum accusaverat et damnaverat. Luculli filii L. et M., paternas inimicitias magna gloria persecuti, eodem crimine Servilium, ex Sicilia reducem, postularerunt: causa acta est magna contentione, Servilius tamen evasit. Meminit inimicitiarum istarum Cicero L. II. Academ. c. 1. et Or. de Provinc. Cons. c. 9. WESS.

536. 27. *Καὶ Γάιος Ἀκύλλιος*] Restitue ex Historia Romana *Μάρκος* praenomen. RHOD. Imo vero *Μάνιος*; hoc enim praenomine fuit. Adi, si dubitas, Casaubon. in Athen. L. V. 14. et Pighium Fast. ad ann. DCII. WESS.

536. 32. *Καὶ τοῦτον ἀνείλεν*] Florus inter comprehendendum et de praeda rixantium manus laceratum esse Athenionem refert L. III. 19. WESS. Mox 42. Rhod. *τέλ. ἐκ τῶν τ. Σ. ἂ. ἐκτον ἐπι.*

537. 51. *Ἐτη σχεδὸν πού τέτταρα*] Recte: belli initium factum est a fugitivis, cum in Cimbrici belli adparatu esset Marius, sicuti supra auctor memoravit, hoc est sub annum DCI. ab U. C. Rediit, eo ad finem perducto, Romam ad ovationem M. Aquillius anno DCIV., ut ex Livii Epit. LXIX. pulere Pighius confecit. WESS.

537. 53. *Οὐ Βαττάκης*] Plutarch. in Mario p. 415., ubi *Βαταβάκης* dicitur, Romam venisse ait, ut deae nomine nuntiaret, *νίκην καὶ μέγα κράτος πολέμου Ῥωμαίοις ὑπάγειν*. tacet de templo profanato. Mox *Πεισινοῦντος* aut *Πεσινοῦντος* alii scribere malunt. Vide Casaubon. in Strabon. L. XII. p. 851. WESS. *Οὐ Βαττάκης*] Videtur hoc sacerdoti Magnae Matris sollemne fuisse nomen, longaque melius scriptum atque in Plutarchi Mario p. 415. quod ut opiner, insigne facit fragmentum Polybii in Suidae *Γάλλος*. Sic enim praeter alia: *παραγίνονται Γάλλοι παρὰ Ἀττιδος καὶ ΒΑΤΤΑΚΟΥ, τῶν ἐκ Πισσινοῦντος ἱερέων τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, ἔχοντες προστηθίδια* (sic enim *πρὸς τῆ ἰδέα* optime correxisse censetur H. Valesius) *καὶ τύπους, φάσκοινας, προσαγγέλλειν τὴν θεὸν νίκην καὶ κράτος*. Quae quidem et Battacae et vestitus, Romae invisitati, causa opportuna

admodum sunt. De corona, qua redimitus incedebat sacerdos, testimonium perhibent et haec Dionis Chrysostomi Orat. XXXV. p. 432. C. *ταῦτα γὰρ ἐστὶ τὰ ποιῶντα καὶ τοῦτους ἐδουλίονας, ΣΤΕΦΑΝΟΣ καὶ ΠΟΡΦΥΡΑ, καὶ παιδάριον κομῶντα λιβαριῶτῶν φέροντα*. namque haec Archigallos potissimum designare, iure optimo mihi suspicatus videtur Is. Vossius ad Catullum p. 164. IDEM in Add.

537. 58. *Καὶ δὲν αὐτοὺς δημοσίᾳ καθαρισμοῦς etc.*] Mallem *καὶ δὲν αὐτῆς*, i. e. deum matri. Certe post pauca scripsit, quod optime animadvertit Ios. Scaliger et post eum Rhodomanus, *ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων ἐθῶν*, non *ἐθῶν*, uti edebatur. Dubites praeterea, an *ἐπιχωρημένην* vitiosum et loco *ἐπιχωρημένην* sit positum. At in his, quod Casaubon. ad Athen. L. II. 15. docuit, scriptores librarii que multa sibi indulgent. WESS.

537. 61. *Χουσοῦν τε γὰρ στέφανον ἔχον*] Fuerant olim Magnae Matris sacerdotes *δυνασταί τινές*, dynastae sive reguli, teste Strabone: ex quo veteri splendore durasse videtur aurea ista corona. Alioqui non ignotae ex Tertulliano sunt *coronae aureae sacerdotum provincialium*. Consule M. Velseri Comment. ad Convers. S. Aerae p. 461. et H. Vales. in Ammiani L. XXIX. 5. WESS.

537. 75. *Παραχρήμα μὲν λάβρω πρηετῶ συνεσχέθη*] Legebatur *λαῖρω* ex corruptiore Graecorum quorundam pronuntiatione, quae et *ἀνέρα λαυραγόρον* peperit in Apollinaris Psalm. cxxxix. 25., pro *λαβραγόρον*, et *ἔρας λαῖρον ἐπιγέλιον* in Epigramm. Paulli Silentiarii Florileg. L. VII. p. 596., similiaque alia. Conf. Barnes. ad Iliad. ψ, 497. et de usu vocabuli Rittershusium in Oppiani Cyneget. L. II. 139. Ceterum de feбри, quae A. Pompeium invaserit, non dissentit Plutarchus, sed illum *ἐν τῷ ἐβδόμῃ ἡμέρῃ ἀποθανεῖν*, non tertio, ut Diodori excerptor. WESS.

538. 88. *Ὑπὲρ τοῦς ἑξακισίλους τῶν ἐχθρῶν — ἀνελῶν*] Ut haec usque quaque vera sint, vereor. Appiano si credimus, olim *τῆνδε τὴν τιμὴν ἐπὶ πᾶσι τοῖς μεγίστοις*, seu quodvis ob illustre factum imperatoris nomen exercituum duces a militibus delatum admittebant Bell. Civil. lib. II. p. 747. Sed ista generalia videntur. Nam hostium caesorum in deferendo titulo habitam fuisse rationem, Dio Cassius L. XXXVII. p. 53. agnoscit. Antonium enim Imperatorem militari acclamatione salutatum ait, *καίτοι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πεφονευμένων ἑλάττονος παρὰ τὸ νομισμένον ὄντος, quantumvis interfectorum numerus constituto esset minor*. Iam lege cautum cum fuerit, *ne quis triumpharet, nisi qui quinque millia hostium una acie cecidisset*, sicuti scribit Valerius Max. L. II. 8. 1., satis profecto fuerat, si *ὑπὲρ τοῦς πεντακισίλους* legeretur. At vero quod mox de imperatoris nomine additur, *ὃ ἐστὶ βασιλεία*, quis ferat, atque a Diodoro profectum esse opinabitur? Optime Scipio sibi maximum nomen im-

peratoris esse dixit Hispanis regem ingenti consensu se salutantibus, quo se sui milites adpellassent: regium nomen alibi magnum, Romae intolerabile esse apud Livium L. XXVII. 19. Sic omnes libera republica, qua imperatores erant, Graecorum sermone στρατηγοὶ ἀντοκρατορες. Sub Caesaribus mutata res est. Imperatores reapse erant βασιλεῖς, atque hinc Excerptoris istud additamentum. WESS.

538. 98. Ἐκ γὰρ τῆς διαφθορᾶς ταύτης etc.] Sic scripsi ex Amstelod. et Steph., omni oratione postulante. Ex morum corruptela, quae invecta in urbem Asiatica luxuria cives inessit, larga seges seditionum pullulavit. Credo Diodorus caussas Marcii belli a prima origine arcessivisse, quas Photius, ut pleraque, in compendium redigit. Tu vide Appian. Civil. Bell. L. I. p. 633., Florum L. III. 18. et Excerpta e Diodoro Peiresc. p. 389. WESS.

538. 6. Ὀλυμπιάς δ' ἤχθη (δευτέρα) πρὸς ταῖς etc.] Defectu haec, ut olim legebantur, verba laborare, bene Rhodomannus vidit. Mendum, inquit, et defectus est. Nam pro ἑβδομήκοντα, ἑβδομηκοστῆ β', vel δευτέρα, est legendum. Copiosius III. Scaliger: quum dicat hos consules creatos Olympiade CLXX., ergo accidit anno U. C. DCLV. Atqui Fasti praeferunt annum DCLXII. Septem annis discrepatur. Deest aliquid, puta Ὀλυμπιάς δ' ἤχθη ἢ β' πρὸς ταῖς ἑκατὸν ἑβδομήκοντα. Ita ille, quem sequi libet, quod consuetudo auctoris ea ratione servetur. Vide solum istud ex L. XX. 37. παρὰ δὲ τοῖς Ἡλείοις Ὀλυμπιάς ἤχθη ὀγδόη πρὸς ταῖς ἑκατὸν δέκα. Scribo praeterea Λευκίου Μαρκίου Φιλίππου. WESS.

538. 12. Ῥωμαῖοις ἐξενίκησε βεβαιωθῆναι τὸ κράτος] Romanis usu venit, ut imperium firmaretur. Interpres aliud in animo habuit. Stat a me Pausanias L. I. 3. ὁπὲρ δὲ ποτε αὐτοῦς καλεῖσθαι Γαλάτας ἐξενίκησε, sero demum contigit, ut Galatae vincerentur. Tum L. VII. 1. p. 523. τοὺς ἀνθρώπους ἐν ταῦθα ἐξενίκησεν Ἀχαιοὺς κληθῆναι. Et L. VIII. 22. p. 641. ἐξενίκησεν — Στυμφαλίδας ἐπὶ ἡμῶν ὀνομάζεσθαι. Iure itaque doctissimus Sylburg. eiusdem Pausaniae verba mutat L. VII. 26. p. 592., quae vide. WESS.

539. 32. Γάιος Ἀπίπιος Μότιλος] Appian. Bell. Civ. L. I. p. 635. Γάιος Πάπιος, P. Oros. L. V. 18. Perpius Mutilus, unde Vossius ad Velleium L. II. 16. et hic Γάιος Πάπιος Μότιλος sive Μότιλος haud iniuria refingit. Idem Appianus in proscriptionum a Triumviris historia L. IV. p. 972. Στάτιος δὲ ὁ Σαννίτης, πολλὰ Σαννίταις ἐν τῷ συμμαχικῷ πολέμῳ κατειργασμένος — ὀδοηκοντούτης ὧν ἤδη, καὶ διὰ πλοῦτον προγεγραμμένος etc. Tu mecum lege Πάπιος δὲ ὁ Σαννίτης. Nam in eum unice ista Appiani congruunt. De Papia gente post Clarissimi Heineccii diligentiam Comment. ad L. Pap. L. I. 4. nihil addo. WESS.

539. 36. Ἀπὸ τῶν Κερκυάων] Ubi terrarum iste locus? Ab. Ortellius circa Galliam Togatam fuisse coniecit. Mihi non liquet. WESS.

539. 45. Τὴν κοινὴν πόλιν Ἰταλίαν ὀνομάσαντες] Noli putare. Ἰταλικὴν cognomen Corfinii esse voluerunt, neque Diodorus scripsit aliter, sicuti dudum Is. Casaubonus docuit. Straboplanissime L. V. p. 369. Κορφίνιον τὴν τῶν Πελονησίων μητρόπολιν, κοινὴν ἅπασιν τοῖς Ἰταλιώταις ἀποδείξαντες πόλιν — μετανομασθεῖσαν Ἰταλικήν. cui paria Velleius L. II. 16. WESS.

539. 53. Γάϊου Κοσκωνίου σταλέντος εἰς Ἰαπωνίαν] Mamerus Stephani exemplar. Coscivii an Romae fuerint, dubito. Adsentitur Appian. Belli Civil. L. I. p. 644. καὶ Γάϊος Κοσκώνιος, ἕτερος Ῥωμαίων στρατηγός — Σαλαπίαν τε ἐπέπρησε καὶ Κάννας παρέλαβε. Nec Livius Epitom. LXXV. dissentit. Id itaque restitui. WESS.

539. 56. Τὴν κοινὴν — πόλιν τὸ Κορφίνιον] Incertum esse Ph. Cluverius Ital. Ant. L. II. p. 758. censebat, utrum τὴν κοινὴν Diodorus scripsisset. Mihi ob ea, quae dicta antea sunt, et schedas Amstelod. et Stephani, res extra omnem dubitationem videtur posita. WESS.

539. 69. Μαιέρον στρατηγοῦντος αὐτῶν] Mamerus Aemilius est, a quo legato Samnites sunt caesi in Epitom. Livii LXXVI. De Metelli gestis rebus locupletius Appian. Civil. Bell. L. I. p. 644. Μοχ στρατιώτας πολλοὺς ἐπέχουσαν corrigebat III. Scaliger. Tu Suidam adi in Ἀλέξει, si ἀπέχουσαν probes. Ego simplex adscivi ex Stephani schedis. WESS.

540. 79. Οὕτω γὰρ — συναρθέντων etc.] Deest αὐτῶν aut simile. Coniungi et suas et Mithridatis optabant copias ad Romanos premendos. Statim ἄξειν τὰς δυνάμεις nemo verum esse dubitat. Flagrasse etiam Asiam cum maxime Mithridatico bello constat abunde: at ista Italicorum et Mithridatis consilia apud alios vix reperias. WESS. ἄξειν reponi iusserat Rhod.

540. 87. Καὶ Κλεπίτιον] Κλέπτιον H. Stephanus, quod et sibi placere testatus est Rhodomannus. Favet quidem utrique Cleptius, dux e Lucania praetori Lucullo bello additus servili. Nec certum tamen. Mihi quidem hominem nosse datum non est. WESS.

540. 94. Γάϊος τε γὰρ Ἰούλιος καὶ Γάϊος Μάριος etc.] Haec Photius, breviter amplexus, obscuriora reddidit. Puto narrasse Diodorum acerrimam contentionem, quae civitatem ex consulatus petitione C. Iulii Caesaris Strabonis in partes scidit. Aedilitius C. Iulius erat, omniaque praetura consulatum petebat. Contra venit Sulpicius Tribunus plebis, C. Marii familiaris et quidam quasi satelles. Operae erit Asconium, cui huius discordiae notitiam debemus, ad Ciceronis Scaurianam audire. Caius (Iulius) aedilitius occisus est, sed tantum in civitate potuit, ut

caussa belli civilis contentio eius cum Sulpicio tribuno fuerit: nam et sperabat et id agebat Caesar, ut omissa praetura Consul fieret: cui cum primis temporibus iure Sulpicius resisteret, postea nimia contentione ad ferrum et ad arma processit. Quae quidem contentio nisi hic designetur, aliam Mariam inter et C. Iulium nullam novi: nam belli Mithridatici gloriam C. Iulium Mario invidisse aut dubiam reddere fuisse conatum, quis est qui docuerit? WESS.

540. 4. Μάρκος Ἀπίωνος] Rectius Λαμπώνιος in praecedentibus, et in Appiani L. I. Civ. Bell. p. 677. Qui sequitur Πομπήιος a viris doctissimis Rhodomanno et Freinshem. ad Flor. L. III. 18. iubetur esse Πομπαιδῖος, plausibili in speciem coniectura: namque is et Πομπαιδῖος in Excerpt. Peiresc. p. 398. et Pompeius in Iul. Obseq. Prodig. c. 116. pari scribitur errore. Est tamen quod validissime eam infringat. Perierat dudum Pompeius Silo, in praelio a Metello victus et caesus, sicuti Livius Epit. LXXVI. et Appian. Civil. lib. I. p. 644. memoriae prodiderunt. Vide itaque, lateatne in Pompeii hoc vocabulo Πόντιος, sive Pontius Telesinus, acerrimus Romanorum osor? Confer Velleium L. II. 27. et Appian. ibid. p. 677. WESS.

540. 7. Ἀσία μὲν πόλιν ὄνομα — πολιουρήσαντες] Tuetur urbis nomen Ph. Cluver. Ital. Ant. L. IV. p. 1320. istis Stephani: Τισία, ὡς Ἀσία, πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν, Τισιάνης, ὡς Ἀσιάνης. Putat Ἀσίαν urbem esse Italiae, quam opinionem et Th. Pinedo probavit, mihi nondum. Si quid enim video, id solum Stephan. voluit, tono inter se voces istas convenire atque eiusdem generis ἐθνικὸν fomare, quod et in Ἀσία docuerat. Et quis est, a quo Ἀσία urbs Italiae memoretur? Diodorum dicēs? At eius scriptura dubia est, scriptis Ἰσίας praefertibus: quo quidem nomine cum Itali urbem non habeant, Τισίας ex Stephano et Appiano Hannib. p. 583., ubi in Bruttiiis itidem collocatur, scriptum mallet. Porro integrum versum, quem Rothomag. ἐκδοσις Photii et Eclogae Rhodomanni praetermiserant, suum in locum immigrare iussi. WESS.

540. 14. Γάιος Ὀρβανός] C. Urbanum iuxta cum iis novi, qui ignorant, valdeque vereor, ne Γάιος Νορβανός sit, celebris in Marianis partibus vir. WESS.

541. 31. Ἐπαφρόδιτόν τε ὀνομάσας ἑαυτὸν] Felicem sese appellavit, in literis tamen ad Graecos ἐπαφρόδιτον, quod eodem paene redit, docente Plut. in Sulla p. 473. et Appiano Civil. Bell. L. I. p. 685., quibus iunge Cl. Salmas. in Solin. p. 39. Reddam ὡς ἐν παρόδῳ id vocabuli Manethoni, virum habitu et corporis colore venustum describenti L. V. 267.

Σχήμασιν ἐνθάραση, καὶ χρώμασιν ἐπαφρόδιτον. Sic enim fuit. Namque ἀπροσβλήτων, quod nunc legitur, quis tandem intelliget? WESS.

541. 38. Τὴν ἐνὸς οὐλέτων — χεῖρα — παρακαλέσαι] Ita Diodorus. Alii sua manu, alii concurrentem mutuis ictibus cum minore fratre Telesino occubuisse prodiderunt. Lege Velleium L. II. 27., Plut. Sulla p. 472. E., Appian. B. Civil. L. I. p. 681 etc. WESS.

541. 46. Μετὰ μέντοι τὴν τοῦτων ἀπαλλαγὴν etc.] Haud scio an Photii liberalitati sequens, civiles turbas usque ad Augustum continens, compendium debeatur: Diodori quidem certe omnia non sunt. Perduxit historiarum seriem ad Olympiad. CLXXX., attigitque res in Gallia a Iulio Caesare gestas, sicuti scripsit L. I. 5. Qua eadem Olymp. CLXXX. Aegyptum adierat, ut praesens omnia exploraret et rerum gestarum commentarios, ut praesens omnia exploraret et rerum gestarum commentarios, quos regia servabat bibliotheca, inspiceret, ibid. c. 44. Unde, me quidem arbitro, conficitur, aetatem eius, nisi qui provecctissimam, etsi nullo fundamento, effecerit, ultima Augusti non attigisse. Fieri quidem potest, ut, occasione belli civilis Sullani, παρεξβασιον quandam de bellis eius generis insecuto tempore administratis fuerit exorsus, nec certa tamen res, quoniam aliis in libris digressiones vitavit prolixiores. WESS.

541. 57. Χειροζόμενον Ἀπίδον etc.] Everti possessione χειμαζόμενον, quod legebatur, vocabulum. Putabimusne vero, ἑπατον ἀρχὴν Diodorum adpellasse simpliciter Triumviralem istam potentiam? Semper eius in libris Consulatus ἑπατος ἀρχὴ est, quo longe ampliorem sibi III. viros vindicasse nemo igitur. WESS.

542. 67. Τὴν ἰδίαν τάξιν καὶ δυναστείαν ἀποβεβλ.] Neque haec, ad vivum si resercentur, vera erunt. Pristinam sane vigoris auctoritatem sive δυναστείαν, mutata reipublicae forma, Consulatus amisit. At τάξιν non item. Callidus quidem princeps suffectis consulibus, quo pluribus ad amplissimum magistratum aditus foret, locum voluit esse, nec ordinario tamen Consulatu veterem ordinem et honorem negavit. Adi sis Tacitum Annal. I. 2. Porro Photius his plura adstruxerat de Illustrium dignitate, patriiis, tribunis plebis, dictatore, eiusque generis aliis, partim Diodori aetate longe recentioribus, partim minus accurate descriptis. Quae ridiculum esse, a Diodoro unquam fuisse prodita putare, bene Scaliger censuit. Illic itaque, ubi erant, ea reliqui. WESS.

542. 69. Οἱ περὶ τὸν Κίρναν] His in eadem Photii Bibliotheca praescriptum erat, ἐκ τοῦ μὴ, ex L. XLVIII., quod pravum esse res ipsa clamat. Diodori enim Bibliotheca quadraginta librorum ambitu absolvebatur. Rectius relata a Rhodomanno sunt ob argumenti similitudinem in librum XXXVIII. WESS.

542. 76. Διοικοῦσι τὰ κ. τὴν ἡγεμονίαν] Legatur διοικῶσι. RHOD.

542. 91. Συγκλείσας ἑαυτὸν εἰς οἶκον νεώχριστον] Ἐν

οικήματι νεοχριστώ τε καὶ ὑγρῶ Appian. Bell. Civil. lib. I. p. 663. et Vell. Paterc. L. II. 22. Simile, sed invito, fati genus Ioviano Imp. obtigisse Ammian. L. XXV. 10. cum nota Valesii prodidit. Photius certe, ut Imperatoris eum casum illustraret, hoc de *Catulo* praecipue excerpendum iudicavit, sicuti praefatio, quae in Bibliotheca eius, indicat. WESS.

542. 96. *Ἡμεῖς δὲ μέλλοντες ἀναγράψαι τὸν πρὸς Ἰουδαίους etc.*] Haec praeposuisse videtur historiae eius belli, quo Pompeius Hierosolyma obsedit et occupavit, Aristobulo in catenis Romam ad triumphum abducto. Vide Ioseph. Ant. L. XIV. 4. Versatur autem in his describendis non ita criminose, ut plerique alii scriptorum. Nihil certe de lepra, ob quam ex Aegypto fuerint exacti; nihil de effigie animalis, quo monstrante errorem sitimque depulerint; nihil ferme earum contumeliarum, quas cupidissime genti isti inposuerunt. Neque omnia tamen prudentioribus excusabit. WESS.

542. 3. *Διηλλαγμένοις ἔθει χρωμένων περὶ etc.*] Haud imprudenter his usus est contra patronos Memphisicorum sacrorum, Marshamum et Spencerum, vir doctissimus Iac. Triglandius Dissert. de Orig. Rituum Mosaicor. p. 138. WESS.

542. 15. *Παντελῶς δ' ἔρημον οὖσαν κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους*] Id sacrae literae falsi arguunt; abit etiam a vero, quod de Mose, Hierosolyma et templum condente, additur, quamquam ea in re Tacitum pluresque alios consentaneos habet. WESS.

543. 25. *Διὰ τὸ τὸν ἀριθμὸν τοῦτον τελεώτατον etc.*] Veram caussam ex totidem familiarum capitibus ignoravit, secundariam et minus idoneam, ab ipsis Iudaeis non spretam, arripuit. Philo Iud. de Profug. p. 477. *τέλειος δ' ἀριθμὸς ὁ δώδεκα· μάστιξ δ' ὁ ζωδιακὸς ἐν οὐρανῷ κύκλος.* — *Μωσῆς δ' οὐκ ἐν ὀλίγοις ἔμνεῖ τὸν ἀριθμὸν ΔΩΔΕΚΑ ΦΥΛΑΣ τοῦ ἔθνους ἀναγράφων.* WESS.

543. 29. *Ἀλλὰ τὸν περιέχοντα τὴν γῆν οὐρανὸν μόνον εἶναι θεὸν*] Gemina Strabo de Mose L. XVI. p. 1104. *εἴη γὰρ ἐν τοῦτο μόνον θεὸς τὸ περιέχον ἡμᾶς ἅπαντας καὶ γῆν καὶ θάλατταν, ὃ καλοῦμεν οὐρανὸν καὶ κόσμον, καὶ τὴν τῶν ὄντων φύσιν.* Iudaei Deum ἀνθρωπόμορφον negantes sola eum mente intelligebant, propterea, uti veteres Christiani in atheis fuerunt censiti, quod nullas aras haberent, templa nulla, nulla nota simulacra, illi totum hoc, quo continemur, cuiusque nos partes et membra sumus, et unum et Deum esse putaverunt. Egrege profecto! Et tamen I. Tolandus Orig. Iudaic. c. 15., ut cornicum oculos configeret, hic sibi reperisse visus est, quo religioni illuderet. WESS.

543. 39. *Καὶ τὴν τῶν νόμων καὶ τῶν ἐθνῶν φυλακὴν etc.*] Satis ex vero istud. Ioseph. L. II. C. Apion. c. 21. *τούτοις (sacerdotibus) δ' ἦν καὶ τοῦ νόμου καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων*

ἀκριβῆς ἐπιμέλεια· καὶ γὰρ ἐπόπται πάντων καὶ δικασταὶ τῶν ἀποσβητομένων, καὶ κολασταὶ τῶν κατεγνωσμένων οἱ ἸΕΡΕΙΣ ἐτάχθησαν. Id turpem Diodori ignorantiam rerum Iudaicarum prodit, quod de regibus additur: qua in re eum oratio sit defertur, duo vocabula *φασὶ γενεῆσθαι*, ut Rhodom. voluerat, adstruxi. Confer Io. Seldenum L. I. Success. Pontif. Hebr. c. 13. WESS.

543. 43. *Τῷ δοκῶντι τῶν ἱερέων φρονήσει καὶ ἀρετῇ προέχειν*] Errat. Summo sacerdoti non virtutis et prudentiae eminentia sed nascendi sorte pontificatus deferebatur. Illud haud pravum tamen, modo adorationem excipias, quod de Magni Pontificis inter suos dignitate adnectitur. Habebatur *ἡγεμὼν τῆς ἰδίας σωτηρίας αὐτῶν* in Ioseph. de Bel. L. IV. 5. 2. et quasi mediae inter Deum et hominem conditionis, *ἐν μεθορίῳ θεοῦ καὶ ἀνθρώπων*, ut hoc sequestre homines cum Deo in gratiam rediret, eiusdemque ministerio Deus cum hominibus suam benivolentiam et mandata communicaret, *ἵνα διὰ μέσον τινὸς ἀνθρώπων μὲν ἰλάσκονται θεόν· θεὸς δὲ τὰς χάριτας ἀνθρώποις ὑποδιακόνῳ τινὶ χρώμενος ὁρέγῃ καὶ χορηγῇ*, Philo Iud. de Monarch. L. II. p. 828. B. WESS. Mox 47. *φασιν Rhod.*

544. 52. *ΜΩΣΗΣ ΑΚΟΥΣΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ*] Mosem verum Pentateuchi auctorem inde a priscis seculis dictum atque habitum fuisse, ex his Diodori cogit Cl. Pet. Zornius Proleg. in Hecat. Abder. Fragm. p. 37., quem vide. WESS.

544. 60. *Τοῖς δὲ ἱερεῦσι μελλόνας*] Ex aliarum gentium more Iudaeos spectasse videtur. Istic, ut nunc passim per Europam, optimae agrorum possessiones sacerdotum erant. At in Iudaea *τοῖς ἱερεῦσιν οὐκ ἀπένευμε χώρας ἀποτομῆν ὁ νόμος*, Philo Iud. ait princ. de Sacerdot. Honor., nec deerant tamen sua illis comoda, quae ibid. recensentur. Vir doctus in Prolegom. Hecataei Abderitae optima haec esse pertendit. *Μελλόνας κληροῦς* urbes Leviticas et Sacerdotales indicare. At non ego credulus illi. WESS.

544. 62. *Ὅν ἐξῆν — τοὺς ἰδίους κλήρους πωλεῖν*] Lege Levit. XXV. 23., et quae copiose disputavit Io. Seldenus de Success. ad Leg. Hebr. c. 24. WESS.

544. 70. *Πολὸν τὸ παρηλλαγμένον ἔχειν ἐποίησε νόμιμα*] Corpora condere, quam cremare malebant Iudaei: qua quidem re a plerisque aliis discreparunt. Leges de nuptiis multo illic, quam apud alios, honestiores. Vide Ioseph. L. II. C. Apion. cap. 24. et Philon. Leg. Special. p. 778. etc. WESS.

544. 73. *Ἐπὶ τετάρτης τῶν Περσῶν ἡγεμονίας*] Hoccine vult, quarto Persarum rege Iudaeos patriis institutis peregrina mutasse: an cum quarti Persae imperium Asiae post Assyrios, Babylonios et Medos obtinerent? Elige utrum velis, neque certum reperies. Xerxi quidem regi Iudaeorum aliquos stipendia meruisse ex Choerilo poeta docet Iosephus C. Apion. L. I. 22.,

qui si de sacris suis quid deteri sunt passi, pauci erant ad totam gentem, moris aviti constantissimam pariter et tenacissimam. Sub Persarum imperio a satrapis regibusque divexatos fuisse Iudaeos, quis negat districte? Καὶ προηλαζίζόμενοι ὑπὸ τῶν Περσικῶν βασιλέων καὶ σατραπῶν verba Hecataei Abderitae sunt in Iosephi L. I. C. Apion. p. 456. Hisce vero contumeliis et vexationibus quid effectum est? Mutaruntne Iudaei maiorum disciplinam? Negat ibidem Hecataeus iste idque optime. Non dissiteor, superstitiosos quosdam ritus Persarum Macedonumque aetate in mores venisse Iudaeos; neque in summam tamen sacra, legibus finita, inversa sunt. Atque his possem defungi, nisi Photius addidisset, subiunxisse Diodorum superioribus, περὶ μὲν τῶν Ἰουδαίων Ἐκαταῖος ὁ Μιλήσιος τὰντα ἰστόρηκεν, de Iudaeis ista narravit Hecataeus Milesius. Inde conclusione quadam Cl. Pet. Zornius confecit in Prolegom. Hecat. Abderit. hanc de Iudaeis Eclogam non esse Diodori, sed Hecataei Milesii, omnesque in errore versari, qui Diodoro tribuant, aspero satis decreto. Eequid enim illi commiserunt, qui ex Diodoro prodixerunt, quae eius in libris legebantur? At Diodorus dicit, *Hecataeus τὰντα ἰστόρηκεν* de Iudaeis? Quid tum postea? Excerpsit Diodorus libros Ctesiae, Thucydidis, Xenophontis, Anaximenis, Theopompi, Athanis, Clitarchi, Timaei, Calliae, Diylli, Sosili, Polybii, Posidonii et plurium aliorum: illine in posterum nominandi erunt, neglecto Diodoro? Mitto, nusquam a Constantinopolitano praesule tradi, verborum habitum et colorem Hecataei esse Milesii. Quaeramus potius, quis Hecataeus ille Milesius? Vir doctus diversum censet ab Hecataeo isto, domo Milesio, qui Cyri Cambysisque aetate floruit: nolo refragari, quamquam causa, quae adfertur ex Persarum quarto principatu et Macedonum imperio, de quo utroque in Ecloga, parum est solida; verbis pugnatur Diodori, ex quo ista Excerpta, non Hecataei. Sed sit alius. Demiror vehementer neminem neque Iudaeum neque Christianum hominis in tam illustri causa meminisse. *Hecataeum* Abderitam cupide utraque ex secta in partes vocant, neque illi iniuria. De Milesio altum tacent. Quae mihi res paene extorquet, ut Abderitam *Hecataeum* a Diodoro advocatum opiner, notum rerum Iudaeorum scriptorem, erroremque deberi Photio. Tu vide G. Io. Vossium Hist. Graec. L. IV. 3. et Spencerum ad Origen. L. I. C. Cels. cap. 15. p. 334. ed. nov. WESS.

A N N O T A T I O N E S

IN

EXCERPTA DE VIRTUTIBUS ET VITIIS.

545. 10. Ἐπιφανῆς βοηθοὶ τοῖς παρὰ λόγον etc.] Confer quae dicta sunt ad L. IV. 43. WESS.

545. 14. Ὅτι Ἐποπέδς βασιλεὺς Σικωνῶνος] His multum contraria narrat Pausanias in Corinthiacis (lib. II. 6.) Nam Epopea templum magnificum Palladi, item et Apollini et Dianae aedificari curasse ait. Sed quid mutabilis hominis mente? PALM. Agnoscit regem Epopea catalogus regum Sicyoniorum Eusebianus, nec praeteritur a Criticis ad Apollon. Rhod. L. IV. 1090. Forsan etiam ab eo Sicyone Ceres Ἐποπίς adpellata fuit. Hesychius, Ἐποπίς, Δημήτηρ παρὰ Σικωνῶνις. Quod tamen districte adfirmare nolim, cum e. alia tituli, sive Ἐποπίς seu Ἐποπίς fuerit, causa dari possit. Lege Tzetzen ad Lycophron. v. 1176. WESS.

545. 17. Τὸν Σίσυφον πανουργία — διενεργεῖν] Principi poetae κέρδιτος ἀνδρῶν Sisyphus, de cuius versutia et strophis serior aetas plurima prodidit, petenda ex Schol. ad Sophoclis Aiac. v. 190. et Aristophan. Acharn. v. 390. WESS.

546. 24. Ἐβρόντα, καὶ οὐτε θυσίας — ἐτέλει] Vidit in inferis Aeneas,

Crudeles dantem Salmonea poenas,

Dum flammis Iovis et sonitus imitatur Olympi.

Aeneid. VI. 585.; quam tamen hominis vanitatem dicam an impietatem Homerum ignorasse ex Odys. A, 235. haud prava conclusione confecit Eustath. in Odys. p. 1681. WESS.

546. 27. Ἦτις διὰ τὴν λευκότητα etc.] Vide A. Behotii Apophor. L. III. 14. Notae sunt blanditiae Polyphemi ad Galatam, λευκοτέρα πακτῆς ποτιδεῖν Idyl. Theocrit. XI. 20., hac parte similem Salmonei filiae, quae et candida Tyro in Propertii L. II. 21. 51. De ea auctor abunde L. IV. 68. WESS.

546. 31. Τιμηθῆναι] F. τιμηθεῖς. VALES.

546 32. *Θητεύειν παρὰ τὸν Ἀδμήτῳ*] Mallem παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ. Homerus Odys. A; 488.

Βουλομένη ἢ ἐπάουρος ἐὼν θητεύειν ἄλλῳ
Ἄνδρὶ παρ' ἀλλήῳ —

Atque ita Diodorus ipse L. IV. 71., ubi vide. WESS.

546. 45. *Ἐφ' ᾧ θανάσθεις ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων*] His fere concinunt, quae Aur. Victor Orig. Rom. c. 9. ex Alexandro Ephesio excerpit. Alii aliter. Vide Dionys. A. Rom. L. I. p. 37. WESS.

546. 56. *Ὅτι Ῥομύλος Σλοῦβιος*] Ita eum et Livius appellat. Sed Ovidius in 4. Fast. (v. 50.) et Eusebius, aliique *Remulum Silvium* vocant. Dionysius Halicarnasseus lib. I. (p. 57.) *Ἀλλάδην*, magno discrimine. Apud Zonaram *Ἀροῦβιος* scribitur. *Aremulus* in Orosii lib. I. (cap. 20.) VALES.

546. 62. *Κατὰ τὴν Κύμην — ὄνομα Μάλακος*] Aristodemus est, Aristocratis F., qui *Μάλακος* est dictus, εἰθ' ὅτι *θλιωδίας ἐγένετο παῖς ὧν, καὶ τὰ γενναῖζιν ὑμῖόντοια ἐπασχεν, εἰθ' ὅτι πρῶτος ἦν φύσει καὶ μαλακὸς εἰς ἀσχήν*, ut Dionysius ait Rom. Ant. L. VII. p. 418., hominis, Cumis Italicis gravissimi, res fuse describens. Adde Plut. de Virt. Mulier. p. 261. E. WESS.

547. 70. *Ἐπη τάδε*] Extant hi versus apud Herodotum lib. I. (c. 65.) ac Themistium. (Orat. XIX. p. 225.) VALES. V. Exc. Vatic. p. 1. 1.

547. 74. *Ἐπὶ ἔτη πλείω τῶν ὅν.*] Lacedaemonios per continuos 400. annos Graeciae principes fuisse ait Diodorus Siculus, quamdiu Lyeurgi legibus sunt usi. Ita igitur computare oportet ab temporibus Lyeurgi ad cladem usque Leuctricam, quae contigit anno 2. Olymp. cii. Floruit autem Lyeurgus sub primam Olympiadem, cum in constituendo Olympico certamine Iphitum Eleum consilio atque opera sua adiuvisse dicatur ab Aristotele, Phlegonte, et Pausania in Heliacis (L. V. 4.) et Plutarcho (princ. Vit. Lyeurg.) Ita paulo plus aut minus quadringenti anni conficiuntur. Sed cum Eratosthenes et Apollodorus Lyeurgum multis annis ante primam Olympiadem vixisse scribant, certumque sit Diodorum Siculum Apollodori supputationem ubique secutum esse, ut ipsemet in prooemio operis sui profiteretur, alia computandi ratio ineunda esse videtur. Igitur cum constet Athenienses pulsus Lacedaemoniis principatum Graeciae obtinuisse anno 4. Olymp. lxxv., ut initio lib. XI. docet Diodorus Siculus; inde si retro numeraveris ad primam usque Olympiadem, anni fiunt trecenti. A prima autem Olympiade ad Lyeurgum, intervallum annorum centum debet esse, ut quadringenti anni compleantur. Ex quo conficitur Lyeurgum centum annis Olympiadem primam antecessisse, quae fuit sententia Apollodori, ut patet ex iis, quae Porphyrius libro I. philosophicae historiae ex eo producit in ex-

cerptis Eusebianis Iosephi Scaligeri p. 216. In qua opinione est etiam Tatianus in Apologetico (cap. 63.) et Eratosthenes apud Clementem Alexandrinum lib. I. Strom. (p. 389.) Ex quo etiam conficitur falli Eusebium, qui in Chronico scribit, numera 1218. anno 15. Alcamenis: *Lyeurgi leges a Lacedaemoniis hac aetate susceptae iuxta sententiam Apollodori*. Atqui ex Plutarcho ac Porphyrio ostendimus Apollodorum in alia sententia fuisse, prorsusque cum Eratosthene consensisse. Igitur ex sententia Apollodori *ἐπιτροπεία* Lyeurgi convenit numero Eusebiano 1133. anno 33. regis Spartanorum Archelai, quo anno etiam Eusebius Lyeurgum floruisse recte posuit, siquidem Charilaus, cuius tutelam gessit Lyeurgus, una cum Archelao regnum tenuit, teste Plutarcho (in Lyeurg. p. 42.) ac Pausania in Laeonice (c. 2. p. 208.) VALES. Elegantia atque erudita sunt, quae a Valesio disputantur, nec talia tamen, quae persuadere possint, Diodori eam esse manum. Solet ille annis quingentis Lacedaemonis decus et potentiam circumscribere, a quo suo more cur hic desciscere voluerit, nulla caussa affertur. Verum praeterea est, a constituta ab Lyeurgo republica usque ad Leuctricam cladem, quae civitatis opes infregit, annos quingentos abiisse. Itaque opinatus semper sum, *πλείω τῶν ἑξήκοντα*, sive *πεντακοσίων*, hic primitus fuisse, neque me eius iudicii poenitet. Lege, quae super ista re disputata sunt ad princip. I. XV. WESS.

547. 78. *Ὅτι τῶν Ἠλείων*] Idem de Eleis scribit Polybius lib. 4. (cap. 73. p. 468. ed. Gron.) eis consensu totius Graeciae immunitatem et sacrosanctum quoddam religionis ius ob ludicrum Olympiorum concessum fuisse. quod ius diu quidem Elei cum retinissent, postea Olymp. ciii. anno 4. cum Arcadibus, qui Lasionem et Pisatidem regionem occupaverant, bellare coacti, pristinum genus vitae commutarunt, neque ut deinceps veterem suam immunitatem et quietem a Graecis reciperent, curam ullam habuerunt. Vide et Strabonem lib. VIII. (p. 514. ed. Amst.) VALES. Conferenda cum his Exc. Vatic. p. 5. 1.

547. 83. *Καὶ οὔτε τῆς ἐπὶ Ξέρξῃ στρατείας*] Legebatur in scripto libro *ἐπὶ τῆς Ξέρξῃ*, unde Salmasius ad oram sui libri, quem mecum communicavit vir doctissimus Io. Godof. Richter, *ἐπὶ τῆς Ξέρξον στρατείας* levi mutatione effinxit, satis bene. Res ipsa dubia est. Nam Pausanias L. V. 4. p. 383. Eleos in partem istius belli venisse asseverat: *Ἠλείοις*, inquit, *μέτεστι καὶ ἔργων κατὰ Μήδων ἐς τὴν Ἑλλάδα ἔρασον*. WESS. Etiam Valesius dederat *τῆς ἐπὶ Ξέρξῃ*.

547. 89. *Υστερον δὲ πολλαῖς γενεαῖς etc.*] Vide L. XIV. 17. et XV. 77. WESS.

Ἰδὶ. Πολλαῖς γενεαῖς] *Συνέβη* addidi ex coniect. VALES.

547. 5. *Πολυχόρη Μεσσήμιον*] Hic narrabat Diodorus initium belli Messenici, quod coeptum est nona Olympiade: cui

causam dederunt Euaephnus Spartanus, et Polychares Messenius, quorum Polychares quidem IV. Olympiade stadio victor fuerat, ut refertur in catalogo Olympionicarum, quem ex bibliotheca regia edidit Scaliger. Historiam hanc Polycharis legere est apud Pausaniam in Messeniis (cap. 4. p. 289.), ubi bellum Messenicum accurate describit, quod per XX annos tractum tandem expugnatione Ithomae finem accepit anno I. Olymp. XIV. Et hoc quidem Messenicum bellum primum fuit. Postea vero bellum Messenicum secundum 39. post annis est excitatum anno 4. XXIII. Olymp., ut ait Pausanias (L. IV. 15.), magistratu Athenis Plesia. Quamquam Iustinus post octoginta annos id bellum repetitum esse scribit lib. III. 5. Cui accedit Eusebius in Chronico, qui Olymp. XXXV. anno 3. *Messana*, ait, a *Lacedaemoniorum societate discedit*. Eamque sententiam prope est ut veriolem putem. Nam Tyrtaeus, qui eo bello a Lacedaemoniis iussu oraculi est accitus, tertia aetate post primum Messenicum bellum rebellasse Messenios innuit his versibus:

Ἀμφ' αὐτὴν δ' ἐμάχοντ' ἐννεακαίδεκά εἴη
 Νωλεμῖος αἰεὶ ταλασίφρονα θυμὸν ἔχοντες
 Αἰχμηταὶ πατέρων ἡμετέρων πατέρες.

Tres autem aetates seu γενεαὶ octoginta plus minus annos conficiunt. Accedit, quod Tyrtaeus Olymp. XXXV. floruisse dicitur a Suida in *Τυρταῖος*. Eusebius Olymp. XXXVI. floruisse scribit. Floruit autem Tyrtaeus bello Messenico secundo, ut satis constat. VALES.

548. 6. *Συνθέσθαι μεθ' ὧν κοινωνίαν*] Mediam vocem non intelligo, nisi prava quod sit. Esse novi, qui μεθ' ὧν loco μετὰ τινων malit, sed neque id satis placet. WESS.

548. 12. *ὑπὸ ληστῶν γεγονέναι βιαιῶν*] Doctissimus Kuhnus ad Pausan. L. IV. p. 289. *γεγονέναι βιαιῶν*, scilicet ἀπώλειαν, praeoptavit. Simulasse enim hominem per vim amissos esse boves. WESS.

548. 37. *Πολυχάρη τυχόντα τῶν ἴσων* etc.] Defecta haec videntur et non satis recte Latine reddita. Kuhnus legit *Πολυχάρη μὴ τυχόντα* etc. vertitque: *Polycharem vero, cum aequo iure rem suam recuperare non posset, adolescentem interfecisse, et Spartae civibus, quos capere potuisset, manum iniectisse*. Addidit dein, „aliter reddit ultima verba Valesius, sed invita, „ut aiunt, Minerva. *Τυχεῖν τῶν ἴσων*, paullo ante dixerat ipse „Diodorus *τυχεῖν τῶν δικαίων*, *ius suum recuperare*. Ideoque „non significat *par pari referre*. Restrigit Pausanias ad homines per ἀνδροληψίαν captos: πάντα τινὰ ὃν λάβου Λακεδαιμόνιων ἐτόλμα φονεύειν inquit. Ergo nimis generaliter H. Valesius, *praedam ex Spartano agro egit*. Hactenus Kuhnus, cui adsentiri non recuso. Posset fortasse ὀνομάζειν τὴν πόλιν et homines et bona civium complecti, uti ὀνομάζειν καταργεῖν τοῖς

ῥοδίους, suis ius concedere res Rhodiorum occupandi apud Polyb. L. IV. 54. et alii locis, a Valesio ad Harpocrat. in *Σύλας* conductis. Sed vide Aeschyl. Supplic. v. 430. et Euripid. Ion. v. 523. WESS. *τυχόντα τῶν ἴσων* bene habet, *eadem fortuna fruebatur* Polychares eo, quod hostis sui Euaephni filium in potestate sua nanciscebatur, quemadmodum ipse suum hosti commiserat. ὀνομάζειν τὴν πόλιν significat facere Messeniis facultatem opes et viros Spartae, ubi ubi reperirent locorum, modis inimicitarum omnibus excipiendi. REISK.

548. 38. *Τὸν τε νεανίσκον ἀνελεῖν* etc.] Suidas haec Lexici sui vocabulo *ῥόσια* addens, ὀνομάζειν explicat ἐνέχυρα λαμβάνειν. WESS. in Add.

548. 40. *Ὅτι Ἀρχίας*] Hanc historiam narrat fuse Plutarchus ἐν ἑρωτικαῖς διηγήσεσι (p. 772. E.) et Scholiastes Apollonii lib. IV. Argonaut. p. 219. et Maximus Tyrius Dissert. VIII. Sed Maximus Tyrius Actaeonem *Aeschylis* filium vocat, quem Plutarchus et Scholiastes Apollonii filium *Melissi* memorant, quibuscum consentit et Alexander Aetolus in Apolline his versibus:

Πρωθήβης ἕυρος θαλερώτερος οὐδὲ Μελίσσου,
 Πειρήνης ναῖοντ' ἀλφεισίβοιον ὕδαρ
 Θελήσει μέγαν νῆον, ἀφ' οὗ μέγα χάριμα Κορίνθῳ
 Ἔσται, καὶ βριαροῖς ἄλγεα Βακχιάδαις.

Extant hi versus apud Parthenium in *Eroticis*, cap. 14. sed depravati. Caeterum haec historia eo est notabilior, quod ab ea pendet origo celeberrimarum urbium. Namque ob hoc scelus Archias cum reliquis Bacchiadis pulsus Corintho, Syracusas condidit; Chersicrates autem Corcyram, ut ex Timaeo scribit Scholiastes Apollonii (v. 1216.) et Strabo lib. VI. (p. 414.) et Plutarchus cap. XI. Quaest. Graec. Quamvis autem annus, quo conditae sunt Syracusae, in his Excerptis non notatur, ex eo tamen quod post Messenicum bellum id refertur, apparet post IX. Olympiadem id contigisse. Itaque assentior Eusebio, qui anno ult. XI. Olymp. Syracusas ab Archia conditas prodit. Sed quod idem Eusebius Corcyram a Corinthiis conditam ponit Olymp. XVIII., pugnantia loquitur. Eodem quippe tempore condita est Coreyra quo Syracusae, annis sexcentis post excidium Troianum, ut ait Timaeus apud Scholiastem Apollonii, p. 220. Sunt et qui asserant Syracusas eodem tempore conditas quo Crotonem, ut est apud Strabonem et Graecos paroemiographos in *πλουθνύλεια*. Condita autem est a Myscello Croton XVII. Olymp. anno 3., ut scribit Dionysius (lib. II. Rom. Ant. p. 121.) VALES. Vide et Davisium ad Max. Tyr. p. 580., ibidem Alexandri Aetoli versus ita refigentem:

— — Οὐδὲ Μελίσσω
 Πειρήνης τοῖονδ' ἀλφεισίβοιον ὕδαρ
 Θαλλήσει μέγαν νῆον — —
 Et melius, me quidem arbitro. WESS.

549. 47. Ἐπὶ τοσοῦτον ἀνοίας προσέπεισεν] Valesius forte inquit τοῦτο μανίας* quem minime sequor. Si quid mutandum, ἐπὶ τοσοῦτον ἀπονοίας praeferrem, ut apud Demost. in Aristocr. I. p. 486. At neque id necessarium. Vid. Pausan. L. IX. 36. p. 782., ubi ὑπὸ ἀνοίας καὶ τολμῆς. WESS.

549. 65. Ἐφ' οἷς πᾶσιν ἐπιφανῆσαι τὸ δαιμόνιον] Solet auctor ἐπισημῆσαι, cum manifesta irae suae argumenta nomen exhibet, plerumque semper ponere. Conf. ad L. V. 3. et L. XI. 45. Nec is tamen sum, qui vulgato dicam inpingam. WESS.

549. 67. Οἱ δὲ Γεωμόροι] Geomori dicebantur optimates Syracusanorum, qui rempublicam administrabant. Erant autem, ut videtur, posteri Graecorum, qui cum Archia Corinthio Syracusas occupaverant, unde et nomen habuisse videntur. Sunt enim Γεωμόροι coloni, et ita sumit Dionysius Halicarnass. libro X. (p. 665.) Hi postea a servis et clientibus et Syracusana plebe expulsi sunt paulo ante LXXII. Olymp. ut docet Dionysius Halicarn. lib. VI. (p. 388.) in Oratione illa Appii Claudii, ἕως ἐκβάλλωσιν ἡμᾶς τελευτώντες ἐκ τῆς πόλεως: ὡς ἐν πολλαῖς ἄλλαις καὶ τὰ τελευταῖα ἐν Συρακούσαις, ἐν αἷς οἱ Γεωμόροι πρὸς τῶν πελατῶν ἐξηλάθησαν. Exinde Democratia, seu verius, ὀλιγαρχία apud Syracusanos obtinuit, Callicyriis (sic enim vocabantur Geomorum clientes ac servi) remp. tenentibus, donec Gelo Geomoros exules in patriam reduxit. Quibus a populo Syracus. receptis, Syracusani principatum Geloni detulerunt, Olymp. LXXII. anno 2., ut narrat Herodotus lib. VII. 155. Geomorum nomen corruptum est in Marmoribus Arundellianis, quae nuper ab I. Seldeno viro doctissimo sunt edita. Ἀφ' οὗ Σαπφῶ ἐκ Μιτυλήνης εἰς Σικελίαν ἐπλεσε φηγοῦσα. . . . ἀρχόντος Ἀθήνησι μὲν Κριτίον πρότερον, ἐν Συρακούσαις δὲ τῶν ὀμόρων κατεχόντων τὴν ἀρχήν. lege meo periculo, ἐν Συρακούσαις δὲ Γεωμόρων. Plura Suidas in Καλλικύριοι ex Timaeo et Aristotele. Hesyehius Κιλλικυρίους vocat τοὺς ἐπισημῆστας γεωμόροις. VALES. Parium marmor eodem modo explendum et corrigendum censuerunt viri eruditissimi Marshamus et Palmerius. Vid. Humfrid. Prideaux Oxon. Marm. p. 201. De Γεωμόροις sive γεμόροις, quos pleraeque veteres Graecorum civitates habuerunt, rusticis quasi tribubus adscriptos, Spanhem. ad Callim. H. Iov. v. 74. et Plut. Quaest. Graec. p. 303. WESS.

549. 71. Καὶ νῦν ὀνομάζεται Ἐμβρονταῖον] Bidental Latine diceret. Corn. Fronto de Voc. Differ. p. 2195.: Bidental, locus fulmine tactus et expiatus ove: bidentes enim oves appellantur. Vid. Ill. Scaligerum ad Festum in Bidental. WESS.

549. 74. Λέγονσι — ἀνοσιτὴν γενόμενον Πρωθαρόρον] At eos ratio temporum redarguit. Si enim Philosophus Olymp. LXI., ut inferius p. 241. horum Excerptor. Diodorus scribit, inclarescere coepit, non potuit utique Numae esse praeceptor

Alia de hoc genere opposuerunt iisdem Dionysius Ant. Rom. L. II. p. 120. et Livius L. I. 18. WESS.

549. 79. Ὅτι Ἀγηόκης ὁ Μήδων βασιλεὺς] Confer Herodotum L. I. 96. et seqq. WESS.

549. 82. Ὅτι οἱ Συβαρίται] Suidas haec, et quae de Mindyride sequuntur, exscripsit in voc. Συβαριτικάς. Legit autem γάστρις ἦσαν, pari sententia: neque enim γάστρις alius ac γαστροδούλος. Iunguntur λίγρος καὶ γάστρις a Iuliano Or. V. p. 176., cui Aelian. V. Hist. L. I. 28. cum Perizonii nota adiunge. Porro διότι συνέβαινε αὐτοῖς, τοὺς μὲν etc. idem habet, neque id male. WESS.

549. 84. Ἴωνας καὶ Τυθόρηούς] Ex Timaeo sumpsit haec Diodorus: cuius Timaei verba refert Athenaeus lib. XII. p. 519. ubi ait Sybaritas gestasse vestes ex Milesia lana confectas, unde et amicitia inter illas civitates nata est. Ἠγάπων γὰρ τῶν μὲν ἔξ Ἰταλίας Τυθόρηούς, τῶν δ' ἔξωθεν τοὺς Ἴωνας διότι τροφή προσεῖχον. De societate et amicitia Milesiorum cum Sybaritis testis est etiam Herodotus lib. VI. initio, ubi capta Sybari tantum Milesiorum publicum fuisse luctum commemorat, ut universi puberes caput raserint. VALES.

550. 88. Ὅτι Μινδυρίδης] De Smindyridis hoc luxu loquitur Herodotus lib. VI. c. 127. et Athenaeus L. VI. p. 273. et Aelianus lib. XII. Variae Hist. et lib. IX. cap. 24. Caeterum hoc exemplum Sybaritici luxu hic affertur a Diodoro per occasionem: neque enim existimandum est Smindyridis ac Clisthenis Sicyonii aetatem his temporibus convenire. Nam Clisthenes Solonis aetate vixit, ut ex Herodoto constat aliisque. Μινδυρίδην porro an Σμινδυρίδην scribas parum interest. Sic enim et Micythus ab Herodoto ac Diodoro Siculo vocatur qui ab aliis Σικυθός. Pausanias lib. Heliaeorum primo, c. 26. VALES.

550. 92. Ἀναχθῆναί τινα ἐκ Συβάρεως] Salmasius margini alleverat τὴν ἐκ Συβ., subintelligens, ut moris est, ὁδόν. At Suidas ἀναχθ. λέγεται ἐκ Συβ. νηῖ, πενήτηντα τοὺς ἐρέτας ἔχον, τοὺς ἰδίους etc. E quo si ἔχον recipiatur una cum Salmasii coniectura, ad sententiam nihil admodum desiderabitur. Nam πενήτηντα Suidae pravum est. Plures administratos servosque secum adduxit Mindyrides, et mille quidem, si Athenaeus non fallit L. VI. p. 273. B. Scribendum νηῖ πενήτηντόρω, quod probe Cel. Iac. Perizonius ad Aelian. Hist. Var. L. IX. 24. perspexit. WESS.

550. 1. Ὅπως κατακλιθῆ πρός αὐτὸν, εἰπεῖν] In Suida distinguunt, ὅπως κατακλιθῆ, πρός αὐτὸν εἰπεῖν. Ego non sequor. WESS.

550. 3. Ὅτι Ἴππομένης] Hic ex Codridarum genere decennalis Archon Athenis fuit, cuius initium ex Olymp. XIV. consurgit, teste Eusebio. Ex Pausania autem in Messenicis Olymp. XIII. praeesse coepit, ut recte Scaliger observavit. Sed si in his

Diodori fragmentis ordo historiae servatur, quod equidem persuasum habeo, necesse est, ut alia Diodori computatio fuerit. Nam post Numam ac Deiocem de Hippomene dicere aggreditur. Orsus autem est Numa anno 3. Olymp. xvi. Deioces Olymp. xviii. ex Eusebio. Quamquam de Deioce res controversa est, sed Diodori rationes non posteriorem hac Eusebii epocha fuisse convincunt; imo anteriorem potius. Igitur Hippomenis exitus competet aliquanto post annum 3. Olymp. xvi. ex Diodoro, et nisi fallor Olymp. xvii. Ex quo etiam consequitur anno 3. Olymp. xxiv. primum Athenis annuos magistratus creati coepisse. VALES.

550. 6. Μεθ' ἵππου] De hac Hippomenis crudelitate loquitur Aeschines in Orat. contra Timarchum p. 26. et Heraclides in Rep. Atheniensium, et Suidas in Παρ' ἵππου, aliique multi. Sed Dio Chrysostomus Orat. 32. p. 385. D. ad Alexandr. dissentire a ceteris videtur. Ait enim Hippomenis filiam equi cuiusdam amore captam una cum equo a patre inclusam esse: Ἀθῆνῃσι δὲ φασὶ τοῦτο τὸ ζῶον ἀγαπηθῆναι, καὶ νῦν ἐστὶν ἐν τῇ πόλει τόπος καλοῦμενος Ἴππου καὶ κόρης. ὁ γὰρ πατὴρ συγκραθεῖρε τὴν παῖδα τῷ ἵππῳ. καὶ φασὶν οὕτω διαφθαρεῖν τὴν κόρη. VALES.

Ibid. Εἰς οἰκίσσον — συγκλείσας] Adscripserat Salmasius versioni Valesianae οἰκίσσον non esse *stabilum*: quod pressius si examineris, verum videbitur. Caveam οἰκίσσον vocant, uti illustrissimo Demosthen. Or. pro Coron. p. 153. loco constat. At caveam si substituas, equo non bene conveniet. Fortasse artius *stabilum* seu *aedicula* angustior fuit. Nicol. Damascenus Excerpt. Peirese. p. 446. de eodem Hippomene, ἐπὶ ὄργῃς καθεῖρεν εἰς οἴκημα, δῆσους σὺν ἵππῳ, καὶ τροφὴν οὐδετέρῳ εἰσέπεμψεν. Et Scholiastes Aeschin. Or. in Timarch. p. 26., nondum editus, τὴν δὲ θυγατέρα καθεῖρεν ἐν οἰκίῳ μεθ' ἵππου· ὁ δὲ λιμῶτων κατέφαγε τὴν ἀνθρώπον, καὶ ἕστερον καὶ αὐτὸς ἐπὶ λιμῶν ἀπόλετο. Addit idem ex Callimacho Hippomenem ex Codridis fuisse, filiae vero nomen Λειμωνίς. Ad Salmasium redeo. Culpat etiam τὸ σῶμα τῆς παραβληθείσης infelicem puellam verti. Verius utique fuerat, *obiectae corpus*. Sed non semper Valesius verbum verbo reddit, sententia sui scriptoris contentus. WESS.

550. 10. Ὅτι Ἀρκεσίλαος] Hic est Arcesilaus Batti Eudaeonnis filius cognomento χαλεπός, teste Plutarcho in libro de fortibus mulierum gestis p. 260. E.: quartus Cyrenaeorum rex, qui primus regni formam in tyrannidem convertit, tandemque a Laarcho occisus est, uti narrat Plutarchus et Polyaeus lib. VII. 41., seu Aliarcho fratre, ut ait Herodotus lib. IV. 160. quo loco etiam de Demonaecte Mantinensi loquitur, qui sub Batto claudo arbiter iussu oraculi evocatus est. Ex quo colligitur Diodorum hoc loco occasione capta ex Cyrenarum conditu, omnium Battiadarum historiam simul pertexuisse. Neque enim Arcesilaus IV. Battusque

eius successor ante Tarquinium Priscum vixerunt. Fuerunt autem ex Battiadis octo Cyrenarum reges perpetua serie generis, Batti et Arcesilai alternis dicti; mansitque eorum regnum per annos cc., ut docet Scholiastes Pindari in Oden I. (Od. iv., in principio) Pythion. quod et oraculo praedictum fuerat, ut refert Herodotus lib. IV. 163. ἐπὶ μὲν δ' Βάττου καὶ Ἀρκεσίλαου δ' ὅτι τὸ ἀνδρῶν γενεὰς διδοῖ ὑμῖν Λοξίης βασιλεύειν Κυρήνης. πλέον μὲν τούτου οὐδὲ πειρᾶσθαι παραινέει. Primus fuit Battus cognomine οἰκιστής, qui xl regnavit annos. 2) Arcesilaus Batti filius, cui annos xvi. tribuit Herodotus. 3) Battus Arcesilai filius, cognomine Eudaeon. 4) Arcesilaus Eudaeonnis filius, χαλεπός cognominatus. 5) Battus Arcesilai filius, cognomento χαλός. 6) Arcesilaus Batti filius. 7) Battus Arcesilai filius cognomento καλός teste Heraclide in republica Cyrenensium. 8) Arcesilaus, qui Pythii victoriam reportavit: ob quam victoriam Epinicium ei cecinit Pindarus, in quo octavum ex Battiadis eum fuisse dicit, παῖσὶ τούτοις ἄγδοον θάλλει μέρος Ἀρκεσίλαος. quo a Cyrenaeis occiso Battus eius filius regnum occupare est molitus, sed a Cyrenaeis repulsus Hesperidas se contulit ibique decessit. Finitum est regnum Battiadarum anno 1. Olymp. 87. VALES.

550. 21. Δημόκις Μαντινέος] Vide Herodot. L. IV. 161. Catalogus regum Battiadarum, ab H. Vales. digestus, longe superat diligentiam Erasmi Schmidii in Prolegom. ad Od. iv. Pythionic. Habet et ille Battos quatuor et totidem Arcesilaos, sed tertium Battum, sive quintum regem, Εὐδαίμονα censet, non bene intellectis Herodoti verbis ex cap. 159., quae si hoc modo distinxeris, ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου, Βάττω τοῦ εὐδαίμονος καλεομένου, Ἑλλήνας etc. tertium regem, uti debent, indicabunt. Praeterea Arcesilaum, Batti Claudii et Pheretimae F., regum postremum fuisse ait, eumque, quem Pindarus Od. IV. celebraverit: quod miror vehementer. Arcesilaus iste ultimis Cambysis annis aut certe principio Darii Hystaspidae occisus est, diuque adeo ante Pythiadem xxxi., qua victor fuit ultimus Arcesilaus renuntiatus. Ex Herodoto L. IV. 165. res est clarissima. WESS.

551. 30. Τῶν κατὰ τὴν βασιλείαν συνδιώκει etc.] Ex Polybio Excerpt. p. 1368. videntur sumpta, ut Vales. ibi animadvertit. WESS.

551. 33. Ἐπὶ σοφία ἦν δὲ πατὴρ Ἐξηγεσίδου] Hoc loco inter σοφία et ἦν δὲ plura desunt, et notari debet hiatus: duo capita procul dubio in unum coierunt. PALM. Ἦν δὲ καὶ (Σόλων) πατὴρ μὲν etc.] Nihil deerit, si meum hoc institutum probetur. Καὶ in scripto Codice Salmasius reperit. Σόλων, quod ad marginem legebatur, suum in locum restituit: nam de Solone agi, Excectidae F., quisque animadvertit. Lege observata Cl. Hemsterhus. ad Luciani D. Mort. XX. 5. WESS.

551. 51. Διὰ τὴν ἐν παιδείᾳ προκοπὴν] Quod Interpres

dedit ob singularem prudentiam, verum id quidem est, sed generalius. Eruditionis profectum Diodorus intelligit, ut de Pythagora Excerpt. horum p. 241.; προκεκοφώς ἤδη ἐν παιδείᾳ neque in disciplinis tantum, sed quavis re. Οἱ πλοῦτοι προκεκοφότες infra p. 362. Excerpt. Et L. XIV. 98. οὐ βουλόμενος — Εὐαγόραν προκόπτειν ἐπὶ πλείον· cui, verba si spectes, gemellum est S. Paulli Epist. ad Timoth. II. cap. III. 9. Hinc ἀπόλογοι et res et homines, quibus successus minime commodus et felix Maneth. L. II. 444. et L. III. 23. 375. et Iul. Firmic. Matern. L. II. Mathemat. p. 35. ed. prim. *Vespertini in diurna genitura inefficaces, aprocopos reddunt, et qui nihil agere possint.* Sic enim scriptum fuisse Manetho apertissime ostendit, non approcopes. WESS.

551. 52. Τὴν ὄλην ἀγωγὴν τῆς π. ἐχ. Ἰωνικὴν] Testatur id Thucydides libro I. sub initium, et Aristophanes ἐν Θεσμοφορ. (v. 170.) de puellabus Atheniensium, ἐμυροφόρον τε καὶ δεικνύον Ἰωνικῶς. Sed de veterum Atheniensium luxu vide, quae narrat Aelianus lib. IV. variae hist. cap. 22. et Athenaeus lib. XII. initio. VALES. Iones olim ob animi corporisque mollitiem male audisse confirmari potest Hermogenis Scholiastae verbis p. 393.: ἀβροτέροι ἐξ ἀρχαίων οἱ Ἴωνες, ὡς Βακχολίδης ὁ Ἀρδικός φησι,

Τῶν ἀβροβίων Ἰώνων ἄναξ.
καὶ Θεσμοφίδης ἐν πρώτῃ. Confer etiam Scholia in Aristophan. Thesmoph. v. 170. WESS.

551. 59. Ἐν κόμῃ Χηρᾶς] Rectius Χηρᾶς legeretur, ut apud Maximum Tyrium Serm. XV. Sunt autem Χηρᾶς vicus in Oetaeica regione, ut docet Pausanias in Phocicis cap. 24., ubi de septem sapientibus disserit: τὸν δὲ ἔβδομον Πλάτων ὁ Ἀριστωνος ἀντὶ Περίανδρον τοῦ Κρυφύλου Μύσωνα καταλέγει τὸν Χηρᾶ· κόμῃ δὲ ἐν τῇ Οἰτῇ τῶ ὄρει ὠκοῦντο αἱ Χηρᾶι. Platonis locus, quem intelligit Pausanias, est in Protagora, p. 343. A. Diogenes Laërtii filius scribit alios Oetaeicae, alios Laconicae id oppidum tribuere. Sed Diodorus Siculus Maliensium id oppidum fuisse testis est. Erant autem Malienses ad Oetam montem positi. Quare quomodo Laconicae tribui possit non video, nisi forte quia Lacedaemonii Oetaeicam regionem colonis occuparunt, ut docet Thucydides; sed hoc multis post annis accidit. Porro de Mysone Chenaeco loquitur et Musonius apud Stobaeum cap. 222. ὥστε Μύσωνα τὸν Χηρᾶϊον χωριστικῶς οἰκοῦντα ὁ Θεὸς ἀνέπε σοφόν. Lege Χηρᾶϊον. VALES. Ἐν κόμῃ Χηρᾶς] Tetigit et hunc locum Aeg. Menag. ad Laërtii L. I. 106., Χῆρᾶ sive Χῆρᾶ, corrigens, aut potius Χῆρᾶς ex Pausan. L. X. 24. At Palmerius: „ex hoc loco solvitur dubitatio Diogenis Laërtii, qui de hoc Mysone ait in eius vitae initio, τὸ γένος Χηρᾶς ἀπὸ κόμης τινὸς „Οἰταίχης ἢ Λακωνικῆς. Nam si fuit quidam pagus Laeonius

„nomine Χηρᾶς, non fuit patria Mysonis, qui a Diodoro Μαλιεύς dicitur. At Oeta mons fuit Μαλιέων seu Μηλιέων, eos „a meridie terminans.“ Haec ille. WESS.

552. 69. Ἐν ταῖς ἐπαγγελίαις αὐτῶν etc.] Si Philosophorum orationes respicit, sicuti videtur, melius ἐν ταῖς ἀπαγγελίαις erit, quemadmodum L. I. 1. et L. IV. 83., ubi in Codd. utriusque vocabuli manifesta est confusio. Confer Io. Davis. ad Ciceron. Finib. L. II. 31. WESS.

552. 82. Ὅτι Πιττακὸς βαθὺς ἦν] Vide Casaubon. in Sueton. Vitell. c. 13. et H. Vales. ad Polyb. Excerpt. p. 1441. Posses ex Philone lud. Leg. Cai. p. 997. φρονήσει βαθύα χρωμένος planius exprimere, aut Aeschyli voce βυσσόφρων Choëphor. v. 650. In Appiano Bell. L. III. p. 896. οἷς τε λογιμοῦ βαθύος ἦν. Apud Lucian. Salt. c. 81. βαθὺς τὴν παιδείαν. Et Eunapius Excerpt. Hoeschel. p. 12. μετὰ βαθείας σπουδῆς καὶ φροντίδος. Imp. Antoninus L. III. 2. p. 65. ὥστε εἴ τις ἔχοι πάθος καὶ ἐννοίαν βαθύτεραν· quae omnia incredibilem quandam ingenii altitudinem, ut Sallustius vocat Iugurth. c. 95., indicant. De Pittacii fortitudine abstinentiaque confer Menag. ad Diogen. L. I. 75. WESS.

552. 99. Ὅτι σαγγεῖς Μεσσηνιοὶ etc.] Puellas Messenias, a Biante redemptas, non praeteriit Diogenes L. I. 82., neque tripodem ibid. sect. 32., quem tamen a Messeniis piscatoribus e mari extractum negat, sed ab arbitris Messeniis Bianti attributum fuisse. WESS.

552. 6. Ἀλλ' εἰς τὴν τῶν ἀδικουμένων — βοήθειαν] Lege Diogenem L. I. 84. WESS.

553. 25. Αὐὸ καὶ κατὰ λόγους etc.] Valesius κατὰ λόγους in scripto reperisse videtur: id certe vertendo expressit, estque melius. Crudelem Astyagis indolem non reticuit Herodot. L. I. 123. WESS.

553. 31. Διόπερ αὐτὸν — προσηγόρευσαν πατέρα] Eadem Herodot. L. III. 89. WESS.

553. 35. Ἄτιν καλούμενον πλήξας ἀπέπεινε] Meminit obiter Dio Chrysost. Or. LXIV. p. 592. B. et Schol. a Morellio editus, plenius Herodot. I. 34. 43. Errorem Max. Tyrii in hoc Croesi filio indicarunt viri doctissimi D. Heinsius et Io. Davisius Dissert. XL. 6. p. 639. edit. Londin. WESS.

553. 50. Εὐρύβατον τὸν Ἐφέσιον] Fortasse ex Ephoro sumtum est, e quo Eurybati hanc fraudem repetunt Harpocraton in voc. Ulpian. in Demost. de Cor. p. 137., etsi nunc prave Εὐφορος in Parisina, qua utor, editione et Eustath. ad Hom. p. 1864. Valuisse vero inter Graecos, ut Eurybatus pro versipelli et fraudulento poneretur, praeter Demosthenem clamat Aeschin. Or. in Ctesiph. 73. et Append. Vatic. I. 94. Sunt tamen, qui Eurybatum Oechaliensem verbo εὐρυβατέεσθαι suis furtis et versutiis

originem dedisse velint, ut Aleiphron L. III. Ep. 20., eum Bergleri nota. WESS.

553. 67. *Ἀθήνησι Θηριζέλου*] Olymp. LXI. magistratum Athenis fuisse Therielem ait Diodorus. Existimo autem anno 4. supradictae Olymp. id adscribendum esse, quo anno scribit Dionysius Halicarn. lib. IV. p. 244. Archontem Athenis fuisse Herculem, *ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἡρακλέους*. Sed *Θηριζέλου* ex Diodoro legere oportet; neque enim Athenienses Deorum nomina vindicabant. VALES. Meursius Archont. L. I. 11. Dionysii locum quoque tractavit, *Ἡρακλέδου* ex Scaligeri Collectaneis refingens, nullo iure. WESS.

Ibid. Κατὰ τὴν ξα'. *Ὀλυμπιάδα*] Recte hoc anno floruisse dicitur Pythagoras. Etenim regnante Tarquinio Superbo in Italiam venit, ut ait Gellius lib. XVII. 21. Regnare porro coepit Tarquinus anno 4. supradictae Olymp. Quare emendandus est Dionysius Halic. qui lib. II. p. 121. ait, *Πυθαγόρου δὲ μετὰ τὴν πεντηχοστήν Ὀλυμπιάδα διέτριψεν ἐν Ἰταλίᾳ*. Legendum enim *ἑξήχοστήν*. quod firmat etiam Diogenes Laërtius, qui Olymp. 60. Pythagoram floruisse scribit. VALES. Conf. viros longe doctissimos R. Bentleium Dissert. de Phalar. Epist. p. 60. et H. Dodwellum Exercitat. de Aetat. Pythag. sect. 19., parum quidem in Pythagorae constituenda aetate concordēs, in eo tamen consentientes, Dionysii locum medela non egere: quam certe series verborum eius plane respuit. WESS. Add. Mazoch. ad tab. Heracl. p. 52. s.

554. 71. *Οἱ δὲ φασιν ὅτι Τυρρῆνός*] Aristoxenus ei rei praecipuus auctor fuit, ut Diogenes L. VIII. 1. et in notis Menagius docent. At is *πατρόθεν* Pythagoram Tyrrenum perhibebat, quod pater ex Hetruria esset oriundus: alii in ipsa illa regione natum educatumque asseverabant, quemadmodum in Plut. Sympos. L. VIII. 7. p. 727. Lege Dodwelli Exercitat. segm. 12. WESS.

554. 74. *Ἐπιστορεφθμένης*] MS. *ἐπιστορεφούσης*. VALES.

554. 89. *Κατισχύσαντος δὲ τοῦ Φερεκύδου etc.*] Oratio non recte procedit. Verum est, quod orae libri sui Salmasius apposit, *κατισχύσαντος δὲ τὸν Φερεκύδη — τῆς νόσου*. De morbo Pherecydis, et Pythagorae in praeceptorem cura, Menag. in Diogen. L. I. 118. WESS.

554. 98. *Πραγμάτων*] Fors fuit *προσταγμάτων*. WESS.

554. 1. *Ὅτι Κλινίας Ταραντίνος*] Eandem historiam Iamblichus Vit. Pyth. sect. 127. et 239. praetereundam non censuit. WESS.

554. 12. *Φιντίας τις*] Eandem historiam narrat Cicero lib. III. de Officiis, c. 10. et Valerius Max. lib. IV. 7. et Iamblichus lib. I. de vita Pythagorae, sect. 60. p. 54. At Polyaeus lib. V. c. 2. 22., ubi rem omnem fuse narrat, Euephanum et Eucribitum eos appellat, non vero Damonem et Phintiam, quod certe mirum

est; sed et Hyginus fab. cclvii. in his nominibus multum variat; Moerum enim et Selinuntium nominat. VALES. Vide et Io. Davisium, de amicorum hoc pari disputantem, ad Ciceron. Tusc. Disp. L. V. 22. WESS.

555. 29. *Ἀπαγομένον πρὸς τὴν ἀνάγκην*] Lege not. in L. III. 13. et infra ad haec Excerpta p. 250. WESS.

555. 37. *Τὰ κατὰ τὴν προτέραν ἡμέραν etc.*] Huc pertinere possunt ex Aur. Carmin. v. 40. et seq. Cicero Cat. Maior. c. 11. *Pythagoreorumque more exercendae memoriae gratia, quid quoque die dixerim, audierim, egerim, commemoro vesperi*. Adde Iamblichum Vit. Pyth. sect. 166. WESS.

555. 43. *Ἐμπειρίαν τε τοῦ δύνασθαι*] Hic locus sic splendendus videtur, *ἐμπειρίαν συμβάλλειν οἴομενοι τὸ δύνασθαι etc.* ac tum sic vertendus erit: *Et ad omnium rerum peritiam conducere existimarent, res quamplurimas posse memoria complecti*. VALES.

555. 53. *Τοῖς ὄρκοις πάντως ἐμμένειν*] Notum est Pythagoreorum ΣΕΒΟΥ ΟΡΚΟΝ, de quo praeclara Hierocles ad Aur. Carm. p. 30., cui recte iunxeris Iamblich. V. Pyth. segm. 144. WESS.

555. 56. *Κατὰ μὲν τὸ θέρος μὴ πλησιάζειν etc.*] Praecepti meminit Diogen. L. VIII. 9. ibique Menag. WESS.

555. 66. *Ἄλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν ἀγνεύουσιν*] Quod poeta dicit,

Non bove mactato coelestia numina gaudent,

Sed, quae praestanda est et sine teste, fide:

id Pythagoras suis praecepit: Divinum enim numen non adeo victimas earumque copiam, quam mores adeuntium spectare. *Μᾶλλον τὸ δαιμόνιον πρὸς τὸ τῶν θύοντων ἦθος, ἢ πρὸς τὸ τῶν θυομένων πληθος βλέπει*. Inspice Iamblich. V. Pyth. sect. 122. WESS.

555. 69. *Ἴσα θεοῖς — ἐτιμᾶτο*] Vid. Io. Pearson. in Symbol. Apost. p. 123. et Raphael. S. Paulli Epist. ad Philipp. II. 7. Noster L. I. 89. *ἐνομοθετήθη τιμᾶν ἴσα θεοῖς*. Hippocrates Iureiur. *ἠγήσασθαι μὲν τὸν διδάξαντά με — ἴσα γενέτησι*. Orprian. Halicut. L. II. 326. *Ἴσα γ' ἀριστῆϊ προμάχῳ στρατοῦ*, Pausan. L. II. 2. *ἢ Πυθία χροῖ — τὸ δένδρον ἐκείνο ἴσα τῷ θεῷ σέβειν*. Aleiphron. L. III. Ep. 43. *ἴσα τοῖς ἀνδροφάνοις*. ad cuius L. I. Ep. 13. Steph. Bergler. plura. Quae quamvis vocabuli, adverbii potestate positi, vim abunde illustrent, accedat in cumulum Basilium Magn. Hom. in Famem et Siccit. T. II. p. 68. *οὗς πρὸ βραχέως ἴσα θεῷ διὰ τὴν ἡδονὴν προσεκύνον*. WESS.

556. 79. *Διδάσκαλος Ἐπαμινώνδου*] Epaminondam praeceptore ex secta Pythagoreorum fuisse usum et Lyside quidem, in confesso est. Audieritne vero Lysis Pythagoram ipsum, an eius discipulos, magnum certamen est inter R. Bentleium Diss. de

Epist. Phalar. p. 77. et H. Dodwellum, Exercitat. de Aetat. Pyth. sect. 24., quos, si his delectaris, adi. WESS.

556. 83. Ἐνάσματα λαβῶν] In exemplari scriptum erat ἐνάσματα, quod emendavimus. Sunt autem ἐνάσματα, proprie scintillae, ἀπὸ τοῦ ἐνάειν, quod est accendere. Qua voce utitur in legatione ad Caium Philo de Petronio, p. 1027. C. ἀλλ' εἶχέ τινα ὡς εἰκεν ἐνάσματα τῆς Ἰουδαϊκῆς φιλοσοφίας. VALES. Optime Valesius. Sunt ἐνάσματα proprie cremia scintillaeque, quae ventilata ignem excitant. Hinc vero elegantissimae translationes. Philo Iud. Exsecrat. p. 938. de nobilibus, ἔχοντες ἐνάσματα τῆς εὐγενείας, ἀφ' ὧν ἀναδύονται τῶν ἐξέλαμψεν ἢ πρὸ μικροῦ σβεσθεῖσα εὐκλεία. Clemens Alex. Protrept. p. 64. εἰ γὰρ καὶ τὰ μάλιστα ἐνάσματα τινα τοῦ λόγου τοῦ θείου λαβόντες Ἕλληνες etc. Polyb. L. IX. 22. βραχὺ τι τῆς Ἑλλάδος ἐνάσμα καταλιπέσθαι περὶ τὴν Θηβαίων πόλιν, i. e. exiguas Graeciae reliquias superfuturas, e quibus recidiva exurgere possit. Max. Tyr. Dissert. XI. p. 125. ed. Londin. δὲ γε μὲν σπανίου τούτου καὶ ὀλίγου ἐνάσματος τῷ βίῳ. WESS.

556. 4. Ἐγένετο] F. ἐγγίνεται. VALES.

556. 7. Παρακεκνηκώς τοῖς λογισμοῖς] Salmasius malebat mentis commotioris sive emotae. Ita Eunapius apud Suidam, οὐχ οὕτω παρακεκνηκώτες καὶ διεσθαρμένοι τὴν γνώμην, ex Platonis imitatione. Auctor infra p. 270. horum Excerpt. de P. Claudio ὧν δὲ φύσει παράθεμος καὶ τῇ διανοίᾳ παρακεκνηκώως. Vid. G. Budaei Comment. L. G. p. 631., et de Cambysis insania Herodot. L. III. 34. WESS.

556. 13. Ἐν τῇ θήκῃ — τεταριχενμένον] Eadem Herodotus L. III. 16., sed copiosius. Τεταριχενμένον, pro quo odoribus differtum vir doctissimus, plus indicat, ut ex Nostri L. I. 91. notum. WESS.

557. 22. Ἐπ' Ἀμμωνίου] Confer Clarissimi. Tib. Hemsterhusium ad Luciani D. Mort. XIII. 1. WESS.

557. 26. Φεύγοντες τὴν Ὀροίον — δυναστείαν] Immo Ὀροίον, de quo Herodot. L. III. 125. WESS.

557. 32. Ὅτι Θέταλος] Hic e Pisistrati filiis minimus natu erat, ut ait Heraclides in Repub. Athen. qui mortuo patre tyrannidem recusavit, teste Diodoro. Hoc enim est ἀπέλατο τὴν τυραννίδα, quamquam sensus etiam huiusmodi esse potest, Thesalum, cum aliquandiu tyrannidem cum fratribus exercuisset, tandem tyrannide se abdicasse. Utrum verius sit distincte affirmare non possumus, quippe omnis Pisistratidarum historia densis tenebris obducta est, maxime ob iacturam librorum Diodori. Initium tyrannidis Pisistrati fuit anno 4. Olymp. LIV., ut est in Marmoribus Arundellianis. Ἀφ' οὗ Πεισίστρατος Ἀθήνησιν ἐτυράννευσεν ἔτη σδζ'. Ἀρχοντος ον. Supplenda est marmoris lacuna sic, Ἀρχοντος Ἀθήνησιν Κωμίον, ex Plu-

tarcho in Solonis vita, qui Pisistratum regnare coepisse dicit Coemia Athenis magistratu. Regnavit autem Pisistratus annos 33. ut docet Aristoteles L. V. Polit. c. 12. et Heraclides in Rep. Athen. et Iustinus lib. II. 8. Decessit igitur anno 4. Olymp. LXII. Regnatum deinde est ab Hipparcho atque Hippia annos 18., ut testatur Aristoteles. Proinde Olymp. LXVII. anno 2. pulsus sunt ab Atheniensibus et Lacedaemoniis Pisistratidae, cum annos unum et quinquaginta tyrannidem tenuissent, ut recte Aristophanes Grammaticus scribit. Quamquam Eratosthenes 50. tantum annos eis tribuit; Herodotus vero 36. ut notat Scholiastes Aristophanis in Vespis, vers. 500. Sed Herodotus eos duntaxat annos complectitur, quibus Pisistratus principatum tenuit. quippe Pisistratus bis ab Atheniensibus pulsus est, atque ex annis 33. qui ab initio eius tyrannidis ad obitum usque intersunt, annos duntaxat 17. imperavit, ut ait Aristoteles, tametsi Herodotus 18. ei tribuere videtur. Porro nostra haec annorum supputatio auctoritate Thucydidis nititur. Is lib. VI. c. 59. Hippiam scribit tyrannide eiecitum, ad Darium fugisse, et vicesimo tandem anno cum Persis in Atticam irrupisse, et in Marathoniam pugna cecidisse. Ea pugna contigit Olymp. LXXII. anno 2, ut est in Marmore Smyrnaeo, qui annus est vicesimus ab eo, in quo Hippiae fugam collocavimus. Accedit quod idem Thucydides lib. VIII. c. 68. ab eiectis tyrannis ad quadringentorum dominationem annos numerat centum. Atqui Olymp. XCII. anno 1. constituti sunt quadringenti, ut satis constat, a quo ad annum 2. Olymp. LXVII. anni centum interiecti sunt, si utrumque terminum incluseris, quod mirifice sententiam nostram confirmat. VALES. Vide viros doctissimos Iac. Periz. ad Aeliani Var. Hist. L. VIII. 2. et C. A. Duker. in Thucyd. L. VI. 54. WESS.

557. 48. Κατὰ τοῦ τυράννου (Ζήνων) κατεστήσατο] Zenonis nomen ex margine, ut oratio recte procederet, huc transluli. Tyrannum Nearchum cum Diodoro plures vocant, alii Demylam. Lege H. Vales. not. ad Ammian. Marcellin. L. XIV. 9. et Aegid. Menag. in Diogen. Laert. L. IX. 26. WESS. Confer Exc. Vat. p. 36. 28.

557. 55. Σπένδων ἀπολυθῆναι ποτε τῆς ἀνάγκης] Tormenta intellige, ut modo, et L. III. 13. Plutarchus de eodem Zenone Philosopho lib. de Garrulit. p. 505. D. ἵνα μηδὲ ἄκοιτος αὐτοῦ πρόηται τι τῶν ἀποδότητων ἐκβιαζόμενον τὸ σῶμα ταῖς ἀνάγκαις διασφαιρῶν etc. WESS.

557. 57. Κατὰ τὴν ἐπιτονωτάτην ἐπιστάσιν τῆς βασάνου] Valesius ἐπίτασιν correxit, me non invito: quod si tamen ἐπίστασις τῆς κακίας auctam quandam malitiae incursionem 2. Maccab. VI. 3. indicet, isque locus bene habeat, de mendo dubia res esse poterit. WESS.

558. 70. Ἴνα δῶν τοὺς δδόντας] Paulo aliter Diogenes

L.IX. 29. Addit Laërtii filius Zenonem linguam, dentibus suis demorsam, in os tyranni expuisse, consentiens Philoni Iud. Quod Om. Prob. Lib. p. 881. D. et Plutarcho loc. indicato. WESS.

558. 76. *Λεύκιον Ταρκύνιον ἀνεψιὸν τοῦ βασιλέως*] Erat Tarquinius Collatinus, Tarquini Superbi cognatus, quod ex generis serie manifestum est. Tarquinius enim Priscus fratrem habuit Aruntem. Aruntis filius fuit Egerius. Egerii Tarquinius Collatinus. At Tarquinius Priscus nepotem habuit Tarquinium Superbum, ut L. Piso, et Dionysius Halicarn. lib. IV. p. 211. produnt. In qua etiam sententia videtur fuisse Diodorus. Nam si Tarquinium Superbum Prisci filium fecisset, ut Livius aliique censent, tum Collatinus non Superbi, sed Sexti potius cognatus dici debuisset. VALES. Conf. Exc. Vat. p. 38. 12.

558. 80. *Ἐγεῖσθεις ἐκ τοῦ κοιτώνοσ*] Adscripserat Salmasius, *κοιτώνα* non esse cubile, quod verum. Cubiculum indicat, ut vel Glossarum *κοιτωνίτης cubicularius*, de quo Galenus Praecognit. p. 455., testabitur. Sed sive Sextum ex cubiculo sive cubili surgentem scelus adgressum dixeris, eodem recidet. WESS.

558. 2. *Τὸς Συρακουσίους νεκρῆσι*] Ad amnem Elorum, de qua pugna Herodot. L. VII. 154. et Timaeus in Schol. ad Pindari Nemeonic. Oden IX. prope finem. WESS.

558. 5. *Ἐκ πολλοῦ κατασκευασμένον χρυσίου*] Videtur Iovis huius Olympii, namque Olympium eum a cognomine templo Syracusani vocabant: videtur inquam sollemnis fuisse ea vestis Iovis. Quid Gelo, victis Poenis, illi addiderit, quidque molitus Dionysius tyrannus sit, notum satis est. Lege P. Victorii Var. Lect. L. XXI. 10. WESS.

559. 21. *Ἴνα λάβῃ τὸ σῶμα τοῦ πατρὸς εἰς ταφήν*] Sic plerique. Corn. Nepos aliter in Cim. cap. I., ubi Bosium vide et S. Petit. LL. Att. lib. IV. Tit. 9. p. 464. ed. nov. WESS.

559. 33. *Ὅτι Ἀντίγονος ὁ βασιλεὺς*] Vide Eclogam primam ex libro XXI. Diodori. VALES.

559. 39. *Ὅτι Ἀγαθοκλῆς*] Vide Eclog. 3. L. XXI. p. 490. WESS.

559. 40. *Τὸν υἱὸν Ἀγάθαρχον*] Hic locus legitur in Excerptis libri XXI. Diodori Siculi, quae primum a Davide Hoeschelio sunt edita, sed corruptissimus, qui hinc emendari facile potest. Ibidem Archagathus semper dicitur Agathoclis filius, et apud Iustinum lib. XXII. 9.; sed Agatharchus magis placet. Propius enim accedit ad patris Agathoclis nomen; atque ita eum Polybius appellat in Excerptis legationum cap. I., ubi ab avo Hippocratis atque Epicycdis occisum esse scribit. VALES.

559. 43. *Τὸν τοῦ βασιλέως υἱὸν Ἀγαθοκλέου etc.*] Agathoclem, Lysimachi F., in Dromichaetae potestatem venisse Pausanias non negat L. I. 9. p. 23., haerens tamen ob scriptorum discordiam, qui Lysimachum ipsum captum fuisse prodiderant.

Verum utrumque est. Prior Agathocles captivus abductus et dimissus est, tum pater, accepti beneficii inmemor. WESS.

559. 57. *Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Ἀσιμαχον*] Lysimachus transfugae fraude in loca difficilia, ubi et aquae et annonae inopia, coniectus fuit. Pressus siti et fame se dedit, utque primum coniecit, *φεῦ*, inquit, *τῆς ἐμῆς καρίας*, ὅς δὲ ἠδονὴν οὐτις βραχίλιον ἐστέρησαι βασιλείας τηλικαύτης teste Plut. de Ser. Num. Vind. p. 555. E. et Sanit. Tuend. p. 129. E. Adde Polyae., Vind. p. 555. E. et Sanit. Tuend. p. 129. E. WESS.

559. 67. *Χάριον ἔξεν ὄφελ. ταῖς Θράξι παρὰ τοῦ σωθέντος*] Videt quisque, quid Dromichaetes velit. Sed oratio labare videtur. *Χάριον ἔξεν* de gratia, quae initur, non prorsus insolens esse, constat. At tum *τοὺς Θράκας* oportuerat. *Χάριον ἔξεν* si legatur, bene fortassis verborum series decurrat. At neutrum si placeat, *ἔξεν* pertinebit ad Dromichaeten, qui gratiam Thracibus debitam, a Lysimacho sit initurus. Tu vide, Lector. WESS.

560. 84. *Ἐπιχειμένης αὐτῆς τῆς τραπέζης*] Legendum est *ἐποικιμένης*. Intelligit enim ligneis quadris suppositam fuisse mensam nudam. Sic vim Graecae vocis *αὐτῆς* vertendam esse existimavi. Latini enim nudum vocant, quod ornatu caret. Ita Iuvenalis Sat. XI. (vers. 96.)

Sed nudo latere et parvis frons aerea lectis.
ubi vetus Scholiastes, *Nudo latere*, inquit, *id est, non ornata sponda*. Martialis in Apophoretis, Epigr. cXLVIII.

Nudo stramina ne toro paterent,
Iunctae nos tibi venimus sorores. VALES.
Ἐπιχειμένης αὐτῆς] Salmasius in scripto libro *αὐτοῖς* invenit, et probavit. Voluit, credo, hoc indicari: quadris ligneis et vilibus cibos fuisse inpositos, mensam vero Thraeces ipsos, genibus incumbentem, sustinuisse, ut apud Xenophont. Exp. Cyr. L. VII. p. 316. Quod si amplecteris, emendatione Valesii nihil opus erit. WESS.

560. 88. *Μέγιστον τῶν κεράτων*] Thraeces cornibus bibere solitos docet lib. VII. (p. 316.) Expeditionis Cyri Xenophon et Athenaeus. VALES.

560. 91. *Τὸ Μακεδονικὸν εἰπόντος*] Caetera desiderantur gravi sane iactura, quae fortasse sarciri potest ex Strabonis lib. VII. (p. 463. A.) ubi de Dromichaete Getarum rege haec habet: *ἐκείνος τοίνυν λαβὼν ξωγρεία Ἀσιμαχον ἐπιστρατεύσαντα αὐτῷ, δεῖξας τὴν πενίαν τὴν τε αὐτοῦ καὶ τοῦ ἔθνους, ὁμοίως δὲ καὶ τὴν αὐτάρχειαν, ἐκέλευσε τοῖς τοιοῦτοις μὴ πολεμεῖν, ἀλλὰ φίλοις χρῆσθαι. ταῦτα δ' εἰπὼν ξενίσας καὶ συνθέμενος φίλων ἀπέλευσεν αὐτόν.* Ex quibus magna lux affertur huic Diodori loco. VALES. Dimissus est Lysimachus, postquam pace inita Dromichaetae Thraciae partem trans Istrum et filiam uxorem concessisset. *Συνέθετο πρὸς Δρομιχατέην εἰρήνην, τῆς τε ἀρχῆς τῆς αὐτοῦ τὰ πέραν Ἰστρου παρεῖς τῷ Γέτη, καὶ θυγατέρα συνοί-*

κίσας Pausan. L. I. p. 23. WESS. Reliqua vide in Excerpt. Vatic. p. 49.

560. 96. Πλὴν γὰρ ἀνδρῶν δέκα καὶ τεττάρων] Confer Eclog. 10. Lib. XXI. p. 491. et Plut. Demet. p. 908., qui XIII duntaxat occisos ait, nescio an male. Id mihi quidem certe liquet, verum esse non posse, quod ibidem additur, Thebas ea tempestate οὐπω δέκατον ἔτος fuisse habitatas. Instauratae enim sunt a Cassandro anno 2. Olymp. CXVI., altera vice a Demetrio occupatae Olymp. CXXII. anno secundo, quod intervallum XX annis amplius est. WESS.

560. 99. Ὅτι Ἀγάθαρχος] Cave putes eundem esse, de quo paullo ante. Filius Agatharchi, nepos Agathoclis est, ut Ecloga 12. L. XXI. p. 492. docetur. WESS.

560. 1. Παντελῶς νέος] Verum est νέος, uti p. 562. 5. de Ptolemaeo Cerauno τὴν μὲν ἡλικίαν νέος ὦν παντελῶς. WESS. in Add.

560. 2. Οὐ οὗτος ἱστορικὸς (Τίμαιος) τὰς etc.] Ex margine Timaei nomen in orationem inserui, secutus Suidam, qui in voce Τίμαιος omnia haec exscripsit. WESS.

561. 20. Κατοίγει τίς οὐκ οἶδεν] Conferri meretur Polybius, quem in Timaei hac reprehensione Diodorus auctorem habet, lib. XII. 6. WESS.

561. 25. Πολλὴν τῆς Ἰταλίας τε καὶ Αἰβύνης τοῖς etc.] Addiderat Valesius post Αἰβύνης vocem μοῖραν, quam exterminavi. Ferri eius facile potest absentia, modo subintelligatur. Auctor ipsemet L. I. 4. ἐπήλθομεν πολλὴν τῆς τε Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης. Et L. V. 32. καὶ πολλὴν μὲν τῆς Εὐρώπης, οὐκ ὀλίγην δὲ καὶ τῆς Ἀσίας φορολογήσαντες. Haec nunc abunde sunt. Plura alias dedi. WESS.

561. 29. Δελία — διενηροχέμαι τοὺς ἅπαντας etc.] Vide quae de hoc genere adscripta sunt L. II. 5. WESS.

561. 30. Διὰ γούν] MS. διὰ γὰρ. VALES.

561. 38. Ἀνάληφθεις γὰρ ὑπὸ Ἀγαθοκλέους] Interpretoribus ab Agathocle auctus, quod ad sui libri oram non iniuria Cl. Salmasius notavit. Id enim solum vult, Calliam ab Agathocle susceptum inque gratia fuisse, uti Ctesias ἀνάληφθεις ὑπὸ τοῦ βασιλέως ab Artaxerxe ob rei medicae peritiam in gratiam receptus L. II. 32. Ceterum omnia haec de Callia Suidas in Collectanea sua addidit voc. Καλλίας. WESS.

561. 40. Προφῆτιν τῆς ἀληθείας] Confer L. I. 2. Mox Suidas οὐ διαλέλοιπεν, quod peraeque placet. WESS.

561. 44. Πολὺ τοὺς ἄλλους ὑπερβεβλημένοι] In Suida ὑπερβεβλημένοι, pari sententia. Mos est librariis perpetuus haec verba confundere. Vide ad L. I. 58. et L. XV. 88. WESS.

561. 50. Τῷ γουαίφ] Rectius apud Suidam legitur τῷ γουαίφ. Porro hic Callias duobus et XX libris res Agathoclis

Siculi perscripserat, ut ait Diodorus lib. XXI. Laudatur a Scholiaste Apollonii lib. III. Argon. initio, Καλλίας ἐν δεκάτῳ τῶν περὶ Ἀγαθοκλέα. et a Festo Pompeio in v. Roma, et ab Athenaeo lib. XII. 11. Καλλίας ἐν ὀγδόῃ τῶν περὶ Ἀγαθοκλέα. denique a Macrobio in lib. V. Saturn. cap. 19. VALES. De Callia bene Valesius. Si tamen plura velis, G. Io. Vossium Hist. Graec. L. I. 11. noli negligere. Reddit eiusdem nomen Scymno Chio v. 125. vir magnus, nescio an male. WESS.

561. 53. Ὅτι οἱ μισθοφόροι] Mamertinos, nequam homines, esse, ex Eclog. 13. L. XXI. videbis. WESS.

561. 60. Φυλαττομένον εἰς Πέλλαν] Non oblitus, est Plutarchus de Lysimacho memorare, Seleuco, ut Demetrium occideret, per legatos ingentem pecuniam offerente, at Demetrium non Pellae, sed in Chersoneso Syriae asservatum adfirmat Vit. Demet. p. 914.; nec pugnat tamen contrariusve Diodoro est: eadem enim urbs Chersonesus Syriae, Pella et Apamea. Stephanus de Apamea Syriae, ἐκλήθη καὶ Χερσόνησος ἀπὸ τῆς περιοχῆς τῶν ὑδάτων, καὶ Πέλλα ἀπὸ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ. quibus gemina, uti viri docti noverunt, Eustathius ad Dionysium v. 918. WESS.

562. 73. Ὡς ἂν γεγαμηκός αὐτοῦ Στρατονίκην etc.] Id quidem verum. Sed Seleucum serio cogitasse de Demetrio in Macedoniae regnum restituendo merito dubites. Vide potius Plut. Demet. p. 914. et seqq. WESS.

562. 76. Ὅτι εἰς τὸ Ῥήγιον ἀπεστάλη] Vide Eclog. 2. lib. XXII. p. 494. WESS.

562. 88. Ἐξαγορευόμενος τὰς τῶν — κτήσεις] Conf. virum longe doctissimum ad Xenophont. Ephes. in Miscellan. Observat. Vol. V. p. 54. Tritum verbum est de rebus, quae argento permutantur. Parthen. Erotic. cap. 8. ὁ Ξάνθος ἐξαγορεύσατο μέρος τῶν ὑπαρχμάτων καὶ κατασκευασίμενος χρυσοῦς χιλιούς. In Polybio Excerpt. p. 1466. extorquendae pecuniae vim exprimit, ἐπειδὴ δὲ πάντας ἐξαγορεύσαντο κατὰ τὸ δυνατόν, postquam omnes pro virili spoliarent pecunia. Et Ioseph. Ant. Iud. L. XIV. 14. 6. ἀποχράντως ἠγορεύσαντο τὸν Ἀντίγονον. quibus gemina L. I. Belli Iud. cap. 15. 2. WESS.

562. 1. Ἀπάντων (ἐτοιμῶν) ὄντων πρὸς ἀπόστασιν] Secunda vox Valesio debetur, quae si abesset, sententia eadem foret. Εἶναι πρὸς τι vel πρὸς τινι dicuntur, qui illi rei student. Πρὸς θρήνοις ἦν Heliodorus L. X. p. 509., πρὸς ἄλλοις μείζον ὦν κατέλυσε τὸν βίον Strabo L. X. p. 699 etc. WESS.

562. 4. Ὅτι Πτολεμαῖος ὁ etc.] Hic est Ptolemaeus Ceraunus, Ptolemaei Lagi filius, qui occiso Seleuco rex Macedoniae ab exercitu declaratus est Lysimachiae, cumque biennium magna cum crudelitate regnasset, tandem a Gallis acie superatus ac foede truncatus est Olympiade CXXIV. anno 4. non autem 2. ut perpe-

ram ponit Eusebius, qui obitum Cerauni biennio ante Seleuci mortem collocat, cum tamen Ceraunus Seleucum occiderit, coque occiso biennium in Macedonia regnaverit, ut docet Memnon. c. 14. et Appianus et Dexippus. Certe Diodorus hanc Cerauni cladem post occupatum a Decio Rhegium collocat. Haec autem Decii perfidia accidit anno 3. dictae Olympiadis, cum Pyrrhus a Tarentinis missa legatione accitus in Italiam fuisset. VALES.

562. 10. *Ἵσχυρὸς Ἀπολλόδορος*] Quo astu hic Cassandreae tyrannidem occupavit fuse narrat Polyaeus lib. VI. 7. Strategematum. VALES.

563. 14. *Καὶ τὸ αἷμα κερύσσας οἶνον*] De barbaro hoc ritu multa H. Grotius in Matth. c. XXVI. 27. Puer, quem tyrannus mactavit, cuiusque viscera coniuratis apposuit, *Callimēles* erat: comederunt cupide carnem pueri, sanguinemque, nigro vino mixtum, liberunt, ut τῇ κοινωνίᾳ τοῦ μιάσματος τὸ πιστὸν τῆς ἐπιθέσεως confirmaretur, ut scribit Polyaeus. Bene ergo οἱ καταθύοντες ἀνθρώπους ἐπὶ τυραννίσσι καὶ στυγμοσίαις, ὡς Ἀπολλόδορος de crudelissimo hoc homine Plut. Ser. Num. Vind. p. 556. D., et Aelian. de An. L. V. 15. *Ἀπολλόδορος ὁ τῶν Κασανδρέων λευστήρ* i. e. *φθορεὺς parricida*: nam interpretis *latro* vim vocis non exhaurit. Legendus est N. Heinsius ad Ovid. L. II. Pont. IX. 43., ubi plura. WESS.

563. 31. *Ἵσχυρὸς τὰς Αἰγῆας διαπάσας*] Historiam hanc narrat Plutarchus in Pyrrho (p. 400. D.) τῶν δὲ Αἰγῶν κρατήσεως ὁ Πύρρος: quae interpres sic reddidit, *Aegeos ubi habuit in potestate*, cum *Aegeas* vertere debuisset, quod est oppidum Macedoniae. Ptolemaeo *Αἰγάα*, Plinio et Solino *Aegae*, cui oppido a se condito Caranus ex re nomen dedit. Oraculo enim iussus ibi urbem condere, ubi capras residentes vidisset, quas *αἰγῆς* Graeci vocant, ita urbem hanc nominavit, ut docet Solinus et Iustinus lib. VII. 1. Ad illud oraculum alludit Dio Chrysostomus Orat. IV. (p. 70. C.) de Regno, in qua Diogenes Alexandrum Macedonem sic affatur: ὡσπερ ὁ πρόγονός σου Ἀρχέλαος ὅς ἦλθεν εἰς Μακεδονίαν αἰγῆς ἐλαύνων. καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐγέλασε, καὶ ἔφη, τὰ περὶ τὸν χρησμὸν, ὦ Διόγενες, λέγεις. Cum Dione consentit Hyginus fab. 219. et Archelao Temeni filio id adscribit. *Inde*, inquit, *profugit ex responso Apollinis in Macedoniam capra duce, oppidumque ex nomine caprae Aegeas constituit.* VALES.

563. 33. *Οἱ δὲ πνθόμενοι τινῶν etc.*] Adstruxerat Vales. praepositionem scripseratque *παρὰ τινῶν*, quam ego, ut Salmasius voluerat, delevi. Sine ea oratio bene constat. Dubito etiam an male corripiatur Plutarchi interpres: certe quae statim adduntur *τὰ τε ἄλλα χαλεπῶς ἐχορήσατο τοῖς ἀνθρώποις* cives Aegarumque incolae requirunt. Mitto addere, *Αἰγαίους* urbis eius habitatores diei, oppidum *Αἰγῆς* aut *Αἰγῆς*. WESS.

563. 34. *Τοὺς βασιλικὸς τέρους*] Aegis erant Mausolaea regum Macedoniae ex instituto Perdicae, qui primus Macedoniae rex fuit, ut docent Plinius ac Solinus, et Iustinus in lib. VII. 1. VALES. Planissime Diodorus L. XIX. 52. *ἔτι δὲ Κένυραν — ἔθαπεν ἐν Αἰγαῖς, καθάπερ ἔθος ἦν τοῖς βασιλεῦσι.* WESS.

563. 37. *Διελοντο*] MS. *διελαντο*. VALES.

563. 43. *Τῇ μὲν γὰρ τῶν ἡμεῶν κατηγορίᾳ etc.*] Vide Eclog. 12. lib. XXIII. p. 504. WESS.

564. 75. *Σὺν τοῖς ἐν ταῖς ναυμαχίαις ἀπολλυμένοις*] Legebatur in veteri Codice *ἀπολλυμένοις*, e quo Vales. *ἀπολλυμένοις*, Salmasius *ἀπολλυμένοις*, quod et ego amplexus sum, extudit. WESS.

564. 81. *Τῆς γὰρ προὔπαροχούσης αὐτῷ etc.*] Eclog. 13. L. XXIII. *ἀντὶ μὲν τῆς προὔπ. — πολλαπλαστίαις τῆν — ἡλλάξαστο*. Quod de annis xv, quibus bellum fuerit continuatum, praecessit, annales adfirmant. Fuisse tamen videtur καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν νηῶν *συνεστηκότας*: nam quod vulgo legitur, pravum est. WESS.

564. 96. *Ἐκαστος γὰρ ἐθαύμαζε etc.*] Sic schedae manuscriptae. Valesius *ἕκαστος γὰρ* maluit, Salmasius haud iniuria improbante. Locus distinguendus ita est, *ἐπιφανείας — διαδοθείσης, (ἕκαστος γὰρ ἐθαύμαζε τὴν τάνδρος ἀρετὴν, εἰκότως) παράδοξον ἐφαίνετο πᾶσιν etc.* Nam alterum γὰρ, quod post παράδοξον sedem occupaverat, delendum est, ex priore imprudenter iteratum. WESS.

564. 2. *Ἐν πόλει μικρᾷ συμπεφευγότας*] Clupeam esse ex Polybio L. I. 34. videbis. WESS.

564. 5. Continuantur haec Exc. Hoesch. p. 504. 63.

564. 7. *Ἵσχυρὸς Ἀμύκκας*] Vide Suidam in *Ἀμύκκας*. Mox Salmasius καὶ *Καρχηδόνιος*: tum, ut scripto erat in libro, *Καρχηδονίων οὐ μόνον ὄντες τῶν προτέρων*. Neutrum sequor. WESS.

565. 20. *Ἵσχυρὸς γὰρ παράθερος*] Suidas in *Παράθερος* haec habet: *Ἵσχυρὸς γὰρ παράθερος καὶ παρακεκνηγῶς πολλὰ διόκει μανία προσεμφερωῶς. τοσοῦτον δ' ἀφροσύνη διενεγκῶν τῶν ἄλλων, τῷ μὴδ' ἐκ τῆς πείρας δύνασθαι διδάσθηναι, τοῦ πρώτως ἐπιβαλλόμενον σφαλῆναι.* Quae hinc esse excerpta atque adeo instauranda quisque videt. WESS. in Add.

565. 24. *Τὰ τε χρώματα — κατεσκεύαζε*] Diodorus χρώματα scribere solet. De Clodii insolentia et vanitate vide Eclog. I. L. XXIV. p. 507., atque ibi τὰς ἀρίστους ναῦς ἐξήρτισε *δικασίας* refinge: nam *ἐξήρτισε*, quod nescio quomodo relictum istie sit, aliud est et pravum. WESS.

565. 30. *Τοὺς δὲ συμμάχους ὁσβδίοις ἐμασίγον*] Ex hoc loco videtur confici, Consuli aut Praetori ius haud fuisse in sociis nominis Latini, praeter virgarum admonitionem. Tamen

Polybius lib. VI. c. 35. potestatem in socios Praefectis sociorum nominis Latini competisse ait, quemadmodum Tribunis in milites Romanos. Quo loco, *μαστιγῶν* tantum Polybius, non etiam *ξυλοκοπιῶν* dixisse consulto mihi videtur, eo quod fustuarii poena in socios non exercebatur. Caeterum Consuli ac Praetori eius vitae ac necis in Praefectos sociorum fuisse satis constat ex Papirii Cursoris exemplo in Praenestinum Praetorem, apud Livium lib. IX. c. 16. quod tamen postea lege Livia sublato videtur, qua vetitum est ne in militem nominis Latini virgis animadvertere liceret, ut ait Plutarchus in Gracchis p. 838. E. Hinc explicandus est locus Sallustii in Jugurthino c. 69. *Turpilius verberatus poenas capite solvit, nam is civis e Latio erat.* VALES. Ostendit hic locus in cives aliter atque in socios fuisse animadversum, non item leniorem sociorum fuisse poenam: ex Polyb. VI. 35. id confici quoque non potest: nam cum de tribuno *κύριος δὲ ἐστὶν*, inquit, *καὶ ξημιῶν ὁ χιλίαρχος, καὶ ἐνεχυράζων καὶ μαστιγῶν. τοὺς δὲ συμμάχους οἱ πραιφέκτοι*, aequat tantum tribuni et praefecti in suos auctoritatem et dignitatem; alioqui, quia *ξυλοκοπιῶν* non dicit, sequeretur ne fustuarii quidem poena legionarios potuisse plecti. Livia illa lex si valuisset, de qua re dubito, abstulisset virgas et fustes sociorum tergis. Turpillio certe nil profuit, *qui verberatus poenas capite solvit*, quia *civis e Latio* erat: gravius utique punitus quam cives Romani, etsi similis culpa rei. Fuisse vero in milites, qui cives non erant, in pari delicto gravius animadversum, quam in cives Romanos, Scipio ad Numantiam ostendit; *quem enim militem extra ordinem apprehendit, si Romanus esset, vitibus, si extraneus fustibus cecidit*, ut est in Epitoma Livii LVII., ubi omnino Cl. Dukerus est conferendus. WESS.

565. 43. *Ὅτι δ' Ἄνων μεγαλειόβολος ἦν etc.*] Vide superius ad L. I. 19. II. 7. V. 48. Mox *πολλὰ καταπράξεσθαι* iustum putares, nisi scriptoribus ipsis aliud visum esset. WESS.

565. 50. *τὴν Ἐκατόμυλον*] Urbs est in Africa, quam Hanno magnus in Carthaginiensi ditionem redegerat, ut narrat Polybius lib. I. cap. 73. *προσθησάμενοι τὸν Ἄνωνα στρατηγὸν διὰ τὸ δοκεῖν τοῦτον καὶ πρότερον αὐτοῖς τὴν κατὰ τὴν Ἐκατοντάμυλον τῆς Λιβύης καταστρέψασθαι.* Condita est ab Hercule, ut narrat Diodorus libro IV. 18. VALES. Polybii *Ἐκατοντάμυλον* firmare possunt

Γείτονες ἀγχιθῦροι Ῥώμης ἑκατονταπόλιο in Epigrammate Herodis Attici. Nec desunt tamen praesidia Diodori *Ἐκατομύλων*. Promiscue *Ἐκατοντάμυλον* et *Ἐκατόμυλον* dixerunt, ut Cl. Salmasius exemplis ad eam Inscriptionem p. 21. patefecit. WESS.

566. 58. *Πάντων ὄντων δαυιλῶν*] Valesius *πάντων τῶν*

δαυιλῶν maluit. Tu distingue haec a superioribus, nec mutatione opus erit. Vid. et L. V. 13. WESS.

566. 60. *Ἡ μήτηρ τῶν νεανίσκων*] Matrem Atiliorum intelligit, viduam Atilii Reguli, eius qui a Carthaginiensibus captus et crudeliter occisus fuerat. Quod cum accepissent Romani, nobilissimos e captivis Carthaginiensium Atilii liberis excruciantes et necandos vicissim tradiderunt, ut scribit Zonaras p. 62. (p. 297. ed. Venet.) Quare videndum sintne ii Bostar et Hamilcar, de quibus Diodorus hic loquitur. VALES.

566. 61. *Καὶ νομισασα δι' ἀμέλειαν etc.*] Ex hoc loco concluditur, M. Atilium morbo mortuum esse, non vero sub carnificum tormentis, ut clamat Silius Italicus, poetice calamitatem hanc deslens, sequutus T. Livium, si vera est Epitome L. XVIII. At maiorem fidem meretur Diodorus in hoc negotio, quippe Siculus, qui Carthaginiensi vicinae negotia potuit melius cognoscere. Sed de eo infra amplius dicemus in notis ad Appianum. PALM. Non videntur vero affinia eruditissimo Palmerio, quae Romani scriptores de palpebris Atilio resectis neceque viri crudelissima memoriae prodiderunt. Caussas fusc dedit Exercitat. p. 152. Huc autem evadunt: Polybium, qui belli Punici I. historiam copiose narravit, Atilii captivitatem diligenter attigisse, de atroci vero hoc supplicio ne verbum quidem fecisse, nec quidquam etiam de itu eius Romam versus redituque: probabile esse, consulto haec omnia reticuisse Polybium, ne cogeretur fidem historicam fallere narrando fabulam, quae Romae probabatur, vel Romanorum odium incurreret, si contrarium recepto apud eos rumori traderet. Ad hoc Diodorum diserte perhibere, Atilii viduam ea fuisse opinione, Poenorum negligentia maritum suum periisse, de inmani isto supplicio nec eam nec filios quidquam produxisse. Itaque ex hoc Diodori loco et Polybii silentio confici posse, totam de M. Atilii supplicio tragoediam ad pulpita amandari debere et a veritate historica longe aberrare. Quae quidem prudenter a viro praeclarae eruditionis esse disputata, nemo diffitebitur. Haec certe Diodori atrocissimam istam Atilii necem redarguunt aperte. Id probare non possum, quod Poenum, cui hic *Βοδόστωρ* nomen, Valesius et Palmerius eundem esse censeant ac Bostarem: Diodori Bodostor Romae insignita viduae Atilii crudelitate decessit, Bostar Carthaginiensis finito bello Punico I. in Sardinia interfectus est apud Polybium L. I. 79. Haud quoque scio an male mutetur *ἐποίησε τοὺς νόους* in *ἐπίεισε* a duumviris istis. Memini in superioribus similem Diodori locum tractare et contra vim tueri: suum tamen cuique arbitrium relinquo. WESS. *Βοδόστωρ* hic *Ουδοόστωρ* scriptus redit Exc. Vat. p. 60. 2. ed. Lips.

566. 99. *Ὁὐ τηλικούτων ἐπειράθησαν ἀτυχημάτων etc.*] Confer Eclog. I. Lib. XXV. p. 509. WESS.

567. 8. *τὴν τῶν νεκρῶν ἀναίρεσιν αἰτούμενοι*] Gisgonis

et Carthaginensium ad septingentos, quos inmani crudelitate mutilatos et excarnificatos coniurati contrucidarunt apud Polybium L. I. 80. WESS.

567. 9. Οἱ δὲ περὶ τὸν Σπένδιον] Spendium Campanum Polybius hunc vocat libro primo (cap. 69.) qui de huius Libyci belli historia consulendus est. VALES.

567. 17. Εἰς τὴν Καρχηδόνα] Polybius L. I. 81. εἰς Καρχηδονίους. in codice Augustano εἰς Καρχηδόνα, quod verum esse, haec Diodori adfirmant, bene Io. Henr. Boeclero Lect. Polybian. p. 25. monente. WESS.

567. 27. Ἰππακρίνοι] Hos Ἰππακρίτας Polybius libro primo (c. 70. 73.) semper appellat. Urbs ipsa Hippagreta ab Appiano dicitur in Libycis p. 111. quam moenibus, arce et portu Agathocles olim instruxit, media inter Carthaginem atque Uticam. Eius incolae ibidem Ἰππακρειῶνες nominat. Sigismundus Gelenius, Appiani interpres, Hipponem Zaritum vertit, quod plane confirmat Zonaras p. 115. (352.) ubi Ἰππῶνα eandem urbem vocat, quam Appianus Hippagretam. Quod si ita est, fallitur certe Appianus qui id oppidum inter Uticam et Carthaginem medium esse dicit, cum ipsa potius Utica media inter Hipponem sit atque Carthaginem. Suspiciatus sum aliquando Ἰππακρίτας ab Ἰππον ἕκκα dictos esse cuius meminit Ptolemaeus in Africae descriptione, idque plane confirmat Stephanus Grammaticus, Ἰππούακκα πόλις Λιβύης. ὁ πολίτης Ἰππακρίτης. Fuerunt autem duae huius nominis urbes in Africa, teste Diodoro lib. XX. 54. VALES. Vide quae disputavi ad L. XX. 54. et 57. WESS.

567. 32. Ἀμύλλας καὶ ὁ Βάρκας] Lege ὁ καὶ Βάρκας. VALES. Ἀμύλλας καὶ ὁ Βάρκας] Ex sequentibus patet de uno solo viro hoc loco mentionem fieri: utitur enim semper numero singulari παρασχόμενος et πολιτευόμενος, et sic semper. Ideo corrigendus est hic locus, quod facillime fiet legendo ὅτι Ἀμύλλας ὁ καὶ Βάρκας. Nam binominis fuit Hamilcar ille: testis Aemilius Probus sive Cornelius Nepos in eius vita, quae sic incipit: Hamilcar Annibalis filius cognomine Barca. Et Polyb. lib. I. c. 56. οἱ δὲ Καρχηδόνιοι μετὰ ταῦτα στρατηγὸν καταστήσαντες αὐτῶν Ἀμύλλαν τὸν Βάρκαν επικυλοῦμενον. et passim apud auctores et ipse Diodorus infra Excerpt. horum p. 282. Ἦν γὰρ υἱὸς Ἀμύλλα τοῦ Βάρκα μὲν επικυλοῦμενον. PALM. Ἀμύλλας ὁ καὶ Βάρκας] Certissima virosum praestantissimorum est coniectura, neque adeo veritus sum ex eorum opinione locum instaurare. Lege, si operae putaveris, not. ad Eclog. I. Lib. XXV. p. 510. et p. 564. WESS.

568. 52. Κεχρησμημένος δὲ ὑπὸ τῆς φύσεως ἀγγιολία] Annibalem egregio a natura ingenio fuisse instructum, idque eum multo usu et virosum eruditorum praeceptis haud parum adauxisse

atque exornasse Dio Cassius agnoscit in Excerpt. Vales. p. 593. Adde et Clarissimi T. Hemsterh. ad Lucian. D. Mort. XII. 3. notas. WESS.

568. 61. Δωρίμαχος] De hoc Dorimachi scelere vid. Polybium in lib. IV. 67. (p. 460. ed. Gron.) VALES. In Polybio Δωρίμαχος, quod ego verius arbitror, tametsi Codex Augustanus Diodori scripturae consentiat. WESS.

568. 66. Τρουφῆς γὰρ συνεχοῦς καὶ μαλακῆς etc.] Eadem haec de Annibalis exercitu, Campanis deliciis vehementer infracto, Eclog. 8. lib. XXV. p. 514. WESS.

568. 73. Μάλλον] Ἦ addidit Vales. ante μάλλον. Salmas. post id vocabulum posuit: cui adsentior. WESS.

568. 79. Ἀδελφοῦς μὲν ἀδελφοῖς et seq.] Vales. Maxim. L. IX. 2. 2. Ext. Quos vero in castra perduxerat (Annibal), patria fere fratrum et propinquorum iungens, ferro decernere cogebat: neque ante sanguine explebatur, quam ad unum victorem omnes redeget. A quo non dissentit Zonaras Annal. L. IX. p. 316. ed. Venet. At Polybium si adieris, videbis prudentissimum scriptorem Excerpt. p. 1386. in ambiguo esse, utrum Annibalis indoli avara et crudelia, quae a Romanis aggerantur, facinora tribuat an amicis, qui circa eum fuerunt. WESS.

568. 84. Πυρὸς γὰρ αὐτοῖς προσαγομένον] In schedis πρὸς Valesius invenit, Salmasius πυρὸς. Credo compendio voeem fuisse scriptam, atque inde venisse istam discordiam. Similis scriptura, in alio tamen genere, haec sacri Oratoris verba inter Io. Chrysostomi Opera T. XII. p. 420. B. obscuravit: Παῦλος γοῦν εἶρε πρὸς τὰ αἰρετικὰ ζῆλῆνα, ἀρχὴν μὲν λαβόντα, οὐδέποτε δὲ παρήσθῆσαν δεξιμένα. Dederat auctor πρῶτος, nec aliud librarum voluerunt suo πρὸς, quod fraudi editoribus fuit. WESS.

568. 90. Γέλωνος καὶ Ἱερόνος] Gelo Hieronis Syracusanorum regis filius fuit, sed cum ante patrem mortuus esset, regnum ad Hieronymum Hieronis nepotem Gelonisque filium pervenit. quare in his Excerptis male Gelo rex appellatur. Habuit porro hic Gelo in matrimonio Nereidem Pyrrhi Aeacidæ filiam, ut docet Polybius c. 1. Legationum et Pausanias in lib. Eliac. II. 12. et Iustinus lib. XXVIII. 3., qui post obitum Pyrrhi has nuptias celebratas esse manifeste docet. Itaque errat Pausanias, qui vivente adhuc Pyrrho id factum innuit his verbis: οὗτος ὁ Ἱερόων ξένον πρὸς Πυρρὸν τὸν Αἰακίδου, καὶ ὁμοῦ τῇ ξενίᾳ καὶ ἐνηγαμίαν ἐποίησατο Γέλωνι τῷ παιδὶ Νηρηΐδα ἀγαγόμενος τὴν Πυρρῶν. Decessit e vita Pyrrhus Olymp. cxxvi. Hieronymus vero Gelone ac Nereide genitus, Hieroni successit Olymp. cxi. admodum puer, ut docet Polybius ac Diodorus. Quod si vivo adhuc Pyrrho Nereis Geloni nupsit, fieri non potest, ut ex iis ortus Hieronymus sexaginta post annos puer ad regnum accesserit, xv annos natus. Ea enim aetate avo successit, ut docet Livius lib. XXIV. 4. Verum itaque est quod dixi, Nereidem diu post Pyrrhi obitum Ge-

Ioni nupsisse. Sed nec in eo tantum ibi fallitur Pausanias, qui Hieronem Hieroclis filium a Dinomene occisum esse scribit, cum tamen ex Polybio ac Livio et Luciano in Longaevis satis constet Hieronem ex morbo decessisse. Sed fortasse in Pausaniae codicibus lacuna est, et Hieronymi nomen desideratur, qui a Dinomene est occisus. Certe Dinomenem inter coniuratos nominat Livius lib. XXIV. 7. VALES.

568. 95. Ἐξετάση πρὸς τρυφήν — καὶ τρυφ. ὀμότητα] Inhumanam crudelitatem Livius alique Hieronymo adscribunt, Polybio non usque quaque adsentiente, cuius de puero hoc rege prudens iudicium lege Excerpt. p. 1368. Pausaniae errorem non reliquit intactum doctissimus Kuhnius. WESS.

569. 97. Γυναικῶν ὑβρεῖς] Intemperantiae Hieronymi hoc vel maximum indicium sit, quod publicum quoddam prostibulum, cui nomen erat Pitho, uxorem duxerit ac reginam declaraverit, ut scribit Eumachus Neapolitanus lib. II. rerum gestarum Hannibalis (apud Athen. XIII. p. 577.) VALES.

569. 3. Μετὰ τὴν Ἱερωνύμου τελευτήν] Vide T. Livium lib. XXIV. 25. ubi haec fuse et elegantissime narrantur. VALES.

569. 8. Τοῦ Σεμπρονίου] Idem narrat T. Livius lib. XXV. 17. qui tamen quosdam de Gracchi sepultura dissentire scribit. VALES.

569. 16. Καὶ φιλανθρώπως περιστέλλας] Credo Valesium scriptoris sententiam optime expressisse cineres in urna conditos. Annibal certe Sempronium ἔθαψεν καὶ τὰ ὀστά Ῥωμαίοις ἐπέμψεν in Appian. Annibal. p. 577. Namque ἔθαψεν nihil illic aliud indicat quam ignium sepulturam, ut alias ostensum fuit. Idem Marcelli ossa urnae indita et recondita ad filium remisit, teste Plut. Marcel. p. 316. et Appiano Annibal. p. 589., humanitatis haud oblitus. WESS.

569. 22. Καταλίσαντες τὸν Λιβυκὸν πόλεμον] Id bellum esse, quod primo Punico defuncti in mercenarios et Afros sumere Carthaginienses coacti sunt, ex Polybio L. I. 70. nemo ignorat. De Micatanis Numidis nil legere memini praecipuum. WESS.

569. 28. Ὅτι οὐκ εἴσαε τὴν τοῦ ἀνδρός — ἀνεπισήμαντον] Aemulatur apertissime in his omnibus Polybium L. XI. 2., quem contulisse non pigebit. WESS.

570. 46. Πέλοπα τὸν Λυκούργου] Lycurgus mortuo Cleomene rex ab Ephoris per ambitum constitutus fuerat Olymp. CXL. ut docet Polybius lib. IV. 35. Huius filius Pelops a Diodoro hic nominatur. Cuius etiam meminisse mihi videtur Livius lib. XXXIV. sub finem in Oratione Titi Quintii ad Nabim. *Amicitia et societas nobis nulla tecum, sed cum Pelope rege Lacedaemoniorum iusto ac legitimo facta est. Cuius ius tyranni quoque qui postea per vim tenuerunt Lacedaemone imperium usurparunt, sicut tu quoque hoc Macedonico bello fecisti.* VALES. Pe-

Iopem, Lycurgi F., Spartanorum regem fuisse, haud certo constat. Machanidas certe, qui sublato Lycurgo Spartanos tyrannide pressit, regem Lacedaemone tolerasse non videtur: si tamen, regis umbra fuit puer Pelops; quem cum Nabis principio tyrannidis interfecerit, merito viri eruditi ad Livii XXXIV. 32. dubitant de Pelope isto Livii et Valesii coniectura. Nabidis amicos et tyrannidis satellites describit Polyb. L. XIII. 4. WESS.

570. 61. Πρὸς αὐτοὺς τὰ δικάσματα — ἤξειν] Obscurius Interpres: verebantur Rhodii, ne Cretensium piratarum scelera et rapinae suis quoque civibus detrimento forent. Itaque ut saepe alias bellum in raptos istos susceperant. Vide p. 290. Excerptor. horum. WESS.

570. 64. Πλημῆριος] Paulum ab hac narratione variat Titus Livius lib. XXIX. 8. VALES.

570. 72. Ἐγκαλοῦντες τὸ πλημμέλημα] Τῷ Πλημῆριῳ, quod H. Valesius ex vulgato extudit, si non verum, elegans certe est. Alioqui ἐγκαλοῦντες αὐτῷ τὸ πλημμέλημα praestitisset. WESS.

570. 77. Ἐκ τῆς Ἰταλίας] Σικελίας legendum esse arbitrator, quod et in interpretando sum secutus, idque confirmat Dionysius Halic. lib. XX. et Livius lib. XXIX. 18. in oratione illa Locrensi: *Fanum est apud nos Proserpinae, de cuius sanctitate credo aliquam famam ad vos pervenisse Pyrrhi bello: qui cum ex Sicilia rediens Locros classe praeterveheretur etc.* VALES. Mihi dubium non est, quin verissima sit H. Valesii haec emendatio. Egrege firmatur a Dionysio Excerpt. Peiresc. p. 542. et Zonara Ann. lib. VIII. p. 285. WESS.

571. 3. Τὸν Πλημῆριον ἔδησεν εἰς ἄλυσιν] Variatum in annalibus fuisse de Pleminii poena testis Livius est L. XXIX. 21.; cui adiungi potest Appianus Annib. p. 593. WESS.

571. 12. Τὸν ἐχοντίαν τι τῶν Φέρσεως χρημάτων] Ineptum est Φέρσεως: verum Φερσεφάτης, quod Valesius substituit, aut Φερσεφόνης, uti apud Appianum scribitur. WESS. Φέρσις nomen mulieris est in columna apud Böckhium Inscr. I. p. 40. Quod an pro Φερσεφόνη sic dici potuerit videndum est.

571. 22. Ἐν ἐλευθερίᾳ φυλακῆ] Liberalem custodiam sive ἄδεσμον intelligit, de qua Lipsius ad Taciti Ann. L. VI. 3. WESS.

571. 25. Ὅτι Σοφόνισσα] Sic in exemplari scriptum fuit, quod mutare nolui. A Dione et Zonara Σοφώνης dicitur. Eam prius Masinissae nuptam fuisse ait Diodorus, quod confirmat etiam Appianus in Libyeo (p. 10.). certe desponsam primo a patre Masinissae fuisse testis est Zonaras, cumque nihilominus Syphaci contra fidem Masinissae datam copulata fuisset, eam ob caussam a Poenis Masinissam defecisse. VALES. Ὅτι Σοφόνισσα] Sic editum reperio: itaque invito Valesio nobilissimae feminae suum

nomen rediit, quod mutare nolui. De Appiano quod Valesius scribit, ab eo Sophonisbam Masinissae nupsisse prodi, id secus est: desponsam illi fuisse refert. WESS. De Σοφόνισθα v. Schweigh. ad Appian. vol. III. p. 406.

571. 34. Καὶ παρεκλεύσατο φυλάττειν] Furiam pestemque vocabat, quae omnibus delinimentis animum suum averterit atque alienarit: perditoque sibi atque afflicto hoc in miseriis solatii esse, quod in omnium inimicissimi sibi domum ac penates eandem furiam ac pestem transisse videat, in Livii L. XXX. 13. At apud Appianum Bell. Punic. p. 24. ad Scipionem Syphax, σοὶ δὲ παραίνω — φυλάττε Σοφονίσθαν, μὴ Μασσανύσσην ἐς ἃ βούλεται μεταγάγη etc., quae ad hunc mire sunt apposita locum. WESS.

571. 40. Φάσμακον — τῆ γυναικί (διδούς) πιεῖν etc.] Deesse bene vidit Salmasius vocem, quam uncis circumdedit: sine ea oratio non constat. Ceterum praesenti Sophonisbae id poculum a Masinissa fuisse praebitum negat Livius L. XXX. 15. Aliter tamen Appian. Punicor. p. 25. WESS.

571. 42. Πρὸς τοὺς ἑπαικότας] Numidas intelligo, qui in Syphacis exercitu fuerant, quos Scipio in gratiam Masinissae benigne tractavit, et Senatus tandem Masinissae remisit. Livius lib. XXX. 17. VALES.

572. 51. Εἴ τινα βούλοιντο λαμβάνειν etc.] Non praeteriit Appianus extremo Annibal. libro hanc ingrati ducis atrocissimam crudelitatem, neque reticuit, dissentiens tamen, Livius L. XXX. 20. WESS.

572. 65. Τὸν ναύαρχον παρεκλεύσαντο] Asdrubalem, qui classi praeerat, sicut Polybius, haec fusius referens L. XV. 2., et ex eo Livius L. XXX. 25., prodiderunt. WESS.

572. 70. Conf. Exc. Vatic. p. 71. 2.

572. 79. Δικαίταρχον τὸν Αἰτωλῶν] Hic ad huiusmodi latrocinium a Philippo missus in statione quam navibus suis subducendis elegerat duas aras posuit, alteram impietatis, iniquitatis alteram. Tandem una cum Scopā Aetolo Alexandriae tortus occisusque est, ut refert Polybius lib. XVII. in fine. VALES.

572. 86. Ἡρακλείδην τινὰ Ταραντῖνον εἶχε] Hominem si penitius cognoscere velis, Polybium adi L. XIII. 2.; is eum ex virtutibus suis ornavit egregie. WESS.

572. 91. Πρώτους τοῦ συνεδρίου] Erant apud Macedones quidam Senatores, quos συνέδρους vocabant, ut ex Polybio docet Livius lib. XLV. 32. Senatores, quos synhedros vocant, legendos esse, quorum consilio resp. administraretur. Polybius legat. 115. ὅς κατασφάζας ἐν τῷ Φακῷ τοὺς συνέδρους, ἔφυγεν ἐκ τῆς Μακεδονίας. VALES.

573. 4. Ἀντίοχος δὲ τὸ κατὰ τὴν Ἑλευσίδα etc.] Vide post pauca p. 298. horum Excerptor. Habet autem Diodorus hanc

rerum Philippi et Antiochi inter sese comparationem ex Polybii aemulatione: cuius L. XV. 20. lege. WESS.

573. 5. Σὺλῶν ἐπιλαβόμενος] Ordo et sententia verborum postulant sibi ἐπιβαλλόμενος. ita L. XVIII. 50. τῶν ἐν ἔξουσίαις ὄντων ἰδιοπραγεῖν ἐπιβαλλομένων. et c. 64. p. 305. καὶ διαγωνίζεσθαι πρὸς τοὺς ἐπιβαλλομένους πολιορκεῖν τὴν φρουράν. ut insuper adiungam haec a librariis confundi saepe, non opus videtur. Conf. L. XVIII. 4. p. 260. WESS. in Add.

573. 14. Ὡσπερ ἀπὸ παραγραφῆς] Idem videtur esse ac si diceret Ὡσπερ ἐκ παραθέσεως. nam Diodorus Antiochi Magni ac Philippi facinora inter se conferebat, quibus aequalem a Diis redditam esse mercedem dicit. VALES.

573. 24. Τὸ τε Νικηφόριον] Lucus erat prope Pergamum, τὸ Νικηφόριον ἄλσος in Strabonis L. XIII. p. 926., ab Eumene consitus, multisque Deorum fanis refertus, et Nicephorio inprimis, sive Iovis Νικηφόρον templo, ut recte opinatur Ampl. Cuperus ad Lactant. Mort. Persec. c. 44. p. 234. Meminit eius saepe Polybius L. XVII. 2. 6. et seq. Livius etiam L. XXXII. 33. Statim παρώνησε scriptum a Diodoro fuisse arbitrator. WESS.

573. 31. Κατεστρατοπέδωσεν ἐπὶ τὸ Κυνόσαργες] Castra ad Cynosarges (templum Herculis, gymnasiumque et lucus erat circumiectus) Philippus posuit. Sed Cynosarges, et Lyceum et quidquid sancti amoenive circa urbem erat, incensum est: dirutaque non tecta solum, sed etiam sepulcra: sic Livius ex fonte Polybiano, unde et Noster hausit, L. XXXI. 24. Mox εἰς Ἀθήνας, quod in membranis erat, mutari non debuerat. WESS.

573. 43. Παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν] Livium vide L. XXXII. 5. WESS.

573. 55. Ἀριστομένη τὸν ἐπίτροπον] Narrat Plutarchus in dialogo quomodo discernendus ab adulatore sit amicus (p. 71. C.), Aristomenem tutorem Ptolemaei, cum regem obdormiscentem in conspectu nescio cuius legati excitasset, calumniatoribus ansam dedisse. Qui regi assentantes aiebant, si post tot et tanta quae sustineret negocia, post tot vigilias, quas reip. causa ferret, interdum in somnum delaberetur, haudquaquam coram tot exterarum gentium hominibus obiurgandum regem esse. Quibus verbis incitatus Ptolemaeus venenatam potionem ad Aristomenem misit, eamque haurire illico iussit. Huius Aristomenis meminit Polybius lib. XVII. in fine. VALES.

574. 56. Καὶ πάντα καλῶς διαρκήματα] Non dissentit Polybius, cum de Aristomene hoc Acaernane, γενόμενος κύριος τῶν ὅλων πραγμάτων, κάλλιστα καὶ σεμνότερα δοκεῖ προστήναι τοῦ τε βασιλέως καὶ τῆς βασιλείας L. XV. 29. WESS.

574. 66. Τὸ Ἀήλιον] In interpretatione Latina quaedam addidi ad maiorem lucem ex Livii lib. XXXV. sub finem. VALES.

Ἵτι τὸ Ἀήλιον ἱερὸν ἦν] Vid. superius L. XII. 69. Meminit fani et proclii ad illud commissi Appian. Syr. p. 151. τοῖς περὶ Ἀήλιον Ῥωμαίοις ἐπιπεσῶν, ἱερὸν δ' ἐστὶ τὸ χωρίον Ἀπόλλωνος et seq. Sic lege: nam περὶ Ἀήλιον, ut nunc editur, manifesto pravum est. Vid. L. Holsten. ad Stephani Ἀήλιον, ubi similes librariorum lapsus corriguntur. WESS.

574. 69. Φλαμίνιος] Praestat Φλαμίνιος. Vid. infra Leg. 3. WESS.

574. 73. Ἐν Δημητριάδι] Error haud dubie seu Diodori seu potius compilatoris. Neque enim Demetriade, sed Chalcide hae nuptiae per hiemem ab Antiocho celebratae sunt, ut docent Polybius lib. XX. et Livius. VALES. Veram praestat Valesii sententiam Appianus, ἐς Χαλκίδα (Antiochus) παρῆλθεν, ἐνθα κόρης εὐπροεπὺς ἔρωτι ἄλογος, ὑπὲρ ἔτη πέντηξοντα γεγονώς, καὶ τοσόνδε πόλεμον διαφέρων, ἔθνε γάμονος καὶ πανηγύρεως ἦγε Syr. p. 156., quae hinc aut ex Polybii apud Athen. L. X. p. 439. F. fragmento sumta putes. WESS.

574. 91. Ἐπὶ τὴν — συμμαχίαν] Lego ἐπὶ τῇ συμμαχίᾳ. VALES.

574. 99. Διὰ τὴν ἤτταν ταπεινωθεῖς] Cladem indicat, qua ad Myonnesum regia classis adfecta est: ea territus Antiochus praesidium ab Lysimachia deduci pravo consilio iussit. Confer Livium L. XXXVII. 31. et Appian. Syr. p. 168. WESS.

575. 11. Ὅτι Μάρκος Φολοῦνιος] Verius erit Μάρκος Φούριος, de quo Livius ita: In Gallia M. Furius praetor insonitibus Caenomanis, in pace speciem belli quaerens, ademerat arma. Id Caenomani conquesti Romae apud senatum, reiectique ad consulem Aemilium — magno certamine cum praetore habito, tenuerunt caussam: arma reddita Caenomanis: decedere provincia praetor iussus lib. XXXIX. 3. WESS.

575. 19. Τὸ ἱερὸν τὸ τοῦ Βήλου] Nihil dissentit Strabo L. XVI. p. 1080. A., neque Iustinus L. XXXII. 2. Namque eius Iuppiter Elymaeus non alius est ac Belus. WESS.

575. 25. Ὅτι ὁ Φιλοποίμην etc.] Videtur Diodorus exemplo Polybii adfirmasse, eodem anno tres claros imperatores decessisse, Philopoemenem, Annibalem et Scipionem, singulisque meritam laudem atque elogium persolvisse. Vide Livium L. XXXIX. 50. 52., et Polyb. Excerpt. p. 1437. ed. Gron. WESS.

575. 35. Τὰς ἰσοθέους τιμὰς ἠλλάξατο] Optime aberrantis librarii delictum emendavit Valesius. Ἴσοθέους τιμὰς omnium frequentissime Diodorus memorat, sicuti ad principium L. IV. ostenditur. Sepultus ab universo Achaico est consilio Philopoemenem, adeo omnibus humanis congestis honoribus, ut ne divinis quidem abstineretur, bene Livius L. XXXIX. 58., ἰσοθέους has τιμὰς explicans. WESS.

575. 37. Χωρὶς δὲ (τῶν) κοινῇ τοῖς Ἀχαιοῖς etc.] Lege-

batur antea χωρὶς δὲ κοινῇ τοῖς Ἀχαιοῖς καταψηφίσθη τῶν εἰς τιμὴν τῶνδ' ἄνδρ' ἢ πατρὶς etc., quae partim prava, partim erant hiulca. Καταψηφισθέντων bene refinxit Valesius. Addendum esse pronomen Salmasius vidit sicuti et στήλην, eradens tamen esse pronomen. Ego vero servo, locumque, uti vides, instauro. Fuisse vero Philopoemeni statuam publice cum titulo positam, docebit Pausanias L. VIII. 52. et Plut. extrema Philopoemen. vita. WESS.

575. 56. Ἐπικαιδέα ἔτη σχεδὸν etc.] Ex Polybio Excerpt. p. 1438., quem et in omni hoc elogio auctorem habuisse videtur. WESS.

576. 73. Ἀνελπίστως] Forte ἀνελπίστῳ τύχῃ. WESS.

576. 81. Λεώκριτος] Huius Leocriti mentio fit in cap. 55. Legationum Polybii. VALES.

576. 82. Τὸς ἐν τῷ Πίῳ] Legendum existimo τῷ Τίῳ. Est autem Tius urbs Paphlagoniae, quae et Teium dicitur a Polybio cap. 59. Legat. Strabone lib. XII. (p. 818.) et Constantino in lib. I. περὶ θεμάτων. Porphyrio in Horatium L. I. Od. XVII. Teium, inquit, urbem in Paphlagonia esse, Salustius indicat, cum de situ Pontico loquitur. Unde apud Ovidium Teia Musa. Quae ultima verba expungenda sunt. Apud Stephanum Τίσιον scribitur. In Scylace Caryandeno Τίθιον corrupte. Ceterum Tion in Diodoro legi debere, patet ex cap. 59. Legat. Polybii. VALES. Τὸς ἐν τῷ Τίῳ] Cum ex Polybio certissima sit et dubio omni libera Valesii correctio, vitium amanuensium propagari nolui. De urbe eiusque situ plura Stukius ad Peripl. Ponti Euxini p. 130. et L. Holsten. in Steph. Τίος. WESS.

576. 95. Καθ' ἃς οὐκ ἔξῃν] Deest ἀπέστη τῆς ἐπιβολῆς, aut quid simile. Leges foederis, quod Antiochum inter et Romanos coaluit, habet Polybius Leg. XXXV., et ex eo Livius L. XXXVIII. 38., expeditionem trans Taurum consecutione quadam vetantes. WESS.

576. 99. Ἀλλ' οἱ μὲν ἐκ Ῥώμης etc.] Livium consule L. XL. 55. et seqq. WESS.

577. 11. Τιβέριος Γράκκος] Hic Praetor anno urbis 573. citeriorem Hispaniam obtinuerat. Biennio post confecta provincia triumphavit sequenti anno, qui est ab urbe condita 576. Consul fuit collega C. Claudio Pulchro. VALES. De T. Gracchi in Celtiberia gestis rebus Livius L. XL. 33., Florus L. II. 17. Appianus Hispan. p. 470. atque alii. WESS.

577. 17. Ὁ καὶ πάτρων] Patronum gentis Macedonum intelligi existimavi. Nam ut ait Cicero de Officiis (Lib. I. 11.) *Tantupere apud Rom. iustitia culta est, ut ii, qui civitates aut nationes devictas bello in fidem recepissent, eorum patroni essent more maiorum.* Idem scribit Dionys. Halic. lib. II. p. 84. VALES. Ὁ καὶ πάτρων] Nihil melius succurrit, tametsi πάτρων simpliciter ac sine adiecta voce positum, satis sit insolens. Alioqui ci-

tra omnem usum Graecis id vocabulum non est. Vide modo hoc Corcyraeorum epigramma apud Sponium Itiner. T. I. p. 372.

Α ΠΟΛΙΣ ΜΑΡΚΟΝ ΚΑΛΗ...
ΓΑΙΟΥ ΥΙΟΝ ΒΥΒΛΙΟΝ ΤΟΝ
ΠΛΑΤΩΝΑ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΝ
ΕΡΜΑΙ ΗΡΑΚΛΗΙ.

Positum est Corcyraeorum patrono M. Calpurnio Bibulo, quem ΚΑΛΗ... exscriptoris errore vocat: fuit enim ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΝ. WESS.

577. 26. Ἐκ τῶν βασιλείων ὑπάγων] In schedis reperit Valesius ὑπάτων, depravatum ex eo, quod restituimus, Salmasio pulcre animadvertente. Itaque ὑπελθῶν, cui locum vir doctissimus dederat, exterminavimus. WESS.

577. 30. Εἰ τυχόν] Placet hoc Valesio. Dixit Polybius μετὰ δημοτῶν ἀνθρώπων συγκαταβαίνων ὠμίλει ὃ τῆχοι, quod fuisse puto οἱ τῆχοι. Idem et hic praeferrem. Auctor ipse p. 321. Exc. horum, προσῶν τοῖς ἐωχουμένοις οἱ τῆχοι, i. e. ubicunque sese occasio dabat. WESS.

577. 32. Ἀφ' ἡμέρας — γενομένου] Quod Latini dicunt convivia de die ducere, id Graeci efferre solent ἀφ' ἡμέρας. a quibus mutuati esse videntur Latini. Sic Polybius lib. VIII. 22. Γαῖω τῷ Λιβύω γενομένου μετὰ τῶν συνήθων ἀφ' ἡμέρας. et paulo post bis eadem locutione utitur. Haec Latini tempestiva convivia appellant, quae scilicet ante horam nonam inchoabantur, ut recte Lipsius ad librum XIV. 2. Taciti adnotavit. Quare errat is qui aliter contra Lipsii sententiam interpretatur de die, ut idem sit quod meridiē. Igitur si quis ab hora 7. convivium inierit, is de die potare non dicitur? quo quid est absurdius? Sane illud convivium C. Livii, quod Polybius de die coeptum fuisse dicit, post meridiem inchoatum esse non dubito. Scribit enim Polybius, circa solis occasum maxime convivium inferbuisse, τὴν ἀκμαιοτάτην ἔχοντος διάθεσιν. unde probabile est, hora octava fuisse inchoatum. Quid si ante meridiem, ut Saturnalibus fieri solebat, initium fuerit convivium? nonne et tempestivum id dicitur, ac de die? Caesar de bello Hispaniensi (cap. 33.) ipse de tempore coenavit, vinum et nardum sibi infudit. VALES.

577. 33. Μετὰ κεράτιον καὶ συμφωνίας] Interpres cum poculo et symphonia. Mallem ego, Salmasium secutus, cum tibia et symphonia. Κέρας et κεράτιον hanc potestatem non respuere, lege in Cl. T. Hemsterhusii nota ad Lucian. D. Dialog. XII. 1. Μετὰ κεράμιον, quod apud Athen., vide quomodo expediat magnus Animadyersor L. V. 4. et de tempestivis conviviis istis Salmas., quem Valesius designat, ad Vopisci Florian. c. 6. WESS.

577. 42. Ἐκάθειζεν ἐπὶ δίφρον ἑλεφ.] Haec ex Polybii lib. XXVI. transcripta pene ad verbum sunt. Sed et Livius lib. XLI. c. 20. eadem ex Polybio ut solet, transtulerat: — more,

sella eburnea posita ius dicebat, disceptabatque controversias minimarum rerum. Et mox: Itaque nescire quid sibi vellet, quibusdam videri: quidam ludere cum simpliciter, quidam haud dubie insanire aiebant. Ceterum quaedam in hoc Diodori loco emendatius leguntur, quam apud Polybium, ut ἀλύων ὅπου τῆχοι et συγκαταβῆπτειν εἰ τυχόν, et μετὰ κεράτιον, pro quibus in Polybio legitur αὐτῶν et συγκαταβαίνων ὃ τῆχοι et μετὰ κεράμιον. Porro εἰ τυχόν sic dictum videtur ut in Tertulliano, si forte. VALES.

577. 51. Ἄτταλος ἐπελάκη] Idem narrat T. Livius lib. XLII. 16. ubi Attalum cum regina Stratonice duntaxat de nuptiis locutum esse ait, nihil amplius. Plutarchus in dialogo περὶ φιλαδελφίας p. 489. E. Attalum despondisse sibi fratris uxorem, et cum ea rem habuisse dicit. VALES.

577. 52. Οὐ μὴν Εὐμένης γε προσεποιήθη] Vide Suidam in προσεποιήθη. WESS.

578. 58. Ἦν δὲ καὶ νήπτης] Mutua haec sumsit ex Polybio Excerpt. p. 1441., qui et alibi rariore, et in Lexicis neglecta, voce usus est L. X. 3. WESS.

578. 61. Ὅτι τὸ Χαλῆστρον] Herodotus L. VII. 123. Χαλῆστρον, alii Χαλῆστραν vocant. Plut. Alex. p. 692. ἐκ Χαλῆστρας, prave. A vicino lacu Χαλῆστραῖον νῆτρον dicebatur: Moeris, Χαλῆστραῖα, λίμνη πρὸς τῇ Μακεδονίᾳ. ἐν ἣ τὸ Χαλῆστραῖον νῆτρον, ὃ μὲν ἡται Πλάτων. Philosophi locus est L. IV. Rep. p. 430. A., cui addi possunt Plut. T. II. p. 134. et Alciphron. L. III. Ep. 61. WESS.

578. 70. Χάροψ υἱὸς τοῦ τῆν etc.] Quae consequuntur, υἱονὸς postulant. Charopus hic patrem habuit Machatam, avum Charopum. Vide Polybium Excerpt. p. 1442. Porro post voces τῆς Ἡπείρου desideratur ad perfectam structuram γένηται, aut quid simile. WESS.

578. 84. Τῶν Ἀβδηριτῶν πόλιν] Abderam expugnavit Hortensius Praetor, ac diripuit Aulo Hostilio et A. Attilio Coss. ut narrat Livius lib. XLIII. 4. qua in expugnatione videtur adfuisse Eumenes. VALES.

578. 1. Κραγγῆς γὰρ μόνον ἦν χορεία] Haec Polybianum quid sonant. habent enim admirabilem ἐνάργειαν meo quidem iudicio. Sane Polybius lib. IV. p. 402. eadem locutione utitur, καίπερ διὰ τόπων ποιούμενοι τὰς πορείας εὐεπιθέτων καὶ στενῶν καὶ μόνον σαλπικτοῦ δεομένων. Intelligit autem Diodorus transitum Q. Marci Consulis in Macedoniam per saltum arduum et asperum, de quo consulendus est Livius lib. XLIV. initio. VALES. In Polybio est μονοῦ σαλπικτοῦ δεομένων. quod eodem redit, tametsi Cl. Iacob. Gronovius aliud sectetur. Non minus elegans est hoc Aristidis T. I. p. 29. ἔφ' ὧν καὶ οἴκοι καὶ πόλεις ἀνάστατοι

γίγνονται πρὶν σάλπιγγος ἀκοῦσαι, φαίη τις ἄν. ex alio tamen ritu sumtum. WESS.

579. 8. Νίκωνα τὸν Θησαυροφύλακα] Niciam eum vocat Appianus apud Suidam in Περσεύς, et Livius lib. XLIV. 10. Male Casaubonus eum locum, qui est apud Suidam in Περσεύς, adseripsit Polybio, cum sit Appiani, ut dixi, extatque p. 561. huius editionis (Excerpt. Vales.). VALES.

579. 9. Ἐν τῷ Φάκιω] Pellam dicit Livius loco supra indicato. Sane Pellae regiam gazam fuisse docet idem Livius in fine lib. XLIV. Phaci oppidi in Macedonia meminit Polybius Legat. 115. VALES. Vide et Cl. Drakenboreh. in Livii L. XLIV., 10. Fuit sane gaza regia Pellae servata, sed nihil impedit, si et eius partem Phaci fuisse putemus: neque enim uno semper in loco asservabatur. Iugurthae plerique thesauri erant Thalae, nec omnes tamen, ut ex Sallustio Iugurth. c. 75. et Strabone L. XVII. p. 1188. notum. Id vero male, quod Pellam prorsus silentio Diodorus praeterierit. At enim Phacus idemne sit ac Phacium Thessaliae, quod in L. Holsten. opinionem venit, mihi nondum liquet. WESS.

579. 14. Νομῶν φίλιον τοῖς ὄλοις κρατεῖν Ῥωμαίοις] Adseripserat Salmasius Ῥωμαίους: quod qui volet, recipiat. Mihi nescio quid scabri hic locus habere videtur, vereorque ut sit satis integer. Livius L. XLIV. 10. Andronicum navalia tempus trahendo servasse ait, id quod accidit, poenitentiae regiae locum relinquentem: de studio Romanis gratificandi nihil. WESS.

579. 16. Τοὺς χρυσοῦς ἀνδριάντας] Livius haec initio lib. XLIV. sic refert: *Ipse ab Dio auratis statu omnibus raptim, ne praeda hosti essent, in classem congestis, ocyus demigrare Pydnam iussit.* VALES.

579. 23. Καταλαβόντες τὴν τῶν Ἀπολλωνιατῶν etc.] Attigit hanc Cydoniatarum perfidiam et crudelitatem Polybius Exc. p. 1445., Cretenses eos, ut erant, adpellans. WESS.

579. 27. Ὁ Ἀντίοχος δυνάμενος] Haec ad primam Antiochi Epiphane in Aegyptum irruptionem spectant, quae hac de causa contigit. Ptolemaeus Philometor rex Aegypti, cum Coele-syriam maioribus suis semper paruisse intelligeret, eam ab Antiocho Epiphane per legatos repetiit suasu Eulaei nutricii, ac Lenaei ducis qui tum, rege admodum puero, post mortem Cleopatrae cuncta administrabant. Quae cum ab Antiocho minime redderetur, ingentem belli apparatus Ptolemaeus facere instituit, quo eam recuperaret, ut narrat Diodorus Legat. 18. et apud Suidam in Ἀμφισβητεῖν. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος εἰδὼς τοὺς ἑαυτοῦ προγόνους ἐσχηκότας τὴν Κόλλην Συρίαν, παρασκευὰς ἐποιεῖτο μεγάλας ἀμφισβητῶν ταύτης: ἤλπιζε γὰρ τὴν ἀδίκω πολέμῳ πρότερον ἀνεμμένην τότε δικαίως τοῖς αὐτοῖς νόμοις ἀνακτήσασθαι. Antiochus, cum Ptolemaeum videret sese ad bellum accingere, Me-

leagram legatum Romam misit, qui Senatui referret bellum sibi praeter fas a Ptolemaeo inferri, ut est in legatione 71. Polybii et 72. Interim ipse celeriter contractis copiis, cum duces Ptolemaei segniter agerent et in Syriam irrumperere cunctarentur, ultro iis obviam processit, commissoque proelio inter montem Casium ac Pelusium eos profligavit. Cumque Aegyptiorum copias interne-cione delere posset, equo circumvectus occidi eos vetuit, vivos tantummodo capi iussit. Itaque ob hanc humanitatem mox Pelusio, ac brevi universa Aegypto est potitus, ut narrat hic Diodorus. Cui consentit Hieronymus in cap. XI. Danielis, ex Porphyrio et Callinico Sutorio haec referens: *Et cum post mortem Cleopatrae Eulaeus eunuchus nutricius Philometoris et Lenaeus Aegyptum regerent, et repeterent Syriam, quam Antiochus fraude occupaverat, ortum est inter avunculum et puerum Ptolemaeum proelium. Cumque inter Pelusium et montem Casium proelium commisissent, victi sunt duces Ptolemaei.* Haec pugna contigit Marcio Philippo II. et Servilio Caepione Coss. Olymp. CLII. anno 3. ut patet ex serie ipsa narrationis Diodori nostri et maxime ex cap. 8. legationum Polybii. Bellum ipsum coepisse videtur biennio ante, consulatu Licinii Crassi et Cassii Longini, ut docet Livius libro XLII. 29. VALES.

579. 37. Ἀκοντὶ παραχωρῆσαι βασιλείας] Philometor audita suorum clade, ac deditione Pelusii aliarumque urbium, metu percussus ac fortasse etiam Alexandrini populi seditione impetitus, fugit Alexandria. Cumque in manus Antiochi venisset, Antiochus puero pepercit et amicitiam cum eo firmavit, curamque illius suscipere se simulavit, quemadmodum indicat Hieronymus, cuius haec verba sunt illis quae supra attuli convexa: *Porro Antiochus parcens puero et amicitias simulans, ascendit Memphim, et ibi ex more Aegypti regnum accipiens, puerique rebus se providere dicens, cum modico populo omnem Aegyptum subiugavit sibi.* Igitur cum Antiochus Epiphane puero diadema ademisset, atque ipse Aegypti regnum accepisset, Alexandrini Ptolemaeum iuniorem, qui Euergetes et Physcon dictus est, fratrem Philometoris, regem renunciarunt, ac strenue Antiocho restiterunt. Sed Antiochus victis navali proelio ad Pelusium Alexandrinis, et ponte per Nilum facto transgressus cum copiis, Alexandriam obsidere instituit, simulans se Ptolemaeo maiori regnum recuperare. Hanc historiam (caetera enim satis iam ex T. Livio nota sunt) ita concinnavi, partim ex coniectura, partim ex auctoritate optimorum auctorum, in qua qui ante nos scripsere, mirum est quantopere hallucinantur; nec recentiores tantum, sed et Zonaras tomo II. p. 110. (348. ed. Venetae.) VALES.

580. 46. Εἰς τὸν σπάδωνα] Eulaeum intelligo, qui auctor huiusce belli fuit, ut ex Hieronymo supra notavi. Quod confirmat Polybius c. 82. Legationum: *Τὴν μὲν γὰρ αἰτίαν τῶν*

συμβεβηκότων πάντες ἀνέφερον ἐπὶ τοὺς περὶ τὸν Εὐλαῖον.
VALES.

Ibid. Καὶ τὴν ἐκείνου συστροφίαν] Credo συστροφίαν fuisse olim, indicarique familiarem usum, qui spadonem inter et regem intercesserat; ποιητοῦ συστροφία πρὸς ἡμῶς Strabo L. VIII. p. 520. A. in eam ferme sententiam. Eleganter incertus auctor Epigrammatis Anth. L. III. 17. — τίς παρὰ πόντοϋ Πισσις, ὃς οὐδ' ἰδίης φείσατο συστροφίης. WESS.

580. 50. Καὶ τοῦ προσχήματος τῆς βασιλείας ἄξιος] Salmasius πρόσχημα non esse maiestatem regiam, quam Valesius vertendo expressit, sed nomen regium ad libri sui oram alleverat. Favet Polybius Exc. p. 1446., unde haec a Diodoro exscripta sunt. Vide quae diximus ad L. XVIII. 42. De Pelusio eadem Polybius. Videtur Antiochus priore illa expeditione Aegyptiaca ad Pelusium Ptolemaeum Philometora maiore calliditate et astutia circumscripsisse quam quidem regem animi egregii decebat: atque hoc praeter Iosephum innuit Hieronymus, sicuti Vales. ad istum prudentissimi scriptoris locum admonuit. WESS.

580. 53. Ἐπιλέκτους Γαλάτας] Quos [hic Diodorus Γαλάτας, Gallos, vocat, Plutarchus in Aemilio p. 259. D. Bastarnas nominat, eos rursus Γαλάτας vocat infra p. 318. Exc. et Titus Livius L. XL. in fine Bastarnas vocat, et eorum ducem Clondicum, quos L. XLIV. Gallos semper vocat sub eodem duce Clondico militantes; unde nobis Gallis licet vindicare gentem illam bellicosissimam contra eos, qui Gallorum gloriae hostes eam gentem a Gallorum nomine abiudicare contra tot antiquorum testimonia non erubescunt. PALM. Ph. Cluverium perstringere Palmerius voluit, Bastarnas Germanis vindicantem L. III. Ger. Antiq. c. 43. At is suis se munitionibus ita obsepsit, ut haec nihil illi noceant. Tegit eandem controversiam H. Vales. ad Appiani Exc. Peiresc. p. 562., sed minore cupiditate. Mox Μαυδικὴν, Maedicam, ut bene vir eruditus, praestat. A Μαυδὸς venit Μαυδικὴ apud Stephan. cum Holsten. nota. Adde Cl. Fr. Oudendorpium in I. Obsequent. Prodig. c. 118. WESS.

580. 72. Τῶν χρημάτων εἰς ἐξήκοντα τάλαντα etc.] Livius L. XLIV. 45. quinquaginta talenta iis posita sunt in ripa diripienda. Neque Plutarchus aliter. Forsan itaque in numeri nota vitium est, quod certe occupavit verba ζητεῖν τὰ διὰ τῶν ὑπ' Ἀλεξάνδρου καταληφθέντων κατασκευασθέντα. Fuit cum scriptum fuisse putarem καταλειφθέντων, ut vasa sint ex relictis ab Alexandro adornata. Plut. Aemil. p. 267. E. τῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου χρυσομάτων ἔνια a rege repetita refert. Ergone scripsit τῶν καταληφθέντων τὰ ὑπ' Ἀλεξάνδρου κατασκευασθέντα; WESS.

580. 85. Τούς τε Κελτοὺς ἀποτρεψάμενος] Lege ἀποτρεψάμενος. Infra iterum de Perse p. 318. Exc. ἐκεῖνος — Γα-

λατῶν παραγενομένων — ἀπετράματο τὴν τηλικαύτην συμμαχίαν. et sic saepe. WESS.

581. 96. Εὐρεθέντος εἰς τὴν παρεμβολήν] Post verbum εὐρεθέντος in Ms. punctum notatur, quo appareat aliquid deesse, quod ita supplementum esse existimo, εὐρεθ. καὶ κομισθέντος εἰς τὴν παρ. VALES. Non intercedo. Livium L. XLIV. 44. et Plut. Aemil. p. 266. F. vide. WESS.

581. 98. Ἐχων οὐ πρὸς υἷον] Hunc locum sic legendum esse existimavi, ἔχων οὐ πατρός μόνον, ἀλλὰ καθ' ἑαυτὸν ἐρωμένον τινα διάθεσιν πρὸς τὸ μειράκιον. Originem mendii esse eam arbitratus sum, quod in Ms. πρὸς fere pro πατρός scribebatur, ex quo hic πρὸς υἷον nobis imperiti antiquarii concinnarunt. Simile mendium eum aliis prope infinitis haesit apud Libanium in oratione πρὸς τοὺς νέους περὶ τοῦ λόγου (T. II. p. 569.) Νέος χρήματα παρὰ τοῦ προσλαμβάνων ὡς τῷ σοφιστῇ κομιῶν. eum legendum sit, παρὰ τοῦ πατρός λαμβάνων ὡς τῷ σοφιστῇ κομίσαι, ut in Ms. legitur. VALES.

Ibid. Ἐρωμένον] In Ms. erat ἐρωμένην, ex quo ἐρῶμένην quis legendum esse forte existimet, quod tamen minus probō. Magis placeret ἐρωμανῆ. sed omnino praeridet illud quod edi curavimus. Respondet enim ei voci τοῦ πατρός. Ἐρώμενον autem tam de amatore quam de amasio dici constat vel ex Suida. VALES.

581. 11. Ὅστε μὴ μόνον συγχωρῆσαι etc.] Exscripsit haec Syncellus Chronograph. p. 213., sed parum mutata. WESS.

581. 29. Εἰς ἐλευθέραν — φυλακὴν] In Ms. ἐλευθέριαν legitur, sed i. erasum est. Ego malim ἐλευθέριον φυλακὴν. Sic Philostrat. lib. 7. cap. XI. ἐλευθέριον δεσμοκτήριον vocat liberalem custodiam et cap. 17. VALES. Supra Exc. horum p. 289. τηρῶν αὐτὸν ἐν ἐλευθερίᾳ φυλακῇ. At Syncellus Chronograph. p. 213. εἰς ἐλευθέραν ἀπέθετο φυλακὴν hinc sumpsit, neque male, ut alias dixi. WESS.

581. 32. Εἰς δουλείαν — ἂν ἔχοντες] Lege ἀγαρόντες. Vulgatum tueri se non potest. WESS.

581. 42. Ὡν πρότερον ἐτέλουν τοῖς ἰδίῳ βασιλεῦσιν] Eadem haec Syncellus loco indicato. Addit alia, itidem hinc sumta, de Macedonia ex Paulli et decem legatorum sententia in quatuor regiones divisa, deque magnifico Paulli triumpho, quae suum locum inter Diodori fragmenta occupabunt. WESS.

582. 52. Καταστέρφας] Sic correximus, cum in exemplari καταστέρφας legeretur nullo sensu. Notum est victimas infulis coronari solitas esse, id καταστέρφειν Graeci dicebant. Aeschines contra Ctesiphontem, χρυσόκερων ἀποκαλῶν καὶ κατεστέρφθαι λέγων. Notanda autem haec consuetudo est Gallograecorum, qui captivos Diis immolare soliti erant, ut docuerat etiam Sopater Paphius in comoedia, quam Γαλάτας inscripsit. Athe-
Vol. II.

naeus lib. IV. (cap. 16. p. 160.) *Ἐγὼ δὲ κατὰ τοὺς τοῦ Παπίου Σωπάτρου Γαλάτας πῦρ ὅς ἔθος ἔστιν ἡνίκα ἂν προτέρημά τι ἐν τοῖς πολέμοις λάβωσι θύειν τοῖς θεοῖς τοὺς αἰχμηλάτους, quam consuetudinem a Gallis Gallograeci acceperunt. Nam ut ait Caesar lib. VI. c. 16. Natio est omnium Gallorum admodum dedita religionibus, atque ob eam causam, qui sunt affecti gravioribus morbis, quique in praeliis periculisque versantur, aut pro victimis homines immolant, aut se immolaturos vovent.* Adde Diodorum lib. V. 31. VALES. Simile mendum erasimus ex L. II. 55. Infra de Diegylide, pari inmanitate iuvenes immolante, Exc. p. 357. *ἀμφοτέρους καταστέφας ἱερείου τρόπον.* WESS.

582. 74. *Ἀλλὰ καὶ πᾶν τὸ τῶν Γαλατῶν etc.]* Lege tamen Polybii Legat. xcvii. WESS.

582. 83. *Ἐπεκρῦπτοντο τὴν διαίρεσιν]* Mallem αἴρεσιν aut προαίρεσιν. Post pauca Valesius scribi iubet καὶ πάντα τὰ τῶν βασιλείων, Salmasius τοῦ βασιλείου, quod propius a vulgato recedens praetuli. Spectant autem omnia haec ludos, quos Antiochus aemulatione Aemilianorum in Macedonia, post debellatum Persen, ludorum Antiochiae edidit apud Athen. L. V. 4. ex Polybio. WESS.

583. 95. *Παρά τὴν πομπήν]* Ita emendavi, cum σιωπήν esset in Ms. Auctorem emendationis habui Polybium, ex cuius lib. 31. haec transcripta sunt. VALES.

583. 7. *Ποτέ δὲ νύκτων τὸ ποτήριον]* In Polybio illud νύκτων deest, pendentque omnia ex praecedenti participio. Itaque νύκτων parum hic accommodatum est, in ὄντων, ut Salmasius voluit, convertendum. WESS.

583. 8. *Πότον]* MS. τόπον, nota confusione. Conf. Salmas. ad Achillem Tat. p. 93. et Bryanum ad Plut. Themistocl. p. 93. WESS.

583. 14. *Τῆς συμφωνίας προζυλουμένης]* Symphonia nihil aliud est quam concertus chori. Chorus enim constabat e septem symphoniacis: quando autem chorus canebat, choricis tibiis Choraulus artifex concinebat, ut ait Diomedes: quae *συνάλλα* Graece dicitur. Itaque parum inter *συμφωνίαν* et *συνάλλα* interest. Unde Semus Delius apud Athenaeum (Lib. XIV. 2. p. 618.) *συναλλίαν* sic definit: *ἀγροουμένης δὲ παρὰ πολλοῖς τῆς συναλλίας λεγέται. ἢν τις ἀγὼν συμφωνίας αἰλοῦ καὶ ὀρθοῦ χωρὶς λόγου τοῦ προσμελοδοῦντος.* Mimis porro chorus praecinebat, ut ex Hieronymi Chronico patet, ubi de Pylade Pantomimo. Hyginus in Poëtico Astronomico de Delphine, *Quod Liber suspicatus iubet comites suos symphonia canere.* Aeron quoque, *Ambubaiae*, inquit, dicuntur mulieres tibicinas lingua Syrorum. Etenim lingua eorum tibia, sive symphonia ambubaia dicitur. VALES.

583. 27. *Ὅτι τούτων συνέλθόντων]* Legendum est *συτε-*

λεσθέντων, ex Polybio cap. 101. Legationum, ex quo fere superiora omnia ad verbum transcripsit Diodorus. Hinc igitur patet caput illud 101. Legationum Polybii ad librum 31. historiarum eius pertinere, in quo libro retulerat Polybius eos agones, quos Antiochus Epiphanes Daphnae celebravit, ut patet ex fragmentis eius libri apud Athenaeum, quae perperam Casaubonus inter reliquias lib. 26. retulit. VALES.

583. 31. *Ἐκ τῆς — γενομένης προσκοπῆς]* Sic scripsi. Intelligitur Popillii legatio et natum inde, ne Aegyptus occuparetur, impedimentum, ob quae Romanis clanculum succensebat, in Antiochus. Ei autem rei aptum esse *προσκοπῆς* vocabulum, ut in Polybii L. VI. 4. 5., non *προκοπῆς*, nemo ignorat. WESS.

583. 35. *Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως ἐκπεσόντος]* Postquam Antiochus Epiphanes tentatis, ut supra dixi, moenibus Alexandriae, frustratus spe sua, in Syriam recessit, Ptolemaeus Philometor, quem Memphi reliquerat, perspectis consiliis Antiochi, qui amicitiam secum simulabat, sed revera sibi ipsi regnum Aegypti comparare in animo habebat, missis ad iuniorem fratrem et Cleopatram sororem legationibus id perfecit ut in regnum restitueretur, fraterque minor secum simul regnaret, L. Aemilio Paulo 2. Cos. anno 4. Olymp. cliv., ut docet T. Livius lib. 45. Itaque in publicis actibus scribi coepit anno 12. Philometoris, Euergetis autem primo, mansitque haec fratrum concordia ad annum Philometoris septimum decimum, quo fratres dissidere coeperunt, ut scribit Porphyrius in fragmento luculentissimo, quod Ios. Scaliger inter Eusebiana excerpta edidit p. 22. Igitur Philometor bello victus, regnoque expulsus, Romam pedes petendi auxilii gratia proficisci intendit modico comitatu, demtoque capitis insigni, ac squallore obsitus. Cui cum Demetrius obviam venisset, equumque regalibus ornatum phaleris et diadema obtulisset, cuncta Ptolemaeus est aspernatus et Romam cum venisset, in hospitium Alexandrini pictoris se contulit. Quod ubi Senatui nunciatum est, Senatus accessito iuvene diligenter factum excusavit, quod nec Quaestorem more maiorum ei obviam misisset, nec publico hospitio exceperisset, idque non sua negligentia, sed illius clandestino adventu esse factum, hortatusque est ut positis sordibus adeundi ipsius diem peteret, ut narrat Valerius Max. libro V. cap. 1. VALES. Si quis dubitet de hoc Ptolemaeo, quisnam fuerit, discat eum fuisse Physeona, qui et Cacergetes vocabatur, quod Polybius docet. PALM. Valer. Maximus pugnat et obviam venit sententiae Valesii, prima fronte favens Palmerio. Sic enim: *Rex Ptolemaeus a maiore fratre regno spoliatus — Romam venerat.* Ea Ptolemaeus Euergetem, non Philometora, designant: qui quidem Euergetes Romam venit, necdum in Syriam profecto Demetrio: sed neque eo squallore obsitus, nec auxilii petendi caussa, verum eo fine, ut institutam cum fratre regni divisionem faceret

586. 65. Τὴν ἐπ' εὐταξίᾳ] In Polyb. Exe. p. 1458. editur ἐπ' αὐτοεξίᾳ ex Valesii correctione, qui tamen Diodori scripturam merito meliorem pronuntiavit. WESS.

586. 67. Ὁμοίησεν ἐπὶ τὴν μεγαλοφυλίαν] In Polybio ὁμοίησεν ἐπὶ τὸ περὶ τὰ χροῖματα μεγαλοφυλία καὶ καθαρότητι διενεργεῖν τῶν ἄλλων. Praeferrem propterea ἐπὶ τὸ μεγαλοφυλία καὶ τῆ κ. λ., ut aptius omnia cohaerescant. WESS.

586. 76. Ἀμιλία γὰρ τοι μέγιστος Σκ.] Deest γυνή, quam vocem Latini eleganter omittere solent, cum dicunt Aemilium Africanum et similia, ut apud Ciceronem occurrit et Suetonium aliosque. VALES.

586. 77. Ἀδελφίδῃ τοῦ Περγαίου καταπολεμήσαντος] Scriptum fuit ἀδελφῆ. Nam Aemilia Scipionis patrem Paulum habuit, qui ad Cannas periit, sicuti et Aemilius, a quo Perses debellatus. Clara res ex Plut. in Aemil. p. 256. A. WESS.

586. 82. Παπειρία] Haec Papiria erat Papirii Massonius filia, viri consularis, ut ait Plutarchus in L. Aemilio (p. 257). In MS. nostro perperam scriptum erat Παπειρία. VALES.

586. 87. Μεγάλῃν ἐσχίζει περικοπὴν] Optime Valesius. Solet Polybius ea voce omnem ornatum atque apparatus describere. Sic Diogenes et Timotheus, legati Olophernis, pro regis sui opibus cultissime instructi, κατὰ τὴν ἄλλην περικοπὴν ἐντυχοῦντες Legat. cxxvi. Contra Philopoemen λιτός κατὰ τὴν περικοπὴν Excerpt. p. 1389. Et haec ipsa Papiria ibid. p. 1459., ἐν τῇ τῆς Αἰμιλίας περικοπῇ καὶ χορηγίᾳ ἐκπρονομένη. Adde Suidam in Περικοπῇ. WESS.

586. 91. Φέρον ἐδώσασατο τῇ μητρὶ] Ultra donavit. quod genus tanta eruditione explicuit Cel. T. Hemsterhusius ad Luciani D. Mort. VI. 3., ut nihil supra. Habe unum atque alterum exemplum. Σοὶ φέρον ἐγχειρίζω τὴν τῶν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν Tiberius ad Caium apud Ioseph. Antiq. L. XVIII. 6. 9. καὶ γῆν καὶ θάλατταν φέρον εἰς τὰς ἐκείνου χεῖρας ἐπέθηκε ὁ θεὸς Io. Chrysostomus T. III. p. 303. E. τὸ βασιλεῖον ἱεράτευμα — τῷ κοινῷ παλαμναίῳ φέρον παρέδωκας Gregor. Nazianzen. Or. III. p. 63. E. WESS.

587. 3. Ἐν τρισὶν ἔτεσι κατὰ μέρος ἀποδιδόναι τὰς φέρονας] Hunc et similem Polybii locum de dote, annua, hīma tri-ma die persolvenda tractavit atque illustravit Cel. Ger. Noodt L. III. de Foen. et Us. c. 6. WESS.

587. 12. Ἐποίησεν ἴσην ἑαυτῷ τὴν πρὸς τὸν ἀδελφὸν etc.] Erit fortasse, qui τὴν περὶ τὸν ἀδελφὸν maluerit. Polybius multo elarius οὕτως ἴσον ὑπάρχειν αὐτῷ κατὰ τὴν οὐσίαν τὸν Φάβιον Exe. p. 1461. WESS.

587. 38. Πάντας ὑπερέβαλε] Haec Excerptoris negligentia iusto videntur breviora. Polybius rem fusius declarat Exe. p. 1463. Scipio veterem patriae suae morem probavit, quo vera

illa Romuli proles assiduis venatibus, nec minus agrestibus operibus exercitata, firmissimis praevaleuit corporibus, ac militiam belli, cum res postulavit, facile sustinuit, ut Columella loquitur. Conf. Ian. Vlitium ad Nemesian. Cyneget. v. 298. WESS.

588. 51. Διὰ τῆς μητρὸς Φιλότητος] Rectius apud Polybium Exe. p. 1465. Φιλότητος. Id prave et ex Nostro corrigendum, quod ibi adiungitur, πάντῃ γὰρ εὐφρὴν ἐγένετο κατὰ τοῦτο τὸ πρόσωπον. Dederat καὶ τοῦτο τὸ πρόσωπον. WESS.

588. 57. Ὀροφέρνης] Hic est Orofernes, quem sibi Antiochis regina supposuerat, ut supra ex Diodoro dixi: quod et Zonaras commemorat (p. 348. ed. Venet.) qui Demetrii Syriae regis opibus Ariarathem regno expulit. Erat Demetrius infensus Ariarathi ob fastiditas ab Ariarathe sororis nuptias et amicitiam ac societatem suam. Itaque causam Orofernis libentissime amplexus, bellum intulit Ariarathi, cui Eumenes auxilium ferebat. Victus tandem Ariarathes Romam confugit, Sex. Iulio Caesare et Aurelio Oreste Coss. Olymp. clv. anno 3., ut docet Polybius cap. 126. Legationum. Vide Diodorum Legat. 24. et Iustinum (lib. XXXV. 1.). VALES. Apud Photium et alios Ὀλοφέρνης legitur et liber Iudith nos docet, fuisse id nomen Orientalibus usurpatum. Fuit ille Ὀλοφέρνης suppositivus, ab Antiochide Ariarathi uxore, antequam peperisset, suppositus. Sed postea cum peperisset filium Mithridatem, qui et Ariarathes dictus est, amandatus est in Ioniam. Vide Photium in Diodori Excerptis ex Lib. XXXI. Ex eo enim magna fit lux his Diodori fragmentis. PALM.

588. 62. Τιμόθεον] Θεότιμος dicitur apud Polybium Excerpt. Vatic. p. 441., Timotheus XXXII. 20. 4.

588. 64. Καὶ τὰ λοιπὰ τετρακόσια δώσαν etc.] Demetrius Orofhernem in Cappadociae regnum, deiecto Ariarathe, restituerat ἐπὶ χίλοις τάλαντοις, ut Appian. Syr. p. 189. refert. Hinc promissi ratio apparet. De Oropherne Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. Lib. II. 41. WESS.

588. 69. Τετρακόσια τάλαντα παρέθετο Πριηνεῦσι] Unde tanta de Priensibus fidei opinio tam longe a Cappadocia sitis? Nimirum post natum Mithridatem, qui et Ariarathes, in Ioniam amandatus fuerat, uti in nota praecedenti diximus, et Prienae forte habitaverat, unde ea Priensium in eum nutricium suum benevolentia et eius in eos fides. At Prienses ob id depositum bellum passi sunt ab Ariarathe, Cappadociae rege, et Attalo, ut docet Polybius in fragmentis p. 1470. PALM.

588. 76. Ἀμα μὲν διὰ τὴν χρηστότητα] Haec fere iisdem verbis leguntur in Excerptis Georgii Syncelli, quae Scaliger pro Eusebianis edidit p. 54. VALES. Inspice ipsum Syncellum Chronograph. p. 226. ed. Venet. et Polybium Leg. cxiii., unde his Excerptis haud exigua lux adfulget. WESS.

588. 92. Ὅτι Προυσίας] Plures fuerunt Prusiae, sed iste,

de quo hic sermo, fuit ille, qui *Κυνηγός venator* et *Μονόδους unidens* vocatus est. Vide Suidam in *Απολλωνιάς*. PALM.

588. 94. *Τὸ καλούμενον Νικηφόριον διέρθειρε*] Respice not. ad p. 573. Excerpt. huius editionis. Appianus de Prusia *Κυνηγῶ*, Attalum bello lacessente, Mithrid. p. 298. *καὶ χωρίον τι Νικηφόριον ἐξελὼν κατέσκαπτε, καὶ τοὺς ἐν αὐτῷ νεὼς ἐνεπίμπρη.* Quod vero Palmerius Prusiam hunc *Μονόδοντα* fuisse scribit, id secus est. Filio Prusiae *Κυνηγῶ*, nomine eodem quo pater, pro superiori dentium ordine unum os continens enatum erat, propter quod *Μονόδους* dictus est, teste Festo in *Μονodos* et Livio in primis Epit. lib. L. Habet de hoc Prusia H. Vales. ad Polyb. Exc. p. 1471. plurima, quae legisse non poenitebit. WESS.

588. 97. *Δοκοῦν ζῆρον εἶναι Φυρομάχον*] In Polyb. Exc. 1468., quem Diodorus solito more aemulatur, *ὑπὸ Φυλομάχου κατεσκευασμένον*. Rectius Noster. *Phyromachus* statuarium memorat elegans in Priapum Epigramma Anthol. L. IV. 12. p. 478., estque apud Plinium L. XXXIV. 8. *Phyromachus*, sive *Pyromachus*, Attali regis aequalis, uti monuit Valesius. Mox *αὐτοῖς ἀνδράσιν* sine articulo cultius videtur. Lege Davis. ad Max. Tyr. Dissert. VII. p. 520. WESS.

589. 11. *Χρῶμενοι — συνήθει τοῖς Κορησὶν ἀφείλα*] Haud praeter verum de Cretensibus Leonides Anthol. L. III. p. 369.

Αἰεὶ λήϊσταί, καὶ ἀλιφθόροι, οὐδὲ δίκαιοι

Κοῆτες. τίς Κορητῶν οἶδε δικαιοσύνην;

Confer adscripta L. XVIII. 32., et Polybium, sollemnem istam Cretensium perfidiam notantem, Exc. p. 1445. Gesta vero haec eo sunt bello, quod inter Cretenses et Rhodios ob exercitam piraticam flagrabat apud eundem Polyb. Legat. cxxxix. et Trogum, qui L. XXXV. id fusius descripserat, docente Epitoma. WESS.

589. 25. Conf. Exc. Vat. p. 100. 16.

589. 33. *Μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἐκήδευσεν*] Plura L. XVI. 87. et Polybius, quem ob oculos Diodorus habuit, lib. V. 10. WESS.

589. 43. *Πόλιν μυριάδρον τὴν Ὀλυμπον*] Vid. ad L. XI. 49. Mox mallet *Θήβας μὲν ἀναρπάσας*. Ita certe solent frequentius, quod Aeschinis, Dinarchi, aliorumque testimoniis constabilire superius L. XIII. 56. memini. WESS.

590. 64. *Οἱ τε βασιλεῖς καὶ αἱ πόλεις*] Idem testatur Cicero in lib. 2. de Officiis (cap. 8.) his gravissimis verbis: *Verum tamen quamdiu imperium pop. Rom. beneficiis tenebatur, non iniuriis, bella aut pro sociis aut de imperio gerebantur. Exitus erant bellorum aut mites aut necessarii. Regum, populorum, nationum portus erat et refugium Senatus.* Et paulo post:

Itaque illud patrocinium orbis terrae verius quam imperium poterat nominari. VALES.

590. 69. *Καὶ τοὺς — ζοιζοτόμησαν*] Lege not. in L. XVI. 82. WESS.

590. 71. *Καὶ ἐν Κελτιβηρία τὴν Νομαντίαν*] De urbis Numantinae in Celtiberia situ Io. Mariana L. III. incunte, et B. Aldrete L. I. Antiq. Hispanic. cap. 6. et seq. disputarunt egregie. WESS.

590. 73. *Οἱ σφόδρα οἱ Ῥωμαῖοι φιλοτιμοῦνται*] Vestigiis Polybii, cuius fragmentum dabit Suidas in *Ἀναρεθείς* et *Ἐμβαινε*, inhaeret diligenter. Confer et Legat. I. Diodori. WESS.

590. 79. *Οὗτος — τὰς δοθείσας — ἐτήρει*] Rem eandem refert Appian. Punic. p. 101. WESS.

590. 86. *Τριῶν Ῥωμαίων πεσόντων*] Satisne iusta haec sint, adfirmare nolo. Ex Appiano quidem certe Punic. p. 104. confici posse videtur, plures gregariorum et tribunorum insepultos fuisse relictos. WESS.

591. 7. *Εἰς τὸ τὴν ὑπατον ἀρχὴν αὐτῷ περιθεῖναι*] Consule Livii Epit. lib. L. et Appian. Punic. p. 113. WESS. Conf. Exc. Vatic. p. 101. 17.

591. 14. *Τὴν τε ὄψιν ὧν εἶδεχθῆς*] Multo plenius Prusiae huius deformitatem eum animi tum corporis depingit Polybius Excerpt. p. 1471. WESS.

591. 26. *Καὶ ὁ περιβόητος ταῦρος ἐξ Ἀκράγαντος*] Nihil dissentit Cicero L. IV. Verr. c. 33., sicuti supra L. XIII. 90. indicatum fuit. WESS.

591. 30. *Κατὰ τοὺς τῆς παλαιῆς ἡλικίας*] Haec vox *παλαιῆς* non Diodori, sed compilatoris videtur esse. Nam Diodorum ita scripsisse pro certo habeo, *κατὰ δὲ τοὺς τῆς ἡμετέρας ἡλικίας καιρῶς*. VALES. Conf. Exc. Vatic. p. 108. 6.

Ibid. Διελλυθῶτων σχεδὸν ἐτῶν ἑκατὸν] C. Iulius Caesar Corinthum instauravit, missis eo colonis libertini generis anno urbis conditae 710., cum ipse Consul quintum esset collega M. Antonio, ut scribit Dio lib. 43. (p. 270.), Appianus in Libycis (p. 140.), Strabo lib. 8. (p. 585.) et Pausanias in Corinthiacis (cap. 1.). Hinc in nummis *Colonia Iulia Corinthus* dicitur. Coloni autem dieti sunt Corinthienses, ut scribit Pompeius Festus. VALES.

591. 34. *Ὡστε — πάλιν αὐτὴν ἀναστήσαι*] Confer L. Holstenium ad Stephani *Κόρινθος*. Est in hanc urbem libertinae conditionis colonis a Caesare attributam, Crinagorae Epigramma:

Οἶκος ἀνθ' οἶων οἰκῆτορας ὃ λλεινῆ

Ἐῦρος, πρὸ μεγάλης Ἑλλάδος ἀμμορίης.

Ἀντίκα καὶ γῆς ἧς χθαμαλωτέη, εἶθε Κόρινθε

Κεῖσαι, καὶ Ἀιβυκῆς ψάμμου ζοημοτέρη.

Ἢ τοίοις διὰ πᾶσα παλιμπροῆτοισι δοθεῖσα

Ὀλίβειν ἀρχαίων δοτέα Βακχιαδῶν.

ἀπαγαγεῖν proxime locum occuparunt ante ἐπιβοιωμένων δὲ τῶν ἀτυχοῦντων. Atque hoc voluit vir doctissimus. WESS.

593. 14. Τῶν Μαραθηῶν] Marathus urbs est Phoeniciae, cuius meminit Polybius lib. V. c. 59. Strabo ac Ptolemaeus. In Itinerario Burdegal. Mutatio Maraccas dicitur 16. millibus distans ab Antarado. Huius incolae Μαραθεῖς an Μαραθηνοὶ dicendi sint obscurum est. Cicero in Bruto (cap. 26.) Menelaum

Marathenum memorat. In Ms. semper Μαρα scriptum erat. Ego Μαραθέας praetulerim, ut distinguantur ab incolis Marathi, oppidi in Acarnania, qui Μαραθηνοὶ dicuntur teste Stephano Byzantio. Tamen in cap. 29. Legationum Diodori Ursinus edidit Μαραθηνοὶ. VALES. Aradios inter et Marathenos, ut inter vicinos assolet, perpetuae ferme controversiae intercesserunt: testis Polybius L. V. 59. Quod vero Valesius haeret in incolarum nomine, Μαραθεῖς, an Μαραθηνοὶ fuerint, et Μαραθέας amplectitur, id merito improbat ad Stephani Μάραθος L. Holstenius. Μαραθηνός Syrorum consuetudine profertur, atque hic et Leg. 29. reperitur. Quin ne id quidem vero adfinc, Mutationem Maraccas Itiner. Hierosolymitani esse Marathum. Vide quae illi Itiner. p. 582. a me olim adposita sunt. WESS.

593. 27. Θαλαττοργός τις] Piscatorem rectius intelliges, et τὸν ἀλλῶνα ἐργαζόμενος, qui in angusto freto piscari adsueverat. Quod genus illustrare exemplisque firmare memini Observat. L. I. 15. WESS.

593. 34. Ἀπέστησαν τῆς διὰ — κακοουρίας] Vi enim aperta Marathenos aggressi sunt, atque urbe capta et eversa agros eorum sorte diviserunt, ut ait Strabo lib. XVI. (p. 1093.) Μάραθος πόλις ἀρχαία Φοινίκων κατεσπασμένη· τὴν δὲ χώραν Ἀράδιοι κατεκληρούχησαν. VALES.

594. 45. Ὅμως ἐβασίλευσεν ἔτη πεντεκαίδεκα] Haec ita accipienda sunt, non quasi dicat Diodorus Physconem 15. dumtaxat annos regnasse: id enim esset falsissimum, cum 29. annis imperaverit: sed quasi dicat Aegyptios eius crudelitatem et acerbum imperium passos esse ad annum quintum decimum, quod verum est. Hoc enim anno ab Alexandrinis expulsus, incensa regia clam Cyprum profugit anno urbis 623., ut ex Livii Epitome 59. iamdudum notaveram in indice regum Aegypti, quod hic Diodori locus unice confirmat. Et ita plane Orosius ponit ex Livio, Appio Claudio et M. Perpenna Coss. Porro hunc auctoris nostri locum citat Georgius Syncellus in Excerptis Eusebianis Iosephi Scaligeri p. 54. Αἰδώρος δὲ φησιν ὅτι ὁ νεώτερος Πτολεμαῖος ἐβασίλευσε μετὰ τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν· πολλὰς τε παρανομίας διεπράξατο, τὴν τε ἰδίαν ἀδελφὴν Κλεοπίτραν γήμιας, καὶ πολλοὺς περιβαλὼν ψευδέσι συκοφανταῖς ὡς ἐπιβουλεύοντας

αὐτῶ· καὶ τοὺς μὲν ἀναιρῶν, τοὺς δὲ φυγαδεύσας, καὶ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἀφαιρούμενος. VALES.

594. 53. Πολλὰς ἐμφύσεις ἀπέλιπεν] Quae sequuntur, his parum apta connexaque sunt. Desunt nonnulla, quae sine librorum veterum ope instaurari non possunt. WESS.

594. 63. Καὶ αὐτὸς ἀπὸ χειρῶν βραχέα etc.] Vim dictionis Latina non expriment. Id vult, Viriathum postquam cibum manibus prehensum modice gustasset, sponsam adduci iussisse. Noti sunt ἀποχειρόβιοι, sed significatione diversiore. WESS.

594. 71. Καὶ κατὰ τὰς ὁμολογίας etc.] Scripsit κατὰ τὰς ὁμιλίας. WESS.

594. 83. Κατὰ τοὺς ἡρωϊκούς χρόνους] Respice L. V. 66. etc. Credo Trogum L. XXXV. hanc contentionem Cnossiorum memorasse, scribique in Epitoma debere, Seditio Cnossiorum adversus Cretenses. Tempus convenit, nec longe abit vetus scriptura. WESS.

594. 88. Διὰ τὴν πρὸς τοὺς ἀρχομένους ὁμότητα] Magnas peperit tenebras ea nominum similitudo in Aegyptiorum regum historia: sed ex iis moribus et cum fratre meliore comparatione manifestum fit, Diodorum hoc loco de Ptolemaeo Physcone et Cacergeta dicto loqui. Plerique auctorum Ptolemaeorum nomina addere insuper habuerunt. Sic et in Seleucidarum serie, ubi alternis Seleuci et Antiochi recensentur, saepe sine cognomine, magna dubiorum silva nascitur. PALM.

595. 93. Τοῦ μὲν ἐπιεικέως] Ptolemaei Philometoris elementiam praedicavit Polybius Excerpt. p. 1486., quem adi, si libet. WESS.

595. 97. Κατὰ τὴν Μέμφιν ἐνθρονιζόμενον] Memphis regia erat Aegyptiorum, alterum post Alexandriam Aegypti caput: quin et antequam Alexandria conderetur, regum sedes fuerat. Hinc igitur ortus ille mos videtur, ut Aegypti reges etiam post celebrata ἀνακλητήρια, Memphi quoque in palatio solenniter inaugurarentur; quod etiam docet Hieronymus in cap. XI. Danielis: Porro Antiochus parcens puero et amicitias simulans ascendit Memphim, et ibi ex more Aegypti regnum accipiens etc. Sed omnem ritum unice declarat Germanicus in Aratum, ubi de Capricorno, Typhon, ait, fulmine interficitur ab Apolline in templo Aegypti Memphi, ubi mos fuit solio regio decorari reges, qui regnabant. Ibi enim sacris initiabantur primum ut dicitur, reges satis religiose tunicati, et tauro quem Apim appellant iugum portare fas fuit, et per vicum unum duci, ut periti existimabant labore humanae necessitatis, ne crudelius his qui sub eis sunt abutantur. Deducitur autem a sacerdote Isidis in locum qui nominatur ἄδντος, et sacramento adigitur neque diem, neque mensem intercalandum etc. Similis inauguratio regum Persarum fiebat Pasargadis, quam τελετὴν vocat Plutarchus in Artaxerxe

(p. 1012.) VALES. Ἐνθρονίζομενον] Videtur ex sacerorum initiatione, quod Schol. Germanici confirmat, sumtum. Opportuno Dio Chrysostomus Orat. XII. p. 203. Α. καθάπερ εἰώθασιν ἐν τῷ καλουμένῳ ΘΡΟΝΙΣΜῶΙ καθίσουντες τοὺς μινουμένους οἱ τελοῦντες κύκλω περιχορεύειν. Inde et lux Hesychio in Ἐθρονώσις. WESS.

595. 6. Διὰ τὴν παλλακὴν Εἰρήνην] Tritum in Aegypto feminarum nomen. Huc refer elegantissimum Epigramma Anth. L. II. 5. 5.

Εἰρήνη πάντεσσιν, ἐπίσκοπος εἶπεν ἐπελθὼν,

Πῶς δύναιται πᾶσιν, ἦν μόνος ἔνδον ἔχει.

Scriptum est in Dioscurum, Alexandrinorum praesulem, qui sacra orsus εἰρήνη πᾶσιν pro Ecclesiae eius more dicere solebat, domi vero amicam habebat Irenem nomine, sicuti ex Actis Synodi Chalcedonensis docuit vir cruditissimus M. V. La Croze Hist. Christ. Aeth. et Armen. L. IV. p. 361. Ceterum Irenes pellicis Ptolemaei Physconis meminit Iosephus L. II. C. Apion. c. 5. p. 473. Errant ergo, qui crudelitatem, in Iudaeos exercitam, de qua ibi Ioseph., Ptolemaeo Philometori tribuunt, scriptoremque Iudaeum erroris accusant. WESS.

595. 7. Διήγυλις] Hunc Attalus Philadelphus praelio victum cepit, ut docet Strabo lib. XIII. (p. 926.) Appianus in Mithridatico (p. 301.) eum Prusiae generum fuisse scribit et Διήγυλιν Θράκη vocat Προουσίον κηδεστήν. Corruptum est huius reguli nomen apud Valerium Max. lib. 9. cap. 2. Numulisinthis, inquit, Diogiridis filia, Thraciae regis. Legendum esse puto Diegylidis. Erat autem rex, ut opinor, Caenorum Thracum, quod eliceisse mihi videor ex Prologo 36. Trogi Pompeii, in quo sic legitur: Ut rex Asiae Attalus Caenos Thracas subegit. VALES. De Caenis Thracibus verissime Valesius. Firmatur coniectura Strabonis testimonio, cum L. XIII. p. 926. de Attalo, ἐχειρῶσατο δὲ καὶ Διήγυλιν τῶν Καινῶν βασιλέα, στρατεύσας εἰς τὴν Θράκην. Nam pro ἐκείνων, quod vulgo legitur, ita scribendum esse optime Palmerius animadvertit et Abbas Longuerue ad Trogi Epit. xxxvi. WESS.

595. 11. Πολλοὺς — καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς] Vide quae contra Suidam de hoc loquendi genere disputavi in Diatribe de Iud. Archont. c. 2. WESS.

595. 27. Ἄνδρῶν τε καὶ γυναικῶν ἐκατέρων etc.] Primum videtur ἐκατέρων, parum certe huic aptum loco et conveniens. Suspicio nonnulla deesse, quae meliores libri restituent. WESS.

596. 39. Τὸν μὲν ἴουλον κατάγοντα] Posses de infelici hoc iuvene ex Apollonio Rhodio Argon. I. 972. adponere:

Ἴσον που κάκην ἐμισταχέσκον ἴουλοι.

Cultum profecto in iuvene, cuius genas prima lanugo vestire et

quasi pingere orditur, ὑπογραφὴν λαμβάνειν ταύτης τῆς ἀμύξης. Alioqui ὑπογραφὴ et ὑπογράφειν sive ὑπογράφεσθαι τὴν ὄψιν de fuce et cerussa paene perpetua. Vide Philon. Iud. L. II. Allegor. p. 72., Ioseph. Bel. Iud. L. IV. 9. 10., Themistium Or. XXII. p. 282., et quos Cl. L. Bos conduxit ad Luciani Bis Accus. c. 31. WESS.

596. 66. Ἄνεπτυγμένας τὰ σώματα] Legendum esse arbor ἀνεπτυγμένας, id est notis compunctas, quae mulieres nobilissimae a Thracibus habentur. Nam quo mulier quaequam in Thracia nobilior est ac clariori familia prognata, eo pluribus magisque versicoloribus se notis compungit, ut scribit Dio Chrysost. Orat. XIV. (p. 233. D.) de servitute, et ante illum Herodotus initio lib. V. Καὶ τὸ μὲν ἐστὶν εὐγενὲς κέκρικται· τὸ δ' ἄστικτον ἄγενές. His notis inustas fuisse a viris Thracum mulieres ob caedem Orphei canit Phanocles Lesbicus versibus cultissimis apud Stobaeum sermone 185.

Ποιῶς δ' Ὀρφεὶ κταμένῳ στῆλονσι γυναικῶς

Εἰσέτι νῦν, κείνης εἵνεκεν ἀμπλακίης.

Sed aliam causam affert Athenaeus lib. XII. (cap. 2. p. 524.) Has Thressarum notas sic describit Val. Flaccus lib. 2. 150.

Picta manus ustoque placet, sed barbara mento.

Et mox v. 160.

— Nostrosque toros virgata tenebit

Et plastro derepta nurus. —

VALES. De Thracum feminis, ob Orphei caedem notis compungit solitis, paria Phanocleis versibus Plutarchus prodidit Ser. Num. Vind. p. 557. D. Huc vero ista pertinere, atque ἐστιγμένας τὰ σώματα Diodorum reliquisse, est cur dubitem: quorsum enim πρὸς ἕβρον, quae illis arte cohaerent, referas? Nisi erro, scriptum fuit ἀνεπτυγμένας τὰ σώματα πρὸς ἕβρον corpore ad omnem iniuriam ac libidinem explicito. Mox ante παντοίας copulae defectus est. WESS.

596. 69. Αἱ ταῖς μὲν πράξεσιν ὁμότητος etc.] Erit, credo, consequentibus aptior oratio, si αἱ τοῖς μὲν πράξεσιν — προέκειντο legatur. WESS.

596. 73. Ὅτι τοῦ Πομπηίου] Hic est Q. Pompeius, qui Consul fuit anno urbis 612. et provinciam Celtiberiam sortitus male cum Numantinis pugnavit. VALES.

596. 76. Ἡ δὲ τούτους — δεξάμενοι] Numeri et generis enallage tueri hanc poterit stucturam: mallet tamen, si res mei foret arbitrii, οἱ δὲ τούτους ἀσμένως etc. Ceterum urbem Hispaniae Lagni legere alibi non memini. Habet Appianus Iber. p. 507. de Maliensibus aliqua, qui, praesidio Numantinorum per insidias interfecto, sese Pompeio tradiderint, nec eadem tamen videntur. WESS.

597. 97. Ὅτι ὁ Ἀρσάκης] Mithridates Arsaces est, in-

signis virtutis vir, qui regni sui fines longissime in ultimam Indiam protulit, referente Iustino L. XLI. 6. etc. et Orosio L. V. 4. Confer Io. Vaillant. Hist. Arsacid. p. 44. et praeter ceteros Th. Sig. Bayerum Hist. Bactrian. p. 91. WESS.

597. 9. *Τοῦ Οὐράτου*] Sic semper id nomen scribitur tum in Diodori, tum in Appiani Excerptis. Neque aliter apud Silium Italicum lib. III. (vers. 354.)

Hos Viriathus agit, Lusitanumque remotis

Extractum lustris, primo Viriathus in aeo

Nomen Romanis factum mox nobile damnis.

VALES. Lege quae notavit Cl. Drakenborch ad Sili L. X. 220. de Viriathini nominis scriptura. WESS.

597. 20. *Καὶ τοὺς ἀπόρους τ. στο. ἐπέλαμβανε*] Sic bene scriptus codex. *Ἀνέλαμβανε*, quod Valesius in eius locum suffecit, nulla parte melius est. Vide hoc Strabonem ex L. XIV. p. 965. de Rhodiis, *καὶ οἱ εὐποροὶ τοὺς ἐνδεεῖς ἐπολαμβάνουσαν* *ἔθει τινὲ πατρίω, δῖτιοις πατρῶν instituto tenuioribus subvenire solent.* Et Diodorum ipsum L. XIX. 67. p. 370., quaeque ex Diotogene adscripta sunt ibi. WESS.

597. 24. *Ἐνδεκα γὰρ ἔτη*] Haud satis inter auctores constat quot annos Viriathinum bellum durarit. Appianus in Iberico (p. 504.) annis octo tractum id bellum asserit. Iustinus libro ultimo annis decem: sic enim de Hispanis scribit: *In tanta saeculorum serie nullus illis dux magnus praeter Viriathum fuit, qui annis x. Romanos varia victoria fatigavit. Adeo feris propria quam hominibus ingenia gerunt.* Diodorus noster annis xi. dicit. Eutropius lib. IV. 7. quatuordecim. Sed ego Iustini aut Diodori veriorum esse sententiam puto ob eam rationem quam adfert Sigonius in Fastis ad annum 607. VALES.

597. 32. *Φύσων ἐκαλεῖτο*] Sic ob saginam corporis vocatus est Ptolemaeus, quasi *προγάστωρ*. Est enim *φύσκη κοιλία*, ut docet Hesychius. Vide Iustinum lib. XXXVIII. 8. VALES. Luxum et saginam hominis egregie describit Posidonius apud Athen. L. XII. p. 549. Qui quidem Posidonius et Hieracem Antiochenum attigit, Ptolemaei huius assentatorem et rerum gerendarum administrum in Athen. L. VI. p. 252., eundem fortasse, de quo statim Diodorus. WESS.

598. 45. *Ὁ Αἰμίλιος ὁ ὕπατος*] Hic M. Aemilius Lepidus cognomento Porcina ob nimiam corporis saginam ac molem, Consul fuit anno urbis 616. VALES.

598. 48. *Ἀχρηστος ἦν ἐν ταῖς — ἐνεργείαις*] Belli Numantini occasione haec scripta videntur. Aemilius post Mancini ignominiosam cladem ad id bellum missus rem publicam et ob corporis saginam, et animi torporem male gessit apud Appian. Iber. p. 513., alioqui in optimis oratoribus habitus, Cicerone teste in Bruto c. 25. WESS

598. 59. *Τῶν — ἐκκαρπομένων*] Etsi damnare hoc nequitiam sustineo, haud tamen scio an *ἐκκαρπομένων* fuerit? Id certe ad hanc rem opportunum, ut ex Demosthene in Timocrat. p. 441. et Schol. Thucyd. L. V. 28., quos et H. Stephanus testes excitavit, notum. Quod succedit *ἔξλωσαν πρῶτον τρυφήν, εἰδ' ὑπερηφανίαν* etc. convenit his Menandri,

Ἐπερηφανόν που γίνετ' ἡ λίαν τρυφή.

Ὁ τε πλοῦτος ἐξώκελε τὸν κεκτημένον

Εἰς ἕτερον ἦθος, οὐκ ἐν ᾧ τὸ πρόσθεν ἦν.

Vide Io. Stobaei Florileg. cap. xci. p. 508. WESS.

598. 71. *Συναπονοησαμένον ἐκείνω*] Ita correxi, cum in exemplari *ἐκείνων* legeretur absque sensu. Confirmat autem hanc emendationem Strabo, qui lib. XIV. (p. 957. A.) scribit Aristonicum, qui se Eumenis filium ferebat, Leucas occupasse, deinde ab Ephesiis superatum navali pugna, in mediterranea recessisse, ac servis ad libertatem vocatis, armatisque egenorum hominum catervis magnum exercitum comparasse. Eos autem servos Heliopolitas appellabat, ut ait ibidem Strabo. VALES.

598. 75. *Καὶ τοὺς — δεσμύειν, τοὺς — καταπονεῖν*] Aut defuit verbum, aut *ἐδέσμεινον* et *κατεπόνουν* scribendum. De servorum stigmatibus nihil addo. Collegit plurima Io. Rhodius ad Composit. ccxxxi. p. 309. Scribonii Largi. WESS.

599. 83. *Τοὺς νομεῖς ἤγαγον*] Confer Eclog. 2. L. XXXIV. p. 525. WESS.

599. 19. *Φοβεροὶ ταῖς ἀρχαῖς*] Idem testatur Cicero in Frumentaria (L. III. Verr. 41.) *Antea cum equester ordo iudicaret, improbi et rapaces magistratus in provinciis inserviebant publicanis, ornabant eos quicumque in operis erant etc.* VALES. Lege Eclog. 2. L. XXXIV. p. 526. WESS.

599. 21. *Οἱ περὶ τὰς γεωργίας ἀσχολ.*] Italicos intelligo, seu cives Rom. qui arationes in Sicilia possidebant, aut testamento sibi relictas, aut alio quopiam iure. Hi aratores dicebantur. Cicero in Frumentaria (cap. 10.) *Hunc principem Verres ad fortunam aratorum vexandas diripiendasque esse voluit. Huius audaciae, nequitiae, crudelitati fidelissimos socios optimosque cives, scitote hoc Praetore traditos atque addictos fuisse.* Et paulo post, Q. Septicium equitem Rom. ex aratorum numero fuisse testatur, itemque Q. Lollium ex equestri ordine, et Anneium Brocchum Senatorem populi Romani. VALES.

599. 24. *Τῇ δὲ βαρύτητι τῶν ἔργων κατέξαινον* etc.] Hoc velle videtur, servos, dominorum atroci imperio miserabiles, operum gravi mole fuisse magis atque magis attritos. qua quidem in re *καταξαινεῖν* haud est absurdum. Euripides Troas. v. 755.

Μάτην δ' ἐμόχθων καὶ κατέξανθην πόνοις.

Lycophron Alexandr. v. 300.

Vol. II.

— — Καὶ σποραῖς ἀγκομμένους

Αἱ σαὶ καταξανοῦσιν ὄμβριμοὶ χέροις.

Neque inconcinnum de femina, amoris igniculis misere perditā, illud Parthenii Erotic. c. 17. μὴ περιορᾶν αὐτὴν περαιτέρο κατὰ ζαυρομένην, nedum istud Euripidis de Hecuba, lacrymarum continuo fluxu ob alias super alias calamitates debilitata, Troas. v. 508.

— — ὡς πεσοῦσ' ἀποφθαρῶ

Δακρύνεις καταξανθεῖσα —

Culte ergo et ex veterum more Falconilla ad matrem παρανοῦ σοι — μὴ δακρύνειν ἀνόνητα, μηδὲ τὴν ἑαυτῆς καταζαίνειν τοῖς ὀδύροισι ψυχὴν apud Basilium Seleuc. L. I. Vit. S. Theclae p. 78^{ed. Pant.}, et in Antipatri Epigrammate

— — σὺ δὲ ζαίνουσα παρειαῖς

Δάκρουσιν, ἐξείπεις φεῦ ἀνιαρὸν ἔπος.

Anthol. I. III. p. 340. WESS.

599. 26. Ὅτι Δαμόφιλος] Haec ex Posidonii libro 8. histor. Diodorus transcripsit, ut videre est ex Posidonii verbis, quae refert Athenaeus libro XII. (cap. 11. p. 542.) Τροφῆς ὄν δούλος ἦν καὶ κακορρήσις, διὰ μὲν τῆς χώρας τετροκενῆλους ἀπῆρας περιωγόμενος καὶ ἵππου καὶ θεράποντος ἰσθραίου, καὶ παραδρομῆν ἀνάγκηρον κολάκων τε καὶ παίδων στρατιωτικῶν. Porro id servile bellum coeptum est annis sexaginta post debellatam a maiore Africano Carthaginem, ut ait Diodorus lib. 34. id est, anno urbis circiter 613. VALES.

600. 35. Κολάκων ἀναγωγῶν παραδρομῆν] Petulantem et dissolutum horum adulatorum discursum innuit, ut apud Strabon. L. XVII. p. 1148. C. et Plut. T. II. p. 520. B. Mox ἀναγωγὸς καὶ ἀναπαίδευτότροπος iunguntur, uti apud Philon. Iud. ἀναγωγὸς καὶ ἀπαίδευτος de Temul. p. 241. WESS.

600. 44. Τὸ μὲν πρῶτον κόρον ἐγέννησεν] In oculis atque animo habuisse videtur Solonis celebre dictum,

Τίθει γὰρ κόρος ἔβριον, ὅτ' ἂν κακῷ ὄλβος ἐπηπαι· quod et ab aliis imitatione quadam fuisse expressum, docet Clemens Alex. Stromat. L. VI. p. 740., sed verbis non omni ex parte integris. Conf. Duker. in Thucydidem L. III. 39. et Menagium ad Diogen. L. I. 59. WESS.

600. 57. Μεταλλίς] Malui eam lectionem sequi quae in Excerptis libri 34. Diodori legitur, Μεγαλλίς. VALES. Μεγαλλίς] Sic correxi, non invito Valesio. Vide Eclog. 2. lib. XXXIV. p. 527. WESS.

600. 63. Ἀπρωτήσεσθαι] Post haec verba collocare oportet ea, quae leguntur in iisdem Excerptis p. 527. 43. Συνέθεντο πρὸς ἀλλήλους ἐπὲρ ἀποστάσεως καὶ φόβου τῶν κυρίων. VALES.

600. 68. Καὶ τοῖς δεδωμένοις — ἐπαρκοῦσα] Erunt fortasse, qui τοῖς δεδωμένοις maluerint ex Luciani Timon. c. 5. cum Hemsterhusij nota. Ego vero veto; caussa enim nulla est. Ver-

bum teritur in omni ope, quae miseris et egenis praestatur. Euripidis Bellerophon, se ipse allocutus,

Ἦσοθ' εἰς θεοὺς μὲν εὐσεβῆς, ὅτ' ἦσοθ', ἀεὶ

Ξένους ἢ ἐπήκοις —

apud Aelian. Hist. Anim. L. V. 34. Charondas in Stobaei Serm. XLII. p. 290. ἐπαιεῖσθωσαν — ὅσοι ἂν ὄντες εὐποροὶ τοῖς ἐνδεεστέροις ἐπιρκοῦσιν. Mitto Euripid. Heraclid. v. 324., Plut. Solon. p. 88., Suidam v. Ἄλλως. Accedat ex Aeliano de Animal. L. XVII. 45. paullo quidem diversum, sed ut nunc est, pravum, οἱ τοῖνυν νομεῖς ἀπαρκεῖν ταῖς ἑαυτῶν ἀγέλαις βουλόμενοι. Dederat ipsemet ἐπαρκεῖν. WESS.

600. 76. Ἐρμείας] Operae pretium erit respicere Eclog. 2. Lib. XXXIV. p. 527. WESS.

601. 82. Καὶ κατὰ τὰς τῆς τραπέζης] Lege τὰς ἐκ τῆς τραπέζης. quae praepositio superiori linea loco prorsus alieno irrepsit. Videsis Excerpta libri 34. Diodori. Mox corrige, καὶ τὸ τὴν κατὰ τῶν ἐτέλ. VALES.

601. 84. Καὶ τὸ τὴν κατὰ τῶν etc.] Librariorum negligentia transpositis vocabulis suum sibi locum restitui. De re ipsa paullo plenius dicta Eclog. p. 526. WESS.

601. 91. Οὐ διέλιπεν ὀδοιδοκῶν] Eustathius in Odys. p. 1445. Ἰστῆον δὲ ὅτι ἐκ τῆς ὁδοῦ οὐ μόνον ΟΔΟΙΔΟΚΕῖΝ τὸ ὀδοσκοπεῖν, ἀλλὰ καὶ ὀδοῦροι κατὰ τοὺς παλαιούς οἱ κακοῦργοι ὀδοφύλακες· quibus gemina Hesychius v. Ὀδοιδοκεῖ et Festus in Hodidocos. Vide vero de Cleone superius Ecl. 2. Lib. XXXIV. p. 528. WESS.

601. 98. Ἄτταλος ὁ βασιλεὺς] Attalus cognomine Philometor, ultimus rex Pergami, regnum iniit anno urbis 616. Aemilio Porcina et Hostilio Mancino Coss. Decessit Q. Mucio et Calpurnio Pisone Coss. anno urbis 620., cum quinquennio imperasset, ut scribit Strabo (lib. XIII. p. 926.) De huius crudelitate eadem refert Iustinus (lib. XXXVI. 4.) Fuit autem imprimis hortorum curae ac plantarum cognitioni deditus, ut praeter Iustinum docet Plutarchus in Demetrio (p. 897. E.) adeoque etiam de plantis libros scripsit, ut testis est Varro in Prooemio librorum de re rustica. VALES. Attalum de re rustica commentatum fuisse post Varronem indicarunt Columella L. I. 1. 8. et Plinius L. XVIII. 3., quorum verba bene refinxit Harduinus in Indice Auctorum, Plinio praefixo, et Cuperus ad Varron. R. R. I. 1. 8. WESS.

602. 32. Οἱ δραπέται] Fugitivos in Sicilia intelligo, quorum rex Eunus se Antiochum, milites Syros vocavit, teste Diodoro. VALES.

602. 36. Λεισιδαιμονοῦσα] Intelligi puto id quod narrat Cicero IV. 49. in Verrem: Tiberio Graeco occiso, cum magnorum periculorum metus ex ostentis portenderetur, P. Mucio, L. Calpurnio Coss. aditum est ad libros Sibyllinos, in quibus inven-

tum est, Cererem antiquissimam placari oportere. Tum ex collegio Decemvirali sacerdotes Ennam profecti sunt. Idem ait Valerius lib. I. initio. VALES.

602. 37. Περὶ τοὺς Σιβόλλης χρησμούς] An carminum et oraculorum conquirendorum causa eodem profecti sunt? Videntur istud praescripta verba velle, de qua tamen re nihil definio. Ceterum legatorum, Ennam missorum, ad antiquissimam Cererem placandam, meminit quoque Lactantius Instit. L. II. 4. WESS.

602. 39. Τῷ Αἰτναῶ Διῷ] Colebatur in Aetna monte. Unde ad Iovem ὦ Κρόνον παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις Pindarus Olymp. Od. IV. 10., et Ζεὺς Αἰτναῖος Od. VI. extrema et Nemeonic. Od. I. 7. WESS.

602. 58. Ὁ τοῦ Διηγύλιος υἱὸς Ζισέλμιος] Mox Ζισέλμιος, haud scio an operarum peccato. Ut ut est, propius hinc deslectit vetus scriptura in Valer. Maximo L. IX. 2. 4. ext. Zisenis Diogiridis filii, Thraciae regis, etsi minus admirabilem crudelitatem gentis ipsius feritas, narrandam tamen rabies saevitiae facit: cui neque vivos homines medios secare, neque parentes liberorum vesci corporibus nefas fuit. Refinge Ziselmi Diegylidis filii, et habebis eundem tyrannum. Vitium, quod patris foedavit nomen, supra sustulit Valesius. Ziselmiium vero indicari, optime suspicatus est doctissimus Abr. Torrenius. WESS.

603. 81. Μενφιτήν] Idem narrat Valerius Max. lib. IX. cap. 2., Iustinus lib. XXXVIII. 8. et Livius lib. LIX. VALES. Causam nominis exposuit supra p. 595. horum Excerpt. Recte proin viri docti Menephitem in Valerio ex vetustis editionibus Memphitem esse iusserunt. WESS.

603. 92. Πλεῖστα ἐν ταῖς ἐπισταθμίαις] Ex hoc loco explicanda sunt haec Iustini verba lib. XXXVIII. 40. ubi de hac ipsa Antiochi Sidetae in Parthos expeditione loquitur: Nam cum gravari se copiarum praebitione et iniuriis militum civitates viderent etc. Per copiarum praebitionem intelligit annonam et pabula, quae duces Antiochi Sidetae ab hospitibus exigebant. VALES.

603. 94. Τὸν Ἀντίοχον ἐγκαταλιπὼν] Iustianus ibid. Ad postremum cum virtute hostes vincerent, metu suorum desertus occiditur. Porro hunc Antiochum bis adversus Parthos profectum esse scribit Plutarchus in Apophthegm. p. 184. VALES. Τὸν Ἀντίοχον ἐγκαταλιπὼν] Sumta haec videntur ex Posidonio, qui Antiochi hanc expeditionem eiusque infelicem successum copiose descriperat. Lege quae ex eo excerpit Athen. L. X. p. 439. et L. XII. p. 540. WESS.

603. 1. Παρὰ Πτολεμαίου τοῦ προεσβυτέρου] Putes haec pertinere ad dissensiones et turbas, quae Physcone mortuo inter eius filios sunt subnae apud Pausan. L. I. 9. Προεσβυτέρου vocabulum huc videtur ducere, quod Physconi, cum solus imperaret, parum congruit. At ordo gestarum rerum si his in fragmentis sit

observatus, ut merito putamus, Physcon esse debet. Id postulans, quae de Alexandro Zabina sequuntur, planissime. Ergone senior προεσβυτέρος respectu filii Ptolemaei Soteris dicitur? WESS.

603. 9. Ἐπίμηρος ὁ τῶν Πάρθων βασις] Magnum hoc loco mendum esse semper suspicatus sum, quippe eo tempore regnabat apud Parthos Phraates, cum quo Antiochus Sidetes bellum gessit. Phraati successit Artabanus, ac deinde Mithridates. Quinam igitur est ille Euemerus, qui adeo in Babylonios saevit? longe falsior, nisi Diodorus ita scripsit, Ὁ Ἰμηρος ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς σαυράνης. Namque Phraates cum adversus Scythas proficisceretur, ad tutelam regni Himerum reliquerat, qui oblitus vicarii officii, tyrannica crudelitate Babylonios, multasque alias civitates importune vexavit, ut ait Iustinus lib. XLII. 1. Cuius rei in prologo 42. Trogi Pompeii non obscura fit mentio: Ut Praefectus Parthis a Phraate Himerus Mesenis bellum intulit, et in Babylonios ac Seleucenses saevit. Sic enim ex Ms. legendus hic est locus. Pro Apraetaeus, emendavi, a Phraate Himerus. Sed et Posidonius apud Athenaeum lib. XI. (cap. 3. p. 466.) huius tyranni meminit: Ποσειδώνιος δὲ ἐν τῇ 15 τῶν ἱστοριῶν Ἀντιμαχὸν φησι τὸν Βαβυλωνίον καλέσαντα ἐπὶ δεῖπνον Ἰμηρον τὸν τυραννήσαντα οὐ μόνον Βαβυλωνίων ἀλλὰ καὶ Σελευκίων. VALES. Omnia egregia sunt quae de Himerio Valesius. Voluit tamen, credo, ὁ τῶν Πάρθων βασιλεὺς σαυράνης. Trogi Epit. XLII. pari modo emendavit Abbas Longuerue. WESS.

603. 18. Ἀλέξανδρος ὁ Ζαβινῆς] Hunc Ptolemaeus Physcon adversus Demetrium Nicatorum subornaverat, partim rogatus a Syris, quos improbitatis Demetrii taedebat, ut ait Iosephus; partim ob privatas simultates infensus Demetrio, quod Pelusium oppugnare et Aegyptum occupare tentasset, ut scribit Iustinus lib. XXXIX. 1. et Georgius Synecllus in fragmentis Eusebianis p. 227. quo loco Alexander iste a Syris Ζαβινῆς appellatus esse dicitur, quod emptus e catasta esse videretur. In Prologo Trogi Pompeii 39. Zabvineus nominatur. Apud Iosephum L. XIII. 9. 3. Ζαβινῆς, quomodo fere in nummis scribi testis est Goltzius in Thesauro: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΖΕΒΕΝΝΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ. VALES. De Goltzii isto numo non iniuria dubitant doctissimi viri Io. Vaillant et Ez. Spanhem., quorum neuter eiusmodi inscriptionem reperire potuit. Vide hunc Dissert. VII. de Num. Praest. p. 409. Ζαβινῆς sive Ζεβινῆς iustum est, ex Chaldaeorum Syrorumque כַּבְּיָ, quo emtum illi designant, efformatum. WESS.

603. 26. Σέξτον] Existimavi hunc esse C. Sextium Calvinum, qui Consul Salyos apud Aquas Sextias vicit anno urbis 629. idque et temporum ratio et nomen Consulis, quod ei tribuit Diodorus, plane confirmant. VALES.

604. 32. Ἐπὶ τῶν πολιτῶν — κινδύνους] Arbitror ἀπὸ τῶν fuisse. Vide ad L. IV. 46. WESS.

604. 48. *Τὸ τοῦ Λιδῶς ἱερὸν*] Idem narrat Iustinus lib. XXXIX. 2. Contigit haec Alexandri Zabinae clades atque obitus Cassio Calvino et C. Sextio Longino Coss. Olymp. 164. anno 3. VALES.

604. 56. *Ἐπὶ τὸ Πισίδιον*] Instaurandum oppidi nomen scribendumque *Πισίδειον* cum L. Holstenio ad *Πισίδειον* Stephani. Confer ad L. XIX. 79. p. 381. WESS.

604. 59. *Λεύκιος Οὐτιέλλιος*] *L. Septimuleium* caeteri hunc vocant, Valerius Max. lib. VI. c. 4., Plutarchus in Gracchis (p. 842. E.) Plinius lib. XXXIII. 4. VALES.

605. 80. *Ἀξίωμα μᾶλλον ἔχοντα*] Multo haec plenius et accuratius Sallust. Bel. Iugurth. c. 25. etc. WESS.

605. 92. *Καὶ τοὺς Ἀσιαγενεῖς*] L. Scipio, maioris Africani frater, in nummis ASIAG. dicitur, ut videre est apud Ful. Ursinum et Abrah. Gorlaeum. Est autem *Ἀσιαγενής* Graece idem quod Asiaticus. Sic Athenaeus lib. XII. cap. 12. p. 550. *Ἀγγεῖλος ὄρων τοὺς Ἀσιαγενεῖς στολαῖς πολυτελεῶς ἡσκημένους.* VALES. Lege etiam Io. Fr. Gronov. Obs. L. IV. 25. Spanhem. Diss. X. de Praest. Num. p. 64., viros doctos ad Livium L. XXXIX. 44., et quae supra ad Diodori L. XVII. 77. dicta fuerunt. WESS.

Ibid. *Καὶ τοὺς Ἰσπανοὺς*] Cognomen in gente Cornelia fuit *Hispalus*, quod penultima longa pronuntiari debet. Deductum est enim ab Hispania, ut eximius hic Diodori locus ostendit, eadem forma, qua Messala cognomen a capta Messana inditum est Valerio. Sed Graeci *Ἰσπανοὺς* dicere solent, non *Ἰσπάλους*. Sic certe Appianus in Libyco p. 75. *Γναῖος Κορνήλιος ὁ Ἰσπανός ἐπίκλησιν*. quod recte Gelenius *Hispalum* vertit. Tamen in Senecae Controversiis, Cornelius *Hispalus* semper scribitur. VALES. In Senecae Controversiis *Cornelius Hispanus* scribitur, atque ita haud dubie voluit Valesius. Firmat autem egregie et stabilit Diodorus verba Appiani, quae viro eruditissimo ad Livium L. XLI. 14. prava videbantur. WESS.

605. 97. *Ἀμφω μὲν γὰρ προεκάθησαν τοῦ συνεδρίου*] Scipionem, qui vir optimus fuit habitus, eiusque filium, Principes Senatus fuisse, quod hic affirmatur res, est dubia. Favet quidem Diodoro ea in parte Valer. Max. L. VII. 5. 2., sed errans et plures Nasicas turpiter, ut docti viri ostenderunt, confundens. Quid? ne locus quidem est, qui Scipioni Nasicae, viro optimo, inter Senatus principes possit adsignari: namque eius aetate conspicui ea fuerunt dignitate Q. Fabius Maximus, Scipio Africanus, L. Valerius Flaccus, M. Aemilius Lepidus. Adde ne Censorium quidem Scipionem hunc Nasicam fuisse, cuiusmodi tamen tradito a maioribus more legi solebant. De filio, cui cognomen *Corculo*, negari non debet. Is et censura perfunctus, et mortuo Aemilio Lepido princeps in Senatu lectus est, sicuti pulvere ex Valerio Max. collegerunt Pighius, Onuph. Panvinius atque alii. WESS.

605. 11. *Τῶν δὲ γυναικῶν Οὐαλερία*] De Valeria alii tacent: Claudiam memorant religionis experimento pudicissimam matronarum tum fuisse iudicatam Livius L. XXIX. 14., Plinius L. VII. 35. et quos ibi testes produxit Harduinus et ad Silium L. XVII. 33. Drakenborch. Rem universam cum narrasset Appianus Annibal. p. 594. subiungit, *ὧδε μὲν ἡ θεὸς ἐς Πάμην δι' ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἀρίστον ἀγωνεῖτο.* Tu lege, ut secum consentiat scriptor, δι' ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. WESS.

605. 15. *Κάτων, ὁ ἐπικλ. Δημοσθένης*] Catonem ob vehementiam in dicendo, vulgo Romanum Demosthenem vocabant, ut ait Plutarchus in eius vita p. 338. et Appianus in Iberico p. 465., atque ex eo Suidas in *Κάτων*. VALES.

605. 19. *Ὁ δὲ Νασικῆς ἀὲ τὸνναντίον ἀπεφάνετο*] Eadem de Scipione Nasicae, viro optimo, in Livii Epitoma lib. XLIX., sed non sine erroris macula, si credimus Ch. Ad. Ruperto ad Pompon. l. 2. §. 37. D. de Orig. Iur., ductissimoque viro in illam Livii Epitomam. Rupertus sententiam *de non delenda Carthagine* Scipioni Nasicae, quem ob prudentiam Coreulum dixerunt, ex temporum ratione tribuendam censet. Is quidem certe Scipio et auctoritate et rerum gestarum gloria in republica florebat maxime, nuperque, ut theatrum, quod Censores locaverant, destrueretur, obtinuerat, Livio superiore Epitoma et Velleio Patereulo L. I. 15. testificantibus. Ad hoc Scipio Nasicae, vir optimus iudicatus, Consul processerat anno 131XII. ab urbe condita, eratque adeo sub initium belli Punici III. octogenario maior. Quae omnia, ut ut speciosa, haud scio an iniuria ponantur contra conspirantem scriptorum veterum consensionem. Fuerit enim ea aetate, ut annos LXXX. superaverit, quid ad rem illud? Floruerunt eodem tempore Cato, Masinissa atque alii, qui diutissime senes fuerunt. Adde, Livio et Diodoro clarissime adsentiri Augustinum L. I. C. D. cap. 30., forsan Varronem secutum. Pauca fidei causa exscribam: *At ille Scipio pontifex maximus vester, ille iudicio totius senatus vir optimus, istam vobis metuens calamitatem, nolebat aemulam tunc imperii Romani Carthaginem dirui, et decernenti, ut dirueretur, contradicebat Catoni.* Sunt haec notabilia maxime. Scipionem Nasicam, virum optimum, Pontificem maximum fuisse docent, nobisque aliud argumentum suppeditant. Eo enim honore fungi non potuit, nisi mortuo Aemilio Lepido, Pontifice et principe Senatus. Proinde P. Scipio, quem paucis ante diebus Pontificem maximum Cato factum ait Coss. T. Quinctio Flamini et Aemilio Balbo, sive anno 131XIII., apud Ciceron. de Senect. c. 14., P. est Nasicae, vir optimus declaratus, ut bene animadvertit Panvinius. Vixit ergo usque ad initia belli Punici postremi. Quod vel Pomponius docere Rupertum potuerat: namque Scipionem, quem Senatus optimum appellavit, Iureconsultis annumerat; at

ea eruditione floruit P. Scipio in provecta aetate, de quo apud Ciceronem Cato. WESS.

606. 35. Ἀπερ ἅπαντα συνέβη τῇ [Ρόμῃ] *Neo eum sententia fefellit: re ipsa probatum est, quam verum (P. Scipio) dicere.* Deleta quippe Carthagine, magno scilicet terrore Romanae rei publicae depulso et extincto, tanta de rebus prosperis orta mala continuo subsequuta sunt, ut erupta diruptaque concordia, prius saevis cruentisque seditionibus, deinde mox, malarum connexionem caussarum, bellis etiam civilibus tantae strages ederentur, et cetera, quae ad hunc Diodori locum adpositissima ab Augustino de Civit. D. lib. I. 30. scripta fuerunt. WESS.

606. 41. Ὁ τοῦτον δὲ υἱὸς] Hic vero non assentior Diodoro, qui Scipionem Nasicam, eum, qui privatus Tib. Gracchum interfecit, filium ait esse Scipionis Nasicae, eius qui vir optimus a Senatu iudicatus est. Fuit enim revera illius nepos, filius P. Scipionis Nasicae, eius qui Coreulum cognominatus est, ut docet Velleius Paterculus lib. II. cap. 3. et Cicero in Bruto cap. 20. nisi forte adoptatus a Scipione Nasia avo fuit. VALES.

606. 53. Ὁ δὲ ἄλλος — ἤσυχασεν ἐντραπέζῃ etc.] Id verum esse potest de tempore, quod Gracchi caedem proxime excepit. Alioqui invidia facinoris eius flagrans Scipio, ut populi odium declinaret, sub titulo liberae legationis Pergamum concessit, et quod vitae superfuit, superfuit autem parum, ibidem peregit, testibus Cicerone Or. pro Flacco c. 41., Plut. in Gracch. p. 834. et Val. Max. L. V. 3. 2. WESS.

606. 56. Κατὰ τὸν ὑποκείμενον ἐνιαυτὸν] P. Scipio Nasia Consul in magistratu mortuus est anno urbis 642. Hunc imprimis disertum fuisse et cunctos sale facetiisque superasse ait Cicero in Bruto cap. 34. VALES.

606. 62. Ἀντίοχος ὁ Κυζ.] Antiochi Sidetae filius Cyzicenus ideo dictus, quod Cyzici apud Craterum hospitem educatus erat. Regnum inivit Olymp. CLXVII. anno primo. VALES.

606. 65. Μίμοις καὶ προδίκταις] Magis probo lectionem Suidae, qui hunc locum proferens legit προδίκταις. est enim deductum ἀπὸ τοῦ δεικνύειν. Sunt autem προδίκταις, proprie histriones ac mimi, qui ridicula ac iocularia quaedam in scena fundebant, quae δεικτῆρια dicebantur. Varro, ὄνος λέρας: Neque orthopsalticum attulit psalterium, quibus sonant in Graecia dicitur. Hinc δεικτῆριάδες vocantur mimae a Polybio in lib. XIV. apud Athenaeum (lib. XIII. p. 576.) Μύρτιον δὲ μία τῶν ἀποδεδειγμένων καὶ κοινῶν δεικτῆριάδων. Ab eadem origine dictos quoque censeo a Lacedaemoniis δεικτῆριάδες, seu δεικτῆριάδες, quos Hesy chius exponit μιμολόγους. VALES. Quid significet vox προδίκταις, non adeo obvium est affirmare posse. Hunc locum citavit procul dubio Scidas in iisdem verbis, nisi quod habet προδίκταις, ut puto, melius: at eius vocis interpretationem non ap-

ponit. Eam vocem habet ex Suida H. Stephanus, et per δεικτῆριάδες seu δεικτῆρικτῆριάδες vertit, nempe *histrion*, qui personas in theatro ostendit populis, tamquam a nomine δεικτῆριον, quod est simulachrum vel imago. Sed cum de eo nullam habeat auctoritatem, non verebor, aliam afferre interpretationem non minus, ut puto, verisimilem. Προδίκτης a προδεικνύω videtur manifeste deduci, quod verbum praemonstrare et praesignificare significat. Sic apud Herodotum lib. VIII. 37. προδίκτωρ est, qui res futuras, antequam eveniant, praedicit et praenunciat, ut supra ad eum auctorem notavimus p. 31. Exercit. Ita προδίκτης nihil aliud est, quam is, qui res futuras praenunciat, quod praestare gloriantur Astrologi, Metoposcopi, Chiromantiam professi et alias artes tam vanas, quam a principibus plerisque creditas, divini, necromantes, et tales viri non male hoc loco θαυματοποιῶνς coniunguntur. PALM.

606. 67. Καὶ νευροπατεῖν] Legendum est sine dubio νευροσπαστεῖν, quod sequentia plane confirmant. Nam illud νευροπατεῖν Graecum non est. Νευροβατεῖν potius diceretur: unde Neurobates apud Vopiscum in Carino cap. 19. sed hoc quidem loco minime convenit. Est autem νευροσπαστεῖν ope fiduculae movere ac trahere lignea quaevis simulacra, quod fit arte mechanica. Vide Turnebum lib. 2. Advers. cap. 18. Hac in arte excelluisse dicitur Pothinus quidam Atheniensis teste Eustathio Iliad. δ', p. 457. ubi addit: Τέχνη δὲ πάντως οὐ σπουδαία ἢ νευροσπαστική, ἀλλὰ τῶν κατ' εἶδος παιδιῶν. VALES. Καὶ νευροσπαστεῖν] Recte Valesius. Omnes olim, qui αὐτομάτων et νευροσπαστῶν ludicra mobilitate multitudinem oblectabant, θαυματουργοὶ et θαυματοποιοὶ, quorum Diodorus proxime meminit, dicebantur. Hero Automat. p. 244. ἐκάλουν δὲ οἱ παλαιοὶ τοὺς τὰ τοιαῦτα δημιουργοῦντας ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥΣ, διὰ τὸ ἐκπληκτὸν τῆς θεωρίας. Imagunculae, fiduculis quodammodo animatae, συλλήβρια νευροσπαστούμενα Imp. Antonino, ὄργανα νευροσπαστα, quamquam latius haec porrigi possunt, Synesio L. I. Provid. p. 98. B., de quibus conplura Is. Casaubonus ad Persii Sat. V. 128., B. Vulcanius in Apuleium de Mundo p. 215. et T. Gattakerus ad Antonin. Imp. L. VII. 3. WESS.

607. 68. Ζῶα πεντάπηχα] Intelligo bestiarum simulachra deaurata, quae in pompa traduci mos erat, ut patet ex descriptione pompae illius Ptolemaei Philadelphi apud Athenaeum lib. V. cap. 8. p. 202. VALES.

607. 81. Καὶ Μικίψαν] Huius iunioris Micipsae filium arbitror fuisse Hiempsalem, cuius meminit Plutarchus in Mario p. 429., Appianus lib. I. Civilium p. 668. et Cicero in 2. contra Rullum cap. 4. VALES. Mirum est, Sallustium, in liberis Micipsae describendis occupatum, de hoc Micipsa prorsus tacuisse Belli Iugurth. c. 5. Quod vero Valesius suspicatur, Hiempsa-

lem, cuius in Marii rebus et Pompeii mentio est, junioris huius Micipsae filium fuisse, falsum erit, sicuti et Manutii ad Ciceronis Agrar. I. 4. iudicium, quo Hiempsali pater Hiarbas datur, si vera et iusta sit inscriptio, quam Reinesius Clas. III. 76. et Sponius Miscellan. p. 145. vulgaverunt. Ea enim Hiempsalem, Iubae, a Caesare triumphati, patrem, perhibet Gulussae filium, Masinissae nepotem. WESS.

607. 87. [Ὅτι Κορωνιατὸς τις] Puto esse *Congentiatum*, sive *Congonetiaticum*, dissident enim in nominis eius scriptura amanuenses, Bituiti, Arvernorum regis, filium, quem comprehensum Romamque deductum fuisse Livii Epit. LXI. innuit. Urbem *Iontoram*, si tamen rectum id nomen, nondum reperi. WESS.

607. 95. [Ἐπὶ τῶν στρατηγῶν παρεθεωρεῖτο] Optime H. Valesius *παρετηρεῖτο* mutavit. Mox auctor ἐν ταῖς εἰς δόξαν προαγωγαῖς παρεθεωρεῖτο. et S. Lucas A. A. cap. VI. I. ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χήραι αὐτῶν, i. e. *despicerentur*, ut Beza: nam alii nimis hic acutum vident. Porro ἐπὶ τοῦ στρατηγῶν praestaret. WESS.

607. 99. [Τὰς ὑποδ. ἀρχ. μόγις ἐλληφρώς] Cicero pro Plancio cap. 21. *C. Marius duabus aedilitatis acceptis repulsis septies Cos. est factus*. VALES.

607. 5. [Τὴν μὲν ἐκ τούτων ἀτιμίαν προσεποιεῖτο] Haec sana si fuerint, ignominiam acceptae cladis Mario fuisse adpersam indicabunt. Haud tamen scio, an τὴν ἐκ τούτων τιμὴν reliquerit Diodorus, quippe post pauca diserte prodens, Mario duce semper victoriam Romanos retulisse. Erit ergo, *honorem ex proeliis istis sibi Marium acquisivisse*. Si vero dubites de verbi isto usu, adi Appian. L. II. B. Civil. p. 846. et L. V. p. 1184. Iam quod praecessit οὗτος δὲ δοκῶν γεγονέναι δημοσιότης, id prima Marii aetas non respuit. Iuvenalis Sat. VIII. 245.:

Arpinas alius Volscorum in monte solebat

Poscere mercedes alieno lassus aratro:

Nodosam post haec frangebat vertice vitem,

Si lentus pigra muniret castra dolabra.

Adde Plut. in Mario p. 407. WESS.

608. 23. [Ὅν μόνον τὸ πλῆθος τῶν οἰκετῶν] Hoc fragmentum ex lib. 36. Diodori est, ubi iisdem fere verbis legitur p. 912. ed. Rhodom. Coeptum autem est hoc secundum in Sicilia servile bellum anno urbis 648. ut ex lib. 36. Diodori patet. VALES.

608. 46. [Καὶ δοῦλα τῆς παρανόμου χειροκρατίας] Recurre ad Eclog. I. L. XXXVI. p. 534. WESS.

608. 55. [Ταμίαις — εἰς τὴν ἐξ Ὠστίας] Inter provincias quaestorias erat procuratio frumentaria: eaque provincia Ostiensis dicebatur, quod ex Ostiensi portu frumentum in urbem subveheretur. Cicero pro Sextio cap. 17.: *Nec mihi res erat cum Sa-*

turnino, qui quod a se quaestore Ostiensi per ignominiam ad principem et Senatus et civitatis M. Scaurum rem frumentariam translatam sciebat, dolorem suum magna contentione animi persequabatur. Idem in Orat. de harnspicum resp. cap. 20.: *Saturnum, quod in annonae caritate quaestorem a sua frumentaria procuratione Senatus amovit, eique rei M. Scaurum praefecit, scimus dolore factum esse popularem.* VALES. De provincia Ostiensi egregie Pighius in Fast. a. CDXXCVIII., et post eum Graevius ad Or. Ciceron. pro Murena c. 8. I. quos vide. WESS.

609. 68. [Καὶ μετὰ δακρύων προσπίπτων etc.] Eadem Appianus L. I. B. Civil. p. 628. et Aur. Victor de Vir. Illust. c. 63. WESS.

609. 92. [Καὶ στρωμνῆς ἀνδρινῆς etc.] Luxum istum explicuit Io. Meursius de Rom. Lux. c. 9. Ego solo Philone lud. utar, qui Ἰταλικῆς πολυτελείας καὶ τροφῆς argumenta enarrans, peregre τριζιλνὰ τε, inquit, καὶ περιζιλνὰ χελώνης ἢ ἐλέφαντος κατεσκευασμένα, καὶ τιμαλφιστέρας ἕλης, ἃν τὰ πλείστα λιθοκόλλητα, στρωμνὰ ἄλουραῖς ἐνφασσμένον χρυσοῦ καὶ ἀνθοβαρεῖς ἕτεροι παντοίων χρωμάτων, πρὸς τὸ τῆς ὄψεως ἐπαγωγὸν de Vit. Contemplat. p. 896. D., quibus non dissimilia idem commentatus est apud Euseb. Praep. Evang. L. VIII. 14. p. 389. WESS.

609. 2. [Διαφανεῖς δὲ etc.] Vid. Stanislaum Kobierzykium de Rom. Lux. L. I. 9. et interpretes ad Petron. c. 55. Philo lud. Vit. Contempl. p. 896. *χιτῶνας τε ἀραχνούφεις καὶ ἐκλεῦκους* vocat, Seneca vero *sericas vestes, si vestes vocandae sunt, in quibus nihil est, quo defendi aut corpus, aut denique pudor possit: quibus sumtis, mulier parum liquido nudam se non esse iurabit* de Benef. L. VII. 9. Modo ἀνέδην ἀνηλίσκοντο olim fuisse, equidem non dubito. WESS.

609. 7. [Τῶν δὲ Ποντικῶν ταρίχων τὸ κεράμιον etc.] Haec debentur Catoni, apud Polybium L. XXXI. indignanti, ὅτι τινὲς τὰς ξενικὰς τροφὰς εἰσήγαγον εἰς τὴν Ῥώμην, ΤΡΙΑΚΟΣΙΩΝ μὲν ΔΡΑΧΜῶΝ ΚΕΡΑΜΙΟΝ ΤΑΡΙΧῶΝ ΠΟΝΤΙΚῶΝ ὠνησάμενοι, καὶ μειράκια δὲ εὔμορφα ὑπερβαλλούσης ἀγρῶν τιμῆς in extremo L. VII. Athenaei. Indidem sumta etiam videntur, quae de coquis succedunt: Cato enim veterum disciplinam et mores collaudans, *equos carius quam coquos emi solitos dicitabat* apud Gellium L. XI. 2. At eo tempore, de quo Diodorus, *μάγειροι γεωργῶν περισπουδαστότεροι ἦσαν*, quae Musonii verba in Stobaei Serm. XVIII. p. 167., sive *pluris pretii coquum quam villicum habebant*, quod de se negat Marius in Sallust. lug. c. 85. Confer P. Burman. ad Petron. c. 38. WESS. Conf. Exc. Vat. p. 97. 6.

609. 9. [Οἱ δὲ ταῖς εὔμορφίαις ἐκ παράνομοι etc.] Puto

fuisse ταῖς εὐμορφίαις ἐκπρεπεῖς, idque vocabulum operarum negligentia truncatum. WESS.

609. 10. Πολλαπλασιῶν τάλαντων] MS. πολλῶν. VALES. Haud male. WESS.

610. 20. Ἐπιλεξόμενος τὸν ἀρ. τῶν φ. σ. Κοῖντον Ποτλιον] Redarguit et hic locus eos, qui Rutilum Scaevolae in Asia quaestorem perhibuerunt. Vide quae disputavit Cel. Iac. Perizonius Animad. Histor. c. 2. p. 58. WESS.

610. 23. Ἐκ τῆς ἰδίας οὐσίας] Increbuerat scilicet haec consuetudo ut Magistratus Romani, qui in provinciam proficiscebantur, aut qui iurisdictionis causa obibant provinciam, publica hospitia et iumenta ac caetera eiusmodi a perviis civitatibus exigent: quae prava consuetudo coeperat a L. Posthumio Albino sub initia Persici belli, ut docet Livius lib. 42. initio. Huic malo emendando lata postea est lex Iulia, quae vetabat ne praeter 4. lectos et tectum ac foenum Magistratus eiusve comites a provincialibus acciperent quidquam, teste Cicerone in libro V. ad Atticum Ep. 10. et 16. VALES. Rarum abstinentiae exemplum. Solebant in provincias cum imperio tendentes potestate plerumque in summum provincialium detrimentum abuti, opusque adeo multiplice et frequenti legum fuit fraeno. Lege notas doctissimorum virorum ad Sueton. Aug. c. 36. WESS.

610. 26. Ἐκ τῶν προγεγονότων ἀκληρωμάτων] Imo vero ἐκ τῶν προγεγ. ἀκληρωμάτων. Id iustum et Diodori est. Infra Excerpt. horum p. 405. αἴτιος ἐγένετο τῶν τε νῆσ. καὶ τῆ πατριδι τῶν ἐσχάτων ἀκληρωμάτων. et Legat. xxxiv. καὶ μετὰ δακρυῶν καθικέτευε, βοηθῆσαι τοῖς ἀκληρώμασι. Alia invenies ad L. III. 12. Non ignoro ex Suida productum ἀκλήρωμα pro calamitate atque infortunio fuisse, nec id tamen iuvabit. Pravum est, sicuti dudum docuerunt H. Stephanus Thes. T. II. p. 244. et Th. Gatakerus ad Imp. Antonini L. X. 33. Adde literarum seriem et veteres schedas, a L. Kustero inspectas, in Ἀκληρώμασι, συμφοραῖς, δυστυχίαις acquiescere. WESS. Idem existimandum de ἐκλήρωμα in Bekkeri Anecd. p. 77. 25.

610. 31. Ὅτι Λεύκιος ὁ Σκαιονόλας] Peccarunt amanuenses. Auctor uti superiora docent, scripserat ὅτι Κοῖντος Σκαιονόλας. Habet de Q. Scaevola, quae legi merentur, Rupertus ad Pompon. l. 2. §. 41. D. Or. Iur. WESS.

610. 41. Συμπεφωνηκῶτα πρὸς τοὺς κροῖους] Usitatum id fuit apud Romanos, ut servus de libertate sua cum domino pasciceretur. Tacitus lib. 14. c. 42. Annalium: *Negata libertate, cui pretium pepigerat.* Dio Chrysostomus Orat. 14. p. 232. A. de servitute: *Οἱ δὲ τινες τὴν αὐτῶν τιμὴν καταβεβλήκασι τοῖς δεσπόταις· καὶ οὐδέπουν δούλοι εἰσιν αὐτῶν οὗτοι.* Praetermittere hic non possum locum Dionysii Halic. sane illustrem ex libro

4. p. 227. Ἐτόγγανον δὲ τῆς ἐλευθερίας οἱ μὲν πλείστοι προῖκα διὰ καλοκάγαθίαν· καὶ κράτιστος ἀπαλλαγῆς τῶν δεσποτῶν τρόπος οὗτος ἦν. ἄλλοι δὲ τινες λῦτρα κατατιθέντες ἐξ ὁσίων καὶ δικαίων ἐργασιῶν συναχθέντα etc. quae vix mihi temperavi quin adscriberem. Adde, quae notavit I. Lipsius ad dictum locum Taciti. VALES.

610. 42. Φθάσας τὴν ἀπολύτρωσιν] Id est, antequam integram redemptionis pretium numerasset. *Λύτρα* quippe eam pecuniam vocat Dionysius loco proxime allato. VALES.

610. 51. Συμμάχων] MS. συμμαχοῦντων. VALES. Neque admodum absurde. WESS.

610. 52. Ὅτι Λεύκιος Ἀσύλλιος] Existimavi legendum esse Ἀσήλλιος, quod est cognomen Romanum apud Appianum lib. I. Civilium (p. 645.) Ἀσήλλιος Praetor urbanus a foeneratoribus occisus esse dicitur: qui a Valerio Max. lib. IX. cap. 7. *Aulus Sempronius Asellio* vocatur, in Prologo autem lib. 74. T. *Livius Sempronius Asellus*, minus recte. Nam et apud Nonium Marcellum (cap. 7. 107.) Sempronius Asellio laudatur in lib. 4. Hist. et apud Gellium lib. 2. cap. 13. et 13. 3. Noctium Attic. qui ait Asellionem hunc sub Africano Tribunum mil. ad Numantiam fuisse. VALES. Est qui Ἀσύλλιος mallet, Manium Aquillium intelligens, qui Siciliam pacavit, bello Servili confecto. Sed ille patre quaestorio editus non est, neque ea iustitiae et abstinentiae gloria floruit, nec omnes corporis sui sensus usque ad vitae exitum integros conservavit. Asellius, quem Valesius adsciscit, a Graeco parum abest. Id mirum tamen, nusquam eum a Cicerone in Verrinis, neque ab aliis, quod quidem rescire quivi, commendari, quamquam praeter ceteros Siciliae praetores meruerat. Itaque haereo. De Sempronio Asellione Valesio melius G. I. Vossius Hist. Lat. L. I. 8. WESS.

611. 58. Γάιος, επικαλούμενος δὲ Λόγγος] Et hic in obscuro est. Laudat Antonius familiarem suam *Longum*, virum optimum et ab historia, prudentia iuris publici et antiquitatis scientia instructissimum in Ciceronis L. I. Orat. c. 60., qui noster esset, si veteres libri, in quorum aliis *Longinus*, consentirent. WESS.

611. 65. Τῆς ἐσχάτης τοῦ βλον γραμμῆς] Vide extremum L. XVII. ubi idem. Statim *διέφερε*, quod in Latinis Valesius secutus est, scripserat auctor. WESS.

611. 79. Στρατηγῶν εἰσθ. δίδοναι προστάτας] Hic locus ut puto, singularis est, de tutoribus, quos Praetores aut Proconsules in provinciis dare soliti erant. Postea vero lata est ab Augusto lex Iulia et Titia anno urbis 722., Augusto III. et M. Titio Coss. qua iubentur Praesides provinciarum mulieribus pupillisve non habentibus tutores dare, ut ait Ulpianus in Regulis. VALES. Sane quam notabilis hic est locus, et forsitan ad unam Sici-

liam restringendus, uti censet Cl. Anton. Schultingius ad Ulpian. tit. xi. de Tutel. §. 18. WESS.

611. 86. *Εἰς ἐπανόρθωσιν τῶν βιωτικῶν*] Putes τῶν βιωτικῶν voluisse Diodorum ob postremam horum Excerpt. partem, ubi contra se ἰδιωτικὰ et δημόσια ponuntur. At vetat S. Paullus, cum priore ad Corinthios c. VI. 3. οὐκ οἴδατε, ὅτι ἀγγέλους κρινόμεν; μήτιγε βιωτικά; βιωτικά μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε etc. Intelligit Apostolus controversias privatas de rebus omnibus, quae in hac vita incidere solent, quamquam aliud vulgo interpretes sectantur. Firmat quod dixi Polybius Excerpt. p. 1401. WESS.

611. 92. *Θαυμαστῶς ἀγαπώμενος*] Legendum esse putavi ἀγαπώμενον et ad patrem Livii Drusi id retuli, de quo haec C. Carbo olim cum maximo plausu dixit: *O Marce Druse, patrem appello. Tu dicere solebas, sacrum esse Remp. quicumque eam violavissent, ab omnibus esse ei poenas persolutas.* Hic Drusus collega in tribunatu fuerat C. Gracchi. Consul fuit anno urbis 641. VALES.

611. 97. *Προστάτης τῆς συγκλήτου*] Deest ἀξιοχρεως, aut quid simile. Cicero pro Milone cap. 7.: *Domus suae nobilissimus vir Senatus propugnator, atque illis quidem temporibus pene patronus, Tribunus pl. M. Drusus occisus est.* Sed et ante hunc M. Livium Drusum pater eius M. Drusus C. filius Senatus partes contra C. Gracchum in tribunatu defenderat, eumque fregerat, ut ait Cicero in Bruto cap. 28.; quam ob causam Senatus patronus dictus fuit, ut scribit Suetonius in Tiberio cap. 3. et Plutarchus atque Appianus. Quintus etiam Caepio Senatus patronus est dictus, ut scribit Valerius lib. 6. cap. ult. VALES. Ad ditamentum istud Valesii non admodum est necessarium: neque enim qui fuerit, sed qualem futurum putabant, indicatur. Legendus est Seneca Brev. Vit. c. 6. WESS.

612. 99. *Ἐγούμενος Πομπαιῶς*] Ex Πομπαιῶς congru- ptum esse, vidit Valesius. Confer Fr. Oudendorp. ad Obsequent. Prodig. c. 116. WESS.

612. 18. *Σεβουλίω τῷ στρατηγῷ*] Proconsulem verti ex Prologo lib. 72. Titi Livii et Appiano lib. I. Civilium (p. 633.) Velleius lib. 2. (cap. 15.) et Orosius (L. V. 18.) et historia Miscella Servium Praetorem eum appellant. VALES. Servilium esse, bene Diodorus et Valesius, eum secutus, adfirmant. Scio, quid Iac. Gronov. ad Livii Epit. 72. censuerit, quidque illi rescripserit C. A. Dukerus in Flori L. III. 18., quem ad i. sis et Fabricium ad Oros. L. V. 18. WESS.

612. 27. *Ἀγαμέμνων*] Huius meminit Orosius his verbis (L. V. 18.) *Marsi autem Agamemnonem piratam praeoptave-*

rant. Eum ipsum intelligit Appianus lib. I. (p. 634.) ubi Servilii Procos. caedem commemorat. VALES.

612. 34. *Οἱ Πιννηταί*] Urbs Vestinorum est Pinna, Ptolemaeo memorata in lib. 3. (p. 73.) cuius cives Pinnenses dicuntur a Plinio (lib. 3. 12.) VALES. Conf. Exc. Vat. p. 132. 15.

612. 35. *Ἀμετάπιστον — πρὸς Ῥωμαίους συμμαχίαν*] Legendum esse arbitror ἀμετάπιστον. Nam illud ἀμετάπιστον meo quidem iudicio Graecum non est. VALES. Non dissentio. Frequens est confusio vocabulorum eiusmodi. Ἀπιστος et ἀπειστος in hoc etiam censu sunt. Vide Valesium ad Euseb. Laud. Constant. cap. 16. et Davisium in Max. Tyr. Diss. XXXII. p. 616. WESS.

612. 46. *Τῆς τῶν Ῥωμαίων ἡγεμονίας*] Lego τοὺς τῶν Ῥωμ. ἡγεμόνας. Praelium illud intelligit, quo Manius Aquillius et Q. Oppius cum L. Cassio et Nicomede rege Bithyniae a Mithridate victi sunt. De quo vide Appianum in Mithridatico (p. 315.) VALES.

612. 47. *Καὶ πολλοὺς ζωνορήσας*] Confer Appian. Mithridat. p. 313. captivos Bithynos, Gallograecos, Cappadoces et Asianorum alios a Mithridate summa comitate et habitos et dimissos referentem. WESS.

613. 53. *Καὶ θεὸν καὶ σωτήρα προσαγορεύοντων*] Turpe istud adulationis genus alias nos attigimus et Th. Gataker. Miscellan. L. 1. 3. p. 187. Opportune Cicero pro Flacco c. 25. *Mithridatem Deum, illum Patrem, illum Conservatorem Asiae, illum Evium, Dionysum, Bacchum, Liberum nominabant.* Adde Posidonium, quem auctorem huius rei Diodorus habuit, in Athen. V. 12. WESS.

613. 61. *Καὶ τὸν Ἀκίλλιον*] Lego Ἀκίλλιον. quippe Manius Aquilius a Mitylenaeis vinetus ac Mithridati est traditus, ut scribit Paternus lib. II. (cap. 18.) VALES.

613. 67. *Ὁ δὲ καίπερ νέος ὢν*] Haec non iam de Manio Aquilio intelligenda sunt, quem constat vivum in Mithridatis manus venisse. Ex Valerio Max. lib. IX. Appiano in Mithridatico p. 316. et Posidonio, cuius haec verba sunt, *Μάνιος δὲ Ἀκίλλιος ὁ ὑπατευκὸς ὁ τὸν ἀπὸ Σικελίας καταγωγὸν Θράμβρον συνδέτην ἔχον ἀλλοσε μακροῦ Βαστάονην πεντάπηχον πέζος ὑπὸ ἰππέως ἔλκεται* apud Athenaeum lib. V. (12. p. 213.) Ex quo satis patet haec Diodori verba ad alium quempiam pertinere, qui cum a Mitylenaeis vincendus esset, semetipso occidit. Sed eius nomen incuria exscriptorum omissum est. VALES. Non intactum reliquit de Aquilio exitu disputans hunc locum ad Ciceron. Disput. Tuscul. L. V. 5. Io. Davisius. Optime Valesius. Haec enim ad Manium Aquillum referri non possunt, quem *legatum populi Romani consularem vinculis ac verberibus atque omni supplicio ex-*

cruciatum Mithridates necavit, uti Cicero dixit pro L. Manil. c. 5. Adstrue his, proveciore aetate Aquilium fuisse, vinculisque a Mitylenaeis, ut planissime Diodorus, constrictum, ut regi in manus posset tradi: hunc vero in ipso aetatis flore irruentes in se et repulisse, et finem vitae, quem res solum dabat, consecutum esse. Desunt ergo plura excerptoris aut amanuensium negligentia. WESS.

613. 77. *Ναυμαχίαν*] Praelium illud navale intelligit, quo Rhodii adversus Mithridatem decertarunt, de quo consul Appianum (Mithrid. p. 319.) VALES.

613. 99. *Τὴν δεδομένην ἐπαρχίαν παραιτούμενος*] Legendum est *παραιρούμενος*, ut L. XVIII. 25. et apud Suidam in *Παραιρούνται*. Vulgatum aliud est. WESS.

614. 7. *Εἰς τὴν Νομαδίαν δοῦλος*] Nimium hoc, neque vero satis congruum. Adi Plut. potius in Mario p. 429. et Vell. Patere. L. II. 19. Mox legi quoque potest *ἔρμος ἐφοδίων*. WESS.

Ibid. *Ἐρμος σφῶν*] Forte *φίλων*. VALES.

614. 15. *Μετέστησεν ἑαυτὸν ἐκ τοῦ ζῆν ἐκονσίως*] Morbo oppressum e vita migrasse Marius Velleius Patere. L. II. 23. et ex Posidonio refert Plut. in Mario p. 432., nec deerant tamen, qui voluntaria morte decessisse proderent, sicuti hinc et ex Victore de Viris Illust. c. 67. constat. WESS.

614. 20. *Ἐν τῇ διώρυγι*] In eo cuniculo, per quem ex urbe Praenestina evadere captabat: docent id uberius Strabo L. V. p. 365. et Appian. Civil. L. I. p. 681. WESS.

614. 22. *Εἰς τὸν πύλαι προκείμενον*] Sociale scilicet bellum, quod bello civili Sullano veluti renovatum est. VALES.

614. 24. *Σκευόλαν*] *Σχαιουόλαν* adpellare et scribere eum perpetuo solet, idque adeo et hic malim. WESS.

614. 31. *Δέκα μυριάδιον*] Idem scribit Iulius Obsequens (de Prodig. cap. 118.) *L. Scipione C. Norbano Coss. centena millia hominum consumpta Italico civilique bello relata sunt*. Eutropius (lib. V. 6.) et ex eo auctor historiae Miscellae: *Hoc*, inquit, *sine conclusa sunt duo bella funestissima, sociale Italicum, et civile Sullanum, quae per annos x. tracta sunt. Consumperunt autem ultra centum quinquaginta millia hominum, viros Consulales XXXIII. Praetorios VII. Aedilicios LX. Senatores cc. absque innumeris Italiae totius populis*. VALES.

614. 35. *Τὸ δῆπερ αὐτὸν ἐπατεῦσαι*] Malim *μήπερ αὐτὸν*, ut ad Merulam referatur. Vide Appianum lib. I. Civilium, et Paterculum lib. II. (cap. 21.) VALES.

614. 45. *Ἐπέβαλε τὰς χεῖρας τοῖσιν ἱεροῖς*] Eadem Dio Cassius Exc. Peiresc. p. 647., sed qui Plut. in Sulla p. 459., ut pulchre H. Valesius perspexit, verbo tenus exscripsit, et Appianus Mithridat. p. 346. de Sullano hoc sacrilegio. WESS.

615. 58. *Χώρον ἀντὶ τοῦτων καθιέρωσε*] Partem dimidiam agri Thehani, τὸ ἡμῖσις *Θηβαίων γῆς* Appianus et Pausanias L. IX. 7. WESS.

615. 80. *Ἀλλὰ τὰ διὰ τῶν ὀπλῶν κτηθέντα*] Primum erat τὸ διὰ τῶν ὀπλῶν etc., nec ferri poterat. Byzantii vero haec actitata putes ob ea quae Dio Cassius Excerpt. Peiresc. p. 650. WESS.

615. 86. *Τὸν Ἑλλήσποντον*] An Diodori hoc sit nescio. Appianum si inspexeris Mithrid. p. 344., tramisso Bosporo Fimbriam in continentem Asiam exscendisse adparebit. WESS.

615. 94. *Καὶ Νικομήδειαν*] Nicomediam fuga se receperat Flaccus, quo capto et interfecto urbem militibus diripiendam permisisse Fimbrias videtur. Lege P. Orosium L. VI. 2. WESS.

615. 96. *Κύριον παρὰ τὸν*] Deesse putes *εἰς*, sed vide Davisium ad Diss. XXI. Max. Tyrii p. 578. edit. novae. WESS.

615. 4. *Ὅτι Γνώσιος Πομπήιος* etc.] Hoc Pompeii elogium primis eius gestis rebus, occasione comparati in Piceno exercitus, quo Sullae partibus contra Carbonem ceterosque Marianos vehementius studeret, praepositum fuisse arbitrator. Rem firmabit Plut. Pomp. p. 621. et Dio Excerpt. p. 653. WESS.

616. 14. *Τὴν μεθ' ἡμέραν ἐπιμέλειαν*] Forte scribendum est, *τῇ μεθ' ἡμέραν ἐπιμέλειαν*, aut potius, *τῇ τῶν καθ' ἡμέραν*. VALES.

616. 26. *Ἡ σύγκλητος ἐξέπεμψεν Ἰούνιον*] Hac de re Plut. copiosius in Pomp. p. 622. A. WESS.

616. 31. *Παραπέμφοντας μετ' ἀσφαλείας*] Potest hoc retineri, quamquam absurdum non est *μετὰ φιλίας*, quod in schedis. De Scipione, quem inviolatum dimisit Sulla, Velleius Pater. L. II. 25. et Appian. Civil. L. I. p. 672. WESS.

616. 46. *Τὴν γε χάριν*] Ms. *Τὸ γε χάριν*. VALES.

Ibid. *Καὶ πρὸς αὐτοῖς τοῖς ἀδύτοις* etc.] Mucius Scaevola pontifex maximus in vestibulo aedis Vestae occisus est, docente Epitom. Livii LXXXVI. Itaque ab ara Vestae et immortalis igne haud longe, cum caderet, affuit. Sunt tamen, qui dissentiant. Velleius L. II. 26. in curia Hostilia, Appian. Civil. lib. I. p. 675. *μικρὸν πρὸ τοῦ βουλευτηρίου* Scaevolam contrucidatum prodiderunt. WESS. Conf. Exc. Vat. p. 139. 3.

616. 53. *Εἰς δὲ τῶν συνελθούτων* etc.] Hic videtur esse qui Lollius ab Orosio lib. V. 21. dicitur et in historia Miscella: *Quam proscriptionis tabulam cum Lollius, quippe securus, nihilque sibi conscius legeret, ubi suum repente nomen offendit, dum se trepidus adaperto capite e foro subtrahit, interfectus est*. VALES.

616. 62. *Περίσεσθαι τὴν σωτηρίαν*] Legendum esse arbitrator *πορίσεσθαι*. VALES. *Περίσεσθαι τὴν σωτηρίαν*] Ultimaec Vol. II.

duae voces si hinc exsulerent, proba videri oratio posset; illis salvis, medicina, quam Valesius fecit, opus est. Placet Diodoro πορλεσθαι σωτηρίαν. Respice not. in lib. XVI. 45. WESS.

617. 68. Καὶ χορηγίῶν περὶ τῶν δημοσίων] Conferendus est Plut. Pomp. p. 623. et seq. WESS.

617. 71. Εἰκοσι καὶ δυνῖν ἐτῶν etc.] Congruunt anni. Natus est C. Atilio et Q. Servilio Coss., sive anno DCXLVII. ab Urbe condita, ut Velleius L. II. 53. indicat. Carbonem in tertio consulatu in Sicilia oppressit, et catenis vinctum, docente Valer. Max. L. VI. 2. 8., trucidavit anno DCLXXI. Dissident aliqui veteres in Pompeii aetate. Lege Pighium Fast. ann. DCLXXIII. p. 274. WESS.

ANNOTATIONES

IN

EXCERPTA LEGATIONUM.

618. 15. Ἀρχαῖκῳ τινι προαχθεὶς ἔθει] Ita videtur legendum, cum in exemplari scriptum sit ἀρχικῳ. Videtur autem sententia sumpta ex fragmento Polybii, quod extat apud Suidam (voc. Ευβαίνειν.) Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι, inquit, ἔθος εἶχον μὴ ἄρχοντες φαίνεσθαι χειρῶν ἀδίκων, ἀλλ' αἰδοῦν ἀμυνόμενοι, καὶ κατ' ἀνάγκην ἐμβαίνειν εἰς τοὺς πολέμους. Verbum ἐπίστασθαι, quod est apud Diodorum, mihi quidem suspectum est. URSIN.

618. 17. Δικαίους ἐπίστασθαι πολέμους] Prayum haud dubie est ἐπίστασθαι. Scripsit auctor ἐπίστασθαι. Sic Excerpt. Peiresc. p. 573. nostrae edit. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι καὶ τότε καὶ μετὰ ταῦτα δικαίους ἐπιστάμενοι πολέμους. Iterum p. 590. σφόδρα οἱ Ῥωμαῖοι φιλοτιμοῦνται δικαίους ἐπίστασθαι πολέμους. Haec sufficiunt. WESS.

618. 22. Εἰς ἡμέραν τριακοστὴν π. κατήγγειλαν· ὃν οἱ etc.] Et hic quoque locus non videtur carere mendo. Sententia tamen vel ex Livio patet, qui hanc historiam narrat in libro primo (cap. 22.) Tantisper, inquit, Romani et res repetiverant priores, et neganti Albano bellum in trigesimum diem indixerant. Haec renuntiant Tullo. Tum legatis Tullus dicendi potestatem, quid petentes venerint, facit etc. URSIN.

618. 23. Ὅν οἱ μὲν τῶν Ἀλβανῶν] Video non defore patronos pronomini: ego tamen sublatum malletm. WESS.

619. 34. Αἰβνὲς καὶ Κυρηναῖοι] Haec illustrantur verbis Herodoti L. III. 13. WESS.

619. 41. Οἱ παρὰ Νάβιδος καὶ Φλαμινίων etc.] De hac re ita scribit Livius L. XXXIV. (cap. 43.) Legati Nabidis tyranni Romam venerunt: his extra urbem in aede Apollinis senatus datus est. Pax, quae cum T. Quinctio convenisset, ut rata esset, petierunt, impetraveruntque etc. Sumpsit autem tam Livius, quam Diodorus ex Polybio. URSIN.

619. 53. *Εἰσὶν ἐλεύθεροι*] Ὡσὶν ἐλεύθεροι in exemplari scriptum erat. URSIN. Polyb. Leg. ix. p. 1110. *ἐλεύθεροι, ἀφροσύνητοι, ἀφορολόγητοι, νόμοις χρώμενοι τοῖς ἰδίοις, et plenius profecto, sicuti et Appian. Leg. xxiv. p. 362. Mox pro ἐν ἡμέραις τριάκοντα intra duos menses apud Livium L. XXXIV. 50. WESS.*

619. 61. *Ὅτι πάλιν ἡ σύγκλητος etc.*] Hoc fragmentum ex Polybii (Leg.) xix. paene ad verbum descriptum est, et a Livio in L. XXXIV. 57. translatum. URSIN.

619. 62. *Ταῦταις φιλανθρωπίως προσεφώνει*] Vide Matth. Evang. XI. 16. et Lucae A. A. XXII. 2. WESS.

619. 67. *Καὶ Ἀπμήτριον τὸν υἱὸν*] Videtur deesse ἐκ τῆς ὀμηρείας, quod ex Polybio (p. 1120.) suppleri potest. URSIN.

619. 74. *Τινὰ μὲν — πολυπραγμονεῖν*] Ita legendum, non πολυπραγμονήσειν, ut est in exemplari. URSIN. *Τινὰ μὲν τῶν κατὰ etc.*] Mallem τὰ μὲν. Ceterum τοὺς δὲ πρὸς αὐτὸν προσβέοντας κ. λ. in Lexicon suum transtulit Suidas voc. Ἐπιτακτικῶς. Ut errent, qui ea Polybio tribuerunt. WESS.

619. 83. *Ὁ δὲ Φλαμίνιος ἔφη etc.*] Livius L. XXXIV. 58. *Ad ea Quinctius: quoniam vobis distincte agere libet, et genera iungendarum amicitiarum enumerare: ego quoque duas condiciones ponam, extra quas nullam esse regi nuntietis amicitiae cum populo Romano iungendae. Unam, si nos nihil, quod ad urbes Asiae attinet, curare velit, ut et ipse omni Europa abstineat. Alteram, si se ille Asiae finibus non contineat et in Europam transcendat, ut et Romanis ius sit Asiae civitatum amicitias et tueri quas habeat, et novas complecti.* URSIN.

620. 89. *Τῶν δὲ προσβευτῶν ἀποκρινάμενον*] Livius ibidem: *Nos vero, inquit Menippus, nec volumus, nec possumus pacisci quaequam, quo regnum Antiochi minuatur.* URSIN.

620. 95. *Ἐπισημαίνεσθαι, quod interpreti eius cum lateret, fraudi fuit.* WESS.

620. 96. *Οἱ παρὰ τοῦ βασιλέως ἤξιον etc.*] Livius ibidem: *Tum Menippus deprecari et Quinctium et patres institit, ne festinarent decernere, quo decreto turbaturi orbem terrarum essent. Tempus et sibi sumerent, et regi ad cogitandum darent, etc.* Sumpsisse haec Livium de Polybio, apparet ex Diodori verbis, quae ex Polybio descripta sunt. URSIN.

620. 4. *Ὅτι τοῖς Αἰτωλοῖς*] Hoc quoque fragmentum ex Polybii historiis (Legat. 16.) depromptum est et vi. quod sequitur. Videndus Livius lib. XXXVII. 1. URSIN.

620. 7. *Οἱ δὲ διὰ τὴν ἀποτομίαν τῆς ἀποκρίσεως*] Suidas exscripsit, parum tamen, ut solet saepe, immutans, in *ἀποτομία.* WESS.

620. 19. *Αἰδοῦς δὲ Ἀάμυραρον etc.*] Copiosius haec a Polybio leg. 23. et Appiano Syr. 169. perscripta sunt. WESS.

620. 23. *Παρακαλοῦσαι περὶ τῆς ἐλευθερίας*] In exemplari deest adverbium. URSIN.

620. 28. *Ὅτι ὁ Ἀντίοχος Ποπλίω Σπιπίων*] Haec quoque ex Polybio (p. 1133.) sumpta sunt, ut constat ex fragmentis, quae extant. URSIN.

620. 30. *Ὅν ἦν ἐλληφῶς*] In exemplari corrupte scriptum erat, ὃ ἦν ἐλληφῶς. Desunt autem haec in Polybio, unde tamen hausisse Livium verisimile est, quae scribit in libro XXXVII. 34. *Etiam quod filius eius captus in potestate regis erat: is ubi, et quando, et quo casu captus sit, sicut pleraque alia, parum inter auctores constat: alii principio belli a Chalcide Oreum petentem, circumventum ab regis navibus tradunt.* URSIN. Perit sane Polybiani operis ea pars, quae historiam capti Scipionis filii exsequabatur. Principio tamen belli interceptum fuisse significavit p. 1133. Confer viros doctos ad Livii L. XXXVII. 34. WESS.

620. 34. *Ἀπὸ δὲ ταύτης τῆς εὐεργεσίας*] Livius ibidem: *Pro tanto in me munere etc. quod in praesentia dare possim, fidele consilium est. Abi, nuntia meis verbis, bello abstatat etc.* URSIN.

621. 42. *Ὅτι ἐν τῇ Ρώμῃ πρὸ τῆς etc.*] Ad huius fragmenti intelligentiam videnda sunt, quae notavimus ex Livio in Polybii fragmentis (Legat. XIII.); unde haec Diodori deprompta sunt. URSIN.

621. 45. *Αὐτῶν δὲ τὰ τοῖς Αἰτωλοῖς καλῶς πρὸς τοὺς Ῥωμαίους προαχθέντα διεξιόντων, ἀναστάς τις τοῦ συνεδρίου*] In exemplari mendose erat, *αὐτὰ δὲ καλῶς τὰ τοῖς Αἰτωλοῖς καλῶς πρὸς τοὺς Ῥωμαίους etc.* et ad oram libri emendatum est, *ἀναστάς τις τῶν ἐκ τοῦ συνεδρίου etc.* URSIN.

621. 50. *Ἡ σύγκλητος ὑπολαβοῦσα τοὺς Αἰτωλοὺς etc.*] Suidam in *Ἀντίφειν* haec descripsisse, vidit doctissimus Pearsónius et Kusterus, quamquam per errorem Hoeschelii Excerpta citans. Inspice haec de re Livium L. XXXVII. 49. WESS.

621. 56. *Ὅτι ὁ Ἀντίοχος κ. λ.*] Videndus Polybius in fragmento XXXV. et quae ibi notata sunt ex Livii libro XXXVIII. 38. URSIN.

621. 57. *Ἀξιώων ἀπὸ τῆς συγγνώμης*] Ἀπὸ τὸν in exemplari mendose legebatur. URSIN.

621. 64. *Παραχωρήσαι δὲ τῶν τε ἐλευφάντων*] Haec in Polybio (p. 1168.) non satis emendate habentur. Nos autem ex Livio emendavimus, apud quem est: *elephantos tradito omnes, neque alios parato. Tradito et naves longas etc.* URSIN.

621. 67. *Ὅν ἦν ἡ διακμήσις ταλάντων etc.*] Conferendus Polybius Leg. 24. et Livius L. XXXVII. 45., praeterea Appianus Syr. p. 180., in quo scribendum *καὶ χρήματα ἐς τὴν τοῦδε τοῦ*

πολέμου δαπάνην δι' αὐτοῦ γενομένου μύρια καὶ πεντακισχίλια Εὐβοϊκά. Vulgo perperam desunt xv. illa millia. WESS.

621. 76. Ὅτι μετὰ τὴν κατὰ τὸν etc.] Videndus Livius lib. XXXVIII. 38., in quo Polybiana quaedam translata sunt, ad quae pertinent haec Diodori. URSIN.

621. 78. Τῶν μὲν περὶ τῆς ἑλευθερίας] In exemplari παρὰ scriptum est mendose, et Ῥώμη pro Ῥώμην; et μοχ ἀποστελεῖν pro ἀποστελεῖν, ut nos emendavimus. URSIN.

621. 81. Δέκα πρεσβευτὰς ἀποστελεῖν] Ἀποστῆλιν invenit et Suidas, qui in Ὑπογράφεται haec Diodori excerpit. Poterat etiam retineri. Μοχ ἀπαντὰ ἄξοντας, aut πράξοντας, aut τάξοντας, quod Cl. Wetstenio in mentem venit, scriptum fuisse opinor. Ἐξοντας certe non potest placere. Porro cultum est ὑπογράφειν ἑλπίδας, quod cum ad L. XIX. 46. plurimum auctoritate muniverim, nihil nunc quidem addo. WESS.

621. 84. Μετὰ τῶν περὶ Σαπίωνα καὶ τὸν Αἰμίλιον] De Scipione non multum pugnabo, quamquam Romam is rediisse videtur, antequam decem legati ad res Asiae disceptandas componendasque iter ingressi fuerunt. Vid. Livium L. XXXVII. 58. At quis Aemilius iste? Fuit quidem inter decem eos legatos L. Aemilius Paullus, sicut Livius ibid. cap. 55. docet. Scire tamen vehementer velim, cur eius praeter ceteros mentio fiat? praesertim quum Cn. Manlius ex legatorum sententia ea, quae hic Diodorus, constituerit ac declaraverit. Adi Livium L. XXXVIII. 38. WESS.

622. 86. Τὴν μὲν ἐπὶ τὰδε τοῦ Ταύρου] Livius ibidem: Cum inter cetera, quae accipienda ab Antiocho erant, elephantos quoque accepisset, donoque Eumeni omnes dedisset. URSIN.

622. 90. Ἀντιόχῳ φόρον φερούσας] Ita legendum ex Livio, apud quem scriptum est: quae stipendiariae regi Antiocho fuerant etc. URSIN.

622. 95. Ὅτι Γνάϊος Μάλλιος — περὶ διαλύσεως] Ita videtur legendum, cum in exemplari συλλύσεως scriptum sit. Videndus Polybius in fragmentis (p. 1163.), unde haec sumpsit Diodorus, et quae in sequenti fragmento habentur. URSIN.

622. 97. Περὶ συλλύσεως] Revocavi veterem scripturam, a Diodoro nunquam spretem. Ecce enim L. XII. 20. οὕτω τὴν ἔχθραν ἀναλαμβάνειν, ὡς ἤξοντα πάλιν εἰς ΣΥΛΛΥΣΙΝ καὶ φιλίαν. Iterum c. 25. διεπρεσβεύσαντο πρὸς ἀμφοτέρους περὶ ΣΥΛΛΥΣΕΩΣ. Tum cap. 26. Ἀκραγαντίων — ΣΥΛΛΕΛΥΜΕΝΩΝ πρὸς τοὺς Συρακοσίους. Saepeque alias, Ursinus ipsemet ad Legat. XIV. animadvertit, non esse necessariam emendationem. Porro ultima huius Eclogae Suidas in Lexicon suum addidit voc. Καταντήσωσι. WESS.

622. 11. Ὅτι κατὰ τὴν Πελοπόννησον] Pertinent haec ad Polybii fragmentum XII., ad cuius intelligentiam multa ex Livio notavimus, quae huc referri possunt. URSIN.

622. 13. Οὗτοι δ' ἔφησαν τὴν σύγκλητον etc.] Apud Polybium (p. 1080.) male scriptum erat, ὅτι δυσαρροστοῦνται μὲν καὶ τῇ τῶν τευχῶν συντελέσει, cum καθαιρέσει scribendum sit: habet enim Livius (Lib. XXXIX. 33.) Moenia diruta etc. URSIN. Leguntur et haec apud Suidam in Δυσαρροστούμενος. Deiectos autem hos muros memorat et Pausanias L. VII. 8. p. 542. ubi vide praestantissimum Kuhnum. WESS.

622. 18. Δωρεῖαν ταλάντων εἴκοσι] Polybius habet ἑκατὸν καὶ εἴκοσι τάλαντα, ut apud Diodorum videatur ῥ' deesse. URSIN.

622. 19. Ἐξ ὧν ὄρετο δεῖν ὁ βασιλεὺς ὀψωνιάζεσθαι etc.] Polybius alia forma p. 1181. τὸ γὰρ ὀψωνιάζεσθαι τὴν βουλήν ἐπ' εἰμένους καθ' ἑκαστον ἔτος etc. Sed et recte Noster. Nam Lib. XVI. 22. ἔξ ὧν δυνατὸν ἦν πᾶσαν τὴν δύναμιν ὀψωνιάζεσθαι. Ad Excerptor. Peiresc. p. 598. de Hierace, Ptolemaei Phylaconis copiarum duce, ἐκ τῆς ἰδίας οὐσίας ὀψωνιάσας τὴν δύναμιν. Quae verbi usum et stipendiis erogandis potestatem satis manifestant. WESS.

622. 21. Ἀποκομίσαντες] Placeret ἀποδοκιμάσαντες. URSIN.

622. 29. Ὅτι καταντησάντων εἰς Ῥώμην etc.] Haec quoque ex Polybio (Legat. LVI.) sumpsit Diodorus, ut constat ex fragmentis, quae a Livio quoque translata fuisse indicavimus in scholiis. URSIN.

623. 32. Καὶ ξένη καὶ ἄλλα φιλάνθρωπα] Ita emendavimus, cum male scriptum esset in exemplari φιλάνθρωπια. Quaelia autem fuerint ξένη, quae legatis praebebantur, constat cum ex Livio, tum ex Polybio, pluribus locis. URSIN.

623. 36. Εἰς τὴν βασιλῖδα] Id quidem rarius; quod si venerit ab ipso Diodoro, haud dubie χίωσαν lectori intelligendam reliquit. Πόλιν βασιλῖδα, ναῦν βασιλῖδα posse simili modo poni, nemo ignorat. Vide tamen Ez. Spanhem. in Iuliani Or. I. p. 30. WESS. in Add.

623. 43. Συλλύοντας τὸν πρὸς Φαρνάκην πόλεμον] De hac re videndus in fragmentis Polybius (p. 1211.) Placeret autem διαλύοντας pro συλλύοντας, et supra διαλύσεως a nobis emendatum est in fragmento XI. pro συλλύσεως, non male, ut existimamus: quamvis et ibi συλλύσεως et hic συλλύοντες ferri possit. URSIN.

623. 47. Ὅτι τῆς παρὰ τοῖς Αἰτωλοῖς χρεωκοπίας etc.] Diodorum haec a Polybio accepisse, intelligere possumus ex Liviana versione, quae habetur in libro XLII. (cap. 13.) Confudit, inquit Livius, et miscuit omnia in Thessalia Perrhaebiaque spe novarum tabularum etc. URSIN. Auxit his Suidas Collectanea sua in Χρεωκοπεῖται. Aetoli ob bella continua et in privata vita luxum ingens aes alienum habebant: hinc superioribus annis ad mutandam reipublicae formam et ad tabulas novas proclivi fuerant ani-

mo, sicuti ex Polybio Excerpt. p. 1401. novimus. Erant inde non Aetoli modo paullo ante Persicum bellum in seditionibus propter ingentem vim aeris alieni, sed Thessali etiam: et contagione, velut tabes, in Perrhaebiam quoque pervaserat id malum. Livium vide L. XLII. 5. WESS.

623. 50. Γεγονέναι τὴν σύγκρισιν] In exemplari corrupte legebatur τὴν σύγκρισιν. Nostram emendationem confirmat Livius illis verbis, *confudit et miscuit* etc. URSIN.

623. 51. Καὶ ἀπελογίσατο τοῖς — πρεσβευταῖς] Ne cui suspectum hoc videatur, ecce tibi Polybiana ex L. II. 54. ἀπολογισάμενος δὲ περὶ τῶν κατ' ἑαυτὸν καὶ χορηματίας περὶ τῶν μελλόντων. Et Legat. xv. ἤκον παρ' αὐτοῦ πρέσβεις ἀπολογισόμενοι τὴν εὐνοίαν καὶ προθυμίαν. Quorum locorum priore si qui ἀπολογισάμενος praeferat, posteriore non certe poterit. WESS.

623. 52. Περὶ δὲ τῆς Ἀβρουπόλεως — ἐκ τῆς βασιλ.] Ita emendavimus, cum in exemplari sit καὶ τῆς βασιλείας, pro ἐκ τῆς βασιλείας. Ad oram autem libri vox Ἀβρουπόλεως mutata est in Ἀβρουπόλιδος. Sed parum refert, utro modo legas. De Abrupoli, rege Thraciae, facit mentionem Livius libro XLII. (cap. 13.) cum inquit: *Abrupolim socium atque amicum vestrum regno expulit*. Quae verba ex Polybio transtulit Livius, ut apparet ex Diodori loco et ex Appiani Macedonico (Ecloga Legat. xxv. p. 364.) URSIN. Περὶ δὲ τῆς Ἀβρουπόλιδος etc.] Lege de eodem Ursini not. ad Appiani Leg. Exc. p. 121. et viros doctos in Pausan. L. VII. 10. p. 547. WESS.

623. 59. Ὅτι τοῦ Ἀρπάλου etc.] De Harpalo, Persei regis legato, meminit Livius L. XLII. 14. et Appianus in Macedonico (Legat. xxv. Excerpt. p. 365.) URSIN.

623. 60. Ἡ σύγκλητος τὸν Εὐμένην ἐλεφαντίνῳ etc.] Haec de Polybio sumpta esse, satis constat vel ex Livii versione, quae est in libro XLII. (cap. 14.) *Eumeni vero conspiratio adversus eum, favorem apud Romanos fecit: ita omnes ei honores habiti, dona quoque quam amplissima data, cum sella curuli atque eburneo scipione*. URSIN.

623. 66. Ὅτι ἡ σύγκλητος ἀθήμερον ἐψηφίσατο etc.] Eadem de bello Persico scribit Appianus in Macedonico (p. 368. Exc. Legat.) et iisdem paene verbis, ut satis appareat utrumque a Polybio accepisse. URSIN.

623. 68. Προσέταξε δὲ τοῖς ὑπάτοις — ἀπαγορεύειν] Haec ita Livius libro XLII. (cap. 48.) *Demuntiatum extemplo moenibus urbis Romae, Italia intra xxx. diem excederent*. In Diodori exemplari manuscripto ἀπαγορεύουσιν pro ἀπαγορεύειν, mendose, ut apparet, scriptum erat. URSIN.

623. 69. Διαρρήδην ἀπαγορεύειν] Censui fuisse ἀπαγορεύειν hoc olim loco. Alioqui deerunt illa, quae consules in concione vetuisse perhibentur. Inspice Polyb. Leg. LXVIII. WESS.

624. 76. Ὅτι δὲ Πτολεμαῖος etc.] Videndus hac de re Appianus in Syriaco (p. 212.) et Livius L. XLII. (cap. 29.) in quo scriptum est: *Antiochus imminabat quidem Aegypti regno, et pueritiam regis, et inertiam tutorum spernens: et ambigendo de Coelesyria causam belli se habiturum existimabat* etc. *Ptolemaeus propter aetatem alieni etiamtum arbitrii erat: tutores et bellum adversus Antiochum parabant, quo vindicarent Coelesyriam* etc. URSIN.

624. 78. Ἀμφισβητῶν ταύτης] Haec et superiora Suidas habet in Ἀμφισβητεῖν, perperam inter Polybii fragmenta a viris doctis relata. De re ipsa ne quid dicam, fecit H. Valesii diligentia, cuius notam vide p. 579. huius editionis. WESS.

624. 89. Καὶ περὶ τῆς — πειραθῆναι] Ita legendum. In exemplari enim abundat διὰ ante verbum πειραθῆναι neque διαπειραθῆναι necessarium est ut legatur. Locus autem sumptus est ex Polybio, quem imitatur etiam Livius, in fragmento LXXXII. URSIN. Ego διαπειραθῆναι restitui suum in locum. Etsi enim plane necessarium non est, improbari haud debuit verbum, ab optimis scriptorum usurpatum. Imperaverat rex, omnia tentarent, quo bellum Persicum poneretur: quod et pro virili sua studuisent, ni M. Aemilius alia omnia eos docuisset, indicante Polybio Excerpt. p. 1239. WESS.

624. 94. Ὅτι εἰς τὴν Ῥώμην — ἀπολογησόμενοι] Ita legendum, cum in exemplari corrupte sit ἀπολογησομένους. Livius L. XLV. (cap. 20.) *Inter multa Asiae Graeciaeque legationes, Rhodiorum maxime legati civitatem converterunt* etc. *Purgatum civitatis crimina dicentes venisse* etc. Sumpsit autem haec Livius ex Polybii fragmento LXXXIV., unde et Diodorus accepit. URSIN.

624. 1. Ὡς δὲ καὶ τῶν στρατηγῶν τις] Haec ad verbum fere, et quae sequuntur, ex Polybio descripta sunt, ut ex eius fragmentis (p. 1279.) apparet. Livius ibidem: *M. Iuventius Thalna, cuius inter cives et peregrinos iurisdictio erat, populum adversus Rhodios incitabat: rogationemque promulgaverat, ut Rhodiis bellum indiceretur* etc. URSIN.

624. 3. Ὡστε πένθιμον ἀναλαβεῖν ἱερῆτα] Livius ibid. *Extemplo veste sordida sumpta domos principum cum precibus ac lacrymis circumibant, orantes* etc. *Παρακαλεῖν* pro παρακαλεῖν corrupte erat in exemplari. URSIN. Recte Ursinus, Fontem adeamus: ὥστε καὶ καιὰ βαλεῖν (lege λαβεῖν, ut Ursinus coniecerat) ἱμάτια, καὶ κατὰ τὰς παρακλήσεις (mallem ἐντεῦξεις, ut hic, scriptum esset) μηκέτι παρακαλεῖν, μηδ' ἄξιοῦν τοὺς φίλους, ἀλλὰ δεῖσθαι μετὰ δακρῶν μηδὲν ἀνήκεστον etc. Sic Polybius p. 1280. WESS.

624. 8. Καὶ τὸν παρακαλοῦντα πρὸς τὸν πόλεμον etc.] Haec ex Polybio Diodorus, sed nimis concise: habet enim Po-

lybius in fragmento xciii. καὶ τὸν στρατηγὸν τὸν παρακαλοῦν-
τα πρὸς τὸν πόλεμον κατασπᾶσαντος ἀπὸ τῶν ἐμβόλων, ἐποιεῖ-
το τοὺς λόγους, πρῶτον μὲν Φιλόφρων, μετὰ δὲ τοῦτον Ἀστυ-
μήδης. URSIN.

624. 17. [Ὅτι κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους et reliq.] Ita le-
gendum ex Polybio, a quo haec sumpta sunt. URSIN.

624. 18. Σηγχαρησόμενοι τοῖς γεγονόσι] Innuit Ursinus,
se nescio quid correxisse. Mallem liquidius indicasset. In Poly-
bio Leg. xcvi. p. 1289. est ἐπὶ τοῖς γεγονόσι. WESS.

625. 26. [Ὅτι κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους κ. λ.] Haec ex
Polybii fragmento xciii. sumpsit Diodorus. URSIN.

625. 28. Ὑπόπτως γὰρ εἶχον οἱ Ῥωμαῖοι etc.] Haec aliter
Polybius: τῶν γὰρ πλείστων, inquit, Ῥωμαίων ἀπῆλλωτριωμέ-
νων τῆς τοῦ βασιλέως Εὐμένους εὐνοίας, καὶ πεπεισμένων αὐ-
τὸν πλάγιον ἐν τῷ πολέμῳ γεγονέναι, λαλοῦντα τῷ Περσῶι etc.
URSIN.

625. 32. Καὶ μάλιστα τῶν ἀπεσταλμένων παρὰ Προουσίον
etc.] Haec in exemplari mendose legebantur, quae a nobis emen-
data, videant docti, an Livianis illis in lib. XLV. (cap. 19.) lucem
aliquam afferre possint. Altera, inquit Livius, querimonia Gal-
lici tumultus, Advertaeque gladiis regnum in dubium adductum
esse etc. URSIN. Id satis constat et hinc et ex Polybio, paullo
ante hanc legationem magnam Eumenem cladem bello Gallico ac-
cepisse. Atque haec sola lux Livianis istis adfulget: nam *Adver-
tae* nomen in mendo manet, varie a viris doctis, ut eorum com-
mentarii docent, sollicitatum. WESS.

625. 38. Προχειρισαμένη δὲ Γάϊον ἐξαπίστειλε] Polybius
habet τοὺς δὲ περὶ τὸν Πόπλιον Λικίνιον ἐπεμψεν. URSIN. P.
Licinium, legationis eius principem, memoravit et Livius L. XLV.
34. Itaque aut error his inest, aut e legatis istis alium Diodorus
indicavit. Ceterum verba illa πρὸς ἕκαστον τῶν ἐγκαλουμένων,
οὐ μόνον κ. λ. partem faciunt Lexici Suidae in Ἀπειροψαντο,
quod L. Kustero latuit. WESS.

625. 44. Ἀνάξιος γεγονώς τοῦ τῆς βασιλείας προσχή-
ματος] Vide ad Exc. Peirese. p. 580. et de hoc ipso Prusia Poly-
bius Legat. xcvi. ubi οὐδαμῶς γέγονεν ἄξιος τοῦ τῆς βασι-
λείας προσχήματος. Suidas, forte ex eodem Polybio, νοθρότε-
ρος ὑπάρχων τοῦ τῆς βασιλείας προσχήματος in voce Νοθροία.
Adde Cl. Dukerum in Livii L. XLV. 44. Fuit revera Prusias hic
abiectissimi et humillimi animi, neque dignus, cui regnum commit-
teretur. Lege Appianum Mithrid. p. 297. WESS.

625. 51. Καὶ πλεον ἔχων λευκὸν] Locus notabilis ob ri-
lei colorem, quem raso capite libertate donati sumebant, merito-
que suo non praeteritus a Theoph. Raynaudo Tractat. de Pileo
sect. 10. p. 1275. edit. Graevii. Quae vero de Prusia ex Polybio
refert Diodorus, eadem Nicomedi Plutarchus attribuit Or. II. de

Fort. Alex. p. 336. E. Ὁ δὲ Νικομήδης, τὴν κεφαλὴν ἑυράμε-
νος καὶ πλεον ἐπιθέμενος, ἀπελεύθερον ἐαυτὸν Ῥωμαίων ἀνη-
γόρευσεν. Fortasse quod paterno exemplo eundem habitum atque
ornatum adscivisset; aderat enim parenti, Romanos turpiter adu-
lanti, ut ex Livii L. XLV. 44. notum. WESS.

625. 52. Καὶ κἀντίλον] In Polybio Leg. xcvi. καὶ καλι-
κίους. pro quibus Ursinus καὶ καλίγας sicuti et hic malebat.
Id quidem opus in Polybio non est, quamquam κἀντίλον tolerari
non potest. Καλίκιον aut κἀλτίον praestat. Solent Graeci Ro-
manorum *calceum* varie scribere. Κἀλτίον invenies in Plut. L.
Paullo p. 257. C. καλτίκιον in eiusdem lib. de Tranq. An. p. 465.
A. WESS.

625. 60. Χαίρετε θεοὶ σωτήρες] Livium vide L. XLV. 44.
et Dionem Cassium Leg. xxii. WESS.

626. 72. Ὅτι ἤγον προεβευταὶ εἰς Ῥώμην etc.] Haec ex
Polybii fragmento cxvii. ad verbum paene descripsit Diodorus.
URSIN.

Ibid. Παρὰ τε τοῦ νέου Πτολεμαίου] Inter Ptolemaeos
Philometorem et Physconem male conveniebat: gesta variante,
ut solet, fortuna fuerant bella, quibus tandem positus Physconi
Cyrene attributa est. Petiit deinde sibi Cyprum, et a Romanis,
qui Philometorem, Aegypti regem, nimis convalescere nolebant,
impetravit: hinc nova dissidia, quorum occasione hae legationes in
urbem venerunt. Adeundus est Polyb. Leg. cxv. cxvi. cxvii. WESS.

626. 76. Ἐν ἡμέραις πέντε ταῖς πάσαις etc.] Polybius
habet, ἐν πένθ' ἡμέραις ἀποτρέχειν ἐκ τῆς Ῥώμης. Omnino
melius ita: nam Macedonum legatis, Roma extemplo, Italia in-
tra trigesimum diem excederent, ut inquit Livius (lib. XLIII. 48.)
denuntiatum est. URSIN.

626. 78. Καὶ τὴν συμμαχίαν ἀνελεῖν] Polybius habebat
αἰρεῖν, ex quo nos ἀνααιρεῖν fecimus. URSIN.

626. 85. Πρέσβεις παρεγένοντο παρὰ Ἀριαράθου] Viden-
dus Polybius in fragmento cxxi., unde haec sumpsit Diodorus.
URSIN. Confer cum his Eclog. 3. lib. XXXI. p. 518. et Exc.
Peirese. p. 584. Epitom. Livii XLVI. WESS.

626. 87. Τὴν ἐνοσίαν] Praestat τὴν εὐνοσίαν ex Polybio
Leg. cix. et cxxi. WESS.

626. 88. Ἐτι — ἀπόδησον τοῦ γάμου καὶ φιλίας etc.]
Demetrius Soter, ut regnum adfinitate muniret, Ariarathae con-
ditionem sororis obtulerat: nuptias istas Senatus Romanus impro-
bavit, eiusque imperio rex. Itaque Ariarathi Demetrius propter
fastiditas sororis nuptias infestus fratrem eius Orofernem
— supplicem recepit, datumque sibi honestum belli titulum gra-
tulatus, restituere eum in regnum statuit, scribit Iustinus L.
XXXV. 1., cui adiunge Exc. Peirese. p. 588. huius ed. WESS.

626. 92. Καὶ τὰ μέγιστα τῶν παρ' αὐτοῖς νομιζομένων

etc.] Ea expressit Polybius (Leg. CXXI.) cum inquit, τὸν τε σκή-
πωνα καὶ τὸν ἐλεφάντινον δίφρον. URSIN.

626. 97. Ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον etc.] Haec a Poly-
bio sumpsit Diodorus ex fragmento CXXII. URSIN.

626. 99. Καὶ τοὺς αἰτίους τοῦ κατὰ τὸν Ὀκταοῦϊον φέ-
ρον] Ita legendum, cum mendose sit in exemplari τὰς αἰτίας.
Polybius habet, ἅμια δὲ καὶ τὸν προσενέγκαντα τῷ Γναίῳ τὰς
χεῖρας ἄγοντες. Mox Ἰσοκράτην καὶ Λεπτίνην. Polybius modo
Socratem, modo Isocratem nominat, parum constanti scriptura.
Sed ex Diodori loco apparet Ἰσοκράτην legendum esse, non Σω-
κράτην: quod nomen irrepsit, ut opinor, culpa librarii. URSIN.

626. 4. Ἰσοκράτη καὶ Λεπτίνην] Cn. Octavium Laodiceae
Leptines interfecerat, quam caedem Isocrates homo Grammaticus
et mire garrulus iure factam fuisse defenderat: eam causam utri-
usque dedendi docet Polybius Leg. CXX. et CXXII. Appianus Syr.
p. 188. WESS.

626. 9. Ὅτι οἱ Κελτίβηρες μετὰ τὴν νίκην etc.] Videndus
Polybius in fragmento CXLI, unde sumpsit Diodorus. URSIN. Vi-
ctoriam eam designat, quam Celtiberi de M. Fulvio Nobiliore re-
portaverant, descriptam ab Appiano Iber. p. 472. Miserunt dein
ad M. Claudium Marcellum, pactique inducias facultatem Romam
oratores mittendi inpetrarunt. Vide Polybium Leg. CXLI. WESS.

627. 19. Ὅτι τῶν Ῥωμαίων στρατευσάντων etc.] Haec
quoque ab eodem Polybio accepit Diodorus ex fragmento CXLI.
URSIN.

627. 27. Ἱερὰ, τάφους] Ita emendavimus, cum ἱεροὺς
τάφους esset in exemplari. Post pauca διὰ τούτων τῶν φιλαν-
θρωπιῶν in exemplari δὲ pro διὰ male legebatur. URSIN.

627. 29. Διὰ τούτων τῶν φιλανθρωπιῶν] Suspicio τῶν
φιλανθρωπιῶν venisse a scriptore: solet quidem certe omnia hu-
manitatis officia τὰ φιλάνθρωπα vocare L. XHI. 3. XVII. 103.
XVIII. 67. atque alibi. Ipse Ursinus Leg. XIV. φιλανθρωπία
recte in φιλάνθρωπα convertit. WESS.

627. 33. Ἐξέπεμψαν μετὰ πολλῆς οἰμωγῆς] Inspiciendus
est Appianus Punic. p. 70., graphice eiulatum et conplorationem
istam describens. Quod mox succedit de bello cum Asdrubale
idem uberius declarat p. 74. Nempe Asdrubali, belli adversus
Masinissam gesti praecipuo auctori, mortis poenam irrogant
Carthaginenses. Hinc ille arma in patriam sumserat. WESS.

627. 45. Ὁ δὲ πρεσβύτερος τοῦ ἐπάτων Μανίλιος] In
exemplari mendose erat Μανίλιος. Fuit autem M. Manilius Con-
sul cum L. Marcio, anno DCIV. Paullo ante οὗ τὸν καταλειπό-
μενον habet liber manuscriptus, sed corrupte. URSIN.

627. 51. Διατροπὴ μεγάλη τὸ συνίδριον ἐπέσχε] Vide ad
L. XVII. 41. et Suidam in Διατροπῇ, ubi haec, quod diligen-
tissimum Pearsonium minime fugit, exscribuntur. WESS.

627. 52. Μόλις δὲ τῶν — ἀναρνήσιμων] Citat hunc
locum Suidas in voce Βλάνων, sed pro μόλις habet μόλις et ad
oram libri pro ἀναλεξιμένων emendatum est ἀναρνήσιμων. Sed
non video cur necesse fuerit ita emendare. Est enim ἀναλεξι-
μένων, cum se collegissent. Reliqua emendatiora sunt apud Sui-
dam, quam in nostro exemplari. URSIN. Suidas non eo tantum
loco, quem Ursinus indicavit, sed et in Ἀναλεξιμένος haec ha-
bet verba, constanter ἀναλεξιμένων scribens. Equidem ut hoc
non damno, ita vulgatum spernere non sustineo, cultum aequae.
Notum Poetae istud ἀνέμυχον φίλον ἦτορ, de quo Eustath. in II.
K. p. 824. et aliud Euripidis Helen. v. 1100. δὴ οὐκ ἔγωγε φῶν
ἀνέμυχον πόνον. Tum καιροὶ ἀναρνήσιμος ex S. Lucae A. A. cap.
III. 20. vim τοῦ ἀναρνήσιμου et ἀναρῆσιμον in animo colligendo
et reficiendo declarantia. Est tamen in Suidae et eodum con-
cordia maius patrocinium τῷ ἀναλεξιμένων, quod et L. Kustero
potius visum. Porro orationem, qua Romanos post inclementem
istam de Carthagine evertenda sententiam compellavit Blanno sive
Blano, Appianus Punic. p. 77. tribuit Hannονί, cui cognomen
Gillae, quam recte nescio. WESS.

627. 55. Διελέθη παραστατικῶς] Sic correxi pro περι-
στατικῶς, motus et Diodori iudicio, qui L. XVIII. 22. τὸ δεινὸν
ἀπομένοντες παραστατικῶς, et L. XX. II. παραστατικώτερον
τὸν κίνδυνον ὑπέμειναν, et vocis usu, in animi fiducia trito, et
Suidae auctoritate, ita citantis in Παραστάται. Habet ibidem,
quae ex L. XX. 11. produxi verba, quorum neutra animadvertit
postremus Suidae editor. WESS.

628. 61. Ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ἀμετέθετοι — ὄντες] Hoc frag-
mentum ex Polybio deprompsit Diodorus. Statim pro ὀπότ' ὄν
opinor legendum ὀπον ε' ὄν. URSIN.

628. 66. Ἐργον ὀποσῶν ἕκαστος ἐδύνατο] Ita edidit
Ursinus, at in notis ὀπότ' ὄν. unde ambiguum est, quid in scri-
pto fuerit exemplari. Si ὀποσῶν, quidni ὀπως ὄν refingas?
Convenit paene Aeschyli Supplic. v. 843. Σοῦσθε, σοῦσθ' ἐπὶ
βῆριν ὀπως ποδῶν, pro quo Aelianus frequentissime ἢ ποδῶν εἴ-
χον. Vide de Animal. L. III. 21. VI. 41. X. 48. XIII. 14.
WESS.

628. 69. Τὰς δὲ ἐαντῶν μεγάλως τέπτοντες] Suidas,
quod a L. Kustero non animadversum, haec in Lexicon suum ad-
didit voc. Ἐπιβοῶμενοι. Rem ipsam copiosius et elegantius exse-
quitur Appianus in Punic. p. 91. WESS.

628. 76. Ὅτι οἱ τὴν Ἀραδὸν οἰκοῦντες] Ex eodem Poly-
bio hoc quoque fragmentum sumpsisse Diodorum, nemo dubitabit,
qui in legendis Polybianis historiis paulo diligentius versatus fue-
rit. Mox de Ammonio videndus est Livius Epit. Libri 50. URSIN.

628. 80. Ὁ δὲ Ἰσίδωρον αὐτοῖς ἀπέστειλε] Mendosa erant

haec in manuscripto, qui Ἰδῆδωρον habet. Paulo post pro ἑλέω συγγενεῖ opinor scribendum ἑλέω συγγενείας. URSIN.

628. 85. Ἐν προτιμῆσει — φερομένουσ] Non longe ab hoc genere abit istud Iosephi de Antiquit. L. XVI. 7. 6. Σαλώμη δὲ καὶ χεῖρον ἢ πάλαι φερομένη παρὰ τὰδελφῶ. Qui quidem Iosephus L. XIII. 4. 6. Ammonium, de quo Diodorus, regni sub Alexandro Bala praecipuum curatorem et regi parem, non praeteriit. WESS.

628. 89. Παρὰ τοῦτοις] Mallem παρ' αὐτοῖς. WESS.

628. 90. Ἰκετηρίαν κομίζοντας etc.] Exscripsit haec Suidas in Ἀφιδρούματα. et mox οἱ δὲ Ἀράδιοι ταῖς ψυχαῖς etc. in Ἀνηρημένοι. atque hoc ex Iac. Gronovio animadvertit Kusterus, non idem prius. Ceterum cum hoc fragmento arte illud connecti oportere, quod Excerpt. Peiresc. p. 593. vulgatum est, ibidem monuimus. WESS.

629. 9. Καὶ Τερμήσιοι] Appianus in Hiberico (p. 535.) habet Τερμίσιοι, Livius in Epitoma lib. LIV. Termestini. URSIN. Καὶ Τερμίσιοι] Conferri cum his debent, quae viri eruditi ad Livii istam Epitomam de Termestinis disputarunt, et Mariana Hist. Hispan. L. III. 6. Statim σάγους ἐννεακισχιλίους sive nongenta saga, civitati utrique imperata ait; quod tributii genus in Hispania aliisque gentibus haud insolens erat. Vide Appianum modo Iberic. p. 481. et Strabon. L. IV. p. 301. WESS.

629. 19. Καὶ παράστασις ψυχῆς etc.] Retulit et haec Suidas in Lexicon suum voc. Παράστασις. In Diodoro παράστημα ψυχῆς et παράστασις ψυχῆς haud rara sunt. Vid. not. in L. XVII. 99. WESS.

629. 21. Εἰ γυναικῶν τρόπον γυμνώσουσιν] Ita emendavimus, cum γυμνώσουσιν corrupte esset in exemplari. Statim pro πατέρες μὲν νότις, liber manuscriptus mendose habet νότις. URSIN.

629. 31. Ὅτι Τρύφων ἐξ ἰδιώτου βασιλεὺς γέγονώς] Hanc de Tryphone historiam sumpsit Diodorus ex Polybio, unde Appianus accepit in Syriaco (p. 213.) Extat Tryphonis aereum apud me numisma cum hac inscriptione, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΡΥΦΩΝΟΣ. Livius in Epitoma Libri LV. Alexandri filius, rex Syriae, decem annos admodum habens, a Diodoto, qui Trypho cognominabatur, tutore suo per fraudem occisus est: corruptis quidem medicis, qui, eum calculi dolore consumi apud populum mentiti, dum secant illum, occiderunt. URSIN. Vulgarunt numum Vailant. Reg. Syr. p. 295. Haymius Thes. Britan. T. I. p. 75., inscriptum ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΡΥΦΩΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ, et, qui consuli meretur, Spanhemius Diss. VII. de usu Num. p. 443. Porro duobus locis haec citat Suidas et in voce Ἀγοῦσαν et Ἀνσιτέλης. WESS.

629. 37. Διὰ τὸ εὐοίωνιστον εἶναι] Livius L. XXII. cap. 37. de Hieronis regis aurea Victoria, Romanis dono data, ita

scribit: Aurum et a civitatibus quibusdam allatum, gratia rei accepta, non accepisse populum Romanum. Victoriam, omenque accipere, sedemque ei se Divae dare, dicare Capitolium, templum Iovis optimi maximi. In ea arce urbis Romae sacramentam, volentem, propitiamque, firmam ac stabilem fore populo Romano. URSIN.

629. 46. Καὶ δωρεὰ — οὐ προσδεχομένη] Fuisse arbitror δωρεὰς aut δῶρα — οὐ προσδεχομένην. Prudentissime vero Senatus.

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοῦκ ὀνήσιμα
Ajax Sophocleus ait. WESS.

629. 51. Ὅτι ἦκον εἰς Ἀλεξάνδρειαν etc.] Citat hoc fragmentum Suidas in voce Γάζα. De Ptolemaeo autem Euergete cognominato, videndus Livius in Epitoma libri LIX. URSIN.

Ibid. Οἱ περὶ τὸν Σκιπίωνα τὸν Ἀφρικανὸν] Legati fuerunt Scipio Africanus, Sp. Mummius et Metellus, teste Iustino L. XXXVIII. 8., inter comites vero Scipionis Posidonius, sicuti ipse scribit apud Athen. L. XII. p. 549., philosophus quoque Panaetius, de quo Plut. Apophtheg. p. 201. A. WESS.

630. 64. Τῆς πόλεως τὴν θέσιν καὶ τὸ βάρος] Citantur haec verba a Suida in voce Βάρος sub nomine Polybii, e quo totum fragmentum accepisse Diodorum existimamus: alibi etiam usus est Polybius eadem voce, cum scribit (ibid. apud Suidam) ἐπισημηγνάμενος δὲ τοῦ Σικυῶνος τὴν ὀχυρότητα καὶ τὸ βάρος τῆς τῶν Ἀργείων πόλεως, ἦλθεν εἰς Ἐπίδαυρον. ut de hac lectione nullo modo videatur dubitandum, quamvis βάρος sit in exemplari pro βάρος. URSIN. Vide not. in L. IV. 61. De Sybari Scymnus Chius v. πόλις μεγάλη, βαρεῖα, πλουσία, καλή. Citavit et Suidas horum partem in Ἰδίον, ubi L. Kusterus, ad Excerpta Hoeschelii lectorem amandans, imprudens peccat. Quae vero sequuntur de Nilo idem habet voce Εὐκαιρία. WESS.

630. 67. Τὸ τε πλήθος τῶν κατ' Αἴγυπτον πόλεων] Lege, quae scripta sunt L. I. 31. WESS.

630. 77. Τὴν ἀναγωγὴν ἐποίησαντο] Habet haec Suidas in Ἀναγωγῆ. Legatorum et Scipionis inprimis continentiam celebrant Valer. Max. L. IV. 3. 13. Plut. Apophthegm. p. 201. A. et Athen. L. VI. p. 273. WESS.

630. 6. Ἀπάντων τεύξεσθαι τῶν φιλανθρωπιῶν] Recurre ad Legat. XXVII. et Sallust. Bel. Jugurth. c. 104. WESS.

630. 9. Ὑπακούσας ὁ Βόκχος, καὶ μεταπεμφόμενος etc.] Corrupte legebantur haec in exemplari, nos autem emendavimus ex Sallustio et ex Livii Epitoma LXVI., in qua scriptum est: Jugurtha pulsus a C. Mario ex Numidia, auxilio Bocchi Maurorum regis adiutus est, et caesis proelio Bocchi quoque copiis, nolente Boccho bellum infeliciter susceptum diutius sustinere,

vinctus ab eo et traditus Mario est: in qua re praecipua opera L. Cornelii Sullae, Quaestoris Marii, fuit. URSIN.

631. 27. Τοῦ δὲ ἀγῶνος ὄντος δημοσίου καὶ μεγάλου] Sumsit hinc Suidas, quod L. Kusterus non animadvertit, in Ἀσὺλον Ἰερὸν. Res ipsa gesta videtur sub annum U. C. 152. Auctor enim Diodorus est, ereptum multitudinis concursu Saturninum in annum sequentem plebis tribunalum iterum fuisse creatum. WESS.

631. 29. Πρὸς τὴν ὑπὲρ τῶν προ.] Suidas in Ἀσὺλον Ἰερὸν exscribens non novit voces πρὸς τὴν, quas et ego necessarias haud opinor. WESS. in Add.

631. 40. Βοηθῆσαι τοῖς ἀκλήρημασι] Ita legendum ex Suida in voce Ἀκλήρημα. et supra: ἐπὶ τὸν κοινὸν τῶν ἀκλήρητων ἔλεον, ut nos emendavimus, URSIN. Suidas loco, quem URSIN. indicavit, his non utitur, solum ἀκλήρημα confirmans. Forte ἀκλήρημα fuit, de quo supra nos ad Exc. Peirese. p. 610. Bene tamen Ursinus, qui emendationem Suidae testimonio, haec ipsa producentis in Ἐπιφρόμενος, stabilire potuerat. Corriganus eundem voce Συνέπεσε, ubi nunc est τοῖς μὲν πρὸς τὰ γόνατα πιπτόνων editum. Scripserat πιπτόνων ex Diodoro, uti vides. WESS.

Ibid. Καταστασιάζεσθαι γὰρ ἑαυτὸν ἀπεφάνετο] Ita restituiimus, cum esset in exemplari hic locus corruptus, URSIN. Καταστασιάζεσθαι γὰρ ἑαυτὸν ἀπεφάνετο] Vellem indicasset vir doctus exemplaris sui scripturam: apparuisset, credo, ἐπιφάνετο non esse boni commatis. Quod ego revocavi, sermonis indoles probat et Suidas, haec in Lexici sui vocem Καταστασιάζεσθαι transscribens. WESS.

631. 52. Ὅτι Μάρκος Ἀντώνιος] In exemplari mendose erat Λένκιος Ἀντώνιος. M. autem Antonium, Triumviri patrem, primum contra Cretenses rem gessisse, constat cum ex Appiani fragmentis (Legat. xxx.), tum ex alijs scriptoribus. Et Livius in Epitoma lib. xvii. ita de eo scribit: M. Antonius praetor bellum adversus Cretenses parum prospere gestum morte sua finivit. URSIN.

Ibid. Συνθέμενος πρὸς Κοῦρας εἰρήνην] De bello constat. Pax dubia est. Certe ea si coiit, precaria fuit, et ab Antonio impetrata, ut ex difficultatibus, in quas se immererat, expedire se posset. Gessit enim id bellum infelicissime. Vid. Ciceron. L. III. Verr. c. 91. Ascon. ad Divinat. c. 17. et L. II. Verr. c. 3., Florum L. III. 7., et Appian. Legat. xxx. aliosque. WESS.

632. 62. Καὶ πᾶσαν δεητικὴν προῖεμένοι φωνῆν] Correxi δεητικὴν φωνῆν, quippe nihili, ut ego quidem arbitrator. Vide ad Lib. XVII. 44. Δεητικὰ πιττάκια pro supplicibus libellis dabit, Codinus de Origin. Constantinop. p. 16. ed. Venet. cum nota Lambecii. WESS.

632. 65. Ἐμφρόνως ἀπολογησάμενοι] Ita restituiimus, cum ἀπολογησάμενοι esset in exemplari. URSIN.

632. 66. Πρὸς τὴν ἡγεμονίαν] Ita legendum. Usus est autem eadem voce in fragmento xxxi. in quo scriptum est πρὸς εἰνοιαν τὴν ἡγεμονίαν ἐπηύξησαν. URSIN.

632. 73. Λέντουλος ὁ ἐπικαλούμενος Σπινθήρ] P. Cornelius Lentulus Spinther est, qui paucis post annis M. Ciceronis consulis omnium consiliorum particeps, periculisque in re publica socius fuit, de quo in Oratione post Redit. ad Quirit. c. 7. WESS.

632. 77. Πάντα τὰ πλοῦτα ἕως τετρασκάλου] Ita emendavimus, cum in exemplari corrupte esset τετρασκάλου. Videndus de hac re Appianus in fragmentis (Leg. xxx.) et Dio, qui habet (Leg. xxxviii.) τὰς τε ναῦς τὰς μελίκους etc. URSIN. Recte Ursinus, cuius emendationem certissimam praestat Suidas, his ipsis usus in Τετρασκάλου. L. Kusterum id fugit, non item Barbeyracium Hist. Foeder. P. I. p. 434. WESS.

632. 87. Ἀνέσειον τὰ πλήθη] Confer cum his, quae adscripta sunt L. XIII. 91. p. 615., et Suidam in Ἀνέσειον, ubi haec repetita sunt, ut praeclare H. Valesius monuit in Praefat. Excerpt. Peirese., et post eum L. Kusterus. WESS.

ANNOTATIONES

IN

FRAGMENTA.

633. 10. *Διὰ δὲ τὰς — ἀθανάτου τετραχρότου τιμῆς*] Sic melius in Montacutii codice. Vulgo deerat ἀθανάτου vocabulum. Indicantur divini honores, qui Herculi, Baccho, Aristaeo ob merita sunt delati. Horatius L. II. Ep. 1. 5.

*Romulus, et Liber pater, et cum Castore Pollux,
Post ingentia facta Deorum in templa recepti.*

Auctor ipse L. III. 6. καὶ μετὰ τὴν τελευταίαν τυχρὴν ἀθανάτου τιμῆς παρ' ἀνθρώποις. et de Aenea L. VII. apud Syncellum p. 155. καὶ τιμῶν ἔτι τε ἀθανάτων. Adde Appianum Bel. Civil. L. III. p. 891. et Ciceronem L. II. de Nat. Deor. c. 24. WESS.

633. 27. *Καὶ προσερχθῆναι νῆσοις πελαγίαις*] Vigerus edidit in Eusebio suo *πλαγίαις, obliquas* vertens, imprudenter. Quod sequor, legitur in hoc fragmento, uti publicatum est ab Hieron. Columna ad Ennium. *Νῆσοι πελάγαια*, quae alto sunt in mari longe a continenti, uti ostensum ad L. IV. 77. fuit. Mox ὄν μίαν ὑπάρχειν, quod margini adscriptum erat, non omnino pravam est. WESS.

633. 35. *Ἐν ταῖς πρὸ ταύτης βίβλοις*] Vide, an fuerit ἐν τῇ — βίβλῳ. Leguntur enim L. V. 41. et seq., haec vero ex L. VI. fuisse excerpta, Eusebius testatur. Porro *ἱερὸν Διὸς Τριφυλίου* verum est, non *Τριφυλαίου*. Lege not. in cap. 42. libri quinti. WESS. *Ταῖς πρὸ ταύτης βίβλοις* noli mutare. Oblitus erat Wesselingius quorum legerat L. V. c. 35. *εἴρηται μὲν ὅν ἡμῶν καὶ ἐν ταῖς πρὸ ταύτης βίβλοις ἐν ταῖς περὶ Ἡρακλέους πράξεσιν*, quae respiciunt L. IV. c. 19., et L. XX. c. 37. *προοδεηλωκότες ἐν ταῖς πρὸ ταύτης βίβλοις*, quae referuntur ad XIX. 67.

634. 47. *Πᾶνα καὶ Κρόνον*] De Pane veterum Theologiam mire variasse constat. Hic *Τιτᾶνα* praestat. Audi Euhemerum ex Ennii versione apud Lactantium Institut. Divin. L. I. 14. *Exin Saturnus uxorem ducit Opem. Titan, qui maior natus erat, postulat, ut ipse regnaret. Ibi Vesta mater eorum, et so-*

rores, Ceres atque Opis, suadent Saturno, ut de regno concedat fratri. Habes hic Urani uxorem et liberos, de Pane nihil.

WESS.

634. 52. *Κοιρῆτας μὲν ἀπὸ τῆς πρώτης*] Respice not. in L. III. 61. WESS.

634. 58. *Πρὸς τὸν τότε δυνάστην Κάσιον*] Κάσιον rectius scripseris. Vid. Wolfium ad Theophilum L. I. ad Autolyc. p. 44. Narraverat Euhemerus Iovis artes, quibus divinitatis famam sibi conciliarat: terras enim circumiens, reges principesque populorum hospitio sibi et amicitia copulaverat: et a quoque digressus, iusserat sibi fanum hospitis sui nomine creari. Sic Iovi Atabyrio, Labrandaeo, Casio et eiusmodi aliis titulis templa fuisse constituta, apud Lactantium Institut. L. I. 22. Huc pertinent Diodori verba. Quod vero H. Columna et viri docti ad Lactantium *Casium* prope Aegyptum intelligunt, id Diodori verba non permittunt. *Casius*, non longe ab Antiochia, Casio Iovi sacer, de quo H. Valerius ad Ammian. L. XXII. 14. et Salmasius in Solin. p. 436. indicatur. WESS.

634. 76. *Ὅτι ἄνθρωποι γεγονάσιν οἱ θεοὶ*] Formata haec videntur ex superiore fragmento similibusve aliis Diodori locis. Vide L. I. 13. Scribe vero, ut oratio constet et sententia, *ὡς νομίζοντες δι' ἐδωκεῖαν ἀθανάτους, θεοὺς προσηγόρευον.* et in fine *ἀγνοία πλανηθέντες.* WESS.

634. 86. *Τιτᾶνας εἶναι πρότερον*] Non longe hinc ab Ptolemaeus Hephæstion L. V. p. 324. ed. Gal. *ΓΙΓΑΝΤΕΣ ἦσαν, καὶ μόνοι ΓΙΓΑΝΤῶΝ συνεμάχοντο τοῖς θεοῖς κατὰ τῶν ἀδελφῶν.* Genus utriusque exsequitur G. Barthius ad Statii Theb. VI. 466. WESS.

634. 90. *Καὶ εἶναι τούτους τοὺς τῷ Πηλεΐ δοθέντας*] Euripidis Rhes. v. 187.

*Δίδωσι δ' αὐτοὺς πολοδαμνήσας ἄναξ
Πηλεΐ Ποσειδῶν, ὡς λέγουσι, πάντιος.*

ubi Ios. Barnes. huius loci haud est oblitus. WESS.

635. 99. Hoc munere — honoratum] De bello Iovem inter et Titanas nonnulla Diodorus L. III. 61. 62.; nihil de corona. Itaque Tertulliani verba ad hunc librum pertinere censui. WESS.

635. 6. *Ἐτη φμθ'.*] In annorum hoc numero consentit Cedrenus Conpend. p. 66. At Eusebius ex Chronographo Castore defecisse Argivorum regnum ait, postquam stetit annis DCLIV., non magno in rebus adeo antiquis discrimine. Id vero absurdum, quod Cedrenus una cum Io. Malala affirmat, ab Argivis regnum transiisse ad Sicyonios. Atqui Mycenae translatum est, ubi Perseus, Sthenelus, pluresque alii imperarunt. Vide Scaligerum Isaog. Can. L. II. p. 159. WESS.

635. 15. *Ἰδὴν Ἀρχάδων*] Eadem Herodotus L. II. 171. Causa repeti debet ex prudenti Cypseli Arcadum regis consilio,

quo Cresphontem, Aristomachi filium, affinitate sibi coniunxit apud Pausan. L. VIII. 5. WESS.

635. 19. *Διεπέμφαντο πρὸς τὸν Ἀλήτην*] Hippotac filium, Phylantis nepotem, Antiochi pronepotem, Herculis abnepotem. Qua vero ratione Corintho sit potitus, inter veteres controversatur. Vide Pausan. L. II. 4. Conon. Narrat. xxvi. et scholia in Pindari Olympion. Od. XIII. Id certum ab eo Corinthios Ἀλητιάδας Callimacho, *παῖδας Ἀλάτα* Pindaro fuisse dictos. Lege viros doctos ad Velleium Patere. L. I. 3. WESS.

635. 24. *Ἦεις τῆς καθόδου — ὅτερεῖ ἔτει νηζ.*] Suspecti numeri sunt, quod regum Prytanumque anni non respondeant. Quin Syncellus, cui hoc fragmentum debemus, laterculo Corinthiorum regum et annuorum magistratum distincte subiecit *ὁμοῦ νηζ.* quos propterea ccccxvii. annos Iac. Goar et hic restituendos adfirmat. Ego vero eum non sequor. Nam tametsi regum Prytanumque catalogus tot annos non consummet, servari tamen debent, tum ob codicum consensum, tum maxime quod tot anni requirantur ad explendum temporis intervallum inter Heraclidarum reditum et Cypseli initia. D. Petavius aliud commentus est L. IX. Doct. Temp. cap. 33., additque in numerum tyrannidis Cypseli annum ultimum, ut anni νηζ. retineri possint. At id quidem, uti I. Goar probe monuit, verba Diodori non permittunt, neque necessarium est. WESS.

635. 27. *Μετὰ δὲ τούτους Προῦμις*] Legebatur Προῦμις et Βάχης. Utrumque correxi fretus auctoritate Pausaniae L. II. 4. Ἀλήτης — καὶ οἱ ἀπόγονοι βασιλεύσαντες ἐς μὲν ΒΑΚΧΙΝ τὸν ΠΡΟΥΜΝΙΑΟΣ ἐπὶ γενεᾷς πέντε. et Eusebii in Chronico. WESS.

635. 30. Ἀλλὰ Βαρχίδασ προσαγορεύεσθαι] Sic et infra οἱ δ' ἀπὸ Ἡρακλέους Βαρχίδα. Apud alios Βαρχίδα. Utrumque bonum et probum est. Vid. Sylburgium ad Dionysium Halic. L. III. p. 184. et in Pausan. L. V. 17. p. 419. Porro Aristomedes pater Telestae apud Pausan. L. II. 4. Aristodemus est, sicuti etiam in Eusebiano Chronico. WESS.

635. 44. *Ἐπὶ ἔτη ἐννεηκόντα*] Totidem annos in laterculo regum Corinthi Prytanibus Bacchiadis tribuit Syncellus, nec illi tamen abunde censentur ad explendam annorum ccccxlvii. quam inter reditum Heraclidarum et Cypseli initia supra posuit, summam. Quam ob eausam Illust. Scaliger Isagogic. L. III. p. 334., nihil admodum dissentiente Petavio Doct. Temp. L. IX. 33., Diodorum prochronismo annorum ferme xxx. aberrasse censuit. Aliud in mentem Marshamo venit, xc. Prytanum annos mordicus retinenti, sed regem unum apud Diodorum desiderari, qui ante Bacchin regnaverit annos circiter xxx. arbitrato in Canone suo p. 564. A quo, si in partes eundem sit, non magnopere dissentio. Prytanum annos, ut eos in Diodoro invenit Syncellus, servo:

Aletae, primi Corinthiorum ex Heraclidis regis, initia paullo serius colloco, et xxx. ferme annis post Heraclidarum in Peloponnesum reditum. Qua in re consentaneum habeo veterem Grammaticum Didymum: *Αιδυμος δὲ φησι τὸν Ἀλήτην*, scribunt Critici ad Olymp. Od. XIII. Pindari, *μὴ οὐκιστὴν τῆς Κορίνθου γενέσθαι, ἀλλὰ βασιλέα, ἔπει ΤΡΙΑΚΟΣΤΩ μετὰ τῆν τῶν Λωριέων ἄφισιν.* Qui quidem huic rei graves auctores habuisse videtur. Convenit certe bene, quod de Hippota ob Carni caedem exsulante et natalibus Aletae proditum a Conone est Narrat. xxvi. Neque dissentire videtur Diodorus, clarissime, ut ego quidem puto, significans, post Heraclidarum reditum, divisa iam et occupata Peloponneso, arcessitum fuisse Aleten ad Corinthi possessionem adeundam. Atque ita illos xxx. annos eruiamus, qui doctissimis viris tantum molestiae creaverunt, videmusque Eusebium et Chronographorum plures in errore versari, cum Corinthum eodem tempore ab Alete occupatam docent, quo Heraclidae in Peloponnesum reverterunt. Id ut quaeram, restat, rectene Diodorus de Prytane Corinthio *ὅς τοῦ βασιλέως εἶχε τάξιν* scripserit? Dubitare Illustris videtur Scaliger: *si ut vult Diodorus*, inquit, *loco regis fuisset, id est ἀννεπέθνος, non dubium est, quin ipse pede semel in possessionem misso, stationem illam nunquam deserturus fuerit.* Nescio an iniuria. Prytanes vicem regum fungebantur. Id enim est *ἔχειν* aut *ἐκκληρώσσει τάξιν τινός.* Hierocles apud Stobaeum Serm. LXXXIII. p. 590. *γένοιτο γὰρ ἔν ποτε καὶ γυναικὶ — τῆν τοῦ οὐκοδοεσπότου τάξιν ἐκκληρώσσει.* Philo Iud. in Flacc. p. 979. *καὶ πέμψω, καθάπερ αἰτεῖσθε, ἢ προσβέντοῦ τάξιν ἐκλήσω.* Reges ipsi ἀννεπέθνοι, ut vix ulli legitimis in regnis apud veteres, fuisse non videntur. Et si fuerint, recte tamen Prytanis *τοῦ βασιλέως τάξιν* habuisse dicitur, eius munera belli pacisque tempore obiens, prorsus ut Romae Consules *τοῦ βασιλέως τάξιν εἶχον*, etsi minime forent ἀννεπέθνοι. *Omnia iura (regum), omnia insignia primi consules tenuere* dicit Livius L. II. 1. Sed desino. Vide tamen et Ezech. Spanhemium de Vesta et Prytanib. p. 700. ed. Graev. WESS.

Ibid. Κνηρέλλον] Κνήρελος ab omnibus scribitur et rectius. Vide Pausan. L. V. 17. et de tyrannidis eius filiiue Periantri universo tempore Philosophum Politic. L. V. 12. WESS.

636. 52. *Τὸν Ὀρχομενὸν τὸν Μινύειον*] Sic praestat. In Parisina editione τὸν Μινυὸν scribebatur, Wolfius τὸν Μινυαῖον. Tu vide, quae adscripta sunt L. IV. 18. p. 265. WESS.

636. 54. *Ἐπὶ Μουνύχου βασιλέως*] Regem Atheniensium Μουνύχου, Panteuclis filium, ex eodem Hellanico memorat Harpocration, eumque secutus Suidas, in Μουνύχια. Alii Demophontem illi patrem dant, de quibus I. Meursius de Regib. Athen. L. III. 8. WESS.

636. 66. *Ἐξ τῆς Αἰνείου Θυγατρὸς γεννηθέντα*] Tangit

huius opinionis auctores Dionysius Halicarnassensis Ant. Rom. L. I. p. 59. et Festus in Roma. WESS.

636. 72. Ἐτεσι πλείω τῶν ὕ. καὶ ἕ.] Id verum esse, ex illis cognosces, quae auctor ex Apollodoro de temporis intervallo inter Troianum bellum et primam Olympiadem docuit L. I. 5. Quod vero initia urbis Romae ad annum II. Olympiadis VII. refert, istud Polybio, eius opinionis principi, debet. Vide Dionysium L. I. Rom. A. p. 60. et H. Dodwellum Dissert. X. de Cyclis p. 558. WESS.

636. 78. Τοῦ τότε μὲν Ἀλβᾶ καλουμένου] Non dubito, quin Syncellus bona fide Diodorum exscripserit: constat certe sibi, quando p. 147. de rege Albanorum Tiberino, sive ut ipse scribit, Tiberio, ἀφ' οὗ ποταμὸς Τίβερις προσηγορεύθη, ὁ πρὶν ΑΛΒΑΣ καλούμενος. Miranda ergo Abr. Berkellii confidentia est, ad Stephani verba, ἔστι καὶ ποταμὸς ΑΛΒΑΣ, ὁ νῦν λεγόμενος Τίβερις, scribentis: nemo aut Graecorum aut Latinorum hunc amnem hoc nomine insignivit: quare cum Cluverio legendum existimo, ἔστι καὶ ποταμὸς Ἀλβούλας etc. Quis enim hoc probet? Conspirant, uti Berkellius fatetur, in nominis eius scriptura libri omnes. Eustathius ad Dionysii Perieges. v. 350. idem habet, certe in manu exaratis libris. Accedunt Diodorus et Syncellus. Scio plerosque omnes Latinos ALBULAM malle, quod tamen diminutivum, ALBAM non plane absurdum esse, utique indicat. Id vero unde Diodorus acceperit, Albam Longam a Tiberi, cui tum Albae nomen, fuisse cognominatam, nescio; praesertim cum urbs illi fluvio non accubaret, stadiis ferme CXX. teste Dionysio R. Ant. L. I. p. 65., ab eo disiuncta. WESS.

636. 80. Φάβιος, ὁ τὰς etc.] Q. Fabium Pictorem esse, nemo ignorat. Mox edebatur γησὶ γὰρ Αἰνείαν, absurdissime. Helenus ad Aeneam Aeneid. III. 389.

*Cum tibi sollicito secreti ad fluminis undam
Litoreis ingens inventa sub ilicibus sus,
Triginta capitum foetus enixa, iacebit,
Alba, solo recubans, albi circum ubera nati:
Is locus urbis erit. — —*

Praeferrem quoque post pauca καθηγήσασθαι. WESS.

636. 83. Μέλλοντος αὐτοῦ θύειν etc.] In Syncello μέλλοντες. quod mutavi. Videntur praeterea post λευκὴν ad sententiam pleniorē nonnulla desiderari. Alioqui scribendum ἔν — λευκὴν ἐκφράζειν ἐκ τῶν χειρῶν etc. WESS.

637. 88. Οἰκίσαι τὸν τόπον] Οἰκίσαι scriptum fuit, quod solito sibi more librarii mutarunt. Vid. ad L. XV. 66., et de ipsa hac re, parum tamen dissentientem, Aur. Vietorem Orig. Gent. Rom. c. 11. WESS.

637. 99. Τοῦ Ἀριστοδαμίδα] Apud Syncellum Ἀριστοδαμίδαδον. Scaliger, quem sequimur, rectius in fragmentis Eu-

bio additis. Satyrus in Theophilo L. II. ad Autol. p. 96. Ἀριστοδαμίδα vocat, neque ille bene. Ex Ἀριστοδήμῳ sive Ἀριστοδάμῳ nascitur Ἀριστοδαμίδα. Porro Κάριος Φείδωνος Phidonis est frater, de qua ellipsi ad L. IV. 68. commentari memini. WESS.

Ibid. Τοῦ Μέρποπος] Hunc Satyrus ignorat, eius loco Acoum ponens, cui pater fuerit Thestius, avus Maron, proavus Cibus. E quibus Thestium et Cibus, sive Κέισον et Θεστίων, rectius scribit, ut ex Pausania L. II. 19. 26. notum est: perperam vero Syncellus negligit Maronem. Caranus enim ἐνδέκατος ἦν ἀπὸ τοῦ Ἡρακλείου καὶ ἕβδομος ἀπὸ τοῦ Τημέου, sicuti ipse ait p. 158. et p. 209., et Syncello longe antiquior marmoris Parii auctor, de Phidone locutus. Atqui nec undecimus ab Hercule, neque septimus a Temeno esse poterit, nisi si in seriem maiorum eius Maronem istum addideris. Novi Velleii Patereuli verba ex L. I. 6. Caranus — sextus decimus ab Hercule. Sed ea non moror, quippe prava et hinc instauranda. WESS.

637. 2. Τοῦ Κλεοδάτου] Scribe Κλεοδατον, et vide adscripta L. IV. 31. De sequenti maiorum Carani serie nihil habeo, quod admoneam, nisi in Veneta Syncelli editione, ut plurima alia, longe corruptissimam esse. WESS.

637. 11. Μετὰ ταῦθ' ὁ μὲν βασιλεὺς etc.] Illustre hoc Diodori fragmentum publicarat H. Stephanus, praescripto indice, ἀνωνύμου τινὸς περὶ δύο ἀνδρῶν ἀριστευσάντων ἐν πολέμῳ καὶ ἀγωνιζομένων περὶ πρωτείων, quasi declamatio quaedam esset Rhetoris incerti. Nihil certe Stephanus de eius auctore, aut unde id habuerit, addere dignatus est. Gloria detecti scriptoris, e cuius libris decerptum fuit, debetur Isaaco Vossio, de quo sic pater eius in Addendis Libro II. Hist. Graecor. p. 519. „Item fragmentum de Cleonide et Aristomene, quod una cum nonnullis Polemonis et Himerii (p. 20.) edidit Henricus Stephanus. Sed nesciebat, esse Diodori: cui tribuitur in Florentino Codice Bibliothecae Mediceae, unde in peregrinatione sua exscripsit filius meus Isaacus, ignarus tum, iam Stephani praelo prodississe.“ Latuit deinde post id Vossii indicium in obscuro, donec ante hos ferme xxx. annos vir eruditissimus L. Boivinius id cura sua dignum censeret et Commentariis Academiae regiae Inscriptionum T. III. p. 106. utroque sermone descriptum insereret: cuius ut praedicanda est opera, ita nullus negligere debeo, in Vaticanae Bibliothecae Codice MCCCLIV., sed minoris formae, idem fragmentum Diodoro tribui praeposito titulo περὶ δύο ἀνδρῶν ἀριστευσάντων & c., uti apud Stephanum, idque mihi indicatum esse a Celeb. Assesmano. WESS. Conf. Mai. praef. ad Exc. Vat. p. IV. ed. Lips.

637. 15. Ὁ γὰρ Κλέωνης ὑπερασπίσας τὸν βασιλεῦς] Regem istum, Cleoninque et totam fragmenti huius scenam, dextrime patefecit Cl. L. Boivinius. Bellum gerebatur Messeniacum I.

Imperabat Messeniis rex Euphaes. Committitur pugna, qua Euphaes audacius atque ardentius, quam regem decebat, in cohortem Theopompi, regis Spartani, invectus, vulnera multa et letalia accipit. Inerudeseit certamen, Messeniis pro rege suo fortissime consistentibus, Spartanis eundem iam iam capturis. Tum Cleonnis Euphai patriaeque egregiam operam navavit, irruentesque hostes et repellens et conficiens, nec minorem Aristomenes, ipsum etiam Cleonnis, multis vulneribus fractum, e praelio auferens. Praelii meminit Pausanias L. IV. 10., Cleonnis ibidem et saepe alias memorans, de Aristomene tamen c. 6. p. 294. dissentiens. WESS.

638. 44. Ὅπότερος ἐν ἀριθμῷ τῶν ἀναιρ. προτερεῖ] Dixit Diodorus προτερεῖν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐν τοῖς διαγωμαῖς L. III. 49., quod probare non potui. Haec videntur auxilium illis ferre apta esse et accommodata: nec muto tamen sententiam. Ibi repetita praepositio ingratissima accidit, quae hic abundantia quadam sermonis tueri sese poterit. WESS.

638. 67. Παραλαβὼν ἐν μέρει τὸν λόγον Ἀριστομένης] In Messeniis Aristomenis illustre nomen est, dubium tamen utrius belli tempore vixerit, prioris an posterioris? Diodorus L. XV. 66. posteriore bello Messeniis praefuisse indicat, nec defuisse tamen, qui τὸν Ἀριστομένη γεγενῆσθαι φασὶ κατὰ τὸν εἰκοσαετῆ πόλεμον, i. e. bello priore Messeniaco. In his certe nomen profitebatur Myron Prienensis, rerum eo bello gestarum scriptor. Is Aristomenem historiae suae, teste Pausania L. IV. 6., inseruit, factaque eius descripsit. Non id quidem Pausaniae placeat, falsum arbitrato Myronem, sed causis parum probantibus, ut bene doctissimus L. Boivinius. Duo fuerunt Aristomenes, uterque in Messeniorum contra Spartanos bellis illustrissimus, alter posteriore, priorē alter bello. Hic una cum Cleonide regem Euphaem protexit, atque etiam de virtutis praemio contendit. Quin Theopompum deinde Spartanorum regem occidit, eodem Myrone auctore. Negat id iterum et Myroni obloquitur Pausanias, poetamque advocat Tyrtaeum, qui tamen nihil de Theopompi morte Messenes duntaxat agrum ab eo occupatum canit, ut optime vir eruditissimus monuit, de belli prioris sine tacens. Myroni vero adsentitur Clemens Alex. Protrept. p. 36., nec longe abit Plutarchus, si eidem L. Boivinio fides, in Romulo p. 33. D., iactantiam Messeniorum perstringens, qua de Aristomene magnifice gloriabantur, ὡς τρεῖς ἑκατομῶνια θύσειεν ἀπὸ Λακεδαιμονίων, i. e., uti volunt, trecentas eum victimas ex Lacedaemoniis inmolasse: prodidit autem Clemens Aristomenem trecentos Spartanorum, inque his Theopompum, Iovi Ithomatae mactasse. Verum istud conclusionis genus mihi quidem satis iustum non videtur. Adsumitur enim pro vero, centum victimas humanas ἑκατομῶνια esse; quam ego rem veterum auctoritate munitam vellem. Quis enim id do-

cuit? Non certe Plut. eo loco, neque in VII. Sap. Conv. p. 159. E., neque Sympos. L. IV. 1., nedum Fulgentius de Serm. Antiq. in Nefrendes, aut Pausanias L. IV. 19. Imo vero clarissime ostendunt, ἑκατομῶνια illos Messeniorum Iovi Ithomatae celebrasse, ὅποσοι πολεμίους ἀνδρας κατεργάσαντο ἑκατόν, qui in pugna hostes centum confecerunt. Non ergo hostes ipsi mactabantur, cum ἑκατομῶνια ederentur. Adde in Plut. Symposio δειπνήσαι ἑκατομῶνια legi: quod de humanis victimis absurdissimum, non item aliis, quae ob caesos hostes iugulabantur. Mitto nunc, tria illa ἑκατομῶνια, de quibus Plutarchus, diligenter a Pausania describi atque Aristomenis, qui Messeniaco II. bello gestis inclaruit rebus, gloriae contribui L. IV. 19. p. 326. Istud itaque deus, modo veri fidem non superiecerint Messenii, Aristomeni II. relinquamus. Noster priore bello egregiam laudem, optimum istum virtutis fructum, abstulit, obscuratus deinde, ut fieri solet, Rhiani Benaei versibus, in quibus sicuti in Homeri Iliade Achilles, Aristomenes II. τὰ πάντα erat, teste Pausania ib. c. 6. WESS.

639. 94. Καὶ τοῦ σώματος ἐπιούμην πρόνοιαν] Contendit cum his Cl. Christoph. Wollius verba S. Pauli ex Ep. ad Roman. c. XIII. 14. καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιῆσθε εἰς ἐπιθυμίαν Dissert. de Verb. Med. p. 194. neque male profecto. At quae continuo ibi adduntur de libris Diodori, qua deperditis, qua superstitibus ex tanta strage, ea aliud agenti excidisse, credibile fit. WESS.

639. 95. Ἐν αὐτῷ θυμομαχεῖν] Mallem ἐν αὐτῷ τῷ θυμοῦ. Vide L. XVII. 34. Scribe etiam mox παραρθεῖς τόθ' ὅφ' ἡμῶν ex nexu sermonis. WESS.

639. 17. Τῷ γένει Μηθρμυαῖος] Clementi Alexandrino Stromat. L. I. p. 365. et Apostolio Cent. XII. 70. Ἀντισσαῖος est eadem ex Lesbos. Variatum tamen eius in patria fuisse, ex Suida in Τέρπανδρος constat. Par discordia de eius, qua vixerit, aetate, apud Clementem ibid. p. 397., cui Plutarchum de Music. p. 1132. adiunge. WESS.

639. 21. Αὐτοὺς πάλιν συνήρμοσε] Instauratae huius concordiae meminerunt paroemiarum collectores Zenobius V. 9. et Suidas in Μετὰ Λέσβιον ᾠδόν. Eius vero causa Terpandri lyram, septem chordis instructam, nomos aliaque eiusdem impense deinceps probasse Spartanos, copiose docetur a viro doctissimo ad Oxon. Marm. p. 198. WESS.

640. 31. Ἐπὶ καὶ τεσσαράκοντα ἔτεσιν] Confer Io. Meursium in Solon. c. 13. Draco Atheniensibus leges scripsit sub Olymp. xxxix. teste Suida in Δράκων pluribusque aliis. Solon, cum Draconis leges ob asperrimas delictorum poenas displicerent, alias rogavit circa annum III. Olymp. xlvi., apud Diogenem Laert. L. I. 62. Quod spatium cum anni isti xlvi. exsuperent, mendosi videri possent, nisi nobis in ambiguo nunc esset, deperdita

Bibliothecae Diodori ea parte, quomodo scriptum fuerit, ante Solonem annis XLVII. fuisse Draconem: potest enim id vario modo verum perhiberi. WESS.

640. 38. *Ὀὐρανοῦ ὄραρον*] Non insolens ὄραρον est de montis dorso in Polybio L. V. 69. atque aliis. An vero *summum Peninum*, cui a S. Bernhardo nunc nomen est, an *summam Alpen* Itinerarii Antonini intellexerit Diodorus, ad finiendum prorsus est difficile. Vide, si tanti est, Ios. Simlerum Commentar. de Alpibus p. 87. et p. 96. WESS.

640. 45. *Ἐν Πεσινούντι τῆς Φοργίας*] Confundit Palladium, quod ad Ilium e coelo delapsum fingunt apud Apollodorum Biblioth. L. III. 11. 2., et Magnae Matris ἄγαλμα διοπετεές, cui Pesinunte Romam delato sacra stato tempore fiebant, referente Herodiano et Ammiano Marcellino L. XXII. 9. Id Pesinunte ex coelo decidisse, urbique nomen fecisse perhibebant. Vide Nostri L. III. 59. et L. XXXVI. Eclog. 2. p. 537. WESS.

640. 51. *Τὴν Νεάπολιν ὑφ' Ἡρακλέους — πτισθῆραι*] Miror Diodorum nihil huius indicasse L. IV. 22., ubi Hercules prope Puteolos et Misenum praeclarum opus descripsit. Ph. Cluverio res quoque credibilis non est L. IV. Ital. Ant. p. 1147., ut nec Iul. Caes. Capacio Hist. Neapol. L. I. 3. WESS.

640. 58. *Σικελῶν καὶ Σικανῶν*] Respicit, puto L. V. 6. Habes etiam coniunctos *Σικελῶν καὶ Σικανῶν* L. XIII. 59. Quem quidem locum si in animo Eustathius habuit, scripsit *παρὰ τὴν Σικελῶν*, ut Diodorus. WESS.

640. 74. *Ὁ Σικελὸς Διόδωρος γράφει*] Memoria hic Tzetzen destituisse videtur. Pausanias est, qui de Polydamante haec omnia memoriae prodidit L. VI. 5. atque ex eo Suidas in *Πολυδάμας*. WESS. Immo v. Mai. ad Exc. Vat. p. 22. ed. Lips.

641. 82. *Ἀντιφῶντα Φύλου*] Scribi debere *Σοφίλου*, viri docti dudum docuerunt, sicuti et Antiphontem artem rhetoricam magis exultam reliquisse, primumque ob defensum alterius negotium mercedem accepisse. Vide praeter ceteros Io. Alb. Fabricium Biblioth. Graec. L. II. 26. WESS.

641. 89. *Τοῦ Ἀνδολέοντος Παιόνιον βασιλέως*] Non obscurum in Lysimachi gestis rebus Autoleontis, Paconum regis, nomen est. Fieri ergo potuit, ut Xermodigestus iste Lysimacho regis et amici sui thesauros prodiderit. Vid. L. XX. 19. WESS.

641. 94. *Τοὺς Σαργεντίον ποταμοῦ etc.*] Vereor, ut hic fida Tzetzae fuerit memoria. Constat Decebalum, Dacororum regem, Sargetiam flumen aliorum abduxisse, abditisque captivorum opera et in fundum demersis thesauris suis, idem in priorem alveum derivasse, omnesque eos interfecisse, quorum opera ad eam rem fuerat usus. Dio et Xiphilius, quos illustrat R. Fabricius Syntagm. de Columna Trai. c. 8. p. 235., testes sunt; sed quid eos advoco? Tzetzes ipse Chil. II. v. 61. de Decebalo:

Πρὸς Ἀργεντίαν ποταμὸν τοὺς Θησαυροὺς συγκρήπτων.
ubi si *Σαργεντίαν*, ut oportet, scripseris, idem habebis flumen. Ergone quod Traiani aetate commentus est Decebalus, tempore Lysimachi factum etiam ab Autoleonte dicemus? Praeterea Autoleontem in intima Dacia regni sui sedem habuisse? Utrumque verissimum erit, si memoria Tzetzen non destituit, de qua ego re dubito. WESS.

641. 3. *Ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου*] Ptolemaeum Ceraunum intellige, cuius fratrem fuisse Meleagram, testis locuples est Porphyrius in Scaligeri Excerptis. Firmat Georgius noster, Ptolemaeum istum *τὸν Λάγον* passim adpellans. Vid. p. 215. WESS.

641. 1. *Ἔτη τρία κατὰ τὸν Διόδωρον*] Haec vero prorsus consentire dubites. Vide regum horum successionem. Ptolemaeus Ceraunus, cum per integrum annum et quinque menses Macedoniam administrasset, a Gallis occisus est: successit Meleager, quem, quod regno indignus esset, post duos menses eiusdem possessione Macedones deiecerunt. Tum Antipater lectus, cui post XLV. dies, nam in Syncello p. 215. pessime legitur *μετὰ πέντε ἡμέρας*, regnum eripit Sosthenes, illi dein in duos annos praepositus. Haec Porphyrius in Excerptis Scaligeri, non multum Syncello dissentiente. Dices mensium rationem a Diodoro non fuisse habitam: quod verum esse posset, ni de Alexandro, Cassandri, ut puto, filio, et Pyrrho itidem memorasset; quorum regni spatium si in summam, uti oportet, accedat, tribus annis amplius exurgat. Ergone *ἔτη τέσσαρα* scriptum fuit? Sic putarem, nisi Eusebius Ptolemaei Cerauni regnum mensibus IX. circumscripsisset. WESS.

641. 14. *Κρατὶ Μακεδόνων ἔτη εἴς*] Totidem annos Antigoni Dasonis regno dedit Porphyrius, sed melior Diodori sententia, et temporum ordini congruentior, docente doctissimo Ruperto ad Besoldum p. 250. WESS.

641. 20. *Κατὰ τούτους ἤρξαντο τοὺς χρόνους*] Atqui Capadocum regnum Punicò I. bello, huc enim pleraque pertinent, quae ibi Georgius monachus, multis annis prius est. Nec absurda tamen haec videbuntur, modo considerare velis, quae ad Eclog. 3. L. XXXI. p. 517. notata sunt. WESS.

641. 25. *Ἀστροῦβαλ βασιλεὺς*] Lege adscripta L. XIII. 43. Dedi autem his locum inter Diodori fragmenta, tametsi in fine *Dionysius Siculus* memoretur. Iusta enim suspicio videtur doctissimi Xylandri, loco *Διονύσιος ὁ Σικελιώτης* fuisse olim *Διόδωρος ὁ Σικελιώτης*. Nullus certe post tyrannos Dionysios scriptor Dionysius Siculus, in quem haec conveniant, huc usque erui ex latebris potuit. Vide Ionsium Hist. Phil. L. III. 8. et Io.

Alb. Fabricium B. Gr. L. III. 22. 20. Tu tamen, si aliud opineris, tanquam hic exscriptum non foret, considerare poteris. WESS.

642. 39. Δόρυ σημεῖον ἔρριπτεν] De hasta, belli praenuncia, nihil attinet in re nota dicere. Servium vide Aeneid. IX. 53. et Lindenbrog. ad Ammiani L. XIX. 2. WESS.

642. 47. Ἐἴτε κατὰ τὸν Δίωνα] Sic et alii. At distinctius Livius L. XXV. 23. et seq., Polybium, sicuti et Diodorus, secutus. WESS.

642. 50. Ἦν κεκρυφῶς] Adi sis Plut. in Marcello p. 308. et T. Gataker. ad Antoninum Imp. L. V. 1. WESS.

643. 69. Αἰμίλιος γὰρ Μάρκος etc.] Non defuturos prospicio, qui grandem mihi dicam scribent ob haec istum in locum translata: valuit enim opinio, Dexippi ea omnia esse, non Diodori: qua in haeresi et ipse fui. Nunc in alia omnia eo, et cuncta ex Diodoro esse decerpta sive a Dexippo, sive ab ipso Syncello, pertendo. Caussam desideras? Recurre ad Excerpt. Peiresc. p. 581. huius edit., et fragmenti huius primam partem inde esse abrasam perspicue animadvertes. Verba pleraque eadem ibi sunt, structura subinde mutata est. Iam cum illud caput, quod Macedoniae in quatuor regiones descriptionem exhibet, a Livio L. XLV. 29. transsumtum et versum sit e Polybio, hunc vero duces in his rebus Diodorus habuerit, cur illi non redderem, quod verbis, ex ipso citra dubium depromtis, artissime aptum et nexum est? Hoc amplius, servavit nobis Suidas nonnulla Diodori in Κλίμακες, quae ad pompam Aemilii triumphalem et eius fercula pertinent: ea vero et in his conspici, suo dicetur loco. Caussam habes, gravem, ut ego censeo. Tu si aliter sentis, fruire isthoc arbitrio. WESS.

643. 74. Καὶ τοὶ μεγάλων μεγάλους etc.] Abest μεγάλων in Excerptis Scaligeri et optime quidem. In Diodoro erat καὶ κινδύνους μεγάλους ὑπομειννηκότες. Mox mallet καὶ τοσοῦτον ὑπ' αὐτοῖς, Philippus videlicet et Antiochus, satis humane a Romanis habiti. WESS.

643. 81. Συγχωρησάντων] Ad Syncelli marginem συνεχώρησαν corrigitur, quod nisi συγχωρήσαι malueris, recipi potest. Statim εἰαντόδες Scaligeri exemplo uncinis inclusi: abundat enim. WESS.

643. 86. Τὸν βασιλέα Γαιτιῶνα] Γέντιον, ut apud Polybium et Livium. Post pauca εὐγενῶς οὖν δυνατοῖς ferri non potest. Goarus καὶ δυνατῶς emendat. In Diodoro erat εὐγενῶς καὶ ταχέως. WESS. Gentium eadem terminatione Τενθίονα dicunt libri Athenaei X. p. 440. a, quamquam altera ipse utitur alibi.

643. 94. Πόλις Μαικεδόνων πρώτης] In Thessalia erat,

praecipua tamen Macedonum urbs ob munitiones et opportunum situm. Philippus, Persei pater, propterea inter πίδας Ἑλληνιστῶν Graeciae compedes non postremam censebat apud Polybium L. XVII. 11. De Amphilocho, Aetolorum sociis, Livius L. XXXVIII. 8. 10. WESS.

643. 1. Τὴν δὲ χώραν ἔλην διεῖλον etc.] Hanc Macedoniae in quatuor regiones divisionem ex Dexippo, ut putabat, depromptam, Notitiae Bibliothecae Vinariensis p. 70. notis illuminatam, inseruit doctissimus Schurzfleischius: quas omnes huc transferre aequum erit. WESS.

643. 2. Τὰ μετὰ τὸ Νέστον] Νέστος Ptolemaeo L. III. cap. 11., Νέστος Thueydidis et Stephano, Νεστός Scymno Chio v. 673., Seylaci p. 27. Περίπλ., aliisque, Νεστός excerptis Strabon. Lib. VII., nisi tamen Mss. lectio, qui Νεστός habent, verior est, nec non Aristoteli L. VI. Hist. An. cap. 31., et Μεστός denique Zonarae atque numis, fluvius hic vocatur. Neque enim Μεστικὸν urbem Constantino Imp. περὶ Θεμάτων p. 83. nominatam, in Νεστικὸν cum F. Morello actatum mutaverim. SCHURZFL. Erudita sunt, quae vir doctissimus de Nesto. Nollem tamen Μεστικὸν Constantini, sive Hieroclis potius, urbem fecisset. Vide not. in Hieroclis Syncedem. p. 640. WESS.

643. 4. Καὶ Στυμῶνος] Ita Syncellus, qui totum hunc locum p. 268. (ed. Paris.) Χρονολογ. attulit. Scaliger recte legit Στυμμῶνος. Στυμμῶνος itidem haud emendate legitur in Scylace p. 27. et 29. Περίπλων Tom. I. Geograph. Minor. Hudsonii. In excerptis Strabonis L. VII. p. 331. ed. Casaub. Στυμμῶνος male editum est. Nec satis recte in Chronico Alex. p. 80. fluvius idem Στύμμων vocatur. In Notitia Ecclesiastica p. 21. Στυμμῶνος tamen nuncupatus est, et Ἡρόκλεια Στυμμῶνον memoratur Constantino Porphyrogennetae L. II. Θεμ. p. 83. SCHURZFL.

Ibid. Καὶ τὰ — τοῦ Νέστον Ἐοῦμην] Ita locum mutilum (in excerptis Scaligeri) e Syncelli schedis suppleo. Vocem EPYMHN redundare ait Goarus: ego potius corruptam maxime agnosco, cuius loco e Livio περατικὰ μέρη, vel simile quid, rescribere malim. Περατικὰ μέρη τοῦ Νέστον sunt transmarinae Nesti partes, territorium videlicet Bistonum et Ciconum ad Rhodopen usque montem, in quantum Perseus tenuerat. Vide de vocis περατικῶς usu Car. Dufresn. Glossar. Graecobarb. p. 1148. Salmasius in suis sibi coniecturis non constat. Nec tamen expostulare cum eo iure possis, si Dexippi mentem non assequitur, quum locus in Scaligeri edd. non sit integer. Ille pro EPYMHN legit OISYMHN, quam in ora inter Strymonem et Nessum ponit Plinius et Ptolemaeus. Vide Stephanum et Harpocrationem: adde hic Maussacum, ibi Th. de Pinedo. Suidas OISYMH, πόλις τῆς

Θοάκης. Admitti haec coniectura nequit, quia trans Nessum regiones innuuntur, non urbs aliqua, quae cis Nessum sita fuit. Haec ratio alteram quoque eius suspicionem, quum ait, veram lectionem esse *EAYMHN*, labefactat. Etsi enim vel maxime *Ἐλίμη* illa sit aliorum *Ἐλίμεια*, vel *Ἐλίμεια*, vel Ptolemaei etiam *Ἐλυμα*, notum tamen esse debet et Livio L. XLV. cap. 30. eam ad quartam Macedoniae regionem, non ad primam, pertinuisse, neque procul ab Epiro, longissime vero a Nesso, abfuisse. SCHURZFL. Miror virorum doctissimorum in re minime difficili fluctuationes. Scriptum fuit, ut alias ostendere memini, *καὶ τὰ πρὸς ἀνατολὴν τοῦ Νέστον ἔρύματα*. Quod firmatur a Livio L. XLV. 29., *accessurum huic parti trans Nessum, ad orientem versum, qua Perseus tenuisset vicos, CASTELLA, OPPIDA*. WESS.

Ibid. Καὶ τὰ πρὸς Ἀβδηρῶν] Ita Syncelli editio. Scaliger *Ἀβδηρῶν*, quod magis Graecum. Verte, *territorium circa Abderam* etc. Ipsae enim tres urbes illae excludebantur, nec Macedoniae annumerabantur: sed et liberae erant et *αὐτόνομοι*. Abdera, libera civitas, Liv. lib. XLIII. cap. 4. et Plinio L. IV. N. H. cap. 11. Maronea, quae Macedoniae a Constantino Porphyrogen. de Them. II. Them. 2. ascribitur, atque Aenos etiam, eidem Livio lib. XXXIX. cap. 27. liberae vocantur. SCHURZFL. Non dubito, quin in Diodoro fuerit *πλὴν τὰ πρὸς Ἀβδηρῶν* etc. Clarissime Livius dict. loc. *accessurum huic parti—castella, oppida, praeter Aenum et Maroneam et Abdera*. WESS.

643. 9. Ὁ καλούμενος Ἀξίος] Sic Homerus, Excerpta Strab. L. VII., Scylax p. 26., Suidas, Stephanus in *ΑΜΦΙΠΟΛΙΣ*, Plut. in Demetrio p. 809., Nicephorus Gregoras lib. VIII. *Ῥωμ. Ἱστορ.*, aliique. Cedrenus p. 705. *Συνοψ. Ἱστορ. Ἀξιῶν* vocat. Strabo L. VII. p. 327., Ptolemaeus L. III. 13., paucique alii *Ἀξιῶν* scribunt. SCHURZFL.

Ibid. Καὶ οἱ παρακείμενοι αὐτῷ τόποι] Videtur, ut e sequenti commate patebit et Livii testimonio probari potest, vox *ΠΛΑΙΟΝΙΑΣ* esse addenda. SCHURZFL.

643. 11. Κατὰ τὸν ἄρκτον] Ita ed. Syncelli. Scaliger rectius legit *κατὰ δὲ ἄρκτον*. SCHURZFL.

644. 12. Τὸ λεγόμενον Βέρνον ὄρος] Montem *Boram* Livius vocat. Ego non dubito, *Βέρμιον ὄρος*, prout Salmasius voluit, legendum esse, quamvis *Βέρμιον ὄρος* et *Boram* distinguat in tabula Macedoniae Geographica Chr. Cellarius. *Βερμίον ὄρος* meminuit Ptolemaeus L. III. cap. 13. Excerpta Strabonis L. VII. *ὅτι ἡ Βέρμια πόλις ἐν ταῖς ὑπωρείαις κίτται τοῦ Βερμίον ὄρους*. Io. Douiatius ad Livium p. 709. *Orbelum* esse Livii *Boram* opinatur. Male omnino. Quia enim Orbelus in limite Thracico cum Haemo connectitur, et Moesiam a Macedonia dirimit, ut Ph. Brie-

tius notat, et patet e Strabon. lib. VII. epitoma, Ptolem. L. III. cap. 9. et Io. Tzetza Chiliad. XI. v. 905., ad primam potius regionem, non sane ad tertiam, est referendus. SCHURZFL.

Ibid. Καὶ τινῶν τόπων τῆς Παιονίας] Male vertit Goarus, *Pannoniae loca*. Distinguendi enim omnino sunt, licet multi eos confundant, Paeones et Pannoni, quod docuit Dio lib. XLIX. p. 413. SCHURZFL.

644. 17. Τοῦ μὲν πρώτου] Regio haec Macedoniae prima ἢ πρώτη *Μακεδονία* in numis vocatur. Plutarcho in Pyrrho p. 388. ἢ ἄνω *Μακεδονία* audit. Stephanus in *ΑΜΦΙΠΟΛΙΣ* *Μακεδονίαν κατὰ Θοάκην* nuncupavit. SCHURZFL.

Ibid. Ἀμφιπολις] Liberum oppidum Plinio L. IV. cap. 10. SCHURZFL.

644. 18. Τοῦ δευτέρου] Haec pars in numis *δευτέρα* *Μακεδονία* appellatur. Vid. Ez. Spanh. *Orbis Romanus Exerc. II.* cap. 9. p. 289. *Ἀλία* etiam, quia ad mare Aegaeum plane vergebat integra, aliquando nominata est. Stephanus, *ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, πόλις Μακεδονίας, ἣτις ἄρα ἐκαλεῖτο Ἀλία*. Non enim *Ἀλία*, ut volunt Stephani interpretes, Thessalonica unquam dicta, sed ἡ *δευτέρα* *Μακεδονία*. ὅπερ δὴ εἶδει δεῖξαι. SCHURZFL. Quod se probasse vir eruditissimus indicat, eius ego demonstrationis vestigium non reperio: nam mari Aegaeo quod Macedonia adlueretur, id satis non est, ut *Ἀλία* dicatur; utique et Thessalonice mari accubabat, ut optime ostenditur a Io. Cameniata de Excid. Thessalon. c. 3. Adde ordinem verborum in Stephano et Etymologo, ubi paria, non pati, ut relativum pronomen Macedoniae spectet. Sed hoc obiter. WESS.

Ibid. Θεσσαλονίκη] Liberae conditionis Plinio L. IV. cap. 10. H. N. SCHURZFL.

644. 19. Τοῦ τετάρτου Πελαγονία] Scribendum est *ΠΕΛΑΓΟΝΙΑ* per o breve. Vide Scymnum Chium v. 402. et 710. Stephanus *Πηλαγονία, μοῖρα Μακεδονίας*. Excerpta Strabonis L. VII. *οἱ γὰρ Παιῶνες ΠΗΛΑΓΟΝΕΣ ἐκαλοῦντο*. Potius scribendum est *ΠΗΛΑΓΟΝΕΣ*. Iterum Stephanus, *εἶπε δὲ γράφειν τὸ μὲν τῆς χώρας ὄνομα μετὰ τοῦ ἐθνικοῦ κατὰ δευτέρου συλλαβῆν διὰ τοῦ α, τὸ δὲ τοῦ ἥρωος μόνον διὰ τοῦ ε*. Strabo ipse tamen L. VII. p. 326. *ΠΕΛΑΓΟΝΙΑΝ* scribit. Paeones, teste Tzetza, Bulgari medio aevo vocabantur. Sed Pelagones tamen videntur tum fuisse diversi a Paeonibus populi. Vide Nicephor. Gregor. L. IX. *Ἱστορ. Ῥωμ.* cap. 34. Corruptissime ea regio Marciano Capellae vocatur *Paphlagonia*. Sed et Pelagoniae civitatis quisnam praeter Livium, Dexippum et Constantinum Imp. p. 87. L. II. *περὶ Θεμάτων* meminerit, non memini. SCHURZFL. Meminerunt urbis Pelagoniae Nicetas Choniates in Manuele Comneno L. II. p. 47. et L. III. principio, tum An-

na Comnena Alexiad. L. V. p. 110. atque alii de hoc genere. Alia autem Pelagonia non est atque Heraclea Pelagoniae, ut ostensum fuit ad Itiner. Anton. p. 319. WESS.

644. 23. Καὶ ποτοὺς — τῷ πλήθει συντάξας] Congiarium populo sanxit, vertit Goarus. E Dexippi mente recte. Congiarium enim populo, militi Donativum dabatur. Sed Livium vide. Suidas in ΑΙΜΙΛΙΟΣ, τοῖς δὲ πρὸς αὐτὸν ἀφικομένους τῶν Ἑσθραίων πρόεβες εἰσὶν πολυτελεῶς, τῇ λαμπρότητι τοῦ συμποσίου φιλοτιμούμενος. SCHURZFL. Nihil hic de congiario. Spectacula et convivia indicantur, quae M. Aemilius in Macedonia summa magnificentia civitatum legatis et multitudini praebuit. Lege Livium L. XLV. 32. cum nota Io. Fr. Gronovii. WESS.

644. 27. Καὶ πρῶτος μὲν Ἀνίκιος] Si voluit, ut videtur, Anicium et Cn. Octavium ante M. Aemilium triumphasse suo quemque die, in errore est. Aliud ex Capitolino marmore apud Pighium Fast. ad ann. 191XXXVI. p. 386. et Livio L. XLV. 42. 43. constat. Quin ne ea quidem satis iusta sunt, quae de M. Aemilio senatus imperio triumphante paulo ante prodita sunt. WESS.

644. 28. Ὁ δὲ σφοδρῶτατος Αἰμύλιος] Suidae enim est ἀνήρ σόφρων καὶ φέρειν ἐμπραγίας εἰδὸς καὶ ἱκανός, id est strenuus. Hinc Cicero eum L. II. de N. D. segm. 165. inter viros deo charos retulit. SCHURZFL.

644. 31. Καὶ τραχέας] Salmasius, Θραχίας, ait, forte legendum. Sed vulgatam tamen se alibi astructurum promittit. Scaliger etiam Θραχίας suspicatur in notis. Ego eorum coniecturas firmo e Plutarcho, qui die secundo, quem cum primo vel Plutarchus vel Dexippus confundit, Θράκια γέγραα producta esse asserit (in Aemilio p. 272. E.) SCHURZFL.

644. 34. Προηγούντο — σαλπικταί] Hoc Plutarchus tertio die factum esse prodit. SCHURZFL.

644. 36. Κάμακες] Vid. Dufresn. Gloss. Graecobarb. p. 559. SCHURZFL.

644. 36. Κάμακες ὀκτακόσια] Suidas ex Diodoro in Κλίμακες citat: Ἐξῆς δ' ἐκομίζοντο κλίμακες ὀκτακόσια, παντευχίας πολυτελεῖς ἔχουσαι. quae quidem ego ad hunc Aemilii triumphum pertinere nullus dubito. Excerptor verba decurtavit: namque eius καθωπλισμένοι id exprimunt, quod Diodori παντευχίας πολυτελεῖς ἔχουσαι. Pertinae erant, e quibus arma pretiosa suspensa erant. Id in Suida non laudo, quod κλίμακες vitiose excerptserit. Ait κλίμακες, ξύλα ὀρθά. Atqui κλίμακες scalae sunt, κάμακες, sicuti alibi ipse explicat, ξύλα ὀρθά. Hoc ergo illi reddamus. Paulo superius καὶ ἔτεροι λογγῶν καὶ σαρισσῶν etc. γέμουσαι sermonis genius desiderabat. WESS.

644. 38. Ἀργύρον δὲ τάλαντα δισχίλια, διακόσια] Ἀσήμιον puta. Scaliger legit τάλαντα δισχίλια διακόσια, ἐκπωμά-

των πλήθος, ἀγαλμάτων καὶ ἐξῆς. Goarus in versione locum invertit, et poculorum quidem D, statuas vero et tabulas curruum vehementium CC tantum meminit. SCHURZFL.

644. 40. Ἀμάξαι πεντακόσια] Plutarchus diei primo adscripsit, et ἀμάξας πενήκοντα καὶ διακοσίας numeravit. SCHURZFL.

644. 43. Ἐν φορήμασι διακοσίαις εἴκοσι] Plutarchus vasa LXXVII tantummodo numerat. Numerus talentorum deesse videtur. SCHURZFL. Si legas διακόσια εἴκοσι, habebis talenta. Numeri notis fuere scripti, ut in Scaligeri Excerptis, σκ'.; hinc discrepantia. WESS.

644. 44. Φιάλη — διάλιθος] Plutarchus διὰ λίθων. Veteres tamen Codices et ibi διάλιθον habent, quod sane, quia minus obvium, non statim mutandum erat. Ad formam τοῦ διάχρουσος fit διάλιθος. Videndus de hoc vocabulo C. Dufresn. Gloss. Graecobarb. p. 297. Ego tamen, etsi in aliis etiam vocabulis id fecerit, hanc vocem Graecobarbaram esse nollem virum doctum minus recte statuisse. SCHURZFL. Bene vir doctissimus. Haud ita tamen rarum est διάλιθος, ut censuisse videtur. Θρόνον διάλιθον et κλίνην διάλιθον dabit Iosephus L. I. Belli Iud. c. 25. 6. et ibid. cap. ult. §. 9., στέφανον διάλιθον Io. Chrysostom. T. III. p. 162. D., ut alios praeteream. Ego quoque in animum inducere non possum, omnia pro Graecobarbaris putasse Dufresnium, quae in Lexicon suum addidit. Nunquam profecto ea viro sollertissimo sententia sedit. Mox edebatur φαλάροις διάλιθος, quod mutavi. WESS.

644. 50. Περιπετυσμένον πορρήραν] Mallem πορρήρα. Addit Schurzfleischius, vir Cl., locum Flori L. II. 12. de Perseo, de uxore eiusdem triumphata ex Constantino Imp. L. II. περι Θεμ. p. 87., quos adi sis. WESS.

645. 55. Καὶ ἐπὶ πᾶσιν Αἰμύλιος] Vide Propert. L. IV. Eleg. ult. vers. 39., et Virgil. L. I. 288. Aen. Locum enim Virgilii de Aemilio capiendum esse, docuit A. Turnebus lib. X. cap. 11. Advers. Adde his Diodorum Siculum L. XXXI., ex eoque Photium Cod. CCXLIV. p. 1056. SCHURZFL.

645. 61. Ὅτι ἰε' ἔτη ὁ νεώτερος Πτολεμαῖος] Ptolemaeus cognomento Physeon, cuius XV post fratris excessum anni, quomodo numerari debeant, docuit praestantissimus H. Valesius supra p. 594. WESS.

645. 90. Ἐκομίζοντο κλίμακες] Bona fide Suidas descripsisse videtur, quod in Diodori Excerptis invenerat. At pravum istie erat κλίμακες, ex ΚΑΜΑΚΕΣ calami lapsu progenitum. Vide supra p. 645. 36. WESS.

646. 2. Ἐξ ἀνεφέλου τοῦ ἀέρος] Suidas auctor est Livium et Diodorum de prodigiis istis memorasse, quae calamitates

civilis belli portenderunt. Putares ergo, ex alterutro sumtam esse tubam istam, coelo sereno horrendum adeo insonantem: secus tamen habet. Exscripsit Plutarchum in Sulla p. 456., quod L. Kusterum fugisse mirarer, nisi abunde mihi constaret, hominum memoriam non semper in reddendis, quae lecta olim fuerunt, fidelem esse. Id praeterire non debeo, Suidam auxilio Plutarcho occurrere. In eo nunc editur: *εἶναι μὲν γὰρ αὐτῷ ὁκτιῶ τὰ σὺμπαντι γένῃ διαφέροντα τοῖς βίοις.* ubi αὐτῷ quid designet, nescire se fatetur Mos. Solannus, malle tamen aut αὐτοῖς, ut ad vates referatur, aut ἐν τῷ αἰῶνι. Neutro opus est, Suidas εἶναι μὲν γὰρ ἀνθρώπων ὁκτιῶ γένῃ in Plutarcho sua aetate reperit. Itaque αὐτῷ ex scribendi compendio natales suos accepit. WESS.

Ne quid periret eorum quae cuicumque usui futura in editione Amstelodamensi exstarent, colligendas in hunc locum curavimus quas Indici annotationes asperserat Wesselingius, quippe quas nec nostris Indicibus neque ipsius Annotationibus inserendas duxissemus.

Ἀβασίλευτος, οὐδὲν ἔθνος ἀβασίλευτον Artemidor. Onirocr. I. 9.
ἀδιύλυτος. ἀδιύλλακτος ἔχθρα et ἔχθρος Pausan. IX. p. 794.
Appian. IV. Belli Civil. p. 1062.
ἀδιαπτάτως. Vide Polyb. IV. 60. et Io. Chrysostom. T. II. p. 30.
ἀείμηστον ἔργον. V. Lycurg. in Leocrat. p. 163. et Plut. Tom. II. p. 2.
ἀθετεῖν. Vid. Vales. in Euseb. H. E. lib. VII. 8.
ἀνακάμπειν. Synesius O. de Reg. p. 29. B. καὶ μοι πάλιν ἀνακάμπει ὁ λόγος.
ἀναρροήματα πύρος. Conf. Platon. Phaedon. p. 113. B. et Aristotel. II. Meteorol. 8.
ἀντίσταθμος. Vid. Sophocl. Elect. v. 572.
ἀννύσιαιος. Add. Lesbon. p. 170. Lucian. Iov. Tragoed. c. 40.
ἄξιοι λόγον ἄνδρες οὐ χρημάτων, ἀλλὰ λόγον εἶσιν ἄξιοι. ὅτι οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες οὐ χρημάτων, ἀλλὰ λόγον εἶσιν ἄξιοι.
ἀπαράλλακτος. Ita τῆς δόξης τοῦ πατρὸς ἀπαράλλακτος ἐκείνων in fidei formula Arianorum apud Athanas. de Synod. p. 736. vide Gothofred. ad Philostorg. II. 16.
ἀπαρτῶν. τοσοῦτον ἀπηρητημένοι τοῖς χρόνοις Dionys. T. II. p. 177.
ἀποξενόσθαι. Conf. Sophocl. Elect. v. 777.
ἀπότευγμα. Cicero IX. Fam. 21. Alciph. I. 31.

αὐτοργός. Sic αὐτοργία ἀνθρώπων Teles in Stob. Serm. XCI. p. 509. αὐτορρογοὶ κνηγεσιῶν Xenophon. Venat. c. 20.
διάθεσις. λοιμική διάθεσις Polyb. II. 20.
διάλυσις τοῦ σώματος. Vid. Basil. Mag. T. II. p. 148. D.
δυσχέρεια. τόπων δυσχέρεια Polyb. X. 26.
ἐγκαθέτως. Vide Ioseph. II. Bell. Iud. 2. 5. Synesium p. 110. 185. A.
ἐκ. ἐπιβουλαὶ ἐκ βασιλείων Teles in Stob. p. 509.
ἐναντίζεν. στεπτή γε φυλλὰς ὡς ἐναντίζοντι τῷ Sophocles Philoct. v. 32.
ἐνοικοδομεῖν. Theodoretus Hist. Relig. c. 17. p. 847. καὶ τὰς θύρας ἐνοικοδομήσαντες. Sic legendum videtur.
ἐπαυδρος. ἔργα ἐπαυδρότερα Hierocles in Stob. Serm. LXXXIII. p. 491. ἐργασία καλὴ καὶ ἐπαυδρος Gruteri Thes. p. DIII.
ἐπιμελής. οἷς ἐστὶν ἐπιμελής I. 96. Vid. Herodot. II. 150.
ἐπισείειν. τοῖς τεύχεσιν ἐπισείωσι I. 618. Vid. Ioseph. II. Bell. Iud. c. 17. 3.
εὐθετεῖν. Adde Dioscoridem L. V. 136. 137.
ἥρωικοὶ χρόνοι. Tempora Heroica Cicero L. III. N. D. 21.
καινοτομεῖν. Vide Aristotelem Polit. II. 5.
καρποφόρος. Vid. Porphyr. de Styge in Stob. Eclog. Phys. p. 129.
κατασκήπτω. κακὰ κατασκήψαντα Philo Iud. Legat. ad Caj. p. 1018.
κατοικίδιος βλος. Vid. Philon. Iud. de Fortitud. p. 739.
λοιπός. τὸ λοιπὸν Sophocl. Electr. 459. Philoct. v. 454. 460.
μαρμαρίζουσα πέτρα. Vid. Platon. in Critia p. 116. A.
μάχαιρα Κελτική. Confer Philon. de Tel. Febr. p. 71.
μεσοπορέω. Vide Appian. II. Belli Civil. p. 790.
μέσος. Adde Alciphron. L. II. Ep. 3. p. 235. cum Bergleri adnotat.
μιτρηφόρος. Vid. Sophocl. Oed. Tyr. v. 219.
νανστολεῖν. Vid. Sophocles Philoct. v. 254. 552.
νίκη Καδμεία. Vide Aristid. Tom. II. p. 219.
νῦν. οἱ νῦν ἄνθρωποι. Vid. Strabon. I. p. 67. A. Plut. Tom. II. p. 478. C.
οἰνοῦσθαι. Sophocl. Trach. v. 271.
ὁμοίως τοῖς ἰχθυοφάγοις I. 187. Isocrat. Panath. p. 368. νόμοι οὐχ ὁμοίως τοῖς νῦν καίμενοις Agatharch. Rub. Mar. p. 44. ὁμοίως τοῖς Ὑοκανοῖς.
ὄργισμός. Vid. Plutarch. T. II. p. 417. A. et p. 758.
πάνδημος. Sophocl. Elect. v. 985.
παραβάλλεσθαι. τὴν ζωὴν παραβάλλονται Musonius apud Stobaeum Serm. p. 202.
παραγγέλιμα. ἀφ' ἑνὸς παραγγέλιματος. Sic ἀφ' ἑνὸς κελεύματος et κελεύματος. Vid. Ti. Hemsterhusium in Aristoph. Plut. p. 431.
παρηνημερεῖν. Vid. Teletem in Stobaei Serm. XXXVIII. p. 232.

- πάτρων. Vid. Thes. Inscript. Murator. p. DCLXVII. 9.
 περιπλάτειν ζημίαις. Vide Basilium M. T. III. p. 143. C.
 πέτρος. Vid. Sophocl. Philoct. v. 272.
 πηρόω. Vide Aelianum de Animal. X. 17.
 πληρώματα. τὰ πληρώματα saepe Polybius I. 47. Demosth.
 Midian. p. 362.
 πλωτός. Hinc imprecationis formula μήτε γῆ βατή μήτε θά-
 λασσα πλωτή in Vettii Valentis Floridor. Lib. IV. et in
 lapidibus Thes. Murator. p. MLXIII. 4. MCCXCVIII. 5.
 πνῆγος. Vid. Philon. Iud. Leg. Cai. p. 1009. E.
 πολύς. ἀπὸ πολλοῦ in Teletis fragm. ap. Stob. Serm. XXXVIII.
 p. 234.
 πορισμός βίον. Vid. S. Paulli Ep. I. ad Timoth. c. VI. 5. et
 Plut. T. II. 136. C.
 προᾶξις et τάξις confusa II. 148. sicuti et in Aristide T. II.
 p. 221. Edit. Ieb.
 προῦρσεις βίον. Vide St. Bergler. ad Alciphron. L. I. Ep. 38.
 p. 178.
 προβαίνειν. Vid. Sophocl. Philoct. v. 284.
 πρόπυλον. Sophocl. Elect. v. 1376.
 πρὸς βίαν Sophocl. Philoct. v. 89. 102. et Aiac. v. 1345.
 προσέχω. Vid. Sophocl. Philoct. v. 246. et 253.
 προσφώνειν. ταῦταις προσφώνει II. 619. et sic S. Lucas A. A.
 XXII. 2.
 πυθόχορητος. λόγιον πυθόχορητον Plutarch. Tom. I. p. 12. D.
 σκευὴ εκατὸν τριήρεσι I. 702. Vid. Demosth. Adv. Eueg. et
 Mnesib. p. 640. et S. Lucas Act. A. XXVII. 19.
 στατὸν ὕδωρ. Vid. Sophocl. Philoct. v. 716.
 στερεὰ τροφή, qui victus lacti opponitur I. 116. et Auct. Epist.
 ad Hebr. c. V. 14.
 στερέμιον. Porphyrius in Eclog. Physic. Stobaei p. 129.
 στοχάζεσθαι. Vid. Porphyrium A. A. Lib. II. 4.
 συμπλέεσθαι. Vide Iunci fragm. in Stob. Serm. CXV. p. 593.
 συναγωγή. Conf. Polybium III. 100.
 ταλαιπωρεῖν. τῶ πολέμῳ Demosth. de Leg. Fals. p. 230.
 τάχος. ἐν τάχει II. 108. Vid. Criticos in Sophocl. Aiac. v. 816.
 τεχνίτης. οἱ περὶ τὸν Διώνυσον τ. I. 251. Vid. Thes. Muratorii
 p. DXLV. 3. DLIX. 3.
 τίλλειν τοὺς στάχους I. 347. Vid. S. Matth. cap. XII. I.
 ὑπεραίρειν. Conf. Pausaniam p. 552. 564. 571. etc.
 ὑπερβάλλεσθαι. Vid. Herodot. I. 61.
 ὑπερβολὴ κατὰ τὸν Αἴμον II. 376. Lege Seldenum ad Marm.
 Oxon. p. 21.
 ὑπερφέρειν. Plut. Is. et Os. p. 360. D.
 ἐπήγη. Conf. Palmerium ad Vesp. v. 474. Aristoph.

INDEX SCRIPTORUM.

- A**ccius apud Nonium 280. 75.
 Aeliani Epist. II. 352. 67.
 Aelianus Hist. Anim. 7. 75.
 97. 14. 126. 31. 128. 18.
 131. 53. 166. 5. 171. 12.
 191. 56. 194. 16. 196.
 90., 3., 5. 201. 9. 581. 4.
 II. 13. 51. 40. 62. 230.
 59. 436. 37. 502. 46.
 563. 14. 600. 68.
 Aelianus Var. Hist. 123. 26.
 143. 58. 337. 85. 536. 9.
 676. 32. 677. 5. II. 6. 49.
 14. 13. 16. 4. 167. 78.
 170. 24. 265. 11.
 Aeneas Tactico II. 30. 4.
 Aeschines 482. 77. 585. 24.
 Aeschylus 314. 63. Agame-
 mnonis fabulae didascalica
 463. 9.
 Africanus 114. 49.
 Agatharchides Photii 51. 13.
 183. 89., 7. 184. 49. 185.
 9. 186. 31. 187. 97. 188.
 42. 189. 3., 7. 191. 79.
 195. 37. 197. 24. 200.
 61. 201. 8. 209. 73. 210.
 16. 211. 39. 212. 4.
 213. 27. 441. 92. 585.
 24.
 Agathias 135. 38.
 Alexander Aetolus apud Par-
 thenium v. Parthenius.
 Alexander Monachus II. 407.
 78.
 Ammianus Marcellinus 22. 21.
 127. 90. 265. 41.
 Anonymi de Nilo fragmentum
 46. 99. Ephori est 48. 69.
 Anthologia Gr. 617. 48. 629.
 5. H. 13. 95. 232. 48.
 260. 37. 595. 6.
 Antigonus Carystius 151. 95.
 Antimachus Colophonius 630.
 16.
 Apollodori Bibliotheca 138. 46.
 258. 52. 259. 85. 260.
 28. 274. 26. 276. 25.
 280. 2. 281. 28. 282. 39.
 283. 20. 293. 69. 296.
 10. 304. 39. 309. 73.
 312. 83., 99. 313. 23.
 377. 41. 420. 2.
 Apollodor. Poliorc. II. 472. 84.
 Apollinaris Psalm. II. 537. 75.
 Apollonius Rhodius 316. 63.
 Apostolius 298. 95.
 Appianus 141. 6. 170. 91.
 187. 82. 378. 47. 552.
 92. 555. 73. 566. 58.
 611. 44. 623. 17. 693. 71.
 II. 13. 51. 15. 62. 447.
 2. 449. 93. 490. 45. 496.
 79. 539. 32. 567. 27.
 569. 16. 574. 66. 605.
 92. 621. 67. 627. 52.
 Appuleius 97. 25.
 Aratus Phaenom. 323. 56.
 Aristides 24. 70. 46. 99. 373.
 85. 448. 11. 451. 58.
 481. 28. 499. 5. 507. 83.
 623. 17. 671. 23. 700.
 46. 707. 66. 718. 49. II.
 349. 28.

- Aristophanes 189. 92. 504.
47. Acharnensium didasca-
lia 517. 34.
- Aristoteles 19. 9. 138. 32.
395. 74. 455. 23. 485.
19. 535. 37. 556. 75.
II. 14. 13. 39. 36. 42. 37.
522. 49.
- Pseudo-Aristoteles Admir. 343.
77. 346. 88. 358. 12.,
22.
- Pseudo-Aristoteles De mundo
209. 46. 214. 62. II. 362.
77.
- Arrianus II. 174. 11. 189.
96. 244. 30. 257. 31.
265. 11.
- Athenagoras 110. 30.
- Athenacus 139. 19. 140. 45.
215. 4. 277. 81. 332. 27.
523. 94. 608. 95. II. 86.
45. 93. 82. 122. 43. 277.
37. 313. 53. 420. 29.
491. 3.
- Athenaeus de machinis II. 455.
34. 471. 58.
- Barnabae Ep. 295. 47.
- Basilus 53. 74. 109. 66.
520. 45. II. 346. 40.
- Bekkeri Anecdota II. 610. 26.
- Bibliotheca Coisliniana 386. 85.
II. 26. 12. v. Phrynichus.
- Bito de Machinis II. 472. 84.
- Callimachus II. 337. 48.
- Cassiodorus II. 318. 66.
- Chionis Epist. 648. 45.
- Choricus 391. 3.
- Chronicon Alex. II. 643. 4.
- Cicero 323. 43. 410. 56. II.
453. 3. 591. 51. 611. 58.
54. II. 147. 65. 312. 41.
- Columella II. 473. 48. 601.
98.
- Cononis Narrat. 311. 51. 523.
87.
- Constantinus *περὶ Θεμάτων* II.
643. 2.
- Cornelius Nepos 600. 15. II.
89. 70. 344. 7.
- Cosmas Indopleustes II. 334.
25.
- Ctesias 458. 97. II. 485. 84.
- Curtius 125. 95. 630. 30.
II. 195. 90., 6. 196. 43.
197. 75. 201. 51. 209.
45., 60. 211. 49. 217.
15., 50. 221. 21. 222. 89.
224. 53., 68. 232. 54.,
63. 235. 73. 237. 96.
259. 84.
- Demosthenes 307. 88. 413.
74. 439. 8. 506. 31. 508.
97. 516. 83. II. 33. 50.
100. 55. 109. 84. 146.
97. 147. 65.
- Dinarchus II. 98. 52. 208. 90.
- Dio Cassius II. 614. 45.
- Dio Chrysost. 195. 46. 212.
81. 246. 7. 687. 53. II.
124. 31. 220. 79. 242. 5.
- Diogenes L. II. 62. 17. 86.
28. 149. 25. 272. 52.
346. 23. 551. 59.
- Dionysius Hal. 47. 68. 117.
72. 170. 91. 243. 65.
369. 3. 379. 32. 397. 29.
II. 93. 97. 97. 29. 112.
28. 208. 62. 217. 25.
267. 21. 432. 29. 553.
67.
- Dioscorides 161. 33.
- Ephori de Nilo fragm. 48. 69.
- Eratosthenes Cat. 254. 52.
- Etymologic. M. 95. 29. 252.
54. 349. 27. 579. 41.
592. 58. II. 13. 81.
- Eunapius 27. 78.
- Eupolis fr. 505. 56.
- Euripides 46. 99. 161. 46.
239. 80. II. 103. 67. Me-
deae argumentum 502. 19.

- Eusebii Chronicon 136. 47.
249. 52. 668. 96. II. 75.
67. 141. 40. 330. 4. 547.
74. 562. 4.
- Eusebii Praep. Euang. 365. 6.
- Eustathius ad Dionysium 125.
95. 336. 76. 484. 63.
II. 636. 78.
- Eustathius ad Homerum 369.
9. 582. 57.
- Eustathius de Ismen. 642. 68.
- Favorinus 274. 35.
- Festus 369. 3.
- Florus 340. 57.
- Frontinus II. 409. 68. 151. 59.
- Galenus 92. 1. 102. 26. 160.
7. v. Heliodorus.
- Gemistus Pletho II. 107. 86.
- Geoponica 49. 50. Nicolai edi-
tio ibidem.
- Glossaria vet. 211. 45.
- Goltzii numus 109. 99.
- Gregorius Nazianz. 223. 42.
- Gregorius Nyssenus 289. 6.
- Heliodorus 51. 13. 185. 12.
- Heliodorus Galeni II. 165. 51.
- Hermias II. 31. 44.
- Hero 36. 29.
- Herodotus 54. 11. 65. 44.
77. 8. 115. 14. 119. 83.
122. 79. 128. 34. 129.
45. 170. 91. 217. 7. 238.
32. 338. 50. 380. 55.
627. 78. 652. 47. II.
550. 21.
- Hesychius 13. 79. 40. 79.
43. 63. 58. 79. 189. 3.
208. 19. 217. 7. 225. 56.
242. 25. 252. 58. 288.
58. 294. 39. 333. 45.
335. 31. 356. 28. 670.
78. 671. 18. II. 192. 39.
218. 2. 261. 83. 279. 2.
312. 15. 317. 13. 356.
77. 441. 22. 595. 97.
- S. Hieronymus II. 116. 44.
439. 96.
- Himerius 129. 59. Photii 481.
28.
- Homerus 331. 52. II. 99. 18.
- Homeri hymni 19. 1. 235. 18.
- Hyginus 96. 91. 257. 83.
313. 23. 371. 84.
- Hyperides II. 334. 25.
- Iamblichus 27. 78. 483. 34.
492. 13.
- Inscriptio Chishulli 645. 75.
- Inscriptiones Donianae 276.
28. 278. 9. 281. 60. II.
234. 60.
- Inscriptiones Thes. Grut. 711.
71.
- Inscriptio Sponii II. 577. 17.
- Inscriptio Syracusana 323. 43.
- Ioannes Chrysostomus 585. 24.
620. 93. II. 94. 40. 568.
84.
- Ioannes Stobaeus v. Stobaeus.
Iosephus 51. 13. 99. 13. 120.
14. 133. 34. 160. 91.
201. 28. 228. 79. 246. 7.
516. 91. II. 40. 82. 108.
25. 304. 77. 595. 6.
- Irenaeus 444. 45.
- Isaeus 45. 51. 287. 95.
- Isocrates 187. 95. 302. 34.
482. 67. 668. 89. 716. 8.
II. 43. 18.
- Iulianus 576. 57.
- Iulius Firmicus Maternus II.
551. 51.
- Iustinus 262. 11. 457. 27.
466. 56. 703. 79. II. 153.
50. 161. 56., 58. 174. 18.
259. 91. 275. 16., 37.
287. 39. 321. 26. 345.
46. 357. 32. 408. 34.
425. 91. 461. 63. 496.
49. 603. 92.
- Leo Tacticus II. 250. 38.
- Leontius II. 375. 7.

- Libanius 54.25. 83.43. 516.
67. 524. 45. 578. 93.
664. 11. 695. 1. II. 84.
61. 88. 22. 107. 1. 108.
30. 111.68. 147.65. 232.
48.,77. 428. 32. 581.98.
Livius 500. 70. 546. 8. 570.
67. 596. 38. 601. 86.
731. 80. II. 374.70. 399.
32. 471. 37.,46. 510.36.
610. 52. 625. 32.
Lucanus 46. 6. 75. 16.
Lucianus 105. 32. 185. 12.
291. 67. 294. 39. 319.
96. 449. 45. 593. 4. II.
115. 94. 284. 95. 297.
18. 492. 69.
Lycophron 189. 92. II. 425.
91.
Lycurgus 420. 2. 481. 29.
Lysias 289.6. 642.28. 679.
81. II. 69. 74. 93. 97.
Malalas II. 441. 98.
Manetho 389. 29. 393. 3. II.
469. 52. 541. 31.
Marcianus Capella II. 644. 19.
Marmor Arundelianum II. 549.
67. 557. 32.
Matris 28. 34.
Maximus Tyrius II. 143. 48.
340. 28. 553. 35.
Menander II. 301. 47.
Moeris 124. 74.
Moses Chorenensis II. 518. 19.
Musacus II. 468. 98.
Nicander 670. 78.
Nicolaus Dam. 259. 76. 374.
2.
Nonius v. Accius.
Nonni Dionysiaca 217. 89.
229. 29. 372. 41. II. 440.
70.
Origenes II. 363. 91. 420.
17. 466. 20.
Orosius 701.78. II. 287.39.
289. 91. 414. 43.
Orphica 15. 33. 27. 95., 4.
165. 91. II. 360. 49.
Palaephatius 222. 25. 295.
74. 305. 76.
Parthenius 371. 95. 415. 49.
Alexander Aetolus apud eum
II. 548. 40.
Pausanias 259. 97. 268. 75.
272. 40. 281. 60. 289. 6.
305. 76. 313. 29. 322.
10. 376. 83. 389. 26.
405. 92. 451. 71. 457.
38. 482.73. 527. 5. 590.
55. 595. 81. II. 13. 95.
43. 83. 55. 92. 58. 56.
82. 47. 109. 67. 128. 98.
267. 81. 538. 12. 568.
90. 638. 67.
Pherecydes 16. 78.
Philargyrius in Virgilium II.
357. 34.
Philo Iud. 10. 66. 45. 66. 47.
68. 102. 14. 152. 77.
298. 67. 559. 35. 641.
98. 693. 76. II. 116. 13.
138. 3. 143. 48. 175. 68.
Philo Mechan. II. 193. 85.
243. 98. 469. 34.
Philostratus 14. 7. 122. 93.
123. 8.,46. 283. 43. 331.
52. 508. 97. 668. 70. II.
7. 3. 40. 74. 124. 31.
147. 65. 246. 32.
Philostrati Heroica II. 465. 44.
Photii Bibliotheca 210. 84.
716. 8. II. 5. 73., 76. 268.
46. 287. 38., 39. v. Aga-
tharchides, Himerius.
Phrynichus Bibl. Coisl. 107.
25. 109. 66.
Phrynichus Eclog. 130. 16.
Pindarus 282. 89. 374. 11.
421. 68. Argum. Nem. 453.
42.
Plinius H. N. 75. 16. 124.
51. 151. 95. 153. 20.

155. 89. 164. 52. 165.
85. 205. 85. 213. 39.
347. 60. 496. 4. 601. 98.
Plutarchus 10. 63. 14. 21.,
27. 25. 37. 51. 13. 65.
67. 93. 64. 95. 21., 53.
99. 86. 233. 11. 246. 7.
266. 7. 268. 77. 365. 2.
405. 92. 410. 56. 415.
49. 417. 54. 427. 7. 451.
66. 481. 28. 516. 51.
518. 73. 556. 11. 582.
57. 593. 4. 595. 69. 600.
20. 620. 99. 621. 21.
626. 43. 660. 5. 681. 89.
705. 74. 707. 72. II. 7. 3.
18. 32. 22. 29. 75. 67.
86. 37. 99. 80. 107. 1.
114. 34. 123. 86. 134.
96. 145. 27., 44. 149.
50. 163. 86. 221. 1. 244.
30. 259. 84. 319. 7. 337.
50. 348. 80. 354. 70.
364. 77. 434. 75. 442.
64. 477. 49. 516. 61.
537. 53. 560. 96. 578.
61. 641. 25. 644. 31.,
44. 646. 2.
Pollux II. 455. 34.
Polyaenus 322. 10. 414. 40.
476. 60. 619. 50. 682. 5.
685. 79. 721. 1. II. 30.
18. 34. 73. 75. 57. 91.
82. 94. 40. 98. 58. 99.
80. 149. 54. 154. 85.
155. 4. 180. 52. 212. 81.
218. 99. 231. 1. 299. 55.
301. 56. 322. 63. 342.
17. 346. 23. 349. 28.
408. 30. 419. 67. 445. 4.
480. 1.
Polybius 7. 75. 22. 15. 117.
72. 127. 60., 90. 128.
18. 138. 63. 237. 3. 304.
22. 607. 37. 652. 47.
654. 15. II. 40. 62. 41.
13. 57. 80. 227. 9. 286.
81. 292. 92. 304. 77.
462. 11. 499. 5. 510. 25.,
36. 513. 2. 523. 79. 537.
53. 567. 17. 568. 61.
577. 30. 583. 27. 588.
51., 97. 619. 74. 622. 13.
624. 78., 3. 626. 99.
Pomponius Mela 61. 92. 620.
87.
Porphyrio in Horat. II. 576.
82.
Porphyrius de Abst. 81. 80.
Porphyrius Scaligeri II. 641.
14.
Procopius 664. 25. II. 5. 6.
Propertius II. 343. 62.
Pselli Oracula Obsopoei 143.
72.
Psellus II. 390. 87.
Ptolemaeus 198. 73., 77. 210.
16. 211. 39. 217. 92.
482. 90. II. 290. 93.
363. 24. 379. 99.
Rabani Mauri editoris error II.
385. 23. Rufinum descripsit
ibid. et 410. 27.
Sallustius II. 565. 30.
Scholiasta Aeschinis MS. II.
77. 61. 272. 52.
Scholia Apollonii Rhodii 19.
1. 235. 18. 287. 95. 300.
90. 314. 54. 325. 23. II.
167. 76. 296. 62.
Scholia Aristidis 671. 23.
Scholia Aristophanis 516. 51.
535. 52. II. 265. 14. 359.
19. 440. 33.
Scholiasta Callimachi 379. 14.
Scholia Demosthenis 618. 98.
II. 93. 70.
Scholia Euripidis 309. 62.
Scholiasta Hermogenis 245. 87.
Scholia Homeri 307. 70. 308.
39. 315. 83., 92. 397. 29.
Scholia Luciani 256. 74.

- Scholia Nicandri 227. 41.
498. 77.
Scholia Pindari 314. 54. 315.
90. 375. 48. 425. 23.
434. 46. 461. 48. 613.
72. II. 99. 80.
Scholia Sophoclis 281. 60.,
65. II. 265. 14. 319. 74.
320. 16.
Scholia Theocriti 256. 46.
327. 34.
Scriptura sacra 57. 32. 185.
3. 252. 58. 310. 85. 565.
7. 615. 44., 49. II. 31.
65. 165. 51. 279. 37.
284. 95. 288. 73. 312.
41. 330. 93. 467. 49.
510. 57. 527. 79. 557.
57.
Scylax II. 265. 11., 15. 576.
82. 643. 4.
Scymnus II. 26. 85. 422. 59.
561. 50.
Servius ad Virgilium 365. 6.
Silius 52. 63. 102. 37. 473.
64.
Simonides 425. 23.
Solinus 472. 8. 165. 51.
Sophoclis Trachin. Argument.
281. 28.
Stephanus Byz. 96. 78. 100.
22. 235. 12. 272. 21.
301. 22. 364. 51., 69.
379. 35. 395. 90. 396.
23. 449. 93. 463. 19.
464. 68. 471. 80. 620.
87. 666. 88. 707. 82., 88.
II. 25. 51. 63. 52. 127.
64. 223. 4. 242. 5. 265.
15. 431. 76.
Stobaeus 224. 27. 238. 25.
275. 79. 489. 85. II. 62.
19. 110. 13. 267. 17.
551. 50.
Strabo 15. 34. 19. 9. 38. 7.
47. 68. 56. 8. 424. 7. 35.
74. 36. 21. 127. 82. 149.
26. 154. 31. 177. 57. 179.
17. 192. 12. 194. 3. 210.
82. 215. 4. 259. 97. 264.
84. 299. 15. 307. 70.
313. 29. 329. 7. 330. 14.
346. 93. 350. 81. 353.
96. 381. I. 397. 29. 492.
29. 508. 4. 519. 7. 527.
63. 605. 30. 654. 15.
662. 28. 685. 86. 694.
25. II. 40. 62. 52. 34.
63. 52. 117. 72. 122. 51.
153. 6. 163. 86. 200. 20.
218. 92. 231. 1. 239. 96.
247. 46. 296. 62. 299.
55. 352. 39. 363. 24.
381. 28. 435. 93. 595. 7.
643. 2., 4. 644. 19.
Suetonius 469. 63. 492. 25.
720. 81. II. 473. 48.
Suidas 129. 81. 132. 74.
140. 59. 175. 56. 208.
19. 513. 50. 568. 82.
573. 37. 608. 95. 656.
97. 658. 98. II. 215. 34.
227. 9. 401. 61. 443. 8.
531. 56. 550. 92. 565.
20. 579. 8. 610. 26. 625.
38., 44. 627. 52., 55. 628.
69., 90. 631. 27., 40. 632.
77. 644. 36. 645. 90.
646. 2.
Syncellus 71. 77. 135. 38.
136. 47. 668. 96. 711.
68. II. 325. 30. 517. 73.
635. 636. 637. 641. 8.
643.
Synesius 99. 2. 142. 20.
177. 30.
Tatianus 237. 71.
Themistius 594. 20.
Themistoelis Epistola 420. 2.
Theocritus II. 299. 55.
Theodoretus 25. 21. et p. ed.
Lips. vol. II. 547.

- Theo Progymn. 119. 67. 147.
53.
Theophilus ad Autolyc. 280.
90. 637. 99.
Theophrastus 165. 78.
Thomae Mag. vita Pindari 464.
44.
Thomas Mag. 167. 70. 219.
78. 221. 49. 255. 29.
360. 4.
Thucydides 461. 48. 499. 22.
519. 91. 533. 45. 536.
90. 549. 47. 571. 19.
685. 48. II. 227. 9. eius
historia quot annos comple-
tatur 573. 30.
Trebellius Pollio II. 197. 60.
Trogi prolog. II. 594. 83.
Tzetzae Chiliades 141. 91.
202. 64. 206. 26. 614.
90. II. 94. 44. 419. 63.
641. 94.
Tzetzes ad Lycophronem II.
425. 91.
Vlpianus in Demosth. II. 553.
50.
Vaillantii numus 648. 32.
Valerius Maximus 494. 86. II.
343. 81. 583. 35. 595. 7.
602. 58. 603. 81.
Velleius Paterc. II. 637. 99.
Vibius Sequester 321. 75. Eius
liber Dorvillianus ibidem.
Virgilius II. 645. 55.
Vitruvius 607. 54. 682. 30.
II. 401. 86.
Xenophon 62. 26. 64. 6. 125.
8. 179. 17. 508. 97. 582.
57. 594. 35. 595. 81.
652. 47. 653. 53. 655.
40. 660. 5. 664. 2., 11.
667. 18. 704. 20., 39.
718. 76. II. 30. 18. 39.
26. 43. 99. 46. 33. 48.
31. 49. 82.
Zenobius 283. 27.

INDEX GRAECUS.

- ἄβαι, Ἄβαι II. 111. 57.
 Ἀβακαῖνον, Ἀβακαῖνιοι 702. 48.
 Ἀβάκαινον 712. 85.
 Ἄβατον 26. 47.
 ἄβατος 97. 35.
 ἄβληχρός 219. 68.
 Ἀβουλῆτης, Ἀβουλῆτης II. 210. 3.
 ἄβυσσος 349. 56.
 Ἀγαθοκλέους πρόγος II. 446. 70.
 ἀγαθός fortis 469. 65.
 ἀγαθός ἀνὴρ II. 27. 49.
 ἀγαθὴ φοινικόφυτος 160. 4.
 ἀγαθοῦ δαίμονος poculum 249. 29.
 Ἀγάθυρος, Ἀγάθυνα 337. 93.
 ἀγακλυτὸς 328. 78.
 ἄγγελος. μηδὲ ἄγγελον διασωθῆναι cladis internecinae significandae formula 421. 82.
 ἄγειν εἰρήνην 544. 9. cum ἔχειν confusum ibidem.
 ἄγειν παθῆσιαν 693. 86.
 ἄγειν, ἄγεσθαι γυναικα II. 276. 51.
 ἄγειν καὶ φέρειν, ἄγειν ἢ φέρειν II. 390. 71.
 ἀγέλη 70. 54.
 ἀγένητος 10. 53.
 ἀγέννητος 10. 53.
 ἄγημα Macedonum II. 204. 87. 338. 8.
 ἀγισμός 283. 43.
 ἀγκία 353. 16.
 Ἄγκυραι 681. 51.
 Ἀγκύριοι, Ἀγκύριον II. 531. 77.
 ἄγκυριον 699. 61.
 ἄγκυρια 566. 58. conf. cum ἄγκυρια ibidem.
 ἀγκυρίων 558. 91.
 ἀγορὰ πλήθουσα 578. 93.
 ἀγορᾶς πληθῶση in quod tempus diei incidit 411. 66.
 ἀγροστis 52. 44.
 Ἀγρόθιος 718. 76.
 ἀγγίνοια 75. 24.
 ἀγῶνες πολεμικοὶ 262. 99.
 ἀγωνίζεσθαι 87. 7.
 ἄδακρος πόλεμος II. 59. 91.
 ἀδαμάντινος, ἀδάμαντι δεδεμένος II. 86. 21.
 ἀδελφιδούς et ἀδελφός conf. II. 161. 56.
 ἀδελφός de patruo vel avunculo II. 161. 56.
 ἀδελφός et ἀδελφιδούς conf. II. 161. 56.
 ἀδελφός per ellipsin omissum 313. 19.
 ἀδιάπτωτος 59. 27.
 Ἀδραμύτιον 529. 78. 532. 18.
 Ἀδρανόν, Ἀδρανόν 671. 18.
 Ἀδρανός 671. 18.
 αἰ. οἱ αἰ βασιλεύοντες et similia 198. 90.
 αἰ καὶ μάλλον 422. 89. II. 133. 7.
 ἀέναιος 407. 14.
 ἀένυος 407. 14.

- αἰώρα, αἰωρεῖσθαι de animo fluctuante 143. 67.
 ἄκακος 602. 95.
 Ἀκανθῶν πόλις 108. 64.
 ἀκαρῆς 489. 85. ἐν ἀκαρεῖ χρόνον, χρόνον, ἐν ἀκαρεῖ, ἐπ' ἀκαρές 198. 92.
 ἀκατάσχετος II. 188. 47.
 Ἄκη II. 34. 73.
 ἀκίνδυνος, ἀκινδύνως 408. 24.
 ἀκκληρεῖν 182. 63.
 ἀκκληρημα 182. 63. II. 610. 26.
 ἀκκλήρωμα II. 610. 26.
 ἄκλυστοι λιμῆνες 212. 81.
 ἄκλυστος λιμῆν, θάλαττα II. 242. 5.
 ἀκοή 45. 51.
 ἀκολουθεῖν μετὰ τιος 590. 7.
 ἀκόνιτον 288. 58.
 Ἄκορις II. 5. 73.
 Ἀκόραγας, ὁ, ἡ, II. 497. 18.
 ἀκροβατεῖν 162. 73.
 ἀκρόδονα 365. 36.
 ἀκρόκομοι φοίνικες 165. 86.
 ἀκροστόλια II. 313. 57. captivarum navium detracta ibid.
 Ἀκρώρειοι 652. 45.
 Ἀκταίων. Ἀκταίονος et Ἀκτέωνος 309. 73. Ἀκταίονος, Ἀκταίονος 324. 5.
 Ἀκτὴ 507. 64.
 Ἀκτὴ II. 26. 85.
 Ἄλαισα 636. 17. 651. 90.
 ἀλαλάζειν II. 410. 27.
 Ἄλγιδος, Ἀλγίδιος 493. 55.
 ἀλείφειν et ἀλείφεισθαι sensu tralato II. 138. 3.
 Ἄλθαία 280. 90.
 Ἄλια Rhodi celebrata 375. 26.
 Ἄλια Thessalonices, non Macedoniae partis nomen II. 644. 18.
 ἄλιος 189. 94.
 Ἀλικαρνησός, Ἀλικαρνησός II. 177. 60. eius duplex arx ibidem.

- ἀέριος 38. 3. 364. 99.
 ἀερόμελι II. 218. 99.
 Ἄειτος dictus Nilus 22. 14., 21.
 Ἄζωρος II. 358. 63.
 Ἀζυμῆνες II. 265. 16.
 ἀθανασίας φάρμακον 30. 82.
 ἀθανατίζειν 105. 32.
 ἀθάνατοι Persarum 409. 87.
 ἀθεσία II. 282. 67.
 ἀθετεῖν II. 282. 67.
 Ἀθῆναι et Θῆβαι conf. 311. 48.
 Ἀθηναῖοι et Θεβαῖοι conf. 407. 91. 476. 60.
 Ἀθήναιοι Siciliae 332. 96. 610. 87.
 ἀθλητής 62. 53.
 ἄθλον pro ἄθλος 257. 16. 285. 3.
 ἄθλος 257. 82.
 ἀθρόον, ἀθρόως 463. 5.
 Ἄθως. accusativus Ἄθω et Ἄθων 404. 69.
 Ἀίγαις, Αἰγαῖς II. 369. 24.
 Αἴγιστα 268. 82.
 Αἴγιοχος 387. 30.
 Αἴγος ποταμοὶ 627. 4.
 αἰδῖος οἶκος, οἴκησις de sepulchro 61. 71.
 Αἰήτης portus 300. 81.
 αἰθρα 663. 71.
 αἰθρία 663. 71.
 αἰθρῶσεν 165. 91.
 Αἰκοί, Αἰκίκοι 522. 58.
 Αἰλαντίης κόλπος 210. 1.
 Αἰνεῖνες 532. 28. II. 69. 60.
 Αἰνῆνες 532. 28.
 αἰρεῖσθαι τὰ τῶν Ἑλλήνων et similia 414. 38.
 αἰσθεῖσθαι et ἄχθεσθαι permutata 27. 86.
 αἰχμαλωσία captivi II. 215. 10.
 αἰών. εἰς τὸν αἰῶνα et similia 230. 86.

- Ἀλικύαι 685. 48.
 ἄλιτενής 211. 33.
 Ἀλκμαίων. Ἀλκμαίονος et
 Ἀλκμείονος 309. 73.
 ἀλλά non praemisso μόνον
 141. 6.
 ἀλλ' 344. 97.
 ἀλλ' ἢ 568. 79.
 ἀλλὰ καὶ non praemisso οὐ
 μόνον 399. 25.
 ἀλλάττεσθαι 470. 35.
 ἀλληλοφυγία 17. 47.
 ἄλλος et λαός confusa 213.
 27. 336. 58.
 ἄλλοτριῶν 532. 95.
 Ἀλόπη, Ἀλώπη 508. 96.
 Ἀλυζαῖοι II. 265. 15.
 Ἄλυκος II. 16. 29.
 Ἀλωϊδαί, Ἀλωάδαι 328. 73.
 ἄμα cum genitivo II. 529. 66.
 ἄμα ἡμέρα, ἡλίω, φωτὶ 613.
 65.
 ἄμα μὲν, non sequente ἄμα δὲ
 408. 20.
 Ἀμάδοκος 627. 9.
 Ἀμαζόνιον 273. 87.
 Ἀμαζόνις 157. 90.
 Ἀμαζών nominis etymologia
 156. 50.
 Ἀμαλθεία 237. 86. 281. 24.
 388. 8.
 Ἀμαξιαῖοι λίθοι II. 212. 90.
 Ἀμαξιτός 672. 42.
 Ἀμαστρίς II. 485. 84.
 Ἀμβρακιώτης, Ἀμπρακιώτης
 519. 31.
 Ἀμεινίης archon 528. 11.
 Ἀμεινίας, Ἀμεινίων archon 509.
 44.
 Ἀμετάθετος II. 136. 5.
 Ἀμηστρίς II. 485. 84.
 Ἀμίλκας, Ἀμίλκων 419. 46.
 Ἀμοσός II. 362. 66. male scri-
 bitur Ἀμινσός et Ἀμισσός
 ibidem.
 Ἀμιστρὶς II. 485. 84.

- Ἀμμων. εἰς Ἀμμωνα. εἰς
 Ἀμμωνος 128. 13.
 Ἀμμωνιοί, Ἀμμωνιαῖς II. 249.
 83.
 Ἀμμωνιοὶ τόποι 240. 33.
 Ἀμυνίας archon 528. 11.
 ἀμφίβληστορον II. 193. 85.
 ἀμφίπολοι, ἀμφίπολια Syracu-
 sanorum II. 137. 40. quam-
 diu steterit 48. Melitaeorum
 137. 40.
 ἄμφοροι II. 339. 70.
 ἀμφισβητήσαι τινος et περὶ τι-
 νος 23. 47.
 ἄν duplex 557. 44.
 ἀνὰ τὸν Νεῖλον πλεῖν 200. 59.
 ἀνάβασις 661. 52.
 ἀναβιβάζειν II. 210. 85.
 ἀναβιβάζειν τοὺς μισθοὺς II.
 100. 63.
 ἀνάγκαι tormenta 183. 99.
 287. 1. II. 555. 29. 557. 55.
 ἀναγκαῖα χοεῖα 504. 27.
 ἀναγκαῖον 183. 99.
 ἀναγορεύειν II. 152. 66.
 ἀναγωγή 325. 37.
 ἀναγωγή 333. 45.
 ἀνάγωγος II. 600. 35.
 ἀναδέχεσθαι τιμωρίαν 153. 3.
 ἀναθεωρεῖν II. 312. 41.
 ἀναίδην II. 110. 13. 586. 51.
 ἀναίδην et ἀνείδην conf.
 171. 5.
 ἀνακαλυπτήρια 331. 44.
 ἀνακάλυπτρα 331. 44.
 ἀνακύντειν 612. 20.
 ἀνάκωλος 167. 29.
 ἀνακωχεῖν 417. 92.
 ἀναλαμβάνειν εἰς τὸ βασιλι-
 κὸν 455. 33.
 ἀναλαμβάνειν ἤτιαν 611. 44.
 ἀναλαμβάνεσθαι II. 561. 38.
 ἀνάλημα II. 215. 34.
 ἀνάλωσα II. 373. 30.
 ἀνάλωσα et ἀνήλωσα II. 245.
 59.

- ἀναμάχεσθαι 659. 50. II. 96. 39.
 ἀναμιμνήσκων τινά τι II. 168.
 96.
 Ἀναξίλαος, Ἀναξίλας 440.
 48.
 ἀναπαύσασθαι 67. 41.
 ἀνάπειρα 548. 79.
 ἀναπειρᾶσθαι 548. 79.
 ἀναπείρειν II. 185. 4.
 ἀναπίπτειν ταῖς ψυχαῖς II.
 412. 15.
 ἀνάπτεισθαι 692. 33.
 ἀναρπάζειν II. 589. 43. πόλιν
 585. 24.
 ἀναρρήπτειν II. 311. 89. cum
 ἀναρρήπτειν confusum ibid.
 II. 311. 89.
 ἀναρχία ἢ πρὸς Εὐκλείδου 640.
 59.
 ἀνασεῖν 615. 44. II. 530. 16.
 ἀνάστατος 403. 26.
 ἀναστομοῦν 205. 81.
 ἀναστροφή 187. 6. 250. 83.
 ἀνασύρασθαι 96. 68.
 ἀνατείνασθαι 641. 98.
 ἀνατέλλειν II. 165. 51. de
 plantis 179. 32.
 ἀνατρέπειν 137. 9.
 ἀνατρέπεσθαι ταῖς ψυχαῖς II.
 414. 11.
 ἀνατρέχειν 339. 17.
 ἀνατρέχειν II. 627. 52.
 ἀνδρεία 286. 30. et ἀνδρεία
 406. 63.
 ἀνδροῦσθαι 301. 6.
 ἀνείδην et ἀναίδην conf. 171. 5.
 ἀνενεργής II. 194. 16.
 ἀνεπίβατος II. 203. 33.
 ἀνερίθεντος 83. 31.
 ἀνερημάτιστος II. 317. 13.
 ἄνευ. οὐκ ἄνευ δαιμονίων, θεοῦ
 101. 80.
 ἀνήκειν cum accusativo 181. 8.
 ἀνησιδῶρα 225. 56.
 ἀνθηδῶν II. 218. 2.
 ἀνθηποῖ II. 339. 76.

- ἀνθρωπίνως φέρειν 69. 26.
 ἄνθρωπος. ἐξ ἀνθρώπων με-
 ταστήναι et sim. 24. 70. ἐξ
 ἀνθρώπων ἀπαλλάττεσθαι
 et sim. de heroibus et divini-
 tatis participibus II. 299. 29.
 ἑπὲρ ἄνθρωπον 557. 68.
 Ἀντιβιακός 118. 12.
 ἀνοδία II. 321. 16.
 ἀνόθεντος 83. 31.
 ἄνοια II. 549. 17. et ἄγνοια
 confusa 566. 58.
 ἀνοικοδομεῖν 420. 2.
 ἀνολυμπιάδες quae II. 63. 78.
 Ἀνταίου κόμη 24. 89.
 ἀνταλλάττεσθαι 5. 76.
 ἀντανάχεσθαι 598. 13.
 ἀντέχειν ἐλπίσιν, ἀντέχεσθαι
 ἐλπίδων 140. 53.
 ἀντέχεσθαι 336. 79. τινος 126.
 37.
 ἀντικαταλλάττεσθαι 5. 76.
 ἀντιληψίς 36. 97.
 ἀντιμηχανᾶσθαι II. 203. 45.
 ἀντιπύσχειν 49. 15.
 ἀντιπέρα 378. 79.
 ἀντιπερισπᾶν 681. 65. II. 286.
 67.
 ἀντίπολις 466. 32.
 ἀντιπρόσωπος 300. 91.
 ἀντίπρωρος 520. 65.
 ἀντιπύσσειν 242. 25.
 ἀντιφορτίσεσθαι 606. 29.
 Ἄντρον II. 486. 5.
 ἀνυπόδετος, ἀνυπόδητος 91. 75.
 ἄνω. αἰ ἄνω σατραπεῖαι II.
 287. 20.
 ἀνωτάτω 124. 64.
 ἀνωφερός 10. 63.
 ἄξενος 45. 42.
 ἄξιος λόγον 5. 95.
 Ἄξιος, Ἀξίος, Ἀξείος II.
 643. 9.
 ἀξιόχρεως δύναμις II. 275. 9.
 ἀξίωμα. ἐν ἀξιώματι, ἐν ἀξιώ-
 μασι II. 531. 66.

- ἄορος s. ἄορος πέτρα II. 158.
93. 226. 61., 63.
ἄορος λίμνη 267. 33.
ἀπαγγελία 246. 7. II. 552. 69.
cum ἐπαγγελίᾳ confusum ibi-
dem 566. 73.
ἀπαγγέλλειν, μηδὲ τὸν ἀπαγγε-
λοῦντα ἀπολιπεῖν formula
cladis internecinae expri-
mendae 694. 36.
ἀπάγειν adducere II. 213. 12.
ἀπάγειν de ducendo in carce-
rem II. 105. 95.
ἀπαθανάττειν 105. 32. 134.
71. 253. 18.
ἄπαις ἀρρένων, ἀρρένων παί-
δων 279. 48.
ἀπαλλάττειν κακῶς 190. 17.
ἀπαλλάττειν 462. 58.
ἀπαντῶν 466. 46.
ἀπαράλλακτος 102. 33. 162.
66.
ἀπαράσκενος 362. 72.
ἀπαρτῶν, ἀπαρτῆσθαι 237. 3.
ἀπαντες et ἀποστάντες conf. II.
285. 16.
ἀπειρωγάθια, ἀπειρωγάθως II.
32. 14.
ἄπειστος et ἄπιστος confusa II.
612. 35.
ἀπέλιπεν II. 462. 87. τι 139.
89. II. 243. 95. περί τινος
139. 98. τινος II. 243. 95.
ἀπέναντι II. 283. 48.
ἀπερίγραπτος 83. 31.
ἄπιστος et ἄπειστος confusa II.
612. 35.
ἄπλετος 161. 30.
ἄπλετος 161. 30. 259. 85.
ἀπὸ pro ὑπὸ 380. 57. 543. 47.
ἀπὸ et ἐπὶ confusa 202. 83.
720. 91.
ἀπὸ et ὑπὸ confusa 289. 6.
ἀπὸ ἐνὸς κελεύματος et sim.
184. 67. ἀφ' ἐνὸς παραγγέ-
ματος et sim. 576. 57.

- ἀπό. ὁ ἀπὸ Ῥωμαίων φόβος
94. 99. κίνδυνος ἀπὸ 289. 6.
ἀφ' ἡμέρας convivium II. 577.
32.
ἀποβιβάζειν 450. 8.
ἀπόγειος ἄνεμος 214. 62.
ἀποδεδειγμένος 103. 79.
ἀποδημεῖν 78. 52.
ἀποδιδόναι 530. 31.
ἀποδοχὴ 79. 7. 295. 47.
ἀποδύναμις ἐπὶ φιλοσοφίᾳ 143.
58.
ἀποθνήσκειν 116. 30.
ἀποθηροῦσθαι II. 167. 51.
ἀποικία Ῥοδίων colonia in Rho-
dum ducta 329. 27.
ἀποκιδιστῆναι. ἀπεκατέστη
501. 90.
ἀποκλείεσθαι 140. 34.
ἀποκλύσασθαι 294. 39.
ἀποκτᾶσθαι II. 1. 21.
ἀποκτείνειν. ἀπέκτονα et ἀπέ-
κταγμα 299. 21.
ἀπολαμβάνειν 542. 10. II. 295.
40. ἀποληφθῆναι et ἀπο-
λειφθῆναι conf. II. 94. 40.
ἀπολειφθῆναι et ἀποληφθῆναι
conf. II. 94. 40.
ἀπολογίζεσθαι II. 623. 51.
ἀπολύειν τινα εἰς — 135. 14.
ἀπολύειν τὸν ἄνδρα de uxori-
bus 490. 12.
ἀπολυτροῦν II. 122. 16.
ἀπόμισθος II. 247. 66.
ἀπόνοως 169. 58.
ἀποπίπτειν τινός II. 165. 62.
ἀπορήδωγες πέτραι 128. 3.
ἀποσκευάζεσθαι 615. 21.
ἀποσκῆπτειν 81. 75.
ἀποσπᾶσθαι II. 450. 32.
ἀποστάντες et ἄπαντες confusa
II. 285. 16.
ἀποστάντων et ἀποστατῶν
conf. 138. 76.
ἀποστατεῖν II. 296. 89.

- ἀποστατῶν et ἀποστάντων
conf. 138. 76.
ἀποστέλλειν et ἐπιστέλλειν
conf. 606. 12.
ἀποστολή 594. 18.
ἀποστρέφειν II. 167. 40.
ἀποστροφή 207. 81.
ἀποτομᾶς πέτρα 127. 52.
ἀπότομος 169. 51. 380. 50.
ἀποτομίη 380. 50.
ἀποτρέπειν τινός II. 44. 38.
ἀποτρέψασθαι II. 7. 62. 192.
61. 292. 92. 580. 85.
ἀποτροπαιοὶ θεοὶ II. 252. 98.
ἀποφαίνειν II. 99. 12.
ἀποφαίνεσθαι II. 45. 9.
ἀποφορᾶ II. 233. 12.
ἀποφωμίτενος II. 190. 27.
ἀπροκτος 697. 88.
ἀπρόκοπος II. 551. 51.
ἄπρω σιτία, ἄπρω τροφή,
δίαιτα II. 346. 23. 393. 8.
χρυσὸς ἄπρωτος 161. 46.
ἄπρωθῆν 686. 5.
ἄπρωθεν 116. 30.
Ἄραβων et βαρβάρων conf.
138. 41. II. 5. 90.
Ἄραβιες, Ἀραβῆται II. 241. 87.
Ἀραβίος Macedoniae rex II.
83. 91.
Ἀραβῆται Etesiae 47. 65.
Ἀραβίας II. 105. 77.
ἀραρωεῖν 359. 45.
Ἀραῶς λιμὴν 300. 76.
Ἀραῶς 500. 67.
Ἀραία, Ἀραία II. 242. 42.
Ἀραῖοι II. 157. 46.
Ἀραονάκται, Ἀραονακοὶ II.
519. 86.
Ἀραῖος an nomen Graecum
II. 425. 6.
Ἀραῖος 113. 31. 658. 98.
Ἀραμισποί, Ἀραμισπαί II.
222. 89.
τὰ ἀριστέρα II. 375. 14.
Ἀρατων ὄρος II. 296. 62.
VOL. II.

- Ἀραμισποῖ Spartanorum 593. 4.
Ἀραῖος s. Ἀραῖος flumen
664. 2.
Ἀραῖα, Ἀραῖα II. 267.
21.
Ἀραῖα s. Ἀραῖα 317. 80.
Ἀραῖα, Ἀραῖα 159. 53.
Ἀραῖα Graecis sterilia frugum
arborumque 91. 69.
Ἀραῖος II. 435. 21.
Ἀραῖοι II. 396. 1.
Ἀραῖοι 656. 97.
Ἀραῖος et Φαονάβος
confusa II. 98. 58.
Ἀραῖος, Ἀραῖος, Ἀραῖος
II. 138. 75. 386. 78.
Ἀραῖος s. Ἀραῖος
Agathoclis filius II. 413. 64.
Ἀραῖος, Ἀραῖος 96. 87. ἐξ
Ἀραῖων, ἐξ Ἀραῖων χρό-
νων 678. 22.
Ἀραῖος funis 42. 41.
Ἀραῖος 381. 16. 390. 95.
696. 39.
Ἀραῖος auctor II. 130. 68.
Ἀραῖος Lacedaemone 435. 91.
Ἀραῖος 160. 73.
Ἀραῖος θεοὶ, Ἀραῖος θεοὶ
87. 27. 701. 3.
Ἀραῖος, Ἀραῖος θεῶν 613.
76.
Ἀραῖος II. 610. 52.
Ἀραῖος, Scipio Ἀραῖος
II. 220. 74. 605. 92.
Ἀραῖος 190. 39.
Ἀραῖος 687. 94.
Ἀραῖος archon II. 39. 36.
Ἀραῖος II. 344. 91.
Ἀραῖος 229. 29.
Ἀραῖος tormentorum genus
II. 458. 64.
Ἀραῖος 335. 98. an Graecae ori-
ginis vox 33. 89.
Ἀραῖος περί τι II. 233. 7.
Ἀραῖος, Ἀραῖος II. 122.
49.

- ἀτερομάτιος II. 317. 13.
 Ἀτιζῆς II. 175. 87. 185. 78.
 Ἀτρομάντιον 529. 78. 532. 18.
 Ἀτροπός 410. 17.
 ἀτύχημα 564. 76.
 Ἀγυαίας 278. 93.
 Ἀγυαίς, Ἀγυαίας 259. 92.
 Ἀδδολέον et Ἀδδωλέον II. 419. 63.
 ἀδθέντης II. 163. 86.
 Ἀδλαί Lydiae 276. 25.
 ἀδλαῖα II. 334. 25. 31.
 ἀδλειοὶ θύραι II. 322. 99.
 ἀδξῆσιν λαμβάνειν 358. 31.
 Ἀδοχίσι 217. 89.
 Ἀδοχίται 217. 89.
 ἀδτανθρος 554. 76.
 ἀδτόθεν 117. 98.
 ἀδτοκράτορες προσβενταί 422. 26.
 Ἀδτολέον II. 419. 63.
 Ἀδτόμαλα s. Ἀδτομάλακα II. 435. 1.
 ἀδτόματος, ἀδτομάτως 235. 1.
 ἀδτοῖς ἀδδράσιν et ἀδτοῖς τοῖς ἀδδράσιν II. 588. 97. εἰς τὸ ἀδτὸ σννάγεσθαι et similia II. 328. 78.
 ἀδτός abundanter illatum 284. 79.
 ἀδτός abundanter repetitum 517. 93.
 ἀδτός post relativum 420. 17.
 ἀδτός post relativum abundans 109. 66.
 ἀδτόσφορος 141. 6.
 ἀδτόσθονες plures gentes se perhibuerunt 13. 53.
 ἀφανίζειν occultare II. 44. 34.
 ἄφαντος 310. 85.
 ἄφεις ἐγκλημάτων II. 446. 57.
 Ἀφίται 413. 69.
 ἀφῆτορος οὐδός II. 126. 14.
 Ἀφιδνα 307. 70.
 ἀφίδρομα II. 40. 82.
 ἀριππεύειν 133. 42. 633. 2.
 ἀριστάναι ἀπὸ τινος 65. 69. v. etiam ἀποστάντες, —των.
 ἄρορος 218. 31. II. 145. 65.
 Ἀρορότης ὄμιος 205. 8.
 ἀρορότρον 218. 31.
 Ἀρορόνα 307. 70.
 Ἀχαιοὶ Φθιώται II. 104. 76.
 Ἀχαιοὶ Φθιώται, Ἀχαιοὶ καὶ Φθιώται 405. 95.
 ἄχθεσθαι τινι, τι 27. 86. cum αἰσθέσθαι permutatum 27. 86.
 β et v confusa 129. 59.
 β Macedonibus pro φ II. 351. 15.
 βαδύς II. 552. 82. φάλαγξ βαθεῖα II. 179. 70.
 Βαχεῖα 248. 17.
 Βαχέιος 21. 81.
 Βαχεῖος 250. 95.
 Βαχεῖοι, Βαχεῖοι II. 635. 30.
 Βαχέος 21. 81.
 Βαλιαρίδες II. 399. 45.
 βάλλειν λίθω, κεραμῖδα 506. 94. βάλλεσθαι χάρακα II. 530. 27.
 Βαλλιαρίδες 605. 74.
 βαπτίζειν 85. 98.
 βαρβάρων et Ἀράβων conf. 138. 41. II. 5. 90.
 Βαρζαέντης II. 217. 27.
 βάρης 108. 54.
 βάρος οἰκίας II. 585. 34. πόλιος et sim. 306. 12. II. 630. 64.
 βαρός graveolens 126. 26.
 βαρὸν ἐγκεῖσθαι, ἐπικεῖσθαι II. 433. 17. βαρεῖα πόλις II. 630. 64.
 βαρότης σκελῶν tumor 697. 82.
 Βασίλεια 225. 55.
 βασιλεία diadema 57. 31.
 βασιλεῖον 57. 31.
 βασιλεῖς 80. 36.

- βασιλεὺς βασιλέων 57. 27.
 βασιλεῖς Carthaginiensium 574. 70.
 βασιλεῖς Romanorum II. 538. 88.
 ἡ βασιλῆς II. 623. 36.
 Βαττάκης II. 537. 53.
 βέβαιος gen. foem. 178. 87.
 βεβαῖα ibidem.
 βελόστασις II. 467. 49.
 Βερέωνδος 381. 14.
 Βέριμον ὄρος II. 644. 12.
 Βήλος Saturnus 143. 85.
 βλε προσάγειν 429. 7. 449. 77.
 βλεν προσάγειν 429. 7.
 βιάζεσθαι 49. 37.
 βιβλιαφόρος 140. 47. 420. 13.
 βίβλοι de uno libro II. 633. 35.
 βιωτικά II. 611. 86.
 Βλαῦδα 627. 84.
 Βλαῦνδον 627. 84.
 βληχρός 219. 68.
 Βοδύστωρ II. 566. 61.
 βοήθεια copiae auxiliares 680. 27.
 βοηθῆσαι et βοῆσαι conf. 242. 43.
 Βοῖοί 651. 5.
 Βοιώταρχοι, Βοιωτάρχαι II. 51. 96.
 Βομίλιας II. 412. 29.
 βόρατον 161. 33.
 βόμορον 149. 26.
 βόμορον 149. 26.
 Βόσπορος 273. 84.
 Βούβατος II. 120. 34.
 Βουδόριον 512. 68.
 Βουδυσία 57. 57.
 Βουκέφαλα, Βουκεφάλια, Βουκεφάλια, Βουκέφαλος urbs II. 234. 49.
 Βουλαῖοι θεοί 144. 4.
 βούλεσθαι et βουλευέσθαι conf. 647. 91.
 βουλευέσθαι et βούλεσθαι conf. 647. 91.
 βουναῖδες 191. 88.
 βουφόνιοι πελέκις 258. 42.
 βραβεῖν 583. 13. βραβεῖν τὸ δίκανον et sim. 693. 76.
 βράκται 353. 96.
 Βρεττανία Bruttium II. 514. 11. Βρεττανία et Βρεττία conf. II. 398. 66.
 Βρεττία et Βρεττανία conf. II. 398. 66.
 Βρεττανίη II. 398. 66.
 βροχίαι II. 232. 48.
 Βυβαστός 380. 55.
 βύρσαι defendendis, moenibus adhibitae II. 472. 84.
 Βῶλαι 574. 41.
 βῶλος, ὄ et ἡ 14. 12.
 Γαβινηή II. 337. 50.
 Γαδάμαλα s. Γάδαρλα s. Γαδάμαστα locus Mediae II. 342. 17.
 Γάδειρα, τὰ 263. 78.
 γάλα II. 186. 21.
 γαισός 586. 77.
 Γαλαρία II. 135. 1.
 Γαλάται qui 355. 67.
 Γαρδαρίδοι, Γαρδαρίται II. 230. 93.
 γάστρις II. 549. 82.
 Γαῦδος 329. 7.
 Γαῦλος 329. 7.
 Γαῦριον 596. 38.
 Γαῶς II. 5. 6.
 Γεδρωσία 184. 37. II. 223. 4.
 Γείρα II. 123. 71.
 γέισον 339. 11.
 γενεά quot annorum 28. 21. 30 annorum 167. 55.
 ἐκ γενετῆς 28. 32.
 γενητός 10. 53.
 γεννητός 10. 53.
 36*

- γένος ποιητῶν et sim. 27. 7.
 Γενύσιος 498. 72.
 Γερανία, Γερανία 465. 87.
 II. 360. 51.
 γέροντες Spartanorum II. 241.
 76.
 γέφυρα 409. 77.
 Γεφύριοι 209. 80.
 Γέσκων II. 144. 94.
 γεώλοφος adiectivum 363. 48.
 Γεωμόροι Syracusis II. 549.
 67.
 γεωργεῖσθαι cum dativo et ac-
 cusativo 39. 12.
 γίνεσθαι ἀπό τινος 128. 18.
 εἰς vel περὶ τι 93. 69. περὶ
 τι 460. 8. 661. 76. II.
 101. 3.
 γλαυῆς ἔπιτατο omen II. 413.
 87.
 Γλωῆς II. 5. 6.
 Γλώης II. 5. 6.
 Γλωῆς II. 5. 6.
 γλώσσα vox dialecti unius pe-
 culiaris 311. 37.
 γοητεία 87. 4.
 Γοργίας vel Γοργίδας II. 32.
 90.
 Γορδυαῖοι 662. 28.
 γραμματι et πράγματα conf.
 12. 47.
 γραμμὴ ἐσχάτη βίου II. 253.
 73.
 Γρύμιον II. 165. 65.
 γυνή γραῖς 124. 51. γυνή
 παλλακή 124. 51. γυνή
 omissum II. 586. 76.
 Λαιδαλίδια 320. 16.
 δαίμων 294. 16.
 δαῖσαι, δαΐσασθαι γάμου 370.
 28.
 δακτυλοδεικτεῖν 625. 27.
 Δαρδάνειον 576. 45.
 δαρκεῖοι II. 211. 17.
 Δαρείον χορσίου nomen unde
 425. 23.

- δασυός 552. 76.
 δαφιλῆ φέεσθαι 341. 63.
 δέ — δέ II. 274. 43.
 δεητικός, δεητικὴ φωνή II.
 193. 3. II. 632. 62.
 δέγμα 161. 27.
 δέγμα locus in variis urbibus
 II. 352. 67.
 δεικνῶναι efficere II. 529. 51.
 δειν 31. 43.
 δεινός 249. 31.
 δεκαδοχία, δεκαρχία 649. 70.
 δεκαναῖα 721. 1.
 δεκάτην ἐκθεῖν, ἐδεκαθεῖν
 τὰς οὐσίας et sim. 266. 7.
 Δεκελειός, Δεκελικός 548. 8.
 δεξιά, ἐν δεξιά 631. 94.
 δέρας 261. 74.
 δέσμα de vellere Colchico 290.
 57.
 δέρος 261. 74. 285. 97.
 δεύτερος αὐτός i. e. cum uno
 comite, et similia II. 330.
 93.
 Δημαρέτη 692. 8.
 Δημήτηρ. Δημήτρα et Δη-
 μητρον 16. 73. 565. 27.
 Δημήτηρ, γῆ μήτηρ, terra
 mater 16. 73.
 δήμος 624. 85.
 δημοσεύς 86. 42.
 δῆμος sequente plurali 333.
 33.
 δημόσιος, ὁ 624. 85.
 δημοσιωνής II. 531. 56.
 δημοῦχοι 274. 26.
 διὰ cum accusativo et genitivo
 II. 30. 26.
 διὰ et ἴδια confusa II. 466.
 20.
 δια et περι confusa 15. 35.
 διαβεβηκῶτα σκέλη, ἀνδράν-
 τες διαβεβηκότες 111. 57.
 διαβεβλήσθαι 104. 1.
 διαβεβοῆσθαι ἐπὶ τι II. 147.
 57.

- διαγίνεσθαι de tempore prae-
 terlapso 235. 87.
 διαδιδόναι 139. 19.
 διαδέχεσθαι τὸν ἕπατον con-
 sulis successorem dare II.
 507. 2.
 διαδοχή, ἐκ διαδοχῆς ἀγωνί-
 ζεσθαι 588. 57.
 διάδοχοι Alexandri M. succes-
 sores 6. 33. II. 289. 33.
 διαφρεῖν II. 247. 71.
 διακατέχειν 230. 63.
 διακοιτίζειν II. 205. 41.
 διακοῦειν cum genitivo 493.
 46.
 διαλαμβάνειν, διαλαμβάνεσθαι
 161. 18. 675. 78. διαλη-
 φθαι φυλακαῖς et sim. 39.
 28.
 διάλιθος II. 644. 44.
 διανέμεσθαι 640. 72.
 διανέειν II. 192. 39.
 διανταῖα πληγῆ II. 154. 79.
 διαπειρᾶσθαι II. 624. 89.
 διαπληροῦν II. 64. 91.
 διαπολεμῆν, de constructione
 verbi 715. 45.
 διαπονεῖν 220. 40. διαπεπο-
 νημένος 409. 74.
 διαπόντιος 432. 75.
 διαπτύσσειν II. 175. 68.
 διάπτωσις 59. 27.
 διαρόπτειν, τὸ διερόμιμένον
 7. 64.
 διαρόγγυοναι 7. 64.
 διασκάπτειν 680. 38.
 διασκεύαζεν 9. 29. διασκεύ-
 ζεσθαι 432. 40.
 διασπᾶσθαι 413. 95.
 διαστυλωθῆναι II. 421. 99.
 διασφραῖν, διασφραῖος 725. 3.
 διασφραῖται, διασφραῖος 725.
 3.
 διατείνειν 319. 60. 358. 26.
 II. 190. 59. διατείνεσθαι
 563. 21.

- διατηρεῖν II. 416. 25.
 διατιθέναι τινά τι 99. 13. II.
 66. 18.
 διατιθέναι, διατίθεσθαι ora-
 tiones, carmina II. 9. 59.
 διατίθεσθαι 77. 90.
 διατροῖζειν 33. 94.
 διατροπή II. 191. 73.
 διαφάρειν cum accusativo rei
 367. 11. cum accusativis
 duobus 117. 72.
 διαφάρειν ἐν τι 375. 66.
 διαφάρον et διάφορον 41. 98.
 διαφραεῖν 590. 55. 617. 48.
 διάφορον et διαφάρον 41. 98.
 διαφρη 181. 39.
 διαφρονεῖν disparere 208. 41.
 II. 84. 44.
 δίδοναι ἑαυτὸν εἰς τι 167. 45.
 II. 293. 2. δίδοναι ἑαυτὸν
 εἰς ἐρημίαν et similia 378.
 84.
 διεκπαίεσθαι 516. 91.
 διεκπίπτειν 516. 91. διεκπε-
 σεῖν II. 180. 52. sequente
 accusativo et genitivo II.
 198. 12.
 διέλκειν i. q. ὑπερισθμίζειν
 300. 60.
 διεξαγωγή 275. 79.
 διγλωττος 449. 75.
 διημερεῖν II. 214. 98. τι,
 ἐν τι 520. 75.
 δίστασθαι πρὸς τινα II. 333.
 79.
 Δικαιογραφία, de scriptura hu-
 ius nominis 267. 35.
 δίση ἐρήμη 545. 55.
 διλογεῖν II. 432. 40.
 διμάχαι 356. 43.
 διοικίζειν 142. 20.
 διοικοδομεῖν 586. 43.
 Δίον duplex II. 486. 6.
 διονομασθῆναι 264. 84.
 Διονύσου τροφοί 371. 84.

- διοσημεία 133. 60.
 Διοσπολίτης 109. 99.
 διαφθέροι βασιλικαί 146. 95.
 διαγωγμός 133. 48.
 διαώνυμος 264. 84.
 διαώνυχες 66. 12.
 δοκίς, δοκός cometa II. 42.
 37.
 δόλων II. 452. 62.
 δόμος 74. 84. II. 251. 37.
 δοριάλωτος II. 96. 75.
 δοριζικητος 537. 74.
 δοριάλωτος II. 96. 75.
 δορυκητος 537. 74. II. 287.
 19.
 δουλοῦσθαι 255. 29.
 δρῆος 371. 84.
 Δρῆος 371. 84.
 δραμαῖος II. 22. 95.
 δύναιμι venenum 289. 68.
 294. 8.
 δύναιμι στρατηγική II. 57.
 80.
 δύο, δυεῖν 33. 11. II. 531.
 77.
 δυναστεῖν τι, τι II. 304.
 77.
 δυναστεύω 115. 93. II. 52.
 34. 217. 34.
 δυναστεύω 115. 93. II. 52.
 217. 34.
 δυναστεύω 211. 32.
 δυναστεύω 211. 32.
 δυναστεύω 79. 9.
 δυναστεύω 164. 35.
 δυναστεύω 7. 58.
 δύσκολος 118. 22.
 δύσροσῖν 156. 39.
 δυναστεύω II. 143. 56. τόπων
 II. 532. 27.
 δυναστεύω. ἐν δυναστεύω, δυναστεύω 264.
 88. δυναστεύω διδόναι τι II.
 112. 32.
 δυναστεύω 343. 52.
 δυναστεύω cum dativo 132. 81.
 cum genitivo 631. 80.

- ἐγγίνεσθαι sequente χρόνος vel
 διάστημα 392. 34.
 ἐγγράφτος 105. 20.
 Ἐγγυῖνος II. 138. 90.
 Ἐγγυον, Ἐγγυῖον 323. 36.
 Ἐγεστα 268. 82.
 ἐγκάθετος II. 135. 38.
 ἐγκαθεύδειν 63. 72.
 ἐγκατάλαμβάνεσθαι II. 55. 92.
 ἐγκεῖσθαι II. 47. 88.
 ἐγκοιμᾶσθαι, ἐγκοιμήσις 63.
 72.
 ἐγκυκλοῦσθαι 268. 77.
 ἐγκυρεῖν ποι 704. 39.
 ἐγκόρητος 132. 74.
 ἐθελοντής II. 303. 58.
 ἐθελοντήν II. 114. 46.
 ἐθελοντί 78. 52. II. 114. 46.
 303. 58.
 εἰ cum indicativo in oratione
 obliqua 185. 18.
 εἴ ποτε 553. 42.
 εἰλεθνα 389. 29.
 εἰλεθνα, εἰλεθνα 388. 4.
 una an plures 389. 26.
 εἰλη II. 184. 19.
 εἰληθνας πόλις 99. 86.
 εἶναι πρός τι, πρός τι II.
 562. 1. ἦν cum participio
 perf. circumscribendo plus-
 quamperf. adhibitum 117.
 91. εἰμὶ omissum 566. 35.
 II. 10. 48.
 εἶμι significatione futuri 52. 34.
 εἰπεῖν omissum 483. 26.
 εἰρημένος et προεξημένος conf.
 275. 87.
 εἰρηνη nomen Aegyptium II.
 595. 6.
 εἰς pro ἐν 212. 73. 399. 32.
 551. 22. 731. 4. II. 502.
 71. 490. 58.
 εἰς κενόν II. 324. 75. εἰς τέ-
 λος 207. 92.
 εἰς. μὴ φωνή 474. 99.

- εἰσαγγελεῖς Persarum II. 118.
 38.
 εἰσβιάζεσθαι 645. 6.
 εἰσβολή 147. 21. II. 451.
 24.
 εἰσκήσασθαι 54. 14.
 εἰσκητής 54. 14.
 εἰσπλεῖν in Pontum 549. 27.
 εἰσπορῆσαι II. 112. 32.
 εἰσπράττεσθαι 22. 5. 573.
 17.
 εἰσχεῖσθαι 37. 55.
 ἐκ. ἐκ γενετῆς 355. 75. ἐκ
 πολλῶν, ἐξ ἀρχαίων 18. 57.
 584. 70. ἢ ἐκ τῶν νόμων
 ταλαιπωρία et similia 81.
 50.
 ἕκαστος cum plurali verbi II.
 108. 25.
 ἕκστη σοτία 108. 58.
 ἕκατόμυλος 263. 71. II.
 565. 50.
 ἕκατομόφονια II. 638. 67.
 ἕκατόν numerus rotundus pro
 magno numero 55. 53.
 ἕκατόν ἡσοί 602. 29.
 ἕκατοντάμυλος II. 565. 50.
 ἐκβάλλειν de fluvio 160. 83.
 ἐκβοηθεῖν 730. 53.
 ἐκβολή 39. 19.
 ἐκβράττειν 695. 1.
 ἐκδοτος 695. 70.
 ἐκκαυμα 161. 25.
 ἐκκαίεσθαι 339. 81.
 ἐκκαροῦσθαι II. 598. 59.
 ἐκκομῆσαι 513. 16.
 ἐκνικῶν 376. 83. II. 538. 12.
 ἕκνομος λόφος II. 400. 6.
 ἐκπέμπειν scil. πρός βίαις II.
 298. 72.
 ἐκπίπτειν de oraculis 286. 48.
 II. 318. 79. naufragium
 facere 172. 52.
 ἐκπράττεσθαι 256. 32.
 ἕκρηγμα II. 368. 65.

- ἐκρίπτεσθαι 70. 47.
 ἐκτενῶς 137. 29.
 ἐκτοπίζειν 186. 62.
 ἐκτρέβειν 168. 94.
 ἐκτροπαί 184. 52.
 ἐκφῆσαι 158. 16.
 ἕλαιος 571. 14.
 ἕλαιόφντος 263. 56.
 ἕλαττον adverbialiter 37. 58.
 ἕλαττω adverbialiter 37. 58.
 622. 50. II. 148. 71.
 ἕλεος, ὁ, τό 187. 95.
 ἕλεον βωμῶς Atheniensium
 559. 35.
 ἕλεος 571. 14.
 ἕλεπολις II. 441. 22. Demetrii
 II. 471. 58. inutilis redditur
 475. 21.
 ἕλεσθῆρα φυλακή 289. 96. II.
 581. 29.
 ἕλεσθῆρας cognomen Bacchi
 235. 96.
 ἕλεσθῆρα in memoriam pugnae
 Plataicae 427. 7.
 ἕλεσθῆρας φυλακή II. 581.
 29.
 ἕλεσθῆρας II. 204. 90.
 ἕλεσθῆρας, ἕλεσθῆρας II. 112.
 7.
 ἕλεσθῆρας τοῦ σκέλους 645. 83.
 ἕλεσθῆρας II. 52. 41.
 ἕλεσθῆρας et ἕλεσθῆρας conf.
 731. 15.
 ἕλεσθῆρας 355. 93.
 ἕλεσθῆρας metuere 574. 49. ἕ-
 λειπειν cum infinitivo aoristi
 et futuri 543. 40. cum in-
 finitivo aoristi II. 294. 6.
 350. 32.
 ἕλεσθῆρας ἕχειν, ἀντέχειν II. 338.
 92.
 ἕλεσθῆρας metus II. 462. 11. ἐπ'
 ἕλεσθῆρας 558. 88. παρ' ἕ-
 λειπῆρας, παρ' ἕλεσθῆρας 418.
 16. II. 197. 60.

- Ἐλάμας II. 418. 9.
 Ἐλάμη II. 643. 4.
 Ἐλυτρον II. 413. 75.
 Ἐλάριος, Ἐλάριος 556. 91.
 Ἐλώρος sive Ἐλώρος fluvius 721. 29.
 Ἐλώρος Siciliae fluvius et castellum II. 502. 46.
 ἐμβάλλειν τινα εἰς 524. 61.
 ἐμβάλλειν de fluviiis 160. 83. ἐμβάλλειν εἰς 181. 24.
 ἐμβιοῦν II. 518. 59.
 ἐμβολή 549. 54.
 ἐμβολον, ἐμβολὴν δοῦναι 426. 52.
 ἐμπορος adiectivum 339. 23.
 ἐμπορησμός II. 455. 34. et ἐμπουρησμός conf. ibidem.
 ἐμπορησμός II. 455. 34. et ἐμπουρησμός conf. ibidem.
 ἐμπορεῖν πληγῶς II. 373. 2.
 ἐμπυτος 301. 20.
 ἐμπυτον τροπαιον et sim. 564. 54.
 ἐν de vicinia 321. 78. 482. 69. II. 167. 78.
 ἐν abundans 664. 96. II. 202. 58.
 ἐν additum aut omissum in formulis qualis τέτταροι πλέθροις II. 341. 72.
 ἐν ad 695. 92. II. 362. 84.
 ἐν idem quod εἰς 540. 77. 546. 17.
 ἐν δωρεῶν, ἐν δωρεῶν II. 166. 99.
 ἐν μέρει 148. 80.
 ἐν ὀρθῶν 83. 40.
 ἐν τοσοῦτω 707. 62. II. 311. 81.
 ἐναγίζειν, ἐναγισμός 283. 43.
 ἐναγώνιος 390. 71. II. 307. 67.
 ἐναθλεῖν. ἐνηθληκῶς 179. 38. II. 166. 27.
 ἐναπολαμβάνεσθαι II. 91. 15.
 ἐνήρηθαι 15. 34.
 ἐναομα II. 556. 83.
 ἐνάργεια 47. 68. et ἐνεργεια confusa 47. 68.
 ἐναργῶς et ἐνεργῶς confusa II. 302. 20.
 ἐνδείξεσθαι II. 70. 14.
 ἐνδείσθαι 120. 14.
 οἱ ἔνδεκα 625. 6.
 ἐνδέχεσθαι 139. 86. ἐκ τῶν ἐνδεχομένων II. 212. 71.
 ἐνεδρεῖν τινα II. 372. 50.
 ἐνέργεια et ἐνάργεια conf. 47. 68.
 ἐνέργημα 295. 47.
 ἐνεργῶς et ἐναργῶς confusa II. 302. 20.
 ἐνεργάζειν 314. 59.
 ἐνημερεύειν II. 214. 98.
 ἐνθάξειν 226. 92. 311. 37.
 ὁ ἐνιαυτός pro ὁ ἐνιαυτός οὐτος 461. 16.
 ἐνίειν πῦρ 685. 51. ἐνίεσθαι σάλπιγγος II. 243. 98.
 ἐνίστασθαι, ἐνστήσαι πόλεμον 443. 64. II. 618. 17.
 ἐνοχλεῖν 376. 83.
 ἐνομος 117. 79.
 ἐνοσοῦναι 238. 32.
 ἐνοικίζειν II. 150. 12.
 ἐνοικοδομεῖν 420. 2.
 ἐνόπιος ὄρχησις 382. 42.
 ἐνοχλεῖν cum dativo et accusativo 268. 67.
 ἐνοσεῖν 572. 50.
 ἐντάριον 412. 44. metaphoricè 462. 1.
 Ἐντελλᾶνος, Ἐντελλῖνος 681. 55.
 ἐντοσθεν. τὰ ἐντοσθεν 42. 44.
 ἐξάγειν, ἐξάγειν τοῦ ζῆν 199. 6.
 ἐξαγκωνίζειν 562. 3.

- ἐπὶ τοῦ προτερήματος εἶναι II. 553. 63.
 ἐπὶ Ὀράκη et ἐπὶ Ὀράκης II. 137. 51.
 ἢ ἐπ' ἀγαθῶν μνήμη et similia 4. 51.
 ἐπὶ θανάτῳ συλλαμβάνειν II. 86. 45.
 ἐπὶ de conditione 138. 46. 147. 46.
 ἐπὶ κέρας, ἐπὶ κέρως II. 340. 28.
 ἐπὶ μᾶλλον II. 535. 34.
 ἐπὶ μαρτύρων, ἐπὶ θεατῶν II. 153. 46.
 ἐπὶ πᾶσι II. 26. 87.
 ἐπὶ πλείον 200. 88. II. 59. 75.
 ἐπὶ πολὺ et similia sequente genitivo II. 139. 47.
 ἐπὶ et ἀπό conf. 202. 83. 720. 91.
 ἐπιβάθρα 521. 2. 683. 35.
 ἐπιβάθρον 108. 55.
 ἐπιβάλλειν II. 219. 25. 288. 73. τὸ ἐπιβάλλον 3. 23.
 ἐπιβάλλεσθαι II. 573. 5.
 ἐπιβολή et ἐπιβολή conf. 7. 75. 175. 52. 444. 45. 562. 82.
 ἐπιβουλή. ἔξ ἐπιβουλής 562. 82. cum ἐπιβουλή confusum v. ἐπιβολή.
 ἐπιγαμεῖν 485. 23. ἢ ἐπιγαμηθεῖσα II. 153. 50.
 ἐπιγίνεσθαι i. q. ἐπέχεσθαι 581. 33.
 ἐπίγονοι Alexandri M. successorum posterorum 6. 33.
 Ἐπίγονοι 310. 96.
 ἐπιγράφειν τινί τι II. 121. 81.
 ἐπιγραφὴ τοῦ προτερήματος et sim. II. 121. 81.
 ἐπαγοῦν II. 457. 21.
 ἐπαίσιος 50. 59.
 ἐπατεῖν. ἐξήτει et ἐξήτει conf. 322. 10.
 ἐπαλεῖφειν 207. 1.
 ἐπαλέων II. 519. 81.
 ἐπαπτεσθαι 704. 26.
 Ἐπάπυλα 653. 83.
 ἐπαρτάζεσθαι II. 562. 88.
 ἐπαρτίσω. ἐξηρισμένος et ἐξηρισμένος conf. 655. 48.
 ἐπαρτέειν II. 507. 7. ἐξηρισμένος 202. 74. ἐξηρισμένος et ἐξηρισμένος conf. 655. 48.
 ἐπελέγειν τὰς ἐλπίδας, τὴν τύχην II. 462. 11.
 ἐπετάζειν 187. 82.
 ἐπηγητής 363. 15. 568. 80.
 ἐπημεροῦν 19. 92.
 ἐπιπλοῖα II. 64. 19.
 ἐπιστρατισμός II. 317. 15.
 ἐπαγγελία et ἀπαγγελία conf. 566. 73.
 ἐπάγεσθαι μητροῖαν 485. 23.
 ἐπαγορηνεῖν 695. 82.
 Ἐπαμεινών, Ἐπαμεινώνδας 509. 44.
 ἐπαναιρεῖσθαι πόλεμον 566. 83.
 ἐπανθίεσθαι 58. 79.
 ἐπαρκεῖν II. 600. 68.
 ἐπαρρόδιτος cognomen Sullae II. 541. 31.
 ἐπεγεῖν 683. 65.
 ἐπέχεσθαι τὴν sc. ὁδόν 644. 48.
 ἐπεξάγειν μητροῖαν 485. 23.
 ἐπέκεινα 218. 52.
 ἐπήβολος 22. 15.
 ἐπὶ ἄρχοντος 519. 7.
 ἐπὶ cum genitivo et dativo numeris 553. 19.
 ἐπὶ cum genitivo viam indicante 556. 81.

- ἐπιδειξασθαι II. 70. 14.
 ἐπιδημεῖν 78. 52.
 ἐπιδιδόναι ἐπιστολήν 679. 92.
 ἐπιδοῦναι ἑαυτὸν 411. 99.
 ἐπιθῆναι 485. 93. II. 302.
 23. 525. 59.
 ἐπιθύμιος τάξις II. 204. 7.
 ἐπιτηρηκεῖσθαι 700. 46.
 ἐπιτηρῶντινι ἀργύριον 548.
 2.
 ἐπικλιῖν II. 163. 42.
 ἐπικλιῖν et ἐπικλυστος de
 Nilo et Aegypto 14. 7.
 Ἐπικυμίδιοι II. 111. 52.
 Ἐπιζόλωνος II. 332. 12.
 ἐπιζουμάσαι φόβον II. 120. 60.
 ἐπιζουῶν 674. 36.
 ἐπιλέξασθαι 243. 65.
 ἐπιμάζιος, ἐπιμαστιαῖος, ἐπι-
 μαστίδιος II. 527. 53.
 ἐπιμορῶσθαι cum dativo II.
 98. 49.
 ἐπιμελῆς 96. 62.
 ἐπιμελῶς et πολυτελῶς confusa
 96. 96.
 ἐπιμένειν II. 219. 25.
 ἐπινέμεσθαι de morbo 486.
 45.
 ἐπιπέμπειν II. 283. 9.
 ἐπιπίπτειν II. 219. 25.
 ἐπιπλεῖν 549. 47.
 ἐπίπλους adiectivum II. 443. 2.
 ἐπιπολάζειν 359. 54.
 Ἐπιπολή, Ἐπιπολαί 547. 62.
 ἐπισειεῖν 618. 72.
 ἐπισημαίνειν 332. 8. 439.
 82. II. 549. 65.
 ἐπισημαίνεσθαι 563. 37. II.
 620. 95. τι II. 178. 19.
 ἐπισημασίαι 59. 4. 254. 52.
 ἐπισημασίας τηγάνειν II.
 146. 79.
 ἐπισκευάζειν 577. 20. cum κα-
 τασκευάζειν confusum ibid.
 ἐπισκοπεῖν 87. 3. cum dativo
 II. 349. 28.

- ἐπισταθμία II. 196. 13.
 ἐπίσταθμος 717. 32.
 ἐπίστασις II. 308. 84. 557.
 57.
 ἐπιστέλλειν πρὸς τινα 606. 12.
 ἐπιστέλλειν et ἀποστέλλειν
 confusa 606. 12.
 ἐπίστημα 543. 75.
 ἐπιστροφή 633. 65. II. 383.
 34.
 ἐπίταγμα de monitu divino II.
 526. 1.
 Ἐπιτάλιον 652. 47.
 ἐπιτάμιος ἀγῶν μέγας, quem
 Alexander moribundus se re-
 linquere dixerat II. 253. 39.
 ἐπιτειχίζειν 508. 97. ἐπιτεί-
 χισμα, ἐπιτειχισμός ibidem.
 cum genitivo et dativo ibid.
 ἐπιτήδεια 115. 7.
 ἐπιτρέπειν τὰ καθ' ἑαυτοῦ,
 τὴν ἐπιτροπήν περὶ αὐτῶν
 δοῦναι 726. 56.
 ἐπιτρέχειν 156. 26.
 ἐπιτηγάνειν an dativo iungi
 possit 193. 87.
 ἐπιτηγής 326. 89.
 ἐπιτιμῶναι deorum 29. 68. cu-
 tis 196. 74.
 ἐπιτυμής de diis 116. 32.
 ἐπιφανέστατος θεός 24. 72.
 ἐπιφορά II. 233. 12.
 ἐπιφώσκειν 556. 75.
 ἐπίγεια 625. 17.
 ἐπιχειρεῖν εἰς 704. 39.
 ἐπιχωριάζειν 198. 79.
 ἐποκέλλειν 36. 15.
 ἐπτά. τὰ ἐπτά θεάματα, ἔργα
 72. 18. οἱ ἐπὶ Θήβας 245.
 13.
 ἐπιώνμιος 23. 57. 313. 36.
 Ἐπιπίς Ceres II. 545. 14.
 ἐπιπίδες II. 251. 42.
 Ἐρβησσίνοι 644. 33.
 Ἐρβησσός, Ἐρβησσίνος 703.
 59.

- Ἐρβίτα, Ἐρβίτα 482. 90.
 ἐργάζεσθαι θάλατταν II. 593.
 27.
 ἐργασία 90. 48.
 ἔργα πολεμικά 262. 99.
 ἔργα metalla 504. 23.
 ἔργο πύρων λαμβάνειν 439.
 8.
 ἐρεῖδειν. ἡρεῖσθαι 56. 8. ἡρε-
 σμένος 258. 46.
 ἔρμιον 350. 93.
 Ἐρμείας s. Ἐρμίας Atarnei
 tyrannus II. 122. 49.
 Ἐρμιονίς II. 360. 49.
 ἔρθηρὰ βῆλος 69. 9.
 ἔρθηρὰ θάλαττα 23. 38. ita
 dictus Persicus sinus 125. 1.
 II. 395. 58.
 Ἐρθηραί II. 364. 77.
 Ἐρθηρῶς II. 60. 12.
 Ἐρμηάνδιος 257. 8.
 ἔρχεσθαι εἰς ἑαυτὸν 618. 89.
 ἐρώμενος amator II. 581. 98.
 ἔσθης 250. 68.
 Ἐσπερίται 300. 88.
 Ἐσπέρον κέρας 237. 92.
 Ἐστία 384. 27.
 Ἐστία βοσλαία 642. 43.
 Ἐστία II. 24. 34., postea
 Ὠρεός 25. 51.
 Ἐστιαῖος II. 25. 51.
 Ἐστιαῖως II. 25. 54.
 ἐσχάριον II. 471. 59.
 ἐσχαιαί II. 180. 32.
 ἐσχαιόγηρος, ἐσχαιόγηρος II.
 458. 98.
 ἐσχάτως διακείσθαι, ἔχειν II.
 293. 45.
 ἔταιρικὴ ἵππος Alexandri II.
 187. 87.
 ἔταιροι in exercitu Macedonum
 II. 334. 21.
 ἔταιρος et ἔταρος conf. 621.
 12. II. 334. 21.
 Ἐτεοκλῆς et Ἐτεοκλος 278.
 13.

- Ἐτεοροῆτες 381. 89.
 ἔτερος et ἔταιρος conf. 621.
 12. II. 334. 21.
 ἔτι. τὸ ἔτι διώκειν II. 321.
 95.
 εὐάζειν 248. 19.
 Εὐβάτος 595. 81.
 Εὐβότας, Εὐβότας 595. 81.
 Εὐβουλεύς 388. 87.
 εὐγνώμων 558. 91.
 εὐδοκεῖν τινι, ἐν τινι II. 196.
 13.
 εὐεξία σώματος II. 116. 13.
 εὐεργετικός et εὐρετικός confu-
 sa 20. 30.
 εὐεργέτης 32. 60. titulus ho-
 minum bene meritorum pu-
 blicus 425. 20.
 Εὐεσπερίται 300. 88.
 εὐήθης 383. 70.
 εὐήμερεῖν II. 214. 98.
 εὐθερεῖν 323. 66.
 εὐθετος 360. 88.
 εὐθηρεῖν, εὐθηρία 323. 66.
 εὐθύ pro εὐθύς 126. 31.
 εὐθύς 177. 32. εὐθύς pro εὐ-
 θύ 126. 31.
 Εὐία urbs Macedoniae II. 325.
 33.
 εὐιχθης 447. 91.
 εὐκληρεῖν, εὐκλήρημα 182. 63.
 εὐκλήρημα II. 610. 26.
 εὐκόπως 192. 2.
 εὐλτος 190. 30. 357. 70.
 εὐνοία τῇ τῶν πολιτῶν τηρεῖ-
 σθαι, δορυφορεῖσθαι II.
 153. 16.
 εὐπορεῖν cum accusativo 145.
 50.
 εὐπρεπής et εὐτρεπής conf. II.
 409. 40.
 εὐρετικός et εὐεργετικός con-
 fusa 20. 30.
 εὐρεσιλογία 45. 66.
 εὐρησιλογία 45. 66.
 εὐροεῖν 156. 39.

- εὔροια II. 429. 75.
 Εὐρύηλος s. Εὐρύαλος Syra-
 cusarum II. 426. 22.
 Εὐρυμεναι urbes duae II. 386.
 93.
 εὐσθενεῖν 323. 66.
 εὐτεκνώτερος 318. 30.
 εὐτραπέκλια II. 453. 29.
 εὐτρεπής et εὐπρεπής conf. II.
 409. 40.
 εὐτυχος 58. 79.
 εὐτυχος 58. 79.
 εὐτυχία βαρὺ φορτίον 564.
 84.
 εὐτυχής 87. 13.
 εὐχουσιωτῆν II. 430. 74.
 εὐχάριστος II. 279. 37.
 εὐχάριτος II. 279. 37.
 εὐχειρία 588. 83. in εὐχέρεια
 depravatam ibidem.
 ΕΥΨΥΧΙ in inscriptionibus
 sepulchralibus II. 463. 51.
 ἐφάμιλλος 222. 25.
 ἐφεδρος 222. 25. 293. 67.
 ἐφεδρεῖν 222. 25.
 ἐφιστάναι. ἐπιστῆσαι animad-
 vertere II. 457. 49.
 ἐφοδία II. 407. 90.
 ἐφοδιαῖεν 357. 85.
 ἔχειν de diis terrae alicuius
 tutelariibus II. 410. 10. de
 pondere i. q. ἔλκειν 424.
 99. ἔχειν εἰρήνην 544. 9.
 cum ἄγειν confusum ibidem.
 ἢ ποδῶν ἔχον II. 628. 66.
 ὡς εἶχε, ὡς εἶχον 132. 17.
 ἔχεσθαι τινι II. 339. 74.
 ἐχθρὸς καὶ πρόην 118. 4.
 ἐψᾶν, ἐψεῖν, ἐψεν 95. 29.
 ἐώρα, ἐωρεῖν II. 289. 51.
 Ζευκαῖον ὄρος 127. 74.
 Ζευγνία II. 123. 71.
 ζευγίπαι II. 399. 45.
 Ζεύς. Διὸς σιωτῆρος poculum
 249. 29.

- ζητεῖν. ζήτηει et ἐζητεῖ conf.
 322. 10.
 Ζηβοῖτης II. 364. 69. Nico-
 mediae conditor ibid.
 ζιβόνη II. 279. 2.
 ζῆθος 41. 83. 248. 99. 350.
 87.
 ζωγορίας II. 502. 80. 510.
 53.
 ζῶον statua 111. 53.
 ἦ et ἦν terminatio accusativi
 nominum in ἦς 600. 10.
 ἦβηδόν 222. 10.
 ἠγεμονία II. 632. 66.
 ἔφ' ἠγεμονίας τεταγμένος II.
 430. 96.
 Ἡγησίας archon II. 249. 56.
 ἠθμός, ἠθμός 351. 36.
 ἠθολόγοι II. 453. 10.
 Ἡσιόνης 314. 55.
 ἦλ Saturnus 143. 85.
 Ἡλεκτρεύων, ἕνος, ἕνος 302.
 69.
 ἠλικία aetas militaris 351. 40.
 ἠμερος διαίτα, τροφή 20. 36.
 ἠμέροι ταῦροι 201. 3.
 ἠμιδλία II. 130. 88.
 Ἡμιχαρῖνοι Siciliae II. 505.
 II.
 ἠνίοχος 527. 63.
 Ἡραία II. 33. 22.
 Ἡράκλεια λοντροά 268. 80.
 Ἡράκλειον Atticae 417. 78.
 Ἡριδανός et Ῥοδανός conf.
 347. 72.
 Ἡριππίδας 672. 54. II. 22.
 29.
 ἠρωικαὶ τιμαί 148. 69.
 ἠρωικῶς 157. 60.
 Ἡσιονός 314. 55.
 ἠσυχίαν ἄγειν, ἔχειν II. 75.
 26.
 θαλαμηγός 96. 63.
 θαλασσία πορφύρα, θαλασσίη
 βάψις 238. 25.

- θαλάτταν ἐργάζεσθαι, ἢ κατὰ
 θαλάτταν ἐργασία 651. 94.
 θαλάττα ἢ ἐντὸς s. ἔσω, s.
 κατ' ἡμᾶς 264. 7.
 θαλάττα ἢ μεγάλη 223. 67.
 Θαμουδῆνοι 212. 68.
 Θαμύρας 236. 49.
 Θαμύρας, Θαμύρας 228. 83.
 θάνατος. τὴν ἐπὶ θανάτῳ
 ἄγεσθαι II. 307. 78.
 θάπτειν comburere 223. 42.
 θαρρεῖν. τεθαρρηκότως, τε-
 θαρρηκῶς 703. 99.
 θάρσος et θράσος 352. 76.
 II. 35. 43.
 θεμέλιος 382. 50.
 θεμελιῶν II. 3. 21.
 θεμῖς 384. 14. de oraculis 384.
 17.
 θεμιστεύειν 384. 17.
 θεομαχεῖν 696. 16. θεομαχία
 699. 91.
 θεὸς Apollo 451. 55. divus
 526. 37. νῆ τὰ θεῶ 34.
 40. θεοὶ statuæ deorum
 701. 7.
 θεραπεία 76. 43. II. 188. 31.
 θερεία 191. 83.
 θερινός et χειμερινός conf.
 548. 90.
 Θεσσαλός II. 112. 28.
 θεωρός 297. 34. II. 40. 81.
 Θῆβαι et Ἀθήναι conf. 311.
 48.
 Θηβαῖοι et Ἀθηναῖοι conf.
 407. 91. 476. 60.
 θῆρα, θηρᾶσθαι metaphoricè
 II. 453. 3.
 θηρίον de animalibus venenatis
 202. 45.
 Θηριππίδας II. 25. 54.
 θησανριζόμενος φθόνος et sim.
 θησανρός κακῶν II. 431.
 8.
 θιβρός 670. 78.

- Θίβρων 670. 78. 717. 48. II.
 245. 84.
 Θιμβρός 670. 78.
 Θιμβρων 670. 78.
 Θοίνων II. 495. 17.
 Θουβείν 83. 43.
 Θούριον, Θούριοι 484. 80.
 Thurinorum seditio civilis
 485. 89.
 θράσος et θάρσος 352. 76. II.
 35. 43.
 Θρασίβουλος et Θράσινλος
 conf. 591. 19.
 Θράσινλος et Θρασίβουλος
 conf. 591. 19.
 θραῦμα et θραῦσμα 182. 73.
 Θράμβος 250. 99.
 θροισμός II. 595. 97.
 Θύραθρα 704. 20.
 θύειν et ἐντέμνειν vel ἐναγλ-
 ζειν quomodo differant 247.
 32.
 Θύβραρα 704. 20.
 Θύβριον 704. 20.
 θυμομαχεῖν II. 134. 54.
 θυμῶ μάχεσθαι et sim. II.
 236. 60.
 θύος 368. 55.
 θύρα. ἐπὶ θύρας φοιτᾶν 660.
 9.
 Θυραῖαι 508. 4.
 Θυρέα 508. 4.
 Θυριεῖς II. 370. 83.
 θυσία et οὐσία conf. 267. 11.
 θωράκια 682. 30. II. 194. 14.
 229. 18.
 θωράκια elephantorum 131. 53.
 θώραξ elephantii II. 229. 18.
 Θώραξ 671. 95.
 Ἰαλυσός, Ἰηλυσός 376. 2.
 Ἰάσιος 370. 25.
 Ἰασίων et Ἰάσων conf. 370.
 60.
 Ἰασος, Ἰασος II. 377. 25.
 Ἰάσων et Ἰασίων conf. 370. 60.

- ἰατροῖον ψυχῆς 58. 87.
 Ἰαῶ 105. 347.
 Ἰβηρος H. 511. 80.
 ἰδέα 219. 78.
 ἰδιαι et διά confusa II. 466. 20.
 ἰδίαι σωτηρίαν πορῆζεσθαι II. 116. 48.
 ἰδιόζενος 545. 35. II. 151. 55.
 ἰδιοπραγεῖν II. 294. 89.
 ἰδια συμβόλαια II. 145. 48.
 ἰδιωτικά συμβόλαια II. 145. 48.
 ἰδρώς serpentum II. 240. 33.
 ἐφ' ἰκανόν, ἐφ' ἰκανόν τόπον, διάστημα 623. 97.
 Ἰέρου 335. 31.
 ἰερέυς i. q. ἀρχιερέυς II. 525. 48.
 ἰερέυς 68. 82.
 ἱερογραμματεῖς Aegyptiorum 20. 26.
 ἱερονήμονες Amphictyonum II. 99. 92.
 Ἰερὸν in ora Ponti Asiatica 292. 20. II. 376. 47.
 ἱεροποιοί 33. 94.
 ἱερός λόγος Carthaginiensium II. 143. 61.
 ἱεροσκοπία II. 533. 39.
 Ἰηλυσός 303. 75. 600. 35.
 ἰκέτης et οἰκέτης conf. 365. 6.
 Ἰλεως de diis 270. 51.
 Ἰλιεύς 274. 50.
 Ἰλη II. 184. 19. Ἰλη βασιλική Alexandri II. 204. 81.
 ἰμάτιον 283. 8.
 Ἰμῖλκας, Ἰμῖλκων 419. 46.
 Ἰμῖλκων 681. 59.
 Ἰναρῶς 75. 17.
 Ἰοζλῆς 313. 22.
 Ἰολαῖοι 274. 50.
 Ἰολαεῖον 274. 35.
 Ἰολαῖον 274. 35.
 Ἰόνιον, Ἰώνιον πέλαγος II. 13. 51.
 ἰνίτης panis 187. 18.
 ἰννος 187. 18.
 ἰππιαγοί 406. 48.
 Ἰππαιοῖνοι, Ἰππαιοῖται II. 567. 27.
 ἰππηγοὶ καῦς II. 465. 44.
 ἵππος, ἡ 261. 74. ἀπὸ ἵππου ἀγοντίζειν et sim. 122. 79.
 Ἰππον ἄγρα. eius situs II. 447. 2. 567. 27.
 Ἰσις Hibernia 355. 81.
 Ἰσηια 18. 62.
 ἰσομός pro πορθμός 511. 36.
 ἴσος cum genitivo II. 338. 23.
 ἴσα adverbialiter 95. 43. II. 555. 69.
 ἴστημι. ἴστηκέναι consistere 584. 89.
 Ἰστιαιεῖς, Ἰστιεῖς 414. 33.
 ἱστορικὴ πραγματεία II. 407. 34.
 Ἰταλιώτης 483. 29.
 Ἰρικλῆς et Ἰρικλος 278. 13.
 ἱρικρατίδες II. 36. 3.
 Ἰρμιέδεια, Ἰρμιέδη 371. 95.
 Κάβαλα II. 15. 62.
 Καδμεία νίκη 412. 54. II. 495. 6.
 Καδούσιοι, Καδδούσιοι 115. 85.
 καθαγίζειν 269. 12.
 Καθαῖοι II. 231. 1.
 καθαιρεῖν γῆν et sim. 28. 39.
 καθιππάζεσθαι 631. 1.
 καθίζειν 185. 1.
 καθίστασθαι in pugnam descendere 351. 50.
 καθίστασθαι εἰς πόλεμον II. 77. 33.
 καί ab sequenti κατά absorptum II. 232. 45. vim habet pronominis relativi 318. 43. II. 276. 92.
 καὶ γὰρ et καὶ γὰρ καὶ II. 188. 21.
 καὶ ταῦτα 325. 57.

- Καῖ ἄτης portus 300. 81.
 καινός et κενός conf. 216. 70.
 καιρός, καιρία πληγή 262. 95. 552. 79.
 καιροσκοπεῖν 558. 97.
 καιροτηρεῖν 558. 97.
 καιροφυλακεῖν, καιροφυλακτεῖν 558. 97.
 κατοπαθεῖν πολλά 586. 38.
 Κάλως II. 165. 68.
 Καλή ἀκτὴ, Καλακτὴ 482. 87.
 Κάλλαι II. 165. 68.
 Κάλλας Macedo II. 344. 33.
 Καλλιτιανοί II. 315. 81. vitiose Καλλιαντιανοί dicuntur II. 375. 14.
 Κάλλης 528. 33.
 Καλλίας s. Καλλέας archon II. 22. 39.
 καλὰ ἔργα fortia facta 533. 74.
 καλτεῖον, κάλτιον II. 625. 52.
 Καλχηδόνιοι 477. 89.
 Κάλως 319. 96.
 κάμαξ II. 644. 36.
 Καμμερινός 611. 27.
 Κάμειρος, Κάμρος 376. 2.
 κάμπη 241. 64.
 κάμπτην Μυλέαν et sim. 592. 53.
 Καμπύλος fluvius II. 370. 73.
 κάπδος II. 220. 79.
 Κάνη, Κάναι 620. 87.
 κανθαρίδες II. 495. 81.
 Κανέσιοι II. 324. 2.
 καρδοκεῖν 495. 4.
 Κασίνη II. 487. 67.
 κάσκινοι tormentorum genus II. 458. 75.
 κάσνον, κάσνονξ 353. 7.
 Κάσσαι II. 388. 69.
 Κάστων κῶμαι II. 246. 27.
 Κασχηδονικός 575. 12.
 Κασχηδονικός 575. 12.
 Κασών κῶμαι II. 326. 86.
 Καρῶν ποταμοί II. 381. 93.
 Κάσσιαι πέλαι 115. 89.
 Κάσσανδρος, Κάσσανδρος II. 253. 63. Κάσσανδρος et Ἀσανδρος conf. II. 365. 32.
 Κασσιωπία, Κασσιωπία II. 386. 84.
 κατά cum accusativo circumlocutio genitivi 648. 39. ἢ κατὰ τὸ σῶμα ῥήμη pro ἡ τοῦ σώματος 259. 75. καὶ αὐτόν 598. 56. κατὰ βάθος 359. 59. κατ' ὀλίγον 464. 50. κατὰ πόλιν II. 31. 65. 379. 31. κατὰ θοῶν, κατὰ ποταμὸν πλεῖν 200. 59. κατὰ τρόπον 239. 93.
 καταβαίνειν de oratore II. 147. 25.
 καταβαλεῖν II. 70. 97. cum καταλυβείν conf. 585. 28. II. 70. 97.
 κατάβασις 661. 52.
 κατάγειν de navibus captivis II. 464. 8. κατάγεσθαι 290. 23.
 καταγέμεν 365. 20.
 καταγιγνώσκω θάνατόν τινος, κατὰ τινος II. 303. 65.
 καταγωγή 333. 45.
 καταγωγή 333. 45.
 καταδουλοῦσθαι 273. 80.
 καταδυναστεύειν 599. 2.
 καταδῶσαι et καταλύσαι conf. 426. 52.
 καταθαβῆν II. 28. 22.
 κατακοιμιστής 456. 7.
 κατακόπτειν II. 32. 4.
 κατακράτος, κατατάχος et sim. iunctim scripta II. 498. 97.
 καταλαβεῖν et καταβαλεῖν conf. 585. 28. II. 70. 97.
 κατάλογος 468. 36.
 καταλύειν 535. 43. 720. 95.
 καταλύσαι et καταδῶσαι conf. 426. 52. 681. 72.

κατανοεῖν 384. 97.
καταντῶν 295. 87. 466. 46.
κατανύειν 720. 95.
καταξάινειν 360. 3. II. 599. 24.
καταπάττειν. καταπάττεσθαι
πληρῶ 83. 37.
καταπλετικόν 675. 90.
καταπίεσθαι II. 273. 30. κα-
ταποθῆναι et καταποντι-
σθῆναι confusa ibidem.
καταπίπτειν ταῖς ψυχαῖς II.
412. 15.
τὰ καταπλήκτικὰ 129. 62.
καταπληκτικῶς 362. 91.
καταπλήττειν, καταπλήττε-
σθαι 203. 17.
καταποικιλλεσθαι cum accu-
sativo 56. 12.
καταπολεμεῖν et καταπονεῖν
conf. II. 70. 83.
καταπονεῖν 585. 2. 622. 83.
II. 70. 83. cum καταπολεμεῖν
conf. ibid.
καταπονέσθαι 721. 23.
καταποντίξειν II. 273. 30. κα-
ταποντισθῆναι et καταπο-
θῆναι conf. ibidem.
καταποντισμός II. 109. 75.
καταποντοῦν 727. 88.
καταπροτερεῖν II. 184. 43.
καταπρήσσειν 507. 50.
καταπύγων 251. 7.
καταρύκτης II. 235. 97.
καταρύπτειν δόξαν et sim.
559. 19.
κατάδρότος 150. 185.
καταρύνειν II. 399. 39.
κατασκαφή II. 72. 20.
κατασκευάζειν 55. 80. pro ἐπι-
σκευάζειν dictum 577. 20.
conf. cum επισκευάζειν ibi-
dem.
κατασκευάζεσθαι 728. 82.
κατασκήπτειν 239. 74.
καταστρέφειν 168. 74. II. 582.

52. cum καταστρέφειν conf.
ibidem.
καταστρατηγεῖν τινα 437. 87.
καταστρέφειν et καταστρέφειν
conf. II. 582. 52.
καταταχεῖν 698. 31.
κατατίθεσθαι χάριν et sim.
247. 47.
κατατολμῶν 175. 6. II. 28.
22.
κατατραυματίζειν II. 21. 48.
κατατρέχειν 156. 26.
καταπεφρονηκότως II. 388. 9.
καταχωρίζειν 36. 29. εἰς 635.
70.
κατελεῖν 296. 95.
κατέλευσις 531. 68.
κατεξανίστασθαι II. 175. 84.
(in Synesii loco scribe
κατεξανέστη).
κατεπέγειν 39. 26. οὐ κατεπέ-
γει. οὐδὲν κατεπέγει 136.
42.
κατεργάζεσθαι 186. 22.
κατέχειν τινός 536. 19.
κατισχυεῖν 82. 10.
κάτω. οἱ κάτω et sim. 58. 90.
οἱ κάτω θεοί 103. 74.
Καλιωνία 721. 6.
Καῦστριον πεδίον 703. 73.
Κεβρηγία 672. 42.
Κεγροεαί, Κεγροεαί 416. 29.
Κεγροεύς 316. 54.
κεδρέα 102. 26.
Κεδρωσία 184. 37. II. 223. 4.
κεῖσθαι ἐν 6. 16.
Κεκυρφάλεια, Κεκυρφάλια 463.
19.
κελεύειν rogare 305. 65.
κελευστής II. 444. 22.
Κελτοί qui 355. 67.
κενὰ τοῦ πολέμου II. 227. 9.
κενός et καινός conf. 216. 70.
Κεντόριπα II. 448. 52.
Κεντοριπίνοι II. 316. 13. 397.
48.

τὸ κέντρον ἐγκαταλείπειν 505.
61.
κεραῖα 604. 85. II. 193. 19.
κέρας de montibus 235. 18.
κέρας et κεράτιον τίβια II.
577. 33.
κεράστης 218. 43.
Κέρατα 592. 73.
Κερύνεια II. 40. 62. Κερύνεια,
Κερυνία II. 363. 24. Κερυ-
νία nomen saepe corruptum
II. 440. 70.
Κεφαληγία, Κεφαλληνία 402.
51. 468. 49.
Κεφαλοῖδιον, Κεφαλοῦδιον
686. 32.
κηδεστής 645. 77.
Κηναῖον ἀρωτηριον 283. 5.
Κῆποι, Κῆπος urbs Bospori
II. 422. 59.
κῆπος similia 201. 96.
κῆτος et κύτος conf. 185. 12.
Κημισόδωρος archon II. 257.
31.
Κημισός, Κημισός II. 110.
34.
κιβώριον 40. 69.
κίβι 41. 86.
κινδυνεύειν τῇ πατρίδι 513.
34.
κίνδυνος 409. 74. proelium
722. 53. II. 182. 42.
κινεῖν νόμους et sim. 107.
98.
κισσηρώδης 48. 73.
Κλειθία 372. 41.
Κλειδαῖος II. 637. 2.
κληματίδες 552. 92.
Κλήροι 580. 73.
κληρουχία Atheniensium II.
20. 15.
κλίνειν. κεκλίσθαι πρὸς 20.
50. 165. 71.
κλίση. σιγή. ἐξηκοντάκλιμος
et sim. II. 146. 75.
Κλονίος 312. 83.
Vol. II.

Κνιδία 379. 14.
Κνωσός, Κνωσσός II. 131.
81.
Κοῖγκτιος, Κοῖγκτος 530. 36.
κοινοπραγία II. 10. 7.
κοινός Ἐρμῆς 391. 92.
Κοῖνος II. 207. 59.
Κοῖντιος, Κοῖντος 530. 36.
κοινωνεῖν μετὰ τινος 525. 71.
Κοῖος Latoniae pater 384. 1.
κοίτη alveus fluminis 132. 74.
κοιτῶν, κοιτωνίτης II. 558.
80.
κοιτωνίτης 456. 7.
κολοβοὶ Aethiopes 198. 73.
κολοσσικός 55. 63.
κομίζεσθαι 702. 39.
κοιτωτὰ πλοῖα II. 460. 89.
κοπέες 42. 40.
Κοπράτης fluvius II. 331. 69.
κόρακες obsidendi instrumen-
tum II. 194. 14.
Κόρεια 333. 45.
Κορησσός, Κορισσός 718. 49.
Κόρυρα 316. 47.
Κορυραῖος 475. 28.
κορμός 121. 37.
κόρσειον 13. 79.
Κορύδαλος, Κορύδαλλος 303.
9.
Κορυθαῖς 279. 39.
Κορνήτης 303. 89.
κορυφή et ὄροφή confusa 111.
53.
Κορώνεια et Χαιρώνεια conf.
482. 69. II. 43. 18.
κόσμος coelum 225. 41.
Κοσσαῖοι II. 206. 66.
Κοτύωρα 666. 88.
Κοῦνδα II. 303. 69.
Κούρια 333. 45.
κοχλίας 40. 57.
Κραταῖος 671. 21.
Κρατέας, Κρατέας 671. 21.
Κρατερός 671. 21.
κρεωπάλιον 493. 51.

- Κρηνίδες II. 84. 38., quando
Datus dicta II. 88. 46.
Κρήσιος 393. 9.
Κρητικὸν τόξον 390. 79.
Κρητῶν πόλις II. 290. 93.
ἐκ κρηθῆς πόμα 24. 64.
Κρομισσός II. 319. 7.
κρίνειν τὸν πόλεμον 535. 49.
κρίνεσθαι μάχη 535. 49.
κρίσις πολέμου 553. 32.
Κροκίνας 640. 65.
Κροκοδείλων se. πόλις 100.
27. Κροκοδείλων πόλις 100.
27.
Κρομμυῶν 303. 97. 523. 11.
Κρόνια 230. 66.
Κρόνιον II. 15. 95. 63. 52.
Κρόνος 383. 63.
Κρότων an dicta Cortona II.
431. 76.
κρύβειν 220. 1.
κρύσταλλος 163. 15.
κτιματικοί II. 264. 72.
κτινοτροφεῖν 85. 29.
κτίσις et κτίσις conf. 103.
81.
κτιζειν νήσους 396. 3.
κτίσις et κτίσις conf. 103.
81.
κυβερνήτης 676. 43.
κυβεύειν, ἐκκυβεύειν, ἐναπο-
κυβεύειν II. 142. 92.
Κυθέρεια 393. 3.
Κύνδα II. 303. 69. 361. 37.
Κύντιος, Κύντος 530. 36.
κυκλεῖν 3. 23.
κυκλοῦσθαι 268. 77.
Κυλλήνη Eleorum navale II.
369. 17.
κυνῆ 21. 71.
κυνηγετεῖν 280. 75.
Κύντιος, Κύντος 530. 36.
Κυνώ 100. 27.
Κυπαρσοῖα II. 63. 52.
οἱ Κύρανοι 664. 11.

- κύριος deus 76. 48. κύριοι τό-
ποι corporis 170. 83.
τὰ κυριώτατα 65. 47. II. 453.
17.
κυστία 356. 28.
κύτος 185. 12. 189. 92. cum
κῆτος conf. 185. 12.
κύτος et σκύτος conf. 189. 92.
Κύτωρον 666. 88.
Κυρούς 316. 54.
Κύνελος II. 635. 44.
κύων i. e. Sirius 22. 6.
κωθωνίζεσθαι, κωθωνισμός,
κωθωνιστήριον 345. 38.
κωμασταί Aegyptiorum 177.
30.
Κῶσι de Ceis 325. 23.
κώπη molae manubrium 183.
89.
Κῶς. Κῶ et Κῶν II. 180.
14. 371. 25.
Κῶς de insula Ceo 325. 23.
κωφή ξερημία 207. 92. κωφὸν
κῆμα, βέλος, κωφὸς ἄνεμος
219. 68.
Κωινίτης κόλπος 210. 1.
Κακεδαμόνιοι Diodoro etiam
socii Lacedaemoniorum 533.
45.
λακίς 698. 41.
Λάκκιον 644. 17.
λαμβάνειν conipocere 224. 53.
λαβεῖν καιρόν 185. 3. λη-
φθῆναι et λειφθῆναι con-
fusa 138. 63. 456. 73.
693. 58. II. 65. 78.
λαμπαδεύεσθαι II. 410. 13.
λαμπρός de vestibis 101. 94.
λαός et ἄλλος conf. 336. 58.
Λάπηθος II. 363. 24.
Λαρινδεύς, Λαρινδαῖος II.
275. 91.
Λασιών 652. 45. II. 62. 33.
λατομεῖν 361. 50.
Λατομίαι Africae II. 410. 1.

- Λατώ 100. 27.
λαῦρος II. 537. 75.
λέγειν aut simile verbum post
κῆρος omissum 726. 74. λέ-
γειν εἰς τι 442. 22. πρὸς τι
719. 25.
λεῖα pecudes II. 334. 1.
λείπειν cum numeralibus 553.
20. λείπεσθαι μάχη 450.
73. ἐν μάχη II. 421. 85.
λειφθεῖς et ληφθεῖς per-
mutata 456. 73. λειφθῆναι
et ληφθῆναι confusa 138.
63. 693. 58. II. 65. 78.
Λεοννάτος II. 187. 2.
Λεόντων πόλις 95. 23.
λεπτός. κατὰ λεπτόν 655. 67.
λεπτορυεῖν, λεπτορυγός II.
250. 32.
Λέσβος urbs Lesbi II. 181.
75.
Λέων II. 16. 41.
Λεύκιος 536. 6.
λευκὸν τεῖχος 460. 78.
Λευκὸς Τύνης et Τύνης an
idem oppidum II. 411. 78.
Λεύκορος 398. 89.
Λέχμιον 712. 14.
Λεῶ κόραι II. 171. 65.
λεωπερία 185. 93.
λήμα 170. 91. conf. cum λῆμ-
μα ibidem.
λήμα 170. 91. conf. cum
λήμα ibidem.
Λιβοφοίνικες II. 447. 11.
λίθια 55. 75.
λίθοι πολυτελεῖς 38. 7.
λιθοφόροι naves 604. 85.
Λιβυαίτης, Λιβυαίτης II.
534. 84.
Λιβυαῖος II. 508. 57.
λίτρα quantum valuerit 424.
99.
λογάδες Argivorum 534. 9.
Λογγώνη Siciliae II. 508. 70.

- λογίζεσθαι quomodo constat
tur 462. 93.
οἱ λόγοι 116. 35.
λόγῳ μὲν, sequente et omissio
ἔργῳ δὲ 434. 57. λόγῳ μὲν
— τῇ δὲ ἀληθείᾳ 574. 80.
λοιμικὴ κατάστασις, περίστα-
σις, διάθεσις 398. 63.
Λούκιοι 536. 6.
λόφος mons II. 501. 98.
λύγδος 164. 52.
Λυγμιστής vel Λυγκηστής
Alexander II. 182. 32.
Λύκος fluvius II. 145. 27.
Λύκος, Λύκτιοι II. 131.
17.
Λυκώ 100. 27.
λυμεῶν 167. 70.
Λύττος, Λύττιοι II. 131.
17.
Λυγνίτις II. 87. 9.
λύγων ἀγαί II. 341. 66.
Λύσσα 707. 82. II. 465.
26.
μὰ Δία, μὰ Δία μὲν, μὰ Δία
μὲν οὖν II. 72. 88.
μαγίς 191. 61.
Μαζάση 584. 60.
Μαδική II. 580. 72.
Μακάρον νῆσοι 398. 68.
Μακεδονία ἡ πρώτη, δευτέρα
II. 644. 17., 18.
Μάκελλα urbs Siciliae II. 502.
52.
Μάκρονες iidem et Σάννοι,
Τζάννοι, Τζάννοι dicti 664.
24.
Μαλία 415. 78.
Μαλιεῖς II. 69. 60.
Μαλιεύς urbs II. 265. 14.
Μάλλιος Graecis dictus Man-
lius 720. 87. II. 43. 85.
μᾶλλον ante ἢ omissum 412.
28.
Μαλόν Cypri oppidum 479.
76.

- Μαμεομένη II. 493. 6.
 Μαραθηνοί II. 593. 14.
 Μαργανείς 210. 82.
 Μαργαίται II. 63. 52.
 Μαργάλοι II. 63. 52.
 Μάρινα II. 63. 52.
 Μάρδοι II. 219. 20.
 Μάριον urbs Cypri 479. 76.
 Μάριον πεδίων 731. 80.
 Μαρμαραίς II. 180. 33.
 Μάσσουρα, Μάσσακα II. 158. 90.
 μαστίχο 334. 72.
 μαστός collis 212. 93.
 Μεγαβάλης 413. 58.
 Μεγαβάτης 413. 58.
 μεγαλειήβολος 22. 15. 120. 97. II. 54. 24. 262. 57.
 μεγαλειήβολος 22. 15. 120. 97. II. 54. 24. 262. 57.
 μεγαλειήβουλος II. 262. 57.
 Μεγάλη πόλις Africae II. 411. 49.
 μέδιμος omīssum 703. 79.
 μεθίστασθαι 24. 70. 283. 43.
 μεθύειν ἐκ II. 96. 49.
 Μέθυμα 397. 42.
 Μεθώνη 523. 15.
 μελαμβόρειος ventus II. 192. 19.
 μέλι μανόμειον 665. 38.
 Μελιταία, Μελίτεια II. 268. 61.
 μέλλω cum futuro 221. 49.
 μὲν — δέ 17. 47. μὲν ubi μὲν οὖν exspectes 681. 47.
 μέμμιδα 189. 3.
 μέμμις 189. 3.
 μεσολαβεῖν 404. 58.
 μεσονύκτιον II. 199. 61. 442. 27.
 μεσονύκτιος II. 442. 47.
 μεσοπέριον II. 178. 2.
 μέσος, ἐν μέσῳ II. 197. 60.
 Μεσσήνη regio II. 499. 19.

- Μεστικόν urbs II. 643. 2.
 μετ' ὀλίγον et μετ' ὀλίγων conf. II. 240. 22.
 μετὰ τρίτον ἔτος i. q. τρίτη ἔτει 130. 86.
 μετὰ δέ 627. 78.
 μετακληθῆναι 139. 5.
 μεταλαβεῖν τι 185. 3.
 μετάλλειον II. 527. 40.
 μέταλλα cuniculi II. 474. 93.
 μεταμέλεισθαι τι, ἐπὶ τι II. 397. 31. μεταμέλεισθαι τι II. 11. 63.
 μεταμφιάσασθαι II. 90. 48.
 Μεταπόντιον II. 134. 66.
 μεταπέριον II. 178. 2.
 μεταπίθεσθαι cum genitive II. 105. 95.
 μετεωρίζεσθαι τι, et ἐπὶ τι 436. 25.
 μέτωκοι Attici 437. 2. μέτωκοι Athenis militabant 620. 27.
 Μηδεια pro Μηδία 658. 71.
 Μηδοκος 627. 9. 714. 88.
 μηθείς 557. 63.
 μήκος i. q. βάθος 658. 82.
 Μηκύβρινα 532. 38.
 Μηλιείς II. 69. 60.
 Μηλίοι et Μιλήσιοι conf. 405. 92.
 μήλα oves 272. 38. μήλα arbuti fructus 383. 90.
 μηλόβοτος 43. 75.
 Μητέρες 323. 43.
 μητρόπολις 5. 65.
 Μήρονες 276. 18.
 μυγάδες 694. 25.
 Μιθραίνης II. 176. 13.
 Μιθροβαρζάνης II. 175. 88.
 Μιθροβουζάνης II. 175. 88.
 Μικίνας s. Μικίννας Olympionices II. 249. 56.
 Μικίων archon 652. 11.
 Μικύθος II. 550. 88.
 Μικίων archon 652. 11.

- Μιλήσιοι et Μηλίοι et Μηλιείς conf. 405. 92.
 Μινάιοι 209. 80.
 Μινναίοι 209. 80.
 Μινδρυίδης II. 550. 88.
 Μινύσιος 264. 16.
 Μινώαι 399. 26.
 μισθοποδοσία II. 138. 3.
 μισθοδοτεῖν II. 138. 3.
 μισθοφορά et μισθοφορία II. 125. 95. 297. 18.
 μισσοποιηρεῖν II. 153. 49.
 Μιτυλήνη 223. 78.
 μόγης 159. 69. 698. 36.
 μόγης et μόλις 666. 6. II. 108. 49. μάγης et μάλις conf. 256. 74.
 μοῖρα i. q. μόρα II. 26. 10.
 Μοῖρις 61. 86.
 μοιχῶν τὴν θάλατταν 602. 28.
 μολιβοῦς 124. 74.
 μόλις 159. 69. μόλις et μόγης 666. 6. II. 108. 49. μόλις et μόγης conf. 256. 74.
 μόλυβος 124. 74.
 Μολύκρεια, Μολυκρία 519. 25.
 μονομαχίαι principum pro exercitibus 302. 45.
 μόνον sequente ἀλλὰ omīssum 7. 73.
 μόρα et μοῖρα II. 26. 10.
 Μοργάντιον, Μοργαντίνα, Μοργαντίνον 702. 54.
 Μοριχίδης 496. 93.
 μόσσωνες 666. 73.
 μόσχοι σπειροτοί 82. 91.
 μοσχόσφραγισταί Aegyptiorum 81. 80.
 Μοῦσαι. nominis origo 253. 3.
 Μουσηγέτης Apollo 22. 96.
 μουσοπογοί mulieres II. 216. 80.
 μυγμός II. 168. 34.

- μυζάριον 40. 79.
 Μυδός ὄρεος 205. 8.
 Μυοῦς Syriae II. 389. 37.
 μύρανα 185. 76.
 μυριάνδρος 441. 92.
 μυριάδες cum alio substantivo per appositionem iunctum II. 363. 91.
 οἱ μύραι, Cyni copiae Graecae 664. 11.
 Μυριχίδης 496. 93.
 Μύρκινον, Μύρκινος 526. 12.
 Μῦς nomen pr. II. 424. 16.
 μυστήρια τὰ μικρὰ et τὰ ἐν Ἐλευσίνῳ 260. 36.
 Μυτιλήνη 223. 78. 397. 42.
 ναί· ἀλλὰ 561. 39.
 ναός parva aedicula 18. 80. portatilis II. 415. 79. ναός et ἱερόν distincta 18. 80.
 Νάπας 155. 89.
 Νάρηξ 706. 44.
 ναύαρχος II. 469. 52.
 Ναύπακτος, ὅ, ἡ 519. 29.
 ναυπήγιον II. 363. 2.
 ναῦς, νῆες 130. 16.
 Ναύτακα II. 158. 84.
 Νέα πόλις Africae II. 418. 6. alia 437. 17.
 νεανικός 119. 55.
 Νειλόπολις, Νειλούπολις 96. 62.
 Νειλοσκοπεῖον 44. 2.
 Νειλῶα 44. 98.
 Νεκτανεβίς, Νεκτανεβός II. 34. 91. Νεκτανεβός nominis scriptura varians II. 75. 67.
 νεκρία Odysseae 284. 67.
 νεκρομαντεῖον, νεκρομάντιον 267. 40.
 Νημαῖος, Νεμειῖος, Νέμεος 453. 42.
 νεογενής 162. 64.
 νεοπολίτης 644. 25.
 Νέσος 281. 39.

Νέστος fl. nominis varia scri-
 ptura II. 643. 2.
 νεροσπαστεῖν II. 606. 67.
 νέφος multitudo 195. 46.
 νεώσοικοι 676. 19.
 νῆ Δία ἄλλα 561. 39.
 Νηΐδ 16. 89.
 νῆπιος II. 578. 58.
 νικᾶν μάχην, sequente etiam
 accusativo obiecti 424. 7.
 νικᾶν στάδιον, ἕρμα 600.
 25.
 Νικήτης archon II. 189. 96.
 Νικηφόριον II. 573. 24.
 Νισσοῖι 708. 20.
 Νίτ 16. 89.
 Νομαί 473. 64.
 νομιζειν de consuetudine 634.
 29. νομιζειν et ὀνομιζειν
 confusa 26. 72. 29. 63.
 231. 15. 241. 1. νομιζε-
 σθαι 33. 11. θεόν 241.
 1.
 νόμιμος 10. 49.
 νομός 64. 96. an vox Aegyptia
 84. 68.
 νοσεῖν de civitate 469. 86.
 Νότιον 597. 85.
 νομφίτζα 93. 48.
 νῦν. οἱ νῦν ἄνθρωποι 254.
 15.
 Νύσα et Νύσσα 19. 96.
 Νυσαεῖς 240. 53. Νυσαεῖς
 227. 55.
 Νυσαῖος 227. 55. 240. 53.
 Νυσαῖος Bacchus 31. 39.
 Νύσσα et Νύσα 19. 96.
 Ξένετος 677. 5.
 ἐπὶ ξένια, ξένια 608. 90.
 ξενολογεῖν 679. 99.
 ξύλινοι καρποί 232. 60.
 ξυστόν II. 175. 57.
 Ξύστρα II. 201. 51.
 ὁ μὲν. οἰκία αἱ μὲν pro οἰκιῶν
 αἱ μὲν 243. 67.

ὁ μὲν — ὅς δέ II. 309. 54.
 ὀδαξῶσθαι, ὀδάξασθαι, ὀδα-
 ξησμός, ὀδαξισμός 195.
 71.
 Ὀδίτης 282. 65.
 ὀδοιδοκεῖν II. 601. 91.
 οἰακλῆσθαι mundum dicitur
 deus II. 302. 78.
 οἰκείος, ἢ οἰκεία 115. 6. οἰ-
 κείος cum genitivo 419. 89.
 615. 49.
 οἰκείως 168. 14.
 οἰκέτης et ἰκέτης conf. 365.
 6.
 οἰκῆσαι et οἰκίσαι permutata
 33. 80.
 οἰκίσαι et οἰκῆσαι permutata
 33. 80.
 οἰκίσκος II. 550. 6.
 οἰκόπεδον 382. 50.
 οἰκος cavea 607. 73.
 οἰκουρος II. 520. 37.
 Οἰνάδαι 511. 24.
 οἰνωμένος 67. 46.
 οἰνοποιία 232. 60.
 οἶος. οὐχ οἶον — ἀλλά 186.
 66.
 οἶον et οἶόν τε εἶναι II. 17.
 82.
 οἰωνός II. 236. 25.
 οἰωνοσκοπία II. 533. 39.
 Ὄκνος 109. 69.
 ὀκτώ et πενήκοντα conf. 600.
 20.
 ὀλίγος. ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον
 216. 50.
 ὀλοβύζειν II. 90. 55.
 ὄλος. τὰ ὄλα 62. 80. τοῖς ὄλοις
 κινδυνεύειν, ἠττάσθαι et
 sim. 175. 54. II. 333. 52.
 τοῖς ὄλοις συντριβῆναι 473.
 75. τοῖς ὄλοις ἐλαττοῦσθαι,
 ἠττάσθαι, σφάλλῃσθαι II.
 268. 77. πόλεμος, κίνδυ-
 νος, κρίσις περὶ τῶν ὄλων

II. 488. 31. τῶν ὄλων sive
 περὶ τῶν ὄλων κρίσις II.
 204. 56. ὄλον εἶναι ἐπὶ τινι
 II. 152. 97.
 Ὀλοφέρνης II. 517. 95.
 Ὀλυμπιακός 243. 79.
 Ὀλυμπιακός, Ὀλυμπικός 106.
 67. 483. 44.
 Ὀλυμπιάδος εἶναι πρώτῳ an di-
 catur II. 128. 98.
 Ὀλυμπείον, Ὀλύμπιον 546.
 82. II. 135. 12.
 Ὀλυμπικός, Ὀλυμπιακός 106.
 67. 483. 44.
 Ὀλύμπιον 546. 82.
 Ὀλύμπιον Syracusarum II.
 146. 84.
 ὀμμαίος 280. 85.
 τὰ ὀμαλά II. 268. 94.
 ὀμλία 63. 91. 326. 95.
 ὀμοια adverbii loco 542. 1.
 ὀμοίως 542. 1.
 ὀμολογία 595. 73.
 ὀμότοιχος 58. 92.
 ὀμόσηφος II. 45. 89.
 ὀμώνυμος II. 153. 28. ὀμώ-
 νυμος ἡμέρα 630. 36.
 ὀμως II. 444. 59.
 ὀνομάζειν et νομιζειν permut.
 26. 72. 29. 63. 231. 15.
 241. 1. εἰς τῶν Ἐρεχθιδῶν
 ὀνομαζόμενος 319. 73.
 ὀνειροπολεῖσθαι II. 182. 37.
 Ὄξιάθρης II. 461. 63. 485.
 84.
 ὄξυβελεῖς II. 140. 86. ὄξυ-
 βελεῖς καὶ καταπέλται II.
 191. 90.
 ὄπερ 555. 73.
 ὄπλα arma corpus tegentia 658.
 29. ὄπλα ἀμυντήρια, σκε-
 παστήρια 356. 35. ὄπλα
 clypei II. 36. 93.
 ὄπου i. q. ἔστιν ὄπου 199. 20.

Ὀποῦς Elidis 652. 47.
 ὄπως II. 627. 55. cum infini-
 tivo 415. 80. II. 408. 2.
 cum optativo et infinitivo
 597. 72.
 ὄραν ἐπὶ προδοσίαν II. 532.
 90.
 ὄργια 291. 67.
 ὄρεία μήτηρ 227. 26.
 ὄρεῖος 258. 52.
 ὄρικόν ζεῖγος 125. 8.
 ὄρητήριον 680. 5.
 ὄρηστῆριον II. 193. 9.
 ὄρειων νῆσος 208. 37.
 ὄρόντας, ὄρόντης II. 5. 67.
 ὄροφέρνης II. 517. 95.
 ὄροσῆ et κοροσῆ confusa 111.
 53.
 ὅς μὲν sequente ὁ δέ et ὅς δέ
 praecedente ὁ μὲν 293. 85.
 ὅτε ποιν 688. 17.
 ὅτι sequente infinitivo 615. 42.
 οὐ μὴν 615. 29.
 οὐχ ὅπως 68. 85.
 οὐδέποτε II. 48. 41.
 οὐδέπωποτε II. 48. 41.
 ΟΥΛΙΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ in
 inscriptionibus sepulcralibus
 II. 463. 51.
 οὐθαῖς 557. 63.
 Οὐατέλιος II. 524. 10.
 οὐν omissum II. 10. 46.
 Οὐολοῦσσοι 433. 2.
 Οὐρανία Cypri II. 440. 70.
 Οὐράτιδος II. 597. 9.
 οὐσία et θυσία conf. 267.
 11.
 Ὀφέλλας II. 274. 72.
 Ὀφέλλας II. 274. 72.
 ὀφρονιάσθαι II. 622. 19.
 παιάν 553. 55.
 παιανίζειν 554. 5. cum παιώ-
 νίζειν conf. ibid.
 παῖδας et πέδας conf. 423. 38.
 παιδεία II. 551. 51.

- παιωνίζεν 554. 5. cum παιωνίζεν conf. ibidem.
 παλάμαι II. 212. 59.
 Παλαγγάα, παλαιὰ Γάζα II. 381. 28.
 παλαιός. Ὁρφεὺς ὁ παλαιός 103. 53. τὸ παλαιόν 103. 53.
 Παλαίτροχος II. 363. 34.
 Παλάντιον, Παλλάντιον II. 49. 82.
 πάλιν coniungit res quae ad eandem sententiam confirmandam pertinent 561. 28.
 παλιντροπος II. 179. 98. 401. 74.
 παλιθήοια τῆς τύχης II. 302. 74.
 Παλλάδες 56. 2.
 Παλλήνη Thraciae II. 315. 42. 357. 34.
 παλμώδης 219. 60.
 Παναθήναια 304. 45.
 πανοικί 729. 92.
 πανοίκιος 346. 93. 729. 92.
 Πάνοριμος, ὁ, ἡ II. 506. 39.
 Πάνοριμον ibidem.
 πανσνδή 10. 66.
 αἱ πανταχόθεν δυνάμεις II. 173. 87.
 παντελής τροπή II. 16. 12.
 παρά et περί conf. 204. 66. 289. 2. 690. 95. παρά μικρόν, παρ' ὀλίγον 719. 10.
 παραβαλεῖν εἰς 16. 7. 181. 24.
 παραβάλλεσθαι 202. 58.
 παραβάτης 527. 63. II. 435. 93.
 παραβολή. ἐκ παραβολῆς 689. 84.
 παράβολος 285. 85. παράβολος πρῶξις II. 320. 58.
 παραγλύφειν 89. 93.
 παρηγμιστρομένος II. 193. 76.
 παραγράφειν et περιγράφειν conf. 51. 13. II. 313. 73.
 παραθαυρόνειν 621. 16.
 παράθεσις 224. 27. παράθεσις καρπῶν 151. 30.
 παραθεωρεῖσθαι II. 607. 95.
 παραιβύτης 527. 63.
 παραίρεισθαι II. 613. 99.
 παραιρήσεσθαι 386. 98.
 Παραίτακα II. 314. 20.
 παραιτεῖσθαι 147. 31.
 παρακελεύεσθαι 280. 2. II. 298. 17.
 παρακόπτειν 89. 93.
 παρακινεῖν. παρακινηκῶς II. 556. 7.
 παρακρούεσθαι 35. 87. 295. 68.
 παραλλάττειν τόπον 193. 50.
 παραλύειν 629. 72.
 παράλυτος, παραλελυμένος 193. 71.
 παρανώλωμα 642. 68.
 παραπέμπειν 582. 67.
 παράπηγμα 9. 14.
 παραπλήσιος 341. 91.
 παραποιεῖν 89. 93.
 παραπόρφυρος II. 220. 79.
 παράστασις II. 236. 60. 627. 55. 629. 19.
 παραστατικῶς II. 627. 55.
 παράστημα II. 627. 55. 629. 19.
 παρασχίστης 102. 10.
 παραφέρεσθαι fluvio II. 284. 95.
 παρεμβάλλειν 131. 69.
 πάρεσις II. 446. 57.
 πάρετος, παρεμένος 193. 71.
 παρήκειν 70. 37.
 ἐν παρόδῳ 680. 15.
 Παροπάμισος, Παροπάνισος II. 223. 22. nivosis 24.
 παροπλίεσθαι 694. 45.
 Παροσάδης II. 123. 78.
 παρορη, παρορησμένη ἐσθῆς 492. 95.

- πᾶς, ἡ πᾶσα δῖνη 10. 66. πᾶς i. q. sumptus II. 534. 20. cum genitivo 3. 3. II. 532. 32. πᾶσα πόλις 562. 3.
 παστοφόροι 34. 39.
 πάσχειν. ἦν ἐγὼ τι πάθω 621. 21.
 Πατενέτ 16. 89.
 πατριός 241. 81.
 Πατροκλῆς et Πάτροκλος 278. 13.
 πατροπαράδοτος 254. 60.
 πατρων II. 577. 17.
 πατρῶος 241. 81.
 πάττεσθαι πηλῶ 83. 37.
 παῦλα 360. 4.
 πέδας et παιδας conf. 423. 38.
 πέξῃ 698. 48. πέξῃ μάχεσθαι et sim. 628. 45.
 πεζικός 416. 18.
 πεῖθειν conciliare II. 122. 51.
 πειθοῖς, πειθῶ II. 510. 57.
 Πειθόλαος II. 110. 13.
 Πειραιεύς, Πειραιῶς 629. 5.
 πελάγιος 416. 4. πελαγία νήσος 320. 44. II. 633. 27.
 Πελαγονία regio et urbs II. 644. 19.
 Πελάγων 316. 36.
 πελεκίω II. 396. 92.
 πελεκῶ II. 396. 92.
 Πέλινα II. 265. 11.
 Πέλληναῖος 572. 64.
 Πέλληνας II. 56. 23.
 Πελλήνη II. 55. 92. 686. 38.
 Πελωρίς, Πελωριάς 328. 62.
 πέμπειν omisso ἄγγελον 616. 70.
 πεντατά 721. 1.
 πεντεκαιδεκῆρης quando primum constructa II. 442. 64.
 πεντήκοντα et ὀκτώ conf. 600. 20.
 πεντήρης 675. 69.
 πέπλος virilis vestis 332. 90.
 ἡ περαία II. 476. 16.
 περατικός II. 643. 4.
 περι et δια confusa 15. 35.
 περί et παρά conf. 204. 66. 289. 2. 690. 95. ἡ περί αὐτὴν ἀρετὴ i. q. ἡ αὐτῆς ἀ. 254. 71. II. 12. 17. 349. 12. οἱ περί τὸν Ὀσίριν i. e. Osiris 31. 16. οἱ περί τὴν τυραννίδα et sim. II. 416. 35.
 περιγωνίζεν 562. 3.
 περιήματα 382. 24.
 περιβάλλειν. βύσσινον περιβεβλησθαι 96. 76. περιβάλλειν ἀτιμία 531. 90. περιβάλλειν τινα συμφοραῖς et sim. 494. 70. περιβάλλεσθαι κείαν 718. 58. περιβάλλεσθαι τι ταῖς ἐλπίσι II. 294. 98.
 περιβλέπεσθαι II. 106. 43.
 περιβλεπτος 562. 3.
 περιβόητος 701. 72. ἐν, ἐπὶ τινι II. 26. 92.
 περιγίνεσθαι 720. 74.
 περιγράφειν 51. 13. 172. 66. 244. 96. 328. 80. II. 78. 94. in παραγράφειν corruptum 51. 13. II. 313. 73.
 περιέχεσθαι 581. 4. et περιχεῖσθαι conf. ibidem. περιεχόμενος et περιχεόμενος conf. II. 281. 15.
 ὁ περιέχων et τὸ περιέχον 11. 82.
 περιθρόβεσθαι 220. 1.
 περικοπή II. 586. 87.
 περιλαμβάνειν τάφους II. 166. 93. περιλαβεῖν τείχει 428. 31.
 Περίλλος et Πέριλλος conf. II. 371. 28.

- Πέριλλος et Περιλλος conf. II. 371. 28.
 περιμάχητος 180. 77. 525. 2.
 εκ περιουσίας, εκ του περιόν-
 τος II. 450. 62.
 περιπίπτει τιμωρίας et sim. 103. 65.
 περιπίπτει τινί non ἔν τινι 520. 45.
 περιποιεῖσθαι 5. 97.
 περιπόρητος II. 535. 34.
 περιπόρηται τὴν ἐσθῆτα II. 186. 35.
 περισπασμός 503. 66. II. 298. 89.
 περισπειῖσθαι 291. 67.
 περιστέλλει II. 326. 65.
 περιττότερον 55. 72.
 περιφρονεῖν II. 219. 21.
 περιχῆσθαι 581. 4. II. 143. 36. cum dativo et accusa-
 tivo 223. 41. et περιχέσθαι
 confusa 581. 4. περιχόμε-
 νος et περιχόμενος conf. II.
 281. 15.
 περσεία 40. 72.
 περσεία 40. 72.
 περσεία 40. 72.
 περσεία 40. 72.
 Πεισινοῦς, Πεισινοῦς 228. 96.
 II. 537. 53.
 πετῦσθαι II. 102. 65. πετῶ-
 μενος 321. 66.
 πεταλισμός 470. 17.
 πέτρος 38. 74.
 πηδαλιονχεῖν mundum dicitur
 deus II. 302. 78.
 Πηλεγών 316. 36.
 πήχης, πήχων et πήχων 67.
 37.
 πνεῦμα et σῶμα conf. II.
 226. 41.
 πνίγος 206. 42.
 Πνυταγόρας II. 6. 49.

- Πιθηκοῦσσα II. 438. 54.
 449. 19.
 πιζραὶ λίμναι II. 198. 20.
 πίπτειν de sorte 286. 51.
 Πισινοῦς 228. 96.
 πιστεύεσθαι τι, περί τινος, τι-
 νός II. 364. 36.
 Πιπύσσα 342. 41.
 πλάνος II. 527. 79.
 πλατάγη, πλαταγή 259. 87.
 Πλάταια II. 38. 71.
 πλέθρον mensura 61. 9.
 Πλειστική, Πλειστική II. 374.
 70.
 πλείω adverbialiter 37. 58.
 103. 48. 492. 92. 510.
 75. 617. 57. 622. 50.
 656. 11. 686. 27.
 πλεόν et πλείον 393. 1. οὐδὲν
 πλεόν, τί πλεόν II. 530.
 10.
 πλευρόν. κατὰ τὰ πλευρά, ἐν
 πλευραῖς 706. 19.
 πλήμη 208. 19.
 πλήμη 208. 19.
 πλὴν ἢ 60. 43.
 πλήρωμα 406. 34.
 πλοῖον quid plerumque 604.
 98. πλοῖα διαιρετά 130. 90.
 πλοῖα ποτάμια 131. 40.
 πλόκαμον 203. 97.
 πλόκανον 203. 97.
 πλοῦτοι 358. 87.
 Πλούτων 370. 50.
 πλωίδες 259. 85.
 ποιεῖν idem fere quod πείθειν
 II. 288. 70.
 ποιεῖν pro διατρέβειν 42. 32.
 ποιεῖσθαι i. q. περιποιεῖσθαι
 5. 97. 434. 57. II. 513.
 85.
 ποιητής, ὁ ποιητής Ὅμηρος
 311. 33.
 ποιητὸς πατήρ 645. 75.

- ποικίλλεσθαι cum accusativo
 56. 12.
 πολεμεῖν τινα 150. 73. 305.
 76. II. 113. 59., 68. 394.
 96. 500. 80.
 πολέμιος. τὰ πολέμια 64. 6.
 II. 12. 2.
 πόλεμος proelium, caedes 466.
 56. πόλεμος ἀκήρυκτος 674.
 36.
 πόλις insula quando dicatur II.
 440. 43. regio II. 367. 16.
 πόλις omissum in ἡ Κροκο-
 δέλων et sim. 100. 27.
 Πόλις, Πόλις II. 28. 26.
 πολιτικός 360. 19. 582. 80.
 Πολίγνα 698. 21.
 Πολίγνη Syracusarum 547. 37.
 πολύγονος, πολυγόνος 49. 50.
 Πολυπέχων II. 293. 18.
 πολυπραγματεῖν II. 43. 10.
 πολυπραγμων 44. 29.
 ὁ πολὺς, οἱ πολλοί 143. 54.
 idem fere quod μέγας II. 436.
 35.
 πολλή τῆς Ἀσίας et sim. II.
 561. 25.
 πολὺς. πολλήν, τὴν πολλήν
 τῆς γῆς 507. 39.
 πολυτελεῖσθαι II. 373. 30.
 πολυτελὲς 650. 9.
 πολυτελῶς 96. 96. 612. 82.
 650. 9. et ἐπιμελῶς confusa
 96. 96.
 πολυωρία 69. 2.
 πομπεῖα 504. 21.
 πομπεῖν II. 153. 6.
 πεποννηκταὶ νῆες 499. 5.
 ποταῶν 727. 88.
 ποπνύειν 93. 64. ποπνυμός
 ibid.
 πορεῖα II. 440. 65.
 πορθεῖν oppugnare 429. 96.
 πορθεῖς 103. 52.
 πορθεῖν 442. 42.
 πορθεῖσθαι σωτηρίαν II. 616.
 62.
 πόρος emolumentum 347. 57.
 Πόρος Thraciae 648. 52.
 πορφυρα, πορφυροῖς θαλασσία
 238. 25.
 πορφυρα θαλασσία, Ἑρμο-
 νική II. 214. 94.
 Ποσειδίων, Ποσειδεῖον 209.
 49.
 Ποσειδεῖον II. 381. 93.
 ποταγωγίδες 455. 23.
 ποτίστρα 186. 47.
 ποτόν 210. 89.
 πότος, ποτός II. 460. 72. πό-
 τος προβαίνων, προελθάν
 II. 216. 62. πότος et τόπος
 conf. 154. 31. II. 583. 8.
 πράγμα et πρόσταγμα conf.
 178. 71. 220. 47. 722. 69.
 II. 113. 78.
 πράγματα et γράμματα con-
 fusa 12. 47.
 πραγματιστήριον 4. 27.
 Πράσιοι II. 232. 68.
 Πράσιοι II. 232. 68.
 πράττειν. τὰ πρασσόμενα 4.
 32. πράττειν et προστάττειν
 conf. 5. 95. 220. 47. II. 113.
 78. 389. 18. πράττειν et
 τάττειν conf. 603. 54.
 πράττεσθαι i. q. εἰσπράττεσθαι
 22. 5.
 πρίειν δδόντας II. 232. 48.
 πρό. τὸν προτοῦ χρόνον 67.
 18. τὸ προτοῦ 72. 12. πρό
 τειχῶν i. e. in muris 344.
 14.
 προάγειν de exercitu 241. 70.
 προάγειν et προσάγειν con-
 fusa II. 412. 92. προάγε-
 σθαι 701. 87.

- προαγωγή et προσαγωγή conf. 576. 79. II. 293. 51. 304. 77. 353. 8.
 προβαίνειν ἐπὶ τοσοῦτον, ἔς πλεόν 409. 3.
 προβαίνειν ταῖς ἡλικίαις II. 341. 38.
 προβάλλειν de odore 126. 26.
 προβάλλεσθαι ποταμόν II. 331. 28. προβάλλεσθαι σύρισσαν II. 238. 24.
 πρόβολοι II. 468. 98.
 πρόγονοι prīvignī 287. 95.
 προδείκτης II. 606. 65.
 προειρημένος et ειρημένος conf. 275. 86.
 προθεσμία II. 530. 8.
 προθυμοποιεῖσθαι 687. 56.
 προικίζειν II. 466. 92. 520. 18.
 Προικόννησος, Προκόννησος 579. 41.
 προικεῖν et προσκαλεῖν conf. 53. 74.
 προικεῖσθαι 25. 14. προκαλεῖσθαι δέκην 727. 27. cum προσκαλεῖσθαι conf. 25. 14. προκαλεῖσθαι εἰς εἴνοιαν et sim. II. 336. 95.
 προκόπτειν II. 551. 51.
 προλαμβάνειν cum genitivo et accusativo II. 154. 85.
 προναία Ἀθηνῶν 415. 49.
 πρόναος 675. 84.
 προνοία Ἀθηνῶν 415. 49.
 πρόνοιαν παιεῖσθαι II. 639. 94.
 προνομαία II. 228. 84.
 προνομεῖσθαι 631. 85.
 πρόξενος 562. 88.
 προσίμιον vox recentioribus nimis frequentata II. 531. 49.
 προπίπτειν II. 469. 49. pro-pinere 221. 66. προπίπτειν τῷ θυμῷ II. 53. 74.
 προπολεμεῖν 718. 84. II. 466. 77.
 προπολεμητήριον 718. 84.
 προπόλαιον 77. 13. 109. 84.
 πρόπυλον 109. 84.
 πρόρρητος II. 145. 37.
 πρὸς ubi eis exspectes 705. 76.
 πρὸς βίαν 265. 55. πρὸς ad-verbialiter II. 66. 18. πρὸς τιος λέγειν et sim. II. 295. 26.
 προσάγειν absolute 521. 89.
 προσάγειν et προάγειν confusa II. 412. 92.
 προσάγεσθαι II. 30. 18.
 προσαγωγή II. 293. 51. et προαγωγή conf. 576. 79.
 προσαναλαμβάνειν II. 228. 54. recreare II. 172. 18.
 προσανατίθεσθαι τινὶ τι II. 252. 94.
 προσαναδραμεῖν τοῖς χρόνοις 304. 22.
 προσανέχειν ἐλπίδι II. 355. 24.
 προσάντως 639. 1.
 προσάπτειν τινὶ τι 21. 65.
 προσβαίνειν de eo qui arcum tendit 179. 17.
 προσβάλλειν de odore 126. 26.
 προσβροθεῖν 242. 43.
 προσεπιλέγειν 249. 29.
 προσέχειν appellere 371. 76.
 προσήκειν δεῖν 645. 83.
 προσήνως 169. 58.
 προσιπέειν 132. 12.
 προσκαθῆσθαι de obsidione 502. 27. II. 344. 33.
 προσκαλεῖν et προκαλεῖν confusa 53. 74. προκαλεῖσθαι et προκαλεῖσθαι confusa 25. 14.
 προσκοπή II. 583. 31.
 προσκόπτειν 82. 4. 606. 84.
 προσλαμβάνειν 654. 6.
 προσπλάθειν II. 34. 9.

- προσπίπτειν τῷ θυμῷ II. 53. 74.
 προσποιεῖσθαι II. 607. 5.
 πρόσταγμα et πρᾶγμα confusa 178. 71. 220. 47. 722. 69. II. 113. 78.
 προστασία II. 185. 89. 294. 83.
 προσταττεῖν et πρᾶττεῖν conf. 5. 95. 220. 47. II. 113. 78. 389. 18.
 πρόστιμον 75. 29.
 προσφέρεσθαι 52. 43. προσφέρεσθαι ἐπιεικῶς et sim. 296. 99.
 προσφωνεῖν τινι II. 619. 62.
 πρόσχημα 119. 83. II. 289. 38. 580. 50.
 πρόταγμα II. 340. 98.
 προτέλεια 389. 16.
 προτερεῖν ἔν τινι, τινι 218. 20. II. 638. 44. de augmento huius verbi 413. 99.
 ὁ πρότερον in πρότερος ab libraribus corruptum II. 213. 43.
 προτιθέναι δωρεάν 675. 73.
 προτιμᾶζεσθαι II. 531. 49.
 προτιμᾶν 728. 62.
 προτομή 21. 72. 108. 28.
 προσφέρεισθαι 431. 9.
 προσφθασία s. προσφθᾶσια II. 17. 62.
 προσφυλακαί 405. 82.
 προσγορεῖν κατὰ νοῦν 132. 81.
 πρῶναν ἀνακρούεσθαι 418. 96.
 πρῶν 38. 74.
 προφρέεις 676. 43.
 Πρωταγόρας Euagorae filius II. 6. 49.
 πρῶτον μὲν — ἔπειτα II. 21. 64.
 Πυθαγόρου Euagorae f. II. 6. 49.
 Πυθαίως Apollinis templum 533. 45.
 Πύθης, Πυθῆν 546. 16.
 Πύθιοι II. 127. 60.
 Πυθιονίκη, Πυθονίκη II. 245. 63.
 πυθμῆν 91. 72.
 Πυθόλαος II. 110. 13.
 πυθόχρηστος, πυθόχρηστας 323. 64.
 Πυθῶδε II. 10. 10.
 Πυξοῦς 449. 51.
 πῦρ. πυρός et πυροῦ conf. 83. 43.
 πυρά 618. 9. Herculis in Oeta monte 283. 30.
 πῦρ ἀκαλόν, μαλακόν 192. 33.
 πυρός. πυροῦ et πυρός conf. 83. 43.
 πύργοι ἐπὶ ὄροφοι Mossynocorum 663. 73.
 πυρεῖα 384. 4.
 Πύργος 378. 96.
 πυρσεύειν 452. 19.
 πυρφόρα, πυρφόροι II. 442. 47. 469. 34.
 ῥάβδοι metalli fodinarum 359. 77.
 ῥάβδοι, ῥαβδωτοὶ σύγοι 353. 96.
 ῥαβδωτός 191. 46.
 Ῥάγαι urbs Mediae II. 352. 39.
 ῥαγδαῖος ὄμβρος, ῥαγδαῖον ἕδωρ 140. 67.
 ῥάδικες 165. 87.
 ῥαδιουργία II. 456. 85.
 ῥαθύμως ἔχειν τὰ περὶ τι II. 96. 37.
 ῥάμφος 98. 52.
 ῥάγεις montium II. 640. 38.
 ῥεῖν πολύν, πολὺ II. 147. 65.
 ῥέπειν πρὸς II. 106. 41.
 ῥήγνυσθαι 22. 8.
 Ῥήγεια 518. 73.
 ῥιζοτομεῖν II. 145. 37.

- ῥιπτειν *disiicere* II. 283. 21.
 Ῥοδανός et Ἡριδανός *conf.*
 347. 72.
 Ῥότιον, Ῥότιον II. 165. 68.
 ῥοπή καιροῦ 559. 57.
 ῥοαξ 335. 5. 688. 44.
 ῥύμη II. 175. 50.
 ῥυμοτομεῖν II. 200. 2.
 ῥυσιάζειν II. 548. 37.
 ῥύσις 50. 70. ὑδάτων II. 334.
 98. *cum φύσις conf. ibid.*
 ῥυτήρ. ἀπό ῥυτήρος II. 337.
 82.
 ῥυτόν, ῥυτός II. 453. 21.
 ῥύμη σώματος 20. 48.
 ῥύπος 358. 22.
 Ῥωσάκης II. 175. 65.
 σακκίοις involuti lugebant po-
 puli quidam II. 399. 58.
 Σαλγανεύς II. 379. 99.
 σαλπικτής 203. 9. et σαλ-
 πιστής II. 320. 88.
 σαλπικτής 203. 9.
 σάλπιγγος, σαλπικτοῦ μόνον
 δεῖσθαι et sim. II. 578. 1.
 σάλπιγγας ἐνλεσθαι II. 243.
 98.
 Σαμνῖται II. 324. 95.
 Σάνοι 664. 25.
 Σάος 369. 3.
 Σαρδῶ. Σαρδόνος 329. 8. ac-
 cusativus huius nominis 274.
 22.
 σάρισα II. 205. 13.
 Σατίκολα II. 374. 74.
 σατραπείαι αἱ ἐπὶ θαλάττης
 649. 61. αἱ ἄνω σατραπείαι
 II. 287. 20.
 σαυνῖον 97. 3.
 Σαυνῖται II. 324. 95.
 Σάων 369. 3.
 σειρός II. 351. 14.
 σειςάχθεια 90. 39.
 Σελασία, Σέλλασια II. 52. 41.
 σελήνη. ἄγειν τὰς ἡμέρας κατὰ
 σελήνην 59. 18.

- αἱ σεμναὶ θεαὶ 625. 94.
 σεμνότης II. 188. 41.
 Σηλεβρία, Σηλυμβρία 594.
 20.
 σημαῖαι, σημεῖα II. 471. 37.
 σημεῖον extispicii 335. 31.
 Σηπιάς ἀκτὴ 413. 64.
 σηπτὴ, σηπτικὰ φάρμακα II.
 492. 49.
 Σίβραι s. Σίβοι II. 234. 60.
 σιβύνη II. 279. 2.
 Σίγειον, Σήγιον 571. 8.
 σιγμός 93. 64.
 σίγμων, σιγνή, σήννον II.
 279. 2.
 σιδηραὶ χεῖρες 554. 76.
 σίλειν 93. 64.
 Σικελοὶ et Σικελιῶται differunt
 335. 24. 421. 39. usu con-
 funduntur 643. 4.
 Σικιών et Σικιώνη *confusa* 528.
 13.
 Σίλβιον s. Σιλούιον II. 463.
 54.
 Σινδική in Ἰνδική *corruptum*
 II. 423. 1.
 σιρός II. 351. 14.
 Σισύγγαμβροις II. 206. 87.
 σιτοπομπία, σιτοπόμπεια 612.
 86.
 Σιττάκη, Σιττακηνή II. 210.
 80.
 Σκίρων 303. 97.
 σκεπαστήρια addito et omisso
 ὄπλα 28. 29.
 σκενάζειν II. 90. 27.
 σκενή 458. 78.
 σκηρήτης 153. 20.
 σκηρήτης 153. 20. σκηνῖται
 209. 69.
 σκηνοποιεῖν 194. 99.
 σκιατροφία non σκιατροφία II.
 452. 85.
 Σκιρτίς II. 52. 50.
 Σκίρων 303. 97.

- Σικιώνη et Σικιών *confusa* 528.
 13.
 σκοπή et σκοπία II. 331. 47.
 Σκυθηροί, Σκυθιοί 664. 2.
 Σκυθικὸν τόξον 390. 79.
 Σκυλλήτιον 544. 94.
 σκυταλισμός II. 48. 42.
 σκῦτος et κῦτος *conf.* 189. 92.
 σμῶν 351. 26.
 Σμέρδις 372. 18.
 σμῦρανα 185. 76.
 Σόδοι II. 239. 90.
 Σόλοι II. 259. 88.
 Σολοῦς, Σολουντίνο 681. 51.
 Σοῦμιον, Σουνίον 406. 46.
 Σοῦσα, ἡ, τὰ II. 157. 30.
 244. 30.
 Σουσιᾶδες πέτραι, πύλαι II.
 212. 81.
 Σουσιανός II. 244. 5.
 σπαίρειν 190. 39.
 Σπαροί II. 359. 92.
 σπανία II. 507. 90.
 Σπανία 359. 71.
 σπονδή et σπονδή *conf.* 578.
 79.
 σποράδες νῆσοι 212. 70.
 σπονδή et σπονδή *conf.* 578.
 79. σπονδὴν εἰσφέρεισθαι
 95. 33.
 στάθμη δόρατος II. 186. 51.
 σταθμοὶ mensura itineris II.
 381. 12.
 στέγειν 429. 11.
 στεγνά II. 276. 90.
 στέγος et τέγος οἰκῶν II. 68.
 95.
 στέργειν 427. 11.
 Στεροπή 229. 29.
 στεφανίτης, Θεματικὸς ἀγών
 260. 12.
 στέφανος, στεφανοῦν i. q. τιμῆ,
 τιμῶν 553. 49. 684. 22.
 στηρομῶς 92. 99.
 στηρηγῆς II. 309. 78.

- στιβάς II. 128. 90.
 στιβεύειν 259. 76.
 στρατηγεῖν πολέμον, ἐπὶ πο-
 λέμον 448. 3.
 στρατηγία II. 57. 80.
 στρατηγοὶ οἱ κατὰ πόλιν *prae-*
tores II. 530. 30.
 Στρατός urbs II. 370. 81.
 στροφεύς 190. 30.
 Στρομῶν, Στρέμνος II. 643.
 4.
 στρομινάι pretiosae apud Ita-
 licos II. 609. 92.
 στύλωμα, ὑποστύλωμα, δια-
 στυλοῦν II. 309. 78.
 Στυμφαία II. 425. 74.
 Στύμφη et Τύμφη II. 204.
 95.
 συγκαθιέναι II. 444. 39.
 συγγλέεσθαι 690. 17. II. 460.
 72.
 σύγκλυδες 694. 25.
 συγγομιδή 12. 26. 19. 6.
 συγγομιζειν 12. 26.
 σύγκοπος 226. 78.
 σύγκρασις 10. 66. c. σύγκρισις
conf. 10. 66.
 σύγκρισις 10. 66. 165. 67. c.
 σύγκρασις *conf.* 10. 66.
 συγκροτεῖν 332. 16.
 σνκάμινος 40. 75.
 σύλλυσις II. 622. 97. 623. 43.
 συμβάλλεσθαι πρὸς τι 423.
 44. συμβάλλεσθαι πλεῖστα
 et sim. 15. 46.
 σύμβιος II. 528. 96.
 συμμαχία *coriiae auxiliares*
 499. 22. *συμμαχίαν ποιεί-*
σθαι 113. 30.
 συμπεῖθειν 449. 75.
 συμπεριφορὰ 233. 11. II. 290.
 62.
 σύμπτωμα 69. 9.
 συμφορητός II. 458. 8.
 συμφορεῖν 535. 37.
 συμφωνεῖν 535. 37.

συμφωνία II. 583. 14.
 συναγchia 238. 16.
 συναγωγή 72. 26.
 συναλαλάζειν II. 184. 30.
 συναναστροφή 187. 6. 250.
 83.
 συνασπίζειν 262. 5.
 σύνεδροι, συνέδριον Macedo-
 num II. 572. 91.
 συνεργασία II. 414. 50.
 σύνεσις στρατηγική 413. 78.
 συνέχεια 361. 53.
 συνέχεσθαι 381. 78.
 συνεχής 365. 27.
 συνηλικιωτής 63. 78.
 συνθεάζειν 294. 19.
 σύνθημα 411. 79.
 σύνθρονος θεοῖς II. 154. 93.
 συνιστάειν 678. 25.
 συνίστασθαι μάχην, κίνδυνον
 II. 85. 51.
 Σύνναδα II. 483. 80.
 ανοικῆσαι et ανοικίσαι conf.
 272. 40.
 ανοικίξειν 119. 76. ανοικί-
 σαι et ανοικῆσαι conf. 272.
 40.
 σύντομος et σύντονος conf. II.
 183. 1.
 συντόμως 106. 77. c. συντό-
 πως conf. ibid.
 συντόμως II. 144. 92.
 σύντονος 429. 86. II. 183. 1.
 cum σύντομος conf. ibid.
 συντόμως 526. 55. et συντό-
 μως conf. 106. 77.
 συντετρομημένος et συντετριμμέ-
 νος conf. 211. 58.
 συντρέφεσθαι 177. 63. 185.
 19.
 συντροφέσθαι ταῖς ἐλπίσιν 310.
 19. συντετριμμένος et συν-
 τετρομημένος conf. 211. 58.
 συντροφία II. 580. 46.

συνωρίς Olympiae quando in-
 stituta 600. 31.
 Συράκοσα, Συράκοσαι II. 490.
 39.
 Συρακονοσία II. 145. 44.
 Συράκονσα 650. 17.
 Συρία ἢ ἄνω II. 286. 99.
 Σύρια γράμματα 127. 56. II.
 335. 54. 392. 82.
 σῦριξ caverna 124. 60. II.
 192. 55.
 συρμαία 73. 65.
 συσκευάζεσθαι πόλιν II. 372.
 80.
 σφάλλειν ἐπὶ τὴν γῆν 659. 45.
 Σφοδριάδης, Σφοδρίας II. 24.
 4.
 σχεδιάζειν 26. 70. 80. 29.
 σχεδόν τι 358. 1.
 σχίζεσθαι 191. 86.
 σχοῖνος 161. 16. mensura 61.
 89.
 σῶμα et πνεῦμα conf. II. 226.
 41.
 σωματοποιεῖν 469. 91. II. 264.
 79.
 Σωσίστρατος et Σώστρατος II.
 320. 50. 495. 19.
 Σώστρατος et Σωσίστρατος II.
 320. 50.
 σωτήρων ἱερεῖς Athenis II.
 459. 22.
 Σωτήρος, Σωτήρων, Σωτήρας
 λιμὴν 206. 55.
 Ταβύριον 217. 90. 378. 47.
 ταινία 36. 11.
 ταινωῶν II. 238. 40.
 ταλαντεύεσθαι 421. 45. II. 85.
 86.
 ταλαντιαῖοι πετραβόλοι II. 468.
 90.
 Τάλως 319. 96.
 ταμείον, ταμειῶν II. 449. 43.
 ταμειεύεσθαι de pugnantis,
 qui vires dispensant 257. 17.

Ταμῶς 655. 55. 670. 47.
 ταπεινοῦν 352. 76.
 Ταρακίνη 652. 9.
 ταρχενταί 102. 17.
 τάττειν et πράττειν conf. 603.
 54. τάττεισθαι ἐφ' ἡγεμο-
 νίας 415. 87.
 Ταῦρος Siciliae 688. 7.
 Ταχῶς rex Aegypti. nominis
 eius scriptura varians II. 73.
 51. inimicitia cum Agesilao
 II. 75. 50. in gratiam cum
 Persis redit II. 76. 91.
 τέ abundans 677. 98. trans-
 positum 99. 16.
 Τεγεία, Τεγεαί 454. 98.
 τέγος et στέγος οἰκωῶν II. 68.
 95.
 τεῖχος castellum 596. 45. II.
 283. 4. τεῖχος et τοῖχος conf.
 654. 15.
 τεκμήριον 13. 82.
 τεκνοῦν adoptare 312. 80.
 τέθριππος, ὁ 348. 86.
 τελεῖν πλοῦν, ὁδόν et τελεῖν
 simplex eodem sensu II. 95.
 5. τελεῖν φόρον et sim.
 153. 16.
 τελετή et τελευτή conf. 27. 78.
 τελευτῶν τὸν βίον 157. 60.
 τελευτή et τελετή conf. 27. 78.
 τέλος, εἰς τέλος, πρὸς τέλος
 106. 75. τέλος δέ II. 237.
 85.
 Τέλεφονσα II. 112. 11.
 Τενέδιος ἀληθής proverbium
 399. 7.
 Τερμησίοι II. 629. 9.
 Τερμησός, Τερμισός II. 291.
 36.
 τετράπεδα, τετράποδα ξύλα
 II. 467. 27.
 τετροήρης 118. 10. 675. 69.
 Τεύχερα II. 273. 21.
 τεχνῖται artifices scenici II.

484. 6. τεχνῖται οἱ περὶ τὸν
 Διόνυσον 251. 21. eorum
 in variis urbibus collegia
 ibidem.
 τὸ τηρικᾶτα 110. 43.
 Τηρίας II. 650. 25.
 Τηρίβαζος, Τηρίβαζος II. 5.
 68.
 Τιβαρηνοί 666. 86.
 Τίγρης 125. 88.
 Τίγρις 125. 88.
 τιθέναι, θέσθαι i. q. ἀναθεῖναι
 18. 58. τιθέναι ἀγῶνα 710.
 99. τίθεσθαι 100. 35. τί-
 θεσθαι εἰς, ἀσφαλῶς II. 422.
 61. τίθεσθαι τὰ ὄπλα 524.
 45. II. 428. 32.
 Τιφρώσιον II. 359. 12.
 Τιφρώσσαϊον, Τιφρώσιον,
 Τιφρώσιον, Τιφρώσσα, Τι-
 φρούσια, Τιφρούσα, Τιφρού-
 σιον 311. 25.
 τιμαὶ ἀθάνατοι 20. 36. II.
 633. 10. τιμαὶ ἡρωικαί 247.
 32. τιμαὶ ἰσοῦθαι 101. 68.
 ἀπὸ τιμῆσεως s. τιμημάτων
 πολιτεία II. 271. 26.
 Τιμολέοντιον et Τιμολέοντιον
 II. 322. 62.
 Τιριδάτης II. 213. 33.
 τίς, τοῦ 27. 81. τί subaudiend-
 um 17. 32. τίς ad geni-
 tivum supplendum 93. 64.
 444. 4.
 Τισία II. 540. 7.
 τοῖχος et τεῖχος confusa 654.
 15.
 τόλμα καὶ προᾶξις II. 417. 54.
 τόπος et πότος conf. 154. 31.
 II. 583. 8. τόπος et τρόπος
 conf. 300. 60.
 Τόργιον Siciliae II. 470. 88.
 τορνεῖν et τορνεῖν differunt
 II. 278. 74.

- τόμος 121. 37.
 τόμος 121. 37.
 τοσοῦτος. ἐπὶ τοσοῦτον προελ-
 θεῖν ὁργῆς et sim. 298. 89.
 τοσοῦτον διαφέρειν ὥστε et
 sim. 568. 65. τοσοῦτο, το-
 σοῦτον 55. 81. 563. 41.
 701. 73.
 τραγέλαρος 163. 96. τραγέ-
 λαροι ornamenti loco II.
 278. 60.
 τραγὸν πάγων 214. 91.
 τραγωδία i. q. δεινοπάθεια II.
 323. 32.
 Τράλλεις II. 210. 73.
 Τρηές mons 257. 83.
 Τρικόνθος 301. 22.
 Τρικόνθος 301. 22.
 τριημιῶλια II. 473. 55.
 τριηρημιῶλια II. 473. 55.
 Τρινακία urbs 496. 4.
 Τροάκαλα II. 535. 54.
 Τροάκιον Italiae II. 482. 19.
 τροπαίθαιμος καταπέλτης II.
 467. 33.
 Τροιογένεια 16. 95. 388. 93.
 τροπαῖοι θεοί, τροπαῖα sacra
 II. 252. 98.
 τροπαῖον ἰστάναι de Macedo-
 nibus quum dicitur non pro-
 prie intelligendum II. 85.
 94.
 τρόπος et τόπος conf. 300. 60.
 τροχὸν instrumentum obsidio-
 num II. 194. 29.
 τροφή καὶ ἀπόλωνσις 423.
 65.
 Τρωγλοδῦτις 35. 65.
 τρυγάνειν. τετῆχηκα et τέτεχη
 17. 17. ὡς ἔτυχε 12. 19.
 132. 12.
 τύλος 166. 24.
 τύμπανον 152. 41.
 Τύμφη et Στύμφη II. 204.
 95.

- Τυνδάρεως. de forma accusa-
 tivi 278. 8.
 τύπος 25. 98.
 Τυρρηνή σάλπιγξ 362. 2.
 τύφειν 195. 46.
 τύχη rerum humanarum domi-
 na 560. 6.
 Τύχων 252. 54.
 υ et β confusa 129. 59.
 ὑγιής. οὐδὲν ὑγιές 45. 56.
 ἕλος 128. 31. 129. 45.
 υἰοποιεῖσθαι 312. 69.
 υἰός discipulus 271. 80.
 Ὑκαρα 545. 60.
 ὑλομανεῖν II. 533. 39.
 ὑπάγεσθαι λόγῳ II. 249. 48.
 ὑπαίθρος. τῶν ὑπαίθρων κρα-
 τεῖν II. 26. 98. ἐν ὑπαίθρῳ
 701. 90.
 ὑπανδρος II. 520. 37.
 Ὑπανις II. 232. 59.
 ὑπέκκαυμα 161. 25.
 ὑπέρ. μνήμη ὑπέρ τινος, ἔπαι-
 νος ὑπέρ τινος 559. 19.
 ὑπέρ ἄνθρωπον 726. 51.
 ὑπεράγειν II. 179. 75. in ὑπερ-
 ἔχειν depravatam 580. 83.
 τινά, τινός 201. 28.
 ὑπεραῖρειν cum genitivo II.
 139. 44. ὑπεραῖρειν τινά
 τι 319. 76.
 ὑπερβαίνειν 68. 69. ὑπερβε-
 βηκέναι et ὑπερβεβληκέναι
 conf. II. 561. 44.
 ὑπερβάλλειν τι, ἐν τι 72.
 96. ὑπερβάλλεσθαι 409.
 8. cum genitivo et accusa-
 tivo II. 95. 81. ὑπερβεβλη-
 κέναι et ὑπερβεβηκέναι conf.
 II. 561. 44.
 ὑπερβολή transitus II. 376.
 52.
 ὑπερδέξιος 529. 68.
 ὑπερκεῖσθαι 294. 4.
 ὑπερπέτης 658. 18.

- ὑπερρεῖσιον II. 408. 2.
 ὑπιδέσθαι 77. 2.
 ὑπὸ et ἀπό conf. 289. 6. ὑπὸ
 ἦλιον et sim. 581. 40.
 ὑποβάλλεσθαι 308. 5.
 ὑποβολή 308. 5.
 ὑπογράφειν ἐπιτίδας II. 353.
 15. 621. 81. υπογράφειν,
 ὑπογραφή ὕφωος II. 596.
 39.
 Ὑποκνημίδιοι II. 111. 52.
 ὑπολαμβάνειν II. 370. 56.
 597. 20.
 ὑπομάζιος II. 527. 53.
 ὑπομένειν κίνδυνον, ἀγῶνα
 722. 53.
 ὑπονομαί II. 474. 95.
 ὑποπίπτειν 558. 69. 679. 62.
 ὑπόσπονδος 240. 45.
 ὑποστάθμη 211. 45.
 ὑπόστασις 6. 28. II. 57. 99.
 ὑποσύρειν II. 238. 31.
 ὑπότροχος 682. 22.
 ὑποφαίνειν ἐπιτίδας 673. 85.
 ὑποφάσκειν 556. 75.
 ὑποφώσκειν 556. 75.
 ὑπτία χεῖρ II. 416. 96.
 ὑψίστασθαι 15. 40. ὑψίστα-
 σθαι ἀγῶνας, κινδύνους II.
 85. 81.
 ὑφορεῖσθαι 212. 73.
 φαλαγγῶσαι 682. 5.
 Φαλῖνος 660. 5.
 Φαλίσκοι 716. 70.
 φαντασία 537. 59.
 Φαρμηδών II. 299. 55.
 Φαρνάβαζος et Ἀρτάβαζος
 conf. II. 98. 58.
 φάτναι 76. 74.
 Φατιτικόν Nili ostium II.
 461. 12.
 Φάλλος, Φάλλος 471. 62.
 Φαῖ 507. 83.
 Φελλίγη II. 449. 90.
 Φενική II. 41. 13.

- φέρειν καὶ ἄγειν, φέρειν ἢ
 ἄγειν II. 390. 71. φέρειν
 χαλεπῶς, βαρέως de con-
 struct. 228. 79. II. 248. 1.
 φέρειν et γίρειν conf. II.
 143. 18. φέρων abundan-
 ter additum 149. 12. φέ-
 ρεσθαι εὖ, κακῶς 600. 18.
 φέρεσθαι παρά τι 628.
 85.
 Φέρισσις II. 571. 12.
 φήμη 687. 53. omen II. 152.
 70.
 φθάσαι II. 27. 68.
 Φθιωταὶ Ἀχαιοί II. 65. 81.
 φιάλη lacunar 215. 22.
 Φιαλεῖς, Φιγαλεῖς II. 33. 22.
 φιλαναγνωστικῶν 7. 51.
 φιλάνθρωπα 472. 18. τὰ
 φιλάνθρωπα, τὸ φιλάν-
 θρωπον II. 240. 53. 627.
 29.
 Φίλισκος II. 57. 99.
 φίλοι et φίλοι conf. II. 69.
 74.
 φιλοτεχνία 74. 5.
 φιλότεχνος 39. 39.
 φιλοτιμία 517. 16.
 Φιλίσσιοι II. 17. 92.
 Φλιόντιοι II. 17. 92.
 φοινίκειος οἶνος 102. 24.
 Φοινίκια, Φοινίκεια γράμματα
 236. 43.
 Φοινικικός, Φοινίκιος, Φοι-
 νικός 377. 25.
 φοινικίς 577. 94.
 Φοινικός pro Φοινικικός 377.
 25. 693. 71.
 Φοινικίων 209. 55. incolae
 209. 69.
 φοιτῶν 105. 26.
 Φοίτων 724. 56.
 φορὰ προδοτῶν II. 124. 19.
 φοράδες, φοράδια II. 242.
 45.

- φορεῖν. πεφορημένος, συμπεφορημένος, συμφορητός i. q. πεφυρημένος II. 143. 48.
 φορὸν πνεῦμα 685. 86.
 φορτικός II. 385. 29.
 φορτίδες ναῦς 419. 52.
 φρίκη, φρίξ II. 168. 81.
 φρονηματίζεσθαι 221. 49.
 φροντίδα ποιεῖσθαι τιος II. 23. 71.
 φρονάττεσθαι, φρόνυμα 318. 29.
 Φουγία ἢ ἐφ' Ἑλλησπόντιο, Ἑλλησπόντου, Ἑλλήσποντον II. 173. 89.
 φύκος farciendis utribus, quae tela exciperent, adhibitum, unde διαφθέραι πεφυρωμένοι II. 194. 34.
 φυλακή 4. 59.
 φυλακίδες ναῦς II. 473. 48.
 φυλακτιήριον II. 198. 45.
 φύρειν et φέρειν conf. II. 143. 18.
 φύσις. vocis usus apud Dioscorum 181. 40. φύσις περιλαμπόμενα 238. 25. prudentia II. 521. 92. φύσις et φύσις conf. II. 334. 98.
 Φύσκος 707. 82.
 Φύτιος 724. 56.
 Φύτων 724. 56.
 Φωκαεῖς et Φωκεῖς conf. 340. 57. 623. 17.
 Φωκείων, Φωκῆων II. 99. 18.
 Χαιρώνδας archon II. 146. 97.
 Χαιρώνεια et Κορώνεια conf. 482. 69. II. 43. 18.
 Χαλάστρα, Χαλέστρα, Χάλεστρον II. 578. 61.
 Χαλδαῖοι iidem qui Χάλυβες 664. 1.
 χαλεπῶς φέρειν τι, τινί, ἐπί τινι II. 248. 1.

- χαλκίον 366. 53.
 χαλκουργεῖα 19. 90.
 Χάλυβες iidem qui Χαλδαῖοι 664. 1.
 Χαριάδης 515. 5.
 Χαρίανδρος vel Χαρίσανδρος archon II. 30. 85.
 οἱ χαριέντες in civitate 470. 98.
 Χαροιάδης 515. 5.
 Χαρώνδας archon II. 146. 97.
 χαυλιόδους 41. 1.
 χαννοῦν II. 7. 7.
 χειμερινός et θερινός conf. 548. 90.
 χεῖρ. μάχη ἐκ χειρός, ἐν χειροῖ 683. 56. ἐν χειρῶν νόμῳ 277. 68.
 χειροκρατία II. 534. 27.
 χειροπληθυσίος 191. 61.
 χειροῦσθαι 352. 83. 361. 60.
 χελώνη Scironis 303. 2. χελῶναι χωστρίδες 140. 59.
 χηλή 211. 52.
 χῆνες vulgo ab Aegyptiis esitatae 82. 91. χῆνες σιτευταί 82. 91.
 Χηναί II. 551. 59.
 χθές καὶ πρόην 118. 4.
 χιτών 283. 8.
 χλαμύς qualis formae II. 200. 12.
 χλιδών II. 279. 13.
 χοῖνιξ ἡμερήσιος τροφή 556. 11.
 χορηγεῖσθαι 19. 9.
 χρεῖα ἀναγκαῖα 504. 27.
 τὸ χρεῶν II. 65. 61.
 χοῖμα pro χορήματα 629. 69.
 χορηματίζειν 81. 54.
 χορηματισμός 74. 96. 650. 9.
 χορηματιστήριον 4. 27.
 χοῖσθαι cum dativo duplici 663. 41.
 χορηματίζεσθαι II. 101. 98. χορη-

- στηριάζεσθαι II. 101. 98.
 αἰεὶ χορηματίζεσθαι ibid.
 χρόνος πανδαμιάτωρ 412. 44.
 χρόνος per ellipsin omissum in locutionibus ἐκ παλαιῶν, ἐκ πολλῶν et sim. 393. 85.
 Χροσάωρ 262. 26.
 χροσοφορεῖν 326. 2.
 χωρεῖν κατὰ νοῦν 132. 81.
 χωρὶς δέ 419. 52. καὶ χωρὶς II. 189. 93.
 χωστρίδες χελῶναι, χωστρίδες καὶ χελῶναι II. 506. 59.
 Φάβις flavius II. 421. 57.
 ψαλῖς 122. 4.
 Φαμμήτιχος, Φαμμίτιχος 77. 86. 670. 54.
 Ψευδόστομον II. 460. 4.
 ψευδοχρονσούλιθος 164. 24.
 ψευδοχρονσος 164. 24.
 ψιλικά τάγματα 658. 29.
 ψιλὴ κιδάρισσις, ψιλοὶ κιδάρισται 227. 56. ψιλοὶ et φίλοι conf. II. 69. 74.
 ψιμύδιον 137. 85.
 ψυχαγωγεῖν 165. 82.
 ψυχαγωγοὶ 107. 25.
 ψυχή. προσκόπτειν τῇ ψυχῇ et sim. 82. 4.
 ψυχοπομποὶ 107. 25.
 ὦ terminatio urbium Aegypti 21. 79.
 ὠδεῖον 58. 65.
 ὠμοὶ 65. 44.
 ὠνδας terminatio nominum proprium etiam Athenis usitata 509. 44.
 ὠραν i. q. καθ' ὠραν 617. 42.
 τὰ ὠραῖα 239. 93. 345. 57.
 ὠραῖος dictus Bacchus 251. 9.
 ὠρεῖται vel ὠρεῖται II. 241. 90. 243. 52.
 ὠρογράφοι 30. 10.
 ὠρος 30. 10.
 ὡς post verba dicendi cum infinitivo 723. 24. ὡς ἕν quamdiu 660. 26. ὡς ἐπὶ 720. 63. ὡς ἐπίπαν 114. 67.
 ὠσμός 133. 49.
 ὠφέλεια 65. 67.

INDEX LATINUS.

Abis conditum Apollinis templum II. 127. 78.
 Abaris 159. 35.
 Abdalonymus II. 195. 6.
 Abdemon Tyrius 716. 8.
 Abdera 598. 22. II. 643. 4.
 Abderus 598. 22.
 Abrupolis II. 623. 52.
 Academiae peperisse Spartanos Atticam invadentes quatenus verum sit 599. 66.
 accipiter fatidicus habitus 98. 46. in hieroglyphis Aegyptiorum 176. 10.
 accusativus absolutus 180. 65. 232. 49. II. 495. 13. participii absolutus 410. 56.
 Acesines, Acesinus 150. 83.
 Acestorides 442. 47.
 Achaia urbs Rhodi 376. 95.
 Achelous terram aggerit 48. 4.
 Achradina 455. 50.
 Aetisanes 69. 22.
 activa et passiva significatio substantivorum 617. 27.
 Ada Cariae regina II. 177. 86.
 adiectiva omisso *ὄν* vel *ἐπαρχῶν* posita II. 69. 26. neutra adverbialiter 143. 71.
 Adonis et Attis confusi 227. 41.
 adoptionis ritus 284. 60.
 Adraestae II. 231. 97.
 Adrestae II. 231. 97.
 Adria a Dionysio condita II. 13. 81.
 adulterii poenae 89. 4. 90. 10.
 Aeacides Pyrrhi pater II. 325. 30.
 Aeaea 289. 79.
 aediculae deorum portatiles apud Poenos aliasque nationes II. 254. 81.
 Aegae quomodo conditae II. 563. 31. Macedoniae regum sepulera tenebat ibid. 34.
 Aegimius 282. 75.
 Aeginetae rei nauticae peritissimi 417. 71. Aeginetarum captivis irrogatum dirissimum decretum 508. 2.
 aegis Minervae 238. 56. 239. 80.
 Aegyptiarum litterarum duo genera 91. 83.
 Aegyptii an antiquiores Aethiopicis 175. 74. an homines immolarint 99. 86. astrologiae periti 59. 14. fortes olim, deinde imbelles 85. 13. herbas virentes diis offerebant 52. 50. liberos non faciebant participes parentum criminis 88. 68. maiorum cadavera condita convivii inferebant 102. 37. primi deos colere 14. 14. primi hominum 13. 73. Aegyptiis condiendorum cadaverum quae causa 104. 90. Aegyptiorum annus 30. 1., 7. auri fodinae 59. 99. ci-

bus antiquissimus 13. 77. circa cadavera cura 61. 71. condiendorum aromata 102. 26. condiendis quot dies impensi 102. 27. classes tres 85. 14. coloniae 34. 45. computatio annorum ab origine mundi 26. 67. de exercendis artibus leges 86. 46. doctrina de reditu mortuorum in vitam 104. 90. domus e calamo 52. 63. furta apud Aegyptios illicita 91. 57. *ἰεραὶ ἀρχαὶ* 53. 76. in luctu a cibo potuque abstinendi mos 83. 43. iudices Aegyptiorum 86. 78. iudiciorum praesidis insigne imago 87. 83. levia aratra 43. 66. libri medici 43. 36. novatorum in arte medica poena 93. 40. reges qui facti 80. 41. regum annorum numerus 80. 22. regum victus 82. 92., 1. regum victus leges 80. 37. resp. tripartita 33. 92. sacerdotes 34. 18. 84. 73., 91. sacerdotes rasi et linteis induti 176. 89. statuae manibus pedibusque cohaerentibus 111. 57. summus sacerdos, propheta 81. 58.
 Aegyptium bellum ab Artaxerxe gestum II. 24. 89.
 Aegyptus aditu difficilis 35. 57. equitabilis 67. 18. importuosa 36. 4., 9. inferior a Nilo aggesta 40. 52. mures ex terra gignit 13. 83. quatenus pluvia irrigetur 14. 98. Aegypti canales et aggeres II. 284. 72. emporia 78. 56. facies Nilo inundatae 43. 90. incolarum numerus 36. 30., 33. lateris orientalis longitudo 67. 25. nomarchiae 64. 96. orae longitudo 36. 21. redituum summa II. 201. 36. tertia pars sacerdotibus permessa 25. 10. Aegypti vinum 19. 6. Aegyptum qui Graecorum sapientum adierint 107. 3.
 Aegyptus dictus Nilus 22. 23.
 Aemilius bonus orator, malus dux II. 598. 48.
 Aeolidarum stirps 397. 39.
 Aequicoli quomodo Graece vocentur a Diodoro 435. 13.
 Aeropus Macedoniae rex 671. 23. 709. 40.
 aeris usus ferro antiquior 381. 13.
 Aesculapii mater 315. 99.
 Aesopi mors II. 103. 6.
aeterna, aeternalis domus dictum sepulcrum 61. 71.
 Aethiopes circumciduntur 198. 71. formosissimos fortissimosque reges legunt 180. 63. Aethiopes in Aegypto reges 53. 88. Aethiopes *ὀλοτρύχες* 178. 4. Aethiopicum institutum optimo pastori regnum tradendi 180. 65.
 Aethiopia prima terrarum 174. 31. 175. 74. nivibus non caret 46. 6. Aethiopiae lacus mirificus 128. 20. montes altissimi 47. 68. oves hirsutae 179. 30.
 Aethra 306. 22. 307. 88.
 Aetna urbs 441. 87.
 Aetnae *κρατῆρες* 332. 27.
 Afri caprinis pellibus vestiuntur 217. 7.
 Agamemno pirata II. 612. 27.
 Agatharchides Cnidius quando scripserit 181. 18. Ctesiam descripsit 197. 24. cuius

- Ptolemaeorum tutor 181.
18.
Agatharchus s. Archagathus
Agathoclis filius II. 413. 64.
Agathocles an diadema sumpserit II. 446. 43. eius calvities ibidem et 51. Agathoclis pueritia II. 319. 5. lenitas II. 324. 82.
Agathocles Lysimachi filius a Dromichaete captus II. 599. 43.
Agesilai cadaver melle circumfusum II. 77. 26.
Ago coloniae in Thraciam ductor 525. 1.
agricolae belli vexationibus pacto exempti 150. 58.
Agrigenti post eversionem fortuna 608. 99. civium numerus 609. 40.
Agyrium 8. 83. eius antiquitates studiosius persequitur Diodorus 269. 27.
Alabon 321. 75.
Alba (Albula) nomen antiquum Tiberis II. 636. 78.
Albanus carcer II. 516. 38.
Alcaeus dictus Hercules 28. 32.
Alcestis an parricidii particeps 295. 74.
Alcetas II. 13. 58.
Alcetae Epirotarum regis ingenium II. 386. 78.
Alcibiades Periclis affinis 502. 54. eius eloquentia 595. 5. pulcritudo 595. 10. honores post reditum in patriam 596. 27. ubi mortuus 647. 2.
Alcimus Epirota II. 477. 84.
Alcumenae mater 254. 66.
Aletes, Aletiadae II. 635. 19. quando Corinthi regnum cepissent II. 635. 44.
Aleuadae II. 50. 49. Aleuadas an Philippus adiuverit II. 93. 70.
Alexandri Balae historia II. 592. 63.
Alexander Ζαβινῶς s. Ζεβινῶς II. 603. 18.
Alexander Μακεδόν, βασιλεὺς 60. 52. an Darii uxorem aspexerit II. 188. 12. Ptolemaeum radice reperta morbo liberat II. 240. 54. quo archonte in Asiam traiecerit II. 172. 19. heroibus in ora libat 28. ex templo Minervae arma capit II. 173. 68. quatenus habitum Persicum induerit II. 220. 79. rhetores Atheniensium dedit postulat II. 171. 53. ubi sepultus II. 279. 32. eius expeditionis termini arae XII deorum II. 234. 21. lethalis potus II. 253. 27., 60.
Alexander Roxanes II. 300. 82.
Alexandria ἐγκρασία II. 200. 4. forma 12. viae 14. annus quo condita ibid. regio 20. secunda vel etiam prima urbium 60. 59. princeps urbium II. 201. 25. civium numerus 34. aedificandae cura cui ab Alexandro imposita 37. Alexandria et Rhodus quantum distent 200. 58.
Alexandria Sogdianae II. 224. 62.
Alexia 265. 28.
Alilaei 213. 21.
Alpium Graiarum nominis origo 265. 41.
Althaemenes 377. 41.
alumen ubi nascatur 338. 50.
Amaltheae cornu 281. 24.

- Amasis 69. 16. 75. 16.
Amazones an sine viris vixerint 156. 40. Marte genitae ibidem. Amazones quae cum Hercule pugnarunt 262. 91.
Amazones quando extinctae 157. 90. Amazonum historia an fabulosa 158. 4. Amazonum in masculos liberos crudelitas 156. 45. Amazonum regina Alexandrum convenisse ficta II. 220. 51.
ambacti Gallorum 352. 69.
Ambisarus II. 228. 60.
Americae apud veteres vestigia 344. 28.
Amilcar ad Himeram quomodo perierit 420. 33. Amilcaris ad Himeram caesarum copiarum numerus 421. 54.
Aminias Aeschylis frater 426. 50.
Ammon corniger 242. 4. Ammonis templum II. 198. 31., 35. a quo exstructum 241. 2. fons mirabilis II. 199. 56. προφήτης II. 199. 74. quid eum percontatus sit Alexander 79. formula respondendi 83.
Amosis 69. 16.
Amosis 69. 16.
Amphictyonicum concilium II. 104. 26. eius leges 40. Amphictyonici concilii participum ψήφοι II. 129. 25.
Amphipolis cladibus Atheniensium frequens 525. 2. Atheniensibus erepta II. 83. 17.
Amphipolin missa colonia 457. 60.
Amphipolis Peloponnesi II. 63. 52.
Amphipolitanum Dianae templum II. 260. 37.
Amphissenses exsules II. 299. 54.
Amyntas quot annis regnarit 711. 68. quo anno regno pulsus 713. 40.
Amyntas Menelai vel Aridaei f. II. 49. 11.
Anaxagoras Periclis discipuli arte iudicium evasit 503. 82.
Anaxagoras in Aegypto 107. 8.
Anaxarchus Alexandro comitatus II. 249. 43.
Anaxilaus Byzantium dux 594. 35.
Anaximenes histor. II. 73. 37.
Anaximenes Lampsacenus rhetor II. 62. 16.
Anaxis historicus II. 78. 91.
Andocides avus oratoris 482. 77.
androgynorum exempla II. 520. 24. mari mersi vel combusti II. 522. 38.
Andromachus Tauromenites II. 86. 63.
Andrus insula Bacchi genitrix 235. 98.
Andrus, Andreus 395. 55.
animalium cultus apud Aegyptios 101. 83.
Anius, Anio 395. 55.
annus Aegyptiorum 26. 43. anni tempestates 30. 7.
Antaeus 263. 49.
Antigonia II. 441. 91.
Antigoni Dasonis imperii spatium II. 641. 14.
Antimachus poeta 234. 81.
Antiochia unde dicta II. 441. 98.
Antiochides archon 500. 41.
Antiochus Syracus. historicus 528. 7.
Antipatri erga Athenienses clementia II. 271. 22.

- Antiphon tragicus II. 7. 3.
 Anubis 21. 68. canina facie
 21. 71. 97. 14. Macedo
 21. 68.
 aoristi infinitivus post infiniti-
 vum futuri II. 122. 51. post
 ἔλπιω et sim. 712. 11. post
 νομίζω et sim. de futuro
 tempore 650. 28. post ver-
 ba promittendi et sim. II. 9.
 92. 13. 55. de futuro tem-
 pore 408. 57.
 Apis animae Osiridis simula-
 crum 96. 72. Lunae s. Isidi
 sacer 25. 21. Apidis notae
 95. 59. vaccae 95. 40.
 apium, ut sepuleris poni so-
 litum, infausti ominis II.
 143. 16.
 Apollo ab Hyperboreis cultus
 158. 17. κίστης 501. 86.
 Ἀπύκιος 393. 8. πατρώος
 Atheniensium II. 127. 56.
 Apollodorus Cassandrensi-
 um tyrannus II. 563. 14.
 Apollonium Herbitae 651. 96.
 Appius caecus II. 432. 27.
 Apries 78. 66. 79. 78., 88.
 Aptera 381. 14.
 aquila ab Aegyptiis culta 98.
 56.
 M. Aquilius II. 613. 61., 67.
 Arabes indomiti 63. 61. Ara-
 bum litterae II. 392. 82.
 Arabiae lapicidinae 72. 35.
 Aracus 623. 36.
 aratores cives in Sicilia Ro-
 mani II. 599. 21.
 Araxes fluvii 664. 93. Araxes
 duo II. 213. 38. Araxes
 Scytharum 155. 72.
 Arbela II. 202. 71.
 Arcades nec Philippo neque
 Alexandro Graeciae princi-
 patum concesserunt II. 162.
 91. sedibus non moti ab

- Heraclidis II. 635. 15. Ar-
 cadum οἱ μύριοι II. 49. 76.
 arcana τοῖς ἀμνήτοις eloqui
 nefas 231. 39.
 Archaeanactidae 498. 77.
 Archelaus 671. 21. eius mors
 ibid.
 Archidami caedes II. 150. 68.
 Archonides 482. 90. 651. 82.
 Aretas 696. 48.
 Arethusa fons, portus II. 95.
 17. Arethusaec pisces sacri
 332. 6.
 Argivorum erga Athen. ami-
 citia temporibus xxx viro-
 rum 643. 97. in Rhodo co-
 lonia 378. 67. regnum II.
 635. 6. seditiones II. 48.
 64.
 Argo 296. 15.
 Argyraspides Macedonici exer-
 citus II. 204. 87.
 Ariadne 372. 29.
 Ariarathes II. 269. 26. Aria-
 rathis mors II. 517. 12.
 ἔρσεβης II. 518. 50. Phi-
 lopator II. 584. 62.
 aries Colchicus 290. 25. fa-
 bulae huius origo 290. 35.
 Arimnestus archon 536. 4.
 Ariobarzanes II. 151. 14.
 Aristaeus Νόμιος, Ἀργεῖς di-
 ctus 324. 96. Ἀριστέος
 324. 94.
 Aristides cognomine iustus 440.
 33.
 Aristodemus Μάλακος II. 546.
 62.
 Aristolochia herba II. 240. 54.
 Aristomache Dionysii tyr. uxor
 677. 5.
 Aristomenes utro bello Messe-
 niaco vixerit II. 54. 58.
 638. 67. duo Aristomenes
 ibid.

- Aristomenes Ptolemaei tutor
 II. 573. 55.
 Aristion, Ariston archon 530.
 35.
 Aristonius Macedo II. 345. 42.
 Aristophon archon II. 208. 62.
 Aristoteles quando ad Philip-
 pum venerit II. 124. 97.
 arithmetica inter principes Ae-
 gyptiorum disciplinas 91.
 84.
 arma, ea quibus corpus tegitur
 658. 29. arma oppignerare
 illicitum 90. 43. armorum
 amissorum poena 521. 15.
 Armais 75. 16.
 Armenia frigida 663. 60.
 Arne 311. 61.
 aromata quibus vasis condenda
 214. 74.
 Arponium urbs II. 93. 10.
 Archidaeus Philippus II. 258.
 36. alius 259. 2.
 Arsaces Mithridates II. 597.
 97.
 Arsanes Ostanis filius II. 164.
 93.
 Arses II. 163. 86.
 Arsinoe 205. 2.
 artaba mensura II. 475. 56.
 Artaeus 146. 5.
 Artaxerxes Darii quot annis
 regnarit 630. 15.
 Artaxerxes Longimanus quot
 annis regnarit 522. 56.
 Artaxerxes Orhus rex Pers. II.
 76. 84. Aegyptiorum deos
 ludibrio habet II. 121. 13.
 eius aedes II. 163. 79. ab
 Aegyptiis derisus II. 112.
 54. Perinthii auxiliatur II.
 140. 74.
 Artaxias II. 584. 70.
 Artemidorus Agatharchidis
 compiler 181. 18. 195.
 37.
 Artamo Clazomenius 496. 81.
 artifices Vulcano sacri 390.
 64.
 arundo Aegyptius 91. 74.
 Aryptaeus II. 265. 16.
 Asander Cariae praefectus II.
 287. 39.
 A. Sempronius Asellio II. 610.
 52.
 Asine 282. 73.
 Asphaltites lacus 35. 74. nil
 mergi patitur II. 394. 4.
 aspides letiferae 97. 29. re-
 gium Aethiopiae pileorum
 insigne 176. 91.
 Assyrii inter Pontum et Paphla-
 goniam 155. 5. Assyrii Tro-
 ianis opitulantur 136. 53.
 Astapus 45. 70.
 Asterius 304. 27.
 Asterusia 366. 75.
 Astibaras 147. 40.
 astrologiae apud Aegyptios stu-
 dium 92. 1.
 astronomiae apud Aegyptios
 studium antiquissimum 92.
 96.
 Astyages etiam Aspadas s.
 Aspandas dictus 148. 73.
 Astydamas tragicus 676. 49.
 Astydamia 282. 97.
 Astylus Olympionices 403. 17.
 Astyphilus archon 532. 12.
 Atabyrus mons, Atabyrius Iup-
 piter 378. 47.
 Atalante 279. 72.
 Atalante insula 519. 88.
 Ateria gens 481. 53.
 Athanas historicus II. 77. 54.
 Athenae humanitatis fons 562.
 67. Athenae post Persicum
 bellum quando restauratae
 484. 55. Athenas excidi
 oportere Thebanorum non
 Lacedaemoniorum sententia
 II. 51. 16. artes ab uno

- plures exerceri non licuit Athenis 86. 46.
 Athenaeus de Semiramide 134. 79.
 Athenienses fruges hominibus impertierunt 561. 54. erga cives excellentes ingrati 449. 45. pacem cum Philippo solvunt II. 141. 42. Byzantiis succurrunt 44. an circa haec tempora arma adversus Philippum posuerint 49. quantum tributi ab sociis exegerint 504. 21. quot navibus Inaronem adiuerint 458. 97. Saitarum coloni 33. 87. Atheniensium aetas militaris II. 265. 85. civium numerus II. 271. 32. classis circa Ol. 114. II. 265. 83. classis Inaroni missa quatenus redierit 561. 26. navium in bello Persico numerus 413. 74. cum Persis post bellum Persicum foedus 481. 23. eiusque conditiones 481. 28. luxuria olim Ionica II. 551. 52. recensensus ab Demetrio institutus II. 313. 53. resp. tripartita 33. 92. Athenis II. 534. 88.
 M. Atilius Regulus morbo non cruciatibus Carthagine obiit II. 566. 61.
 Atlantii 179. 51.
 Atlantis 344. 28.
 Atlas mons 221. 66.
 Atropates Mediae praefectus II. 259. 91.
 Attalus Cleopatrae avunculus II. 161. 56.
 Attalus Philometor II. 601. 98. *atlegiae* 194. 99.
 Attis et Adonis confusi 227. 41.
 Audoleon II. 641. 89.
 Auges fabula 278. 25.
 augmentum plusquamperfecti neglectum 121. 63. 425. 17. 516. 87. 653. 55. II. 83. 82. 278. 62. 369. 90. 536. 6.
 Aulis Lydiae 276. 25.
 aurilegolorum miseriae 182. 52., 56.
 auri ad argentum rationes variae II. 126. 3. auro inducti mortui ab Aegyptiis 27. 88.
 Autariatae sedibus pulsati a ranis 196. 5.
 Autolyeus 643. 84.
 Autophradates II. 74. 74.
 aves ab Aegyptiis conditae 94. 79.
 Azan 278. 82.
 Azania 278. 82.
 Babylon an ab Semiramide condita 114. 45. a Belo non ab Semiramide condita 120. 99. diruta 123. 46. Babylonis ambitus 120. 5., 11. regia 123. 15. Babylonem deducta a Belo colonia 32. 71.
 Babylon Aegypti 66. 86.
 Babylonia de Babylone 125. 5.
 Babylonica caelatura et pictura II. 251. 51.
 Babylonica turris 123. 21.
 Babylonicum talentum 123. 26.
 Bacchis II. 635. 27.
 Bacchus in femore Iovis 233. 16. Iovis et Proserpinae 232. 88. non Iovis filius 27. 81.
 Bacchus Proserpinae f. a Titanibus laceratus 231. 17. barbatus 232. 74. 251. 7. bimater 231. 10. cornutus 233. 97. hinnuli pelle indutus 15. 34. mitra ornatus 250. 72. *μειλίχιος* 373.

44. *πυριγενής* 250. 98. *ώραϊός* 251. 9. Bacchi ad inferos descensus 271. 99.
 Bacchi eiusque comitum vestes floridae 250. 68. Bacchi nutrices 238. 50. origo 151. 17. hastae thyrsotae 234. 48.
 Bactra 118. 26. sub Aegyptiorum imperio 57. 36.
 Bagistanus mons, Bagistane 126. 46.
 Balaerus II. 275. 93.
 Baleares 343. 60. Balearium fundae 344. 7.
 balsamum 160. 7.
 Barathra 35. 72.
 Bardi 353. 34.
 Bardylis II. 84. 61. 591. 51.
 Basaltis 67. 31.
 Basilea insula 347. 77.
 Battadae II. 550. 10., 21.
 Belesys 137. 17. II. 113. 36.
 Bellerophontis filia, Deidamia, Laodamia, Hippodamia 395. 65.
 bellum i. e. proelium 466. 56.
 Belus 122. 88. Beli sepulcrum ab Alexandro eversum II. 248. 27.
 Berisades II. 123. 78.
 Bessi supplicium II. 225. 8.
 bituminis fons prope Babylonem 126. 17.
 Bocchoris 106. 51.
 Boeotarchae II. 45. 85.
 Boeoti quando in Boeotiam redierint II. 359. 16. Boeotorum corpora valida II. 42. 57.
 Boeoti Byzantii 648. 32.
 Boeoti genus II. 359. 8.
 Bolgii 45. 59.
 Borcanii 115. 88.
 Boreae filii 159. 49.
 Bosporani regni conditores 498. 77.
 boves non immolati ab Aegyptiis 57. 57.
 Brachmanum vivicomburia II. 244. 23.
 Britanniae aer 347. 42. incolae an *απόχοθρες* 346. 27. promontorium *Βελέριον* 346. 18.
 Britomartis 392. 42., 44. an eadem quae Diana 49.
 Bruttii II. 93. 13. gens quando orta 492. 14.
 Bubastus 32. 49.
 Bucephalus Alexandri equus II. 219. 32.
 Bura II. 40. 62. instaurata II. 481. 48.
 Burichus II. 445. 96.
 Burina fons II. 299. 55.
 Busiris 54. 33. 78. 60. 263. 59.
 Busiris urbs 96. 78.
 Butas 326. 60.
 Byzantii Perinthis auxiliantur II. 140. 74. a Philippo bello petiti 141. 20.
 Byzas 292. 16.
 Cacus 266. 86. Caci scalae in Palatino monte 266. 92.
 caduceus 391. 89.
 caedis patratae poena olim fuga annua 177. 45.
 Caepio et Scipio confusa II. 524. 16.
 Caesar *θεός* 346. 5.
 Calanus II. 244. 9.
 Calaris 340. 57.
 Callias historicus II. 561. 50.
 Callidemides vel Callidemus archon II. 82. 47.
 Callimedes archon II. 82. 47.
 Callippus Athen. II. 106. 27. 117. 72.
 Callisthenes historicus de Helice et Bura II. 39. 49. Callisthenis *Ἑλληνικά* 246. 23.

- calumniae crimen 88. 37.
 Camarina 461. 48.
 Cambysis mater 38. 95.
 cameli in acie 130. 22. cameli
 Bactriani 166. 24. cameli
 dromades II. 346. 40.
 camelopardalis 163. 90.
 Camicus 321. 78.
 canicula Isis 31. 48.
 Capaneus 309. 82.
 capillorum tondendorum post
 morbum mos 93. 57.
 Capuae urbis et nominis origo
 498. 74.
 Carbae 213. 39.
 Carcini poetae duo 334. 62.
 Cardia II. 108. 20.
 Carduchi, Carduchorum montes
 662. 28.
 Cares ab Graecis ex Cycladi-
 bus eieci 400. 43.
 Cariam an Ninus subegerit
 115. 81.
 Carme 392. 44.
 Carpathus 373. 85. II. 473.
 48.
 Carthaginienses mercenariis mi-
 litibus plurimis usi 360. 19.
 Carthaginiensium humanae
 victimae 590. 64. Cartha-
 giniensium *ἰερός λόχος* II.
 413. 57. Carthaginiensium
 in duces suos iniquitas II.
 412. 36. Carthaginiensibus
 a Gelone pacis conditio im-
 posita victimis humanis abs-
 tinendi 424. 89.
 palmae caryotae 165. 76.
 Casius, Iuppiter Casius II. 634.
 58.
 Caspii maris natura II. 218.
 85. Caspium mare clausum
 II. 261. 86.
 Cassander Cariae praefectus II.
 287. 39.
 Cassiterides 361. 28.
 catapultae a quibus inventa 675.
 90. catapultae contra bal-
 listas ponebantur II. 194.
 23.
 Cato Demosthenes II. 605. 15.
 Catreus 304. 42.
 Caucasus an Alexander attige-
 rit II. 224. 63.
 Cecrops biformis 33. 8. victi-
 mis animantium abstinuit
 375. 59.
 Celaenae II. 296. 78.
 Celia urbs II. 396. 94.
 Celtae, Celtica quas regiones
 designent 158. 10.
 Celtiberi 356. 18.
 Centaurorum cum Hereule con-
 gressorum nomina 258. 52.
 Cei incolae caniculae ortu de
 anni tempestate coniecturam
 capiunt 325. 27.
 cepas comedere Aegyptiis nefas
 100. 37.
 Cephalus 296. 10.
 Cephisodorus archon II. 86.
 26.
 Cephisodotus archon II. 86.
 26.
 Cephisus terram aggerit 48. 4.
 Ceraunia 237. 86.
 Cercopes 276. 22.
 Ceres *Θεμοφόρος* 18. 69. Ce-
 res et Proserpina quando a
 Carthagin. coli coeptae 701.
 7. Cereris antiquissimae pla-
 candae caussa Ennam missi
 Romanorum legati II. 602.
 36. Cereris in Atticam ad-
 ventus 34. 31. mysteria in
 Aegypto 34. 18.
 Cerne 222. 6.
 cervae cornuta ab Hercule capta
 259. 72.

- Ceryces 34. 39.
 Cetes 71. 77.
 Cetus 71. 77.
 Chabinus mons 212. 4.
 Chabriae stratagema adversus
 Agesilaum II. 27. 43. hono-
 res in eum collati 28. 92.
 Atheniensium sub eius auspi-
 ciis felicitas 29. 72. mors
 30. 12. Chabrias in Aegypto
 II. 75. 57.
 Chabryis 73. 58.
 Chalcidis situs II. 379. 43.
 Chaldaei 142. 28., 32. Ae-
 gyptiorum sive discipuli sive
 magistri 32. 77. Chaldaeo-
 rum divinatio 144. 32. do-
 ctrinae et praestigiae 142.
 37. imperitia in astronomia
 145. 48. observationes astro-
 nomiae antiquae 145. 60.
 sectae plures 143. 61.
 Chares II. 78. 87.
 Charidemus II. 181. 6.
 Charinus archon II. 432. 29.
 Charon 103. 52. 108. 56.
 Charondae lex publice notari
 perditis moribus cives iubens
 486. 32. Charondas an Thu-
 rius 485. 16. an Sybaritae
 eius legibus usi sint ibid.
 Legum eius forma 485. 19.
 Charops, Charopus 234. 62.
 373. 57.
 Chauona urbs 127. 60.
 Chelidoneae 481. 29.
 Chemmis, Chemmo 21. 78.
 Chersonesus Syriae II. 561. 60.
 Chiliarchi in imperio Macedo-
 num dignitas II. 293. 51.
 Chilo cognomen Romanum 498.
 72.
 Chloris 313. 29.
 chordae ex lino, ex nervis 20.
 20.
 Chrysas fl. 715. 18.
 Chrysopoli institutum *δεξαρει-
 ρήσιον* urbi nomen dedisse
 ferebatur 591. 31.
 cicadae circa Loeridem an vo-
 cales 268. 67.
 cicuta 672. 27.
 Ciliciae portae II. 183. 91.
 Cimbri 355. 85., 88.
 Cinna urbs Italiae II. 378. 57.
 Cinyras tragoedia II. 152. 79.
 Circaeum promontorium 289.
 79.
 Circeios missae Romanorum
 coloniae 720. 83.
 circumcisio apud Iudaeos, Ae-
 gyptios 33. 82., 85.
 civitatis ius Athenis quibus le-
 gibus impertitum 620. 67.
 Cnosi situs 394. 26.
 Cladeus 317. 91.
 clamore dispositorum per in-
 tervalla hominum propagati
 nuncii II. 331. 47.
 Claudia matronarum Romana-
 rum pudicissima iudicata II.
 605. 11.
 Cleandridas 629. 76.
 Cleandrides 492. 29.
 Clearchus Heracleae tyrannus
 II. 66. 26. eius caedes II.
 109. 88.
 Cleia 372. 41.
 Cleis 372. 41.
 Cleodaeus 276. 36.
 Cleolaus 276. 36.
 Cleomenes Alexandriae aedifi-
 candae praefectus II. 201.
 37. Cleomenes Cleombroti f.
 quot annos regnarit II. 49.
 18.
 Cleon 516. 65. quando perierit
 530. 11.
 Cleon Cilix II. 528. 9.
 Cleopatra Alexandri coniux II.
 275. 37.
 Cleophon 583. 8.

- Clitarchi de Alexandri rebus liber II. 218. 2.
 Clitarchus Eretriae tyrannus II. 139. 33.
 Clitus II. 311. 60.
 Clonii II. 532. 6.
 clypeos hastis ferendi mos 78. 39.
 Clytius 282. 3.
 Cohortanus II. 259. 84.
 Colchi 33. 81. Aegyptiorum coloni 64. 32.
 Colchidis situs 64. 30.
 coloniae ad metropoles sacra sollemnia transmittabant 497. 51. coloniae duces ex metropoli arcessebant 696. 32.
 columbae a Syris et Assiriis cultae 134. 71.
 Comani 153. 20.
 comas alendi mos superstitiosus 21. 88. 270. 49.
 cometa archonte Athenis Asteo II. 42. 37. de cometis doctrina veterum 47. cometarum observatio 92. 7.
 comparativus pro superlativo 565. 7. εἰσεως forma comparativorum 67. 21.
 conatus rei agenda expressus sic ut res facta dicatur 544. 96.
 conduplicatio ut σάρκας σαρκωπαγεῖν 361. 64.
 Conon navalis pugnae peritissimus 673. 77. eius mors 709. 71.
 constructio mutata 285. 12.
 coqui Romae quando cari facti II. 609. 7.
 Corinthiacum bellum 710. 99.
 Corinthius ager in Argivorum ditionem redactus 713. 32.
 Corinthus ab C. Iulio Caesare instaurata II. 591. 30.
 coronae sacerdotum magnae matris aliorumque aureae II. 537. 61.
 Coronis 315. 99.
 Coronus 282. 77.
 corpora caesorum ab hostibus repetebant qui se victos faterentur II. 341. 94.
 Corsica 340. 50. Corsicae mancipia 341. 64.
 Corybantes 224. 92.
 Cosconius II. 539. 53.
 Cossaei II. 248. 92.
 Cothon 212. 86.
 Cotta Paphlago 140. 45.
 Cotys Paphlago 140. 45.
 Cratesipolis II. 370. 52.
 Creontis filia Glauce s. Creusa 297. 62.
 Creta Idaea dicta 230. 54.
 Cretae situs 263. 27. ferorum prope expers 263. 43.
 Cretensium in mare imperium 399. 38. Cretensium mala fides II. 589. 11.
 Creticum bellum et pax cum M. Antonio facta II. 631. 52.
 cristae serpentum II. 230. 80.
 Critias unus triginta virorum 668. 70.
 Crius 383. 58.
 crocodilus an lingua careat 41. 96. in hieroglyphis Aegyptiorum 176. 14. cultus 99. 13. longitudo 41. 94. vitae longitudo 41. 96. pellis squamata 41. 98. crocodilorum multitudo 41. 11.
 erocotta an humanam vocem imitetur 201. 32.
 crucis poena apud Carthaginienses 633. 74.
 Ctesias a Diodoro descriptus 127. 60. 128. 20. 135. 3. 136. 83.

- Ctesiae aetas 146. 90. fides 129. 45. historiarum fines 679. 76.
 Ctesicles II. 38. 5.
 Cuma ab Amazonibus condita 223. 73.
 cuncti hominum 3. 3.
 cupressi Babyloniae 121. 45.
 Curetes 230. 53. 382. 28.
 curru. mos e curribus pugnantibus 64. 3. curruum falcatorum structura II. 201. 51.
 curribus Scythae pro domibus utebantur II. 424. 28.
 Cybela, Cybelum mons 226. 10.
 Cybele medica 227. 19.
 Cyenus 282. 90.
 Cynna II. 358. 57.
 Cyprium bellum quot annorum II. 10. 38.
 Cypri novem urbes II. 114. 18.
 Cyrbe 376. 95.
 Cyrene fertilis 218. 27. Cyrenes portus II. 272. 76.
 Cyrenenses equi II. 197. 94.
 Cyrnaea taxus 341. 86.
 Cyrrus 378. 96.
 Cyrrhus Macedoniae II. 260. 38.
 Cyrus in crucem sublatus 156. 23.
 Cyri genus 558. 3.
 Cyzici situs II. 296. 62.
 Dactyli Idaei 381. 1. II. 165. 44. Phryges 381. 4.
 Daedali statuae 319. 85., 88.
 Danaidum dolium perforatum 109. 66. 377. 10.
 Danubius 349. 64.
 Dardanus in Asiam profectus 369. 11.
 Darius quot talenta Alexandro ante pugnam ad Arbela ob-
- tulerit II. 202. 86. Darii caedem cur ultus sit Alexander II. 217. 7.
 Dascon 552. 76.
 Datames II. 74. 98.
 dativi absoluti II. 187. 66.
 Datus olim dicta Philipporum urbs II. 88. 46.
 Deae Matres in inser. Germaniae, Galliae, Hispaniae, Britanniae 323. 43.
 Debae 212. 4.
 debitorum nexus 90. 29.
 Decani 144. 6.
 decimatio Herculi a quibusdam Romae vota 266. 97.
 Decii Iubellii historia II. 494. 69., 77.
 Deidamia Acacidae f. II. 345. 46.
 Deianirae mors 283. 27.
 Delia Atheniensium et Boeotorum diversa loco et origine 527. 92.
 Delium 526. 47. pugna ibi commissa 527. 82.
 Delphicum oraculum a Dionysio an spoliatum II. 13. 55. quorum deinceps deorum fuerit II. 101. 17. eius plures olim prophetides 102. 23.
 Pythiae tripus 28. Pythia aetate proecta mulier 43. προφήτις dicta 46. statis diebus responsa edebat 52.
 Delphici templi χρυσάί πλυσσοί II. 126. 97. statuae aureae 99. thesauri 10. thesauri singularum gentium 714. 69.
 Delphinium 602. 5.
 Delus olim mari mersa 369. 89. Delo Athenienses quantum pecuniae asportarint 502. 46.

- Delta. eius ambitus 40. 48.
 Demades II. 271. 9. ad Antipatrum legatio et caedes II. 293. 25., 41.
 Demarete 424. 94. ab ea dictus nūmus 424. 99.
 Demetria ab Atheniensibus dicta Dionysia in adulationem Demetrii II. 440. 31.
 Demetrius II. 643. 94.
 Demetrius Antigoni formosissimus II. 382. 53. *πολιορκητής* II. 472. 10.
 Demetrii Athenarum gubernatio II. 313. 53.
 Democritus in Aegypto 110. 19. Democriti aetas 647. 7.
 Demosthenis exsilium II. 267. 21. an ab Harpalo corruptus II. 245. 87.
 Demosthenes quot navibus Nicaeae in Sicilia succurrerit 550. 88.
 Derceto 116. 32., 33.
 Deucalio Minois 306. 18.
 deos vocabant reges suos Aegyptii 107. 91. deorum natales secundum Aegyptios 17. 38. deorum statucae catenis alligatae II. 191. 85. dii an ulli genti non crediti 179. 51. diis consecrata animalia 261. 74. dii vietas urbes relinquere credebantur 587. 31. dii contra Gigantes pugnaturi animalium species induerunt 96. 91. diis a venatoribus consecratae ferarum *ἀκρωτήρια* 268. 51.
 Dexamenus 277. 81.
 Dia antiquum Naxi nomen 372. 12.
 diademata plura ab uno sumpta 57. 32. regum Macedoniae II. 220. 70.
 Diagoras an atheus 546. 2.
 Diana, Dictynna, Britomartis 392. 49. *Περσία* 394. 11. Tauricae victimae humanae 288. 43. *Ταυρόπολος* 157. 67.
 Dicaeopolis urbs II. 458. 86. *dicere* omissum 483. 26.
 Dicon Olympionices II. 13. 95.
 Dicta 386. 3.
 Dictamnus 387. 33.
 Dictynna Diana 392. 49.
 Dictynna urbs 387. 33.
 Diegylis Thracum Caenorum rex II. 595. 7.
 Dimnus II. 221. 21.
 Dinarchi adversus Demosthenem oratio 585. 24.
 Dindyme 226. 8.
 Dinocrates II. 323. 45.
 Diocles archon II. 277. 35.
 Diocles legislator II. 145. 48.
 Diodorus historiam quo usque deduxerit II. 541. 46. Polybium imitatur 3. 7. 4. 37. sibi ipse repugnat 223. 78. 382. 38. Diodori negligentia loquendi 531. 60. error in rebus ad septemtrionem Europae pertinentibus 355. 67.
 Dionis in Siciliam expeditio II. 86. 38., 56.
 Dionysiades insulae 391. 22.
 Dionysias 372. 34.
 Dionysiodorus historicus II. 78. 91.
 Dionysius tyrannus quot annis imperarit II. 60. 29. eius humile genus 619. 50. lapicidinae II. 8. 17. carmina sibilis Olympiae excepta 725. 3. misera Corinthi vita II. 137. 26. tragedia praec-

- mium Athenis refert II. 60. 31. vinosus 46. eius sepulcrum 64. uxores 677. 5.
 Dionysius iunior quot annis imperarit II. 60. 29.
 Dionysius Milesius 220. 24. 236. 32. Dionysium Milesium sequitur Diodorus 288. 51. 291. 86.
 Dionysius Sculus scriptor II. 641. 25.
 Dionysius Timothei frater II. 150. 75.
 Dionysi nomen 248. 82. Dionysus Iovis et Ius f. 243. 57.
 Diophantus archon duplex 705. 98.
 Dioscuri duplices 243. 73.
 Dioscurias 544. 93.
 Diospolis duplex 51. 35. maioris amplitudo 54. 37.
 Diphridas 716. 86.
 divini honores hominibus habiti II. 90. 59.
 Dodonaeae sacerdotes 649. 87.
 Dorica tetrapolis 311. 51.
 Dorica tripolis s. tetrapolis 464. 68.
 Dorieus Heracleam Siciliae condidit 269. 99.
 Dorieus, Rhodi exsul, quando reverterit 575. 25.
 Dosiades 396. 10.
 Draconum 235. 12.
 Draconis aetas II. 640. 31.
 dracones 261. 36. cum elephantis pugnant 180. 97. draconum curru vectae Diana et Ceres 294. 25.
 Draconum 235. 12.
 Drangae 115. 86.
 dromades cameli 167. 29. eorum in bello usus 167. 33.
 Druides 354. 37.
 Dryopes 282. 67.
 dualem sequitur pluralis 243. 73.
 Ducetius 461. 29.
 Duranius 349. 64.
 Duridis *ιστορίας* et *Μακεδονικά* II. 50. 26.
 Dyscinetus archon II. 47. 17.
 Dysnicetus archon II. 47. 17.
 ebur an dentes elephantis 133. 32.
 Ebusus 343. 52.
 Ecbatana per quod anni tempus regis sedes 127. 82. Ecbatana quis condiderit 127. 82.
 Echinades 212. 70.
 Eion 282. 73.
 Elatea a Philippo quando occupata II. 146. 3.
 Elei Bacchi cultores studiosissimi 235. 95. Eleorum regio sacrosancta 296. 30. 653. 83. Eleis concessa bellorum immunitas II. 547. 78. communio belli adversus Xerxem 83.
 elephantis an genu inniti et lapsi surgere possint 193. 80. armati turribus et loriceis 131. 53. equis formidabiles 131. 29. Indici 129. 73. nigri 130. 2. elephantis et dracones secum pugnant 180. 97. elephantorum aevi longitudo 154. 57.
 Eleusis 385. 62.
 Eleuthera 235. 96.
 ellipsis verbi in exclamatione militum *ἐπὶ τοὺς πατέρας;* II. 349. 4.
 Elpines archon II. 93. 97.
 Elpinices archon II. 93. 97.
 Emathion 272. 56.
 Embisarus II. 228. 60.
 39*

- Ennensium ager odoribus florum canum odorem exstinguit 331. 73., 75.
 Enyeus 395. 53.
 Epaminondas Philippi condiscipulus II. 82. 58. Epaminondae morte res Thebanorum conciderunt II. 64. 11. Epaminondas quis obtruncavit II. 71. 53. quomodo mortuus 78. bello princeps inter Graecos II. 72. 10.
 Ephialtes Atheniensis II. 179. 52.
 Ephialtes Sophonidis filius 463. 2.
 Ephialtes Trachinius 410. 17.
 Ephorus mendax 48. 9. 589. 2. Ephori dictio 330. 19.
 Ephori historiam continuaverat filius Demophilus II. 93. 82.
 Epimenidis scripta 396. 60.
 Epipolae 459. 43.
 Epopeus rex II. 545. 14.
 equorum ungulas ferro munire veteribus ignotum II. 233. 97.
 Erechtheus cuius 34. 14.
 Erginus 255. 27. 256. 46.
 Eriboea 317. 73.
 Ericodes 335. 30.
 Eridanus 226. 74.
 Erigyus II. 172. 40.
 Eriphyles monile 310. II. II. 132. 73.
 Erycinae Veneris templum 326. 76., 83.
 Erycis parentes 268. 87.
 Erythrae 394. 47.
 Erythrus 394. 47.
 esse cum participio pro verbo simplici 117. 91.
 esseda 346. 30. Gallorum 352. 61.
- Etisiae *Ἀγέλαται* 47. 65. quando spirent 47. 57. Nili inundationis causa 46. 87.
 Etiesiarum origo 47. 42.
 Etrusci prodigiorum interpretes 362. 11. recentiores luxuriosissimi 363. 19., 30.
 Etruscis debent Romani insignia quaedam magistratum suorum 362. 4.
 Euadnae duae 296. 10.
 Euagorae genus 716. 8. Cyprus totam fere occupaverat 725. 34.
 Euagorae duo II. 39. 30.
 Euagoras iunior II. 114. 34.
 Euander archon II. 18. 8.
 Euanthes 395. 53.
 Eubulides s. Eubulus archon 708. 51.
 Eubulus archon II. 133. 40.
 Euclides archon 513. 50.
 Eudemus archon II. 106. 31.
 Eudoxus in Aegypto 110. 25.
 Eulaeus fluvius 57. 42. II. 332. 2. an idem qui Choespes ibidem.
 Eumolpidae 34. 38.
 Eunomus 281. 32.
 Eupatridarum munus 33. 94.
 Euphron II. 57. 5.
 Eupolemus Olympionices 685. 44.
 Eupolidis *Μαριῆς* quando acta 530. 11.
 Euripidis dies natalis 626. 43. mors 626. 45.
 Euripus 577. 42. eius pons 577. 49.
 Eurybatus II. 553. 50.
 Eurydice s. Euthydice Ophelae, postea Demetrii coniux II. 434. 75.
 Eurydice Philippi neptis II. 326. 65.

- Eurynomus 281. 32.
 Eurystheus quando se in domum abdidit 258. 20. captus 302. 34.
 Eurytion 278. 82.
 Eurytus 278. 93.
 Euthyrates II. 123. 94
 Euthydice v. Eurydice.
 Euxenippus archon II. 464. 74.
 exarmandi victos mos 256. 39.
 excoriatio poena Persica II. 11. 71.
 falsariorum poena 89. 93.
 fax de coelo lucens itinerum dux quibusdam II. 133. 55.
 felis apud Aegyptios sacra 95. 17.
 Ferentum II. 369. 3.
 festorum nomina in *ea* plur. n. et *ia* sing. foem. II. 17. 62.
 figuli rota a quo inventa 319. 98.
 fistula 227. 19.
 Cn. Flavius an manumissi filius II. 432. 21.
 fluvii taurino vultu ficti 61. 77.
 fortunam secundam sapienter ferre difficile II. 392. 72.
 frumenta in specubus servata 347. 35.
 fumo data signa 294. 4.
 Galatia 349. 27.
 galeae proceros reddentes eis quibus imponebantur 353. 4.
 Gallicum bellum 8. 3.
 Galliae fluvii auriferi 350. 4.
 Galli flavi 351. 24. paederastae 356. 5. Gallorum de animae immortalitate persuasio 352. 54. Gallorum duce Acichorio clades II. 497. 14. Gallorum mos hostium occisorum capita reseccandi 729. 5.
 Gallorum sacrificia humana 355. 97. Gallorum scuta 353. 99. Gallorum torques 351. 13. Gallorum tubae genus *κάρρον* dicebant 353. 7.
 Gallograecorum mos immolandi diis captivos II. 582. 52.
 Gandaridae 150. 68.
 Gangaridae 150. 68.
 Gangis latitudo 150. 65.
 Gargaridae 150. 68.
 Gaulus 339. 19.
 Gazae urbis historia II. 381. 28.
 Gellias 608. 95.
 Gelon aqua intereunte exstinctus 433. 21. *βασιλεύς* nuncupatus 425. 20. Gelonis ad Himeram de Carthaginensibus victoriae dies 422. 98. copiarum adversus Carthaginenses numerus 419. 84. dominatus spatium 434. 46. immortalis gloria 434. 38. victoriae ergo dedicati tripodes 425. 23.
 Gelonis Hieronymi regis Syracusarum patris historia II. 568. 90.
 genitivus obiecti II. 177. 90. omisso *τις* II. 298. 72. genitivus ellipsi explicandus 185. 3. partitivus 723. 24. II. 242. 45. genitivi absoluti extra constructionem positi 219. 90.
 gentilia prototypa pro derivatis 482. 96.
 Gentius *Γενθίων* II. 643. 86. generis in orationibus funebribus laudatio apud Graecos sollemnis 103. 69. generis enallage 152. 58. 202. 79. 495. 18. II. 162. 11. 199. 70. generis enallage in

- structura *καὶ τὸ σημαίνον* 419. 72. 423. 65. 456. 87. enallage generis et numeri post vocabula collectiva II. 69. 33.
- geometria inter principes Aegyptiorum disciplinas 91. 84. geometriae studii apud Aegyptios causa 91. 87.
- Germani paederastae 356. 5.
- Geryonis herois cultus 270. 43.
- Getae *ἀθανάτιζοντες* vel *ἀπαθανάτιζοντες* 105. 32.
- Gigantum nominis origo 267. 28.
- Glaucus 291. 4.
- Gleneus s. Glenus 282. 65.
- Glycera Harpali amica II. 245. 67.
- Gorgias Athenis 514. 65. eius *ἰσοκάλια* 514. 71., 75. Atheniensium in eum studium 514. 77.
- gossipium 171. 20.
- Graeci ad Thermopylas quando in castra Persarum irruperint 411. 60.
- Graeciae post bellum Persicum florentissima tempora 478. 25.
- Graecorum ad Plataeas occisorum numerus 429. 28.
- Graecorum Mardonio et sociorum et adversorum numerus 428. 32.
- Gratiae 389. 19.
- gravidas supplicio affici nefas 88. 65.
- gymnasticae usus 92. 20.
- Hamilcar Barca II. 567. 32.
- Hannibalis indoles II. 568. 52. an crudelis ibid. 79.
- Harmonia 247. 70. Harmoniae monile et peplus cuius deae dona 370. 30. Har-
- moniae ab Venere datum monile, a Minerva peplus inter se confusa 309. 62.
- Harpali opes II. 272. 67. defensores inter Atheniensium oratores II. 245. 82. a Thibronone interfectus 84.
- hasta *βασί* initio in hosticum abieci solita II. 172. 23. 642. 39. hastis clypea feriendi mos II. 205. 13.
- Hebrus Illyriae an fuerit II. 371. 91.
- Hecataeus Abderita 56. 99. 58. 10.
- Hecataei Abderita et Milesius II. 544. 73.
- Hecatommus 717. 32. II. 5. 76.
- Hecubae monumentum 572. 67.
- Helena qua aetate a Theseo rapta 307. 58.
- Heliadae 375. 48.
- Helice II. 40. 62.
- Heloris 710. 9.
- Helotes Messenii 452. 81.
- Hephaestio *θεὸς πάρεδρος* II. 251. 71. Hephaestionis mors II. 247. 55. 425. 91.
- Heraclea Italiae 501. 14.
- Heraclea Pontica 666. 1.
- Heraclea Siciliae 269. 7.
- Heraclea Trachinia 519. 91.
- Heraclides Syracusanus II. 86. 49.
- Heracleopolis 392. 42.
- Heraei montes 327. 7.
- Hercules, primum Alcaeus, unde dictus 255. 15. Argonautarum princeps 286. 29. Cretam vectus 260. 6. Cretensis 243. 77. Dactylus Idaeus 382. 18. humani generis *εὐεργέτης* 260. 12. iniustorum ultor 263. 59.

- mysteriis utrisque initiatu 260. 36. *ὑποκόλοισις* 256. 32. Thebanus quis fuerit 297. 44. trinotio generatus 254. 71. Tyrius II. 190. 10. Herculis aetas 28. 21. apud Aegyptios religio 28. 13. arma 28. 25. fanum Romae 266. 9. filii ab ipso interempti 256. 74. in scypho per fretum Siculum iter 268. 15. natalium locus 391. 26. Herculimammam praebuit Iuno 255. 1. Herculi qui primi sacra fecerint 284. 47. Herculem imitantes clavam gestabant II. 237. 10.
- Hercules Alexandri M. f. veneno sublatus II. 425. 91.
- Hercynii saltus 346. 98.
- Hermaphroditus 252. 65. hermaphroditi 252. 72.
- Hermione urbs 282. 73.
- Herodoti aetas 146. 90.
- heroes a Graecis pro lubitu ficti 349. 27. heroibus habitus honores 247. 32.
- Hespera, Hesperides, Hesperii 221. 61.
- Hesperidum mala greges ovium 271. 17.
- Hesperus 229. 19.
- Hicetae interitus II. 145. 31.
- Hicetae duo II. 134. 83.
- Hiempsal quo patre natus II. 607. 81.
- Hierax Antiochenus II. 597. 32.
- hieroglyphicae Aegyptiorum litterae 176. 99.
- Hieronimus Atheniensis 705. 81.
- Hieronimi Cardiani de curru Alexandri funebri scriptum II. 277. 37. *διαδόχων* Alexandri historia II. 289. 33.
- Hieronimus Gelonis filius II. 568. 95. 569. 97.
- Himera condita, excisa 590. 59.
- Himerae fl. aqua calsa II. 401. 86.
- Himerus II. 603. 9.
- Hippalcimus 312. 83.
- Hipparinus Dionysii f. II. 109. 97.
- Hippo et Hippuacra eadem urbs II. 447. 2. 449. 97.
- Hippodamus vel Hippodamas archon II. 31. 47.
- Hippomenes II. 550. 3.
- Hipponicus 523. 94.
- Hipponium II. 20. 30.
- hippopotamus an bifidus 42. 26. voracissimus 42. 36. eius cauda 42. 28. cubilia 42. 32.
- Hippolyte 262. 16.
- Hippotes Creontis f. 299. 27.
- Hippolytus divinos post mortem honores nactus 306. 42.
- Hispalus II. 605. 92.
- Hispani dentes urina abluunt 356. 43. *διμάχαι* 356. 43. Hispanorum *παραξίφιδες* 356. 33. vestitus et armatura 356. 25.
- Hispaniae fodinarum divitiae 359. 39.
- Hispanus i. q. Hispalus II. 605. 92.
- Homerus in Aegypto 16. 7.
- homo humido magis quam sicco victu utitur 52. 54. primi homines an carne humana vesci soliti 67. 47. hominum numerus progressu temporis in quibusdam terris immanem in modum imminutus 118. 18.
- Horae 389. 30.

- Horus 51. 54. idem qui Apollo 30. 89. laceratus 30. 82. *σωτήρ* 30. 89.
 Hyacinthides II. 171. 65.
 Hyampolis II. 125. 67.
 Hydaspes 51. 93.
 Hydaspis 51. 93. 150. 83.
 hydrae Lernaeae quot capita 257. 96.
 Hispanis 150. 83.
 Hypasis 150. 83.
 hyperbaton 497. 40.
 Hyperborei 158. 10., 14. Hyperboreorum cum Atheniensibus et Delis amicitia 158. 30.
 Hyperidis *ἑπιτάριος* II. 267. 17.
 Hyphasis 150. 83.
 Hypsaeus II. 528. 20.
 Hyrcanum mare II. 218. 85.
 Iambulus 167. 43.
 Iasonis mater 293. 69.
 Iasus 627. 86.
 Iaxartes Tanais II. 261. 83.
 ibis 98. 43.
 ichneumon 41. 19.
 Ichthyophagorum ratio pisces capiendi 184. 58.
 Ictis 347. 60.
 Ida Cretae et Troadis confusae II. 165. 40., 51.
 Idae montis Troadis mirabilis circa ortum solis natura II. 165. 51.
 Idaea 287. 95. Idaea dicta Creta 230. 54.
 Idaeae apes 387. 21.
 Idrieus II. 114. 27.
 Idumaea quatenus patuerit II. 393. 58.
 igni, aqua, tecto prohiberi solebant Athenis quos abominarentur cives 672. 31.
 ignis Persis deus II. 250.

21. exstinctus in luctu publico ibid. ignes per intervalla dispositi nuntiorum loco adhibiti II. 362. 77.
 Iienses in Sardinia 274. 50.
 Iilus 318. 38.
 Ilyae ferrum 340. 34.
 imbres artibus magicis attrahi et repelli soliti 374. 4.
 imperativorum forma Attica 564. 69.
 Inaro 75. 16.
 Inaros 458. 86.
 incubatio 29. 74.
 India quando pluvia rigetur 51. 93. Indiae insulae 170. 1. magnitudo 148. 88.
 Indica Semiramidis expeditio fabulosa 129. 78.
 Indici canes II. 232. 34.
 Indici equi feroces 132. 12.
 Indi rectores elephantorum II. 278. 81.
 Indorum reip. divisio 153. 83.
 Indorum uxores maritorum rogis se imponebant II. 343. 62., 81.
 Indus fluviorum post Nilum maximus 148. 87.
 Inessa 461. 37.
 infinitivus post *ὅτι* 272. 21. infinitivus praesentis post *ἐπαγγέλλεσθαι* et sim. 723. 38. infinitivi absoluti 15. 52.
 inimicitias non immortales esse oportere veteres sapientes censebant 491. 80. 559. 51.
 iniuriae ab altero non defensae crimen 88. 30.
 insulae septem maximae 343. 65.
 intercalares menses 59. 22.
 intercalatio Aegyptiorum 59. 20.
 invitum peccare levius crimen 562. 88.

- lo 29. 54.
 Iocastus 336. 76.
 Iolaenses 274. 50. an indomiti 275. 71.
 Iolai in Sardinia opera 274. 44.
 Iollae sepulcrum eversum II. 326. 72.
 Ioniae urbium commune II. 40. 74.
 Ionum luxuria II. 551. 52.
 Iphicratis laus ob caesam *μύσαν* 712. 21.
 Iphis 291. 86.
 Iphitus 291. 86.
 Irene Ptolemaei Physcois pellex II. 595. 6.
 iris quid portendat II. 168. 85.
 Isarchus archon 523. 77.
 Ischolaus II. 52. 60.
 Isis apud Graecos 18. 69. cornuta 15. 37. legifera 18. 65. *Ἴσις δικαιοσύνη* ibid. medica 29. 65. Isin colunt Meroes incolae 179. 48. Isidis pompae duces canes hominesque canino capite insignes 97. 25. cognomina 29. 57. cultus Athenis 34. 40. Isidis in sacris planctus 18. 58.
 Israelitae in desertis Arabiae an coturnicibus vixerint 70. 54.
 Issa 396. 23.
 Ister II. 301. 97. Istrum an navigarint Argonautae 300. 90.
 Isthmia 710. 99. eorum praesides Corinthii ibidem.
 Isthmionicarum coronae II. 143. 18.
 Iton, Itonus 282. 91.
 Ituraei quando circumcisionem receperint 33. 94.

Ityce v. Tyche.

Iudaei sub imperio Persarum II. 544. 73. Iudaei circumcisionis auctores Aegyptiis 33. 82., 85. Iudaeorum deus qualis II. 543. 29. Iudaeorum *ἀρχιερεὺς* II. 543. 43. sacerdotum commoda 544. 60. nuptiarum et funerum leges et ritus ibid. 70. Iudaeorum *δώδεκα φυλαί* II. 543. 25. Iudaeorum vitiligio II. 524. 36. asinus in eorum templo 525. 50.

Iuno *Ἄρκαλα* 298. 95.

Iupiter Aetnaeus II. 602. 39.

Ammon 17. 22. *Ἐλευθέριος*

458. 97. Olympius 242. 20.

Iupiter quid 15. 61. Iovis

cognomina 388. 87. Iovis

regis templum Thebis II.

45. 3. Iovis Vrii in Ponti

ore templum II. 487. 59.

Ixionis pater 314. 54.

labyrinthus Creticus 71. 69.,

71.

labyrinthi Aegyptiaci auctor

70. 59., 65. rudera 71. 74.

Lacedaemonii et Spartani quomodo differant 407. 80.

domi austeri, foris saepe

lascivi II. 482. 97. maris

imperiti 436. 47. oraculis

dediti 649. 88. II. 127. 60.

quomodo mari terraque im-

perium Graeciae perdiderint

708. 27. utrum post proe-

lium ad Sestum an ad Cy-

zicum pacem ab Atheniensibus

petierint 582. 57. Lacedaemoniorum adversus A-

lexandrum rebellionis exitus

II. 217. 15. imperium mar-

is 646. 52. legati Delphos

- mitti soliti, *Ἰβῆροι* II. 127.
60. numi 646. 52. principatus quot annorum fuerit II. 547. 74. resp. quot annos steterit II. 4. 23. quamdiu invicti 36. Graeciae imperium amissum et recuperatum II. 20. 12. Spartanorum tum universorum tum caesorum ad Leuctra numerus II. 47. 10.
- Lacinius 270. 67.
- Laconica per quot annos hostem non viderit II. 53. 72.
- Lactuca Valeriorum cognomen 480. 95.
- Laertes Argonautarum unus 291. 94.
- Lamia spectrum II. 435. 9.
- Lamia Thessaliae II. 267. 81.
- Lamiacus sinus 407. 4.
- Lampea 257. 9.
- Lampon 484. 63.
- Lamus 276. 34.
- Lanassa II. 490. 45.
- lancea 353. 16.
- lanificium muliebre opus 136. 83.
- lapidatio frequens Graecis in tumultu supplicium 611. 73.
- Lasthenes II. 123. 94.
- Lautulae II. 374. 92.
- leonis apud Aegyptios symbolum 57. 50. leones matris deum comites 123. 29.
- Leonidae ad Thermopylas copiarum numerus 410. 46.
- Leonnatus Phrygiae praefectus II. 266. 55.
- Leontini Atheniensium cognati 537. 51.
- Leontini cives Syracusani 515. 26.
- Leontinus ager 331. 55.
- Leosthenes II. 267. 12.
- Leptines Dionysii tyr. frater 720. 75.
- Leptines frater Dionysii tyr. 680. 45.
- Lesbii Mytilenen commigraturi ab Atheniensibus prohibentur 515. 31.
- Letanum Atheniensium in Ponto colonia 500. 66.
- Leucaspis 269. 12.
- Lenco rex Bospori 713. 52. II. 106. 20.
- Leucosyi 155. 5.
- lex de coercenda mulierum luxuria 492. 92. de laqueo cui colum eius qui legem abrogandam suaderet insereretur Charondae an Zaleuci 489. 78. de ducibus ab exercitu non revocandis an Athenis lata 596. 27. lex Spartanorum eundem bis nauarchum fieri vetans 623. 36. leges XII tabularum aeri incisae et pro rostris expositae 494. 1. earum praestantia 494. 2.
- Libanus mons 657. 41. cedrorum, picearum cupressorumque ferax II. 363. 99.
- liberorum exponendorum mos 91. 61.
- Libys Lysandri frater 649. 98.
- Licymnius 302. 69.
- Ligurum terra sterilis 265. 55. Ligures in Epiro peregrinantes 446. 23.
- Lilybaeum quando conditum 583. 46.
- Linus 236. 39. antiquior 236. 52. eius mors et scripta 236. 67.

- Lipara quorum colonia 337.
7. eius aquae calidae 338.
42. prytaneum II. 479. 57.
- Liparensium de Tyrrhenis victoria 338. 34.
- litterarum inventio 12. 47.
laus 487. 69.
- M. Livius Drusus senatus patronus II. 611. 97.
- Locrenses primi scriptis legibus usi 491. 61.
- locustae pro victu 195. 37.
- C. Longus II. 611. 58.
- lotus 40. 67.
- Lucanorum cum Thuriis bella 719. 16.
- luna magicis devotionibus adhibita 295. 77.
- lunae lux unde 145. 43.
- lupi Aegyptii 99. 95.
- lustratio post homicidium 276. 5.
- Lycomedes Tegeates s. Mantinensis II. 49. 74.
- Lycopolitanus nomus Aegypti 99. 7.
- Lycti fata II. 131. 17.
- Lycurgi Atheniensis quaestoris munere fungentis integritas II. 149. 50. eius acrimonia 52. oratio adversus Lysiclem 54.
- Lycurgi legum origo Aegyptia 110. 14.
- Lycurgi Thracis poena 234. 67.
- Lysander a quibus caesus 705. 69. Lysandri adversus rempublicam Spartanam consilia 649. 76.
- Lysias Dionysium ludis Olympicis prohibuit 724. 89.
- Lysimachia II. 425. 3.
- Lysimachus a Dromichaete captus II. 559. 43., 57. di-
- missus 560. 92. Lysimachi adversus Thracas expeditio II. 268. 46.
- Lysimachus archon 499. 13.
- Lysis Pythagoreus Epaminondae magister II. 556. 79. Epaminondae et Philippi magister II. 82. 58.
- Macar 376. 71. Macar s. Macareus 397. 29. Crinaci f. ibid.
- Macaria insula 205. 87.
- Macedonibus usitata necandorum lapidatio II. 222. 64.
- Macrocephali 664. 25.
- Madauces 146. 3.
- Maeander terram aggerit 48. 2.
- Maemacterionis in calendario Attico locus 216. 47.
- Maeon, Maeones 226. 8.
- Magnae Matris sacerdotum insignia II. 537. 53. coronae aureae ibid. 61.
- Maliacus sinus 407. 4.
- Mamertia II. 493. 6.
- Mandauces 146. 3.
- Manius gentis Aemiliae praenomen 502. 38.
- manna II. 218. 99. mel agreste II. 391. 23.
- Mantineia ex quot vicis composita II. 7. 88. rursus coit II. 12. 45.
- manuum apud Aegyptios symbolum 57. 54.
- Mardonii copiarum numerus 418. 35. Mardonius pugnae Plataicae an superstes 428. 77.
- Maria lacus et urbs 79. 86.
- Marius iuvenis publicanus fuerat II. 607. 5. Marii mors II. 614. 15., 20.
- Maro 21. 81.

- Marrus 70. 59.
 Marsyas fistulae tibiarmque inventor 227. 31. Marsyae infelix cum Apolline certamen 228. 68., 78.
 Marsyae rerum scriptores Macedonici duo II. 443. 8.
 Masinissae aetas, liberorum numerus II. 523. 65. alia de eo 73. 77., 79. quomodo nomen Graece scribatur ibid. 64.
 Mausolus quando mortuus II. 109. 84.
 Mecherinus 74. 79.
 Medea 122. 93. Medae liberi 298. 5.
 Media equorum altrix II. 333. 66.
in medio ponere II. 197. 60.
 Medmaei 702. 42.
 Megabares s. Megabari 198. 77. 206. 55.
 Megabazus, Megabyzus 460. 92.
 Megacles Dionysii affinis II. 462. 2.
 Megalopolis quando condita II. 59. 92. quot vicus urbesque complexa 96.
 Megalopolitani exsules II. 299. 53.
 Megara 275. 87.
 Megarorum *μακρὰ τεῖχη* 524. 49.
 Megarenses Attica exclusi belli Peloponnesii causa 503. 96.
 Meglapolis Africae II. 411. 49.
 Melanippe 262. 11.
 mel de arboribus stillans II. 391. 23.
 Melas fl. 264. 16.
 Melissa 379. 11. II. 165. 40.
 Melitacae vestes 339. 8.
 melophori II. 206. 64.

- Melus Spartanorum colonia 523. 87.
 Memno 56. 4. cuius 136. 66.
 Memnonis ad Troiam expeditio ficta 136. 66. *more* 136. 72.
 Memno artifex 56. 76.
 Memno Thraciae aux II. 208. 77.
 Memnonia via 136. 64.
 Memnonia Susorum regia 136. 62.
 Memphis II. 119. 1. Memphim propter multa Aegyptiorum sepulcra 108. 48. Memphi inaugurati reges Aegyptiorum postremi II. 595. 97.
 Memphis origo 59. 27. sedes regia 60. 49. Memphis et Momemphis confusa 77. 8.
 Memphites Ptolemaei f. II. 603. 81.
 Menae urbs 471. 80.
 Menaenon urbs 464. 40.
 Menalippe 262. 11., 16.
 Menas Aegypti rex 54. 11. humani generis primus 53. 81.
 Mendes 70. 59. 95. 21.
 Mendetis urbis situs II. 35. 18.
 Mene 221. 78.
 Meno 662. 16.
 Meno Thessalus II. 268. 80.
 Meno Olympionices 669. 38.
 Menodotus Perinthius historicus II. 513. 87.
 Menyllus praesidio Athenarum Macedonico praefectus II. 272. 38.
 mercenarii milites 85. 4. periculosi 338. 71.
 Mercurius 19. 12., 18. Aegyptiis leges et litteras tradidit 105. 22. Daphnidis pater 327. 22. palaestrae praeses 391. 3. lucrorum

- deus tutelaris 391. 95. nuntius 391. 97. *ψυχοπομπός* 107. 25.
 Meriones 323. 37.
 Meroe Cambysis mater 38. 95.
 Meroe insula 38. 97.
 Meroe urbs 178. 95. Meroes incolarum iusiurandum 180. 61.
 Meropis 573. 1.
 Merus Indiae 151. 26.
 Messene urbs Peloponnesi 520. 51. II. 54. 27.
 Messenii ex Cyrene reduces 669. 16. Helotes 452. 81. quot annos patria pulsii II. 54. 27. reduces II. 54. 30.
 Messenicorum bellorum tempora II. 547. 5. Messenium bellum primum II. 54. 50. metallis fodiendis adhibiti malefici 181. 43.
 Methone, Mothone 468. 43.
 Methymna 397. 42.
 Metion 319. 74.
 Metonis enneadecaeteris 501. 1., 10.
 Metope 316. 34.
 Micipsa iunior II. 607. 81.
 Mictis 347. 60.
 Micythus 440. 49.
 Midas 228. 1.
 militaris aetas apud Athenienses 618. 98.
 Milon 483. 41.
 Minerva *γλανκώπις* 16. 97., 1. *Ἐργάνη*, *Ἐργάτις* 389. 46. oleae inventrix 389. 34. tibiarmque ibid. 43. Minervae in Rhodo templum ab Danao dedicatum 377. 8.
 Minervae apud Agrigentinos cultus 613. 72. Minervam quomodo dixerint Aegyptii 16. 89.
 Minoa 322. 33.
 Minos 381. 4. Cretensium legislator 304. 35. iudex mortuorum 395. 39. primus maris imperium tenuit 304. 39. tyrannus 392. 58. Minos cum Iove congressus 394. 32.
 Minos Olympionices 669. 38.
 Minotauri forma 320. 32.
 Minyaeus 259. 97.
 Mithridates Ariobarzani f. II. 73. 66. 151. 16. Ponti et Cappadociae rex II. 487. 65. regni Pontici conditor II. 348. 80.
 Mithridates ad Granicum ab Alexandro caesus II. 174. 11.
mittere sc. nuntium II. 298. 72.
 Mnesiphilus archon II. 123. 81.
 Mnesithides archon 465. 20.
 Mneues 105. 21.
 Moeridis lacus ambitus 61. 92.
 Moeris rex Aegypti 53. 81.
 Molgi 45. 59.
 Momemphis 77. 8. et Memphis conf. ibid. Momemphi culta Venus 110. 4.
 Morgantina 464. 42.
 Morrheus 234. 53.
 Moses vitiligine turpis II. 524. 36.
 Mossynoecorum reges iniuriae poenas quomodo luerint 666. 78.
 Motyae situs 584. 52.
 Motyum castellum 473. 52.
 mulieres bellicosae 147. 53.
 mulsi libatio 380. 61.
 mundi aeternitas 10. 49. origo 12. 41.
 Munychiae situs II. 305. 45.

- Munychus II. 636. 54.
 murorum suffossio in obsidionibus 588. 60.
 Musae Bacchi comites 251. 12.
 Musarum nomina 253. 10.
 parentes, numerus 252. 80.
 filii 253. 99.
 Musaei pater 271. 80. Orphei discipulus ibid.
 musicae apud Aegyptios studium 92. 17.
 Mycenarum rudera 453. 72.
 Mycerinus 74. 79.
 Mygdon 381. 4.
 Myrina urbs 222. 17.
 mysteria Eleusinia magna et parva quando celebrata II. 485. 90. mysteriorum profanandorum religio 32. 66.
 Mytilenes urbis situs 605. 38.
 Nabarzanes II. 217. 27.
 Nabataei nomades II. 390. 88.
 Napae Indorum 155. 89.
 Nausimachus archon 499. 13.
 Naustathmus Syracusarum 619. 37.
 Naxiorum potentia maritima 373. 46.
 Naxium vinum 373. 50.
 Naxus Siciliae quando condita 711. 32.
 naves ab ducibus ad fugae spem militibus praecidendam combustae II. 177. 44. naves mortuum vehentes nigris velis utebantur 305. 94. navibus oppensa segestria aut munimenti aut luctus significandi causa II. 412. 95.
 navium nomina 290. 46.
 Neae urbs 463. 38. 471. 80.
 Neapolis Syracusarum 646. 15.
 Neapolis ab Hercule condita II. 640. 51.
 Necos 39. 32.
 Nectanebus II. 121. 11.
 Nemea duplicia II. 367. 17. quando singula celebrata ibid.
 Nemeas amnis 707. 66.
 Nemesis 473. 93.
 Neoptolemus in Alexandri M. exercitu II. 178. 37.
 Neoptolemus tragoedus II. 152. 75.
 nepenthes 109. 99.
 nepos ex fratre II. 230. 91.
 Neptunus *Ἰππείος* 386. 85.
 Neptuno Carthaginienses sacra fecerunt 610. 15. Neptunus terram movet II. 41. 2. a Peloponnesiis praecipue cultus 5.
 Nicaea Corsicae 340. 57.
 Nicaea uxor Perdiccae II. 275. 37.
 Nicaea Phocidis II. 128. 11.
 Nicanor Stagirita II. 263. 3.
 Nicanoris mors II. 313. 57.
 Nicias expeditionis Atheniensium adversus Melios dux 535. 52.
 Nicoteles Euagorae f. an parricida II. 39. 30.
 Nicocles s. Nicocreon II. 420. 17.
 Nicocrates archon II. 181. 66.
 Nicocreon II. 363. 22.
 Nicocreon s. Nicoteles II. 420. 17.
 Nicodemus 705. 81.
 Nicodemus archon II. 77. 61.
 Nicomedes Prusiae f. II. 625. 44.
 Nicophemus archon II. 77. 61.
 Nicostrati duo II. 115. 94.
 Nileus 72. 10.
 Nilus an vapores exhalet, et an solus non exhalet 46. 14. foecundus 49. 50. ubi scin-

- datur 60. 31. unde vocabis 72. 12. Nili accrescentis tempus 42. 52. aggeres 42. 58. cataractae 38. 88. crescentis mensura 44. 5. fontes 50. 76. ignoti 37. 41. 45. 50. frugifera vis pro aquarum copia varians 44. 9. insulae 38. 78. rigantur 39. 12. inundatio ex aqua e terra scaturiente oriens 48. 80. de Nili inundationis origine sententia sacerdotum Aegyptiorum 49. 15. Nili longitudo 37. 48. ostia 39. 21. urbibus munita 39. 28. ripa iuncosa 180. 84.
 Ninus urbs 116. 22. ad Tigrim sita 115. 8. ad quod tempus superstes 142. 21.
 Niobe 260. 38.
 Nisaei equi II. 247. 46.
 Nisaei Megarenses 444. 15.
 Nitocris 16. 89.
 nitrum Afriaenum 218. 31.
 Noae urbs 463. 38.
 nomina eorum qui diis inserebantur mutari solebant 271. 99. nomina praenomina Romanis praemissa 730. 34.
 nominativus absolutus 148. 81. 267. 38. 692. 21. II. 270. 50. 458. 3. 488. 15.
 nominativus cum infinitivo 270. 54.
 Nora II. 288. 93.
 nudus i. q. inornatus II. 560. 84.
 Numa an Pythagoram audierit v. Pythagoras.
 Numantia II. 590. 71.
 numerandi ratio qua is ab quo initium numerandi fit in ecomputum additur 78. 65.
 enallage numeri 27. 7. 337. 85. 474. 99. 581. 20. post vocabula collectiva II. 23. 59. 157. 50. pluralis numerus post subst. neutrius gen. 40. 71. 104. 4. 132. 81. 190. 21. 333. 33. 337. 85. pluralis post uterque et similia II. 486. 25. post vocabula collectiva 133. 34. 333. 33. 540. 50. II. 341. 43.
 nymphae dictae Atlantides 229. 43.
 Nysa 23. 40. 151. 26.
 Nysae antrum 248. 82.
 Nysa ad Nilum 19. 91.
 Nysa Bacchi nutrix 238. 50.
 Nysaeus II. 86. 37.
 Nysium 234. 67.
 obsides fidei paternae capti filii II. 119. 81.
 Oceanen quid dixerint Aegyptii 16. 78.
 Oceanus 16. 83.
 oculi picti II. 230. 59. oculus in hieroglyphis Aegyptiorum 176. 15.
 Oedipus suppositus Polybo 308. 5. Oedipi filii 308. 26., 33.
 Oenoe duplex 304. 53.
 Oenopides 50. 56.
 Oenophyta 467. 93.
 Oenopion 394. 49.
 Oeonus 278. 3.
 Oielis stemma 277. 56.
 Olenus 277. 81.
 Olofernes II. 588. 57.
 Olympiis curru certaturi equos esse suos profitebantur 600. 23.
 Olympiorum institutio 296. 20.
 Olympia Macedonica II. 124. 31. 172. 7.

- Olympias CIV. ab Eleis non numerata II. 63. 64. Olympiadum numerandarum diversa ratio 9. 22.
- Olympium Agrigenti II. 505. 87.
- Olympius cognomen Periclis 504. 42.
- Olynthus II. 88. 32.
- omina ex nominibus capta II. 527. 86. omina prava ab se in alium vertendi mos 102. 14.
- omnes Macedonum et sim. 3. 3.
- Omphalus Cretae 386. 13.
- Onnes 117. 75.
- Onomarchus quomodo perierit II. 109. 67.
- Ophellas Cyrenes princeps II. 434. 56.
- oracula per sortem data 286. 48. Boeotis datum oraculum de corvis II. 359. 19.
- oratio obliqua ab omissio *ὑπολαμβάνειν* aut simili vocabulo pendens 546. 95.
- orationum funebrium apud Athenienses bello interfectis habitatum origo 430. 52.
- Orbelus mons II. 419. 67.
- Orchomenus a Thebanis eversus II. 64. 30. Thebis olim tributum imposuerat II. 65. 32.
- Orchomenus Minyeus 264. 16.
- Orestes Macedoniae rex 671. 23.
- Orofernes II. 588. 57., 64.
- Orontas Artaxerxis gener 661. 81.
- Orontes mons 127. 90.
- Orontes gentium adversus Artaxerxem insurgentium dux II. 74. 82.
- Oropus 652. 21. Atheniensi-
- bus a Thebanis ad depositum tradita II. 62. 97. ab utriusque ad partes suas rapta II. 299. 63.
- Orosangae II. 11. 92.
- Orphei plures 236. 52.
- Orphei poemata 271. 85.
- Ortygia 332. 99.
- orygum cornua 194. 28.
- Osiris agriculturae magister 19. 95. apud Indos 23. 40. *εὐεργέτης* 20. 30. frugum repertor 18. 51. laceratus 24. 81. musicus 22. 91. *πολύφθαλμος* 14. 21. idem qui Bacchus 14. 27. Thebarum in Aegypto conditor 18. 71. Osiridis potestates variae 29. 59. Osiridis cum Typhone et Titanibus bellum 24. 55.
- Osteodes 338. 66.
- Ostiensis provincia II. 608. 55.
- ostracismus Athenis quando introductus 445. 60. decennalis 445. 65.
- Osymandyas 56. 4.
- ovum Osirin excludens 32. 57. ovorum excludendorum apud Aegyptios artificium 85. 38.
- Oxyartes Bactrius 118. 28.
- Oxyartes Bactrius, Roxanes pater II. 259. 84.
- Oxyartes s. Oxathres II. 485. 84.
- Oxythemis II. 491. 3.
- Paches 516. 51.
- Paeones et Pannonii distinguendi II. 644. 12.
- Palaestina Arabiae an dici poterit Diodori aetate 209. 77.
- Palibothra 152. 62.
- Palicorum asylum 472. 8. Palicorum pater 671. 18. Pa-

- licorum stagna 471. 90. 472. 1.
- palurus 364. 84.
- Palladium II. 640. 45.
- palmae in Arabia 160. 4. 165. 75., 78. Babyloniae 165. 78. palmae figura 121. 45.
- Pali Indorum 155. 89.
- Pammenes II. 107. 1.
- Pamphilus Alexandrinus 92. 1.
- Pan Rheae comes 227. 36.
- Panchaia 364. 89. 365. 2.
- Pandora 225. 56.
- Panormus Peparethi aut in vicinia II. 77. 69.
- Panormus Siciliae portus 419. 50.
- Papas 227. 36.
- Papiria II. 586. 82.
- Papius II. 539. 32.
- papyrus ab Aegyptiis esitata 91. 72.
- Paradisus urbs II. 286. 99.
- Paris ubi deas iudicaverit II. 165. 43.
- Parsondes 146. 9.
- Parthenopaei mater 309. 56.
- Parthorum *ἵπποτοξοίται* II. 339. 68.
- participium eiusdem verbi cum verbo coniunctum, *εὐχόμενος ἤξαστο* et sim. 717. 45.
- participia absolute posita ut *ἔξόν* et sim. 625. 93. participia plura sine copula coniunguntur 620. 85.
- Pasitigris II. 211. 49.
- passiva et activa significatio substantivorum 617. 27.
- patronymica et primitiva permutata 425. 32.
- Pattala 216. 38.
- Pausanias Macedoniae rex 709. 40. alius II. 83. 87.
- Pausaniae Spartani *μήνιμα* quomodo placatum 439. 87.
- Pelasgi in Lesbo 396. 17. in Tyrrhenia 727. 99. Pelasgorum litterae 236. 45.
- Peliadum nomina 296. 10.
- pelles pro vestitu 52. 59.
- Peloponnesii belli initium quando 502. 40.
- Pelops Lycurgi f. II. 570. 46.
- Pelops Paphlagoniae rex 318. 18.
- Peneus Elidis 259. 97.
- Penthesileae mors 158. 99.
- Penthei exitus 234. 44.
- peplus Minervae sacer quibus intervallis Athenis in pompa gestatus sit II. 440. 33.
- Perdiccae regis Maced. regni initium 512. 6.
- Perdiccae Alex. ducis mores II. 282. 84. mors II. 285. 16. uxor Nicene II. 257. 37.
- Persaepolis 55. 80.
- Persae imagines deorum non colebant, neque ab aliis coli patiebantur 53. 95. Persarum chronica regia 146. 95. clypei et hastae breviores graecis 409. 70. formula deditionem populorum postulantium 404. 67. in Aegypto imperium 53. 92. Persarum in Graecorum templa impietas 380. 70. in aures 367. 15. regis aureae platanus et vites II. 355. 97. regis *δεξιά* II. 115. 80. regi an capite damnatis parere licuerit II. 182. 35. Persarum templa diruentium impietas II. 197. 91. Persarum vestitus Medicus 119. 58.
- Persepolis 55. 80. quatenus a Thaide incensa II. 216. 65. ruinae II. 215. 34. sepulcra regia II. 215. 47.

- Persei adversus Amazones ex-
peditio 220. 29.
Perseus Macedonum rex in car-
cerem coniectus II. 516. 61.
insomniis periit 70.
Persicae mulieres velatis cur-
ribus in publicum procede-
bant 447. 48.
Persicum bellum per quot an-
nos paratum 404. 40. Per-
sici belli spatium 433. 94.
Pesinuntium magnae matris
signum II. 640. 45.
Petes, Peteos 33. 5., 8.
Petra Nabataeorum Arabiae
160. 79. II. 391. 33.
Phacus Macedoniae oppidum II.
579. 9.
Phaedon archon 440. 40. alius
451. 66.
Phaedriades II. 103. 6.
Phaesti situs 394. 26.
Phaethon 348. 83.
Phalaecus Onomarchi vel Phayl-
li f. II. 111. 68. Phalacci
res perditae II. 128. 15.
phalanx Macedonica II. 83. 7.
Phalaridis taurus II. 400. 9.
Timaei de eo error 614. 90.
a Scipione Agrigentinis re-
stitutus 614. 95.
phallus 56. 23., 60.
Phanes 15. 33.
Pharax 703. 83.
Pharus insula II. 13. 78.
Phaselis urbs 481. 29.
Phasis a Colchico diversus 664.
93.
Phatmiticon Nili ostium 39.
21.
Phatniticon Nili ostium 39. 21.
Phaylli sacrilegi interitus II.
111. 65.
Pherecydes in Aegypto 107. 8.
Pherendates 460. 84.
Pheron 69. 92.
Phidiae obtrectatores 503. 71.
Phidippus 373. 76.
Phido 668. 89.
Phila mater Antigoni Gonnatae
II. 364. 51.
Philae 25. 37.
Philemonis fabulae 487. 10.
Philemonis aetas et fabula-
rum numerus II. 502. 64.
Philinna II. 258. 36.
Philinus historicus II. 502. 74.
Philippus Thebanis obses tra-
ditus II. 55. 8. 82. 58.
oculo altero captus II. 108.
30. Phocensibus puniendis
insignem gloriam retulit II.
130. 54. *τρισκαίδεκατος*
θεός II. 153. 6. Philippi post
victoriam Chaeronensem ex-
sultatio II. 149. 25. soda-
lium lascivia II. 124. 29.
caedis suadores II. 154. 62.
iudicium de Philippo II. 155.
4.
Philippus Cassandri frater II.
376. 92.
Philistis 424. 94.
Philistus. Syracusanus, non
Naukratita 615. 39. quo-
modo perierit II. 94. 44. eius
de Dionysio iuniore liber II.
73. 42. eius *Αἰγυπτιακά*
et *περὶ Ναυκρατίας* libri an-
fuerint 615. 39. Philisti hi-
storiae librorum numerus
625. 32.
Philocles 508. 2.
Philocles archon II. 277. 35.
Philomelus Phoc. II. 99. 80.
quomodo perierit II. 105.
10. an vasis Delphici templi
abstinuerit II. 125. 90.
Philotas II. 166. 7.
Philotas Ciliciae praefectus II.
266. 55.

- rum sumebant, color II. 625.
51.
Pinaria gens 266. 90.
Pindari aetas 425. 29.
Pinna, Pinnenses II. 612. 34.
Piraei situs 436. 31.
Pirithous 271. 8.
Pisander 707. 85. 708. 97.
Pisistratarum historia II. 557.
32.
Pitana II. 165. 65.
Pixodarus II. 139. 35.
planetarum vires 144. 23.
Plataicae pugnae dies 427. 7.
praestitum ante eam a Grae-
cis iusiurandum suspectae
fidei 427. 13.
Platonis in Siciliam itinera II.
8. 47. 86. 28. reditus in
Graeciam II. 8. 51.
Pleminii historia II. 570. 72.,
77. 571. 3.
Plemmyrium 692. 10.
Plistarchus Cassandri frater II.
379. 15.
Plistoanax quot annis regnarit
600. 33.
Plutarchus Diodoro non usus
509. 37.
Plutarchus Eretria tyrannus
II. 139. 33.
poenae genus quo quis ea qua
peccaverat parte puniebatur
89. 92.
Polibothra 172. 56.
Polybiadas II. 20. 99.
Polybium imitatur Diodorus 3.
7. 4. 37.
Polycletus historicus quando
vixerit 608. 99.
Polydamna 109. 96.
Polydus pictor et musicus 679.
78.
Polyxenus 691. 55.
Pompeii aetas II. 617. 71.
ponero i. q. consecrare 18. 58.
40 *
- Philoxenus a Dionysio in lapi-
cidinas coniectus II. 8. 17.,
18.
Phineus 288. 28.
Phinidae 287. 88. 288. 28.
Phintiae somnium II. 495. 13.
Phintiae et Damonis historia
II. 554. 12.
Phintias urbs II. 495. 96.
Phlegraei campi 267. 19.
Phocenses in Amphictyonic
concilii societatem quando
restituti II. 129. 25. Pho-
censium urbes post bellum
sacrum dirutae II. 129. 27.
arma adempta II. 138. 46.
Phocici belli spatium II. 128.
98.
Phocus Phocionis pater II. 306.
74.
Phoebia II. 117. 72.
Phoebidae multa II. 18. 32.
Phoenices lucri cupidi 361. 24.
Phoenicum navigationes 345.
62.
Phoeniciae litterae 390. 55.
ab origine a Graecis vocatae
236. 43.
Pholoe 259. 66.
Phorbas 377. 37.
Phrasielides archon 462. 62.
II. 43. 83.
Phrygia Catacecaumena 239.
64. Phrygiae ager fertilis II.
485. 63.
Phthas 16. 68.
Phylas 281. 28., 60.
Phyle. *ἀπὸ Φυλῆς τὸν δῆμον*
καταγαγεῖν dicebatur Thra-
sybulus eiusque socii 668.
70.
Phyromachus statuarius II. 588.
97.
pilei regum Aethiopiae 176. 91.
pilei, quem liberti Romano-

- Ponti Euxini nullum olim circa
Byzantium ostium 369. 84.
porci impuri habebantur 380.
61.
Porticanus II. 239. 96.
Porus tonsoris filius II. 232.
77. Pori duo II. 230. 91.
Porus Olympion. II. 82. 47.
Posidonius de servili bello a
Diodoro descriptus II. 525.
73. Posidonium compilavit
Diodorus 352. 84. 361.
28.
Potana 216. 38.
Potidaca Corinthi colonia 500.
48.
praeconum certamina Olympiae
II. 263. 5.
praesentis infinitivus pro futu-
ro post verba minandi sen-
sum habentia II. 337. 48.
Priapus 251. 32. *ἄπωροφύλαξ*
252. 56.
primitivum pro patronymico
462. 62. 465. 20. 509.
44. 708. 51. II. 24. 7.
32. 90.
Procrustes 303. 9.
Promachus 293. 69.
Pronapides 237. 71.
pronomen ad substantivum ex
verbo praegresso supplendum
refertur 261. 52.
propylaea Athen. 504. 18.
Proserpinae dona nuptialia ab
Iove data 331. 44. Proser-
pinae raptae locus 332. 16.
Prosopis, Prosopitis 462. 78.
Protagoras rex Salaminis II.
117. 81.
Proteus 71. 77., 81.
provinciarum magistratus Ro-
mani sumptibus faciendis
provincias exhauriebant II.
610. 23.
- Prumnis II. 635. 27.
Prusias *ἡγεμὸς* sive *μονάρχης*
Bithyniae rex homo vilissi-
mus II. 523. 84. 588. 92.
625. 44. Prusiae deformitas
II. 591. 14.
Psaon II. 490. 60.
Psebo insula 209. 46.
Psittace, Psittacene 165. 65.
psittaci Syriae 165: 65.
Psyttalea 416. 44.
Ptolemaeus Alorites II. 58. 18.
eius mors II. 82. 73.
Ptolemaeus Auletes socius et
amicus populi Romani appel-
latus 94. 92. *ἄλλος Διόνυ-
σος*, novus Bacchus 53. 85.
Ptolemaeus Ceraunus, Lagi di-
ctus II. 641. 3. quando
obierit II. 562. 4.
Ptolemaeus Lagi an Alexandrum
servavit II. 237. 73. rex
II. 445. 34. quando *βασι-
λεύς* II. 274. 81. Ptole-
maeo Lagi ab Rhodiis habitu
honores II. 478. 25.
Ptolemaei cuiusnam tutor Aga-
tharchides 181. 18.
Ptolemaeo cognominis fluvius
39. 43.
Ptolemaei Philadelphus et Euer-
geta elephantorum venationi
operam dederunt 187. 77.
Philadelphus Aethiopiam pri-
mus Graecorum invasit 45.
45. naturae miraculorum
studiosus 202. 49.
Ptolemaei Physconis imperium
II. 594. 45. Physconis co-
gnominis occasio 597. 32.
publicanorum flagitia II. 531.
56.
Pydnaei a Philippo perfide caesi
II. 88. 22.

- Pylus 653. 50. Nestoris patria
313. 27.
pyramides Aegypti 72. 20.,
25. 74. 85., 90. lapilli cir-
ca eas 73. 41. pyramidum
latitudo 73. 63. usus 73.
70. auctores 75. 13.
Pyrenaei montes 358. 7. ori-
go nominis 358. 12., 15.
Pyrrha urbs Lesbi 623. 21.
Pythagoras an Numae praecep-
tor II. 549. 74. Etruscus
II. 553. 67. Pythagorae
actas II. 553. 67. *ἱερός λό-
γος* 110. 16.
Pythagoreorum reverentia iu-
risiurandi II. 555. 53. Py-
thagoreorum ultimi II. 62.
17.
Pythiorum praesides Amphic-
tyones II. 129. 41.
Pytho Byzantius orator II. 147.
57.
Pythodemos archon II. 151.
22.
Pythodorus archon 502. 19.
II. 151. 22.
Pythodotus archon II. 137. 17.
Pythonices sepulera II. 245.
66.
Quadringenti Athen. reip. do-
mini 567. 39.
reduplicatio perfecti neglecta
II. 537. 58. plusquamper-
fecti omisa 324. 19.
Regillanus, Regillensis 469. 63.
retium in obsidionibus usus II.
193. 85.
reges primi virtutis ergo creati
53. 73. regum diversa di-
versis aetatibus iura 80. 36.
Rhampses 71. 96.
Rhampsinites 71. 96.
Raphia urbs II. 459. 58.
rhapsodi 724. 76.
- Rhea et Venus confusa 227.
41. Rheae eiusque cultorum
tympani 226. 92.
Rheginorum responsum ad Dio-
nysii tyr. procationem 723.
24.
Rheomithres II. 174. 13.
rhetoricae partes tres II. 406.
11.
Rhino 668. 85.
rhinocerotis color 200. 73.
Rhinocolura 70. 36.
Rhodani ostia 349. 62.
Rhodiae quando crines ad fu-
nes conficiendis totonderint
II. 466. 1.
Rhodiorum *πρωτάνεις* II. 469.
34.
Rhodopis 75. 18.
Rhodus civitas quando coalue-
rit 600. 35. et Alexandria
quantum distent 200. 58.
machinis bellicis armisque
conficiendis artificiosissima
II. 466. 1. olim mari mersa
369. 89. 375. 34. Rhodi
praesidium Macedonicum II.
263. 91. urbis formae thea-
tri similis II. 352. 61.
Rhodus nympa 374. 11.
Rhoeo 379. 35.
Rhoxane II. 259. 84.
rogos ter in defuncti honorem
circumeundi mos II. 344. 1.
Roma Ol. VII. 2. condita II.
636. 72. quando a Gallis
capta 727. 94. Romae ori-
go 266. 82. Romae post
Gallorum excidium instau-
ratae forma confusa 730. 66.
Romanis matronis carpentis
vehi quando concessum 730.
74. Romanorum arma variis
temporibus varia II. 501.
20. cum Carthaginiensibus

- primum foedus II. 136. 72.
 fastis quibus Diodorus usus
 sit 403. 14.
 Romulus Aeneae nepos II. 636.
 66.
 Romulus Silvius ab aliis aliter
 appellatus II. 546. 56.
 rostra Romae quando posita
 494. I. *pro rostris* 344.
 14.
 rufi apud Aegyptios male omi-
 nati 99. 88. rufae boves ab
 Iudaeis immolatae 99. 82.
 Rupilius et Rutilius confusa II.
 528. 36.
 Rutilius et Rupilius confusa II.
 528. 36.
 Saba 215. 99.
 Sabazius 249. 31.
 Sacarum mulieres bellicosae
 156. 14.
 sacerdotes in Meroe regum do-
 mini 177. 57.
 sacerdotia gentilicia apud Grae-
 cos 84. 87. apud Aegyptios
 98. 66.
 sacra ternis victimis facta, *τοῖς*
τρίς, suovetaurilia 284. 47.
 sacrificii genus quo victimae
 aquis mergebantur 332. 22.
 sacrilegii poenae II. 101. 83.
 sacrilegorum supplicia II. 109.
 75.
 saga tributi loco ab Romanis
 imperata II. 629. 9.
 sagittandi artis auctor 382.
 38.
 Saitarum coloni Athenienses
 33. 87.
 Salmoneus II. 546. 24.
 Salmonia 312. 96.
 Salmydessus 671. 6.
 salsamenta Aegyptiaca 62. 27.
 Samius nauarchus Laced. 655.
 40.
 Samniticum bellum quot annis
 gesserint Romani II. 479.
 77.
 Samothracae dii 287. 76., 83.
 Samothracia 368. 72. Samo-
 thraciae nomen unde 224.
 87. lingua vetustissima 369.
 79.
 Samus ab Atheniensibus cleru-
 chis divisa II. 263. 28. 272.
 52. Atheniensium II. 299.
 63.
 sanguinis taurini vis letifera
 448. 7.
 Sandes, Indorum lingua Her-
 cules 152. 51.
 Sardanapalli duo 138. 60.
 Sardinia an indomita 342. 29.
 Sardiniae ovium singularia
 vellera 342. 18.
 Sarpedonii Apollinis templum
 II. 519. 6.
 Sasyches 105. 40.
 Satricum 717. 37.
 Saturnus novissimus deorum
 32. 51. Saturni cultus apud
 Romanos et Carthaginienses
 383. 73. Saturno Cartha-
 ginienses victimas humanas
 offerebant II. 415. 92.
 Satyrus rex 713. 49.
 Sauromatae 155. 8. muliebri
 imperio paruerunt 156. 31.
 Mucius Scaevola pontifex Ma-
 ximus in aede Vestae occi-
 sus II. 616. 46.
 Q. M. Scaevola procos. II. 610.
 31.
 Scedasi filiae II. 45. 17.
 Scione insula 532. 1.
 Scipio et Caepio confusa II.
 524. 16.
 Scipio Coreulum eiusque pater
 an principes ambo senatus
 fuerint II. 605. 97.
 Scipio Nasicæ Ti. Gracchi in-

- terfector an Nasicæ viri
 optimi f. II. 606. 41.
 Scipio Nasicæ, vir optimus, an
 Carthaginem deleri vetuerit
 II. 605. 19.
 Sciritæ II. 26. 12.
 Scironides petrae 303. 1.
 Scotussa ab Alexandro Pheræo
 occupata II. 61. 70.
 scripturae genus quod dicitur
κιορηδόν 169. 53.
 scutorum tegumenta II. 413.
 75.
 Scytharum mulieres bellicosae
 156. 14. Scytharum nomi-
 nis origo 155. 84.
 Seleucidarum æra II. 388. 93.
 Seleucus *Νικάνωρ*, *Νικάρωρ*
 144. 28.
 Selinus quando condita 588.
 42.
 Semele 231. 42.
 Semiramis quamdiu regnarit
 134. 78. columbæ facta 134.
 71. quid significet 117. 67.
 Semiramidis mors 134. 70.
 successores 135. 34.
 Senatus consulta a populo Rom.
 antiquata 728. 31.
 septimo mense nati vitales 27.
 84.
 sepulcro privabantur Athenis
 proditores II. 308. 93.
 sepulturam mortuorum spectan-
 tes leges Atticæ 623. 2.
 Serapis idem qui Pluto 29.
 63.
 Serbonis 35. 74., 81.
 serpentes cantu domitæ 354.
 54.
 servi apud gentes quasdam nulli
 152. 77. servi fugitivi per
 præconem revocabantur II.
 44. 34. servis libertatem
 pretio redimere apud Roma-
 nos licebat II. 610. 41.
 Sesonchosis 62. 33.
 Sesostris non uno nomine
 usus 62. 33. quamdiu re-
 gnarit 68. 72. regibus pro-
 iumentis usus 67. 54. Seso-
 stridis actas 67. 40. leges
 105. 46.
 Sicilia an ab Italia rupta un-
 quam 328. 54. Sicilia ty-
 rannorum feracissima II. 317.
 26. Siciliae ambitus 331.
 38.
 Sicinus, Themistoelis filiorum
 præceptor 416. 37.
 Siculi Atheniensium per expe-
 ditionem in Sicilia socii 547.
 73. Siculi cives Romani 568.
 75.
 Siculi freti amplitudo 268. 75.
 Sicyonis tyranni II. 57. 5.
 sidera in itineribus pedestribus
 pro ducibus 166. 5.
 Sidero 312. 99.
 Sidonis urbis fata II. 117.
 56.
 Sila fons 151. 95.
 Silenus 250. 62. eius genus
 241. 55. cauda 241. 57.
 sili 194. 3.
 silphium ubi proveniat 218.
 31.
 simi 194. 3.
 Simonides 412. 38.
 Sinis, Sinnis 303. 92.
 Sinope 666. 95.
 Sirius 14. 27.
 Sisyphus vafer II. 545. 17.
 Sittacæ, Sittacene 165. 65.
 Smyndrides II. 550. 88.
 sociorum nominis Latini pu-
 niendorum ius consulibus et
 prætoribus Romanis conces-
 sum II. 565. 30.
 Socratis accusatio 672. 27.
 accusatorum poena 672. 31.
 Sogdianus 527. 5.

- solia regum Persiae II. 211.
22.
Solonis aetas II. 640. 31. lex
quaedam 88. 43. legum origo
Aegyptia 110. 14. de
ἐπιλήθοις virginibus earum-
que dote 490. 27.
somnia laeta aliis, tristia soli
narrandi mos 226. 86.
Sophaceti Anabasis 664. 94.
Sophocles Sophoclis f. vel nepos
684. 36. Sophoclis pater
625. 36. mors 626. 39.
sororum cum fratribus nuptiae
apud Aegyptios 31. 24.
Sosicrates 396. 10.
Sosilus historicus II. 513. 87.
Spartacus rex Bosphori 501.
98. 98.
Spartolus 510. 10.
sperare i. q. metuere 574. 49.
sphaera Atlantis 229. 12.
sphinx 308. 11.
Spithridates ab Alexandro ad
Granicum caesus II. 174.
11.
spolia dedicandi diis mos 65.
62.
Staphylus 395. 53.
stare i. q. consistere 584. 89.
statuae deorum ingentes apud
barbaras gentes 366. 48.
stola Medica 119. 55.
strategema in castris inanibus
ignes continendi 632. 54.
Strato Sidonis rex II. 116.
44.
Stratocles archon 519. 7.
Stratonice II. 330. 93. 518.
26.
striges 607. 54.
Strongyle 371. 66.
Structus Serviliorum cognomen
533. 43.
struthocamelus 162. 62. 194.
6. caput stulte obnubit 162.
80. alis utitur tanquam ve-
lis 194. 16.
Stymphalus fl. II. 41. 16.
substantiva duo pro adiectivo
et subst. 124. 51. verbi sui
casibus iunguntur 8. 84. II.
309. 54. 375. 43.
sudantes statuae deorum II.
167. 76.
succinum 347. 77.
sues apud Aegyptios sementi in-
culcandae adhibitae 43. 63.
suilla adeps 43. 63.
Suffetes 574. 70.
Suniades archon 679. 81.
superlativus pro comparativo
II. 458. 94. superlativorum
pluralia neutra adverbialiter
dicuntur II. 193. 95.
supplices violare Graeci sibi
religioni duebant II. 367.
10.
Susa ambiens fluvius 57. 42.
Susiana frumenti fertilissima
II. 327. 50.
Sybaris civium numerus 483.
19. belli cum Crotoniatis
origo 483. 21.
Sybaris Colchica 291. 67.
Sybaritae Milesiis amici II. 549.
84.
syenites 56. 16. 67. 31.
Syemeses Ciliciae reges 655.
88.
Syme 373. 54.
Syme urbs 525. 11.
synthesis 373. 81.
Syracusae quando conditae II.
548. 40. Syracusarum thea-
trum II. 146. 85. Syracu-
sarum portus magnus et par-
vus 676. 19.
Syracusanus portus Corsicae
340. 54.

- Syri litterarum repertores 390.
49. Syri, Syria Assyrios
complectuntur 115. 97. Sy-
ris pisces sacri 116. 47.
Syria pro Assyria 165. 65. Sy-
riae rex Babyloniorum hor-
torum auctor 124. 51.
talionis ius 489. 93.
Taphosiris 22. 89.
Taprobane 168. 77. eius na-
tura 169. 34. Taprobanae
incolae 168. 88. aevi eo-
rum longinquitas 169. 48.
Tarentina lana 492. 97.
Tarentini equites mercenarii II.
340. 98.
Tarentinorum cum Thurinis
bellum 492. 29.
Tauri Scythae humanas victi-
mas immolant et piraticam
exercent 210. 11.
Tauromenium quando condi-
tum 688. 36. 710. 27. II.
86. 63. Tauromenii cives a
Caesare Octaviano alio tra-
ducti II. 87. 73. Taurome-
nii situs 688. 7.
Tectamus 395. 90.
Telamon portus 300. 76.
Telchines 374. 92. *βῆσκαροι*
374. 7.
Telchinia Minerva 374. 2.
Telecles statuaris 110. 30.
Teleclus II. 54. 46.
Telesphorus II. 376. 65.
Telestes Selinuntius 679. 77.
Telys 483. 19.
templa deorum asyla 587. 87.
templis condita cadavera
322. 21.
Tenes 398. 85.
ter damnati Athenis infames II.
271. 9.
Terpandri patria, aetas II. 639.
17. Lacedaemonios in con-
cordiam redegit ibid.
tetrapolis Attica a Laced. bello
Peloponnesiaco intacta 508.
15.
Teus Bacchi patria 235. 98.
Teutamus 304. 24. II. 301.
56.
Thais II. 216. 65.
Thales in Aegypto 107. 8.
Thapsacus 658. 51.
Thapsus urbs II. 418. 32.
Theagenides, Theogenides 453.
32.
Thearidas Dionysii tyr. frater
720. 75.
Thebe 370. 46.
Thebae Aegypti 55. 58. ab
Osiride conditae 18. 71.
Thebis Aegyptiacis imprimis
cultus Iuppiter 67. 30.
Thebae ab Alexandro eversae
quando instauratae II. 359.
28. Thebarum historia my-
thica II. 359. 96., 4. Thebis
captis captivorum summa ab
Alexandro redacta II. 171.
49. Thebis spectatum ante
eversioem per Alexandrum
araneae prodigium II. 167.
65. deorum signa sudantia
76.
Thebani belli ducum sepultu-
ram pacto an bello obtinue-
runt Athenienses 310. 93.
Thebani inter Persarum regis
ἐδωγέτας relati II. 170.
37. Thebani cur sinistrae
aciei locum principem dede-
runt II. 46. 53. Thebano-
rum *δεκαετία* II. 43. 99.
Thebanorum erga Athenien-
ses amicitia temporibus xxx
virorum 643. 1. Thebano-
rum *ἰερός λόχος* II. 66. 5.
Thebanis circa eversioem

- urbis per Alexandrum gentes inimicae II. 170. 9.
Themiscyra 157. 54.
Themiso Cypri rex II. 366. 61.
Themiso Eretriae tyrannus II. 61. 93.
Themistocles archon quo anno 433. 7. Themistoclis ad Xerxem nuntius 418. 25.
Themistocles in Asiam quando fugerit 444. 45. 446. 37.
Theodemus archon II. 106. 31.
Theodorus statuarius 110. 30.
Theophilus archon II. 123. 81.
Theopompus histor. 246. 23. eius historia 573. 37. II. 84. 44. 138. 69.
Theramenes 641. 90. 642. 59. cothurnus 570. 68.
Thericles archon II. 553. 67.
Thermae 605. 56.
Thermopylae 406. 58.
Theron Agrigentinus 322. 27. eius obitus 443. 91.
Theseus Athenis pulsus 306. 42. pagos Atticos Athenas traduxit 306. 10. Thesei ossa reportata Athenas 306. 45.
Thesmophoriazuserum *αλογο-λογίαι* 334. 55.
Thespius 273. 11. 313. 23.
Thespiadum filii 273. 20.
Thespias an post Leutricam victoriam everterint Thebani II. 38. 71.
Thessali a quo nomen acceperint 299. 15.
Thessali à Phocensibus Amphictyonico concilio aliquamdiu pulsii II. 129. 25.
Thestius 273. 11. 313. 23.
Thibro Harpali interfectior II. 245. 84.
Thoas 395. 53.
Thonis 23. 28.
Thraeces cornibus bibere soliti II. 560. 88. Thracum mulieres notis compunctae II. 596. 65.
Thracidae II. 100. 45.
Thrasylbulus frater Hieronis 455. 28.
Thrasylbuli Phylam occupantis quot socii fuerint 667. 18.
Thucydidis librorum divisio 502. 35.
Thummim 87. 83.
Thymoetes 237. 73.
Thyone 231. 42.
tigres Babyloniae, Hyrcanae, Indicae 162. 60.
Timaeus tempora accurate notavit 330. 14. propter maledicentiam *Ἐπιτιμιος* dictus ibid.
Timasitheus cum posteris ab Romanis honoratus 714. 72.
Timoleo an sua manu fratrem occiderit II. 133. 8.
Timotheus Holofernis amicus II. 588. 62.
Timotheus Atheniensium dux II. 38. 88., 1. repetundarum reus II. 98. 52.
Timotheus Heracleae tyr. II. 109. 89.
Timotheus Milesius 679. 77.
Tissaphernes Artaxerxis gener 661. 81.
Titan II. 634. 47.
Tius urbs II. 576. 82.
Tnephaectus 54. 16.
topazius 206. 26.
Traeis flumen 492. 13.
Tralles Phrygiae, Lydiae, Ioniae attribuuntur 671. 89.
Trapezus urbs Colchidis 665. 52.

- tribulos ferreos ad equitatus impetum arcendum spargendi mos II. 383. 13.
tribuni octo consulari iure II. 41. 26. tribunorum pl. non subrogatorum poena 494. 86. tribunorum pl. potestas 494. 72.
Tricacae exsules II. 299. 54.
triginta iudices Aegyptiorum 58. 70. triginta tyrannorum Athenis dominatus per quantum temporis steterit 668. 96.
Triopas 302. 71. 379. 24.
Triops, Triopas 373. 54.
Triopius Apollo 379. 19.
triremis prima 675. 2.
Triphylia II. 62. 33.
Triphylus Iupiter 365. 6.
Tripolis Phoeniciae II. 113. 71.
Triptolemus frumenti serendi auctor 385. 39.
tripus Tritoni ab Argonautis donatus 300. 86.
Trito Cretae 386. 13.
Trito flumen 221. 61.
Tritonis et Tritogenia Minerva 238. 56.
Troiae excidium quot annis ante Ol. I. ponatur 9. 18.
Troia Aegypti 66. 91.
tropaea lignea, aerea, lapidea 560. 9. tropaea erigere Macedones non solebant II. 85. 94.
Trophonii antrum II. 45. 1.
Trophonii oraculum II. 167. 70.
Trypho II. 535. 36. rex II. 629. 31.
Tucca urbs Numidiae II. 449. 87.
turres in Africa 217. 9.
tutores viduis et pupillis a praetoribus Romanis dati II. 611. 79.
Tyche, Tyce, Ityce Syracusarum pars 455. 55.
Typhonis cum Iove certamen 387. 49. Typho rufus 99. 82. vapulans 31. 16.
Tyro Salmonei f. II. 546. 27.
Tyro metropoli honores a Carthaginiensibus habere soliti II. 414. 69.
Tyrrenorum XII urbes 727. 99. imperium maris 443. 57.
Tyrrenum mare 362. 98.
Tyrtaeus II. 54. 58. quando floruerit II. 547. 5.
Uranium 373. 63.
urbes olim in collibus conditae 335. 98. urbes regionesque ad corporis cultum uxoribus datae ab regibus Aegyptiorum et Persarum 62. 26.
usurae capitali duplo maiores illicitae 90. 27.
uxores apud Aegyptios virorum dominae 31. 34. uxorum numerus apud gentes quasdam lege permissus 91. 59.
Xanthus 396. 17.
Xenaenetus archon 654. 21.
Xenias archon II. 464. 74.
Xenophontis mors II. 62. 19.
Xerxes ab Lacedaemoniis ad Thermopylas propemodum captus 411. 83. Xerxis navium numerus 406. 32. copiae terrestres 406. 31.
Xuthia 337. 90.
Veientanus ager distributus 720. 77.
Velia 268. 75.
Velitrae 669. 30.
Velitriini 720. 81.

- Venus aurea 271. 17. χρυσή
109. 3. Veneris templum
Hippolyti amore a Phaedra
exstructum 306. 26. Venus
et Rhea confusae 227. 41.
venti ex fumo praedicti 336.
68.
verba factis aequandi difficul-
tatem saepe conqueruntur
historici 253. 33.
vestes in luctu lacerandi mos
II. 186. 35. vestes pelluci-
dae II. 609. 2. vestes pi-
ctae luxuriosorum 250. 68.
Vesuvius 267. 19.
viae lacteae origo 348. 90.
victus rationem reddere lege
olim apud quasdam gentes
cives tenebantur 88. 39.
vinum in Aegypto 19. 6. vini
coctio 231. 29.
viri puerperarum apud quasdam
gentes pro uxoribus in lecto
cubantes 341. 82.

- Viriathinum bellum quot annis
gestum II. 597. 24.
visum indicantia verba ad alios
sensus tralata 587. 8.
Vulcanus 16. 58. Aegypti rex
17. 26.
Zabirna urbs 241. 63.
Zagreus 249. 31.
Zagrus mons 127. 60., 74.
Zaleucus 491. 61.
Zamolxis 105. 32.
Zancle 327. 45.
Zarina 147. 52.
Zathraustes 105. 30.
Zeilas II. 364. 69.
Zeno Rhodius 375. 62.
Zephyria duo II. 303. 65.
Zeugma 270. 59.
Ziselmius II. 602. 58.
zona ad supplicium rapi moris
Persarum II. 182. 28.
Zoroaster 118. 28.

O M I S S A

- in indice scriptorum. Epigrammata a Boldetto edita. II.
463. 51. Hippolytus de Antichr. II. 525. 59. Solon II. 600.
44. Theocritus II. 8. 18. Trogus II. 603. 9. Vibius Seq.
327. 7.
in indice Graeco. οἱ ἀεί II. 957. 12. ἀνθοηδών II. 218.
2. Γλοῦς 670. 50. διαλαμβάνειν φηλαζαῖς 512. 79.

Qui de nominibus indices consulat, et Graecum et Latinum
inspicere debet, sic saepe et hic de illis

frustra
bitur

CORRIGENDA.

VOL. I.

- P. ed. Wess. 7. 64. duorum] I. trium. Polybii autem locum
incertum reddit quod mox sequitur διεθήμενον.
187. 95. Coraes] I. Corais
451. 66. Corsini rationem iniri posse viderat ipse Palmerius
ad Marm. Arund. p. 708. Sed eius desiderantur certiora testimonia.
536. 9. Vulgo ὁ Ἀκραγ. Vid. L. XIII. 82. WESS. 17. Ἐγεστ.
Edd. Ἀγεστ. Vid. L. IV. 23. WESS.

VOL. II.

30. 18. Κεφαληταν Co. al. Vid. Cel. Duker. ad Flor. II. 9. WESS.
41. 20. 49] I. 19.
45. 83. ἐν τόποις δεξιῶς] Non mala quidem Reiskii coniectura
ὑπερδεξιῶς: sed δεξιῶς sic dixit Tzetzes Chil. XI. v. 396. λοιπὸν ἐκ
τόπων δεξιῶν καὶ τόπων δυσεισβάλων ὁ ἱερός μονὸς λαὸς σύμπασιν ἀντιστάν-
τες de iis qui templum Delphicum a Gallis defendebant.
110. 3. Haec] I. Hoc
113. 83. 62] I. 92.
117. 63. Nummum] I. Numum.
131. 1. οὔτε γὰρ ὁ πλοῦς ἦν ὀλίγος ἀλλὰ πολὺς ὑπέκειτο καὶ χυλεπός]
Ad librorum scripturam — ἀλλὰ πλοῦς ὑπέκειτο μέγας καὶ χυλεπός Wes-
selingius de altero πλοῦς: Videtur supervacaneum et ex praecedentibus
repetitum. In πόνος mutabat Geelius Bibl. Cr. vol. IV. p. 411.
146. 97. Χαϊρώνδας vocatur etiam in lapide apud Boeckhium
I. p. 363.
154. 85. versu ultimo τῶν] I. βὸν
186. 51. Interpres] Qui vertit ima hastilium parte.
271. 26. pro 276. 26.
339. 39. P. 382. 86. τὰ διαστήματα αὐτῶν ἐπλήρωσε τοῖς φιλι-
κοῖς τάγμασιν.
487. 67. Vaillaut.] I. Vaillant.
513. 98. IV] I. V
573. 34. Ἀθηναίους intulerat Valesius.

591. 51. I. Χρηστομαθελαις

612. 27. I. Agamemnonem

614. 31. abs — que

621. 84. versu ult. I. declaraverit

622. 19. Ad] I. At

627. 45. τοῦ] I. τῶν

628. 90. idem] I. item

630. 67. καθ'] I. κατ'

632. 65. I. XXXII

643. 4. Στυμῶνος] I. Στρυμόνος

Ed. Lips. p. 547. ζκ. adde: μήνιμα ἐκ τοῦ θεοῦ Pausan. V. 1. —
p. 562. I. αὐτόχθονας